

Giới thiệu Cuồng Huyết Thiên Ma

Thể loại: huyền huyễn,dị giới, huyền ảo, hệ thống, xuyên không, H

Hắn là một sát thủ nổi tiếng ở thế kỷ 21 nhưng lại bắt ngờ từ vong không nghĩ linh hồn sẽ xuyên việt tới dị giới Đáng mừng thay, sau khi xuyên việt, hắn sở hữu một hệ thống tu luyện tối cường, đáng buồn thay,cơ thể mà hắn xuyên vào ấn định hắn là phế nhân.Với khả năng của một sát thủ, hệ thống tu luyện nghịch thiên cùng với trí thức của.....200 bộ tiểu thuyết xuyên việt mà hắn đã từng đọc, hắn sẽ xoay sở ra sao ở một thế giới cường giả vi tôn đầy xa lạ này.....

Cảnh giới: Linh cảnh - Sĩ cấp - Sư cấp - Tướng cấp - Vương cấp - Tôn cấp - Thánh cấp.....

P/s: Đừng mong sẽ có cảnh xxx ở ngay chap 1, không phải "trăm hiệp" đâu ~~!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Dị năng giả xuyên việt

Huyền Linh đại lục, Căn Nguyên đế quốc, phụ cận đế đô, Diệp phủ, trong một căn phòng nhỏ ở khu chỗ ở cho người hầu, Từ Phong ngồi ở trên giường, đưa mắt nhìn khung cảnh lá lăm xung quanh, chịu đựng cơn đau như búa bổ ở đầu, hắn cười khổ

“Thế quái nào ta lại xuyên việt giống như nhân vật chính của mấy bộ tiểu thuyết mà ăn liền trên mạng vậy.”

Đầu vẫn đau trong khi từng mảnh trí nhớ hiện lên trong óc hắn, cơ thể mà hắn đang chiếm hữu vốn là con trai của Diệp gia gia chủ Diệp Bắc Phàm, nhưng mẫu thân của hắn vốn chỉ là một thị nữ trong phủ, dưới một lần say rượu của Diệp Bắc Phàm mà sinh ra hắn.

Mẫu thân hắn là thị nữ, cộng với việc hắn sinh ra có cơ thể yếu nhược, không tồn tại tại linh căn, đồng nghĩa với việc không thể tu luyện, tồn tại như hắn ở trong Diệp gia - một trong tứ đại gia tộc của Căn Nguyên đế quốc là một sự hổ thẹn, nên thân phận của hắn bị che giấu, chỉ một số ít người biết, hai mẹ con hắn bị đuổi ra khỏi nội phủ, buộc phải sống ở khu nhà cho người hầu này.

Vượt vút trán, Từ Phong cười khổ:

“Cái thân xác này cũng có tên trùng với ta, Cục Quản lý xuyên việt thời không cũng khéo chọn thật.”

Cảm thấy cơn đau đầu đã dần dịu bớt, Từ Phong đứng dậy bắt đầu quan sát xung quanh, đây là một căn phòng nhỏ đơn sơ với một chiếc giường gỗ ọp ẹp và một vài đồ dùng đơn giản khác.

Mẫu thân hắn đã đổ bệnh mất vài năm trước, còn chủ nhân của cái thân thể này vào ngày trước đó vì lỡ miệng nói vài câu, bị tử thiếu gia Diệp Phương, theo bối phận thì hắn phải gọi là biểu ca, đá cho một cước vào ngực.

Bản thân Diệp Phương là một tên công tử bột ăn chơi trác táng, nhưng tốt xấu gì cũng có tu vi Linh cảnh cửu bộ, đừng nói Từ Phong là một người có cơ thể yếu ớt, chỉ sợ một người khỏe mạnh bình thường mà không tu luyện ăn một cước đó cũng có sống dở chết. Chính vì vậy mà sau khi trở về phòng, nội thương tái phát mà vong mạng, và thân xác được Từ Phong xuyên việt nhập vào.

Lại nói về xuyên việt giả tên Từ Phong, kiếp trước hắn vốn sống tại Địa cầu, bản thân là một trong những sát thủ hạng nhất của thế giới ngầm, mang trong mình hai chủng loại dị năng khủng bố, trong một lần làm nhiệm vụ, hắn bị gai bẫy và mất mạng, sau đó vô cùng tiện nghi mà xuyên việt tới đây.

Ngay khi Từ Phong định kiểm tra một chút cái cơ thể này, một cơn đau khủng khiếp truyền đến não bộ hắn, khiến một người có thần kinh cứng cỏi như hắn cũng phải ôm đầu mà rên lên một cách thống khổ.

Cơn đau đầu kéo dài hơn mười phút, ngay khi nó kết thúc, hắn mở mắt ra và nhận ra mình đang ở một nơi kì lạ, xung quanh hắn là một khoảng không gian trống rỗng. Từ Phong đánh giá xung quanh, không nhận được mà suy nghĩ nữa tưởng rằng mình lại xuyên đi đâu nữa, một giọng nói cứng nhắc vang lên:

“Xin cho biết tên gọi của ngài?”

Hắn vừa nghĩ thầm trong đầu tên của mình, đã thấy trước mắt hiện lên một đám lớn chữ viết phiêu phù trên không trung

“Chào mừng tới Hệ thống tiến hóa!!!”

Từ Phong cấp độ 0, chủng tộc: con người (chưa tiến hóa)

Nhanh nhẹn: 50

Thể lực: 30

Lực lượng: 30

Tinh thần: 20

Linh lực: 0

Ngay khi Từ Phong còn đang không hiểu gì, cái thân âm cứng nhắc như robot kia lại vang lên

“Hệ thống không đủ năng lượng để mở ra toàn bộ công năng, xác nhận mở ra công năng thôn phệ năng lượng?”

Nếu lúc này Từ Phong còn chưa nhận ra cái này là gì, thì chính hắn cũng phải tự nghĩ ngờ trí thông minh của mình, đây chẳng phải là một cái hệ thống tu luyện làm ít hưởng nhiều mà hắn hay đọc được trong những bộ tiểu thuyết hạng hai trên mạng hay sao.

Không cần đắn đo, chỉ có thể mở ra toàn bộ công năng của hệ thống thì mới có thể sống tốt với cái cơ thể phế vật này được, nghĩ thông suốt, Từ Phong ngay lập tức chọn ngay xác nhận.

“Xác nhận mở ra công năng thôn phệ năng lượng, hệ thống sẽ thu thập đủ năng lượng để có thể khởi động, xin vui lòng chờ.....”

Diệp gia ngày hôm nay xảy ra một hiện tượng quái lạ, không chỉ Diệp gia, trong bán kính trăm dặm xung quang Diệp gia, toàn bộ linh khí thiên địa biến mất hoàn toàn, rất nhiều vũ giả đang đắm chìm trong tu luyện cũng giật mình tỉnh lại mà không biết chuyện gì đang xảy ra. Còn về Từ Phong, hắn lúc này đang nằm im như chết ở trên giường, tâm thần của hắn thì vẫn đang ở trong cái không gian của Hệ thống tiến hóa

“Quá trình thôn phệ năng lượng: 44%.....58%.....76%.....100%”

“Hoàn tất.”

“Hệ thống cần 1 canh giờ để khởi động hoàn toàn, xin vui lòng chờ.”

Trên giường, Từ Phong mở mắt ra, nhận ra mình đang ở trong căn phòng cũ kĩ, hắn không khỏi nghĩ chẳng lẽ mình vừa mới mơ? Hệ thống nói rằng nó sẽ khởi động sau 1 canh giờ, nóng vội cũng không làm được gì, tốt nhất là tiếp tục đợi. Một canh giờ rất nhanh trôi qua, ngay lúc Từ Phong cảm thấy sốt ruột thì một tiếng “Đinh” vang lên trong đầu hắn, đồng thời cùng với âm thanh cứng nhắc quen thuộc kia

“Hệ thống khởi động hoàn tất, xác nhận mở ra quá trình tiến hóa cho người dùng?”

Từ Phong nghe không hiểu gì cả, nhưng nó có vẻ như là thứ tốt, nói đùa sao, bất kì thứ gì cũng là tốt đối với cái thân thể phế vật này, hắn không hề do dự xác nhận. Lần này hệ thống không mất bao nhiêu thời gian để đưa ra một kết luận khiến hắn thiếu chút nữa thổ huyết

“Chúng tôi quá yếu để có thể sử dụng hệ thống, tiến hành tự động biến đổi chủng tộc ngẫu nhiên.....”

Cái quái gì đây, chúng tôi quá yếu là sao, không phải trong mấy bộ tiểu thuyết, con người luôn là cái gì vạn vật chí linh à, đúng thật là lừa đảo! Từ Phong còn chưa kịp nghĩ thêm gì nữa thì đã lại cảm nhận thêm một nỗi đau đớn không biết là lần thứ bao nhiêu kể từ lúc tỉnh lại. Lần này cơn đau trải rộng khắp toàn bộ cơ thể Từ Phong, hắn có thể thề rằng đây là cảm giác đau đớn kinh khủng nhất mà hắn từng thấy, giống như từng thớ cơ trên cơ thể hắn bị xé rách, sau đó được chấp và lại, rồi lại bị xé rách.....cứ như vậy không biết bao nhiêu lần cho đến khi trí óc hắn trở nên mơ hồ và lăm lăm trong hỗn mê.

Lúc hắn tỉnh dậy thì trời đã tối, điều đầu tiên hắn cảm nhận được là cơ thể mình có cảm giác dính dính nhớp nháp, đưa mắt quan sát thì thấy toàn bộ cơ thể hắn bị bao phủ bởi một lớp chất lỏng màu đỏ tươi, tỏa ra mùi tanh như là máu. Không chịu nổi, hắn buộc phải lao ra khỏi phòng, chui ngay vào phòng vệ sinh lấy nước tẩy rửa cơ thể. Trở lại căn phòng sau khi đã tẩy rửa sạch sẽ cơ thể, hắn lúc này mới có thời gian để ý đến cơ thể mình. Chẳng biết từ lúc nào cơ thể yếu ớt của hắn đã phát sinh biến hóa không thể tưởng tượng được, thân hình cao tới hơn 1 mét 8, vóc người không quá to nhưng vô cùng rắn chắc, từng thớ cơ cứng rắn tràn ngập tinh bạo tạc, nhìn thế nào cũng khó có thể liên hệ cơ thể hoàn mĩ này với cái thân hình gầy nhom nhỏ bé trước kia được. Chỉ có duy nhất một điều khác thường, đó là mắt trái của hắn, toàn bộ con mắt biến thành màu đen, không có con ngươi, trống vô cùng quấy dể, tuy nhiên hắn vẫn có thể nhìn bình thường. Cái kết quả này cũng chỉ quý công lao về Vô hạn tiến hóa hệ thống mà thôi, bản thân Từ Phong hắn không bao giờ để ý tới về ngoài, hiển nhiên không có gì phản nản.

<p> Ngay khi hấn động ý niệm, một lượng lớn thông tin tràn vào đầu hấn</p>
<p> -Tên: Từ Phong</p>
<p> Chủng tộc: Bán Thiên Ma (chưa thức tỉnh)</p>
<p> Level: 0</p>
<p> Nhanh nhẹn: 1350</p>
<p> Thể lực: 900</p>
<p> Lực lượng: 1400</p>
<p> Tinh thần: 400</p>
<p> Linh lực: 0</p>
<p> Mặc kệ cái chủng tộc Thiên Ma này là gì, ít nhất nó cũng nhìn giống con người, hơn nữa chỉ số cơ bản của chủng tộc này cao đến dọa người, tất cả đều hơn hẳn trước kia đến mấy chục lần. Ngoài chỉ số cơ bản, hấn còn nhận được một số thông tin khác nữa:</p>
<p> -Kĩ năng hệ thống</p>
<p> <i>Phân tích nhân</i> (bị động): cho phép người dùng có được thông tin về sự vật, độ chi tiết tăng cao theo cấp bậc người dùng.</p>
<p> -Kĩ năng chủng tộc</p>
<p> <i>Siêu hồi phục</i> (bị động): tăng mạnh khả năng hồi phục thể lực, linh lực và khả năng chữa trị vết thương.</p>
<p> <i>Thị huyết</i> (bị động): Tăng cường chỉ số cơ bản khi bị thương, chỉ số cộng thêm tăng tỉ lệ thuận với thương tổn.</p>
<p> -Kĩ năng ngoài hệ thống</p>
<p> Dị năng:</p>
<p> (1)<i>Siêu hồi phục</i> (bị động): (không thể sử dụng vì đang có trạng thái mạnh hơn chiếm chủ đạo)</p>
<p> (2)<i>Đột phá cực hạn</i> (chủ động): Đột phá cực hạn cơ thể, gia tăng mạnh các chỉ số trong 5 phút, tuy nhiên sẽ gây tổn thương cho cơ thể khi sử dụng, có thể dùng 2 lần một ngày, đặt lại vào giây đầu tiên của ngày mới.</p>
<p> Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng cái hệ thống này sẽ vô cùng nghịch thiên, thế nhưng nhìn vào đồng kĩ năng kia, Từ Phong không khỏi lú lờì, level 0 đấy nhé, thử tưởng tượng lúc hấn đạt tới level cao hơn xem, chắc chắn, không biết đến lúc đó bản thân sẽ ra sao nữa.</p>
<p> “Hệ thống phát hiện hai kĩ năng trùng lặp, có tiến hành dung hợp không?”</p>
<p> Trùng lặp? Là hai cái kĩ năng siêu hồi phục kia ư? Không cần biết, hệ thống sẽ không làm điều gì có hại với mình. Từ Phong không hề do dự chọn ngay xác nhận, điều khiển hệ thống chỉ cần ý niệm mà thôi.</p>
<p> "Dung hợp thành công, đạt được kĩ năng mới"</p>
<p> <i>Tái sinh siêu tốc</i> (bị động): Tăng tốc độ hồi phục thể lực, linh lực. Có thể tái sinh mọi loại vết thương, chủ thể không thể tử vong trừ khi cạn kiệt sinh mệnh lực, linh lực, hoặc đầu và trái tim đồng thời bị phá hủy.</p>
<p> Nhìn vào kĩ năng mới, Từ Phong chắc lưỡi, thế này cũng quá trâu bò đi, thế này thì có khác bắt từ là mấy đầu, chẳng lẽ là bug game à, nếu bản thân mình ở trong một bộ tiểu thuyết xuyên việt nào đó thì chắc chắn tên tác giả tăng sức mạnh cho mình hơn quá tay rồi. Đang lúc cao hứng vì bản thân cuối cùng cũng có tiền vốn để tồn tại, Từ Phong chợt sực nhớ ra một thứ, nhìn vào con số 0 tròn trĩnh ở dòng linh lực, hấn không khỏi cười khỏ: “Ta.....chưa có công pháp để tu luyện.....”</p>
<p> Bạn đang đọc truyện <i>Cuồng Huyết Thiên Ma</i> được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.</p>
<p> Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.</p>

Chương 2: Huyền Linh đại lực

Huyền linh đại lực là một đại lực cực lớn, thậm chí theo những gì Từ Phong biết thì nó còn rộng lớn hơn Địa cầu kiếp trước đến cả trăm lần, toàn bộ đại lực có tổng cộng 4 đế quốc, lần lượt là Thiên Hành đế quốc, Xuất Vân đế quốc, Cuồng Long đế quốc và cuối cùng là Càn Nguyên đế quốc, nơi mà Diệp gia hấn đang tồn tại.

Đây là thế giới lấy cường giả vi tôn, luật pháp đế quốc cũng chỉ dùng để áp chế kẻ yếu, trong mắt cường giả thì không đáng một xu. Vô gia tu luyện từ nhập môn Linh cảnh Cửu bộ, rồi đến Sĩ cấp, Sư cấp, Tướng cấp, Vương cấp, Tôn cấp, Thánh cấp., mỗi một cảnh giới chia làm cửu phẩm, càng lên cao tu luyện càng khó.

Tướng cấp có thể coi là cường giả, Vương cấp lại mạnh mẽ hơn Tướng cấp đến hàng chục lần, coi như cường giả nhất nhì một phương. Tôn cấp như thần nhân, mạnh mẽ vô cùng, còn Thánh cấp, thì như thần long thấy đầu không thấy đuôi, ít bao giờ hiện thân, tương truyền hoàng thất của mỗi đế quốc đều có Bào tổ Thánh cấp tọa trấn.

Diệp gia là một trong tam đại gia tộc tại đế đô của Càn Nguyên đế quốc, quyền hành ngập trời, cùng với hoàng thất Lâm gia tạo nên tứ đại gia tộc kiểm soát toàn bộ đế quốc. Tất cả những điều này đều là những thông tin Từ Phong có được từ trí nhớ trước kia và tìm hiểu từ những hạ nhân khác. Những thông tin này vô cùng quan trọng đối với hấn, còn về Diệp gia, hấn không quan tâm, đối với hấn thì Diệp gia như thế nào cũng không hề liên quan tới hấn, đây chỉ là nơi trú ngụ tạm thời mà thôi.

Một tháng trôi qua nhanh chóng, mọi sự vẫn diễn ra như bình thường, chỉ có điều Từ Phong vẫn đang kẹt ở cấp độ 0, chưa tìm ra được cách để lên cấp, mặc dù hấn cực kì muốn nhìn xem khả năng của cái hệ thống tiến hóa này khi hấn lên cấp sẽ ra sao. Thực ra sử dụng hệ thống rất dễ dàng, mọi thứ chỉ cần một ý niệm là được.

Với kĩ năng *Phân tích nhân*, Từ Phong đã có được cái nhìn sơ bộ về thực lực võ giả ở đây, người bình thường các chỉ số đều rất thấp, chỉ vốn vẹn có 4-50 với mỗi chỉ số, trong khi võ giả có một sự khác biệt rõ rệt, chẳng hạn như Diệp Phương, người đã từng dùng một cước giết chết “Từ Phong” trước kia.

<p> -Tên: Diệp Phương</p>
<p> Chủng tộc: con người (đã tiến hóa)</p>
<p> Cảnh giới: Linh cảnh cửu bộ</p>
<p> Nhanh nhẹn: 460</p>
<p> Thể lực: 330</p>
<p> Lực lượng: 420</p>
<p> Tinh thần: 120</p>
<p> Linh lực: 90</p>

Tất cả chỉ số của hấn đều hơn người bình thường đến 7-8 lần, chẳng trách hấn có thể một cước đạp chết “Từ Phong” trước kia. Đây mới chỉ là linh cảnh, có thể coi là nhập môn tu luyện, một thủ vệ Sĩ cấp trong nội phủ mà Từ Phong nhìn thấy có chỉ số gấp đôi Diệp Phương, đó mới chỉ là Sĩ cấp nhất phẩm mà thôi.

Theo như tính toán của Từ Phong, thể lực và tinh thần của hấn tương đương sĩ cấp nhị phẩm, nhưng lực lượng và tốc độ lại vượt trội hơn hấn, tương đương sĩ cấp ngũ phẩm, thêm một lần nữa khiến hấn cảm nín trước độ trâu bò của cái chủng tộc Thiên ma này. Thử nghĩ mà xem, hấn chỉ là một bán Thiên ma, thậm chí theo như hệ thống thì hấn còn chưa hoàn thành tiến hóa, dưới trạng thái không có chút tu vi gì mà đã mạnh ngang ngửa với sĩ cấp nhân loại, đó là biến thái cỡ nào a.....

Lại một ngày nữa trôi qua, hôm nay Từ Phong phải dậy sớm hơn bình thường, vội vàng đi ra cửa sau của ngoại viện Diệp phủ, ở đây cũng có hơn hai mươi người hầu khác đang khuôn vác những túi hàng hóa chất vào kho, phía ngoài là một lượng lớn những túi hàng xếp chồng lên nhau, thoạt nhìn mỗi túi đều nặng đến 6-70 cân.

Đối với người thường thì đây là công việc cực nhọc, nhưng đối với Từ Phong hiện tại thì chẳng đáng là bao, mấy người hầu khác chỉ là người thường còn làm được, bản thân hấn mạnh gấp mấy chục lần người thường mà không làm được nữa thì thà

hắn tự sát luôn đi cho xong.

Ngay khi công việc đang dở dang, hắn bỗng nghe thấy một tiếng nói thanh thúy dễ nghe cất lên:

“Triệu quân sự chọn cho ta vài người khỏe mạnh a, ta có việc cần dùng.”

Đưa mắt nhìn lại, đó là một tiểu cô nương mặc một bộ đồ màu hồng chừng mười tuổi, dáng người nhỏ nhắn đáng yêu, khuôn mặt ngây thơ tinh nghịch nhưng cũng không kém phần xinh đẹp, trông vô cùng khá ái

Từ Phong nhận ra cô nhóc này, thậm chí cô ta còn có một hồi ức nhỏ với hắn nữa, đúng hơn là với tên “Từ Phong” đã chết đi kia.

Cô bé tên Diệp Thủy Lan, là con gái của Diệp Cuồng, đại ca của Diệp gia già chủ Diệp Bắc Phàm. Theo lí mà nói thì Từ Phong hẳn phải gọi Diệp Thủy Lan là biểu tỷ, nhưng vì tồn tại như hắn bị hắt hủi khỏi Diệp gia, nên bây giờ quan hệ giữa hai người là quan hệ chủ tớ.

Còn cái hồi ức kia, Từ Phong biết rất rõ, và thực ra nó cũng chẳng có gì, chỉ là cô gái nhỏ này đã từng bảo vệ hắn lúc hắn còn nhỏ khỏi bị trừng phạt vì đã trộm thức ăn từ trong nhà bếp mà thôi. Với một người có tâm trí thành thục như Từ Phong hắn, thì mấy cái này chỉ là tính tình thiện lương của một cô nhóc mà thôi, không có gì đáng kể lắm.

“Áy vậy mà hắn vẫn nhớ mãi không quên,cũng đã 4 năm trôi qua rồi ấy chứ, đúng là kì lạ.”

Từ Phong không khỏi liên tưởng đến một tia quyền uyển trong tâm thần của mình, hắn là do mình đã dung hợp với linh hồn của “Từ Phong” trước kia.

Nghe thấy Diệp Thủy Lan ra lệnh, trung niên nhân bên cạnh mới vâng dạ một hồi rồi mới đưa mắt nhìn về phía đám người hầu lúc này đã dừng lại việc khuân vác, hắn là Triệu quân sự, một trong những quân sự của ngoại viện Diệp gia, tu vi lĩnh cảnh thất bộ, nhưng hiển nhiên là đã kẹt ở cảnh giới này rất lâu rồi, bằng không hắn cũng chẳng ở lại ngoại viện làm gì.

“Người, người, người,.....và người, đi theo tiểu thư, tiểu thư ra lệnh gì thì làm theo, đã rõ chưa.”

Tên quân sự giờ tay chỉ vào mấy người to con cường tráng nhất trong đám người hầu, Từ Phong không được chọn, và hắn cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả, vẫn cứ dành thời gian nghiên cứu về cái hệ thống tiến hóa này đã, còn hơn đi theo Diệp Thủy Lan chạy lung tung.

Diệp Thủy Lan hoàn toàn không quan tâm đến việc Triệu quân sự chọn ai, ánh mắt từ mờ nhìn qua tất cả mọi người, và rồi ánh mắt của Diệp Thủy Lan dừng lại tại một người, trong lòng dấy lên cảm giác quen quen. Diệp Thủy Lan liền giơ tay lên chỉ ngay vào người đó

-“Ta muốn hắn đi cùng với ta nữa.”.....

Tuy rằng Huyền Linh đại lục có 3 đế quốc, nhưng diện tích 3 đế quốc đó chỉ chiếm một phần ba diện tích của cả đại lục, cả 3 nước đều nằm tập trung ở phía đông và phía bắc đại lục, trong khi khu vực trung tâm cùng phía nam là một cánh rừng lớn tới không bờ, là nhà của muôn loài yêu thú, tên thông tục là Yêu Thú sâm lâm, còn phía tây đại lục, nghe nói là vùng đất cấm kỵ, về cái này thì Từ Phong hẳn cũng chỉ nghe nói mà thôi, còn về vì sao lại cấm kỵ, cấm cái gì, đó không phải là việc của hắn.

Trương truyền Yêu thú sâm lâm là nơi yêu thú có ở khắp nơi, từ đã thú bình thường, cho đến những yêu thú có thực lực khủng bố có thể sánh ngang với Tôn cấp, thậm chí cường giả Thánh cấp của nhân loại, có thể nói đây là vùng đất không chào đón con người nhất. Diệp gia cai quản nhiều thành trì trải khắp đế quốc, và ngay gần Diệp phủ là Từ Tinh thành, cũng thuộc quản hạt của Diệp gia, tiếp giáp với Từ Tinh thành, chính là Ngọa Long sơn mạch, vượt qua Ngọa Long sơn mạch dài mấy ngàn dặm, chính là Yêu thú sâm lâm

Và lúc này, Từ Phong đang ở trong Ngọa Long sơn mạch, cùng với hắn là 5 hạ nhân khác, một đoàn hơn 20 thủ vệ, mỗi người cũng có thực lực thấp nhất là Sĩ cấp, cầm đầu là một trong những đội trưởng của 18 đội thủ vệ nội phủ, người này họ Trương, tuy không phải là người Diệp gia nhưng cũng có thể được coi là trung thành tận tâm, nếu không thì đã không thể trở thành đội trưởng, một phần cũng bởi vì tu vi Sư cấp ngũ phẩm vô cùng mạnh mẽ của hắn nữa.

Đương nhiên, người mà bọn họ bảo vệ không phải là đám người Từ Phong, mà là tiểu công chúa Diệp gia Diệp Thủy Lan kia. Gọi là tiểu công chúa, vì Diệp Thủy Lan vừa là cháu gái trực hệ của gia chủ, vừa sở hữu thiên phú cực cao, năm 6 tuổi đã thành công hấp thụ nguyên khí thiên địa để chuyển hóa thành linh lực, năm 8 tuổi đột phá Lĩnh cảnh, trở thành Sĩ cấp trẻ tuổi nhất Diệp gia trong vòng mấy trăm năm nay.

Lẽ dĩ nhiên, thiên tài như vậy, gia tộc bình thường sẽ bảo hộ vô cùng chu toàn, không bao giờ để làm vào tình cảnh nguy hiểm, ấy vậy mà lúc này Diệp Thủy Lan lại đang dạo chơi ở trong Ngọa Long sơn mạch, tuy nói ở đây không thể nguy hiểm bằng với Yêu thú sâm lâm, nhưng số lượng yêu thú cũng nhiều đến kinh khủng, cũng không thiếu cao giai yêu thú. Thực tế mà nói, nếu chỉ quanh quẩn ở rìa ngoài của Ngọa Long sơn mạch, độ nguy hiểm rất thấp, yêu thú xuất hiện nhiều, nhưng chỉ toàn yêu thú từ nhất giai đến tam giai, tức tương đương với Lĩnh cảnh đến Sư cấp nhân loại, yêu thú từ giai trở lên vô cùng hiếm khi rời khỏi khu vực phía sâu trong rừng.

Lại nói đến lí do mà đám người Từ Phong lại lang thang ở đây, không lí do gì khác bởi cái bản tính ham chơi của Diệp Thủy Lan, tóm lại mục tiêu của chuyến đi ngày hôm nay đó là săn một ít dã thú, đồng thời tìm cho Diệp Thủy Lan một con sủng vật, còn sủng vật loại gì, có trời mới biết được tiêu tổ tông Diệp Thủy Lan thích thứ gì. Dọc đường đi, Diệp Thủy Lan giống như một con chim nhỏ tò mò, không ngừng quấy nhiễu tất cả mọi người, hỏi đông hỏi tây liên tục, đến mức Trương đội trưởng phải lựa chọn trở nên cảnh nín để không phải trả lời Diệp Thủy Lan nữa.

“Nè nè, sao người lại phải bịt một bên mắt lại vậy, nhìn bằng một mắt có khó chịu không?”

Lúc này, Diệp Thủy Lan đang tò mò nhìn vào Từ Phong, đúng hơn là nhìn vào cái băng vải mà hắn dùng để che đi con mắt trái có phần.....không giống con người của mình. Đối với trí tò mò của tiểu nha đầu này, Từ Phong chỉ trả lời một cách hời hợt: “Mắt trái của ta bị mù”. Diệp Thủy Lan có vẻ vẫn chưa thỏa mãn với câu trả lời đó, tiếp tục hỏi han hắn, Từ Phong chỉ đơn giản giả điếc giống như tất cả mọi người. Cũng may tính tình của Diệp Thủy Lan vô cùng tốt, sau vài lần hỏi không được, liền bỏ cuộc, chuyển lực chú ý tới cảnh sắc xung quanh.

Trời rất nhanh đã tối, mọi người dừng lại để cắm trại ngủ qua đêm. Trong lúc Từ Phong đang bận rộn chất củi lên để đốt, thì Diệp Thủy Lan vẩy nhẹ bàn tay, một chiếc lều xuất hiện từ trong hư không ngay cạnh đó. Nhìn vào bàn tay của Diệp Thủy Lan, Từ Phong rất nhanh thấy được một chiếc nhẫn đen đủi, không có chút gì bắt mắt, *Phân tích nhân* ngay lập tức tự khởi động

“Không gian giới chi (Hoàng giai hạ phẩm Huyền khí): dùng để chứa đựng đồ vật, không gian bên trong rộng khoảng 5 lập phương.”

Đã từng tìm hiểu rất nhiều thông tin về đại lục, Từ Phong biết rằng không gian giới chi vô cùng quý, một chiếc có chất lượng thấp kém nhất cũng có giá bán đến mười vạn kim tệ, vô cùng đắt đỏ. Một kim tệ đổi lấy một trăm ngàn tệ, một ngàn tệ đổi mười đồng tệ, mà 3 kim tệ đã đủ cho một gia đình mua đồ ăn trong suốt một tháng, chiếc nhẫn của Diệp Thủy Lan thừa sức nuôi một gia đình bình dân mấy trăm năm. Đúng là tiểu công chúa của Diệp gia, đến cả không gian giới chi cũng có, tuy chỉ là Hoàng giai hạ phẩm cũng cũng trên quý vô cùng, Từ Phong không khỏi cảm thán độ giàu có của Diệp gia.

Huyền Linh đại lục ưa chuộng tu võ, mà đã tu võ thì không thể thiếu được công pháp, vũ kĩ cùng binh khí. Công pháp và vũ kĩ đều chia từ cao xuống thấp Thiên Địa Huyền Hoàng, mỗi giai đều chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm.

Công pháp và vũ kĩ Hoàng giai đều vô cùng phổ biến, nhất là hạ phẩm và trung phẩm, bỏ ra vài ba trăm kim tệ là có thể mua được từ bất kì phòng đấu giá hay của tiệm nào, đến Hoàng giai thượng phẩm công pháp thì quý giá hơn một chút, nhưng cũng chỉ cần có tiền là mua được.

Công pháp vũ kĩ Huyền giai hầu hết đều rất khó có thể mua được, vì hầu hết đều thuộc sở hữu của những đại gia tộc lớn, chuyên dùng để bồi dưỡng đệ tử hạch tâm. Còn Địa giai thì chỉ những siêu cấp gia tộc, hay là hoàng thất của các đế quốc mới có thể sở hữu.

Bản thân Diệp gia cũng sở hữu một bản Địa giai công pháp và một bản Địa giai vũ kĩ, nhưng chỉ có gia chủ và một số ít người mới được phép tu luyện. Thiên giai công pháp thì chưa ai nhìn thấy suốt vài ngàn năm rồi, lâu dần mọi người đều coi nó là truyền thuyết.

Vũ khí cũng vô cùng đa dạng, chia làm hai loại, Huyền khí cùng Bảo khí, trong hai loại cũng chia ra làm Thiên Địa Huyền Hoàng, hạ trung thượng phẩm.

Huyền khí cao giai vô cùng trân quý, nhưng không thể sánh bằng Bảo khí, một thanh kiếm hạ phẩm hoàng giai Bảo khí có thể dễ dàng chém đứt mấy chục thanh kiếm thượng phẩm thiên giai Huyền khí, chênh lệch một trời một vực.

Trương truyền phía trên Bảo khí còn có tồn tại Thánh khí, thậm chí Thần khí, nhưng cũng chỉ là tương truyền, còn thật sự có tồn tại hay không thì không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWyw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Tập kích

Mặc dù hăm dọa Diệp Thủy Lan có được không gian giới chi vô cùng tiện lợi, Từ Phong cũng chỉ liếc qua rồi nhanh chóng thu hồi tâm mất, cảm giác của võ giả vô cùng linh mãnh, lấy tu vi Sĩ cấp ngũ phẩm của Diệp Thủy Lan thì chi cần hỏi chú ý sẽ cảm thấy ánh mắt của hắn, đến lúc đó cũng không biết sẽ xảy ra cái gì không, dù sao không gian giới chi cũng là vật vô cùng trân quý.

Mục tiêu của Từ Phong hẳn hiện tại chỉ là tìm cách tìm hiểu về cái Hệ thống tiến hóa này, chỉ có hiểu rõ nó thì hắn mới có thể tăng thêm thực lực, mấy thứ khác tốt nhất là không nên dính líu. Bữa tối diễn ra nhanh chóng, rồi sau đó hầu hết mọi người đều tìm chỗ nghỉ ngơi hoặc tu luyện, riêng Diệp Thủy Lan thì đã có lầu riêng, còn đám hạ nhân không có gì làm liền ngồi tán gẫu. Từ Phong vốn không muốn thân cận với ai, lấy có mỗi một rồi trực tiếp tìm 1 gốc cây khuất tầm mắt nằm xuống.

Ánh trăng len qua những kẽ lá chiếu xuống gương mặt Từ Phong, hơi thở dài, hắn có cảm giác trong lòng buồn man man nhớ về kiếp trước. Kiếp trước hắn cũng chẳng sung sướng gì, bản thân là cô nhi, về sau thì bị một tổ chức buôn người bắt, rồi trở thành thí nghiệm phẩm cho một tổ chức sát thủ. Suốt 4 năm liền, hắn chịu đựng những cơn đau hành hạ cả tâm thần lẫn thể xác từ những hóa chất dùng cực vật, cuối cùng trở thành dị năng giả nhân tạo đầu tiên được tạo ra bởi khoa học. Sau đó thì hắn được đào tạo trở thành sát thủ, và rồi sau cái nhiệm vụ định mệnh đó, hắn xuyên tới thế giới này.

Từ Phong không lưu luyến kiếp trước, chỉ là cảm thấy hơi trống rỗng, giống như thế giới này không thuộc về hắn. Hơi ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, Từ Phong thấy mọi người đều đã nghỉ ngơi hết, chỉ có 3 thủ vệ vẫn đang làm nhiệm vụ canh gác, để phòng yêu thú tập kích là vẫn còn tinh táo. Nhất thời mọi thứ trở nên vô cùng yên tĩnh.

Trắng trên trời bị một đám mây che khuất, ánh trắng biến mất khiến khu rừng trở nên tăm tối hơn, Từ Phong bỗng nhiên mở to mắt nhìn xung quanh, hắn cảm nhận thấy sát khí. Kiếp trước làm sát thủ khiến hắn vô cùng nhạy cảm với sát khí. Với chỉ số tinh thần cao đến tận 400 điểm, không hề thua kém Sĩ cấp nhị phẩm, độ nhạy bén của hắn đối với sát khí càng cao hơn.

Ngay khi hắn đề cao cảnh giác tới cực điểm, bỗng nghe 1 tiếng hự nhỏ nho, nhìn sang thì thấy một bóng đen vô thanh vô tức cửa đứt cổ một thủ vệ đang canh gác, một bóng đen khác túm lấy cổ một thủ vệ rồi vặn nhẹ, thủ vệ còn lại còn chưa kịp phản ứng đã bị 1 kiếm chém đầu.

Hắn chưa kịp lên tiếng cảnh báo Trương đội trưởng thì đã thấy một hắc y nhân khác lao tới đám thủ vệ còn đang nghỉ ngơi, người khác tiến tới đám hạ nhân bọn hắn, từng đường kiếm quang lóe lên, cắt đứt yết hầu của từng người.

Đến lúc này thì đám thủ vệ cũng đã nhận ra có biến, một người hô lên:

“Địch tập kích!! Địch nhân tập kích!!!”

Rồi sau đó bị 1 kiếm chém đầu.

Tiếng báo động của hắn cũng khiến cho tất cả tỉnh lại, nhất thời cực diện trở nên vô cùng hỗn loạn. Từ Phong đề ý thấy tổng cộng có 13 hắc y nhân, tu vi mỗi người hầu hết đều là Sĩ cấp, thậm chí còn có hai Sur cấp tứ phẩm đang đứng ngoài không đồng thủ, đoán chừng là chỉ huy.

Ngay lúc hắn còn đang quan sát, một hắc y nhân sau khi nhanh gọn cắt đứt yết hầu của 4 hạ nhân khác, tiến tới vùng kiểm vệ phía hắn. Từ Phong hơi nháu mày, cảm giác mũi kiếm trước mắt rất chậm chạp, có thể dễ dàng né tránh, nhưng hắn không hề né tránh, để một kiếm kia vô cùng thuận lợi cửa qua cổ hắn, rồi sau đó thuận thế đồ người xuống.

Trước kia đề thử nghiệm năng lực *Tài sinh siêu tốc* hắn đã từng lấy dao chém một vết thương sâu chừng mấy tấc lên tay, và sau đó trộn mắt há mồm nhìn miệng vết thương dùng tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường khôi phục lại như cũ, dù không có khoa trương như Wolverine trong phim mà kiếp trước hắn đã xem, nhưng cũng chỉ mất chưa đến hai phút để hắn hoàn toàn khôi phục, vô cùng thần kì. Kiếp trước một trong hai dị năng của hắn là Siêu hồi phục cũng có khả năng tương tự, nhưng yếu hơn rất nhiều, một vết thương như vậy cũng phải mất gần cả ngày mới có thể khôi phục. Tuy vậy so sánh với người bình thường cũng đã vô cùng kinh thế hãi tục. Trên thực tế nếu so sánh với kĩ năng *Tài sinh siêu tốc* của hắn bảy giờ thì cách biệt một trời một vực.

Tin tưởng những gì hệ thống cho biết về kĩ năng *Tài sinh siêu tốc* hắn không hề tránh né mà nhận một kiếm kia. Hắn thừa biết dù có phản kháng cũng không có kết quả tốt, hai Sur cấp của đối phương cũng không phải dễ chơi, nên hắn mạo hiểm đánh cược, và hắn đã thành công. Ngay khi hắn vừa ngã xuống cũng có thể cảm nhận cổ mình đã ngưng xuất huyết, bất đầu khôi phục, nhưng hắn không hề làm ra động tác gì khác, chỉ giả vờ hơi giãy dụa giống như sắp chết rồi nằm im, kim chế hời thờ của mình đến mức tối đa theo dõi dị biến.

Cũng may hắc y nhân sau khi xử lí hắn liền không quan tâm nhiều nữa mà quay trở lại giả nhập vòng chiến. Lúc này hai Sur cấp tứ phẩm cũng đã ra tay, lấy hai đánh một mà cuốn lấy Trương đội trưởng, đám hắc y nhân còn lại tuy cảnh giới không chênh lệch nhiều với thủ vệ lẫn, nhưng kinh nghiệm chiến đấu hơn hẳn một cấp bậc, dùng thế ít người ẹp đánh đám thủ vệ đến không thể thờ được.

Diệp Thủy Lan tuy có tu vi Sĩ cấp nhị phẩm nhưng chỉ là một tiểu cô nương không hề có kinh nghiệm thực chiến, mắt thấy chiến đấu nổ ra, máu tươi văng tung tóe liền run lấy bảy, đến cảm kiếm cũng không vững, chỉ dựa vào đám thủ vệ liều chết bảo vệ.

Trương đội trưởng mắt thấy tình thế không ổn, ánh mắt cảm thù nhìn vào hai Sur cấp trước mặt:

“Bọn mi biết chúng ta là ai không, bọn ta là người Diệp gia, dù bọn ngươi có thế nào cũng không thể chống lại được thực lực của Diệp gia, biết điều thì mau chóng lui đi, đừng để cá chết lưới rách.”

Hai hắc y nhân cũng chỉ hơi ngưng lại đôi chút, rồi lại tiếp tục công kích điên cuồng, một tên mở miệng cười hắc hắc:

“Chúng ta không chỉ biết ngươi là người Diệp gia, thậm chí bọn ta còn biết kia là tiểu công chúa Diệp gia, Diệp Thủy Lan, nhưng Diệp gia thì thế nào, hôm nay bọn mi vẫn phải chết không nghi ngờ!!”

Hắc y nhân vừa dứt lời liền tiếp tục liên thủ với người còn lại, công kích Trương đội trưởng không ngừng. Trương đội trưởng sử dụng một thanh đại đao, hiển nhiên không phải Linh khí mà chỉ là vũ khí bình thường mà thôi, tuy nhiên cũng vô cùng sắc bén, thuộc hàng thượng phẩm trong binh khí.

Lúc này hắn đang vô cùng chật vật dưới thế công của hai hắc y nhân, tuy hắn có tu vi Sur cấp ngũ phẩm, hơn hai người kia một phẩm giai, nhưng hai hắc y nhân phối hợp với nhau vô cùng chặt chẽ, phảng phất như tâm ý tương thông, hai thanh kiếm thay phiên nhau giáp công khiến Trương đội trưởng không có một kẽ hở nào để thoát thân.

Phía bên kia chiến cục đã gần kết thúc, mặc dù hơn về số lượng nhưng những thủ vệ Diệp gia cũng không thể chống đỡ lâu vì thiếu kinh nghiệm tác chiến lẫn phối hợp, từng người từng người một ngã xuống, dần dà chỉ còn lại 7 thủ vệ co cụm lại bao quanh bảo vệ Diệp Thủy Lan, dưới thế công của đám hắc y nhân, đoán chừng chẳng mấy chốc sẽ tan rã. Nhìn đám thủ vệ Diệp gia mà Từ Phong không khỏi ngán ngẩm, đám thủ vệ này ngày thường nhờ thân phận người của Diệp phủ mà vô cùng hách dịch, tu vi cao nhưng so sánh với những hắc y nhân trước mặt thì giống như rác rưởi, một thân vũ kĩ trang bị cũng trở nên vô dụng.

Mắt thấy tình thế không ổn, Trương đội trưởng dứt khoát chém ra một đao, tạm thời bức lui hai hắc y nhân, linh lực quanh người chấn động mãnh liệt, không khí xung quanh bỗng trở nên nóng rực. Hai hắc y nhân lui về sau, nhìn thấy cảnh này liền bật thốt:

“Ly hỏa đao quyết – Huyền cấp hạ phẩm vũ kĩ!”

Chỉ thấy trong nháy mắt, linh lực xung quanh Trương đội trưởng dường như sôi trào, hắn mở miệng gầm lên:

“Ly hỏa đao quyết, trăm cho ta!!!!”

Một tia đao mang đỏ thẫm mang theo khí tức nóng bỏng lấy tốc độ cực nhanh lao tới hai hắc y nhân, khiến hai người nhất thời không kịp tránh né, chỉ có thể ngạnh kháng

“Đừng tưởng chỉ mình ngươi có vũ kĩ cao giai, tới, Hoàng giai thượng phẩm Thổ hoàng linh giáp!”

Hai hắc y nhân nhanh chóng hội tụ linh lực toàn thân, trên cơ thể bỗng chốc phủ lên một lớp quang mang màu nâu, bao phủ toàn bộ cơ thể họ. Trong nháy mắt khi hào quang màu nâu thành hình liền va chạm với đao mang.

"Ầm!!". Một tiếng nổ lớn vang lên, đất đá xung quanh hai người bị chấn vỡ, khói bụi bay mù mịt.

Bụi đất tan đi, lộ ra hai hắc y nhân vẫn nguyên vẹn, chỉ có y phục rách nát thảm hại, trên người cũng chỉ có mấy vết cháy nám nhỏ nhỏ, đang hơi cúi người thở hồng hộc. Trương đội trưởng lúc này cũng không khá hơn, dù không bị thương thể nhưng linh lực toàn thân gần như khô kiệt, vũ kĩ cao giai tuy mạnh nhưng tiêu hao cũng kinh người, chỉ một chiêu đã khiến hắn tiêu hao đến 8 thành linh lực, giờ còn sót lại cũng chưa đến 2 thành.

Đúng lúc này tai hắn nghe thấy từng tiếng kêu thảm, đưa mắt nhìn sang thì thấy thế phòng thủ của đám thủ vệ Diệp gia đã tan vỡ, từng người một lần lượt bị lấy mạng. Diệp Thủy Lan lúc này cũng đã lấy hết dũng khí đánh trả, nhưng hiển nhiên là tâm thần vẫn hoảng hốt, một thân lực lượng sử dụng chưa tới ba phần, đành nói là hắc y nhân đang giao thủ với nàng có tu vi Sĩ cấp, chỉ bằng một linh cảnh thất bộ cũng có thể hạ nàng trong chớp lát.

Hít một hơi sâu, Trương đội trưởng lao tới phía Diệp Thủy Lan hồng cứu viện, bỗng nhiên một bóng đen hiện ra trước mắt, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đâm ra một kiếm. Trương đội trưởng lúc này sức cũng lực kiệt, hắc y nhân trước mặt lại ra tay quá nhanh, kiếm thế không chút trở ngại xuyên qua ngực Trương đội trưởng.

Cúi đầu nhìn vào thanh kiếm đang cắm ở ngực mình, Trương đội trưởng dường như không thể tin vào mắt mình nhìn hắc y nhân trước mặt

“Sur.....Sur cấp cứu phẩm..ngươi.....”

Chưa dứt lời liền ngã xuống tuyệt khí bỏ mình. Hắc y nhân chỉ nhìn thoáng qua, đưa tay bỏ khăn che mặt, lộ ra gương mặt của một trung niên nhân tầm 40 tuổi, hướng về hai hắc y nhân vừa mới chống đỡ một đao kia hừ lạnh một tiếng:

“Cố một Sur cấp ngũ phẩm cũng không xử lí được, nuôi bọn mi đúng là tốn cơm tốn gạo.”

Hai hắc y nhân kia đi tới, lột bỏ khăn che mặt, khom người hành lễ:

“Thủ lĩnh, là bọn ta vô năng, không thể chém giết hắn.”

Tên thủ lĩnh cũng không hề dài dòng, chỉ phát tay ra hiệu miễn lễ, thân hình chớp động, trong nháy mắt giải quyết hết 5 thủ vệ còn lại đang khổ sở chống đỡ, không hề tổn sức một chút nào, tựa hồ như giải gà vậy.

Nở nụ cười, hắn hướng về phía Diệp Thủy Lan lúc này đang run rẩy tựa vào một gốc cây, sắc mặt tái mét mà hành lễ:

“Tại hạ Nhạc Vũ, thủ lĩnh của Thanh xà dong binh đoàn, xin ra mắt Diệp tiểu thư.”

Diệp Thủy Lan tựa như một con thỏ nhỏ, vô cùng sợ hãi lắp bắp nói:

“Ngươi..ngươi muốn gì, nếu là tiền thì cha ta có rất nhiều tiền, chỉ cần ngươi không hại ta thì ta có thể.....bảo cha ta đưa cho ngươi 5 vạn kim tệ.”

Nhạc Vũ nghe xong thì lắc đầu, nở một nụ cười thân thiện mà trong mắt Diệp Thủy Lan không khác gì ác ma nhẹ rằng là bao:

-“Năm vạn lượng là một món tài sản khổng lồ, nhưng chỉ cần ta lấy được không gian giới chỉ của tiểu thư thì cũng bán được mười vạn lượng, Nhạc Vũ này tuy không phải thương nhân nhưng cũng không làm ăn lỗ vốn đâu. Yên tâm, ta cũng chỉ muốn tiểu thư đi một chuyến cùng bọn ta mà thôi.”

-

Nói đoạn hất cằm ra lệnh cho hai hắc y nhân tới trời Diệp Thủy Lan lại, rồi quay sang nói với một tên dong binh khác:

“Đỗ Duy người ở lại đây dọn dẹp, tốt nhất là dọn sạch sẽ không để lại dấu vết.”

Tên này vàng dạ một hồi, Nhạc Vũ cũng không ra lệnh gì thêm, chỉ dùng một tay nhắc lên Diệp Thủy Lan lúc này đã bị trời cứng lại, phi thân vào trong rừng, theo sau là 12 tên thủ hạ, nhất thời mọi thứ lại trở nên yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lựa chọn chức nghiệp

Lúc này Đỗ Duy ở lại mới bắt đầu đưa mắt nhìn lại bãi chiến trường ngồn ngằng binh khí gãy cùng xác chết, máu tươi vương vãi khắp nơi mà thờ dài ngao ngán:

“Thủ lĩnh việc gì phải cẩn thận thế, chỉ cần xóa sạch dấu vết chiến đấu rồi vứt đó là được, đến ngày mai là đám xác chết này hết thấy đều sẽ chui vào bụng đã thú thôi mà.”

Lắc lắc cái đầu, hắc bắt đầu thu thập hiện trường. Hắc không hề biết rằng, ngay sau lưng hắc vẫn còn một người còn sống, và đang yên lặng quan sát hắc.

-Tên: Đỗ Duy

Sĩ cấp nhất phẩm

Nhanh nhẹn: 700

Thể lực: 640

Lực lượng: 800

Tinh thần: 225

Linh lực: 180

Tất cả chỉ số của Đỗ Duy hiện lên rõ mồn một trong ý thức của Từ Phong nhờ kĩ năng *Phân tích nhân* của hắc, ánh mắt hắc khẽ lóe ra một tia sát ý. Chỉ số của hắc phải nói là vượt trội hơn hắc so với Đỗ Duy, chỉ có điều là hắc không có chút linh lực nào mà thôi, nhưng linh lực hắc hết sử dụng để già tri tăng cường các tổ chức của cơ thể hoặc là sử dụng vũ kĩ, tên này hắc không sở hữu vũ kĩ gì quá mức lợi hại.

Từ Phong căn bản không hề chán chờ, với tốc độ của đám hắc y nhân và tên thủ lĩnh Nhạc Vũ, hắc là đã đi xa khỏi nơi này, hắc có thể ra tay mà không hề sợ bị phát hiện. Hắc nhòm người đấy, lao như tên bắn về phía Đỗ Duy lúc này đang thu dọn chiến trường.

Tên kia đang vác một cái xác trên vai, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động đằng sau lưng, bản năng cảm thấy nguy hiểm liền nhanh tay thả rơi cái xác rồi quay người lại. Tất cả những gì hắc kịp nhìn thấy đó là một tàn ảnh đang lao về phía mình, đồng thời trên ngực có cảm giác chấn động như bị một tảng đá mấy trăm cân đập mạnh vào. Hắc phun ra một ngụm máu, cả thân hình bay ra đằng sau đập lưng vào một thân cây, có thể nghe được tiếng xương cốt kêu lên răng rắc, Đỗ Duy rơi xuống đất thì cả người mềm nhũn, bị cự lực chấn gãy xương sống, chết ngay lập tức.

Lắc lắc cổ tay, Từ Phong không hề ngạc nhiên nhìn xác chết của Đỗ Duy. Vào kiếp trước của hắc, sát thủ ưa chuộng vũ khí tầm xa như là súng ngắm các loại, hiệu quả và an toàn cho bản thân, Từ Phong cũng không phải ngoại lệ, thế nhưng sở hữu hai kĩ năng Siêu hồi phục và Đột phá cực hạn, chỉ có ngu xuẩn mới không học cách cận chiến. Và lẽ dĩ nhiên Từ Phong cũng có luyện tập cận chiến, thậm chí nếu so sánh với giết người bằng vũ khí nóng, hắc ưa thích sử dụng vũ khí lạnh như là đao kiếm hơn, lúc đó hắc mới có thể phát huy năng lực của mình tới mức mạnh nhất.

Lấy khả năng cận chiến cùng khả năng ám sát của hắc, đồng thời năng lực của hắc còn mạnh hơn Đỗ Duy, nếu không thế nhất kích tất sát thì Từ Phong hắc tốt nhất là đâm đầu vào gốc cây chết quách đi cho xong.

Ngay lúc sinh cơ của Đỗ Duy đoạn tuyệt hoàn toàn, trong đầu Từ Phong bỗng vang lên âm thanh:

“Vượt cấp hạ gục Sĩ cấp nhất phẩm, chúc mừng chủ nhân đạt được thành tựu “First blood”. Thưởng 1000 điểm tích lũy. Mở ra hệ thống chức nghiệp!”

Từ Phong hơi nhũn mảy, liền thấy một danh sách dài dằng dặc hiện ra trong đầu mình, nào là Kiểm sĩ, Pháp sư, Đạo tặc...v.v không khác gì với mấy trò chơi nhập vai trên mạng mà hắc chơi kiếp trước. Hắc cũng lười nhìn cái danh sách, trực tiếp lựa chọn chức nghiệp là Sát thủ, đây cũng là chức nghiệp mà hắc ưa thích nhất mỗi khi chơi game, âm thanh kia lại một lần nữa vang lên:

“Chúc mừng chủ nhân đạt được chức nghiệp chính là Sát thủ, kĩ năng chức nghiệp đã được thêm vào!”

Từ Phong liền kiểm tra thông tin của bản thân

-Tên: Từ Phong

Sát thủ level 0

Nhanh nhẹn: 1350

Thể lực: 900

Lực lượng: 1400

Tinh thần: 400

Linh lực: 0

-Kĩ năng chức nghiệp

Liếm tức (chủ động): Thu liếm khí tức khiến ngoại nhân không thể phát hiện ra tu vi cùng cảm nhận được khí tức, không hạn chế số lần cũng như thời gian sử dụng

Ngụy trang (chủ động): Hòa lẫn vào môi trường xung quanh, khiến bản thân trở nên vô hình dưới mắt thường, không hạn chế số lần cũng như thời gian sử dụng, không thể sử dụng khi chiến đấu.

Từ Phong bỗng cảm thấy hồ hấp mình trầm trọng hơn khi nhìn thấy hai kĩ năng này. Sát thủ là gì, là giết người trong vô hình, không ai phát hiện ra hành tung, chết lúc nào cũng không biết, hai kĩ năng này quá mức kinh khủng, một võ sĩ bình thường sở hữu hai kĩ năng này cũng sẽ trở thành sát thủ thượng thừa, đừng nói là một sát thủ chuyên nghiệp như hắc. Với hai kĩ năng này, ám sát sẽ dễ như trở bàn tay, trừ khi thực lực hai bên quá cách biệt, mà nếu thực lực cách biệt, kấy bản tính của Từ Phong căn bản sẽ không bao giờ mạo hiểm.

“Hệ thống đề nghị lựa chọn chức nghiệp phụ là Thợ săn, chủ nhân có muốn thay đổi?!”

Từ Phong liếc mắt nhìn vào cái chức nghiệp Thợ săn, chỉ thấy một dòng mô tả duy nhất: “Đánh cắp vĩnh viễn một phần chỉ số của nạn nhân sau khi bị hạ gục”

Hít một ngụm khí lạnh, Từ Phong bỗng cảm thấy trước mắt mình mở ra một con đường rộng thênh thang để trở thành cường giả, một con đường chỉ giành cho mình hắc bước đi, đây những máu tanh và giết chóc. Bản thân là một sát thủ, quan niệm thiện ác trong lòng của hắc không tồn tại, trong mắt hắc chỉ tồn tại hai loại người, kẻ thù và không phải kẻ thù, nếu hắc đi giết người để đánh cắp chỉ số nhằm trở nên mạnh hơn, so ra cũng không khác gì so với tu luyện ma công đi hút tinh khí của người khác cả, cơ mà đối với hắc thì không phải vấn đề to tát, ma công thì ma công, tà đạo thì tà đạo, ta chỉ làm những gì ta muốn, mặc xác thế nhân nghĩ ta ra sao! Không hề do dự, hắc chọn xác nhận ngay lập tức. Nghĩ tới bộ dáng của Diệp Thủy Lan lúc bị bắt đi, khỏe miệng hắc bỗng nở một nụ cười, nếu đám sát thủ trong tổ chức của hắc kiếp trước mà nhìn thấy nụ cười này chắc chắn sẽ sợ đến vỡ mặt, vì nụ cười này biểu thị cho ai đó sắp xuống địa ngục đi đạo.

Từ Phong đưa tay lên tháo xuống miếng băng vải che đi con mắt trái của hắc, để lộ ra một con mắt đen kịt không có con ngươi và cùng quỹ dị

Đưa mắt nhìn về phía đám người Thanh xa dong binh đoàn rồi đi, lúc này con mắt màu đen của hắc bỗng hiện lên vô số tơ nhện, giống như mạch máu gân guốc chằng chịt khắp mắt hắc, lóe lên hào quang màu đỏ như máu.

-Kĩ năng chủng tộc

Thiên ma nhân (chủ động): Có thể trực tiếp nhìn thấy linh khí/linh lực.

Linh khí không thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ có thể dùng thần thức để cảm nhận. Lúc này thông qua con mắt trái của mình, thế giới xung quanh Từ Phong trở nên vô cùng khác biệt so với lúc bình thường, linh khí màu xám tro di chuyển trong không khí giống như những dòng nước, phía đám người Thanh xa dong binh đoàn vừa rời khỏi, linh khí màu xám bị trộn lẫn với một vài luồng khí có màu khác nhau, đó có, vàng có, lam có.....

Từ Phong biết được, đó chính là linh lực thoát ra ngoài từ trên cơ thể đám người Thanh xa dong binh đoàn khi rời khỏi đây, và hiển nhiên chúng đã sử dụng linh lực phụ thân để tăng thêm tốc độ, nếu không những luồng khí này đã không có màu đậm như vậy.

Linh khí vốn có màu xám, vô giá hấp thu linh khí, dùng công pháp tinh lọc linh khí, chuyển hóa thành linh lực bản thân, lúc này linh khí trải qua công pháp chất lọc và biến thành linh lực thì sẽ sở hữu các màu sắc khác nhau, biểu thị bởi linh căn của vô gia đó.

Vô gia sở dĩ có thể tu luyện, trở nên vượt trội hơn so với người thường là vì sở hữu linh căn, có thể hấp thu linh khí để tu luyện, có tổng cộng 9 loại linh căn khác nhau, ngũ hành kim-mộc-thủy-hỏa-thổ cùng 4 loại dị linh căn là lôi-phong-âm-quang. Ngũ hành linh căn là phổ biến nhất, trong khi dị linh căn thì hiếm như lông phượng sừng lân, nhưng bản về uy lực cũng như diệu dụng thì ngũ hành linh căn có phần hơi kém hơn so với dị linh căn. Công pháp cũng có 9 loại, tương đương với 9 loại linh căn, vô gia muốn tu luyện phải có công pháp thích hợp với linh căn của mình, tu luyện bữa bãi nhẹ thì nội thương, nặng thì tàn phế thậm chí mất mạng. Chẳng hạn cho một vô gia có hỏa linh căn tu luyện công pháp thủy thuộc tính hoặc âm thuộc tính, khẳng định không chết cũng mất đến nửa cái mạng.

Đương nhiên, vì linh lực cùng linh khí không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nên cũng không có ai biết được chúng có màu sắc, ngoại trừ Từ Phong hẳn. Tuy vậy, hẳn cũng chỉ có thể nhận ra màu sắc của ngũ hành linh căn kim-mộc-thủy-hỏa-thổ ứng với vàng-lục-lam-đỏ-nâu sau khi đã bỏ thời gian sát đến muộn rớt cả vô gia trong Diệp phủ, còn về bốn loại dị linh căn còn lại, hẳn chịu thua. Theo lí mà nói thì âm linh căn sẽ có linh lực màu đen hoặc xám, quang linh căn màu trắng, lôi linh căn màu tím, và phong linh căn thì.....hẳn cũng chịu, đây là lí thuyết, chứ có trời mới biết bốn loại dị linh căn đó có linh lực trông ra sao, dù sao Từ Phong hẳn cũng chưa từng thấy.

Xác định phương hướng của đám người Thanh xà dong binh đoàn, Từ Phong ngay lập tức kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang*, cảm giác lạnh lạnh chạy dọc cơ thể khiến hắn rung mình một cái. Từ Phong nhìn nhìn thì thấy cơ thể mình cũng chẳng có gì thay đổi gì cả, đúng lúc này hắn để ý dưới chân của mình, không hề nhìn thấy bóng của hắn dưới ánh trăng.

Nghe hoặc một lúc, Từ Phong liền nhận ra hắn đã trở nên vô hình, đương nhiên sẽ không có bóng.

“Nếu đến cả quần áo cũng có thể trở nên vô hình, vậy chắc hẳn vũ khí cũng sẽ như vậy?”

Nói là làm, Từ Phong nhất tể một thanh đoản kiếm, trong nháy mắt, bóng của thanh kiếm dưới ánh trăng dần biến mất, ngay khi hắn thả tay ra liền xuất hiện trở lại. Nở nụ cười thoải mái, Từ Phong tung người lao vào trong rừng, dùng *Thiên ma nhân* đó xét linh lực còn sót lại trong không khí, men theo hướng đi của đám người Thanh xà dong binh đoàn mà đuổi theo.

Kĩ năng *Ngụy trang* cũng không phải là hoàn mỹ như hắn nghĩ, di chuyển vẫn có thể gây ra tiếng động, cũng may một thân bản lĩnh kiếp trước của hắn vẫn tồn tại, chỉ cần giảm tốc độ xuống thì mọi thứ đều ổn.

Áng chừng nửa canh giờ lẫn mò trong rừng, hẳn tới trước một hang động khá lớn, dấu vết linh lực đã dẫn hắn tới đây. Lúc này trước cửa hang, có hai người đang đứng ở đó làm nhiệm vụ canh gác, khấn che mặt không thấy đầu, nhưng nhìn vào trang phục dạ hành màu đen thì có thể khẳng định đó chính là người của Thanh xà dong binh đoàn.

Từ Phong di chuyển vô cùng nhẹ nhàng, không gây ra một tiếng động tiếp cận hang đá, trong bụng thấp thòm cầu mong kĩ năng *Liễm tức* của mình có thể khiến hai tên dong binh đứng gác kia không cảm nhận thấy hắn.

Chỉ cần bị lộ, Từ Phong hẳn sẽ ngay lập tức từ bỏ ý đồ cứu trợ Diệp Thủy Lan mà bỏ chạy. Nói đùa sao, chỉ số của hắn có thể đánh ngang với Sĩ cấp ngũ phẩm, hẳn tin với khả năng chiến đấu của mình cũng có thể liều mạng với Sĩ cấp cửu phẩm, dưới điều kiện không thì trên vũ kĩ, thế nhưng đối phương đến cả Sư cấp cũng sở hữu ba người, trong đó còn có một Sư cấp cửu phẩm, người ta chỉ cần tát một cái cũng đủ để hắn có một suất đọ ngoạn Địa phủ miễn phí, Từ Phong hẳn có uổng nhầm thuốc cũng không làm chuyện ngu ngốc đến thế.

Vô cùng chậm rãi tiến tới hang đá, kĩ năng có được từ hệ thống đúng thật là chưa từng khiến hắn thất vọng, chỉ thấy hai tên dong binh vẫn đang to nhỏ trò chuyện với nhau, không hề nhận ra Từ Phong đang đứng ngay trước mặt mình, chỉ cách có hơn nửa mét.

Thầm thở phào nhẹ nhõm, Từ Phong liền lên vào trong hang, bên trong cũng không sâu lắm, khoảng gần 50 mét chiều sâu, vào đến trong cùng thì hắn đã nhìn thấy Diệp Thủy Lan bị trói lại giống như chiếc bánh chưng, miệng bị bịt kín, đang ngược đời mắt nhắm lại nhìn đám dong binh xung quanh.

Trong hang không hề có đồ đạc, chứng tỏ đây không phải đại bản doanh của Thanh xà dong binh đoàn, điều này cũng dễ hiểu, chẳng có dong binh đoàn nào lại rảnh rỗi đến mức chui vào rừng rậm đặt đại bản doanh ở trong đó cả, một con yêu thú cấp 5 tương đương Vương cấp vô gia phát rõ chạy ra ngoài là đủ nghiền nát bất kì dong binh đoàn nhỏ nhỏ nào, những dong binh đoàn lớn thì lại không thiếu tiền bạc để có thể tự dựng đại bản doanh trong các thành trấn, không cần thiết phải chui vào nơi khi họ có gậy như thế này.

P/s: Lần đầu viết truyện, nếu có gì sai sót mong mọi người góp ý, rất mong được mọi người ủng hộ. ^^

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 5: Nghe lén

Diệp Thủy Lan bị trói ngồi ở một góc trong hang, phía bên ngoài là đám dong binh, Từ Phong vô cùng thận trọng, không gây ra một tiếng động nào đứng nép vào vách hang. Từ Phong khẽ quan sát, tính cả hai tên đứng gác phía bên ngoài, thì hiện tại đang có 10 tên dong binh đang ở đây, không biết 2 người khác đâu, hai cao thủ Sư cấp tứ phẩm cùng thủ lĩnh Nhạc Vũ cũng đều ở đây, có vẻ như kế hoạch giải cứu Diệp Thủy Lan của hắn sẽ không thể thực hiện được, thực lực chênh nhau quá xa.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn một tên dong binh có gương mặt gầy gò, ánh mắt tên này sắc lẹm như dao, làm người khác có cảm giác vô cùng âm độc, chính là một trong hai cao thủ Sư cấp tứ phẩm

“À Cửu, người đã phái hai người đi báo cáo thân chủ rồi chứ, dặn dò kĩ càng chưa?”

A Cửu gật nhẹ đầu, sau đó lại có chút nghi hoặc mà hỏi:

“Thủ lĩnh, rốt cuộc thân chủ thuê chúng ta bắt cóc Diệp Thủy Lan là ai, liệu cái giá có xứng cho chúng ta mạo hiểm không, phải nhớ phụ thân tiểu nha đầu này là Diệp Cuồng, hẳn căn bản là một tên điên, hơn nữa còn là một tên điên có tu vi Vương cấp, một ngón tay của hắn cũng có thể diệt cả dong binh đoàn của chúng ta đó?”

Nghe A Cửu hỏi, mọi người cũng không ai nói gì, nhưng trên mặt đều lộ vẻ hiểu kì mà nhìn Nhạc Vũ. Nhạc Vũ nhún nhún vai, trầm giọng nói:

“Thực ra đến bây giờ cho bọn người biết cũng không sao, người thuê chúng ta là người của Âm Ma tông.”

Im lặng một chút, sau đó tất cả mọi người đều bật thốt:

–“Trời ạ, Âm Ma tông? Không phải đây là một tông môn cường đại ở Xuất Vân đế quốc, đồn rằng có thực lực ngang ngửa với thủ hộ tông môn Lăng Hư Cung của Căn Nguyên đế quốc chúng ta sao.”

–“Hắn là vậy đi, ta không nghĩ trên thế gian này có người cả gan giả mạo Âm Ma tông đâu, nghe nói đây là một tông môn cực hung cực ác, chuyện gì cũng dám làm.”

–“Hừ, đâu chỉ là cực hung cực ác, thậm chí ta còn từng nghe người khác kể rằng, đệ tử của Âm Ma tông tu luyện công pháp phải dùng máu người để luyện a!”

Huyền Linh đại lục có 4 đại đế quốc, các tiểu quốc nhỏ nhỏ thì vô số, chỉ có điều quốc lực quá thấp nên không được coi là đế quốc, hầu hết đều phụ thuộc vào 4 đại đế quốc. Nghe như vậy có vẻ như 4 đại đế quốc nắm giữ lực lượng mạnh nhất đại lục, nhưng trên thực tế không phải vậy. Trên đại lục có tồn tại các tông môn và thế gia vô đạo, thực lực thấp kém có, mà thực lực khủng bố đến mức vượt qua cả một đế quốc cũng có, nhưng hầu hết đều không quan tâm đến chuyện trong thế tục, chỉ chuyên tâm tu luyện, một số môn phái khổng chế một quốc gia, bảo hộ cho quốc gia đó, đổi lại quốc gia đó phải phục vụ cho môn phái thủ hộ, chẳng hạn như kiểm tiền, tìm kiếm thiên tài địa bảo, vô gia cũng cần phải ăn, các môn phái đó tu luyện suốt ngày lấy đầu ra thời gian để ý mấy thứ đó, vậy nên quan hệ mập mờ giữa các tông môn và quốc gia đã trở nên vô cùng bình thường, gần như đã trở thành điều hiển nhiên. Căn Nguyên đế quốc, cũng như ba đại đế quốc còn lại cũng đều có một tông môn đứng sau, với Căn Nguyên đế quốc, đó là Lăng Hư Cung, hiển nhiên tông môn này cường đại hơn xa so với hoàng thất Căn Nguyên đế quốc, nhưng cường đại đến mức nào, Từ Phong hẳn không biết, dù gì hắn cũng chỉ mới tới thế giới này có hơn một tháng, biết được bấy nhiêu là nhờ bản lĩnh tìm kiếm tinh bảo của hắn lúc tiền thế.

Nghe thấy Nhạc Vũ trả lời, sắc mặt của A Cửu lúc này cũng trở nên ngưng trọng:

“Thủ lĩnh, bọn chúng đã đưa ra thủ lao gì để có thể khiến ngài động tâm vậy, chuyện này có vỡ lẽ ra, đừng nói Diệp gia, chỉ cần Diệp Cuồng trả thù chúng ta cũng đã gặp tai họa ngập đầu rồi. Nước xa không cứu được lửa gần, Âm Ma tông có mạnh mấy đi nữa thì cũng không ở gần đây như Diệp gia, mà cũng không chắc là bọn chúng sẽ cứu giúp chúng ta nữa.”

Nhạc Vũ theo mắt nhìn A Cửu, tự nhiên A Cửu cảm giác huyết dịch toàn thân như bị đóng cứng lại, cảm giác như bị một con trượng ổ hung thú đang nhìn chăm chăm vào, bất giác lưng hắn đầy mồ hôi lạnh. Thu hồi ánh mắt, Nhạc Vũ thần nhiên nói:

“Người nói cũng có lí, nhưng nếu ta nói thủ lao là 50 vạn kim tệ thì sao đây?”

A Cửu hồi phục tinh thần, nghe vậy không khỏi nhủ thầm:

“50 vạn kim tệ là món tiền khổng lồ, nhưng cũng không đủ để tất cả chúng ta bồi mạng à!”

Nhạc Vũ cười lạnh, từ trong người lấy ra một chiếc ngọc giản:

“50 vạn kim tệ đương nhiên không đủ để cho chúng ta liều mạng, thế nhưng kèm theo là một thanh địa giai hạ phẩm Huyền khí và một bộ công pháp Huyền giai thượng phẩm, hơn nữa còn là công pháp vô thuộc tính, người nói ta có thể từ chối không?”

Từ Phong nghe đến đây thì cũng giật mình, công pháp vô thuộc tính? Chẳng phải đúng là thứ mình đang cần ư! Trước kia hắn bị phán định là không có linh căn, nhưng trải qua cái tạo của Hệ thống tiến hóa, hẳn có thể khẳng định mình bây giờ có sở hữu linh căn, nhưng vấn đề là hắn không có cách nào để kiểm tra xem linh căn của mình có thuộc tính gì, bản thân hắn cũng không thể cứ như vậy lao vào trong Diệp phủ mà nói nay mình đã có linh căn, xin được kiểm tra chứ, không bị tông có

ra ngoài đã là may mắn rồi.

Công pháp vô thuộc tính bất kì linh căn nào cũng có thể tu luyện được, hiệu quả không khác gì so với tu luyện công pháp đúng thuộc tính của bản thân, vì thế giá trị của nó cao hơn nhiều so với công pháp thuộc tính cùng đẳng cấp khác. Hơn nữa, nếu sử dụng công pháp vô thuộc tính để tu luyện, linh lực thu được luôn tinh thuần hơn so với công pháp bình thường vài thành. Linh lực tinh thuần hơn nghĩa là ít tạp chất, đồng nghĩa với việc cùng một lượng linh lực, người khác dùng một chiêu vũ khí đã kiệt lực, nhưng người tu luyện công pháp vô thuộc tính dùng xong thậm chí còn có thể dư sức để.....bỏ chạy, đó chính là khác biệt giữa sống và chết a. Chưa hết, nghe đồn công pháp vô thuộc tính còn giúp vô giả dễ dàng hơn trong việc phá tan binh cảnh tu vi, rất nhiều người có thể chứng thực, còn lí do vì sao, không ai biết.

Kích động thì kích động, Từ Phong hẳn cũng không hề có ý định cố gắng đoạt lấy cái ngọc giản có ghi công pháp mà Nhạc Vũ đang cầm trong tay, việc đó so với tự sát cũng không khác nhau là mấy. Cần thận, luôn lưu lại đường lui cho bản thân chính là tiêu chí hàng đầu của một sát thủ, và Từ Phong hẳn vẫn chưa hề quên điều đó, còn mạng là còn hi vọng, mất mạng thì cái gì cũng không có, chỉ có mấy kẻ mạng phu không nào mới liều mạng nhắm tới cái lợi trước mắt.

Từ Phong mặc dù là kẻ xuyên việt, nhưng hẳn chưa bao giờ có ý nghĩ rằng mình sẽ là nhân vật chính trong một bộ tiểu thuyết nào đó, sẽ dùng một cách thần kì hóa ngay thành an, không có đâu, hẳn xuyên được thì người khác cũng có thể xuyên được, lấy cái gì mà khẳng định hẳn là nhân vật chính chứ, mạng của hẳn sẽ do hẳn nắm lấy, tuyệt đối sẽ không giao mạng của mình vào một thứ hư vô mờ mịt như là vận mệnh.

Đám đông bình nghe Nhạc Vũ nói vậy liền không hèn mà cùng hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía cái ngọc giản trong tay hẳn cũng trở nên nóng bỏng, công pháp vô thuộc tính Huyền giai thượng phẩm, căn bản là có tiền cũng không thể mua được. A Cửu cũng không ngoại lệ trở nên kích động, chỉ duy có một người dường như không quan tâm gì đến xung quanh, chính là tên Sư cấp tứ phẩm còn lại. Từ Phong chưa từng nhìn thấy hẳn mở miệng ra nói bất kì một câu nào từ đầu tới giờ, hẳn luôn giữ cánh tu vi, rất lạnh tanh mà nhắm mắt dưỡng thần.

Nhạc Vũ nắm chặt ngọc giản trong tay, giọng nói bất chợt trở nên hơi run run:

“Có công pháp này trong tay, chẳng mấy chốc ta có thể đột phá binh cảnh, trở thành Tướng cấp cường giả, đến lúc đó, chúng ta chỉ cần rời khỏi Căn Nguyên để quốc, dong binh đoàn có Tướng cấp tọa trấn, lo gì chúng ta không có chỗ đặt chân, hơn nữa, sau khi ta đạt tới Tướng cấp, công pháp này ta sẽ chia cho mọi người nghiên cứu, đến lúc đó, Thanh xà dong binh đoàn chúng ta có muốn không mạnh lên cùng không!”

Đám dong binh nghe đến viễn cảnh tươi sáng đó, nhất thời tâm tình trở nên vô cùng hưng phấn, mọi dị nghị lẫn hoài nghi lúc trước liền mất sạch.

“Thủ lĩnh, vậy thanh Huyền khí đó đâu, lấy ra cho mọi người được chiêm ngưỡng đi!”, một tên dong binh liếm môi nói.

“Đâu có dễ như thế, chẳng ta hiện tại chỉ nhận được 20 vạn kim tệ cùng một nửa đầu của công pháp làm đất cọc thôi, phải hoàn thành nhiệm vụ nữa mới lấy được”, Nhạc Vũ vuốt ve ngọc giản trong tay mà nói. Nghe vậy, tất cả mọi người đều gật gù ra vẻ đã hiểu.

Tâm tình của Nhạc Vũ cũng vô cùng thoải mái, bỗng cảm thấy có gì đó không ổn:

“Ủa, hai tên kia chạy về tận Từ Tinh thành để báo cáo với thần chủ thì cũng thôi đi, sao Đỗ Duy giờ này vẫn chưa thấy về, xử lí mấy cái xác cũng chỉ mất một lúc mà thôi, đến giờ đã gần một canh giờ rồi mà hẳn vẫn chưa trở lại, lạ đường là không thể rồi, bọn ta thuộc đường trong Ngọa Long sơn mạch như nhà mình vậy, hay là có biến cố gì xảy ra?!”

Nghe đến đây, trực giác mạch báo hẳn có chuyện xảy ra rồi, và từ trước đến nay, hẳn vô cùng tin tưởng vào trực giác của bản thân, thực tế cũng chứng minh, hẳn đã mấy lần thoát hiểm nhờ trực giác của mình.

Đứng đây, Nhạc Vũ ra lệnh:

“A Cửu, A Bát và ba người bọn mi đi theo ta, ta có linh cảm xấu về Đỗ Duy. Hai người còn lại ở lại đây tiếp tục để mất đến nha đầu kia.”

Mặc dù ngạc nhiên trước mệnh lệnh đột ngột của Nhạc Vũ, nhưng mọi người cũng không hỏi nhiều, liền nghe theo. Nhạc Vũ liền nhanh chóng dẫn theo A Cửu A Bát là hai Sư cấp, kèm theo ba người có thực lực mạnh nhất trong đám dong binh còn lại, đều là Sĩ cấp bát-cửu phẩm đi ra ngoài.

Nhạc Vũ đi qua chỗ Từ Phong đứng, hẳn bỗng cảm thấy hơi lạ, giống như là có một ánh mắt đang theo dõi mình, liền đưa mắt nhìn về phía Từ Phong, sau khi không hề phát hiện ra điều gì dị thường, hẳn lắc lắc cái đầu, nghĩ rằng bản thân nghĩ thần nghi quỷ mã bỏ qua không quan tâm nữa, dẫn theo đám thủ hạ đi ra ngoài.

Sau khi Nhạc Vũ đi ra ngoài một hồi, Từ Phong lúc này mới dám buông lỏng hơi thở, vừa nãy Nhạc Vũ nhìn thẳng vào mắt hẳn, khiến hẳn thiếu chút nữa tưởng rằng mình đã bị phát hiện. Thở phào một tiếng, vừa rồi nguy hiểm thật, nếu thật sự bị Nhạc Vũ phát hiện ra thì Từ Phong hẳn hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Tuy rằng khả năng *Tài sinh siêu tốc* sẽ khiến hẳn không chết, nhưng Nhạc Vũ không phải loại gà mờ như tên Đỗ Duy kia, một người đã chết hay chưa Nhạc Vũ chỉ cần để ý một chút là có thể nhận ra, việc hẳn suýt chút nữa bị Nhạc Vũ phát hiện vừa rồi là một minh chứng tốt nhất. Nếu bị phát hiện, rồi sau đó bị phá hủy đầu và trái tim, hoặc bị giết đi giết lại đến khi cạn kiệt sinh mệnh lực mà chết cũng không phải hay ho gì.

May mắn rằng kĩ năng *Ngụy trang* cùng với *Liếm tức* đã che dấu hoàn hảo sự hiện hữu của Từ Phong, đến cả cao thủ Sư cấp cửu phẩm như Nhạc Vũ cũng không thể phát hiện ra được.

Đội thêm một lúc nữa, sau khi chắc chắn rằng Nhạc Vũ đã đi xa, Từ Phong bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển về phía hai tên dong binh còn lại ở trong hang. Hai tên này lúc này đang vô cùng buồn chán mà tán gẫu với nhau:

“Nè, người nào xem tại sao thủ lĩnh đại nhân tự nhiên lại chạy ra ngoài tìm tên Đỗ Duy đó a, cùng lắm thì cho một người đi kiểm tra là được thôi mà, cần gì phải đích thân đi như thế chứ.” Một tên thắc mắc nói.

“Phải đó, ta cũng đang thắc mắc đấy, thậm chí lão đạo còn mang theo tất cả chủ lực á, nhờ ở đây có biến thì chúng ta chắc gì đã có thể xử lí được a.” tên còn lại cũng gật gù đồng ý.

“Thôi kệ đi, chỗ này vô cùng kín đáo, chẳng có ai có thể tìm đến đây đâu, chúng ta cứ yên tâm ở lại đây đợi là được.”

Nói đoạn cả hai tên dong binh đều chọn lấy hai góc trong hang để tĩnh tọa. Từ Phong hơi nhui mày, hai tên dong binh này đều có tu vi Sĩ cấp tứ phẩm, lấy trạng thái ẩn thân hiện tại của hẳn để đánh lén, hẳn tự tin có thể nhất kích sát sát, thế nhưng hiện tại vị trí của hai tên này quá xa, chỉ cần xử lí một tên thì tên còn lại cũng sẽ phát hiện ra hẳn.

Mặc dù hẳn tự tin có thể nghiền chết một Sĩ cấp tứ phẩm một đầu một, nhưng hẳn không chắc là động tĩnh chiến đấu ở trong này sẽ không kinh động đến hai tên dong binh đang đứng gác ngoài cửa hang, bọn chúng cũng có tu vi Sĩ cấp tứ phẩm, đến lúc đó thì không chỉ phiền toái, mà hẳn cũng khó thoát khỏi sự dày dora của mấy người.

Nhẹ nhàng thổi lui ra khỏi hang, tâm tình hẳn hơi bực bội một chút, đã có một cơ hội hoàn hảo khi Nhạc Vũ cùng tất cả cao thủ khác không có ở đây, vậy mà điều kiện lại không cho phép hẳn ra tay, phải chi có thêm một chút lợi thế thì tốt biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Âm sát

Giống như là đáp lại mong muốn của Từ Phong, lúc này một tên dong binh đang đứng canh bên ngoài bỗng quay sang nói với người còn lại:

-“Người ở đây tiếp tục canh nhé, lao từ phải đi tiêu cái đã, nhịn suốt này giờ rồi!”

Nói rồi nhanh chóng chui vào một bụi cây khuất tầm nhìn, tên dong binh còn lại cũng chỉ bất đắc dĩ nhìn hẳn, nói với theo một câu cần thận với đã thủ rồi cũng mặc kệ hẳn muốn làm gì thì làm.

Thu hết động tĩnh vào trong mắt, khoe miệng Từ Phong khẽ nhếch lên, vô thanh vô tức đi theo tên dong binh vừa chạy đi tiêu kia. Chỉ thấy lúc này tên đang “giải quyết nỗi buồn” của mình vô cùng thống khoái, thì thoảng còn mở miệng hít hà, hiển nhiên là đã nhịn rất lâu rồi. Lúc này là lúc hẳn buông lỏng cảnh giác nhất, Từ Phong tiến tới sau hẳn, ra tay nhanh như chớp giật, một tay bịt miệng của tên dong binh, một tay còn lại cầm theo một thanh chủy thủ đâm thẳng vào vào cổ hẳn, sau đó liền lật cổ tay kéo mạnh một phát, trực tiếp cắt đứt cuống họng của hẳn.

Tên dong binh còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một dao cắt đứt cuống họng, miệng thì bị một bàn tay cứng như gong kim bịt chặt, chỉ có thể phát ra mấy tiếng ú ớ nhỏ nhỏ trong cổ họng, rồi sau đó chỉ nghe thấy một tiếng “crắc” nhẹ vang lên, đầu của hẳn đã bị Từ Phong bẻ ngoặt ra tận đằng sau, chết đến không thể nào chết hơn được nữa, mọi động tác đều vô cùng mượt mà, không hề cho tên dong binh có cơ hội gây ra một tiếng động nào hết.

Phía bên trong hang, hai tên dong binh đang ngồi nhắm mắt đã tọa liền nghe thấy một tiếng “bịch” từ ngoài cửa hang truyền vào, một tên trong đó nghi hoặc mở mắt ra nói với tên dong binh còn lại:

“Trì Dương người có nghe thấy gì không?”

Trì Dương gật đầu:

“Có nghe thấy, nhưng chắc là đã thủ nào đó thôi, hai tên kia dù gì cũng là Sĩ cấp tứ phẩm giống như chúng ta, hẳn là không vấn đề gì đâu.”

Đứng một chút, nghĩ ngợi thế nào mà hẳn lại nói:

“Thôi kệ, để ta đi ra ngoài xem sao!”

Nói đoạn liền đứng dậy đi ra ngoài cửa hang, vừa ra đến bên ngoài, hẳn liền nhìn thấy xác của tên dong binh vốn lúc này phải đang làm nhiệm vụ canh gác ở dưới đất, họng bị cắt đứt, cổ bị bẻ gãy, tên dong binh còn lại thì không hề thấy đâu. Đúng lúc này trong lòng hẳn dâng lên cảnh báo, liền cúi gập người xuống lần mấy vòng trên mặt đất, ổn định thần hình, đưa mắt nhìn thì thấy ngay phía sau chỗ mình đứng, một thanh niên cao lớn đang cầm một thanh chủy thủ xuất hiện ở đó, cả người giống như hiện ra từ trong hư không, từng phần từng phần cơ thể dần hiện ra từ không khí, vô cùng quý dị. Nhìn lại vị trí mà thanh niên kia đang gờ chủy thủ lên, hẳn không khỏi cảm thấy có mình lạnh lẽo.

Thanh niên đó đương nhiên là Từ Phong, công kích trượt, không hề để cho đối phương có cơ hội thờ đốc, hấn tung người lao về phía Trì Phong, chúi thủ trong tay đổi thành một thanh đoản kiếm, dùng tốc độ cực nhanh đâm về phía Trì Dương.

Dù sao cũng là dong binh dày dặn kinh nghiệm, Trì Dương chỉ hơi thoáng sửng sốt một chút liền ngay lập tức phản ứng lại, thế nhưng cao thủ so chiêu, chỉ trong nháy mắt đã quyết định thắng bại, hơn nữa Từ Phong có tốc độ tiếp cận với Sĩ cấp ngũ phẩm, tuy tứ phẩm và ngũ phẩm cách biệt nhau không quá nhiều, nhưng Trì Phong lại chiếm tiện cơ, Trì Dương nhất thời lâm vào thế hạ phong. Nế trái né phải, Trì Dương không khỏi rủa thầm, không biết tên thanh niên này là ai, trên người không có chút tu vi nào nhưng thực lực lại ngang ngửa mình, công kích thì nhanh như chớp giật, đòn nào cũng hiểm hóc, chỉ nhắm vào hiểm địa. Hấn tự nhận bản thân làm dong binh gần mười năm cũng không thể ra tay ác độc như tên thanh niên này, chiều nào cũng giống như muốn lấy mạng hấn, thế nhưng trên thân lại không có chút sát khí nào, giống như chỉ là đang luận bàn với bằng hữu, chưa kể kinh nghiệm chiến đấu cao đến mức dọa người.

Tên dong binh tên Trì Dương này ban đầu chỉ định ra ngoài ngó một chút, không cảm theo binh khí, nay bị tập kích bất ngờ, bản thân rơi vào thế hạ phong lại chiến đấu với một kẻ mạnh ngang ngửa dùng kiếm trong tình trạng tay không tác sát, hấn không cần nghĩ cũng biết rằng không sớm thì muộn sẽ mất mạng, cách duy nhất để sống sót chính là đánh động tên dong binh duy nhất còn lại trong hang. Nghĩ sao làm vậy, Trì Dương né lười kiếm của Từ Phong, há miệng định hét lớn một tiếng, đúng lúc này, trên người Từ Phong bỗng bùng lên sát khí kinh thiên, sát khí nồng nặc tỏa ra từ hấn khiến Trì Dương có cảm giác như đang đối mặt với một tồn sát thần chúa ra từ núi thủy biến máu, chứ không phải là một tên thanh niên, phải giết bao nhiêu người thì mới có thể có được sát khí kinh thiên như vậy chứ. Thoáng bị sát khí chấn nhiếp, Trì Dương thất thần một chút, nhưng chỉ một chút đó thôi đã đủ rồi.

Trong tích tắc Từ Phong tỏa ra sát khí chấn nhiếp tâm thần của tên dong binh, hấn chớp thời cơ ra tay vô cùng chuẩn xác, lấy đoản kiếm đâm tới. Bị thất thần trong giây lát, cộng với việc Từ Phong ra tay quá nhanh, Trì Dương căn bản không kịp tránh né, thanh đoản kiếm đã xuất hiện trước mắt hấn, "phập" một tiếng không gặp chút trở ngại nào đâm xuyên qua một bên mắt hấn, mũi kiếm xuyên thấu ra tận phía sau đầu khiến hấn hết thắm một tiếng. Tiền thế làm sát thủ chuyên nghiệp, Trì Phong hấn thừa biết cách để tạo ra sát khí, cũng như cách để thu phóng tự nhiên, chỉ cần chọn đúng thời cơ, dùng sát khí có thể thay đổi cục diện của một trận chiến.

Biết được động tĩnh ngoài này sẽ khiến tên dong binh còn lại nhanh chóng đi ra, Trì Phong liền tái kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang* của mình, nhất lấy thanh kiếm của tên dong binh canh gác ngoài cửa hang. Đúng như dự liệu, tên dong binh còn lại trong hang sau khi nghe thấy tiếng hét của Trì Dương ở bên ngoài, liền lao ra như tên bắn, hấn chỉ nhìn thấy Trì Dương lúc này đã ở trong tình trạng nửa sống nửa chết, một thanh đoản kiếm đâm vào mắt hấn xuyên qua tận sau đầu, cả người đang giấy dựa dưới đất, máu tươi không ngừng phun ra. Nhìn thấy thảm cảnh như vậy, tên dong binh căn bản không hề giảm tốc độ lao ra, sau đó là một đường kiếm quang lóe lên, điều cuối cùng hấn nhìn thấy chính là thi thể không đầu của mình vẫn đang chạy ra ngoài, sau đó thì.....không có sau đó nữa.

Khê thờ đốc, Từ Phong vút thanh kiếm trên tay đi, tuy rằng lần này xuất kì bất ý đánh lớn thành công, nhưng cũng nhờ phần lớn vào vận khí, nếu không phải tình cờ Nhạc Vũ dẫn người đi ra ngoài, và một tên dong binh đi một mình, thì hấn cũng khó mà thuận lợi xử lí từng người một như vậy.

Đánh lên chắc chắn không phải hành vi của quân tử, nhưng Trì Phong cũng chả quan tâm, quân tử chỉ có chết sớm, tiểu nhân còn sống lâu hơn, hấn đã đọc qua rất nhiều tiểu thuyết, hầu như cái nào cũng nêu cao khẩu hiệu chính nghĩa thắng gian tà, nhân vật chính không phải là quân tử thì cũng cao thượng như thánh nhân. Răm chỗ, hấn căn bản chưa bao giờ tin vào mấy thứ vô văn như thế, nếu chính nghĩa thắng gian tà, vậy hấn làm sát thủ bao nhiêu năm tại sao lại chỉ có thành công không có thất bại chứ, chẳng phải hấn thuộc phe gian tà sao. Hấn không phải quân tử, cũng không muốn trở thành quân tử, hấn chỉ làm tiểu nhân còn hơn. Nghe thì có chút vô si, nhưng đối với hấn, kết quả quan trọng hơn quá trình, để đạt được kết quả mong muốn, không từ thủ đoạn chính là tác phong của hấn.

“Chúc mừng chủ nhân vượt cấp hạ sát Sĩ cấp tứ phẩm, đạt được 600 kinh nghiệm, 100 điểm tích lũy...”

“Chúc mừng chủ nhân vượt cấp hạ sát Sĩ cấp tứ phẩm, liên trăm hai, đạt được 660 điểm kinh nghiệm, 110 điểm tích lũy....”

"Chúc mừng chủ nhân vượt cấp hạ sát Sĩ cấp tứ phẩm, liên trăm ba, đạt được 720 điểm kinh nghiệm, 120 điểm tích lũy.....”

.....

“Chúc mừng chủ nhân đã liên cấp lần đầu tiên, khai mở hệ thống cửa hàng hối đoái!”

Liên tiếp nhưng thanh âm thông báo vang lên trong đầu Trì Phong, nhưng lúc này không phải là lúc hấn nên để ý đến bọn chúng, hấn không thể biết được bao giờ đám người Nhạc Vũ mới quay lại, hấn cần phải tranh thủ thời gian vô cùng triệt để, nếu đợi đến lúc bọn chúng trở lại, chưa nói đến tên thủ lĩnh Nhạc Vũ, chỉ vèn vèn A Cửu hoặc A Bát tùy tiện vô một chương cũng có thể đập hấn thành cám.

Xoay người tiến vào trong hang, Trì Phong vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc ní non của Diệp Thủy Lan, chỉ thấy tiểu la lỵ lúc này đang hai mắt nhắm chặt lại, thấp giọng khóc thút thít, trông vô cùng đáng thương. Trì Phong ngồi xồm xuống, đưa tay chạm vào người Diệp Thủy Lan, ý đồ định coi trời cho nảng.

Diệp Thủy Lan nhắm mắt, căn bản không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy có một bàn tay to lớn chạm vào người, nhất thời kinh hoàng hét lên một tiếng, mở to hai mắt nhìn Trì Phong, rồi sau đó ngán người ra, hiển nhiên vẫn nhớ Trì Phong hấn là ai, chẳng phải đây là cái tên người hầu bị mất đi theo mình sao, cơ mà sao hấn lúc này lại trông có vẻ đáng sợ đến thế, khác hấn với bố đáng lù dù lúc trước. Nhìn vào con mắt trái đen kịt của Trì Phong, Diệp Thủy Lan không khỏi ngây ra, sau đó lẩm bẩm “Thật đáng sợ.....nhưng mà cũng đẹp trai thật...” "Nghe thấy tiếng hét, hấn cũng hơi giật mình một chút, sau đó lại nghe thấy tiểu nha đầu lẩm bẩm, hấn không khỏi dờ khóc dờ cười, đúng là tiểu hài tử, quá dễ bị xao lãng. Ngó thấy Diệp Thủy Lan đang mở hai con mắt to tròn đắm lị nhìn mình, bộ dáng vừa đáng thương lại có chút khả ái, nhất thời khiến hấn mềm lòng. Nhẹ nhàng coi trời cho Diệp Thủy Lan, Trì Phong đưa tay ôm tiêu la lỵ vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ về mái tóc, cất giọng an ủi:

–“Được rồi được rồi, không khóc nè nữa, không ai có thể làm hại muội được nữa.”

Vỗ về an ủi chẳng hiệu sao lại phản tác dụng, chỉ thấy Diệp Thủy Lan há miệng khóc lớn, nếu trước kia chi là hơi thút thít khóc thầm, thì bây giờ là khóc lóc thảm thiết, giống như là để phát tiết nỗi sợ trong lòng, hai tay có bé ôm cứng lấy người hấn. Trì Phong không khỏi quynh lên, hấn có thể ra tay giết người không chớp mắt, nam hay nữ trong mắt hấn nếu đã xác định là mục tiêu thì so với một xác chết biết đi cũng không khác biệt lắm, thế nhưng hấn xưa nay đều bỏ tay đầu hàng trước mấy đứa trẻ khóc lóc ăn vạ. Có thể là do ảnh hưởng của những năm hấn còn ở trong phòng thí nghiệm của tổ chức lúc tiền thế, dù gì hấn cũng không phải là đứa trẻ duy nhất bị thí nghiệm, những tiếng khóc đau đớn của bọn trẻ luôn ám ảnh hấn từ đó.

Đang định lấy ống tay áo lau nước mắt cho Diệp Thủy Lan, hấn chợt nhận ra ống tay áo mình dính toàn máu, cuối cùng đành phải xé một mảnh vải nhỏ trên người lau nước mắt cho tiểu nha đầu đang khóc như vỡ ðẻ. Nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Diệp Thủy Lan, hấn nói:

“Thôi nào, có ta đến đây cứu muội rồi, không việc gì phải khóc nữa, khóc nữa là không ngoan đâu!”

Mắt bao nhiêu công sức đổ dành, Diệp Thủy Lan lúc này mới ngưng khóc, dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn Trì Phong mà hỏi:

“Thật chứ, thật là ca ca đến cứu ta chứ, không cho gạt ta!”

Nói đoạn nước mắt lại ko tự chủ được trào ra, đến khi nhận được cái gạt đầu chắc chắn của Trì Phong, tiểu la lỵ mới dùng sức rúc vào trong ngực hấn, hai tay ôm cứng lấy người hấn, giống như sợ hấn bốc hơi mất.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thiên Ma Điện (1)

Khê thờ phào một tiếng, Trì Phong kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang* thêm lần nữa, sau khi xác định kĩ năng này có tác dụng lên cả Diệp Thủy Lan đang cuộn tròn trong ngực mình, hấn liền vô cùng nhanh chóng bắt đầu thôi lui khỏi hang, tìm đường trở về Trì Tĩnh hồn. Thân hình Trì Phong cao tới hơn 1 mét 8, ốm lỵ cơ thể nhỏ nhắn của Diệp Thủy Lan không hề có chút vướng víu nào cả, sau khi xác định phương hướng, hấn liền lấy hết tốc lực lao vào trong rừng, để lại đằng sau là mấy cái xác không hồn.

Đúng vào lúc Trì Phong kết liễu tên dong binh đầu tiên, Nhạc Vũ cùng đám dong binh cũng đã tới nơi, mắt nhìn thấy Đỗ Duy cả người lấy một cái tư thế kì dị nằm co quắp ở dưới gốc cây, hiển nhiên sinh cơ đã đoạn tuyệt, ánh mắt Nhạc Vũ co rút lại, nỗi bất an trong lòng hấn đã trở thành thực chất.

“Chết tiệt, không ổn rồi, mau nhanh chóng quay trở lại, hấn là có cao thủ đi theo bảo vệ Diệp Thủy Lan!”

Ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, sắc mặt của mỗi người đều trở nên xám ngắt, không đợi Nhạc Vũ nhắc đến câu thứ hai, tất cả mọi người toàn thân linh lực bạo phát, lấy tốc độ cao nhất mà phóng trở về nơi đang giam giữ Diệp Thủy Lan. Vô cùng xảo diệu là, ngay sau khi Trì Phong vừa ôm Diệp Thủy Lan chạy đi chưa tới 5 phút đồng hồ, thì Nhạc Vũ cùng đám dong binh cũng về tới nơi. Nhìn thấy xung quanh chỉ còn lại xác chết, vào trong hang thì Diệp Thủy Lan đã không cánh mà bay, đám dong binh lúc này cảm giác không khí buổi đêm sao tự nhiên lại lạnh đến như vậy.

.....

Diệp phủ, thư phòng Diệp gia gia chủ, có hai bóng người đang uống trà với nhau. Có thể ở trong thư phòng của Diệp gia gia chủ, một người đương nhiên chính là gia chủ Diệp Bắc Phàm, người còn lại là Diệp Cưởng, đại ca của Diệp Bắc Phàm. Diệp Bắc Phàm năm nay gần 50 tuổi, nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng tuấn đạt, cơ thể không chút nào già yếu, phảng phất như mới ba mươi tuổi. Còn ca ca của hấn Diệp Cưởng hơn hẳn 7 tuổi, năm nay đã gần 60, nhưng cả người cơ bắp cuộn cuộn, vai hùm lưng gấu, đứng nói đến tuổi tác, chỉ nhìn vào cơ thể tinh huyết tràn đầy kia, nói Diệp Cưởng 40 tuổi còn chẳng ai tin nữa là thực tế hấn đã gần 60.

Tu luyện có thể nâng cao tuổi thọ, điều này ai cũng biết, Sĩ cấp và Sư cấp thì tuổi thọ hầu như không sai biệt lắm với người thường, chỉ có điều ốm đau bệnh tật là không bao giờ xảy ra, từ Tướng cấp trở đi thì cơ thể bắt đầu có sự thay đổi về bản chất, tuổi thọ có thể đạt đến tới đa 150 năm, cường giả Vương cấp có thể sống tới 200 năm, Tôn cấp có thể sống đến 400 năm, thậm chí, nghe đồn Thánh cấp đại năng có thể sống tới 800 năm, nếu dùng thiên tài địa bảo kéo dài tuổi thọ thì sống đến ngàn năm hấn là có thể.

Diệp Cưởng là cường giả Vương cấp thành danh đã lâu, hưởng tuổi thọ 200 năm, 60 tuổi cũng còn chưa đến 1 phần 3 tuổi thọ của hấn, hiện tại chính là lúc hấn đang tráng niên, không có dấu hiệu già yếu cũng là điều hiển nhiên.

Bụng chén trà nhấp một ngụm, Diệp Bắc Phàm nhìn đại ca của mình mà nói:

“Đại ca một thân tu vi Vương cấp ngạo to thiên địa, tập trung tuyệt đối vào con đường tu luyện, nhớ năm đó lúc ta đạt tới Tướng cấp nhất phẩm, đại ca còn đang chặt vật ở Sư cấp thất phẩm, vậy mà thoáng cái hai mươi năm trôi qua, ta vẫn kẹt lại ở Tướng cấp cửu phẩm, trong khi đó đại ca người không những vượt qua ta đạt đến Vương cấp, lại chỉ trong 2 năm du sơn ngoạn thủy đột phá lên Vương cấp nhị phẩm, thật là ghen tị a!”

Diệp Cưởng nghe vậy cũng bật cười:

“Biết hồi hận rồi sao, may mắn rằng năm đó ta không tranh chấp chức vị gia chủ cùng với người và tam đệ, bằng không thì lại sẽ giống như người hiện tại, tạp vụ quần thần, thời gian đầu mà tu luyện đến nơi đến chốn, người thiên phú hơn ta nhưng ánh mắt không khỏi quá thiên cận!”

Diệp Bắc Phàm bị nói là ánh mắt thiên cận, ngậm trà nuốt xuống cổ họng suýt chút nữa phun ra ngoài, hẳn tốt xấu gì cũng là gia chủ Diệp gia, nói gì thì nói cũng nên chừa chút mũi cho nhau chứ, hơn nữa người nói hẳn có ánh mắt thiên cận lại chính là vị đại ca nổi tiếng có dũng vô mưu. Gian nan nuốt xuống ngậm trà, Diệp Bắc Phàm cười khổ:

“Đại ca người không nề mặt tăng thì cũng nề mặt phật chứ, nói gia chủ Diệp gia ánh mắt thiên cận, không phải đại ý là Diệp gia toàn một đám ngu si nên mới đưa ta lên làm gia chủ chứ!”

Gãi gãi lỗ tai, Diệp Cuồng lo lắng nói:

“Ừa, là ai nói Diệp gia chủ ánh mắt thiên cận vậy, mang ra đây để ta đâm vô mồm hắn nào, chắc chắc, đúng là không coi Diệp gia ra cái cù cái gì hết! À thiếu chút nữa quên đệ là gia chủ Diệp gia, chắc chắc, lỗ miệng, lỗ miệng mà thôi, đệ đừng để ý quá”

Diệp Bắc Phàm trên trán rù xuống vài đường hắc tuyến, luận đến vô si không nói li lẽ thì có cho hắn luyện thêm đến mấy chục năm nữa cũng không đuổi kịp được đại ca của hắn. Chậm rãi bình ổn tâm tình, hắn nói:

“Gia tộc đang có ý định muốn đưa đại ca gia nhập trường lão đoàn, luận tu vi cũng đã đạt đến Vương cấp, luận tuổi tác thì cũng không vấn đề gì cả, ý đại ca ra sao?”

Nói đến chuyện của gia tộc, Diệp Cuồng buồn về cột nhà, biểu tình trở nên nghiêm túc, suy nghĩ một hồi rồi lại thở dài: “Đệ cũng biết tính ta không thích bị ước thúc, nhập trường lão đoàn cũng tốt, tài nguyên tu luyện sẽ trở nên sung túc hơn, nhưng nó lại không hợp với bản tâm của ta, ngược lại có thể khiến ta quá mức ý lại vào tái bồi của gia tộc, Diệp Cuồng ta một thân bản lĩnh là từ trong tranh đấu mà có, ta không muốn để mất phần nhục khí này!”

Nghe Diệp Cuồng nói như chém đinh chặt sắt, Diệp Bắc Phàm chỉ hơi lắc đầu, dường như không quá ngạc nhiên: “Quả nhiên, đúng như ta dự đoán, một cuồng nhân như đại ca sao có thể ý lại vào gia tộc được cơ chứ, đúng là không tự thẹn với một chữ Cuồng ở trong tên mà.”

Diệp Cuồng cười ha ha: “Nếu đã biết như vậy sao còn phải hỏi ta, cứ tùy tiện biện một vài lí do với mấy lão già trong tộc là được, à mà tiểu nha đầu Thủy Lan đâu rồi, từ lúc ta về tới giờ không thấy mặt mũi nó đâu cả?”

Diệp Bắc Phàm cười nhẹ, nói:

“Chín năm trước người mang con bé về nhà, rồi nhận nó làm con gái của mình, ta biết chắc chắn rằng đại ca người không bao giờ quan tâm đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt, hiển nhiên nó không phải là con ruột của đại ca, nhưng cũng phải công nhận thiên phú của nó là tuyệt hảo, năm nay mới có mười tuổi đã đột phá đến Sĩ cấp nhị phẩm, chỉ có điều vẫn còn quá ham chơi mà thôi. Hôm qua, nó đã dẫn theo người vào trong Ngọa long sơn mạch để săn dã thú rồi.”

Diệp Cuồng nghe vậy thì nhủ mày: “Ngọa long sơn mạch? Sao lại có thể để con bé đến nơi nguy hiểm đó, chỗ đấy đâu phải chỗ để hài tử chơi đùa, không phải ta đã dặn dò đệ phải hảo hảo chiếu cố nó trong lúc ta không ở nhà ư!”

“Không lo không lo, ta đã phải theo hơn 20 thủ vệ nội phủ, cùng với một tên đội trưởng đi cùng, lấy tu vi Sư cấp của Trương đội trưởng thì đối phó với dã thú hay phổ thông yêu thú cũng đều không đáng lo, còn về đám dong binh hay qua lại trong Ngọa Long sơn mạch, ta không tin chúng lại dám động đến người của Diệp gia ta!” Diệp Bắc Phàm cười cười nói, đến câu cuối cùng lại kèm theo một chút sát ý lạnh lẽo.

Nghe lại thấy cũng thấy bản thân mình đã lo xa, Diệp Cuồng gật gật đầu, đang định mồm miệng ra nói thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa dồn dập, kèm theo một thanh âm hoảng hốt: “Cấp báo cấp báo, gia chủ đại nhân, chuyện không hay rồi!”

Diệp Bắc Phàm cau mày:

“Chuyện gì thế, vào trong này rồi nói, đường đường người của Diệp gia, phải biết chút lễ giáo chứ, cứ hấp ta hấp tấp như vậy còn ra thể thống gì.”

Cửa bật mở ra, một tên thủ vệ vọt vào bên trong, hốt hoảng nói:

“Diệp tiểu thư bị bắt rồi!”

“Diệp tiểu thư nào, Diệp gia của ta có biết bao nhiêu là tiểu thư, người nói rõ ra thì chết được à!” – Diệp Cuồng không chịu được quát.

Nuốt nuốt nước bọt, tên thủ vệ gian nan đáp:

“Là đại tiểu thư Diệp Thủy Lan.”

“CÁI GÌ?!”

Một tiếng rầm vang lên, Diệp Cuồng dùng tay vỗ mạnh lên bàn một cái, chỉ thấy chiếc bàn bằng đá ngay lập tức vỡ thành từng mảnh vụn. Hắn đứng dậy, nắm lấy cổ tên thủ vệ nhấc lên cao, hét lớn: “Là ai, tên súc sinh nào dám động vào con gái lão tử, nói mau!”

Tên thủ vệ run rẩy đưa ra một phong thư:

“Tiểu nhân không biết, lúc nãy bọn tiểu nhân vẫn đang canh gác như bình thường, thì một mũi tên bay tới cắm lên tường, kèm theo là phong thư này. Hẳn là do một cao thủ Sư cấp dùng cương cung bắn từ xa tới.”

Diệp Bắc Phàm vỗ vai Diệp Cuồng, ra ý bình tĩnh, rồi đưa tay lấy phong thư, bên ngoài phong thư chỉ viết một dòng chữ: “Diệp Thủy Lan ở trong tay của chúng ta!”, mở phong thư ra thì thấy bên trong có một cây trâm cài tóc cùng với một mảnh giấy. Diệp Cuồng nhìn thấy cây trâm, hai mắt liền co rút lại, đây chính là trâm cài đầu của con gái hắn, do chính tay hắn tặng vào sinh nhật hai năm trước, tuyệt không thể nhầm lẫn.

Diệp Bắc Phàm lấy mảnh giấy bên trong ra, phất tay ra hiệu cho tên thủ vệ đi ra ngoài, liền bắt đầu đọc mảnh giấy: “Diệp Cuồng, ngày mai, nửa đêm, đem theo vật đó, đến Ngọa Long sơn mạch đổi lấy con gái người, không đến thì đợi nhát xác nó đi!”

Diệp Cuồng nhìn mấy dòng chữ đó, con giận dữ bỗng lui đi, xa vào trầm ngâm, miệng lẩm bẩm: “Vật đó? Phải chăng là nó? Nhưng sao lại có người biết được?”

Tiện tay ném tờ giấy lên bàn, Diệp Bắc Phàm hít sâu một hơi, neho mắt nhìn đại ca của mình:

“Đại ca, người có gì đầu ta phải không, bọn chúng ám chỉ vật đó nghĩa là gì, theo ta biết thì Diệp gia chúng ta có một thanh Huyền giai trung phẩm Bảo khí, là bảo bối trấn tộc, thế nhưng bao năm nay cũng không có ai thực sự muốn cướp nó, mấy lần thế tông mới dám một thanh Huyền giai Bảo khí vào trong mắt. Hơn nữa, lần này đối phương lại trực tiếp nhắc đến người, vậy là sao?”

Diệp Cuồng khẽ bộp trán, thờ dài một tiếng: “Cái này đệ không biết là tốt nhất, việc này ta vốn định để một thời gian nữa mới nói cho mọi người biết, nhưng hiện tại xem ra là không thể rồi, người có biết hai năm này ta đi qua những đâu không?”

Không đợi Diệp Bắc Phàm trả lời, Diệp Cuồng đã lại nói tiếp: “Thực ra ta đi qua những đâu không quan trọng, quan trọng chính là, một năm trước, ta đến Xuất vân đế quốc, đặc tội với một tên Vương cấp cửu phẩm, đã vô hạn tiện cận nửa bước Tôn cấp, ta bị hắn truy đuổi suốt hai tháng trời, cuối cùng một lần, ta bị ép phải tiến nạp Tử Vong Cốc.”

Diệp Bắc Phàm không kìm được bật thốt: “Tử Vong Cốc? Ý đại ca là Tử Vong Cốc, một trong tứ đại tử địa của Huyền Linh đại lục? Nghe nói trong đó tồn tại tứ sát chi khí kinh thiên, con người đi vào sẽ chết do bị tứ sát chi khí nhập thể, đến cả Thánh cấp cũng không dám tùy tiện đi vào, đại ca làm thế nào mà sống sót đi ra vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Thiên Ma Điện (2)

Diệp Cuồng trừng mắt lên nói:

“Chẳng lẽ Huyền Linh đại lục còn có một cái Tử Vong Cốc thứ hai? Mà kệ đi, để yên ta nói nốt. Ta bị đuổi giết đến tận Tử Vong Cốc, bị quá hóa liều, ta liền tiến nhập trong đó, quả nhiên, tên kia liền buông tha cho việc truy đuổi ta, dù sao hung danh của Tử Vong Cốc cũng quá lớn, ta cũng đã chắc chắn rằng mình sẽ chết, nếu chết chẳng thì chịu vào trong đây chết còn hơn, may ra thì có một phần vận cơ hội sống sót. Ngay lúc ta vừa đi vào, điều đầu tiên ta cảm nhận thấy đó chính là lạnh, không phải nhiệt độ lạnh, mà là cảm giác lạnh lẽo từ trong linh hồn lạnh ra, mặc dù không nhìn thấy, nhưng đúng như lời đồn đại, trong đó ta có thể cảm nhận được tứ sát chi khí dày đặc, chỉ đứng trong đó chưa đến một phút mà toàn thân ta giống như bị rút sạch sức lực. Đúng lúc ta nghĩ rằng mạng ta đã xong, ta chợt nhận thấy tứ sát chi khí trở nên lỏng lẻo dần dần, cơ thể ta dần lấy lại được sức lực, có lẽ tứ sát chi khí chưa xâm nhập quá nhiều nên ta mới có thể hồi phục....”

“Đại ca đừng có úp mở nữa, nói ra nhanh đi”, Diệp Bắc Phàm thúc dục.

“Ngay sau khi tứ sát chi khí rút dần đi, sương mù dày đặc bên trong cũng biến mất dần dần, để lộ ra một con đường mòn lớn rộng thênh thang. Không còn đường lui, ta bèn đi theo con đường đó, con đường cũng khá dài, ta phải mất gần nửa canh giờ đi bộ mới đi hết, cũng bởi vì lúc đó ta khá suy yếu, cuối con đường ta nhìn thấy một thứ. Ta thấy rằng cả đời ta chưa bao giờ nhìn thấy một thứ ngay nga trắng lè như vậy, một tòa nhà cực lớn, chọc thẳng tới tận mây xanh, ta ngửa cổ hết cỡ cũng chưa nhìn thấy được hết, à không, không phải là nhà, phải nói nó là một cung điện mới đúng, bởi vì trên mặt cây cột trước lối ra vào, có treo một tấm biển, trên đó viết: “Thiên Ma nhất tộc, diệt pha thương khung!”. Đến lúc đó ta mới biết được vì sao Tử Vong Cốc lại có vô số tứ sát chi khí như vậy, thì ra là bởi vì, đây chính là vùng đất của Thiên Ma nhất tộc!”

Diệp Bắc Phàm cảm giác hai chữ Thiên Ma này nghe quen quen, sau một hồi nghĩ ngợi, cũng đồng thời lộ ra vẻ khiếp sợ: “Thiên Ma? Là thứ sinh vật đã tuyệt chủng nửa hazy diệt cả Huyền Linh đại lục một vạn năm trước?”

Diệp Cuồng gật đầu: “Không sai, tuy nhiên đó là chuyện của vạn năm trước, cùng chúng ta không có quan hệ, quan trọng là tòa cung điện kia, ta tạm gọi nó là Thiên Ma Điện. Ta vốn không sợ trời không sợ đất, chỉ là một tòa cung điện há lại có

thề hù dọa được ta, vì vậy ta dứt khoát tiến vào xem sao, đi vào gần ta mới càng cảm thấy sự nguy nga tráng lệ của tòa cung điện này, mọi thứ đều được điêu khắc từ Tinh Diệu thạch vô cùng cứng rắn, vô số vàng bạc cùng đá quý được khảm nạm tùy tiện lên trên tường, đây mới chỉ là bên ngoài mà thôi, còn bên trong ra sao thì ta không hề biết."

"Há sao lại không biết, chẳng phải đại ca đã tiến vào trong rồi ư?", Diệp Bắc Phàm tỏ mò hỏi.

"Ta sao lại không muốn đi vào chứ, thế nhưng ngay khi ta đi đến trước đại môn của cung điện, cả cơ thể bị trụ cứng lại không thể tiến thêm nữa bước, dường như có một bức màn vô hình chặn không cho ta vào đó, ta đoán chừng lúc ta khôi phục hoàn toàn cũng chỉ có cơ hội, chứ đừng nói lúc đó ta đã suy yếu, vì vậy mà ta từ bỏ không đối kháng với tấm màn chắn vô hình đó nữa, mà chuyển sang đi xung quanh vòng ngoài của cung điện. Không thể vào bên trong kể cũng đáng tiếc, nhưng không phải là không có thu hoạch, để nhìn này!"

Nói đoạn, Diệp Cuồng liền lấy ra một vật thể hình tròn màu trắng đục to cỡ quả trứng đặt lên trên bàn, Diệp Bắc Phàm đưa tay cầm lên, bỗng cảm thấy toàn thân vô cùng thư thái, thần hồn giống như được gột rửa, trở nên vô cùng trong sạch, bỗng chốc tỉnh thần phần chân, bình cảnh Vương cấp thoáng buông lỏng một chút.

Diệp Bắc Phàm làm gia chủ Diệp gia, kiến thức sâu rộng, thoáng suy nghĩ một chút đã biết được lai lịch của viên châu này, bàn tay hắn khẽ run, nắm chặt lấy nó, cất giọng nói: "Đây là hồn châu phải chứ, ngoại trừ hồn châu ra, ta không nghĩ ra được chỉ báo nào có thể thanh tẩy thần hồn, trợ giúp bình cảnh nữa."

"Đúng là đệ kiến thức bất phàm, ta lúc đầu cũng không nhận ra nó là gì, chỉ thấy ở dưới mặt đất quanh cung điện vurt vương vài mấy chục viên hồn châu giống như là rác rưởi, ta hiểu kì nhật lên thì thấy một trận thần thanh khí sáng, liền nhật một lúc mười mấy viên, chỉ là hình như đám hồn châu đó có tác dụng giống như là một trận pháp gì đó, sau khi ta nhật chúng lên, mặt đất liền rung chuyển, từ sát chỉ khí bỗng trở nên vô cùng cuồng bạo, giống như muốn tràn cả vào trong cung điện, khiến ta không còn cách nào khác đành phải lấy hết sức bình sinh chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đã bởi cả cái mạng của mình vào. Thật kì lạ là ngay khi ta rời khỏi Tử Vong Cốc, từ sát chỉ khí lại trở lại như bình thường, vô cùng dầy đặc, nhưng không hề thoát ra bên ngoài một chút nào."

"Chắc hẳn Tử Vong Cốc là một không gian độc lập, được ngăn cách với thế giới bên ngoài của chúng ta, đại năng của Thiên Ma nhất tộc quả nhiên mạnh mẽ vô biên. À mà chờ chút, đại ca người nói là mấy chục viên hồn châu? Đại ca còn giữ được chúng không?" Diệp Bắc Phàm bất chợt trở nên vô cùng sốt sắng hỏi. Diệp Cuồng chỉ cười cười mà lấy từ trong không gian giới chỉ một chiếc hộp.

Diệp Bắc Phàm háp tấp tùm lấy cái hộp, mở nó ra, bên trong là mười một viên hồn châu trắng muốt, cùng với viên hấn đang cầm trên tay tổng cộng là mười hai viên.

Khê thờ dài một tiếng bình ổn tâm tình của mình, Diệp Bắc Phàm không kìm được mà than thở: "Hồn châu là chỉ báo của thiên địa, có tác dụng tẩy rửa thần hồn, phá vỡ bình cảnh, là vật mà cao giai vô già sẽ dùng để mọi thứ đoạn để lấy đi, chỉ tiếc rằng số lượng vật này quá ít, mấy trăm năm mới có vài khóa xuất hiện trên thế gian, hầu hết đều bị các lão quái vật của tông môn chiếm đoạt, vậy mà ở đây chúng ta lại có đến tận 12 viên. Với số hồn châu này, chỉ cần chưa tới trăm năm, Diệp gia chúng ta có thể xuất hiện Thánh cấp cường giả, tiến bước trở thành siêu cấp thế gia chứ không phải chỉ là một gia tộc thế tục như hiện tại."

"Đúng thật là chuyện tốt, nhưng vấn đề là việc ta tiến vào Tử Vong Cốc chỉ có tên Vương cấp của Xuất Vân đế quốc kia biết mà thôi, nhưng mà cứ cho rằng hắn biết ta đi vào trong đó, thì việc ta có thể sống sót, lấy được chỉ báo hồn châu cũng vẫn là bí mật, vậy tại sao trong bức thư nặc danh này lại nhắc đến vật đó chứ, vật đó liệu có phải là hồn châu không? Nếu không phải ám chỉ hồn châu, thì liệu gia tộc chúng ta có còn thứ gì quá mức đáng giá để tranh đoạt hay không chứ?" Diệp Cuồng vuốt cằm nhí, những lúc thế này, hắn mới bỏ đi để đến cường thường ngày mà lộ ra vẻ co trủ hiểm thấy.

Nghe Diệp Cuồng phân tích, Diệp Bắc Phàm cũng cảm thấy vụ việc lần này đã đi vào một ngõ cụt không có lối thoát. Lúc lúc đầu, hắn không tiếp tục suy nghĩ nữa mà hỏi Diệp Cuồng: "Vậy đại ca định xử lí vụ việc lần này thế nào?"

"Còn như thế nào nữa, mạng của con gái ta là quan trọng nhất, dù có phải bỏ ra chỉ báo hồn như hồn châu thì ta cũng nguyện ý, ngày mai ta sẽ tới chỗ hẹn gặp bọn chúng, đồng thời xem thử thực hư ra sao, hừ, Diệp gia chúng ta cũng không phải quả hồng mềm, thích nắn thế nào thì nắn." Diệp Cuồng tràn ngập sát khí mà nói. Diệp Bắc Phàm nhìn thấy cũng chỉ nhủu mày mà ko nói gì, trực giác nói hắn biết vụ việc lần này cũng ko đơn giản đến như vậy.

Đúng lúc này bên ngoài phòng vang lên tiếng nhón nháo, hai người đưa mắt nhìn nhau không biết chuyện gì xảy ra. Diệp Cuồng vốn nóng tính, ko nhịn đc đập cửa đi ra ngoài hét lớn: "Tất cả im lặng cho lão từ, nửa đêm rồi ồn ào cái gì."

Một tên thủ vệ vội vàng chạy vào: "Đại gia, tiểu.....tiểu thủ đã trở về!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Trở về

"Cái gì?" Ánh mắt Diệp Cuồng co rút lại, dùng một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy mà biến mất trước mắt tên thủ vệ cùng Diệp Bắc Phàm.

Ra đến đại sảnh, Diệp Cuồng nhìn thấy con gái của mình đang ngồi trên ghế, một y sur đang bắt mạch cho Diệp Thủy Lan, hắn lập tức cuồng hi hô to: "Lan nhii!!!", sau đó lao tới chỗ Diệp Thủy Lan, tiện tay ném luôn tên y sur ra ngoài. Tên y sur bị ném ra ngoài nằm lộn lộn trên mặt đất, tức mà không dám làm gì, ai bảo người ta là cường giả Vương cấp chứ, hấn chỉ là một y sur nhỏ nhỏ của Diệp gia, sao dám nói gi.

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Diệp Thủy Lan vốn dĩ đã nín khóc, lại không chịu được mà chảy nước mắt, nhào vào trong ngực Diệp Cuồng thú thút. Diệp Cuồng gio hai tay ôm chặt lấy con gái, trông không khác gì một con gấu ôm một chú mèo nhỏ.

Một lúc lâu sau, hắn mới sực tỉnh lại, nhanh chóng kiểm tra cơ thể của Diệp Thủy Lan. Thở phào một cái, may mà ngoại trừ vài vết bầm tím với mấy vết xước vô vắn ra thì con gái hắn cũng không bị tổn thương chỗ khác, đưa linh lực vào cơ thể thăm dò cũng không phát hiện nội thương.

Vỗ về trấn an Diệp Thủy Lan một lúc, Diệp Cuồng lúc này mới hỏi: "Lan nhii, là bọn chúng thả con ra ư, là đám khốn kiếp nào dám bắt con, nói cho cha, để ta đem bọn chúng nghiền thành tro bụi!"

"Không phải, có một đại ca ca tốt bụng cứu con ra ngoài, còn có một đám người xấu bắt con, bọn họ còn giết hết tất cả mọi người...." Diệp Thủy Lan lắc đầu run giọng nói.

Sau một hồi hỏi han, Diệp Cuồng rốt cục cũng hiểu được mọi chuyện, qua lời kể của con gái hắn, Diệp Cuồng biết được vài tin tức:

Thứ nhất, người bắt con gái hắn là cái Thanh xa dong binh đoàn gì gì đó, hấn không phải là ngu ngốc, một cái dong binh đoàn tuyệt đối không có là gan chọc vào Diệp gia, hơn nữa còn là một dong binh đoàn vô danh tiểu tốt, chắc chắn là có người đứng sau màn chỉ huy, hấn chính là người đã gửi bức thư nặc danh kia cho mình.

Thứ hai con gái hắn được một thanh niên cứu ra, nhìn thì có vẻ như là không có ác ý, nhưng có trời mới biết thanh niên đó cứu Diệp Thủy Lan là vì lí do gì, Diệp Cuồng hấn sẽ nhận cái on này, nhưng vẫn sẽ cẩn thận lưu ý.

Diệp Bắc Phàm lúc này cũng đã nghe xong câu chuyện, đưa mắt nhìn xung quanh thấy không ít thủ vệ và người hầu đứng bên cạnh, trầm giọng nói: "Việc hôm nay tuyệt đối ko đc để lộ ra ngoài, ai vi phạm disiplin ta sẽ thăm hỏi toàn bộ gia đình họ hàng nhà người đó!"

Cảm thấy ánh nắtt lạnh lạnh của gia chủ đại nhân, tất cả mọi người không khỏi sợ hãi, vội vàng thế thốt sẽ không tiết lộ chuyện xảy ra. Hừ lạnh một tiếng, Diệp Bắc Phàm trầm ngâm, là thanh niên nào có thể có được thực lực cường hoành như vậy nhii, như lời tiểu nha đầu Thủy Lan nói thì người này hấn rất trẻ, còn trẻ như vậy mà có thể cứu được Diệp Thủy Lan khỏi một dong binh đoàn có ít nhất ba sư cấp, thực lực này cũng không phải chuyện đùa. Diệp Bắc Phàm nào biết rằng Tử Phong hấn đâu có đối kháng trực diện với ba tên sư cấp đó đâu, nếu không phải tên thủ lĩnh Nhịc Vô trủ niệm đi ra ngoài thì hấn lúc này Diệp Thủy Lan vẫn ở trong cái hang động đó với đám dong binh, còn Tử Phong hấn đã biến mất ở Tử Tinh thành rồi.

Không ai ngờ, người thanh niên đã cứu Diệp Thủy Lan lại gần trong gang tấc.....theo đúng nghĩa đen luôn, vì Tử Phong hấn đang dùng kĩ năng *Ngụy trang*, đứng ở ngay trong đại sảnh một cách....quang minh chính đại, thực ra cũng không quang minh chính đại lắm nhưng việc hấn đứng ngay trước mặt mọi người là sự thực, không ai nhìn thấy chỉ có thể đó tại kĩ năng hệ thống quá trâu bò

Mắt nhìn Diệp Thủy Lan được Diệp Cuồng đưa về phòng nghỉ ngơi, Tử Phong nghĩ thầm: "Không ngờ được tiểu nha đầu này thế mà lại giữ lời, hừm, có vẻ như kế hoạch có thể tiếp tục!"

Thoảng liếc qua Diệp Bắc Phàm, tâm tình của Tử Phong có một chút xao động, nhưng chỉ là một chút mà thôi, thuận tùy là vì dung hợp linh hồn vs "Tử Phong" kia mà thôi, dù gì cũng là hai cha con, còn đối với Tử Phong của hiện tại thì hấn chỉ là người lạ, ừm, một người lạ mà thôi.

Vốn dĩ ngay từ ban đầu, Tử Phong hấn không có ý định cứu Diệp Thủy Lan, hấn chỉ định xử lí gọn nhẹ tên Đỗ Duy, sau đó lên rồi khỏi, trực tiếp thoát ly Diệp gia. Nhưng bất chợt hấn nhớ ra một điều mà tất cả nhân vật chính trong tiểu thuyết đều làm sau khi xuyên việt, đó chính là tìm hiểu cận kề về thế giới mới sau khi xuyên qua. Mặc dù đánh chết hấn cũng không nhận mình là nhân vật chính, nhưng việc hấn xuyên qua là sự thực, vậy nên hấn có thể áp dụng một số cách hữu hiệu, tại sao không chứ, có tác dụng là được. Trước đây hấn cũng đã tìm hiểu sơ qua về Huyền Linh đại lục rồi, nhưng hiển nhiên chỉ là những thông tin ở bề nổi, hầu hết toàn là kiến thức thường thấy, đến cả dân thường cũng biết. Mục đích chính của hấn khi cứu Diệp Thủy Lan không gì khác ngoài việc có khả năng lợi dụng có bề bề lấy đi một số thư tịch trong Tăng Kinh Các Diệp gia để bổ sung tri thức, dù gì có bề cũng là công chúa của Diệp gia, lấy một vài quyển sách hấn rất dễ dàng chứ. Thứ hai đó là do việc dung hợp linh hồn với cái tên "Tử Phong" trước kia, mỗi lần hấn nhìn Diệp Thủy Lan đều thấy một sự rung động khó tả, điều này khiến hấn thiếu chút nữa thì đập đầu vào tường, cho ta xin, lão từ không phải là một tên lolicon, ta không có hứng thú với bé gái a, tên "Tử Phong" chết tiệt.....hấn chỉ có thể tự như như vậy đồng thời chửi nà tên "Tử Phong" kia vài ngàn lần.

Sau khi Tử Phong thành công cứu được Diệp Thủy Lan ra ngoài, hấn dùng hết sức chạy như bay về Tử Tinh thành, nhờ vào khả năng hồi phục siêu cường của bản thân mà cơ thể của hấn ko hề có dấu hiệu một mòi dù hoạt động mạnh, quãng đường tốn gần một ngày dưới tốc độ toàn lực của hấn rút ngắn lại chỉ còn gần hai canh giờ. Hấn vốn định dùng kim tệ của Diệp Thủy Lan để mua một con ngựa rồi đưa có bé về Diệp gia, nhưng sau khi nhận ra có bắp của bản thân ko hề bị mòi một, hấn quyết định tiếp tục chạy bộ, dù sao với chỉ số không kém Sĩ cấp ngũ phẩm của hấn, nếu dốc toàn lực sẽ nhanh hơn ngựa chạy.

Cuối cùng kết quả như mọi người đã biết, hấn đưa Diệp Thủy Lan về đến Diệp gia ngay sau khi Diệp Bắc Phàm và Diệp Cuồng nhận được bức thư nặc danh.

Tử Phong đã sẵn sàng tinh thần việc bị Diệp Thủy Lan tiết lộ thân phận, nếu chuyện đó xảy ra, hấn chỉ cần đơn giản rồi đi là được, tin rằng không ai có thể phát hiện ra hấn. Rất may mắn, tuy Diệp Thủy Lan chỉ là một tiểu cô nương 10 tuổi, nhưng cũng giữ lời, không tiết lộ thân phận của hấn, hấn có thể yên tâm tiếp tục ầm náu tại Diệp gia.

Còn về việc lợi dụng một cô bé khác, hấn không quan tâm lắm, tốt xấu gì hấn cũng đã cứu Thủy Lan một mạng, lợi dụng một chút cũng đâu có sao, mục đích của hấn cũng không có hại cho ai cả.

Lặng lẽ trở về căn phòng nhỏ của mình, Tử Phong nhớ ra lúc hấn giết chết mấy tên dong binh, hệ thống có phát ra âm thanh thông báo hấn cái gì đó, hấn liền kiểm tra hệ thống:

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (chưa tiến hóa)

Sát thủ Level 2

Nhanh nhẹn: 2010

Thế lực: 1540

Lực lượng: 2080

Tinh thần: 705

Linh lực: 50

Sau khi xử lý bốn tên Sĩ cấp tứ phẩm, hắn đã thăng lên level 2, khiến hắn dờ khóc dờ cười đó là cái hệ thống này nó không khác gì so với mấy cái game mà hắn hay chơi kiếp trước, cũng đều là giết quái tăng kinh nghiệm, rồi lên level các kiểu, chỉ có điều ở đây là giết người thay vì giết quái mà thôi, chỉ là không biết có vật phẩm rơi ra sau khi hạ gục như trong game hay không? Nếu có thì hẳn không ngại giết thêm vài người nữa.

Nhìn vào chỉ số của bản thân, hắn bỗng ngạc nhiên thấy linh lực của mình tăng lên 50, mặc dù hắn không hề có công pháp tu luyện linh lực. Suy nghĩ một hồi, Từ Phong mới nhớ ra năng lực của chức nghiệp phụ “Thợ săn” của mình, đó chính là đánh cắp vĩnh viễn một phần chỉ số của đối phương sau khi hạ gục. Tính toán một lúc, có vẻ như năng lực này đánh cắp nửa phần chỉ số của đối phương sau khi hạ gục, tuy chỉ nửa phần, nhưng Từ Phong hẳn cũng vô cùng vui mừng, phải biết hắn vốn là một sát thủ, giết người đối với hắn giống như đi chợ mua đồ ăn vậy, đánh cắp nửa phần chỉ số, vậy chẳng phải giết tâm hai chục tên Sĩ cấp tứ phẩm thì hắn cũng nhận được một lượng chỉ số bằng với một tên ư? Nếu là như vậy, thì hắn sẽ mạnh gấp đôi hiện tại, điều đó chẳng phải rất tuyệt sao, việc khác có thể hắn không làm được, nhưng giết người là sở trường của hắn rồi.

“Chắc chắn, đánh lên bốn tên dong binh, lên level 2, mà chỉ số của ta tăng vọt lên xấp xỉ Sĩ cấp cửu phẩm, chủng tộc Thiên ma vạn tuế, chức nghiệp vạn tuế, hệ thống vạn tuế a, cảm giác cứ như nhân vật chính của mấy bộ tiểu thuyết yy vậy, cũng không tồi cho lắm! À đúng rồi, còn có cái hệ thống cửa hàng hồi đoái gì đó thì phải” Từ Phong chợt nhớ ra.

Hắn liền không thể đợi được mà ra lệnh mở ra hệ thống hồi đoái, đúng như những gì hắn dự đoán, cái hệ thống hồi đoái này chẳng phải trông giống y hệt như cái cửa hàng trong game sao, cũng có từng danh mục vật phẩm, giá tiền công dụng mọi thứ đều được ghi rõ. Từ Phong nhìn ngó một hồi mà cảm thấy hoa cả mắt, ở trong này có đủ thứ, từ vũ khí, áo giáp thông thường, đến cả Huyền khí hay Bảo khí cũng có, chỉ tiếc là khi hắn thử xem Bảo khí cùng Huyền khí cấp cao thì nhận được đồng thông bảo level chưa đủ, khiến hắn cũng chỉ ngậm ngùi mà đi ra.

Đơn vị tiền tệ trong này chính là điểm tích lũy, Từ Phong hiện tại sở hữu 1500 điểm tích lũy, hắn rất muốn sử dụng đồng điểm này để mua sắm lấy vài thứ trong hệ thống hồi đoái, chỉ là khi nhìn vào giá cả trong đó khiến hắn thiếu chút nữa muốn ngất xỉu.

Một quyền công pháp Huyền giai hạ phẩm 3000 điểm tích lũy, Huyền giai thượng phẩm 1 vạn điểm, thậm chí cả Địa giai và Thiên giai công pháp cũng có, nhưng hiển nhiên level hiện tại của hắn không đủ để tiếp xúc với chúng, mà kể cả có đủ level, thì với mấy điểm tích lũy bé xiu của hắn cũng vô phương chạm vào được chúng.

“Nếu công pháp đã như vậy, ta liền xem vũ khí, vũ vật, vật phẩm khác các loại, Bỏ từ không tin là mình không thể mua được gì!” Từ Phong nghiền răng thầm nghĩ.

Tuy nhiên, có vẻ như hắn rốt cuộc cũng nhận ra mình nghèo đến mức thế nào, giá cả trong hệ thống hồi đoái cao đến dọa người, một thanh Kim cương kiếm trị giá 500 điểm tích lũy, đùa bảo từ hả? Kim cương kiếm là thứ mặt hàng có đầy trong Diệp phủ, chỉ cần có chút tu vi là có thể sở hữu một thanh, thay vì tiêu tốn 500 điểm để mua, hắn chỉ cần dùng kĩ năng *Ngụy trang* lên vào nhà kho lấy tám hay mười thanh cũng chả ai để ý.

Bản đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tu luyện! Học tập! (1)

Sau khi nổi điên lực tung cả cái cửa hàng hồi đoái liền, cuối cùng thứ duy nhất mà hắn có thể mua, đồng thời hữu dụng đó chính là một đám đàn được trị thương, nhận ra điều này, thiếu chút nữa hắn muốn đập đầu vào vách chết quách đi cho lành, sở hữu năng lực tái sinh siêu biến thái, bị cái cổ còn không chết, thậm chí khôi phục lại sau vài phút mà còn cần đến thuốc trị thương nữa à? Cơ mà muốn đập đầu vào vách đi chết cũng khó khăn, bởi vì cái kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* kia sẽ lại hồi phục hắn về nguyên trạng, muốn chết theo kiểu đó thì Từ Phong hẳn phải đem đầu giả vào tường khoảng.....30 lần, nếu như bức tường căn phòng ọp ẹp của hắn chịu nổi cơ thể của một võ giả Sĩ cấp cửu phẩm, mà hiển nhiên là không thể, hắn cũng không thể đi vào nội phủ sau đó tìm một bức tường rồi đập đầu vào đó 30 lần chứ.

Mang theo tâm tình chán nản, hắn bỗng thấy một thứ: “Phong bao may mắn”, mở ra có khả năng nhận được một vật phẩm bất kỳ, tỉ lệ trúng thưởng 1%, 99% còn lại sẽ.....không được gì cả, có chút giống xổ số, cơ mà tỉ lệ trúng thưởng vẫn cao hơn chút, tận 1% cơ mà, so sánh với mấy cái xổ số “lịch nước lợi nài” ở tiền thế thì vẫn dễ trúng thưởng chán. Một “Phong bao may mắn” trị giá 1500 điểm tích lũy, Từ Phong hẳn không phải là một người ưa thích sự may rủi, nhưng bị đồng giá cả trong cửa hàng hồi đoái chọc đến phát điên, dứt khoát mua luôn một “Phong bao may mắn” về thử thời vận.

“Chúc mừng chủ nhân nở Phong bao may mắn nhận được công pháp Hoàng giai hạ phẩm Hỗn độn quyết!”, giọng nói máy móc của hệ thống lại vang lên.

Ủ, Hỗn độn quyết, tên nghe êm tai đó, cứ cái gì có chữ “Hỗn độn” thì không trâu bò cũng nghịch thiên, có vẻ như là rất mạnh, hoàng giai hạ phẩm à, ừm, cũng được.há, hoàng giai hạ phẩm? Từ Phong giật mình nhìn lại, đúng là hoàng giai hạ phẩm thật.

“Cố xác nhận học công pháp Hỗn độn quyết?”

Từ Phong còn lựa chọn nào khác ư, dù gì hắn cũng phải kiếm công pháp để tu luyện linh lực, hoàng giai hạ phẩm thì hoàng giai hạ phẩm, cùng lắm hắn đi đồ sát tám vài trăm người lấy chỉ số và level cũng được, sau này đối công pháp sau. Ngay sau khi hắn xác nhận học, một lượng lớn thông tin giống như bị nén lại, rồi sau đó bị nhồi nhét vào trong đầu hắn, chỉ trong tích tắc hắn đã học xong Hỗn độn quyết, từ đặc tính công pháp, đến phương pháp hành công, mọi thứ đều có sẵn trong đầu hắn.

“Hừm, vô thuộc tính công pháp, có thể tiến hóa tăng cao phẩm giai theo tu vi tu luyện giả, có vẻ như là không tồi”, tự an ủi bản thân, Từ Phong để ý thấy trong phần chi tiết của công pháp, tất cả đều nói tới tu luyện giả, mà không phải là võ giả, hẳn nhất thời cũng không thể hiểu được sự khác nhau giữa tu luyện giả cùng võ giả, chẳng phải cũng đều tu luyện, rồi thăng cấp các kiểu đó sao. Mặc kệ mấy thứ râu ria này, Từ Phong nóng lòng bắt tay vào tu luyện Hỗn độn quyết ngay lập tức, hắn muốn xem thử cái cảm giác khi tu luyện nó ra sao.....

Sáng sớm, Từ Phong tỉnh dậy sau một đêm ngủ định, nhờ vào hệ thống, hắn có thể ngay lập tức tu luyện Hỗn Độn quyết mà còn không thêm quan tâm đến vấn đề linh ngộ. Thờ ra một ngụm trực khí, điều đầu tiên hắn làm đó chính là.....chửi bới thậm tệ đám tác giả khôn nạn ở tiền thế, cái gì mà lúc tu luyện sẽ cảm thấy linh khí thiên địa gột rửa thân thể, rồi cảm giác lúc đó vô cùng khoan khoái blah blah. Tất cả đều là nhảm nhí, đêm hôm qua, lúc hắn dẫn khí nhập thể, tuy không đau đớn gì nhưng cái cảm giác cơ thể căng cứng giống như quả bóng bơm hơi cũng vô cùng khó chịu, rồi đến công đoạn tinh lọc linh khí để hóa thành linh lực lại càng nhảm chán hơn, cũng chỉ hấp thu cho đầy linh khí, rồi lấy từng chút một ra bắt đầu vận chuyển công pháp, tinh lọc thành linh lực, cứ một chút một chút như vậy suốt cả đêm, lấy sự nhẫn nại của một sát thủ như hắn mà còn cảm thấy vô cùng bức rứt chán tay, không hiểu đám võ giả của đại lục này tu luyện kiểu gì.

Hắn nào biết rằng, trở thành võ giả là ước mơ của mọi người trên Huyền Linh đại lục, một người có được linh căn có thể tu luyện thời đã là may mắn lắm rồi, đến lúc có được công pháp để tu luyện thì ai chả phát cuồng lên, kể cả có chịu khổ gấp mười lần cũng sẽ nghiền răng nghiền lợi tu luyện. Võ giả ở đại lục có địa vị cực cao, đứng đầu ở Diệp phủ một tên Sĩ cấp chi có thể làm hộ vệ bình thường, nhưng ở bên ngoài, một Sĩ cấp trong mắt người thường chính là tuyệt thế cao thủ, người có thấy người bình thường nào có thể nâng được một tảng đá nặng đến 500 cân không, cao thủ là đây chứ đâu. Đến cả Thanh xa dong binh đoàn kia có lẽ trong mắt Diệp gia thì chả là cái đinh gì cả, nhưng trong giới dong binh thì một đoàn dong binh như vậy cũng có thực lực tương đối khá.

Nhưng cũng phải công nhận đám tác giả đó đúng một điều, tu luyện sẽ không bao giờ bị mệt mỏi cả, mặc dù cả đêm không ngủ. Khiến hắn dờ khóc dờ cười chính là sau một đêm tu luyện, ngoại trừ cảm thấy tinh thần sáng láng không mệt mỏi, thì chả có gì khác xảy ra cả. Thực ra nói như vậy cũng không hoàn toàn đúng, vì trong lúc tu luyện, cứ một lát hắn lại nghe thấy tiếng hệ thống thông báo: “Nhận được 1 điểm kinh nghiệm. nhận được 3 điểm kinh nghiệm. nhận được 2 điểm kinh nghiệm.” cứ như vậy kéo dài đến sáng cho đến khi hắn ngừng tu luyện.

Có vẻ như mặc dù có được công pháp tu luyện, nhưng quá trình tu luyện của hắn đã ra khỏi con đường thông thường của võ giả ở Huyền linh đại lục, người khác tu luyện thì sẽ hấp thu linh khí, chuyển hóa thành linh lực, từ đó nâng cao tu vi bản thân, hắn cũng vậy, cũng hấp thu linh khí, cũng chuyển hóa thành linh lực, vốn hiện tại hắn không hề có tu vi, nghĩa là bản thân hắn tu luyện từ đầu, nhưng nhờ chỉ số tinh thần trong đương Sĩ cấp cửu phẩm, hắn hoàn thành công đoạn dẫn khí nhập thể vô cùng dễ dàng, thế nhưng vấn đề là linh lực của hắn không hề tăng lên, nhưng bù lại thì điểm kinh nghiệm của hắn lại tăng.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không sao, dù gì lên level thì chỉ số hắn cũng tăng lên, không khác biệt lắm với việc đột phá tu vi thông thường, nhưng khiến hắn cảm nín đó là lượng kinh nghiệm nhận được. Tu luyện suốt một đêm, tổng số kinh nghiệm nhận được đó là 14 điểm. hắn vẫn nhớ được rằng, số kinh nghiệm hắn đạt được sau khi giết bốn tên sĩ cấp tứ phẩm đó là khoảng 3000 điểm, áy vậy mà cũng chỉ đủ để hắn tăng lên 2 level, mà một đêm hắn còn chưa được đến một nửa phần trăm của số đó, vậy chẳng bằng hắn đi chém chết vài chục tên Sĩ cấp cho lẹ. Theo lí thuyết thì công pháp phẩm giai càng cao, tốc độ tu luyện càng mau chóng, thế nhưng Từ Phong hẳn lấy đâu ra công pháp cao giai mà sử dụng bầy giờ cơ chứ, hắn không còn cách nào khác đó là tiếp tục sử dụng cái thứ “Hỗn độn quyết” gì đó thì phải.

Thở dài một tiếng, hắn giả tư trạng thái *Liễm tức*, về cơ bản thì hắn sẽ sử dụng kĩ năng này mọi lúc mọi nơi, dù gì nó cũng không giới hạn thời gian sử dụng, không chỉ giúp hắn an toàn khi ẩn nấp tại Diệp gia, mà về sau lúc chiến đấu cũng sẽ có ích lợi không nhỏ, thử nghĩ xem, đối phương không thể cảm nhận tu vi của ngươi, lúc chiến đấu cũng sẽ khó phán đoán thực lực để ra tay chính xác, đó là một lợi thế vô cùng lớn. Khế cảm nhận một chút, hắn nhận ra tu vi của mình đã đạt tới Linh cảnh đệ tứ bộ, tuy nhiên chỉ số lại là Sĩ cấp cửu phẩm. Một đêm tu luyện căn bản không thể nào khiến hắn từ không tu vi đạt tới Linh cảnh tứ bộ, có vẻ như level của hắn liên quan trực tiếp tới tu vi biểu hiện ra ngoài.

Chỉ là nghĩ tới lượng kinh nghiệm cần thiết để lên level, đồng thời nghĩ đến lượng kinh nghiệm nhận được từ việc tu luyện, Từ Phong không khỏi ngán ngấm, cuối cùng thì hắn cũng không thể ở trong nhà mà tu luyện suốt được, hắn không có đủ kiên nhẫn để tu luyện cả năm chỉ để lên một level.

Việc hắn trở về Diệp gia không có ai biết cả, dù gì thì cũng chẳng có một ai rảnh rỗi đến mức quan tâm tới một hạ nhân như hắn, đồng thời việc Diệp Thủy Lan bị bắt cóc cũng được bùng bít, nên Từ Phong hẳn mới không lo lắng gì mà tiếp tục ở lại Diệp gia.

Vài ngày sau, hắn nghe loáng thoáng thấy có mấy tin đồn, cái gì mà Diệp Cuồng đại đương gia mang người đi chém giết một dong binh đoàn nào đó, nghe nói là truy đuổi đến tận Lâu Lan thành cách đây gần chục tòa thành trì, chỉ là mấy việc này hắn không quan tâm, cái Thanh xà dong binh đoàn gì đi đó có bị tàn diệt hay không không liên quan chút gì tới hắn, tất cả nhưng gì hắn làm bây giờ đó là sáng làm việc, tối tu luyện, tuy rằng chả được bao nhiêu kinh nghiệm nhưng thịt muối có nhỏ thì cũng vẫn là thịt, được ăn no hay chết ấy, hắn cũng không thể xác kiểm đi xác chết mấy tên hộ vệ của Diệp phủ để lấy kinh nghiệm được, hắn không ngại nhưng cái mạng của hắn ngại a.

Tin vui duy nhất đó là tiểu nha đầu Diệp Thủy Lan đã làm theo đúng lời hứa với hắn trước kia, sau khi trở về Diệp gia thì không tiết lộ thân phận của hắn, đồng thời nghe theo hắn, lấy trộm một lượng lớn thư tịch từ Tầng Kinh Các của gia tộc đem đến cho hắn, rồi công chúa nhỏ hứng muốn được sách, ai dám ngăn cản? Cuối cùng Diệp Thủy Lan lấy mấy trăm quyển sách bỏ vào nhón từ vật bị mặt mạng đến cho hắn.

Vậy nên thời gian biểu của hắn biến thành: làm việc, đọc sách, ăn uống, tu luyện, à còn có thêm một mục nữa, đó là bồi tiếp đại tiểu thư Diệp gia - Diệp Thủy Lan. Sau khi trở về Diệp gia, chẳng biết tại sao mà tiểu nha đầu Diệp Thủy Lan cứ quẩn lấy hắn, đến cả việc lấy trộm mấy quyển sách đem đến cho Từ Phong cũng không thêm hỏi lấy một lời. Hắn đối với việc này cũng ko biết phải làm sao, chung quy lại cũng chỉ là một tiểu la lỵ, hắn không thể dùng một cước đạp ra ngoài cho đỡ vướng vù được, huống chi người ta còn đang giúp hắn. Đoán chừng là vì hắn đã cứu Diệp Thủy Lan nên có bé mới bám theo hắn, nếu chi vậy thôi thì không vấn đề, kiếp trước hắn làm sát thủ, có những nhiệm vụ yêu cầu hắn hóa thân thành những nhân vật khác nhau, bản lĩnh diễn kịch của hắn cũng vô cùng tốt, bồi tiếp một tiểu la lỵ chuyện dễ dàng, thế nhưng chết người đó là do dụng hợp linh hồn với tên Từ Phong đã chết kia, nên hắn có một thứ tình cảm.....khác thường đối với Diệp Thủy Lan.

Biết là một chuyện, giải quyết được hay không là chuyện khác, Từ Phong cũng chỉ có thể mạnh mẽ áp chế cái thứ cảm xúc này xuống, đồng thời không quên chửi rủa mười tám đời tổ tông của cái tên súc vật "Từ Phong" kia, không thể tin được chú nhân trước kia của cái thân thể này là một tên.....lolcon, nếu biết trước thì hắn thà rằng mình không xuyên qua cho xong.

Hôm nay, hắn chỉ phải chế một đám cui lớn là xong, dùng sức lực ko kém gì Sĩ cấp cứu phẩm, hắn chỉ tùy tiện cầm rui mùa vài đường cơ bản, tón nửa canh giờ đã làm xong phần công việc mà người khác phải làm trong cả ngày. Thời gian còn lại đương nhiên là hắn dùng để đọc sách. Ngồi trong căn phòng nhỏ của mình, lúc này đã chất đầy sách vô đủ các thể loại, từ địa lý, lịch sử, đến những câu chuyện tạp nham trên đại lục, cái gì cũng có, tất nhiên, trừ công pháp và vũ khí. Diệp Thủy Lan ngồi ở ngay bên cạnh, hai tay chống cằm nhìn Từ Phong đọc sách đến thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 11: Tu luyện! Học tập! (2)

Cũng phải công nhận một điều, Từ Phong hắn lớn lên thừa hưởng đầy đủ genes tốt từ bố mẹ mình, khuôn mặt anh tuấn, mạng theo về cương nghị, sở hữu linh hồn của một người trưởng thành hơn nữa còn là sát thủ khiến ánh mắt của hắn vô cùng sắc bén, đôi khi còn nhàn nhạt ánh lên chút sát khí, điển hình một người lãnh khốc, vì Diệp Thủy Lan đã từng nhìn thấy con mắt trái của mình nên hắn cũng không thêm che giấu, khuôn mặt anh tuấn kết hợp với một con mắt đen lệt như mực khiến hắn trông vô cùng tà dị. Bộ dáng này tuy nhìn có chút quỷ dị, nhưng chắc chắn là đón sát thủ đối với phái nữ, chỉ có điều Từ Phong hắn không có quan tâm lắm đến mấy thứ này, ít nhất là hiện tại.

Diệp Thủy Lan tuy mới có mười tuổi, nhưng trẻ con ở đại lục trưởng thành khá sớm, lại thêm việc được Từ Phong cứu mạng, hiển nhiên là tiểu la lỵ này rất có hảo cảm với hắn. Được tiểu công chúa của Diệp gia để ý, nghe có vẻ như là một việc tốt, chỉ là đối với Từ Phong hiện tại lại giống như là một rắc rối thì đúng hơn. Kiếp trước hắn vốn là sát thủ, không người thân, không bạn bè, đến cả cấp trên của mình cũng không biết là ai, người duy nhất mà hắn "quen biết" đó là giáo quan của mình, việc đó đã dưỡng thành bản tính độc lai độc vãng của hắn, hắn luôn thích hành động một mình, có chút cô đơn nhưng đối với hắn thì đó là sự tự do. Hơn nữa, hắn vốn muốn ăn náu tại Diệp gia, Diệp Thủy Lan quẩn lấy hắn không sớm thì muộn sẽ có người phát giác, đến lúc đó thì ngày tháng yên bình của hắn sẽ chấm dứt. Tuy hắn đã có ý định rời khỏi Diệp gia, nhưng ít nhất không phải hiện tại, tìm hiểu kĩ càng về mục tiêu trước khi hành động là bài học đầu tiên của sát thủ, chỉ có điều mục tiêu của hắn chính là đại lục, càng nhiều thông tin càng tốt.

Từ Phong kiếp trước không phải lúc nào cũng có nhiệm vụ để làm, thời gian rảnh hắn rất thích đọc tiểu thuyết, hiển nhiên đối với việc đọc một đồng lớn sách vô chữ viết với hắn không phải là chuyện quá ư là nhàm chán, hắn vốn không biết ngôn ngữ của đại lục này, nhưng có vẻ như là cái Hệ thống tiến hóa mà hắn sở hữu cũng کمک luôn cả chức năng thông dịch, vấn tự của Huyền Linh đại lục hắn nhìn là hoặc nhưng vẫn có thể hiểu được ý nghĩa.

Tiện tay lật một quyển sách với tiêu đề “Đại lục sử kị”, hắn bỗng chú ý tới một thứ, trong cuốn sử kị này, có một chỗ có nói tới chiến tranh Thiên Ma. Từ lúc có được Hệ thống tiến hóa và hoàn thành tiến hóa, hắn luôn muốn tìm hiểu xem cái chủng tộc Thiên Ma của hắn là một chủng tộc như thế nào, nay thấy một thứ như vậy, bảo sao không hấp dẫn sự chú ý của hắn.

“Cần nhớ từ năm trước, Huyền Linh đại lục lúc đó linh khí tràn đầy, thiên tài địa bảo ở khắp nơi, có thể nói là thời kì đỉnh cao của vô gia, số lượng vô gia còn nhiều hơn người thường. Tướng cấp dĩ đầy đất, Vương cấp bay đầy trời, tùy tiện đi vào một thành trì cũng có thể thấy mấy chục cường giả Tôn cấp, ước tính toàn đại lục có tới gần hai vạn Thánh cấp, so với thời điểm hiện tại theo thống kê chỉ có chưa tới mấy chục người thì khác biệt một trời một vực, số lượng vô gia cấp thấp chỉ có thể dùng tới con số ước vạn để tính.

Thời điểm đó từ đại đế quốc vẫn chưa xuất hiện, thay vào đó là vô số tông môn lớn nhỏ rải rác trên khắp đại lục, từ tông môn cỡ nhỏ chỉ có một Vương cấp tọa trấn tới những siêu cấp tông môn có tới hàng trăm Thánh cấp, có thể nói đó là thời hoàng kim của vô gia. Chỉ là, mọi sự cũng không kéo dài mãi, vào một ngày, tại hải vực phía đông đại lục, giống như từ hư không xuất hiện, một đám sinh vật tràn vào đại lục, bắt đầu giết chóc.

Những sinh vật này có vẻ ngoài giống con người, chỉ là vô cùng hoàn mỹ, đứng thẳng, là vô cùng hoàn mỹ, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp. Nhưng vẻ ngoài cũng bản tính của bọn chúng lại trái ngược nhau hoàn toàn, chúng vô cùng tàn bạo hiếu chiến, hơn nữa, bọn chúng cũng sở hữu trí tuệ không kém gì nhân loại, thậm chí khi bọn chúng từ đại hải tràn vào đất liền, vô cùng nhanh chóng mà tự hợp thành từng chi quân đội, bắt đầu quá trình chiến tranh với đại lục.

Chiến hỏa bốc lên, lúc đầu nhân loại chỉ phản kháng rồi rạc, mạnh ai người nấy lo, chỉ đến khi đám sinh vật ngoại lai này nghiền nát toàn bộ tông môn phía đông đại lục, tiến quân vào sâu trong đất liền, lúc này tất cả mọi người mới ý thức được nguy cơ đang xảy ra. Các siêu cấp tông môn liên hợp với nhau, kêu gọi tất cả các tông môn khác gia nhập liên minh, cùng nhau chiến đấu đẩy lùi đám sinh vật ngoại lai, dưới sự kêu gọi của các siêu cấp tông môn, chi trong vòng mấy tháng, nhân loại tập hợp được mấy chục ức người, tất cả đều là vô gia, Thánh cấp hơn một vạn, Tôn cấp hơn mười ba vạn, Vương cấp trở xuống nhiều không đếm xuể, đội quân này được cho là vô địch, không thứ gì có thể ngăn cản.

Nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc, chỉ sau vài trận chiến với đám sinh vật ngoại lai kia, tất cả mọi người nhận ra một điều, họ đã đánh giá thấp kẻ thù của mình. Những sinh vật đó không sở hữu vũ kĩ, cũng như binh khí sắc bén của nhân loại, nhưng bọn chúng dường như sinh ra để chiến đấu, nhục thân cường hãn, khả năng phục hồi thương thì siêu khủng bố, bản năng chiến đấu kinh khủng, so sánh với những vô gia của đại lục hầu hết đều dựa vào đan được để đề thăng tu vi, hơn kém nhau không chỉ là một chút. Đánh gần hai tháng, bọn chúng còn sở hữu năng lực biến thân cường hãn, một sinh vật cấp thấp nhất sau khi biến thân sang dạng chiến đấu, chiến lực cũng tăng lên gấp mấy lần, hoàn toàn để ép vô gia cùng cấp của nhân loại, một tên linh thường sau khi biến thân cũng có thể đối phó với mười mấy tu luyện gia cấp thấp, đã từng có ghi nhận, một chủ soái của đám sinh vật đó ở trạng thái bình thường chỉ có thể miễn cưỡng chống được ba cường giả Thánh cấp vậy công, nhưng sau khi chuyển sang trạng thái chiến đấu, hắn một hồi chém giết gần chục Thánh cấp như thái rau chặt dưa, phải mất mấy chục Thánh cấp mới có thể ép tên chủ soái đó rút lui, mà thực lực như tên chủ soái đó, trong đám sinh vật kia không hề ít. Đại quân nhân loại giao chiến với đám sinh vật đó bốn lần, mỗi lần đều lấy cái giá thảm trọng để đẩy lùi bọn chúng, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Đám sinh vật ngoại lai không chỉ nhắm vào nhân loại, mà đến cả yêu thú cũng bị càn quét không thương tiếc, bất kì nơi nào chúng đi qua đều chỉ còn lại một mảnh hoang tàn. Yêu thú cao giai hầu hết đều có trí tuệ, thậm chí không kém so với nhân loại, đạt tới Thánh cấp là có thể hóa hình thành nhân loại. Lúc này, đứng trước sinh tử tồn vong của đại lục, lần đầu tiên trong lịch sử, nhân loại cùng yêu thú hợp tác với nhau, những siêu cấp cường giả lãnh đạo khỏi tu cũng lộ diện, vô số yêu thú hóa hình có thực lực Thánh cấp cùng gia nhập chiến đấu.

Chiến tranh tàn khốc kéo dài gần mười năm, vô số tông môn bị hủy diệt, người chết nhiều vô số kể, cả đại lục giống như một mảnh đất bị cây cỏ lên tục, một lượng lớn linh mạch bị phá hủy trong chiến tranh, thiên địa linh khí trở nên mỏng manh. Cuối cùng, nhân loại cùng yêu thú trạ đại giới, cuối cùng cũng đẩy lùi được quân địch.

Nhưng vì đám sinh vật đó có ngoại hình không khác với nhân loại là bao, bọn chúng bắt đầu ăn dẫu trong nhân loại, thông hôn với con người. Đối với điều này, nhân loại cũng không có cách gì, đành phải nhắm mắt làm ngơ, nhưng phe chiến thắng chính là Huyền Linh đại lục, nên đám sinh vật đó chịu yên ổn ăn náu thì cũng không phải là chuyện lớn, dù gì nếu bọn chúng lộ mặt, khẳng định sẽ bị tất cả mọi người vây công tới chết.

Chiến tranh kết thúc, nhân loại và yêu thú thắng lợi nhưng cái giá phải trả vô cùng thảm khốc, đến chín thành vô gia cùng yêu thú cao giai trên đại lục tự trận, vô số tông môn bị cắt đứt truyền thừa, linh mạch của Huyền Linh đại lục bị phá hủy gần hết, giới vô gia tồn thất thảm trọng, suýt chút nữa không thể vực dậy được. Những siêu cấp cường giả còn sống cũng biến mất dần, người ta nói rằng bọn họ hiện đang trấn thủ tại hải vực, ngăn không cho đám sinh vật đó tiến vào đại lục lần nữa. Cũng có người nói bọn họ đã bị thương nặng trong chiến tranh, nay đã qua đời. Không ai biết được, chỉ biết rằng vạn năm sau, đại lục có bốn đại đế quốc, vô số quốc gia nhỏ, tông môn cùng những thế gia vô học vẫn tồn tại nhưng giống như đã ăn thối. Thứ sinh vật kinh khủng đó, được tất cả mọi người trên đại lục đặt cho một cái tên: “Thiên Ma”.....”

Từ Phong hít một hơi dài, sắc mặt không đổi nhưng trong lòng thầm chửi cái Hệ thống tiến hóa của mình và chực lần, khi không tự nhiên biến đổi hắn thành cái gì đi đó Thiên Ma, chẳng phải ép hắn đứng vào thế đối địch với toàn đại lục hay sao.

Chỉ là chuyện xảy ra đến cả vạn năm trước, một vạn năm thì đến cả Thánh cấp cường giả cũng đi đời nhà nà rồi, hắn là sẽ không ai để ý đến cái chủng tộc Thiên Ma này, ngại đến đây hắn mới có thể an tâm hơn một ít, mặc dù kiếp trước làm sát thủ cũng bị truy nã toàn cầu nhưng cũng không đến nỗi được coi là địch với toàn nhân loại như bây giờ.

Gấp quyển sách lại, Từ Phong quay sang nhìn Diệp Thủy Lan đang xep miệng nhìn mình, hiển nhiên là bất mãn vì Từ Phong hắn không để ý gì tới có bé. Thấy bộ dạng của Diệp Thủy Lan, Từ Phong không khỏi cười khỏ: “Đại tiểu thư à, đứng là trước kia ta đã cứu ngươi, nhưng mà cũng đâu có nghĩa là ngày nào ngươi cũng chạy tới đây chứ, đường đường đại tiểu thư Diệp gia lại chạy tới chỗ ở của một hạ nhân để chơi, ngươi chịu được nhưng ta chịu không nổi a!”

Đối với lời than vãn của Từ Phong, Diệp Thủy Lan chỉ cười mỗi một cái rồi cười cười, nhẹ nhàng rúc vào lòng hắn ngồi, bộ dáng vô cùng hưởng thụ, Từ Phong đối với việc này tập mãi cũng thành quen, vào rồi mở miệng ra phàn nàn cũng chỉ là thể hiện thái độ một chút. Hắn quan tay xoa xoa đầu tiểu la lỵ, tùy ý hỏi: “Cuốn sách này là ngươi lấy từ đâu, có đáng tin không?”

Diệp Thủy Lan khẽ cựa quậy trong lòng Từ Phong, khẽ nói: “Muội cũng không biết nữa, hầu hết thư tịch đều là muội lấy từ Tầng Kinh Các hoặc từ thư phòng của nhị thúc, cuốn sách này chắc là từ phòng của nhị thúc, chắc là có thể tin được!”

Hắn cũng chỉ tùy tiện hỏi, cũng không phải hắn không tin, mà chẳng qua muốn xác nhận lại một chút thôi, tu vi làm địch với toàn nhân loại chung quy cũng không dễ chịu chút nào.....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 12: Công cuộc cày level!

Thoát cái dai hai tháng trời trôi qua, nhờ sự giúp đỡ của Diệp Thủy Lan, Từ Phong đã càn quét gần như toàn bộ thư tịch các loại trong Tầng Kinh Các của Diệp gia, hắn vẫn chăm chỉ tu luyện, mặc dù lượng kinh nghiệm nhận được ít đến mức hắn muốn thổ huyết, nhưng vẫn đỡ hơn là không được gì. Hắn vốn nghĩ rằng việc Diệp Thủy Lan quẩn lấy mình chỉ là hớng thủ nhất thời của con nít, thế nhưng hắn đã nhầm, tiểu nha đầu càng ngày càng thích ở cùng hắn hơn, mặc dù hắn đã cố gắng t

ra lạnh nhạt, nhưng tiểu nha đầu vẫn dính lấy hân như dán keo. Vốn dĩ lực miễn dịch của hân với trẻ con gần như bằng không, lại thêm dung hợp linh hồn với tên cầm thú lolicon "Tư Phong" đã chết kia, khiến việc hân tỏ ra không quan tâm tới Diệp Thủy Lan đã khó lại càng thêm khó. Đoàn chứng bây giờ người của Diệp gia cũng đã để ý tới hân, nhưng tạm thời hân vẫn an toàn, bởi vì ai cũng biết tiểu công chúa Diệp gia vô cùng tùy hứng, có tự nhiên thích chơi đùa với một hạ nhân cũng không có gì lạ lắm, vấn đề an toàn trong Diệp phủ thì cần bàn không cần bàn lo.

Sau khi xảy ra vụ việc Diệp Thủy Lan bị bắt cóc, gia chủ Diệp Bắc Phàm đã hạ lệnh thắt chặt cảnh giới trong và ngoài Diệp phủ, mặc dù mọi người không ai biết là vì sao, nhưng cũng chấp hành mệnh lệnh. Sau hai tháng, sự phòng vệ của Diệp gia sau biến cố Diệp Thủy Lan bị bắt cóc vốn thật chặt nãy về cơ bản đã buông lỏng, dù gì đảm hộ vệ cũng không biết chuyện, căng thẳng để cao cảnh giới suốt hai tháng trời cũng mệt mỏi, buông lỏng cũng là điều đương nhiên. Buông lỏng thì buông lỏng, hân cầu còn chả được, như vậy thì hân mới có thể dễ dàng rời khỏi phủ, chung quy không ai rảnh rỗi để ý tới một hạ nhân như hân. Mượn nhờ Diệp Thủy Lan, hân giả vờ ra ngoài làm ít việc cho đại tiểu thư, vậy là dễ dàng ra ngoài mà không bị các chấp sự chú ý. Vậy hân rời khỏi phủ để làm gì? Đọc qua vô số sách vở, hân biết rằng yêu thú cũng sở hữu linh lực như võ giả, thậm chí nhờ vào huyết mạch mà một số loại yêu thú còn có thể tu luyện đến Thánh cấp, có khả năng hóa thành hình người, trí tuệ cũng không kém nhân loại là bao. Hân tự hỏi nếu hân giết người nhận được kinh nghiệm cũng đánh cấp một phần chỉ số, vậy phải chăng giết chết yêu thú hân cũng sẽ nhận được tương tự?

Đáp án rất nhanh có câu trả lời, sau khi rời khỏi Diệp phủ, hân một lần nữa quay trở lại Ngọa Long sơn mạch, lợi dụng hai kĩ năng *Liễm tức* cùng *Ngụy trang*, hân xâm nhập vào sâu bên trong Ngọa Long sơn mạch, dễ dàng đánh lên giết chết mấy con nhị giai yếu thủ. Đúng như hân đoán, giết chết yếu thủ tuy không nhận được chỉ số như giết người, nhưng hân vẫn nhận được điểm kinh nghiệm, chỉ là ít hơn nhiều so với giết người mà thôi.

Có thể là do yêu thú tu luyện theo cách khác với nhân loại nên hân không thể đánh cấp một phần chỉ số, đồng thời kinh nghiệm nhận được cũng ít hơn, nhưng so sánh với lượng kinh nghiệm mà hân nhận được từ tu luyện, hiển nhiên đi săn yêu thú hiệu quả hơn rất nhiều. Một tên si cấp tư phẩm cho hân 600 điểm kinh nghiệm, một con yêu thú nhị giai cho hân chừng 50 điểm, nhưng tích tiểu thành đại, một ngày hân có thể săn được 2-3 con yêu thú nhị giai, bằng với hân tu luyện mười mấy ngày, hơn nữa da thịt của yêu thú đều có thể bán lấy tiền, nên nhớ hân bây giờ là giai cấp vô sản a, trên người ngoại trừ một cái hệ thống nghịch thiên nhưng vô giá, hai thanh kim cang kiếm trộm được từ Diệp phủ, và vài bộ quần áo trị giá.....2 ngàn tệ thì chỉ còn cái mạng không đáng tiền của hân thôi. Hân từng đọc mấy bộ tiểu thuyết, mỗi tội nhân vật chính không là công tử thì giả thì cũng biết luyện đan luyện khí, tùy tiện động tay một chút là tiền vào như nước, cóбет nhất thì cũng nhờ cơ duyên lạc vào dòng phù của cường giả, thu được truyền thừa cùng với không gian giới chỉ loại quý hiếm..... hân mặc dù chưa bao giờ nghĩ mình là nhân vật chính nhưng cũng không kim được mà so sánh.

Tư Phong buổi tối sau khi đi săn xong, nằm chán chán đầu lụy lụy tìm tòi trong không gian của Hệ thống tiến hóa, và đã có được một phát hiện mới, mặc dù phát hiện này thiếu chút nữa khiến hân ngã từ trên cây xuống. Hân nhận ra điểm tích lũy của bản thân cũng có thể đổi lấy thành tiền trong thế giới thực, một điểm tích lũy tương đương 100 kim tệ, nghĩ đến trước kia mình có 1500 điểm tích lũy, tương đương 15 vạn kim tệ, hân không khỏi hỏi hân muốn chết, 15 vạn kim tệ a, chỗ đó thừa đủ cho hân tối đầu già hội, mua công pháp, vũ khí, đan dược tu hành các loại, vậy mà hân lại đem tất cả chỗ đó đổi lấy một bộ công pháp Hoàng giai hạ phẩm không khác gì rác rưởi là bao. Càng nghĩ hân càng thấy tiếc, trong đầu âm thầm nhắc nhở bản thân lần sau cái hệ thống chết tiệt này có thêm chức năng gì thì cũng phải nghiên cứu đủ một trăm lần trước khi sử dụng, lần đầu thì biến hân thành Thiên Ma, mặc dù chúng tộc cường đại nhưng lại thành kẻ địch của toàn đại lục, lần thứ hai thì mở ra hệ thống cửa hàng hối đoái nhưng không hề có nhắc nhở gì về việc đổi tiền.

Đương nhiên, hân cũng có thể lấy kim tệ đổi lấy điểm tích lũy, với tỉ lệ tương đương 100 kim tệ cho một điểm tích lũy, Tư Phong nghĩ cũng không thêm vào cái chức năng này thêm một lần nữa, trực tiếp không thêm nghĩ tới luôn. Nói đùa sao, hiện tại hân đến 100 ngàn tệ cũng không có trong túi chứ đừng nói tới 100 kim tệ, mà kể cả có 100 kim tệ hân cũng không đổi, chém chết một con yêu thú nhị giai được khoảng 4-50 điểm, ít hơn nhiều so với nhân loại, nhưng thắng ở chỗ số lượng, hân có thể chém giết mấy chục con yêu thú nhị giai, nhưng không thể chém giết mấy chục võ giả SI cấp được, võ giả chứ không phải là rác mà tùy tiện chạy một hai vòng đã gặp được mấy chục SI cấp. Đương nhiên ở Diệp phủ lại khác, SI cấp có thừa cho hân giết, nhưng hân cũng chưa điên, giết chưa được đến người thứ ba thì chắc cũng bị chấp pháp đội gồm toàn cao thủ Tướng cấp hết xì một cái banh xac.

Chỉ có một điều khiến tâm tình của hân sáng sủa hơn chút, tích tiểu thành đại, sau khi sống trong Ngọa Long sơn mạch suốt một tháng trời, thiếu chút nữa biến thành Tarzan phiên bản dĩ giới, chém giết hơn trăm con yêu thú nhất-nhị giai, cuối cùng hân cũng lên level.

-Tên: Tư Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (chưa tiến hóa)

Sát thủ level 3

Nhanh nhẹn: 2310

Thế lực: 1840

Lực lượng: 2380

Tinh thần: 855

Linh lực: 70

Đúng như hân tính toán, khi hân đạt tới level 3, khí tức của hân trở thành Linh cảnh lực bộ, chỉ là chỉ số của hân lúc này cũng không rõ có thể sánh ngang được với Sư cấp hay không, dù gì cũng chi hơn SI cấp cứu phẩm chừng một thành. Tư Phong vô cùng rõ ràng đạo lý cảnh giới càng cao chênh lệch càng nhiều, hân không tin Sư cấp nhất phẩm lại chi mạnh hơn một thành so với SI cấp cứu phẩm. Sư cấp như vậy cũng mất giá quá đi. Mặc dù chỉ số của hân cao ngất ngưởng, nhưng kể cả có phải đối chiến với SI cấp cứu phẩm trực diện thì hân cũng không dám coi thường. Võ giả khác với phạm nhân ngoại trừ thể chất vượt trội, mẫu chất đó là khả năng tu luyện ra linh lực.

Linh lực điều dụng cơ bản nhất đó chính là cường hóa công năng của cơ thể, đứng thấy Tư Phong hân không có chút tu vi nào mà chỉ số bản thân lại cao như vậy, đó chẳng qua là nhờ bản thân chủng tộc mạnh mẽ thôi. Chứ võ giả bình thường lúc mới bắt đầu tu luyện cũng không khác thường nhân là bao, chỉ sau khi chuyển hóa linh khí thành linh lực, dùng linh lực rèn luyện cơ thể thì mới có thể có được thể chất như.....quái vật như vậy. Thứ hai đó chính là vũ kĩ, linh lực chính là nền để sử dụng vũ kĩ, nói nôm na theo mấy game mà Tư Phong hân từng chơi thì vũ kĩ là chiêu thức, linh lực là mana để dùng chiêu thức đó, chiêu thức càng mạnh tiêu tốn càng nhiều mana. Nhìn chỉ số của hân hơn ca SI cấp cứu phẩm, hân là hân mạnh hơn SI cấp cứu phẩm chứ? Nhìn to, nếu hân đánh lên thì đúng là mạnh hơn, nhưng nếu đối kháng trực diện, để đối phương có cơ hội sử dụng vũ kĩ, hân không nghĩ bản thân sẽ đỡ được, linh lực của hân chi tương đương Linh cảnh thất bộ thôi a, giống như hai người mạnh ngang nhau nhưng một người dùng súng còn người còn lại dùng.....dao vậy, mà Tư Phong hân là người dùng dao.

Mặc dù chém giết yêu thú được ít điểm kinh nghiệm, nhưng điểm tích lũy cũng khá khá, chém giết hơn trăm con yêu thú cũng cho hân hơn 8000 điểm tích lũy, điều này cũng làm cho nội tâm hân dễ chịu hơn một chút sau vụ đột 1500 điểm tích lũy vào một cái công pháp hoàng giai hạ phẩm. Giết chết nhiều yêu thú như vậy nhưng khiến hân phiền muộn đó là hân không có không gian giới chỉ, đảm xác yêu thú có thể bán được kha khá tiền nhưng hầu hết bị hân bỏ lại, chi vì không thể mang theo.

Khiến Tư Phong lần nữa cảm nín đó là mặc dù đã có được 8000 điểm tích lũy, nhưng rốt cuộc hân vẫn chưa thể mua được thứ gì ra hồn cả, công pháp Huyền giai thượng phẩm cũng một vụ điểm tích lũy, công pháp thấp hơn thì hân không đổi hơi đỏi làm gì cho phí phạm. Vũ khí? 8000 điểm có thể mua được vài thanh huyền khí, nhưng chi là huyền giai trung phẩm là tối đa, đối với thực lực của hân nói thật là không cần thiết, giống như là một đứa trẻ cầm súng chống tăng vậy, không hiệu quả chút nào, không thấy đến ca Sư cấp cao thủ trong Diệp phủ cũng vẫn dùng kim cang kiếm đó hà. Hân dùng kim cang kiếm trộm từ kho của Diệp gia là được, dù gì cũng miễn phí. Đan dược trị thương lại vô dụng đối với hân, đan dược dùng để tu luyện thì ít nhất phải đạt tới SI cấp mới có thể dùng, trong khi cảnh giới thực của hân mới có Linh cảnh lực bộ, đan dược tẩy kinh phạt mạch vô cùng trân quý với người bình thường cũng vô dụng đối với hân, vốn đã được hệ thống tẩy từ từ trong ra ngoài, dùng thêm đan dược tẩy từ từ nữa thì sẽ tăng thêm cái dạng gì?

Vật phẩm phòng ngự thì lại càng không cần, có năng lực *Tái sinh siêu tốc*, bản thân hân lại vô cùng cẩn thận, nói khó nghe thì là nhất gan đến chết, có nguy hiểm là ngay lập tức chuẩn bị chỗ khác, thực ra nói hân nhất gan cũng hơi quá, chi là bản năng sát thủ khiến hân vô cùng tiết mạng mà thôi, mặc dù thực tế muốn hân chết cũng đâu có dễ. Một điều kì lạ đó là hân không thể mua được bất kì một loại vũ kĩ nào ở trong cửa hàng, có vẻ như là cấp bậc của hân chưa đủ, nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, tu vi thực tế của hân mới chỉ đạt đến Linh cảnh lực bộ, vô giá bình thường có khi còn chưa lĩnh ngộ hoàn toàn được công pháp, chứ đừng nói đến tu luyện vũ kĩ, hơn nữa, muốn tu luyện vũ kĩ cũng phải có linh lực a, với 70 điểm linh lực bé như hạt gạo của hân, chắc vũ kĩ Hoàng giai hạ phẩm cũng chả dùng được.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 13: Diệp gia đại loạn (1)

Kinh thành, trong một tiểu điểm nhỏ, một bóng đen lợi dụng màn đêm nhảy vào trong một căn phòng qua cửa sổ. Trong phòng, một trung niên nhân đang ngồi nhắm mắt, bỗng cất tiếng nói: “Hoàng thất trả lời ra sao?”.

Bóng đen vừa vào phòng thực ra là một người mặc đồ đen, lúc này đang quỳ gối cung kính nói: “Bẩm chấp sự đại nhân, hoàng thất đã đáp ứng điều kiện của chúng ta, bọn họ cho chúng ta thời gian một đêm.”

Tên chấp sự lúc này mới mở mắt ra, toàn thân tỏa ra hân khí khiến hác y nhân trước mặt không kim được mà rét run: “Tốt lắm, triệu tập mọi người, chúng ta không có thời gian, mau chóng xuất phát!”

.....

Tư Phong trở về sau một tháng dài nằng dẫm sương ở trong rừng, tuy có chút cực khổ, nhưng thu hoạch cũng vô cùng khả quan, không nói về việc có được một lượng lớn điểm tích lũy, chi riêng việc kiếm đủ kinh nghiệm để lên level cũng đã khiến hân thỏa mãn, dù gì thay vì ngồi trong nhà nằm chán tu luyện 1-2 năm để lên level, hân thì chịu chút cực khổ nhưng rút ngắn quá trình đó xuống còn 1-2 tháng, tuyệt đối có lãi.

Lần này trở về, hân cũng không quên mang theo lễ vật cho Diệp Thủy Lan, tiểu nha đầu quần quít lấy hân như vậy khiến hân lúc đầu cảm thấy có chút vướng chân vướng tay, nhưng cũng không hiểu là do phần linh hồn của tên lolicon "Tư Phong" kia tác quái, hay là bản thân hân cảm thấy tiểu nha đầu đáng yêu, hiện tại hân cũng có chút tình cảm với Diệp Thủy Lan. Đờng hiểu nhầm Tư Phong, hân tự nhận bản thân mình là người xấu, nhưng cũng chưa cảm thấy tới mức đánh chủ ý lên đầu một tiểu nha lỳ, dấy thuận tùy chi là tình cảm huynh muội mà thôi, cảm giác giống như mình có thêm một muội muội vậy. Điều đó khiến một người đã quen với cô đơn như hân cảm thấy có chút lúng túng, nhưng hân cũng không ghét cảm giác này. Nhớ lần trước Diệp Thủy Lan chạy vào Ngọa Long sơn mạch là để tìm một con súng vật, lần này hân đã đặc biệt mang về một thứ cho cô bé. Nhìn con chim nhỏ đầy màu sắc đang nhảy nhót trong cái lồng mình mang về, Tư Phong không khỏi mỉm cười khi nghĩ tới vẻ mặt vui vẻ của Diệp Thủy Lan khi ngày mai nhìn thấy nó.

Yêu thú so với đá thú thông thường thì quý giá hơn nhiều, mẫu vật yêu thú đều mang theo linh lực, tuy không thể hấp thu trực tiếp nhưng nếu ăn vào cũng có thể trợ giúp võ giả tu luyện, chưa kể hương vị của nó cũng hơn hân đã thú, da lông, móng vuốt, xương của một số loài yêu thú có thể được dùng để chế tạo vũ khí, áo giáp, đồ trang trí,..... có thể nói toàn thân yêu thú đều có thể chuyển thành tiền. Mặc dù Tư Phong đã chém giết vô số yêu thú trong Ngọa Long sơn mạch, nếu mang hết về thì cũng trị giá gần vạn kim tệ, nhưng rất tiếc, hân không sở hữu không gian giới chỉ, không thể nào mang theo quá nhiều trở về được, cuối cùng hân cũng chỉ có thể lặt lảy mấy tấm da yêu thú tốt nhất đem về, rồi bán lại cho mấy phòng đầu giá. Yêu thú nhị giai không quá mạnh, da lông của bọn chúng cũng không có nhiều công dụng lắm ngoại trừ làm thành một ít đồ trang trí này nọ, nhưng phòng đầu giá luôn có một vài cửa hàng nhỏ chuyên thu mua những thứ thông thường như vậy. Sau khi bán đi mấy tấm da yêu thú, hân thu về được 800 kim tệ, cái hệ thống này vô cùng giống với game online của kiếp trước, vậy sao không có luôn cái chức năng tương tự như túi trữ vật hay cái gì đại loại thế đi, nghĩ đến chỗ yêu thú mình vớt lại ở trong Ngọa Long sơn mạch, hân không khỏi tức nước mà than thở.

Nửa đêm, vào lúc Tư Phong đang tu luyện, hân bỗng nghe thấy tiếng huyền ảo truyền tới từ nội phủ, cùng với tiếng binh khí va chạm. Chạy ra ngoài, hân có thể thấy được ánh lửa bốc lên từ nội phủ, nếu lúc này hân còn không nhận ra rằng có

biển, thì hẳn nên từ hời lại chỉ số thông minh của bản thân. Nếu như những người khác, hẳn là sẽ ngay lập tức chạy đi xem tình hình ra sao, nhưng hẳn thì khác, hẳn luôn cân nhắc kĩ mỗi hành động của bản thân, Diệp gia là một trong tứ đại gia tộc của Căn Nguyên đế quốc, đây lại còn đang ở giữa kinh thành nữa, Diệp gia bị tấn công như thế này là một chuyện vô cùng không bình thường, là ai gan lớn như vậy chứ, hoàng thất chăng? Hẳn xuyên đến Huyền Linh đại lục cũng đã được một thời gian, hơn nữa còn có được vô số trí thức từ những thư tịch trong Tăng Kinh Các Diệp gia, hẳn có thể phần nào hiểu rõ được thực lực của hoàng thất Căn Nguyên đế quốc và Diệp gia. Hoàng thất Lâm gia, là một trong tứ đại gia tộc của đế quốc, nhưng thực lực có thể nói là vượt trội so với ba nhà còn lại, nghe nói 200 năm trước đã có một vị lão tổ thành công tiên giai Thánh cấp.

Tuy nhiên, hoàng thất mạnh mẽ cũng không thể tùy tiện động tới Diệp gia được, Diệp gia tuy không có siêu cấp cường giả Thánh cấp tọa trấn, nhưng nghe nói cũng có ba vị lão tổ Tôn cấp, trừ khi lão quái vật Thánh cấp của hoàng thất ra tay, với thực lực của Diệp gia cũng có thể khiến hoàng thất nguyên khí đại thương, chưa kể đến quyền lực mà Diệp gia nắm trong tay, tổng hợp lại thì đến cả hoàng thất cũng phải kiêng kị ba phần. Từ đó Từ Phong rút ra được một kết luận, đám người dám tấn công Diệp phủ có lai lịch không bình thường, và chắc chắn có lòng tin vào thực lực của bản thân thì mới dám làm vậy. Có nghĩa là đối phương có thừa đủ thực lực để chen ép ba vị Tôn cấp Lão tổ kia, đừng tưởng hân bảy giờ mạnh hơn phẩm nhân đến mấy chục lần, chỉ cần một tên Sư cấp tứ-ngũ phẩm ra tay là hẳn chịu chết, tràng diện chiến đấu có dính lưu tới Tôn cấp hẳn chưa đủ trình để tham gia.

Nghe đi nghe lại, Từ Phong vẫn quyết định mạo hiểm một lần, hẳn rõ ràng đạo lý cầu phủ quý trọng nguy hiểm, tuy kĩ năng *Ngụy trang* và *Liễm tức* chưa chắc có thể tránh khỏi cảm nhận của mấy lão quái vật Tôn cấp, nhưng chắc hẳn là người ta cũng lường mất để ý tới một cơn kiến Linh cảnh lực bộ như hân chứ. Loại trạng cảnh chiến đấu này chắc chắn không thể thiếu sự gia nhập của vô gia cấp thấp được, nếu hẳn có thể lên vào sau đó bí mật "xử lí" một vài người, thì thu hoạch có khi còn hơn xa so với một tháng trời lăn lộn trong Ngọa Long sơn mạch. Còn về vấn đề người bị hân "xử lí" có đáng chết hay không, hẳn mặc kệ, bản thân là sát thủ, từ trước đến nay hẳn giết người chưa từng quan tâm đến việc người đó có vô tội hay không, kiếp trước là như vậy, kiếp này hẳn vẫn giữ nguyên quy tắc của mình. Từ phong kích hoạt hai kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, nhanh chóng di chuyển tới nội phủ Diệp gia.

Nội phủ Diệp gia lúc này đã loạn thành một bầy, hộ vệ phủ đều đang chiến đấu với một đám người, bọn chúng không hề bị mật, nhưng tất cả đều mặc đồ đen, trên ngực đều đồ án hình chữ Ma theo ngôn ngữ của Huyền Linh đại lục, khắp nơi rải rác xác chết của cả hai bên, còn có những người bị thương đang nằm trên mặt đất kêu la, khung cảnh vô cùng máu me và hỗn loạn. Hộ vệ Diệp phủ có đến cả ngàn người, hầu hết đều có tu vi Sĩ cấp, đám người y phục đen cũng có nhân số tương tự, nhưng nhìn nhiên là do thất của bọn chúng hơn hẳn đám hộ vệ, chỉ riêng việc số xác chết nằm trên mặt đất hầu hết là hộ vệ đã chứng minh điểm này.

Trốn ở trên mái nhà, Từ Phong có thể thấy gia nhập chiến đấu không chỉ có mỗi hộ vệ phủ, còn có chấp pháp đội, trưởng lão hội thậm chí đến cả Diệp Cuồng và gia chủ Diệp Bắc Phàm cũng đang tham chiến. Chấp pháp đội của Diệp gia là một lực lượng chuyên dùng để trừng phạt tội nhân của Diệp gia, đồng thời là lãnh đạo trực tiếp của hộ vệ trong phủ. Kĩ năng *Phân tích nhân* của hẳn có thể nhìn thấy chỉ số rõ ràng của đối tượng, nhưng hẳn chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tu vi của Sư cấp cường giả chứ không thể nhìn rõ chỉ số, mà chấp pháp đội, hẳn tuyệt nhiên không nhìn ra được một chút manh mối gì, chứng tỏ bọn họ tất cả đều có tu vi Tướng cấp. Còn Vương cấp cường giả, căn bản không hề ở trong chấp pháp đội, bởi vì tất cả Vương cấp của Diệp gia đều ở trong trưởng lão hội, bao gồm 15 trưởng lão nội môn và 22 cung phụng trưởng lão. Bọn họ ra tay thì có lẽ chỉ trong chốc lát có thể quét sạch toàn bộ gần ngàn tên hắc y nhân kia, nhưng đúng như Từ Phong đoán, thực lực của đám người áo đen này không tầm thường, chấp pháp đội thì đang bị một đám người cho "ăn hành" toàn tập, trưởng lão hội cũng bị một đám hắc y quần lầy, tuy không gặp nguy hiểm nhưng cũng không nành tay để làm bất kì việc gì cả.

Vương cấp ra tay uy lực không cần phải bàn, trong khu vực bọn họ giao đấu xung quanh trăm mét không có một ai, không phải là không có ai, mà là không ai dám bước vào khu vực đó, chỉ cần bước vào là sẽ bị dư kinh xoắn thành mảnh vụn, những xác chết ở gần đó là minh chứng rõ ràng nhất cho sự khủng bố của Vương cấp.

Tất cả mọi người càng đánh càng hăng, từng tia máu phun ra, từng thân ảnh đổ xuống, vũ kĩ các loại được sử dụng lung tung. Từ Phong hẳn cũng đã từng có ý định lên xuống xử lí một hai người, nhưng nhìn cảnh chiến đấu hỗn loạn bên dưới, hẳn căn bản không thể đánh lên, tấn công từ xa bằng cách phi đạo hay gì đó thì hẳn biết, nhưng hẳn căn bản không sở hữu âm khí tâm xa như vậy, cũng không thể cầm thanh kim cang kiếm trên người rồi phi như phi lao chứ, khác gì lay ông tôi ở bụi này.

Đúng lúc Từ Phong hẳn đang định rời đi, một âm thanh uy nghiêm vang lên, chấn động tâm can của tất cả mọi người: "Là đám giặc cướp nào dám đến Diệp gia ta làm loạn!?"

Từ Phong đưa mắt nhìn về phía âm thanh phát ra, khi thấy ba bóng người đang bay đến, ánh mắt của hẳn không khỏi co rút lại. Vương cấp có thể phiêu phù trong không trung, nhưng chỉ là phiêu phù, còn bay lượn trên không trung một cách tự do thì chỉ có thể là hai khả năng, thứ nhất người đó có tu vi Tôn cấp, thứ hai là người đó tu luyện vũ kĩ thần pháp Thiên giai, vũ kĩ thần pháp cực hiếm, vũ kĩ Thiên giai bình thường đã gần như không tồn tại, đừng nói tới vũ kĩ thần pháp, vốn là thứ siêu hiếm, hẳn nhiên khả năng thứ hai bị loại bỏ.

Từ Phong hẳn không còn là một tên còi gù cũng không biết như trước, hẳn cũng biết đến việc vũ kĩ thần pháp hiếm hoi, nhận ra ba người này đều là Tôn cấp siêu giai cường giả, nghe khẩu khí của bọn họ, Từ Phong chẳng cần nghĩ cũng có thể kết luận đây chính là ba vị lão tổ Diệp gia.

Ba vị siêu giai cường giả vừa tới, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ hình dáng ra sao thì một người đã đã động thủ, chỉ thấy một người hướng đám hắc y nhân khẽ lấy tay làm động tác ép xuống một cái, không gian xung quanh bọn chúng bỗng vang vạo, sau đó dưới ánh mắt kinh khủng của mọi người, một đám hắc y nhân giống như quả cà chua bị bóp mạnh, bị ép nổ tung, máu và thịt vụn văng khắp nơi, tạo thành một cơn mưa máu tấp thẳng vào mặt đám hắc y nhân còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Diệp gia đại loạn (2)

Gần trăm hắc y nhân mất mạng dưới một chiêu hồi hột, khiến mọi người mới phen kinh hãi, không hện mà cùng dừng tay, hai bên trở về trận doanh của mình, nhất thời không khí trở nên trầm mặc, để lại một đám máu thịt bầy nhầy ở giữa sân. Ở trong mắt người khác thì chỉ nhận ra không gian xung quanh đám hắc y nhân vụn vạo, rồi sau đó bọn chúng mất mạng, nhưng trong mắt Từ Phong, hẳn có thể thấy linh khí từ cái phát tay của Tôn cấp cường giả trở nên vô cùng cuồng bạo, biến thành một khối giống như thực chất để ép xuống đám hắc y nhân, khiến chúng không chịu được áp lực mà nổ tung. Tôn cấp cường giả kia hầu như không dùng chút linh lực của bản thân nào, khả năng cấu thông với thiên địa linh khí chính là sự khác biệt một trời một vực giữa Tôn cấp và Vương cấp.

Ba Tôn cấp cường giả từ trên trời hạ xuống, lộ ra ba khuôn mặt già nua, nhưng có thể vẫn vô cùng tráng kiện. Nhìn thấy ba lão gia, Diệp Bắc Phàm vội vàng quỳ xuống: "Tham kiến ba vị Thái thượng trưởng lão!", nhất tề tất cả mọi người của Diệp gia đều quỳ xuống. Từ Phong không nhận ra ba người, nhưng danh từ của ba vị thái thượng trưởng lão ngược lại đã nghe đến, ba người vốn là ba huynh đệ, Diệp Kinh Thiên, Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên. Không họ danh những cái tên khi pháoch của mình, ba người đích thực là trụ cột của Diệp gia, là ba cao thủ Tôn cấp duy nhất thủ hộ Diệp gia mấy trăm năm nay.

Còn về việc tại sao hẳn lại biết đến những thứ này, công lao cũng vẫn là quy về Diệp Thủy Lan, tiểu nha đầu không hiểu chuyện, bản thân lại có địa vị cao trong gia tộc, đã vô tình để lộ khá là nhiều thứ cơ mật của Diệp gia cho Từ Phong biết. Đối với hẳn thì đám thông tin này cũng chỉ để đầy gọi là biết, chứ cũng chẳng để làm gì cả, suy cho cùng hẳn không có chút hứng thú nào với Diệp gia cả. Trên thực tế, nếu để cho các đại gia tộc khác của Căn Nguyên đế quốc biết được những điều cơ mật đó, Diệp gia cách diệt vong cũng không bao xa.

Ba vị lão tổ sau khi hạ xuống thì vô cùng tự nhiên mà đón nhận toàn bộ Diệp gia quý tộc, điều đó cũng phải thôi, nếu không có ba vị lão tổ thì Diệp gia có còn tồn tại hay không còn chưa biết, nữa là đạt được tới thành tựu ngày hôm nay. Diệp Kinh Thiên, vốn chính là người vừa ra tay, chỉ gạt đầu đáp lễ với Diệp Bắc Phàm, hẳn là lão tổ tổng, đáp lễ một vấn báo là tôi da rồi, đừng mong hẳn sẽ chào hỏi này nọ. Diệp Kinh Thiên quét mắt nhìn đám hắc y nhân, sau khi nhìn thấy đó án chữ "Ma" trên ngực bọn chúng, lão hừ lạnh một tiếng:

"Hừ, người của Âm Ma tông sao lại tới đây đập kích Diệp gia ta, phải chăng thật sự muốn đối đầu với Lăng Hư Cung sao?"

Đúng lúc này, một tiếng nói âm trầm vang lên: "Việc riêng của Âm Ma tông chúng ta chưa đến lượt Lăng Hư Cung nhưng tay vào!" Dứt lời, một trung niên nhân mặc đồ đen bỗng quỳ đi xuất hiện trước mặt tất cả mọi người, theo sau hẳn là hai người mang mặt nạ không rõ diện mạo. Không ai biết ba người xuất hiện thế nào, đến cả Diệp Kinh Thiên cũng chỉ miễn cưỡng nhìn ra động tác của bọn họ, nhất thời khiến hẳn không dám kinh thường, phải biết đến cảnh giới Tôn cấp như hẳn, sự cách biệt giữa nổi phẩm giai là vô cùng khổng lồ, tộc độ của đám người vừa xuất hiện hẳn tự nhận là có thể làm được, nhưng thực hiện một cách nhẹ nhàng như bọn chúng thì không thể.

Diệp Kinh Thiên nhìn thấy trang phục của trung niên nhân, tuy có chút cẩn thận, nhưng vẫn dùng ngữ khí không kiêng ngạo không siểm nịnh nói: "Thì ra là chấp sự của Âm Ma tông, không biết Diệp gia ta đã đắc tội gì với quý tông để mà đêm hôm khuya khoắt đem người đến đại náo Diệp phủ ta vậy?".

Trung niên nhân vẫn một bộ dáng âm trầm, lạnh lùng trả lời, ngữ khí kiêu ngạo giống như ra lệnh: "Diệp gia bọn người không đắc tội Âm Ma tông ta, nhưng hậu bối của người thì có, ta không thích nói nhảm, các người chỉ có hai lựa chọn, giao ra Diệp Cuồng, bằng không ta sẽ diệt Diệp gia!".

Diệp Kinh Thiên nghe vậy biến sắc, nhưng công phu hàm dưỡng của lão vô cùng tốt, trong lòng thầm ghi hận nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ. Lão nhị Diệp Văn Thiên thì không được như vậy, hẳn trời sinh nóng tính, không chịu nổi chỉ tay vào mặt tên chấp sự mưng: "Âm Ma tông bọn mi đừng có khinh người quá đáng, Diệp gia bọn ta tự nhận không phải đối thủ của Âm Ma tông bọn mi, nhưng cũng không phải quá hồng mềm để bọn người muốn nắn thì nắn thì rần!"

Lão tam Diệp Chấn Thiên vẫn bảo từ trầm mặc từ đầu tới giờ cũng gắt đầu: "Muốn đánh thì đánh, đừng dài dòng".

Diệp Kinh Thiên nghe vậy thì không nói gì, nhưng sắc sần trên mặt cho thấy hẳn vô cùng hai lòng với hai vị đệ đệ của mình. Thực tế Diệp gia còn không phải là đối thủ của hoàng thất Lâm gia, chứ đừng nói đến một cơn quái vật lớn sánh ngang với thủ hộ tông môn Lăng Hư Cung của Căn Nguyên đế quốc, nhưng nhìn vào việc Âm Ma tông chỉ cho một tên chấp sự đến đây, hẳn nhiên là không muốn làm to chuyện. Diệp gia nếu như vậy còn tỏ ra nhún nhường thì mặt mũi sẽ mất hết.

"Hừ, rượu mời không uống thích uống rượu phạt, Số Một, Số Hai, chơi đùa với bọn chúng một lát đi, nhớ giữ người sống", trung niên chấp sự cười lạnh rồi phản phó hai người đeo mặt nạ sau lưng.

Hai thân ảnh phía sau tên chấp sự, được gọi là Số Một, số Hai, dùng một động tác cứng ngắt như cương thì gạt đầu một cái, sau đó từ hai người bọn họ bỗng tỏa ra khí thế kinh người, nhất thời không khí giống như bị uốn cong bởi áp lực đó. Vô gia Vương cấp cùng Tướng cấp chỉ cảm thấy một áp lực kinh thiên đang đè lên vai, giống như đang vạc theo một khối đá vạn cân, có hết sức cũng chỉ miễn cưỡng đứng vững. Tướng cấp vô gia thì bị ép quỳ gối trên mặt đất. Vương cấp cùng Tướng cấp còn như vậy, Sư cấp từ xuống còn thể tham hơn, Sư cấp còn đó, ít nhất chỉ bị áp lực ép gục xuống đất, Sĩ cấp thì trực tiếp phun máu, kẻ thực lực thấp thì ngã xuống hôn mê bất tỉnh, không rõ là còn sống hay không. Điều kì lạ đó là mặc dù người của Diệp gia bị ảnh hưởng, nhưng người của Âm Ma tông vẫn bình yên vô sự, hẳn nhân số Một cùng số Hai chỉ nhắm vào Diệp gia.

Ngay từ lúc tên chấp sự cùng hai tên số Một, số Hai xuất hiện, Diệp Kinh Thiên đã cảm thấy bọn họ không đơn giản, lúc này thấy hai người phóng thích khí thế thì sắc mặt không khỏi có chút khó coi, uy áp của hai người bọn họ, không thua kém gì hai vị đệ đệ của hẳn, cũng là Tôn cấp, nhìn hai người vẫn có vẻ tinh huyết tràn đầy, hẳn có thể khẳng định hai người này rất trẻ, trẻ như vậy mà đã đạt tới Tôn cấp, không hổ là Âm Ma tông, tông môn có thể sánh ngang với Lăng Hư Cung.

Diệp Văn Thiên vươn tay một cái, nhất thời áp lực trên toàn mọi người biến mất, hẳn hừ lạnh một tiếng nói: "Tôn cấp uy áp hạ, chỉ bằng thủ đoạn công kích tinh thần bắt nhập lưu như vậy mà muốn Diệp gia bọn ta khuất phục sao!"

Tôn cấp uy áp là thủ đoạn công kích tinh thần thường thấy của Tôn cấp cường giả, nghe thì có vẻ phức tạp, nhưng trên thực tế vô cùng dễ dàng đối với cao thủ Tôn cấp, về cơ bản họ chỉ cần dùng linh hồn lực cường hãn của bản thân tạo áp lực lên người hoặc một nhóm người là được. Tu vi từ Vương cấp trở xuống hầu hết đều không có khả năng tu luyện linh hồn lực giống như Tôn cấp cường giả, dẫn đến linh hồn lực yếu ớt, một khi gặp được uy áp từ Tôn cấp là căn bản sẽ hết cách. Đây chính là lí do tại sao Tướng cấp cửu phẩm đôi khi có thể vượt cấp chiến đấu với Vương cấp, nhưng có cả trăm Vương cấp cũng không thể làm gì một cường giả Tôn cấp.

Từ Phong núp ở trên mái nhà cũng chịu ảnh hưởng của uy áp từ hai tên Tôn cấp, nhưng hẳn rất không may không được sự bảo vệ của Diệp Văn Thiên.

Ngay lúc Tôn cấp uy áp phù xuống, hần chỉ thấy máu huyết trong cơ thể sôi trào, đầu óc choáng váng, lấy cơ thể có chí số ngang ngửa Sĩ cấp cứu phẩm của hần mà cũng có xúc động muốn thổ huyết, ngay sau đó hần nghe thấy một âm thanh vang lên trong đầu: “Phát hiện tinh thần lực ngoại lai xâm lấn, khởi động phòng hộ tinh thần, tiêu tốn một điểm tích lũy mỗi phút, xác nhận?”.

Giống như là buồn ngủ mà gặp chiều mạnh, đang lúc Từ Phong hần không còn cách gì để chống lại uy áp, thì tiếng nói của Hệ thống lại vang lên. Từ Phong hiện giờ tuy không nói là giàu có, nhưng một điểm tích lũy mỗi phút không thấm vào đâu so với 8000 điểm mà hần có, nếu muốn hần có thể ở đây thêm vài ba tiếng đồng hồ nữa, không vấn đề. Từ Phong ngay lập tức xác nhận mở ra phòng hộ tinh thần. Ngay sau đó hần cảm thấy một luồng lượng khí ngấm vào tứ chi bách hải của hần, vô cùng thoải mái, uy áp khiến hần suyt ngất đi đã biến mất, hần đối với việc Hệ thống tiến hóa thì thoáng lại lộ ra một công năng nghịch thiên đã chết lặng rồi, nếu bây giờ hệ thống tự nhiên sau một đêm biến hần thành Thánh cấp cũng không khiến hần ngạc nhiên nữa.

Hai tên số Một số Hai sau khi nghe lệnh của tên chấp sự, liền giơ ngón tay về hướng ba người Diệp Kinh Thiên ngoắc ngoắc ngón tay ra ý khiêu khích, rồi nhún mình bay lên không trung.

Hai người Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên vốn muốn ra tay, nhưng ngại ảnh hưởng đến mọi người xung quanh nên vẫn cố nén, nay thấy hai tên kia bay lên trời, vô cùng đúng với ý muốn, liền không do dự phi thân đuổi theo.

Bốn thân ảnh vừa biến mất sau đám mây, uy áp cũng theo đó mà đi, nhưng ở từ trên cao vọng xuống có thể nghe thấy âm thanh chiến đấu, hiển nhiên là bốn người đã bắt đầu giao chiến.

Diệp Kinh Thiên thoáng đưa mắt nhìn lên trời chỗ bốn người đang đánh nhau một chút, rồi ngay lập tức thu hồi ánh mắt nhìn tới trung niên chấp sự. Tên chấp sự lúc này vẫn một bộ dáng cao cao tại thượng, chấp tay sau lưng đứng đó nhìn Diệp Kinh Thiên cười mỉa mai: “Người không đi giúp bọn hần?”.

Diệp Kinh Thiên hiểu nhệ một tiếng không nói gì, tâm thần tập trung vào cuộc chiến ở trên không, thực ra không phải hần không muốn giúp hai vị đệ đệ của mình, nhưng tên chấp sự vẫn còn ở đây, hần cũng không tin tà giáo như Âm Ma tông thì sẽ có khi độ của cường giả, nếu như hần gia nhập chiến đoàn mà tên chấp sự này muốn đối phó Diệp gia thì mọi chuyện hòng bết a. Phải biết để làm được chấp sự của một môn phái cự đầu như Âm Ma tông, tu vi cũng phải ít nhất đạt tới Tôn cấp a, mà từ kinh nghiệm của Diệp Kinh Thiên hần, tên chấp sự này có thực lực không dưới mình, nếu để yên cho hần ra tay với Diệp gia thì hần có đánh đuổi được Âm Ma tông đi cũng còn có tác dụng gì, một gia tộc mất đi căn cơ không sớm thì muộn cũng suy tàn, đó là điều hần không muốn thấy một chút nào.

Trung niên chấp sự thì căn bản không quan tâm, nhàn nhã đứng ở đó, có vẻ như rất tin tưởng vào thực lực của hai tên thủ hạ của mình. Tình cảnh nhất thời trở nên vô cùng lúng túng, hơn ngàn người đứng chia làm hai phe, giương cung bạt kiếm nhưng chỉ nhìn nhau mà không động thủ.

Ban đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thánh cấp?

Diệp Bắc Phàm bản thân là gia chủ Diệp gia, kiến thức sâu rộng, Âm Ma tông là thế lực như nào thì hần đã nghe qua, nhưng mà khi nghe tên chấp sự nói rằng hậu bối Diệp gia đắc tội với họ, rồi đòi giao ra Diệp Cường, hần không khỏi nghi hoặc. Âm Ma tông ở Xuất Văn đế quốc vốn cách xa đây mấy chục vạn dặm có thừa, về lì mà nói thì căn bản không thể nào có xích mích với Diệp Cường được. Nhưng xáo diệu thay, đại ca Diệp Cường của hần đã từng nói rằng hần đắc tội với một tên Vương cấp cứu phẩm ở Xuất Văn đế quốc, nếu tên Vương cấp đó là người của Âm Ma tông thì nghe có vẻ hợp lì một chút. Cơ mà nếu nghĩ kĩ, thì điều đó cũng khá vô lì, một đại phái như Âm Ma tông không có lí gì sẽ vượt vạn dặm xa xôi chỉ để đến Diệp gia đòi lại công đạo cho một tên Vương cấp cứu phẩm, vốn chẳng có chút tổn thương nào mà ngược lại, còn đuổi giết Diệp Cường khắp nơi. Hơn nữa, nhìn bộ dáng của tên chấp sự lúc đòi giao ra Diệp Cường không hề giống như là hung sự vẫn tại, mà giống như là muốn bắt lấy Diệp Cường vì một lì do nào đó.

Diệp Bắc Phàm rất muốn hỏi Diệp Cường lì do đắc tội với Âm Ma tông, nhưng thấy lão tổ Diệp Kinh Thiên còn chưa mở miệng, nên cũng không dám nói gì. Từ Phong núp trên mái nhà cũng trở nên buồn chán, kế hoạch ban đầu của hần đã phá sản, lưu lại đây cũng chỉ vì tò mò, nếu không có thứ gì thú vị để xem, hần cũng nên rời đi, không nên tiêu tốn thời gian vào mấy chuyện vô bổ như vậy.

Mặc dù không nhìn thấy cảnh chiến đấu trên không trung, nhưng ở dưới có thể nghe thấy từng tiếng nổ lớn âm âm vang vọng khắp không gian, vô số phong bạo tỏa ra xoắn nát những đám mây lớn, nếu không phải là vì hiện tại là ban đêm, Từ Phong có thể khẳng định tình cảnh này không kém gì trời sập nếu nhìn vào ban ngày là bao.

Gần mười phút sau, trên trời vang lên một tiếng lòi minh chấn cho màng tai của mọi người thoảng ù đi, ngay sau đó là hai tiếng hét thảm vang lên, từ trên không lao vút xuống hai thân ảnh, hai người rơi xuống, va chạm với mặt đất khiến mặt đất nổ tung lên không khác gì bom nổ mà kiếp trước Từ Phong từng thấy, nhất thời khói bụi bay mù mịt, chấn tâm nhìn của tất cả mọi người. Một lát sau, khói bụi tan đi, lộ ra một chỗ hố sâu vài mét, bên trong chính là hai người số Một số Hai, lúc này đã trở nên vô cùng chật vật, cơ thể cháy khét giống như bị thiên lôi bổ trúng, khắp người găng đầy vết thương, khòe miệng vẫn còn vết máu chưa khô.

Một tia chớp đánh xuống mặt đất, ngay sau đó tia chớp đó hóa thành thân hình hai người Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên, hai người quần áo rách nát, cơ thể rướm máu, nhưng vẫn mười phần khí thế, căn bản không hề bị thương nặng, quanh người vẫn lấp lóe loi quang màu tím. Từ Phong đứng từ xa quan sát nhìn thấy loi điện quanh thân hai vị lão tổ thì gật mình, kể cả trước khi hần xuyên đến thế giới này, hần cũng biết rằng trong thế giới huyền huyền, loi thuộc tính công pháp luôn được coi là cơ lực sát thương mạnh nhất trong tất cả các loại thuộc tính, đồng thời có thể tu luyện được nó thì thiên tư cũng thuộc hàng đỉnh cấp, không ngờ hai vị lão tổ Diệp gia lại có thể tu luyện được loi thuộc tính công pháp, chắc hẳn hai người phải có lối linh căn. Nhưng cũng kì lạ, hần đã nhận biết được màu của linh lực đó là vàng-lục-lam-đỏ-nâu, ứng với ngũ hành linh căn kim-mộc-thủy-hỏa-thổ, ấy vậy mà quanh thân hai vị lão tổ Diệp gia tuy loi điện lấp lóe, nhưng hần lại nhìn thấy linh lực của hai người là màu lam, giống y như linh lực của thủy linh căn, phải chăng linh lực của loi linh căn có tính chất giống như thủy linh căn. Điều đó ngược lại lại trở thành vô lí, phải biết các loại linh căn có sự khác nhau về chất, nếu hai loại linh lực có cùng tính chất, vậy còn phân chia ra các loại linh căn làm gì nữa.

Mặc dù chật vật không chịu nổi, nhưng không đánh mất đi năng lực hành động, hai tên số Một số Hai miễn cưỡng kéo lê thân hình tà tới tới trước mặt trung niên chấp sự, quỳ gối xuống đồng thanh nói: “Tiểu nhân vô năng, không thể địch lại được hai người bọn họ, xin chấp sự đại nhân trách tội!”

“Không trách hai người, đến ta cũng không thể ngờ ngày hôm nay đến Diệp gia lại có thể chiếm ngưỡng bí thuật Từ Lôi Cửu Kích danh chấn thiên hạ năm xưa, bọn mi nên mừng vì đây mới chỉ là nhất kích, nếu là nhị kích thì bọn mi bây giờ đã bị đánh thành tro bụi rồi!”, tên chấp sự liếc nhìn điện quang lấp lóe trên người Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên, nhàn nhạt nói.

Mọi người nghe thấy vậy ngờ ngác không hiểu gì, nhưng những cường giả Tương cấp Vương cấp nghe vậy liền giật mình. Từ Phong cũng không ngoại lệ, hần thông qua các loại tư tịch, biết đến bí thuật là gì. Bí thuật số với vũ kĩ công pháp còn trần quý hơn gấp ngàn lần, tu luyện vũ kĩ hay công pháp cũng đều cần ngộ tính nhất định, tự nhiên chỉ cần lấy cần có bù thông minh là có thể tu luyện, nhưng bí thuật thì thuần túy là dựa vào ngộ tính của người tu luyện, cảnh giới không quan trọng, linh căn cũng không quan trọng.

Vũ kĩ chỉ có hai loại, công hoặc thủ, nhưng bí thuật thì lại vô cùng đa dạng, ngoài công thủ ra thì hầu như cái gì cũng có, từ trờiبوط đối thủ, đến cường hóa vũ khí, chữa thương, điều khiển cơn rồi, phân thân thuật..... Đồng dạng, có một chút ít bí thuật mạnh đến mức kinh người, Từ Lôi Cửu Kích mà hai lão tổ Diệp gia vừa sử dụng chính là một trong số đó. Theo những gì Từ Phong biết được thì Từ Lôi Cửu Kích do một vị siêu giai Thánh giả có ngoại hiệu Cường Lôi Thiên Tôn sáng tạo ra 2000 năm trước, gọi là siêu giai Thánh giả bởi vì tương truyền trong một lần bị vây công, hần đã từng nhẹ nhàng dùng một chiêu hạ sát một lúc 7 vị Thánh cấp cường giả, khiến cho toàn bộ đại lục chấn động trước thực lực của hần, từ đó trở đi hần được coi là siêu giai Thánh giả. Siêu giai Thánh giả trên đại lục không hần chỉ có Cường Lôi Thiên Tôn, nhưng tất cả đều xuất hiện, sau đó một thời gian thì biến mất một cách thần bí, nên về lì mà nói thì Thánh cấp chính là cường giả đỉnh cao của đại lục.

Nói về Cường Lôi Thiên Tôn, người này năm xưa nổi danh không phải vì thực lực siêu việt Thánh giai của mình, mà là hần đã tự mình, sáng tạo ra bí pháp Từ Lôi Cửu Kích. Bí pháp này chia làm chín chiêu, nhưng không phải là vũ kĩ, bởi vì bản thân Cường Lôi Thiên Tôn không hề sở hữu loi linh căn, nhưng vẫn có thể ngưng tụ loi điện để công kích, vậy nên Từ Lôi Cửu Kích mới được xếp vào hàng bí thuật chứ không phải vũ kĩ. Nếu chỉ sáng tạo ra bí pháp, thì Cường Lôi Thiên Tôn không phải là người duy nhất, nhưng điều khiến hần nổi danh đó là uy lực của bí pháp Từ Lôi Cửu Kích. Bí pháp này có uy lực xếp ngang với Địa giai thượng phẩm vũ kĩ về mặt công kích, thậm chí tương truyền kích thủ chín có uy lực tương đương Thiên giai trung phẩm vũ kĩ, có thể thấy được độ bá đạo của bí pháp này. Việc hai vị lão tổ sử dụng bí pháp cũng giải thích phần nào nghi hoặc của Từ Phong về màu linh lực của hai người.

Ánh mắt của Từ phong lúc này nhìn vào Diệp Kinh Thiên cũng không còn giống như nhìn thấy người chết nữa, ba vị lão tổ đều có vẻ như lấy Diệp Kinh Thiên làm chủ, hiển nhiên hần có thực lực cao nhất trong ba người. Nếu Diệp Văn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên đều có thể tu luyện Từ Lôi Cửu Kích, không có lì gì Diệp Kinh Thiên hần không thể cả. Mặc dù Từ Phong hần đoán đám người Âm Ma tông rất mạnh, nhưng với thực lực của ba vị lão tổ, cộng với bí pháp như Từ Lôi Cửu Kích, chưa chắc Diệp gia không thể lật ngược được tình thế.

Diệp Kinh Thiên thấy tên chấp sự nhận ra bí pháp cũng không tỏ thái độ, chỉ nhàn nhạt nói: “Không hổ là chấp sự của Âm Ma tông, hảo nhân lực!”

Diệp Văn Thiên sau khi chiến thắng, sĩ khí đại chấn, hần nhìn tên chấp sự cũng không còn kiêng dè như trước nữa, hần hét lớn: “Đại ca không cần phải nhiều lời, cứ xử lí bọn chúng đi rồi báo cáo với Lăng Hư Cung sau, nhất định bọn họ sẽ cho chúng ta một công đạo.” Nói đoạn cả người bỗng lén lỏ điện ngón ngút, biến mất đi chỗ, chớp mắt đã xuất hiện tại trước mặt trung niên chấp sự, nắm tay tự thành loi quyền oanh tới mặt tên chấp sự.

Hai tên số Một số Hai tưởng thế trăm trọng, mắt nhìn thấy công kích muốn ngăn cản nhưng lực bất tòng tâm, chỉ kịp hô lên một tiếng “Đại nhân cẩn thận!” rồi tro mắt nhìn nắm đấm mang theo loi điện tiến sát mặt tên chấp sự.

Tên chấp sự ngược lại vẫn vô cùng nhàn nhã, giống như là không theo kịp được với tốc độ của Diệp Văn Thiên, vẫn chấp tay đứng đó cười cười. Ngay khi nắm đấm của Diệp Văn Thiên tiến sát mặt của trung niên chấp sự, chỉ nghe hần mở miệng nói một chữ: “Định!”.

Diệp Văn Thiên mất thấy mình sắp kích trúng tên chấp sự, bỗng nghe thấy một chữ “Định!”, người khác nghe thì thấy bình thường, nhưng vào tai hần thì lại giống như trời long đất lở. Chỉ thấy cả thân hình của hần bỗng quỵ đi đứng lại, lơ lửng ở giữa không trung, vẫn giữ nguyên tư thế ra quyền. Tên chấp sự cười nhạt, giơ một ngón tay nhẹ nhàng búng vào năm đấm của Diệp Văn Thiên, miệng khẽ nói: “Phát!”.

Ngay sau đó, Diệp Văn Thiên giống như đạn pháo, phun máu mà bắn ngược về sau, lao tam Diệp Chấn Thiên nhanh tay đỡ lấy hần, nhưng vẫn bị lực phản chấn hất văng đi cả trăm mét, thân hình xuyên thủng qua mấy bức tường ở phía sau.

“Bản chấp sự trước khi tới đây đã từng tự hỏi ba huynh đệ Diệp gia danh chấn toàn Căn Nguyên đế quốc sẽ là dạng kinh tài tuyệt đỉnh ra sao, nay ta có chút thất vọng rồi, hai Tôn cấp tứ phẩm, lão đại Diệp Kinh Thiên của bọn mi thì đỡ hơn một chút, cũng đạt đến Tôn cấp lục phẩm, thực lực này đúng là không thể coi thường, nhưng mà bọn mi năm nay cũng đã hơn 200 tuổi, niên kỷ như vậy mà vẫn kẹt ở Tôn cấp, bản chấp sự mà là bọn mi thì đã tự sát luôn rồi, rác rưởi như vậy thì sống làm gì!” Trung niên chấp sự khẽ vuốt vuốt ngón tay, bộ dáng hơi hợm giống như vừa búng đi một con côn trùng nhỏ.

Lấy thực lực của Từ Phong hiện tại, tất cả những gì hần nhìn thấy đó là tên chấp sự hô lên hai tiếng, sau đó Diệp Văn Thiên giống như chó chết bị đánh bay ra ngoài, không cần phải nghi cũng có thể nhận ra sự chênh lệch giữa hai người, hần thậm hỉ một ngụm khí lạnh, trong lòng thầm mặc niệm cho Diệp gia, tất cả ý niệm rằng Diệp gia có thể lật được ván cò ngay lập tức biến mất tiêu.

Từ Phong hần không nhìn được, nhưng lấy nhãn lực của Diệp Kinh Thiên, há có thể không nhìn ra, sắc mặt hần bỗng trở nên tái nhợt, lập bắp nói: “Thánh.....Thánh cấp?!”

“Cũng có chút môn đạo đó, cơ mà ta không phải là Thánh cấp, chỉ là Ngụy Thánh thôi, nhưng cũng đủ để thu thập tiểu Diệp gia bọn mi.” tên chấp sự tiếp tục một bộ dáng vẫn đậm phong kinh hãi, hai mắt híp lại nhìn Diệp Kinh Thiên mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Khuất phục

Nghe được câu xác nhận của tên chấp sự, Diệp Kinh Thiên không khỏi cảm thấy miệng lưỡi đắng chát, cẳng tu luyện lên cao, khoảng cách giữa từng cảnh giới càng trở nên khổng lồ, thân là Tôn cấp cường giả, hẳn thừa hiểu rõ sự cách biệt một trời một vực giữa Tôn cấp và Thánh cấp, dù có 50 tên Tôn cấp cứu phẩm cũng chả đủ cho Thánh cấp tùy tiện một chiêu, tuy Ngụy Thánh kháng định còn xa mới lợi hại bằng chân chính Thánh cấp, nhưng chắc chắn là hơn hẳn Tôn cấp cứu phẩm. Hẳn chỉ là một tên Tôn cấp lục phẩm, đừng nói đến Ngụy Thánh, đến một tên Tôn cấp bát phẩm cũng có thể thủ thập hãn gọn gàng, như thế này thì Diệp gia còn gì để đánh đây.

Diệp Chấn Thiên vào đầu Diệp Vấn Thiên về, nghe như vậy cũng không khỏi biếng sác. Đám người Diệp gia thì hơi khó hiểu, nhưng nhìn vẻ mặt như đùa của ba lão tổ, có dùng mông để nghĩ cũng biết chuyện không hay rồi. Diệp Bắc Phàm thân là Diệp gia gia chủ, tuy chỉ có tu vi Vương cấp nhưng kiến thức phi phàm, hẳn họ ai hết hiểu rõ một cao thủ Ngụy Thánh có ý nghĩa gì, đừng nói là Diệp gia bọn hắn, kể cả tam đại gia tộc của Căn Nguyên để quốc trừ hoàng thất góp lại cũng không đủ cho người ta đánh. Từ Phong hẳn tuy không biết cao thủ Ngụy Thánh trâu bò tới mức nào, nhưng hẳn thừa hiểu mấy thứ có thêm chữ Thánh hay Thần hầu hết đều vô cùng trâu bò.

Như để chứng minh cho lời nói của chính mình, ngay khi tên chấp sự dứt lời, nền đất dưới chân mọi người bỗng rung lắc giống như động đất, mặt đất xung quanh trung niên chấp sự xuất hiện từng đạo vết nứt kéo dài đến cả chục mét, không khí dường như đông cứng lại, tất cả mọi người đều cảm thấy một cổ uy áp hủy thiên diệt địa bao phủ xung. Uy áp Tôn cấp so với uy áp của tên chấp sự thì như con kiến gặp.....khùng long, căn bản không thể so sánh. Lần này thì không may mắn như trước, Sự cấp trở xuống trực tiếp học máu bất tỉnh, Từ Phong thông qua phân tích nhận còn nhìn thấy một đám Sĩ cấp Diệp gia thất khiếu đổ máu, ngã xuống đất tất thảy, ngay cả đến bản thân hắn được hệ thống bảo vệ, lúc này dưới uy áp cũng phải tiêu tốn đến 50 điểm tích lũy mỗi phút để duy trì.

Diệp Kinh Thiên dưới uy áp kinh người cũng thấy máu huyết trong người sôi trào, cơ thể nặng trĩu giống như đeo chì, không khỏi kinh hãi trước thực lực của tên chấp sự. Cũng may hắn chỉ có ý định thị uy, giải phóng uy áp một chút liền thu về, nếu không thì với tốc độ 50 điểm tích lũy mỗi phút, Từ Phong hẳn cũng không cầm cự được bao lâu. Tuy tên chấp sự chỉ thả ra uy áp của bản thân một lát, nhưng cũng khiến Diệp gia tồn thất thảm trọng. Từ Phong đếm được có hơn một trăm tên Sĩ cấp tử vong, hẳn không khỏi toát mồ hôi lạnh, lần đầu tiên cảm thấy việc mình xuất hiện ở đây có chút mạo hiểm, trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, nếu hẳn không có cái Hệ thống tiến hóa bảo vệ, chắc giờ này hắn có khi đã lại xuyên việt thêm lần nữa rồi, đó là nếu còn có thể may mắn xuyên việt.

Diệp Kinh Thiên có tu vi cao nhất trong ba vị lão tổ, bản thân không hề bị thương còn như vậy, không cần nghĩ cũng biết tình cảnh của Diệp Vấn Thiên cùng Diệp Chấn Thiên ra sao. Diệp Chấn Thiên thì còn đỡ, khỏe miệng chỉ chảy ra chút máu, không đến mức qua chát vật, Diệp Vấn Thiên thì không được như vậy, vốn đã bị thương nhẹ lúc đánh nhau với hai tên số Một số Hai, sau đó lại bị tên chấp sự dùng một chiêu đánh cho trọng thương, nay dưới uy áp hủy thiên diệt địa của hắn, Diệp Vấn Thiên không chịu được mà phun ra một ngụm máu, khuôn mặt trắng bệch như sắp chết. Ba lão tổ Diệp gia nhìn nhau, trong nháy mắt đều có một kết luận giống nhau, giao ra Diệp Cuồng, hoặc Diệp gia thật sự sẽ biến mất. Nghĩ đến đây, trong lòng bọn họ không khỏi chua xót, cả người dường như già đi mấy chục tuổi, Diệp Kinh Thiên khẽ thở dài, đưa mắt nhìn về phía Diệp Cuồng.

Diệp Cuồng chính là con cháu trực hệ của hắn, luận bối phận chính là cháu trai của hắn, nay sinh tử tồn vong của gia tộc tất cả đều đặt lên người Diệp Cuồng, không khỏi làm hắn thấy khó xử, giao Diệp Cuồng ra, Diệp gia được bảo tồn, nhưng mất mũi mắt hết, bản thân hắn là một lão tổ tông của Diệp gia cũng không còn mặt mũi nào xuống xuôi vàng đôi mắt với tổ tiên, chưa kể đệ tử của Diệp gia sẽ có thái độ ra sao chứ, một gia tộc sản sinh vứt bỏ tộc nhân không bao giờ là một gia tộc đáng để người ta trung thành. Nhưng nếu không giao nộp Diệp Cuồng, Diệp Kinh Thiên hẳn có thể khẳng định Diệp gia sẽ tàn đời ngay trong đêm nay, tiếng xấu của Âm Ma tông không phải chỉ để đây cho đẹp.

Thấy ánh mắt của Diệp Kinh Thiên, Diệp Cuồng căn bản không đợi lão ta mở miệng, liền đứng ra nói: “Diệp Cuồng ta là con người dám làm dám chịu, há lại dễ liên lụy đến gia tộc, chấp sự của Âm Ma tông đúng không, ta đi cùng ngươi, chỉ mong người tha cho Diệp gia của ta, bọn họ vô tội!” nói đoạn liền phi thân tới trước mặt trung niên chấp sự, toàn thân buông lỏng, giống như không hề có chút ý kháng cự nào. Anh mắt hắn nhìn thẳng vào tên chấp sự, không hề có ý né tránh, một bộ dáng hiên ngang lâm liệt, thấy chết không sợ, thế nhưng nhìn thế nào thì Từ Phong cũng thấy có gì đó không đúng.

Từ Phong không phải là người duy nhất nghĩ ngợi hành động của Diệp Cuồng, tên chấp sự híp mắt nhìn Diệp Cuồng đang đứng trước mặt mình, không khỏi suy tư. Dạng người như Diệp Cuồng này, hẳn đã gặp qua nhiều rồi, kiệt ngạo ăn vào xương tủy, hẳn căn bản không tin Diệp Cuồng sẽ dễ dàng như vậy khuất phục, dạng người kiệt ngạo bất tuân như thế này sẽ không bao giờ nghĩ đến hai từ chịu thua, ánh mắt của Diệp Cuồng hoàn toàn thanh tịnh, không chút gợn sóng nào, đây mà là anh hùng của một tên hữu dũng vô mưu trong lời đồn ư? Tên chấp sự khẽ cười lạnh một tiếng, không cần biết người có ý định gì, lọt vào tay ta thì đừng hòng thoát, một Vương cấp nhị phẩm nhỏ nhoi mà thôi, hẳn chỉ cần thôi nhẹ một cái cũng đủ giết hai mươi tên Diệp Cuồng, căn bản không có gì đáng lo. Trong lòng thì cười lạnh, nhưng ngoài mặt, tên chấp sự vẫn nở một nụ cười mà hẳn nghĩ rằng thần thiện, mặc dù bất kì ai nhìn vào cũng sẽ thấy khó coi muốn chết: “Âm Ma tông bọn ta là tà giáo, nhưng luôn hành động quang minh chính đại, việc ta đã nói là sẽ làm, người đi theo bọn ta, Diệp gia được cứu, hiểu chứ?”

Diệp Cuồng chỉ gật đầu mà không nói gì, hẳn quay đầu nhìn mọi người của Diệp gia. Diệp Bắc Phàm, trưởng lão hội, ba vị lão tổ thấy ánh mắt của hắn liền xấu hổ cúi đầu, không dám đối mặt, bản thân là lão tổ tông của Diệp gia, nhận được sự tôn trọng cũng xứng kinh của tất cả tộc nhân, nhưng đến lúc bị chuyển thì lại không làm nên được việc gì, đến một tộc nhân cũng không bảo vệ nổi, hơn nữa lại là tộc nhân dòng chính có thiên phú tuyệt hảo, là người có cơ hội lớn nhất siêu việt ba vị lão tổ. Sâu trong lòng tất cả mọi người Diệp gia hiện tại, không chỉ cảm thấy khuất nhục, mà còn rục rịch lửa giận, cùng sự bất lực, chỉ hận thực lực bản thân không tăng vọt lên Thánh cấp, một chưởng đánh bay tên chấp sự kiểu ngạo kia. Nghĩ là như vậy, nhưng không hề có ai đứng ra nói một lời, chỉ tro mắt nhìn Diệp Cuồng lao đầu vào chỗ chết.

Từ Phong thu hết tất cả vào tầm mắt, thầm cảm thán mấy thứ phàm nhân hắn xem kiếp trước căn bản không phải là đối thủ của trảng cảnh này, hẳn chỉ thiếu điều muốn đi kiểm chút bóng ngổ để vừa xem vừa ăn, nhưng rất tiếc là Huyền Linh đại lục không hề có thứ gì gọi là cây ngô, đừng nói ngô, đến lúa gạo cũng còn chẳng có, lương thực chính là một loại hạt tương tự hạt lạc kiếp trước. Nhìn thấy tình cảnh của Diệp Cuồng, hẳn cũng thấy đáng tiếc, nhưng cũng không ngạc nhiên cho lắm, đây là thế giới cường giả vì tôn, ai nắm tay lớn người đó là lão đại, thân phận hiển hách cũng chẳng để làm gì, không thấy Diệp gia quyền thế kinh thiên nhưng gặp một cường giả Ngụy Thánh đã nhún hết cả ra đây à. Bản thân Từ Phong hẳn kiếp trước sống ở thế giới pháp trị, nhưng chung quy lại vẫn không thoát khỏi quy luật cường giả vì tôn, chỉ là thay vì thực lực cá nhân, người ta lại coi trọng quyền lực hơn, tuy vậy điều đó cũng không phải là rào cản gì, không nói đầu ra chứ hẳn cũng đã từng ám sát thành công vài vị nguyên thủ quốc gia, quyền lực đối với hắn không đáng một đồng.

Chưa nói đến quy luật bất diệt đó là cả lớn nước cả bề, đến bản thân Từ Phong chỉ sinh ra không tồn tại linh căn, cha hắn là gia chủ Diệp gia cũng không hề ngăn ngại đuổi hai mẹ con hắn ra khỏi nội phủ rồi mặc kệ sống chết, mặc dù nếu Diệp Bắc Phàm muốn giữ lại hai mẹ con, với quyền lực của một gia chủ như hắn, ai nói được gì, Diệp gia cũng không nghèo đói đến mức không nuôi nổi hai miệng ăn. Một gia tộc máu lạnh như vậy, vứt bỏ Diệp Cuồng là chuyện hiển nhiên, dù sao an nguy gia tộc so với một tộc nhân vẫn còn quan trọng hơn nhiều.

Từ Phong kiếp trước là cô nhi, sau đó lại bị đối xử như súc vật khi còn là thí nghiệm phẩm trong tổ chức, đến khi trở thành sát thủ cũng không ai thật sự coi hắn như là con người, mà giống như một cỗ máy giết người mà thôi. Khi hắn mới xuyên qua, biết được cái thân thể này có người thân, hẳn đã từng có xúc động muốn gia nhập vào đại gia đình đó, nhưng ngay khi hiểu rõ được hoàn cảnh của "Từ Phong" trước kia, hẳn ngay lập tức đem cái ham muốn này bóp chết từ trong trứng nước, một gia tộc chỉ quan trọng lợi ích như vậy, hẳn không hề muốn có chút dính lư gì hết, nếu không phải vì Diệp Thủy Lan, lúc này Từ Phong hẳn đã ở bên ngoài, tìm cách tăng lên thực lực rồi.

Tuy vậy, nếu hắn rời bỏ Diệp gia sớm như thế, căn bản sẽ bỏ lỡ màn kịch hay ngày hôm nay, ít nhất hẳn cũng thấy được thực lực đỉnh phong của đại lục ra sao, so sánh với kiếp trước là thời đại của vũ khí nóng, hẳn khẳng định chi cần vài tên Tôn cấp cũng đủ để khuấy tung cả thế giới, trừ khi dùng bom hạt nhân, bằng không chẳng có vũ khí nào đủ sức tiêu diệt mấy cao thủ này cả. Đến ngay cả hắn hiện tại chỉ tương đương với Sĩ cấp cứu phẩm cũng đã mạnh hơn hẳn kiếp trước đến mấy chục lần, Từ Phong của kiếp trước đã được coi là sát thủ hàng đầu, thủ tướng trọng có hơn 1 vạn người có thực lực tương đương hẳn xuất hiện xem, đó là một tình cảnh hoành tráng cỡ nào a.

Tên chấp sự không muốn tốn thời gian, khẽ hát cảm, hẳn là một Ngụy Thánh, hẳn có tôn nghiêm của bản thân, không thể hạ mình động thủ với một tên Vương cấp được, số Một số Hai hiểu ý liền tiến tới áp giải Diệp Cuồng, Hai tên số Một số Hai mặc dù đã bị thương, nhưng tội xấu gì cũng là Tôn cấp, lạc đà gãy vẫn còn lớn hơn ngựa, so với Diệp Cuồng chỉ là Vương cấp nhị phẩm vẫn mạnh hơn rất nhiều. Diệp Cuồng giãy ra khỏi hai cánh tay của số Một số Hai đang đặt trên vai mình, ra ý mình có thể tự đi, trung niên chấp sự thu tất cả điều đó vào mắt, không khỏi cười lạnh trong lòng, hờ một tiếng “Đi”, sau đó nghiêm ngắc dẫn theo Diệp Cuồng cùng đám thủ hạ bó đít, để lại một Diệp phủ hoang tàn ngổn ngang xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 17: Nhiệm vụ đầu tiên

Nhìn theo bóng lmg cô đơn của Diệp Cuồng, Từ Phong không khỏi trầm tư, không biết Diệp Cuồng giấu gì trong hồ lô, phải chăng hắn thật sự giao nộp bản thân chỉ vì sợ liên lụy tới người nhà?

Diệp Cuồng ngay lúc sắp bước chân ra khỏi cửa, liền quay đầu lại nói lớn: “Tiểu tử, con gái ta nhờ cả vào cậu đó!”. Tất cả mọi người đều không hiểu Diệp Cuồng đang nói với ai, nhưng đến cả trung niên chấp sự cũng không phản ứng gì, mọi người cũng chỉ coi hắn đây là đang nhắn nhủ ai đó ở Diệp gia.

Nhưng Từ Phong thì khác, hẳn biết người mà Diệp Cuồng đang nói tới chính là hắn. Còn về việc Diệp Cuồng tại sao lại biết đến sự tồn tại của hắn thì cũng không có gì lạ cho lắm, con gái mình bị bắt cóc, sau đó được một thanh niên thân bị giải cứu, con gái mình về nhà thì lại tố ta thân thiết với một họ nhân trong phủ, một người cha như Diệp Cuồng căn bản không có lí nào không nghĩ đến sự liên hệ giữa hai vấn đề, đoán ra hẳn chính là người thanh niên đó không khó.

Ngày lúc này, một âm thanh bất chợt vang lên trong đầu hắn khiến hắn giật nảy cả người:

-Hệ thống thông báo nhiệm vụ:

Chủng loại: Cường chế nhiệm vụ

Số lượng: 1

Nội dung: Cứu Diệp Thủy Lan khỏi Diệp gia, đưa đến nơi an toàn

Phần thưởng: giảm một nửa số kinh nghiệm cần để lên cấp kế tiếp, Nghịch Thiên đan một viên.

Từ Phong ngược lại không hề bị lăm gì với cái thứ nhiệm vụ này, cái hệ thống tiến hóa của hắn hoạt động cũng có chút tương tự với mấy cái hệ thống trong tiểu thuyết hắn đọc kiếp trước, thì thoảng sẽ ban bố nhiệm vụ các thứ cho người sử dụng, kèm theo phần thưởng khi hoàn thành. Mặc dù đây là lần đầu tiên hệ thống ban bố nhiệm vụ, hơn nữa yêu cầu nhiệm vụ lại.....siêu kì quặc, làm thế quái nào Diệp Thủy Lan lại là mục tiêu chính của nhiệm vụ vậy.

Ngày lúc hắn đang tự hỏi cường chế nhiệm vụ với Nghịch Thiên đan là cái gì, thì giống như nghe thấy câu hỏi của hắn, âm thanh của hệ thống lại một lần nữa vang lên:

“Nhiệm vụ hệ thống chia làm ba loại: Cường chế nhiệm vụ, nhiệm vụ hàng ngày, và nhiệm vụ tùy chọn. Nhiệm vụ hàng ngày xuất hiện hàng ngày, chủ nhân có thể chọn làm hoặc không làm, phần thưởng trung bình đến khá. Nhiệm vụ tùy chọn chỉ xuất hiện vào một số thời điểm, chủ nhân có thể chọn làm hoặc không làm, phần thưởng hậu hĩnh. Cường chế nhiệm vụ chỉ xuất hiện vào một số thời điểm, chủ nhân buộc phải tiếp nhận và hoàn thành, không hoàn thành sẽ nhận xử phạt từ hệ thống, mức độ xử phạt tùy vào nội dung nhiệm vụ, phần thưởng vô cùng hậu hĩnh.

Nghịch Thiên đan: Thập phẩm đan dược, hữu dụng với tất cả tu luyện giả dưới Thần cấp, có công dụng giúp tu luyện giả đột phá bình cảnh tăng lên một cảnh giới ngay lập tức (chỉ tác dụng khi tu luyện giả ở thời kì thất phẩm trở lên), hoặc trợ giúp tu luyện giả ngay lập tức đạt tới cửu phẩm của cảnh giới hiện hành.”

Nghe được thông tin của Nghịch Thiên đan, Từ Phong không khỏi hít một ngụm khí lạnh, nhịp tim không tự chủ được mà gia tốc. Thứ nhất, đó là hệ thống có nhắc đến Thần cấp, có nghĩa là thế giới này có thần, và có thể tu luyện được đến mức độ đó, điều này làm một người theo chủ nghĩa vô thần như hắn phải nghĩ lại. Thứ hai, Nghịch Thiên đan, đúng như tên gọi, quả nghịch thiên, hẳn rất rõ ràng càng lên cao càng khó tu luyện, mấy lão tổ tông của các đại gia tộc kẹt ở đạo kham cư phẩm vô cùng nhiều, mà Nghịch Thiên đan lại phá vỡ bình cảnh đó. Không phải là tăng khả năng phá bình cảnh, mà là trực tiếp cứng rắn để thăng tu vì tu luyện giả ngay lập tức, bù qua luôn cái thứ gọi là bình cảnh, thậm chí công dụng còn lại của Nghịch Thiên đan cũng nghịch thiên không kém

Đạt tới cửu phẩm của mỗi cảnh giới là một thứ cần rất nhiều thời gian tích lũy và tu luyện, không thấy mấy lão tổ Diệp gia trở thành cao thủ Tôn cấp đã gần 200 năm mà mới chỉ đạt tới Tôn cấp lục phẩm đó sao. Nghịch Thiên đan để cho tu luyện giả ngay lập tức đạt tới cửu phẩm, không nghịch thiên thì còn là gì.

Từ Phong hẳn chợt nhớ ra, nhiệm vụ của mình là cưỡng chế nhiệm vụ, nếu không hoàn thành sẽ nhận xử phạt, hẳn liền theo lệ cũ, mặc niệm thầm hỏi trong lòng về xử phạt. Ngay lập tức hệ thống đưa ra câu trả lời: “Không hoàn thành nhiệm vụ hiện tại, xử phạt chủ nhân hệ thống 6 tháng không thể tăng level niệm phong thực lực trong suốt quá trình, hết xử phạt trở lại bình thường.”

Lần này thì Từ Phong chân chính sợ rồi, 6 tháng không thể gia tăng tu vi đồng thời bị niệm phong cảnh giới, thế này thì bảo hẳn sống sao, tuy có thể của hắn không có tu vi thì cũng cỡ SI cấp tứ-ngũ phẩm, nhưng hắn không muốn lãng phí nửa năm thời gian a, ai mà biết trong khoảng nửa năm đó hắn có thể đều không có phần ứng gì, nhưng cũng có thể là người ta lui đi ý tới một con kiến nhỏ như hắn.

Theo những gì mà Từ Phong biết, Diệp Cường vô cùng yêu quý đứa con gái Diệp Thủy Lan của mình, hắn đoán lí do Diệp Cường chịu giao nộp chính mình phần nhiều là vì Diệp Thủy Lan hơn là bản thân Diệp gia, dù gì thì thiên phú của Diệp Thủy Lan còn đó, nếu người của Diệp gia không ngu ngốc thì sẽ đối xử tốt với Diệp Thủy Lan.

Nếu đám người của Âm Ma tông kia nuốt lời thì cũng không ai có thể phản kháng được cả, lúc đó Từ Phong hẳn dù có muốn hoàn thành nhiệm vụ thì cũng có làm được gì, hắn cũng không tin đến mức nghĩ rằng bản thân có thể xông vào nội phủ rồi cứu Diệp Thủy Lan ra ngoài. Và rất may mắn rằng đám người Âm Ma tông không động thủ ngay lập tức.

Kĩ năng *Ngụy Trang* của hắn cũng không phải vạn năng, ít nhất không khiến hắn tan vào hư không được, chỉ là biến mất khỏi thị giác của người khác thôi. Đã từng đọc vô số tiểu thuyết, hẳn thừa biết dưới ánh mắt của mấy lão quái vật cảnh giới cao, không có gì có thể giấu được, bằng chứng là này giờ mặc dù sử dụng cả *Ngụy trang* lẫn *Liên tức* núp trên nóc nhà, nhưng thủy chung vẫn cảm thấy có một con mắt đang giám sát nhất cử nhất động của bản thân. Có thể là hắn sợ bóng sợ gió, vì tên chấp sự cũng mấy cường giả Tôn cấp đều không có phần ứng gì, nhưng cũng có thể là người ta lui đi ý tới một con kiến nhỏ như hắn.

Âm Ma tông là tông môn tà phái, Từ Phong cần bản không hề tin cái gì gọi là giữ lời hứa, hẳn biết Diệp gia không sớm thì muộn cũng xong rồi, bấy giờ hắn có vài lựa chọn, một là tiếp tục ăn thần, sau đó lợi dụng lũ hỗn loạn mà chạy thoát, tin rằng cũng không ai để ý tới một con kiến như hắn, hai là ngay lập tức cứu Diệp Thủy Lan đi, tranh thủ lúc tên chấp sự đem Diệp Cường rồi đi mà hoàn thành nhiệm vụ. Lựa chọn thứ ba, đó là mạo hiểm bám theo đám người của Âm Ma tông, xem thử xem rốt cuộc Diệp Cường đã làm gì mà để Âm Ma tông phải xuất ra một vị cường giả Ngụy Thánh đích thân tới đây, sau đó hoàn thành nhiệm vụ sau.

Lựa chọn thứ ba vừa hiện lên trong đầu hắn đã bị gạt phắt đi, Từ Phong hẳn là một sát thủ, hẳn gan lớn nhưng không có nghĩa là hắn thích liều mạng, mạo hiểm chỉ để thỏa mãn lòng hiếu kì không phải là lựa chọn hay, giữ mạng vẫn là trên hết, hơn nữa, hắn vẫn còn một cái cưỡng chế nhiệm vụ đang lơ lửng trên đầu, hẳn không ngu ngốc đến mức không phân biệt được nặng nhẹ. Lựa chọn thứ nhất lại không cần phải bản, hắn không muốn bị hệ thống xử phạt, hơn nữa, bản thân hắn cũng khá là thích tiêu tiền đầu lúc nào cũng quần quýt lấy hắn này. Sau khi tự thuyết phục bản thân, hắn quyết định cứu Diệp Thủy Lan.

Từ Phong khẳng định Âm Ma tông sẽ diệt Diệp gia, không phải sau này, mà rất có thể là ngay đêm nay, nếu không phải sợ rút dây động rừng, tùy tiện áp chế Diệp gia sẽ khiến Diệp Cường bỏ trốn thì chỉ cần một mình tên chấp sự tùy tiện lật tay một cái cũng đủ nghiền cả Diệp gia thành cám. Rất may mắn rằng Diệp Cường tự giao mình ra, ít nhất khiến đám người Âm Ma tông không động thủ ngay lập tức, chỉ có như vậy thì Từ Phong mới có đủ thời gian để cứu Diệp Thủy Lan, nếu tên chấp sự động thủ ngay lúc này thì hẳn cũng chỉ có thể mặc niệm cho Diệp Thủy Lan sau đó chạy càng xa càng tốt, xử phạt thì xử phạt, vẫn đỡ hơn là đi chết.

Mặc kệ đám người Diệp gia vẫn đang đứng nhìn nhau, Từ Phong nhẹ nhàng nhảy xuống, hầu hết tất cả mọi người đều tập trung ở phía ngoài sân nội phủ, khu vực phòng ở lúc này ngược lại vô cùng vắng vẻ, hắn không cần phải cẩn thận tránh gây tiếng động, trực tiếp lao mình về phía phòng của Diệp Thủy Lan. Mặc dù thân phận chỉ là hạ nhân trong Diệp phủ nhưng hắn cũng vô cùng thông thuộc đường đi của Diệp phủ, không có ai ngăn cản, chỉ một lát hắn đã tiến tới trước cửa phòng Diệp Thủy Lan.

Giải trừ trạng thái ẩn thân, Từ Phong nhẹ nhàng gõ cửa, từ bên trong truyền ra một âm thanh thanh thúy, đích thị là của Diệp Thủy Lan: “Ai vậy?”.

“Là ta, nhanh mở cửa!”. Nghe thấy giọng của Từ Phong, cửa rất nhanh liền được mở ra, Diệp Thủy Lan một tay cầm kiếm, một tay mở cửa, vẻ mặt vô cùng cảnh giác. Từ Phong nhìn cánh tay run run của Diệp Thủy Lan mà không khỏi tức cười, tin rằng có lẽ cũng đã nghe thấy tiếng chém giết ở nội phủ truyền đến nên mới khẩn trương như vậy, cơ mà cái tư thế cầm kiếm của Diệp Thủy Lan khiến hắn không khỏi ngẩn ngẩn, chung quy thì thiên phú cao đến mấy nhưng vẫn chỉ là hoa trong nhai kính, tùy tiện tìm bắt cứ tên hộ vệ Diệp phủ nào cũng có thể chiến đấu tốt hơn.

Từ Phong kéo tay của Diệp Thủy Lan, lôi Diệp Thủy Lan ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: “Chúng ta không còn nhiều thời gian, mau đi cùng ta, để lâu không ổn!”

Diệp Thủy Lan không phải dạng ngu ngốc, chỉ là tính tình có chút trẻ con, nghe Từ Phong nói, liền tưởng tới tiếng chém giết mà mình nghe thấy được, sắc mặt nhất thời tái nhợt: “Từ Phong ca ca, phải chăng……có chuyện xảy ra với Diệp gia?”.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Thủy Lan, Từ Phong không khỏi có chút đau lòng, hắn cúi xuống bế tiểu nha đầu ôm vào lòng, miệng an ủi: “Đừng lo có chuyện, nhưng không phải bây giờ, cứ đi với ta đã, rồi ta sẽ nói với mọi người sau, hiện giờ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.”

Có lẽ cảm nhận được sự nghiêm túc trong giọng điệu của Từ Phong, Diệp Thủy Lan nằm im trong ngực hắn không nói lời nào, nhưng bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của hắn đã nói lên tâm trạng khẩn trương của nàng. Từ lúc Từ Phong cứu Diệp Thủy Lan ngày đó, trong lòng có lẽ luôn có cảm giác vô cùng an toàn khi ở cạnh hắn, cái cảm giác này khiến ta lị ợm gần như tin tưởng tuyệt đối đối với hắn, so sánh với mọi người trong Diệp gia, Diệp Thủy Lan lựa chọn tin tưởng hắn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 18: Thà làm tiểu nhân chứ không làm quân tử!

Từ Phong khỏi động kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liên tức*, ôm lấy Diệp Thủy Lan tìm đường lao ra khỏi Diệp gia. Diệp phủ lúc này vẫn đang khá là hỗn loạn, không một ai phát hiện ra hắn. Vừa ra khỏi Diệp phủ, hắn bỗng nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa từ xa vang tới, mặt đất dưới chân hắn rung rinh giống như là động đất. Đưa mắt nhìn về phía tiếng nổ phát ra, đó chính là hướng mà đám người Âm Ma tông vừa rút đi, lúc này đang có một đám mây hình nấm bốc lên cao kèm theo từng tia lửa đỏ rực soi sáng cả màn đêm. Ngay sau đó là một vật thể màu vàng phi không bay ra khỏi đám mây với một tốc độ kinh khủng, chỉ trong tích tắc đã biến mất dạng.

Ra là vậy, bảo sao Diệp Cường tự động giao nộp bản thân như vậy, hóa ra là có con bài chưa lật, Từ Phong có thể khẳng định vật thể màu vàng đó chính là Diệp Cường. *Phân tích nhân* hắn là sẽ không sai đi. Chắc, cách xa cả chục cây số mà vẫn có thể nhìn thấy tên mục tiêu, hẳn cũng không nghĩ *Phân tích nhân* của mình có cả chức năng phụ là *Thiên lý nhãn* nữa.

Từ Phong hẳn không biết Diệp Cường làm sao có thể thoát được khỏi đám người Âm Ma tông, nhưng có biết hẳn cũng mặc kệ, hắn cần bản không quen biết Diệp Cường, đương nhiên sẽ không quan tâm, Diệp Cường chạy trốn đồng nghĩa với việc để bị thành nội trút giận cho tên chấp sự kia, Ngụy Thánh nổi điên không phải chuyện đùa, tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách, chạy đã tính sau.

Kinh thành Càn Nguyên đế quốc là một nơi vô cùng sầm uất náo nhiệt, cần bản không có cái gì gọi là lệnh giới nghiêm ban đêm, bình thường kể cả lúc nửa đêm cũng có người qua lại, các cửa hàng vẫn mở cửa buôn bán. Nhưng hôm nay ngoài đường vô cùng yên tĩnh, cửa hàng quán xá tất cả đều đóng cửa, trên đường đi không có một ai, nếu không phải Từ Phong hẳn có thể tăng hình, thì chắc cũng sẽ trở nên vô cùng bất mất. Dù gì nửa đêm thanh vắng, giữa những con phố không một bóng người, hẳn lại ôm lấy một tiểu nha đầu mặc một bộ đồ trắng muốt trong ngực mà đi chuyển, không bắt mắt mới lạ.

Khó khăn lắm Từ Phong mới tìm được một nhà trọ, thực ra thì hiện tại cần bản chẳng có hàng quán nào mở cửa cả, nên nói là hắn trực tiếp đột nhập vào một căn phòng còn trống của một nhà trọ thì đúng hơn. Kể cả không có kĩ năng *Ngụy trang*, hẳn cũng thừa sức lén vào bên trong bao nhiêu năm làm sát thủ của kiếp trước không phải để chơi. Đưa Diệp Thủy Lan vào phòng, hắn nhẹ nhàng lấy tay chặt vào gáy của nàng, tạm thời khiến nàng ngủ đi. Từ Phong cũng không có biện pháp a, hắn cần bản không biết mấy trò diễn huyết như của phẩm kiếm hiệp, thậm chí còn nghĩ ngờ tính khả thi của việc đó, cuối cùng chỉ có thể dùng cách bạo lực này để khiến Diệp Thủy Lan ngủ thôi. Hắn cũng đã không chế tới lực đạo, chỉ vừa đủ để ngắt thở, sẽ không gây thương tổn gì cả, hẳn vẫn chưa thấy hệ thống thông báo hoàn thành nhiệm vụ, nếu lờ tay khiến Diệp Thủy Lan làm sao thì chắc hẳn hối hận chết mất. Hơn nữa, để đảm bảo Diệp Thủy Lan ở yên một chỗ trong lúc hắn thực hiện kế hoạch mới hắn vào nghỉ ra, thì chỉ còn cách này mà thôi.

Sau khi lấy ít vải mềm trải Diệp Thủy Lan, đồng thời lấy khăn bị mặt nạ lên lại, đảm bảo rằng dù có tỉnh lại cũng không thể chạy lung tung, Từ Phong mới yên tâm rời khỏi căn phòng.

“Chắc, kĩ năng *Ngụy trang* này thật tiện lợi, hơn nữa còn có thể sử dụng liên tục nhiều lần, quá bá đạo, giờ thì, quay lại Diệp gia thôi!” vô thanh vô tức rời khỏi quán trọ, Từ Phong thầm cảm thán, sau đó ráo bước quay trở lại Diệp gia. Đường nhiên là Diệp gia có rồi hơi mà quay lại đó xem cảnh tên chấp sự của Âm Ma tông nổi điên, lúc này trong lúc đưa Diệp Thủy Lan đi, hẳn nhìn thoáng qua Tầng Kinh Các của Diệp gia và này ra một chút ý.

Trước khi rời khỏi quán trọ, Từ Phong đã vô cùng “thuận tiện” lấy đi không gian giới chỉ của Diệp Thủy Lan, đồng thời dọn dẹp sạch sẽ không gian trong đó, không gian chỉ rộng có 5 mét lập phương, tuy nhỏ nhưng cũng coi như tạm đủ, hắn muốn dùng để chứa càng nhiều thư tịch từ Tầng Kinh Các càng tốt, hẳn có không dùng được thì cũng có thể bán lấy kim tệ, không ai ngại tiền nhiều cả, và lại, công pháp của Diệp gia hẳn cũng tốt hơn cái thứ “Hỗn độn quyết” gì gì đó mà hắn đang sử dụng chứ.

Một đường trở lại Diệp phủ, Từ Phong ngạc nhiên khi không hề thấy cảnh đánh nhau, hay là cảnh tên chấp sự kia đang gây xáo Diệp gia, mọi thứ đều giống như lúc hắn rời đi, dù xung quanh có chút hoang tàn nhưng về cơ bản tất cả mọi người đã chấn tĩnh lại, các lộ vô đang dọn dẹp xác chết cùng với binh khí gạch ngói các thứ trên mặt đất.

Khẽ nhui mày, Từ Phong thầm thắc mắc, chẳng lẽ Diệp Cường không tẩu thoát được ư, lúc đó chính mắt mình đã nhìn thấy Diệp Cường bay đi với tốc độ cực nhanh, mặc dù có hơi chút xa nhưng *Thiên lý nhãn* à nhằm *Phân tích nhân* đã chỉ rõ vật thể phát sáng đó là Diệp Cường, không lẽ tên chấp sự Ngụy Thánh có thủ đoạn truy tung hay gì à?

Thực tế mà nói thì Từ Phong mong Diệp Cuồng chạy thoát được hơn là bị bắt lại, nhưng mà đứng hiểu nhầm lẫn, hẳn không có tót bụng đến mức lo nghĩ cho an nguy của Diệp Cuồng đâu. Bởi vì nếu Diệp Cuồng chạy không thoát, tuy Diệp gia sẽ sớm bị diệt nhưng rất có thể sẽ không phải hôm nay, hẳn chung quy cũng không thể mai phục ở đây để chờ Diệp gia.....diệt vong chứ, còn nếu Diệp Cuồng chạy thoát, thì khẳng định Diệp gia sẽ là chỗ trú ẩn tuyệt hảo cho tên chấp sự Âm Ma tổng, chắc chắn sẽ bị diệt trong đêm nay. Đương nhiên Từ Phong không có thù oán gì với Diệp gia cả, nhưng mà nếu không hỗn loạn thì hẳn sao có thể lên vào Tầng Kinh Các của Diệp gia được, lấy kinh nghiệm đọc tiểu thuyết của hẳn, mấy chỗ như Tầng Kinh Các luôn có một-hai lão nhân thân bị, nhìn thì râu tóc bạc phơ, cơ thể gầy còm ốm yếu, trông như sắp chết nhưng thực ra là siêu cấp lão quái vật, là con bài cuối cùng gia tộc dùng để đối phó khi gặp hiểm cảnh diệt môn.

Nếu mấy lão quái vật đó chưa đi ra thì hẳn sao dám lên vào Tầng Kinh Các, bị phát hiện thì chỉ một cái phẩy tay của họ sẽ biến hẳn thành một đám tro bụi, dù có mười kĩ năng Tái sinh siêu tốc cũng phải chào thua.

Nghe thì có vẻ như Từ Phong là một tên tiểu nhân chỉ lo thừa nước đục thả câu, nhưng trên thực tế.....đúng là như vậy. Hẳn chưa từng nghĩ và cũng chưa từng muốn làm một quân tử, làm một người quân tử nghe thì vẻ vang, nhưng đối lại luôn là phiền phức chồng chất. Thử nghĩ xem, nếu là một người quân tử, đi trên đường thấy người khác gặp nạn, khẳng định sẽ lao vào cứu giúp, cứu xong thì rồi sao, hiển nhiên là sẽ đắc tội với người khác, đôi khi sẽ dẫn tới họa sát thân, mà tất cả chỉ vì một người xa lạ, thật sự là không đáng mà.

Hoặc là nếu hẳn muốn một vật gì đó từ người khác, nhưng vì cái mức quân tử nên không thể làm ra chuyện hòng hình tượng, cuối cùng phải mất vô số tài vật cùng công sức để đạt được nó, đấy còn là thuận lợi, còn không thuận lợi thì đương nhiên chịu thua.

Từ Phong hẳn không ngại phiền phức, nhưng tin rằng chẳng ai muốn gặp phiền phức cả, hẳn cũng vậy, vì thế nên quy tắc của hẳn đó là: "Thà làm tiểu nhân chứ không làm quân tử!", ít nhất khi hẳn là tiểu nhân, hẳn có thể dùng đủ mọi loại biện pháp tối tệ nhất có thể để đạt được mục đích, chứ không cần phải nhìn trước ngó sau. Mấy cuốn tiểu thuyết hẳn đã từng đọc, luôn ca ngợi nhân vật chính anh hùng hảo hán, làm gì cũng quang minh chính đại, sau đó thì được tiền tác giả ném cho một tấn mây măn lên đầu, biết là nguy hiểm nhưng vẫn lao đầu vào, sau đó nhò vào hào quang của nhân vật chính để thoát chết trong gang tấc, sau đó tìm được kì ngộ.

Mỗi lần đọc thấy mấy thứ như vậy, hẳn chỉ muốn chửi mấy tên tác giả đó một trận, biết là nhân vật chính luôn sẽ hóa nguy thành an, nhưng đứng có lỗi bịch như vậy chứ. Chưa kể đến mấy bạn nhân vật chính kiếp trước chỉ là người bình thường, nhưng xuyên việt đi giới thì bỗng trở nên lãnh huyết vô tình, giết người như cơm bữa. Từ Phong hẳn nhở vào, đầu phải chỉ là mấy thứ như nhân ra quy tắc cường giả vì tôn, ca lớn nuốt cá bé là ngay lập tức giết người ngay được, hẳn còn nhớ lần đầu tiên giết người của mình, hẳn đã gặp ác mộng suốt 2 tuần liền, đấy là hẳn đã được tẩy não, quán thông tư tưởng suốt nhiều năm rồi đó.

Hon nữa, thay vì để Diệp gia diệt vong, sau đó dám thư tịch đó hoặc bị người khác lấy đi, hoặc bị hủy mất, không bằng tiện nghi cho hẳn. Dù gì thì hiện tại hẳn ngoài bộ quần áo trên người thì cũng chỉ còn 8000 điểm tích lũy cùng với hệ thống, tuy nếu hẳn đổi 8000 điểm tích lũy thì cũng được một khoản kim tệ kèch xù, nhưng kim tệ dễ kiếm, điểm tích lũy thì không, và lại, hẳn có linh cảm rằng, điểm tích lũy mai sau sẽ là một thứ vô cùng quan trọng, tốt nhất là nên tiết kiệm từ ngay bây giờ.

Đang lúc Từ Phong không biết làm sao, thì lão thiên giống như là nghe được ước nguyện của hẳn, một luồng uy áp phổ thiên cái địa phủ xuống Diệp gia, kèm theo đó là một âm thanh băng lãnh tới cực điểm

"Giờ cho một Diệp gia, bí pháp Từ Lôi Cửu Kích, rồi lại còn Chấn Ma phủ cùng với Pháp Giới phủ, bọn mi ần giầu sâu lắm, không ngờ Ngô Anh ta ngày hôm nay lại bị bọn mi đưa giỡn, nếu đã như vậy thì hãy gánh chịu lửa giận của ta đi!"

Giọng nói đó trầm phẫn trầm chính là tên chấp sự Âm Ma tổng, Từ Phong nghe được không khỏi vui vẻ, trong lòng cầu mong lão ta động thủ nhanh nhanh để hẳn còn "xử lý" đám thư tịch trong Tầng Kinh Các, hẳn nhiên không thêm để ý tới mong ước vô cùng.....vô si này của mình.

Ngay lúc Ngô Anh dứt lời, ba đạo thân ảnh từ trong Diệp gia bay vút lên, chính là ba vị lão tổ Diệp Kinh Thiên. Hai người Diệp Kinh Thiên cùng Diệp Chấn Thiên còn đỡ, Diệp Văn Thiên cần bản bị thương không hề nhẹ, tuy đã phục dựng đan được nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch không một tia huyết sắc.

"Chấp sự đại nhân, Diệp Cuồng gia tộc ta đã giao ra cho quý tông xử lí, chẳng lẽ đường đường một cường giả Ngụy Thánh lại tới đây hiếp đáp một tiểu gia tộc tại thế thực như Diệp gia chúng ta hay sao, không sợ thiên hạ chê cười sao?!" Diệp Kinh Thiên lúc nói ra những lời này, giọng điệu hóa hoãn vô cùng, thậm chí còn có chút khâm nể, nếu những gia tộc khác của đế quốc nhìn thấy sẽ phải há hốc mồm khi thấy Diệp gia lão tổ nói tiếng ngang ngạnh can rở lại có thái độ như vậy.

Diệp Kinh Thiên cũng chỉ có thể thảm rơi lệ trong lòng, đôi của hẳn chưa từng trải qua khuất nhục như thế này, bị người ta nắm lần bảy lượt kéo đến tận nhà, phá hủy nhà cửa, giết chết tộc nhân, cay đắng hơn nữa khi mà bản thân hẳn không thể làm gì người ta, chỉ có thể khâm nể nhìn sắc mặt người ta mà nịnh nọt, mặt mũi của ba vị lão tổ bọn hẳn đã mất hết. Cũng không trách hẳn được, hẳn năm nay mới có hơn 200 tuổi, đã tu luyện tới Tôn cấp lục phẩm, Tôn cấp cường giả thường có tuổi thọ khoảng 400 năm, nghĩa là hẳn chỉ dùng nửa đời người của hẳn để đạt tới Tôn cấp lục phẩm, có thể nói là thiên tài, nhưng tên chấp sự Ngô Anh kia, khuôn mặt trung niên nhưng khí huyết tràn đầy, khẳng định là hẳn còn chưa đến trăm tuổi, vậy mà đã đạt tới cấp bậc Ngụy Thánh, chỉ thiếu chút nữa đã đạt tới Thánh cấp trong truyền thuyết.

So sánh với Ngô Anh, Diệp Kinh Thiên hẳn giống như rác rưởi vậy, một mình người ta cũng có thể chụp chết cả gia tộc của mình, hẳn không muốn cúi mình trước Ngô Anh cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 19: Từ Phong xui xẻo!

Ngô Anh lúc này cũng đã xuất hiện trên bầu trời, đứng trước mặt ba vị Diệp gia lão tổ, cười lạnh nói: "Đừng già vớ vẩn, ta cứ tự hỏi tại sao bọn mi có thể dễ dàng để Diệp Cuồng đi cùng bọn ta đến như vậy, thì ra là đã cấp cho hẳn Chấn Ma phủ và Pháp Giới phủ để chạy trốn, nghĩ rằng ta sẽ bị lừa như vậy ư?!"

Ba vị lão tổ vẻ mặt kinh ngạc nhìn nhau, Pháp Giới phủ? Chấn Ma phủ? Cái gì vậy, bọn ta không biết à!

Từ Phong ở bên dưới cũng đã nghe rõ ràng, hẳn cũng biết sơ sơ về cái thứ gọi là "phủ" kia. Chuẩn xác mà nói, phải gọi là phủ lực, về cơ bản có thể coi phủ lực là một dạng bí pháp dùng một lần, vì độ đa năng của nó không khác với bí pháp là bao. Chỉ có điều, nếu vũ kĩ cũng bí pháp đều có thể sử dụng nhiều lần, với điều kiện người đó linh lực để cheo chống, có thể thông qua tu luyện mà hồi phục linh lực, vậy phủ lực chính là dạng tiêu hao phẩm, dùng bao nhiêu hết bấy nhiêu, cần bản không thể tái hồi phục, vậy mới nói phủ lực là bí pháp loại hàng dùng một lần. Phủ lực nguyên bản không thuộc về nhân loại, mà là sản phẩm của Thiên Ma nhất tộc, ban đầu được dùng để đối phó nhân loại.

Tuy nhiên, khả năng học tập của nhân loại là vô cùng vô tận, sau khi cuộc chiến với Thiên Ma kết thúc, một chức nghiệp mới xuất hiện trên đại lục, người ta gọi đó là phủ văn sư. Phủ văn sư, giống như tên gọi của mình, bọn họ là những người nghiên cứu phủ lực của Thiên Ma tộc, sau đó nhận ra phủ lực của Thiên Ma tộc hầu hết có uy lực dựa vào những phủ văn được vẽ trên đó. Về lâu dài, vì để tìm cách chống lại Thiên Ma nhất tộc, những phủ văn sư này đã biến đổi phủ văn trên phủ lực của Thiên Ma tộc thành một dạng phủ văn riêng, sau đó tạo ra được phủ lực cho nhân loại.

Tuy nhiên, để tạo ra một tấm phủ lực cũng phải trả giá rất đắt. Trước hết phải tìm được nguyên liệu phủ hợp để chế tạo, mà hết 9 loại phủ lực thì đến 10 loại yêu cầu tài liệu chế tạo phi thường trân quý, đào cả đại lục lên cũng chưa chắc đã tìm được, chưa kể đến tu vi người chế tạo cũng phải đạt đến Thánh cấp, đồng thời phải có tri thức yển bác về phủ văn, mỗi một điều kiện đều khiến mọi vũ giả phải ngước nhìn, đây lại phải gộp cả ba lại, thiếu một thứ cũng khong được.

Uy lực của phủ lực cũng vô cùng xứng đáng với cái giá bỏ ra để chế tạo, nếu có thứ gì có thể khiến mọi vũ giả vượt cấp chiến đấu, thì phủ lực là thứ được người ta nhắc đến đầu tiên. Từng có một thiếu gia của một đại gia tộc, chỉ có tu vi Tướng cấp nhưng tự tiện ném ra một tấm Bảo Liệt phủ ngũ giai đã trực tiếp oanh chết một vị cường giả Tôn cấp, phủ lực uy lực kinh thiên còn có thể thấy.

Tuy vậy, không hiểu vì sao, phủ văn sư biến mất dần dần, phủ lực cũng trở nên vô cùng khan hiếm, đến ngày nay thì độ quý giá của phủ lực không hề kém với bí pháp hay công pháp vũ kĩ cao giai. Từ Phong hẳn đoán rằng bởi vì chiến tranh với Thiên Ma tộc, đại lục bị tàn phá quá nặng nề, dẫn đến việc thiên địa linh khí cùng các loại thiên tài địa bảo trở nên khan hiếm, mà chế tác phủ lực không thể thiếu hai thứ đó, hơn nữa tri thức về phủ lực quá yển thâm, mà chỉ có Thánh cấp mới học được, dẫn tới phủ văn sư dần dần biến mất theo thời gian.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của ba vị lão tổ, Từ Phong tin chắc rằng bọn họ không biết gì về mấy cái phủ lực mà Ngô Anh vừa nói, không phải là họ chưa từng nghe đến mấy loại phủ đó, mà là không hề biết đến việc Diệp Cuồng có được phủ lực như vậy. Chấn Ma phủ hẳn là thứ gây ra vụ nổ khủng khiếp lúc này, có thể ảnh hưởng tới cả cường giả Ngụy Thánh như Ngô Anh, hẳn là phủ lực ngũ giai, thậm chí có thể là lục giai. Nhưng trường hợp sau không cao lắm, tự nhìn Ngô Anh lúc này có hơi thâm hại, quần áo rách nát, tóc tai bù xù, nhưng không hề có vẻ gì là bị thương, nếu là phủ lực lục giai thì dường nói là Ngụy Thánh, Thánh cấp đỉnh đôn trực diện không chết thì cũng bị lột mất một lớp da.

Pháp Giới phủ Từ Phong chưa từng nghe thấy bao giờ, nhưng có thể siêu việt tốc độ của Ngụy Thánh cao thủ thì cấp bậc chắc cũng rất cao. Cơ mà đó không phải là chuyện mà hẳn quan tâm bấy giờ.

Người của Âm Ma tổng luôn luôn sát phạt quyết đoán, Ngô Anh cũng không ngoại lệ, ngày hôm nay hẳn đã vượt mắt Diệp Cuồng, chắc chắn không thể thiếu trách tội từ tông môn, tâm tình hẳn lúc này vô cùng hòng bết, rất may mắn cho hẳn là có một cái Diệp gia ở đây để hẳn phát tiết, hừ, Diệp Cuồng người đã không để an nguy của gia tộc vào mắt mà chạy trốn, vậy chống mắt lên nhìn Diệp gia hủy trong tay ta đi.

Điều này phải nói là vô cùng xui xẻo đối với Diệp gia, nhưng Ngô Anh hẳn nào có quan tâm, chỉ thấy hẳn huyết đại một tiếng, đám người Âm Ma tổng lúc này rồi đi cũng đã xuất hiện, đoán chừng bây giờ mới đuổi kịp tới nơi, hai tên số Một số Hai cũng xuất hiện, bộ dạng không khác gì ăn mày, nhưng khí thế hung hãn tỏa ra từ người chúng cho thấy chúng đang cực kì tức giận. Nhân số của đám người Âm Ma tổng vốn gần ngàn người nay chỉ còn có hơn 200, có vẻ như chỗ còn lại đã biến thành tro dưới uy lực của Chấn Ma phủ, tuy vậy nhưng tên còn sống hầu hết đều có tu vi cường hãn có Tướng cấp bát-cửu phẩm trở lên, tuyệt đối là tinh anh.

Lúc này đám hộ vệ của Diệp phủ, chấp pháp đội cùng trưởng lão hội cũng đã về tụ đông đủ, Từ Phong lúc này đang náu mình ở trên 1 thân cây cao nhìn ngó một lúc cũng không phát hiện ra Diệp Bắc Phàm ở đâu, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

"Phải chăng hẳn đang ở Tầng Kinh Các thu gom điểm tích công pháp? Hẳn là như vậy, Ngô Anh đã tới đây từ sớm, vậy mà hiện tại cũng chỉ có ba vị lão tổ hiện thân, chứng tỏ đây chính là lực lượng cuối cùng của Diệp gia rồi, trong Tầng Kinh Các cần bản không hề có cao thủ ần thế. Ài, tiểu thuyết cũng không phải lúc nào cũng đúng à!"

Nghe đến đây, Từ Phong hẳn không khỏi sốt ruột, hẳn cũng mặc xác tình cảnh giương cung bạt kiếm ở đây, nhanh chóng nhảy từ trên cây xuống, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến Tầng Kinh Các. Hẳn cũng không lo bị phát hiện, *Ngụy trang* cùng *Liếm tức* đã được hẳn sử dụng cùng lúc, chưa kể bây giờ tinh thần mọi người đều tập trung vào đám người Âm Ma tổng, tí là phát hiện ra hẳn là rất khó, kể cả Ngô Anh có nhận ra thì Từ Phong hẳn cũng chỉ giống như con kiến đi động mà thôi, không ảnh hưởng gì.

Một đường phi như bay đến Tầng Kinh Các, đứng như hán ngẩg, ở đây không hề có một linh gác nào, sinh tử tồn vong của gia tộc, ai mà có tâm tư đứng đây gác chứ. Ngay thường trước của Tầng Kinh Các có một vị trưởng lão nội môn tọa trấn, đại khái là kiểm soát không cho người không phận sự đi vào, nhưng hiện tại hẳn đã chạy ra bên ngoài rồi.

Vừa bước vào cửa Tầng Kinh Các, bỗng một bóng người lao từ bên trong ra, phồng vù qua trước mặt hẳn, nếu không phải cánh cửa đủ rộng, thì hai người đã va vào nhau rồi. Quay đầu nhìn bóng người đó, Từ Phong ngay lập tức nhận ra đó là Diệp Bắc Phàm

"Hấp tấp chạy ra ngoài như vậy.....chết tiết, không ổn rồi!", sắc mặt Từ Phong khẽ biến, hẳn vội vã lao vào bên trong Tầng Kinh Các, treo lên tầng hai ngay lập tức.

Chương 21: Lí do (2)

Nhìn về mặt khiếp sợ của Diệp Kinh Thiên, Ngô Anh gật gù, chậm rãi nói tiếp:

“Hơn hai trăm năm trước, một vị thủ tịch trưởng lão của tông ta có thực lực Thánh cấp đỉnh cao, để đột phá bình cảnh kéo dài nhiều năm, đã quyết định nhập thế tu luyện. Dưới cơ duyên xảo hợp, vị trưởng lão đó đã tiến nhập vào Tử Vong Cốc, dùng tu vi cường hoành của mình chống lại từ sắt chỉ khí, sau đó phát hiện từ sắt chỉ khí được phát ra từ một trận pháp xung quanh một tòa cung điện. Người thường không biết Thiên Ma Thánh Cung trông ra sao, nhưng Âm Ma tông ta có truyền thừa lâu đời, một vị tiền bối của tông ta còn đích thân tham gia trận chiến năm xưa đã từng nhìn thấy Thiên Ma Thánh Cung, và đã ghi chép lại hình dáng của nó, vì vậy vị trưởng lão đó đã ngay lập tức nhận ra lai lịch của Thánh cung.

Có lẽ người đang tự hỏi là tại sao không ai tìm thấy Thánh cung khi mà đã có người nhìn thấy tận mắt, nhưng người không biết rằng, Thiên Ma Thánh Cung là một kiện Thần khí. Phải, chính là Thần khí, vị Thiên Ma Đế Quân kia đã điều khiển kiện Thần khí này, di chuyển khắp Huyền linh đại lục, vậy nên không ai có thể tìm được nó. À mà lạc đề quá rồi.

Tại đó, vị trưởng lão đó đã phát hiện ra một thứ, một thứ có thể coi là mất trận quan trọng nhất của trận pháp đã tạo ra từ sắt chỉ khí này, đó là một thanh kiếm, không chỉ là một thanh kiếm, theo như khí thể mà nó tỏa ra, vị trưởng lão đó khẳng định đó chính là một Thánh khí. Thánh khí đó người hiểu chữ, đến cả Âm Ma tông bọn ta cũng chỉ có một thanh Địa giai trung phẩm Bảo khí làm trấn môn Bảo khí, người thứ nói xem thanh Thánh khí đó có giá trị ra sao.

Đương nhiên, Thánh khí bọn ta cũng muốn, mà của cái bên trong Thiên Ma Thánh Cung bọn ta cũng muốn, thậm chí Thần khí như Thiên Ma Thánh Cung bọn ta lại càng muốn, nhưng sức chịu đựng của vị trưởng lão đó có hạn. Sau một thời gian dài liên tục dựa vào thực lực chống đỡ từ sắt chỉ khí, hẳn muốn phá giải trận pháp nhưng lực bắt tòng tâm, đành phải rời khỏi Tử Vong Cốc, trở về tông môn báo cáo. Vị trưởng lão đó trùng hợp là người có thực lực về trận pháp mạnh nhất tông môn, sau khi bỏ ra hơn mười năm nghiên cứu, rốt cuộc đã tính ra được vào gần hai trăm năm sau, trận pháp đó sẽ suy yếu, đó chính là thời cơ thích hợp nhất để phá giải trận pháp, lấy được thanh Thánh khí kia, chiếm lấy Thiên Ma Thánh Cung, đưa Âm Ma tông ta trở thành bá chủ của Huyền Linh đại lục. Phần còn lại chắc người cũng đoán được chứ?” Ngô Anh cười lạnh một tiếng nói.

“Vị trưởng lão kia tính toán vô cùng chu toàn, tuy vậy vẫn có một chút sai lệch, trận pháp tạo ra từ sắt chỉ khí đó không phải có thời kì suy yếu là một ngày như tính toán, mà là hai ngày. Diệp Cuồng, vào ngày thứ nhất tiến nhập Tử Vong Cốc, sau đó bình an trở ra, bọn ta, vào ngày thứ hai, cũng chính là ngày mà vị trưởng lão kia đã tính toán ra, đi vào Tử Vong Cốc, cũng vô cùng thuận lợi mà tới được Thiên Ma Thánh Cung. Nhưng khi bọn ta đến chỗ đó, thanh Thánh khí đó đã không cánh mà bay, trận pháp tạo ra từ sắt chỉ khí đã biến mất, nhưng thứ vào đó, một trận pháp khác bao phủ Thiên Ma Thánh Cung tạo ra một lớp màng chắn có lực phòng ngự kinh khủng. Mười lăm vị trưởng lão của tông ta có tu vi Thánh cấp dùng thực lực mạnh nhất oanh kích suốt nhiều giờ mà cũng không thể xuyên lớp màng chắn đó chỉ một chút, đứng nói tới phá hủy trận pháp, đúng là Thần khí, uy lực không phải là thứ phẩm nhân có thể chống lại. Ta cũng thắc mắc rằng, với uy lực của Thần Khí như vậy, Thiên Ma nhất tộc sao có thể thua được chứ, nhưng mà sự thực là Thiên Ma nhất tộc đã thua. Sau đó.....thì người đã biết rồi, bọn ta đến đây chính là vì thanh Thánh khí đó, Thiên Ma Thánh Cung bọn ta không lấy được, thì ít nhất cũng phải lấy được Thánh khí chứ!”

Diệp Kinh Thiên nghe xong, thờ dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, khuôn mặt vốn đã nhăn nheo do dùng bí pháp thiêu đốt sinh mệnh khiến hân trông giống như một người gần đất xa trời, mà thực tế đúng như vậy thật, ngay sau đó một khác, hẳn mở miệng cười ha ha:

“Hahahaha, hay lắm, rất hay, Thánh khí! Hậu nhân Diệp gia có Thánh khí! Tuyệt vời, trộm được hay lắm, ta vốn oán trách người tại sao lại hại tôi cả Diệp gia, nhưng xem ra việc Diệp Cuồng người chạy trốn lại là hay nhất, Diệp gia ta diệt thì Âm Ma tông bọn mi cũng đứng hồng có được Thánh khí..... hahaha, hậu nhân của ta sẽ trả thù, đám vương bát đần của Âm Ma tông bọn mi cứ chờ đấy!..”

Ngô Anh nhìn Diệp Kinh Thiên giống như đã cười đến phát điên, cũng không muốn nhiều lời, nhếch miệng cười lạnh, hóa chương thành đao, chém ra một luồng cương phong bay về phía cổ Diệp Kinh Thiên. Một tiếng gió khẽ thổi qua, mặt đất dưới thân hình Diệp Kinh Thiên bỗng xuất hiện một vết cắt dài hơn mười mét, miệng vết cắt sắc ngọt như dao cắt vào khối bơ, vô cùng láng mịn. Một chiếc đầu không tiếng động lặn trên mặt đất, đích thị là của Diệp Kinh Thiên, đến tận lúc chết, trên mặt hẳn vẫn còn giữ nguyên nụ cười, nhìn mười phần quý dị.

Ngô Anh miệng thì cười, nhưng trong lòng thì đang sầu lo, hẳn diệt Diệp gia thì diệt, không phải là thứ đáng quan tâm, nhưng nhiệm vụ duy nhất của hắn đó là bắt lấy Diệp Cuồng, lại thất bại. Nghĩ đến đây, hẳn lại càng tức tối, ai có thể ngờ được một tên Vương cấp nhị phẩm của một tộc nhỏ nhỏ trong thế tục lại có thể có được ngũ giai Chân Ma phù cùng với lực giai Phá Giới phù cơ chứ. Nói đến Chân Ma phù, uy lực của nó hẳn nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi, chỉ là một phù lực ngũ giai mà thôi, nhưng uy lực thì vô cùng kinh khủng, nếu không phải hẳn kịp thời đề phòng, khẳng định hẳn cũng sẽ bị trọng thương chứ không chỉ là vài vết thương nhẹ như thế này.

Diệp Cuồng sử dụng Phá Giới phù bỏ trốn, Ngô Anh chỉ kịp tung theo một chương kích trúng người hắn, nhưng không thể ngăn cản hiệu quả của phù lực, nên Diệp Cuồng bỏ trốn thành công. Ngô Anh không đuổi theo, không phải vì không muốn đuổi, mà là không đuổi kịp, phù lực lực giai uy lực tương đương Thánh cấp, hẳn chỉ là Ngụy Thánh, tuy cách Thánh cấp chỉ một lần ranh nhưng lại như trời vực đất, hẳn tự nhận mình không thể rào so sánh tốc độ với một Thánh cấp được, có nhân tốc độ của hắn thêm 10 lần nữa cũng không đủ.

Ngay lúc Ngô Anh vừa kết liễu Diệp Kinh Thiên xong, thần thức cường đại của hắn phát hiện có một thứ gì đó đang di chuyển ngay phía ngoài cổng chính Diệp gia. Gọi là thứ gì đó, bởi vì hắn căn bản không hề cảm nhận thấy chút khí tức nhân loại nào, nhưng thứ đó đích thị có cách di chuyển khá giống với con người. Ngay lập tức hắn dùng chút thủ đoạn, khóa cứng không gian xung quanh vật thể đó lại. Thứ khiến Thánh cấp có tư cách đứng ngao ngễ trên đỉnh của Huyền Linh đại lục đó chính là khả năng thao túng không gian.

Không gian có động, sức địa thành thổn, bề cong không gian, Thánh cấp cường giả đều có thể làm được, tuy chỉ trong một vùng không gian nhất định, nhưng uy lực thì khỏi bàn cãi, thử nghĩ xem, người muốn di chuyển dễ tấn công, bỗng thấy không gian xung quanh đông cứng lại, căn bản không thể di chuyển, còn đánh cái gì nữa. Duy nhất để chống lại Thánh cấp, cũng chỉ có Thánh cấp, phù lực lực giai cũng không được, có uy lực tương đương Thánh cấp không có nghĩa là sẽ chắc chắn gây hại tới Thánh cấp, cái đó thì còn phải xem vào loại phù lực mà người sử dụng cùng với uy lực của nó đã.

Ngô Anh hẳn tuy chỉ là Ngụy Thánh, nhưng không gian pháp tắc, hẳn cũng đã chạm được đến một chút da lông, tuy chỉ một ít nhưng cũng đủ để hắn kiểm soát một vùng không gian rộng vài mét, đó chính là thứ đã giúp hắn dùng một chiêu đánh bay Diệp Văn Thiên lúc trước. Thân hình khẽ động, trong nháy mắt Ngô Anh có mặt ở trước cửa chính Diệp gia, đưa mắt nhìn về phía vùng không gian mà hắn đã cố định, hẳn không khỏi nhủ mảy. Chỉ thấy ở đó căn bản không có một thứ gì cả, hoàn toàn chỉ có không khí, thế nhưng hẳn rất rõ ràng đã cảm nhận được có thứ gì đó di chuyển. Khẽ giao tay lên, Ngô Anh phát hiện tay một cái, một thanh kim cang kiếm bay vụt từ bên trong Diệp phủ ra, nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Vung tay ném thanh kiếm, thanh kiếm xoay tròn chém xuyên qua vùng không gian mà hắn đã đông cứng, sau đó.....không có gì xảy ra cả, thanh kiếm cứ như vậy bay qua rồi cắm vào một thân cây gần đó. Chép miệng một cái, Ngô Anh không hề để ý nữa, giải trừ không gian giam cầm, đưa tay lên miệng huýt dài một tiếng. Đám người Âm Ma tông lúc này đã sớm xử lí người của Diệp gia xong xuôi, còn tiện tay chăm thêm vài nồi lửa đốt cháy Diệp phủ, nghe thấy tiếng huýt liền nhanh chóng tụ tập lại trước mặt Ngô Anh.

Ngô Anh nhìn thoáng qua tất cả, sau đó phát tay nói: “Đi thôi, chúng ta không còn việc phải làm ở đây nữa.”. Số Một thấy vậy vội nói: “Chấp sự đại nhân, chúng ta không định thu thập tất cả tài vật của Diệp gia sao?”

“Vậy người có nhìn thấy tên gia chủ Diệp Bắc Phàm ở đâu không?” Ngô Anh liếc nhìn số Một, nhàn nhạt hỏi. Tên số Một suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, thấy thế Ngô Anh cười lạnh một tiếng nói: “Ta nói người cũng phải dùng cái đầu một chút đi, tên Diệp Bắc Phàm đó không thấy đâu chúng tôi hẳn đã thu thập hết toàn bộ những thứ đáng giá rồi trốn đi, ý đó đồng som tái khởi rồi, người nói Diệp gia còn gì cho chúng ta thu nhặt ngoài đám không gian giới chi của mấy tên trưởng lão không, mà mấy thứ đó ta khẳng định bọn mi đã thu thập đầy đủ rồi!”

Số Một nghe vậy thì không khỏi có chút xấu hổ cúi đầu, đứng lui ra phía sau không nói gì nữa, Ngô Anh thấy vậy cũng không muốn làm khó nữa, hẳn cũng đang không biết phải báo cáo với tông môn như thế nào đây, thờ dài một cái, hẳn ra hiệu đi, đoán người nhanh chóng biến mất trong màn đêm, để lại Diệp phủ hoang tàn đang bốc cháy cùng với hơn ngàn thi thể nằm ngổn ngang, trăng cảnh không khác gì địa ngục nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Thoát hiểm và hệ thống trí năng

Lại nói tới Tử Phong, ngay lúc Ngô Anh thì triển thủ đoạn khổng chế không gian của mình, Tử Phong hẳn liền ngay lập tức bị vây khốn, không thể cử động được. Phát hiện ra điều này khiến hắn vô cùng hoảng sợ, nếu biết trước là sẽ bị phát hiện như thế này, hẳn đã ần núp ở trong Diệp phủ cho xong. Lúc này hẳn lại cầu mong mình chính là cái thể loại “nhân vật chính” trong tiểu thuyết kia, bởi vì chỉ có hào quang của “nhân vật chính” mới có thể cứu hắn khỏi tình cảnh hiện tại. Đứng lúc Tử Phong đang cầu may, tiếng nói của hệ thống lại vang lên: “Phát hiện chủ nhân gặp nguy hiểm, tự động khởi động hệ thống trí năng trợ giúp!”.

Tử Phong không hiểu cái trí năng trợ giúp là cái quỷ gì, nhưng được hệ thống kích hoạt khi chủ nhân gặp nguy hiểm, chắc hẳn sẽ vô cùng hữu ích, hơn hết cả đó là, Tử Phong hẳn cũng hết cách rồi, giờ ngoại trừ hệ thống ra thì không ai có thể cứu được hắn nữa. Đương nhiên, nếu Ngô Anh tự nhiên triệt tiêu không gian giam cầm rồi bỏ đi thì lại là chuyện khác, nhưng khả năng đề việc đó xảy ra còn thấp hơn cả việc Tử Phong hẳn kiếp trước chơi xổ số mà trúng giải độc đắc. Không để Tử Phong đợi lâu, một tiếng nói vang lên trong đầu hắn, chắc hẳn chính là hệ thống trí năng:

“Hello master, how are you, my name is.... oops wrong language,... Kon'nichiwa, watashi wa.... chottomatte, mata chigau.....e hèm, xin chào chủ nhân, tên ta là Tiểu Linh, là trí năng của hệ thống. Đầu tiên, xin chúc mừng chủ nhân đã mở ra trí năng thông minh của Hệ thống tiến hóa, và xin chia buồn với chủ nhân vì đã gặp nguy hiểm tới mức phải dùng đến trí năng phụ trợ, giờ thì, ta có thể giúp gì cho chủ nhân??”

Mấy câu nói này trực tiếp khiến Tử Phong cảm nín, hệ thống trí năng ấy hả? Cái thứ này ngược lại hẳn lại không có gì lạ lắm, nói nôm na thì đó là trí thông minh nhân tạo, kiếp trước của hắn khoa học kĩ thuật phát triển vượt bậc, trí năng nhân tạo cũng không phải là thứ gì quý hiếm, nhưng cái trí năng của hệ thống này.....hắn chỉ có một từ để miêu tả nó: “Cực phẩm”. Cái giọng điệu gì thế này, mặc dù là giọng nữ vô cùng dễ nghe, đúng hơn là một chất giọng dễ thương nhất mà hắn từng được nghe qua, nhưng so với một hệ thống trí năng nhân tạo thì có chút hơi bị nhân tính hóa một cách.....quá đã, thậm chí nó còn nói cả tiếng Anh lẫn tiếng Nhật, cái quỷ gì đây, cơ mà bỏ qua vụ đó, vì cái giọng điệu của cái trí năng tên “Tiểu Linh” kia mà khiến hắn suýt chút nữa quên mất hoàn cảnh hiện tại của mình.

Tử Phong vội vàng nói: “Hiện tại có cách nào giúp ta thoát khốn hay không?”

“Ít nhất thì chủ nhân cũng phải cho ta biết chuyện gì đang xảy ra chứ, Tiểu Linh đã ngủ mấy chục vạn năm rồi đó, sao mà Tiểu Linh.....oáp, biết được chuyện gì chứ!” Âm thanh của trí năng tự xưng Tiểu Linh kia lại vang lên, kèm theo đó là một tiếng ngập ứ oái ỏ cũng đáng yêu.

Lần này thì Tử Phong hẳn có chút bức mình thật rồi, khước mắt hẳn hơi gắt gỏng, nghiền răng nghiền lợi nói thầm “Vậy thì Tiểu Linh phải chứ, ta hiện tại bị một Ngụy Thánh cường giả sử dụng không gian giam cầm khiến ta bất động ở đây, chỉ một chút xù nữa là sẽ đi dời nhà nư, người xem thử hệ thống có cách gì giúp ta không?”

“Trời, chỉ là một Ngụy Thánh thôi mà, yếu xâu, tu vi của chủ nhân thế nào mà không đánh lại vậy, để xem nào, ách....., lĩnh cảnh lực bộ.....thôi coi như Tiểu Linh chưa nói gì, chủ nhân đi chết vui về nhé! Bye bye!” Tiểu Linh sau mấy giây

trăm mặt thì phun ra một câu khiến Từ Phong suýt chết nửa thỏ huyết đương trường, chúc đi chết vui về?

“Đi chết cái con cóc khô ấy, con nhóc con chết tiệt kia, mau nghĩ cách giúp ta, bằng không lúc ta chết đi thì mi sẽ lại nghĩ thêm vài chục vạn năm nữa đấy!” Từ Phong giống như nổi bão mà gào thét ở trong đầu, từng giây trôi qua là hấn càng đến gần cái chết hơn, cần bản không có thời gian để ỡ dầy dứa vui với con bé Tiểu Linh chết đắm này.

“Được rồi được rồi, làm gì mà khó tính như ông già thế, chủ nhân tinh tổng cộng hai kiếp cũng chỉ mới có 40 tuổi thôi mà.à mà đúng là già thật, đợi chút nào, để ta tính xem có cách gì không....” Tiểu Linh trầm ngâm một chút, sau đó nói

“Hiện tại có ba phương án cho chủ nhân chọn, một là ngay lập tức tự đoạn kinh mạch tự sát, ít nhất cũng không chết trong tay kẻ thù phải chứ. Hai là lấy 99% thọ nguyên làm đại giá, hệ thống sẽ trực tiếp gia tăng tu vi của chủ nhân lên tới Thánh cấp, lúc đó tùy ý chủ nhân và một cái là tên Ngụy Thánh kia sẽ sắp mặt, tuy nhiên hiệu lực được có mười phút. à với 1% thọ nguyên còn lại của ngài, ngài có thể sống tiếp được 6-7 tháng gì đó. Ba là chủ nhân lấy một năm thọ nguyên, đổi lấy một lần dịch chuyển trong phạm vi nhỏ, phạm vi có thể tăng lên theo số thọ nguyên bỏ ra, nhưng như vậy không có thống khoái, ta đề nghị chủ nhân trực tiếp tăng lên Thánh cấp rồi có hành chết tên Ngụy Thánh kia, ta lâu lắm rồi không được xem đánh nhau....”

Nếu có thể cứ dừng, Từ Phong có thể khẳng định điều đầu tiên mà hấn làm đó là kiếm một tảng đá rồi đập đầu vào đó. Cái gì vậy trời, mấy cái hệ thống trong tiểu thuyết thì chỉ mong chủ nhân sống càng lâu càng tốt, đằng này hệ thống của mình chỉ mong mình chết thật ị để nó được xem “đánh nhau”, cái thứ hệ thống gì vậy. Ba lựa chọn, cần bản không cần suy nghĩ, lựa chọn thứ ba là thứ duy nhất có thể chọn để giữ mạng. Từ Phong lên tiếng hỏi:

“Tiêu hao một năm thọ nguyên để dịch chuyển thì khoảng cách dịch chuyển là bao xa? Có cần điều kiện gì khác không??”

“Với level hiện tại của chủ nhân thì một năm thọ nguyên tương đương một mét dịch chuyển, điều kiện thì không có, chỉ cần là khu vực ngài đã từng nhìn thấy là có thể dịch chuyển tới.” Tiểu Linh đáp.

Từ Phong trầm ngâm một chút, Tôn cấp cường giả như ba vị lão tổ đều không có cái bản lĩnh thao túng không gian như thế này, vậy mà Ngộ Anh là một Ngụy Thánh lại có thể làm được, khẳng định thứ này chính là tuyệt chiêu của Thánh cấp cường giả. Ngộ Anh chỉ là Ngụy Thánh, chênh lệch với Thánh cấp chân chân là không hề nhỏ, nếu không thì đã không phân chia ra làm Ngụy Thánh với Thánh cấp rồi. Ấy vậy mà Ngộ Anh vẫn có thể thi triển thủ đoạn của Thánh cấp, nhưng Từ Phong hấn khẳng định là uy lực sẽ giảm đi rất nhiều, nếu hấn tính toán đúng thì chi cần tiêu tốn vài năm thọ nguyên là có thể thoát khốn.

Đúng lúc Từ Phong đang mải suy luận, một bóng người bỗng xuất hiện trước mặt hấn, đưa mắt nhìn về phía thân ảnh đó, Từ Phong không khỏi thấy cả người lạnh toát như ngâm nước đá, chỉ thấy Ngộ Anh đang đứng ngay đó, liếc nhìn về phía chỗ hấn đang đứng với vẻ nghi hoặc hiện rõ trên mặt. Từ Phong còn chưa kịp nghĩ ngợi thêm được chút gì, thì đã thấy Ngộ Anh khẽ vung tay, một thanh kim cang kiếm bay từ trong Diệp phủ ra ngoài, chuẩn chuẩn đáp xuống tay hấn. Nhìn thanh kim cang bính trong tay Ngộ Anh, Từ Phong nghĩ ngay đến một cái răng, ngay lập tức, cảm giác nguy hiểm đáng trào mánh liệt trong lồng ngực hấn, cần bản không kịp đắn đo, hấn vội vàng ra lệnh cho Tiểu Linh:

“Tiêu hao 10 năm thọ nguyên, ngay lập tức dịch chuyển về phía trước!”

“Dịch chuyển thành công, tiêu hao 10 năm thọ nguyên, một lần thử giúp dịch chuyển của hệ thống đã hết, chúc năng bảo mệnh này sẽ bị khóa lại cho tới khi chủ nhân đạt tới Thần cấp.”

Thanh âm của Tiểu Linh lại vang lên, vẫn là giọng nói đáng yêu đó, nhưng bớt đi một chút nhân tính hóa, mà giống như giọng nói máy móc trước kia của hệ thống. Ngay khi Tiểu Linh dứt câu, Từ Phong hấn mới nhận ra là mình đang đứng ở chỗ khác, cách chỗ hấn vừa đứng khoảng chừng mười mét, tốc độ dịch chuyển chỉ trong nháy mắt khiến hấn có chút phản ứng không kịp, tuy vậy, cảm giác không gian bị đóng cứng cũng đã biến mất, nhưng hấn vẫn không dám cử động một ngón tay, có thể phát hiện chuyển động của hấn từ trong Diệp phủ ra tận ngoài này, độ nhạy cảm của Ngộ Anh thì không còn gì bàn cãi, hấn chỉ cần thoáng di động một chút là tên Ngộ Anh kia sẽ biết ngay lập tức, đến lúc đó thì hấn hết cách, không thấy hệ thống thông báo chức năng dịch chuyển đã bị khóa lại sao.

Ở đằng sau, Từ Phong có thể cảm thấy tiếng cắt gió khi Ngộ Anh phi thanh kim cang kiếm vào đúng chỗ hấn đang đứng trước đó, khiến hấn không khỏi toát mồ hôi lạnh đầy lưng, nếu không phải có hệ thống bảo vệ, thì hấn bây giờ chắc hấn đã bị phát hiện, sau đó bị tát một cái nát thành cám bả rồi.

Từ Phong hấn cứ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích như vậy cho đến khi tên chấp sự cùng đám người Âm Ma tổng đã rồi đi chừng 15 phút, lúc này hấn mới dám di chuyển cái thân hình đã có chút cứng nhắc của bản thân. Khẽ cử động vai, hấn thắm rủa, lần này trở lại Diệp gia thật không đáng mà, khi không mất đi 10 năm tuổi thọ chỉ để lấy được một đám thư tịch bình thường, ỉ quá, điều an ủi duy nhất đó chính là mờ ra trí năng của hệ thống, ít ra thì từ nay về sau sẽ có một người giải thích cho hấn về cái hệ thống tiền hóa này, hấn đỡ phải mỗ mẫm từng chút từng chút một vớ cùng phiền phức. Lấy ví dụ như cái trí năng nhân tạo này, hấn còn không biết hệ thống có thứ này, nếu không phải hấn gặp nguy hiểm tới tính mạng thì chắc có đến chết hấn cũng không biết.

“Chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế: Giải cứu Diệp Thủy Lan, tương thưởng 50% điểm kinh nghiệm để lên level kế tiếp, Nghịch Thiên Đan một viên.”

“Nhề chủ nhân, Diệp Thủy Lan là con nhóc nào, chủ nhân có Tiểu Linh là đủ rồi, không cần nuôi thêm một tiểu la ị nữa đâu, Tiểu Linh hứa sẽ ngoan mà.”

Đúng lúc này, tiếng nói của Tiểu Linh lại vang lên, lần này lại tiếp tục là một thông báo nữa, nhưng sau đó là một câu nói khiến Từ Phong cảm nín, cái gì đấy, nghe giống như là Tiểu Linh đang.ghen vậy. Ồi trời à, hình như chúng ta vừa mới quen nhau được chưa tới nửa giờ đồng hồ thì phải, ghen cái quỷ gì đấy, chưa kể, không cần nuôi thêm một tiểu la ị vi đã có Tiểu Linh? Diệp Thủy Lan mới mười tuổi, đích xác là một la ị, nhưng bà có tổ Tiểu Linh có thì đã mấy chục vạn tuổi rồi rồi đó.

Có vẻ như từ giờ trở đi, Tiểu Linh sẽ là người phát ngôn trực tiếp cho hệ thống. Hấn không để ý điều này lắm, ít ra thì giọng nói của Tiểu Linh cũng dễ nghe hơn nhiều so với cái giọng người máy của hệ thống trước kia, nếu như tính cách của Tiểu Linh bớt đi một phần tùy hứng cùng.dở đến đó khùng thì sẽ tốt hơn.

Ngay sau khi thông báo kết thúc, Từ Phong hấn nhận thấy tại giao diện của hệ thống trong đầu mình, thanh kinh nghiệm của hấn đang dừng ở mức 7% nay đã đạt tới 57%, đồng thời có thêm một chỉ số nữa ở ngay bên dưới thanh kinh nghiệm, đó là thanh sinh mệnh, lúc này đang hiện thị số 31, chính là số tuổi thọ còn lại của hấn. Từ Phong kiếp này năm nay 19 tuổi, lúc này đã tiêu hao thêm 10 năm thọ nguyên nữa, đồng thời vì li do nào đó mà tuổi thọ của Từ Phong thấp hơn hấn so với người bình thường, chỉ vốn vốn có 60 năm, hơn nữa, có trời mới biết về sau hấn có phải thiếu hụt sinh mệnh tiếp không, vậy nên mục tiêu kế tiếp của hấn đó là điên cuồng thăng cấp, ít nhất phải đạt tới Tướng cấp. Tướng cấp có thể nâng cao thọ nguyên lên tới 150 năm, được thêm 50 năm thọ nguyên có thể bù đắp lại cho việc tuổi thọ của hấn quá ít ỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 23: Nhiệm vụ mới

Đúng lúc Từ Phong đang suy tính cho tương lai, giọng nói của Tiểu Linh lại vang lên:

“Hệ thống ban bố nhiệm vụ tùy chọn

Số lượng: 3. Tình trạng hoàn thành: 0/3

Nội dung:

1.Tìm kiếm nơi hạ lạc của Diệp Cuồng. Thưởng 25% kinh nghiệm

2.(Hoàn thành nhiệm vụ 1 để mở khóa)

3.(Hoàn thành nhiệm vụ 2 để mở khóa)

Chủ nhân có tiếp nhận nhiệm vụ?”

Nghe thấy thông báo nhiệm vụ, Từ Phong mới một nụ cười, có thể chứ, hấn vẫn luôn buồn bực vì cái hệ thống của mình hầu hết đều bắt hấn tự mò mẫm cách để lên level, không hề có chút trợ giúp, nay có vẻ như hệ thống bắt đầu ban bố các loại nhiệm vụ khác nhau, đây chính là cơ hội của hấn để nâng cao level trong thời gian ngắn, thay vì lại đi chém giết yếu thủ, tuy hấn không ngại làm việc đó thêm lần nữa nhưng hấn cũng biết một chút.

Nhiệm vụ yêu cầu hấn tìm kiếm nơi hạ lạc của Diệp Cuồng khiến Từ Phong không khỏi cười khổ, Diệp Cuồng đã dùng Pháp Giới phủ bay đi tận đâu tận đâu rồi, bảo hấn tìm kiếm bằng cách nào đây.

“Chủ nhân ngài dùng não chút đi, nào để đây để sử dụng chứ không phải để cho có không đâu, Pháp Giới phủ thì Pháp Giới phủ chứ, nó không dùng linh lực để thúc giục ư? Mà linh lực tạo ra bởi phụ lục cần bản sẽ khác so với linh lực bình thường, chủ nhân có *Thiên Ma Nhân* mà còn lo không tìm ra được cái tên Diệp Cuồng gì đi ả?” Tiểu Linh có vẻ bất mãn nói.

Nghe Tiểu Linh nói, Từ Phong mới bừng tỉnh vô đầu mình một cái, phải chứ, sao ta lại có thể ngờ đến vậy, hệ thống tiền hóa đã giúp hấn có được bao nhiêu kĩ năng hữu ích, tại sao ta lại không nghĩ tới chứ. Thật ra cũng không thể trách được Từ Phong, hấn tự rằng đã xuyên qua được một đoạn thời gian, nhưng vẫn chưa thể quen hấn được với tình trạng của bản thân lúc này. Đôi khi hấn vẫn giữ những suy nghĩ cùng tư duy của kiếp trước, mà hiển nhiên không phải lúc nào cũng phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của hấn.

Tuy *Thiên Ma Nhân* có thể nhìn thấy linh lực và linh khí, nhưng phải ở khoảng cách nhất định mới nhìn thấy, đứng từ đây có thể nhìn tới tận nơi Diệp Cuồng phá không bay đi, nhưng *Thiên Ma Nhân* cần bản không thể nhìn thấy được cái gì cả. Hơn nữa, theo dòng chảy của linh khí thiên địa, linh lực sau khi thoát ra khỏi cơ thể của võ giả sẽ nhanh chóng bị đồng hóa trở lại thành linh khí, đến lúc đó thì Từ Phong hấn có trang bị thêm một cái Thiên Ma Nhân nữa cũng chịu, vì thế nên Từ Phong không muốn phí phạm thời gian. Tuy vậy, để chắc ăn, hấn tạm thời không nhận nhiệm vụ ngay tức khắc, mà sẽ đợi tới lúc hấn đến được nơi Diệp Cuồng đã sử dụng phụ lục rồi tinh sau, có trời mới biết liệu linh lực từ phụ lục đã tiêu tán hay chưa.

Xung quanh kinh thành cũng có một cánh rừng, thực ra mà nói thì Huyền Linh đại lục khắp nơi đều có rừng cùng với yếu thú có số lượng còn lớn hơn cả nhân loại đến mấy lần. Tuy nhiên khu rừng gần kinh thành đó chỉ là một khu rừng bình thường, không có yếu thú hay gì cả, nói đùa sao, gần kinh thành có yếu thú xuất hiện thì an ninh của kinh thành ra cái thế loại gì chứ. Khu rừng đó cũng chính là nơi phát ra tiếng nổ lúc Diệp Cuồng dùng Chấn Ma phủ. Một đường chạy như bay tới chỗ Diệp Cuồng đã sử dụng phụ lục, điều này thực ra không khó lắm, Chấn Ma phủ đã đốt cháy một mảng rừng thành một đám cây cháy khét, đến lúc này vẫn còn bốc lên khói đen ngùn ngụt, hấn chỉ cần theo dấu khói đen bay lên trời là có thể tìm đến nơi.

Ngay khi đến nơi, hấn có thể nhìn thấy một chiếc hồ cực lớn trên mặt đất sâu chừng 6-7 mét, rộng hơn chục mét, xung quanh đó là một đất cháy nảm đen, một vài mảnh thi thể vương vãi, cây cối xung quanh bốc lửa cùng với mùi thịt cháy khét, không rõ là mùi thịt đã thối hay mùi thịt người. Khẽ hít một cái, Từ Phong không khỏi nhếch mấp cười, hơi hoài niệm cuộc sống kiếp trước, đã lâu lắm rồi hấn không ngửi thấy cái mùi vị này, đây cần bản là mùi thịt người cháy chứ không phải

đã thú gì cả, còn về lộ do hần biết vì sao đây là mùi thịt người thì.....tốt nhất là không nên tìm hiểu về nó.

Miếng băng vải che con mắt trái hần đã tháo ra ngay từ lúc Ngô Anh cùng đám người Âm Ma tổng tấn công Diệp gia lần đầu tiên, Từ Phong khẽ thì thầm “Thiên Ma Nhân!”, vừa dứt lời, hần cảm thấy một luồng khí nóng rực len lỏi trong mạch máu, sau đó tập trung hết vào con mắt trái của hần. Cảm giác bóng rât có chút khó chịu khiến hần không tự chủ mà mở lớn đôi mắt, chỉ thấy vô số ‘sợi chỉ’ nhỏ bắt đầu giăng đầy khắp con mắt trái của hần giống như mạng nhện, nhưng vô cùng rồi rậm chứ không có được đẹp mắt như mạng nhện, từng sợi từng sợi tỏa ra ánh sáng màu đỏ đậm giống như máu.

Khuôn mặt Từ Phong vốn cực kì anh tuấn, không phải kiểu như những công tử ca mặt trắng, mà là một vẻ anh tuấn rất cứng rắn, hơn nữa Từ Phong hần không bao giờ để lộ cảm xúc của mình ra ngoài mặt, biến khuôn mặt hần trở thành vô cùng lạnh lùng lãnh khốc, mặc dù bản chất thực sự của hần không có cứng nhắc đến như vậy. Khuôn mặt hần mang theo vẻ lạnh lùng nhưng lại vô cùng anh tuấn, kết hợp với con mắt trái đen kịt không tồn tại con ngươi, lúc này đang có vô số sợi chỉ phát ra ánh sáng màu đỏ, nhìn vô cùng quý dị. Tổng thể mà nói, hình dạng của Từ Phong lúc này có thể dọa khốc con nít, thậm chí cả một số người yếu bóng vía nhát gan, nhưng khẳng định là một vũ khí lợi hại đối với phái nữ, đây là trong trường hợp có nữ nhân nào có thể.....nhìn thấy hần, bởi vì Từ Phong từ lúc có được kĩ năng của hệ thống, hần rất ít khi giải trừ trạng thái *Ngụy trang* của bản thân.

Đương nhiên, Từ Phong hần có đẹp trai hay không, hần mặc kệ, đẹp trai thì cũng không mãi mà ăn được, trừ khi làm một tiểu bạch kiểm, mà hiển nhiên Từ Phong hần không phải là tiểu bạch kiểm. Sau khi ngó quanh một hồi, Từ Phong rút cuộc đứng dậy từ hần muốn, một tia linh lực màu hoàng kim đang phiêu phù trên không trung, màu sắc khác hoàn toàn so với linh lực hệ kim mà vô gia phát ra, đích thị là linh lực tạo ra từ Phá Giới phù mà hần nhìn thấy lúc trước. Tia linh lực này theo một đường hướng lên phía trên trời, sau đó kéo dài về phía đông, mặc dù tia linh lực màu hoàng kim này ở trên không trung cách mặt đất khá xa, nhưng lấy tầm nhìn của Thiên Ma Nhân, Từ Phong vẫn có thể miễn cưỡng theo dấu nó.

Sau khi xác nhận đại khái phương hướng, Từ Phong phi người lao nhanh theo hướng đã chọn. Ngay sau khi hần vào rồi khỏi chưa đến nửa phút, có hai bóng đen bỗng thình lình xuất hiện ở ngay tại chỗ chiếc hố tạo ra bởi Chấn Ma phù. Hai người quan sát xung quanh một chút, sau đó một người khẽ phát tay, có một mảng rừng đang bốc cháy ngút bùng ngay lập tức bị dập tắt, người còn lại giơ tay lên, bàn tay cong lên giống như đang cầm gì đó, sau đó thì lật tay một cái, chỉ thấy một khối đất đá bị cách không nâng lên cao, sau đó nện xuống cái hồ, ngay lập tức lấp đầy nó. Người này sau đó còn không quên lấy một đồng lớn cảnh cây cỏ khô bao phủ nền đất xung quanh, sau đó vung tay, thu hết tất cả những tàn dư của đám người Âm Ma tổng. Hai người kết hợp dọn dẹp, chỉ trong chớp lát, mọi thứ đã trở lại giống như bình thường, ngoại trừ một vài chiếc cây cỏ vết cháy ra, thì không còn gì khác bất thường, đến lúc này hai bóng đen mới rời khỏi.....

Từ Phong một đường chạy như bay theo dấu vết linh lực để lại trên bầu trời, trái với hần suy tính, tia linh lực này không có kéo dài như hần tưởng. Đại khái chạy bộ khoảng chừng nửa canh giờ, hần đặt chân tới một hẻm núi, đây chính là nơi mà tia linh lực đó hạ xuống từ trên bầu trời.

Đi sâu vào trong hẻm núi một đoạn, cuối cùng Từ Phong cũng tìm thấy Diệp Cường. Chỉ thấy Diệp Cường lúc này trông vô cùng thê thảm, cả người nằm úp trên mặt đất, quần áo rách nát không còn một mảnh nguyên vẹn, cả cơ thể có vô số vết thương dính đầy máu tươi, đằng sau lưng có thể thấy rõ hình một chữ vòng ăn in sâu vào trong da thịt, hai mắt hần trợn trừng, thất khiếu chảy máu, cả người nằm im không nhúc nhích. Từ Phong khẽ nhíu mày, tiến lên kiểm tra hơi thở của Diệp Cường, phát hiện hần đã chết, chết không nhắm mắt.

“Tiếp nhận nhiệm vụ tùy chọn!”

“Hoàn thành nhiệm vụ số 1: Tìm kiếm nơi hạ lạc của Diệp Cường. Ban thưởng 25% điểm kinh nghiệm cần để lên level.

Ban bố nhiệm vụ liên tiếp số 2: Đoạt được không gian giới chi cùng với nhật kí hành trình của Diệp Cường.

Phần thưởng: 25% kinh nghiệm cần để lên level, Huyền giai hạ phẩm vũ kĩ thần pháp tùy chọn.”

Từ Phong nghe xong nhiệm vụ mà cảm thấy không biết nói gì hơn, lấy không gian giới chi của Diệp Cường? Đùa sao, hệ thống từ đầu tới giờ toàn đưa ra mấy thứ nhiệm vụ vô vắn không có chút tính khiêu khích nào cả. Từ Phong hần cần bản không có một tí khái niệm gì về tôn trọng người chết cả, chết là hết, đồ vật của người chết là vật vô chủ, đương nhiên hần sẽ lấy hết, hệ thống ban bố nhiệm vụ có vẻ hơi thừa. Nhìn vai một cái, hần cũng mặc kệ, hệ thống đưa tặng miễn phí điểm kinh nghiệm cho hần, ngu gì mà không nhận lấy, hơn nữa, hoàn thành nhiệm vụ này, hần là hần sẽ lên level 4, tức tương đương với Linh cảnh bát bộ.

Một người bình thường cứ cho là bắt đầu tu luyện từ năm 6 tuổi, tư chất tốt thì mười năm sau có thể đạt tới Linh cảnh lục bộ hoặc bát bộ, tư chất tuyệt hảo thì có lẽ đã đột phá tới Sĩ cấp, còn loại tuyệt thể thiên tài như Diệp Thủy Lan chỉ mất hai năm tu luyện để đột phá tới Sĩ cấp, đến lúc 16 tuổi chắc cũng đã đạt tới Sư cấp thì lại vô cùng hiếm. Từ Phong năm nay 19 tuổi, so với Diệp Thủy Lan thì lớn hơn đến gần mười tuổi, nhưng từ lúc hần tu luyện tới nay mới có hơn 1 tháng, từ không có tu vi lên đến Linh cảnh bát bộ, tốc độ để thăng có thể nói là có một không hai, nhanh đến kinh người, đến cả loại thiên tài như Diệp Thủy Lan cũng còn xa mới kịp.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 24: Tính toán cho tương lai

Mặc dù Từ phong luôn oán thăm cái hệ thống tiến hóa của mình công năng chả ra đầu vào với đầu, không được biến thái như trong tiểu thuyết yy trên mạng, nhưng hần cũng phải công nhận một điều rằng, hệ thống giúp hần tu luyện nhanh hơn gấp nhiều lần so với vô gia thông thường, đồng thời còn cho hần một vài kĩ năng kì dị nữa. Không nói đầu xa, hần tin rằng cả cái đại lục này, tìm được hai kĩ năng cực mạnh đó là *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, căn bản là khó như lên trời. *Liễm tức* thì cũng thôi đi, bí pháp che dấu khí tức thì có thể kiếm được, nhưng cũng không thể nào dùng cả ngày như *Liễm tức* được, còn kĩ năng ẩn thân như *Ngụy trang* thì hần khẳng định có tìm toàn bộ đại lục cũng không có. Đương nhiên có thể loại trừ một thứ đó là Ấn Thần phù ra, nhưng phù lục là thứ gì chứ, độ quý giá của nó khiến cho việc liên tục sử dụng như kĩ năng *Ngụy trang* của Từ Phong là không thể, chưa kể đến việc Ấn Thần phù còn tồn tại trên đại lục hay đã thất truyền thì không ai biết.

Đưa chân hất người Diệp Cường nằm giữa ra, rất may mắn rằng không gian giới chi vẫn còn trên ngón tay của Diệp Cường, Từ Phong cúi người tháo xuống không gian giới chi trên tay Diệp Cường nhưng không được, có vẻ như chiến nhẫn đã được Diệp Cường đeo trên tay một thời gian rất lâu, nay nó đã chặt cứng trên ngón tay hần. Từ Phong cũng không có kiên nhẫn cho mấy thứ như thế này, rút ra một thanh chủy thủ, hần chặt đứt luôn ngón tay đeo nhẫn của Diệp Cường, đằng nào người cũng đã chết rồi, đối với Từ Phong thì chết là hết, làm gì cũng được, hần không quan tâm, rảnh rồi đầu mà bậy tỏ sự kính trọng với xác chết của người khác chứ, làm thế thì người ta sống lại à, phiền phức!

Cầm lấy không gian giới chi của Diệp Cường, Từ Phong bắt đầu xem xét không gian bên trong nhẫn. Chiếc nhẫn này của Diệp Cường là một kiện Huyền giai thượng phẩm Huyền khí, tốt hơn nhiều so với chiếc của Diệp Thủy Lan, không gian bên trong chừng 30 lạp phương. Kiểm tra một chút bên trong, Từ Phong không khỏi có chút hơi thất vọng, vốn tưởng sẽ tìm được mấy tấm phù lục, hoặc là thứ gì đó đáng giá hơn thế, nhưng tất cả những gì hần tìm được đó là vài bình đan dược, một chiếc hộp ngọc, một ít quần áo cùng đồ lặt vặt khác, sau khi tìm tới một lúc, cuối cùng hần cũng tìm thấy cái thứ mà hệ thống gọi là nhật kí hành trình.

“Hoàn thành nhiệm vụ liên tiếp số 2: Đoạt được không gian giới chi cùng với nhật kí hành trình của Diệp Cường.

Ban thưởng 25% điểm kinh nghiệm, Huyền giai hạ phẩm vũ kĩ thần pháp tùy chọn.

Ban bố nhiệm vụ liên tiếp số 3: Tìm kiếm Trảm Thiên kiếm.

Phần thưởng: Đẻ thăng 1 level, Vũ kĩ kiếm pháp hệ thích hợp.”

“Chúc mừng chủ nhân lên level 4, chỉ số cá nhân đã được cường hóa”

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (chưa tiến hóa)

Sát thủ level 4

Nhanh nhẹn: 2510

Thế lực: 2040

Lực lượng: 2580

Tinh thần: 955

Linh lực: 90

Thở dài một tiếng, Từ Phong không khỏi cảm thấy khoan khoái, lại lên level rồi, cứ thế này, chẳng mấy chốc mà hần có thể đột phá linh cảnh, hiện tại tu vi của hần là Linh cảnh bát bộ đỉnh phong, hần không rõ level 5 sẽ đưa hần trực tiếp đạt tới Sĩ cấp hay là Linh cảnh cửu bộ đỉnh phong, nhưng mặc kệ đi, ít nhất hần cũng thấy được con đường tu luyện của bản thân. Hơn nữa, lấy chỉ số cao một cách biến thái của hần, nếu hần không dùng *Liễm tức* thì sẽ vô cùng dễ dàng giả heo ăn thịt hổ, thử nghĩ xem, người nghĩ hần chỉ là một tên Linh cảnh bát bộ, ra tay không hề dùng toàn sức, đến lúc va chạm thì mới nhận ra hần còn mạnh hơn cả Sĩ cấp cửu phẩm, lúc đó thì đã muộn rồi. Nghĩ đến đây, Từ Phong không khỏi nhếch mép cười, luôn tự nhận mình không phải nhân vật chính của tiểu thuyết yy, nhưng hần lại không thể tránh khỏi muốn thực hiện mấy hành động thường thấy của tuýp người nhân vật chính, điển hình là giả heo ăn thịt hổ.

Nhìn lại một chút cái nhiệm vụ, Từ Phong không khỏi nhíu mày, Thiên Ma kiếm, cái thứ gì đây? Hần bên phải hỏi Tiểu Linh:

“Tiểu Linh, nhiệm vụ của hệ thống có bị lỗi hay gì không, sao nó lại bắt ta tìm kiếm cái Thiên Ma kiếm gì đó, ta chưa từng nghe tới nó, căn bản còn không biết nó là cái quỷ gì chứ đừng nói là tìm kiếm nó?”

Nghe câu hỏi của Từ Phong, trái với bình thường, Tiểu Linh im lặng một thoáng rồi mới dùng một giọng nghiêm túc để trả lời:

“Hệ thống giới hạn những gì mà ta có thể tiết lộ cho chủ nhân, nên rất xin lỗi, ta không thể cho chủ nhân biết Thiên Ma kiếm là gì, nhưng ta có thể gợi ý cho chủ nhân một điều, tất cả nhiệm vụ của hệ thống đề ra đều có ý nghĩa hết, không có nhiệm vụ nào là vô nghĩa cả.”

Nhận được câu trả lời của Tiểu Linh, Từ Phong có chút thất vọng, nhưng ngay lập tức hần chú ý tới cụm từ “Ý nghĩa” mà Tiểu Linh vừa nói. Ý nghĩa à, hệ thống không đưa ra nhiệm vụ vô nghĩa..... Giống như nắm bắt được thứ gì đó, Từ Phong ngay lập tức bẫy ra cuốn nhật kí hành trình của Diệp Cường, rồi mở ra đọc. Vừa mới đọc một trang đầu tiên, hần không khỏi cảm thấy hoa mắt vì chữ của Diệp Cường.....quá xấu, khiến hần phải căng cả mắt ra mới có thể miễn cưỡng đọc hiểu.

Hoa mắt thì hoa mắt, Từ Phong hẳn cũng không bỏ cuộc, thì ra cái thứ được gọi là nhật ký hành trình này là những ghi chép của Diệp Cường trong suốt hai năm vừa qua về quá trình du sơn ngoạn thủy của hắn, tất cả việc hắn thấy hay làm đều được ghi chép đầy đủ. Nhanh chóng đọc hết cả quyển nhật kí, cuối cùng Từ Phong cũng hiểu được đầu đuôi lí do Âm Ma tông muốn bắt Diệp Cường đến như thế, chung quy lại cũng chỉ vì cái Thiên Ma Thánh Cung cùng thanh Thánh khí kia. Phải nói Âm Ma tông chọn bất sống Diệp Cường thay vì giết rồi đoạt lấy không gian giới chỉ đúng là một lựa chọn khôn ngoan, bởi vì thứ bọn hắn muốn tìm, Thánh khí Thiên Ma kiếm căn bản không ở trong tay của Diệp Cường, mà đã được hắn cất giấu ở một nơi bí mật.

Hiện giờ Từ Phong cũng đã hiểu được vì sao hệ thống lại yêu cầu hắn đi tìm thanh Thiên Ma kiếm kia. Đồ vật từ trong Thiên Ma Thánh Cung đi ra, lại có chữ Thiên Ma ở trong tên, chắc hẳn là một thứ vô cùng hữu dụng với Từ Phong hẳn, đúng quen bấy giờ hẳn cũng có một nửa dòng máu là Thiên Ma a. Mãi nữa có lợi cho hắn, hệ thống đưa ra nhiệm vụ như vậy cũng vô cùng có lí.

Cất quyển nhật ký đi, Từ Phong đưa mắt nhìn các xác khổng hồn của Diệp Cường, hẳn cũng không đi tìm hiểu nguyên nhân cái chết. Không phải vì hắn lười hay không quan tâm, mà là từ đầu chương ẩn in trên lưng Diệp Cường, lẽ dĩ nhiên là hắn chết do một chương này, mà có thể kích trùng Diệp Cường khi sử dụng Pháp Giới phủ, ngoài Ngộ Anh ra thì Từ Phong không nghĩ ra ai khác. Mặc kệ những thứ đó, Từ Phong đeo chiếc không gian giới chỉ của Diệp Cường lên tay, nhìn xung quanh một chút, định cắt mình rời khỏi đây. Đúng lúc này, giọng nói của Tiểu Linh vang lên:

“Chủ nhân không định thu lại xác của tên Diệp Cường kia hả?”

“Thu lại làm gì, ta cũng không có hứng thú đó chức tang lễ cho hắn a, còn chôn cất thì miễn đi, hắn vốn ta quen biết cũng không, mà thần thích thì lại càng không phải, ta không quan tâm!” Từ Phong nghĩ hoặc trà lòi.

“Liên quan đến luật lệ của hệ thống, ta không thể tiết lộ nhiều được cho chủ nhân, nhưng ta gợi ý cho chủ nhân một chút, ngài nên dùng mọi cách để tạo mối quan hệ tốt đẹp với Diệp Thủy Lan, điều đó rất có lợi cho ngài mai sau, ta chỉ có thể nói được đến thế. Hôn nữa, ngài không phải cũng khá là ưa thích tiểu nha đầu đó sao, mặc dù Tiểu Linh không thích điều này lắm, nhưng ít nhất nếu chủ nhân mang theo xác của Diệp Cường về mai táng, Diệp Thủy Lan hẳn sẽ cảm thấy tốt hơn một chút, dù gì có bé cùng vào mất đi tất cả người thân của mình trong một đêm.” Trái với kiểu nói chuyện diễn diễn rồ rồ bình thường, Tiểu Linh lần này lại nói vô cùng nghiêm túc, mặc dù vẫn không thể tránh được mấy câu không liên quan nhưng thái độ thì rất nghiêm túc.

Từ Phong hẳn bản tính có chút máu lạnh, trung thực mà nói thì là vô cùng máu lạnh và ích kỉ, hắn chỉ quan tâm bản thân mình mà thôi, cho đến khi xuyên qua thế giới này gần đây thì mới có chút thay đổi. Nhìn thì hắn có vẻ cứng đầu, nhưng Từ Phong ngược lại rất biết lắng nghe lời khuyên của kẻ khác, không phải bởi vì người ta nói đúng hay không, mà hắn biết bản thân mình tính cách cùng cách suy nghĩ có chút biến thái không hợp lẽ thường, nên việc tiếp nhận lời khuyên cũng là một cách để hắn thích nghi với mọi hoàn cảnh.

Sau khi suy tính thật hơn, hắn quyết định làm theo lời của Tiểu Linh, dù gì thì hắn có không gian giới chỉ, mang theo xác của Diệp Cường căn bản không tốn chút sức lực, và lại, Tiểu Linh nói đúng, hắn có chút ưa thích tiểu nha đầu Diệp Thủy Lan kia. Hắn cũng không thể mãi giấu diếm được, giấy không gói được lửa, sẽ có ngày Diệp Thủy Lan biết được mình đã mất hết tất cả người thân, đau dài không bằng đau ngắn, ít nhất a táng Diệp Cường từ tế sẽ khiến cô bé cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Quyết định như vậy, Từ Phong phất tay thu lại xác của Diệp Cường, rồi bắt đầu tìm đường trở về kinh thành.

“Tiểu Linh, có là trí năng của hệ thống đúng không, có thể gợi ý ta nên làm gì bây giờ không?”, trên đường đi, Từ Phong nghĩ tới hệ thống, liền hỏi.

Suy nghĩ một lát, Tiểu Linh trả lời, lần này đã khôi phục lại kiểu nói chuyện lúc trước:

“Làm gì hả, hỏi thừa, đương nhiên là luyện level, chủ nhân bây giờ yếu xui, chỉ cần một tên Sư cấp có chút kinh nghiệm thực chiến là cũng đủ để thu thập chủ nhân, đương nhiên ngoại trừ trường hợp ngài đánh lên, nhưng ngài cũng không định đánh lên suốt chứ, mặc dù chức nghiệp của chủ nhân là Sát thủ, nhưng nhiều lúc tình huống không cho phép ngài đánh lên, vậy nên tăng cường thực lực thật sự là bắt buộc.”

Dùng một chút, Tiểu Linh lại tiếp tục:

“Ngài vừa được thưởng một bộ Huyền giai hạ phẩm vũ khí thần pháp tùy chọn, chủ nhân muốn lựa chọn ngay bây giờ không? À mà ta có chút kiến nghị với chủ nhân về cách ăn mặc, trang phục của chủ nhân bây giờ quá xấu, nhìn không ngẫu gì cả, đã là chủ nhân của Tiểu Linh thì phải vừa đẹp trai vừa giàu nữa, đẹp trai thì tạm ổn rồi.....”

Từ Phong nghe Tiểu Linh thao thao bất tuyệt một hồi lâu mà cảm nín hoàn toàn, nhưng nghe nhiều có chút quen, hắn cũng không có lạ với kiểu nói chuyện này của Tiểu Linh nữa, kể kể đầu, hắn nói: “Lựa chọn vũ khí thần pháp thì để sau đi, nói thử ta nghe một chút về trang phục nào, có vẻ thú vị..”. Từ Phong vừa đi vừa nói chuyện với Tiểu Linh, kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang* một lần nữa, thần hình hắn dần biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Sáu tháng sau

Sáu tháng sau...

Vĩnh Diệu thành là một trong những đại thành của Căn Nguyên đế quốc, mặc dù quy mô không được như kinh thành hay Tử Tinh thành nhưng so với đại đa số thành trì khác cũng được coi là to lớn, trong thành cũng có hai gia tộc thực lực không tầm thường, mặc dù không kinh khủng như thị đại gia tộc, à không, bây giờ chỉ còn tạm đại gia tộc, nghe đồn Diệp gia đã trở nên một thế lực bản bí nào đó, chỉ trong một đêm, toàn gia trên dưới hơn ba ngàn mạng người đều bị tàn sát, đến cả phụ nữ và trẻ em cũng không thoát. Tin đồn thì là tin đồn, dân thường không ai để ý, những gia tộc khác thì lại càng không quan tâm, thứ bọn họ quan tâm bây giờ đó là xử lí đại bản Diệp gia để lại ra sao mà thôi.

Bên ngoài Vĩnh Diệu thành, có một thị trấn nhỏ tên Hắc Thạch trấn, thực ra thì xung quanh mỗi một thành trì, dù là thành trì lớn hay nhỏ thì đều có rất nhiều thôn trấn tồn tại, tuy nhiên, Hắc Thạch trấn của Vĩnh Diệu thành lại là một trường hợp khá đặc biệt. Nếu so sánh thì số người ra vào Hắc Thạch trấn còn nhiều hơn cả số người vào ra Vĩnh Diệu thành, tất cả chỉ bởi vì sự tồn tại của một thứ trong Hắc Thạch trấn, đó là một chi nhánh của dong binh công hội.

Nói đến dong binh công hội, thì phải nói đến vô già của Huyền Linh đại lục trước tiên. Mọi người ai cũng biết để trở thành vô già vô cùng khó khăn, lĩnh căn là thứ quan trọng nhất để trở thành vô già, không có nó thì không thể tu luyện, nhưng lĩnh căn lại là thứ trời cho, căn bản không thể kiểm soát, hơn nữa, tỉ lệ nhân loại sinh ra có được lĩnh căn cũng vô cùng thấp, một trăm người thì may ra có được một người có lĩnh căn. Tỉ lệ thấp là vậy, nhưng Huyền Linh đại lục vô cùng rộng lớn, dân cư cũng là thập phần đông đúc, tỉ lệ vô già chưa đến một phần trăm, nhưng một phần trăm của một tỷ đã là một ngàn vạn, mà Huyền Linh đại lục có đến 3-4 chục tỷ nhân khẩu, con số vô già trên toàn đại lục có thể lên đến 3-4 ức, đó là một con số vô cùng khổng lồ.

Nhưng vô già đông đảo lại có một vấn đề, đó là ai cũng phải tu luyện, nhưng tài nguyên có hạn, vậy thì ai sẽ là người có được tài nguyên? Đương nhiên là những người có thực lực mạnh, có bối cảnh lớn. Nói là thế, nhưng vô già có mấy ai có thực lực mạnh, có mấy ai có được bối cảnh lớn cơ chứ, đa phần vô già trên đại lục đều có tu vi thấp, họ cũng là con người, họ cũng cần tiền để sống, cần tài nguyên để tu luyện, nhưng họ không có thực lực để đi cướp đoạt tài nguyên, cũng không có bối cảnh để có tài sản sung túc, ngoài tu luyện ra thì họ cũng chẳng biết làm gì. Thế là một chức nghiệp mới có tên là dong binh ra đời. Những dong binh này, họ tiếp nhận nhiệm vụ từ người thuê, sau đó hoàn thành nhiệm vụ, đổi lấy phần thưởng, sau đó lại dùng tiền bạc kiếm được, đổi lấy tài nguyên tu luyện, và rồi lại tiếp tục vòng tuần hoàn.

Không ai biết được dong binh công hội có mặt trên Huyền Linh đại lục từ bao giờ, nhưng sự xuất hiện của nó đã đánh dấu một thời đại mới cho dong binh. Người có nhu cầu có thể dễ ra nhiệm vụ, dong binh công hội sẽ tiếp nhận nó, đồng thời công bố ra ngoài, dong binh chi cần đến dong binh công hội, tiếp nhận nhiệm vụ sau đó hoàn thành là được. Tuy chỉ là bên trung gian, nhưng dong binh công hội đã giúp cho dong binh trở thành một nghề nghiệp thực sự, đồng thời phát triển thành một thế lực cực lớn trên đại lục.

Bản thân dong binh công hội có chi nhánh ở khắp mọi nơi, nhưng trụ sở của nó thì không ai biết, công hội nhận bất kì loại nhiệm vụ gì, từ tìm kiếm thiên tài địa bảo, tin tức, tìm người đến lập sát yêu thú, thậm chí có tin đồn rằng họ còn tiếp nhận nhiệm vụ ám sát, bất quá chỉ có những dong binh đủ cấp bậc mới có thể chạm đến những nhệm vụ này. Tin đồn cũng chỉ là tin đồn, nhưng không có lừa sao lại có khối, dong binh công hội khẳng định có tiếp nhận mấy loại nhiệm vụ như thế này.

Lại nói đến cấp bậc của dong binh, cấp bậc của dong binh chính là biểu hiện địa vị của dong binh trong dong binh công hội, đồng-bạc-vàng-bạch-kim-kim cương, năm cấp bậc từ thấp đến cao biểu thị cho các loại địa vị khác nhau trong công hội. Cấp bậc của dong binh không hề liên quan tới thực lực của họ, nhưng trên thực tế, hầu như chỉ có người có thực lực cao mới có cấp bậc cao, nghĩ thử xem, nếu người có cấp bậc vàng, nhưng lại chỉ có thực lực tương đương với một tên dong binh cấp đồng, đến lúc tiếp nhận một nhiệm vụ lập sát yêu thú cấp bậc vàng thì chẳng phải là tự sát a. Chưa nói đến vấn đề tự sát hay không, một tên dong binh cấp cao như cấp bậc kim lại đi tiếp nhận nhiệm vụ cấp bạc, vậy thì mất một chết rồi.

Vậy nên mặc dù công hội không quản lí quá chặt chẽ việc một số dong binh lên lút trao đổi huy hiệu cấp bậc của bản thân, nhưng hầu hết chả ai làm như vậy cả, một dong binh cấp bậc cao nhưng có thực lực yếu xui, chỉ riêng ánh mắt khinh bỉ của mọi người đã đủ khiến tên dong binh đó xấu hổ tự sát đến vài lần rồi.

Chính vì Hắc Thạch trấn có một chi nhánh của dong binh công hội, nên lượng người ra vào mỗi nhiều như vậy, đương nhiên hầu hết đều là dong binh, đồng thời còn có thương nhân, phải biết dong binh chính là một đám gia hỏa tiêu tiền như nước a. Còn lí do công hội không đặt chi nhánh trong Vĩnh Diệu thành cũng dễ hiểu, dong binh vốn tất cả đều là một đám sống trên lưới girom, đánh nhau giết người là chuyện thường, mâu thuẫn này sinh rồi giết người ngay trong công hội là việc thường thấy, trạng thái bất ổn như vậy thì sao có thể đặt chi nhánh trong thành trì được.

Chi nhánh dong binh công hội thực ra là một trang viên, phía bên ngoài là một khoảng không lớn cho các dong binh tụ tập, bên trong là đại sảnh, có các bảng nhiệm vụ ở hai bên, trên bảng có các loại nhiệm vụ phù hợp cho các cấp bậc dong binh, ở giữa là vài chục chiếc bàn uống nước, sâu bên trong nữa đó là một chiếc quầy lớn, ở đó có vài nhân viên của công hội đang làm việc. Theo như bình thường thì, dong binh cấp đồng sẽ có thực lực khoảng Sĩ cấp, cấp bậc tương ứng Sư cấp, cứ như vậy tính lên cho đến cấp kim cương, chính là Tôn cấp, không có cấp bậc cao hơn, đơn giản bởi vì cấp cao hơn đó chính là Thánh cấp. Thánh cấp cường giả, ai đến đi trở thành dong binh, lấy tu vi Thánh cấp hoàn toàn có thể đi ngang Huyền Linh đại lục, đến gặp mặt quốc vương của các đế quốc cũng có thể ngang hàng nói chuyện, không ai ăn nỡ mướm đi làm dong binh để tự hạ thấp thân phận cả. Đừng nói đến Thánh cấp, Tôn cấp cường giả tức dong binh cấp kim cương cũng rất ít khi tiếp nhận nhiệm vụ, đến cấp bậc này thì hầu hết đều gia nhập vào một bộ dong binh công hội, trở thành một phần tử của công hội.

Hiện tại là sáng sớm, có thể nói là thời điểm tụ tập nhiều người nhất ở dong binh công hội, thường thì đây chính là lúc các dong binh đến nhận và trả nhiệm vụ, đồng thời một số dong binh còn tìm kiếm đồng bạn để cùng hoàn thành nhiệm vụ, bởi không phải nhiệm vụ nào cũng có thể hoàn thành đơn độc. Bên trong đại sảnh, đám dong binh người thì đang xem bảng nhiệm vụ, người thì đang làm thủ tục nhận nhiệm vụ ở quầy, người thì đang ngồi tán gẫu với bằng hữu, khung cảnh có chút hỗn loạn. Đúng lúc này, một thần ảnh xuất hiện ở lối ra vào khiến mọi người chú ý. Thứ tổ dong binh ra vào dong binh công hội liên tục, nếu mọi người ai cũng chú ý thì chẳng mấy chốc sẽ mất chết.

Mọi người chú ý bởi vì thần ảnh này ăn mặc quá khác người nếu so sánh với các dong binh khác, dong binh bình thường đều mặc giáp da, quần áo gọn nhẹ để tiện hành động, lưng hay hông đều mang theo vũ khí, người thì dùng kiếm, người thì dùng đại đao hay lang nha bổng, nói tóm lại là ai cũng có một món vũ khí vừa tay, mà nếu không mặc giáp da thì cũng sẽ là một bộ quần áo bình thường gọn gàng. Còn người vừa mới đi vào, hẳn thân mặc bộ đồ thuần một màu đen, áo đen, quần đen, trên người còn khoác thêm một chiếc áo choàng có mũ trùm che kín đầu, trên mặt mang theo một chiếc mặt nạ hình quỷ tu là che đi khuôn mặt, từ trên xuống dưới đều không nhìn thấy hắn có vẻ như là mang theo vũ khí.

Đi vào trong dong binh công hội chỉ có hai loại người, một là người để ra nhiệm vụ, hai là dong binh, nhưng nhìn vào chiếc huy hiệu tượng trưng cho thân phận một dong binh đính trên cổ áo của người này, có lẽ người ngu thì cũng biết tên này là

một dong binh. Ở đây, không ít dong binh dùng một ánh mắt kì quái để nhìn tên mới tới này, ai cũng biết cái nghề dong binh này là một nghề nguy hiểm, kể cả nhiệm vụ là bảo vệ cho ai đó, hay là liệp sát yêu thú, chiến đấu là không thể tránh khỏi, chính vì vậy trang phục của dong binh hầu hết đều để phục vụ chiến đấu, hoặc không thì ít nhất cũng sẽ không gây cản trở khi động tay động chân.

Còn trang phục của tên dong binh này, nếu có một từ để miêu tả, thì đó là.....wướng vù, thử nhìn mà xem, bộ quần áo màu đen thì không có gì đáng nói, nhưng chiếc áo choàng kia là sao, thời tiết cũng không có lạnh a, mà kể cả có lạnh thì với sức chịu đựng của võ giả có tinh là gì, chiếc áo choàng trùm lên người như thế thì còn đi chuyển cái nỗi gì, chưa kể đến chiếc mặt nạ kia nữa, người là một dong binh chứ có phải tội phạm bị truy nã đâu mà giấu mặt, đeo mặt nạ như thế kia thì sao có thể quan sát xung quanh một cách hiệu quả được. Mặc dù không ai nói gì, nhưng ánh mắt của rất nhiều người đều lộ vẻ trêu cười.

Đúng lúc này, một tiếng cười lớn vang lên:

“Oahahaha, tức cười chết mất, cái thế loại trang phục gì thế kia, ra vẻ thần bí cái rắm a, nhìn là biết một tên mới vào nghề rồi, lão tử nhìn thấy mà buồn cười muốn chết.....”

Tên dong binh ăn mặc kì quái kia không ai khác mà chính là Từ Phong, lúc này hắn đang liếc nhìn về phía người vừa mới phát ra tiếng cười, chỉ thấy một đại hán có vẻ ngoài thô lỗ đang ngồi ở trên một cái bàn cùng với vài người nữa, tay cầm một bầu rượu, không biết là có phải là say hay không, đang lớn tiếng cười cợt Từ Phong. Từ Phong liếc nhìn người này, nhàn nhạt nói: “Cười đủ chưa?”.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cười đủ chưa?

Tiếng nói của Từ Phong vốn bình thường nay lại nghe vô cùng hỗn tạp, giống như là giọng nói của nhiều người trộn lẫn vào với nhau, tuy không khó nghe cho lắm, nhưng tuyệt đối không giống tiếng nói của người bình thường. Đại hán nghe Từ Phong nói xong cũng chỉ liếc nhìn hắn sau đó tiếp tục cười.

Từ Phong hừ nhẹ một tiếng, nhắc lại: “Ta nói, cười đủ chưa?”

Lần này thì đại hán liền dừng cười, sau đó khinh khinh nhìn Từ Phong:

“Lão tử cười xong hay chưa liên quan cái chỗ gì đến nhà ngươi, bộ mi ngửa đôn hà, cũng đứng lúc lăm, La Bản ta mấy ngày nay không động tay động chân rồi, để ta dạy cho nhóc con mi một chút cái gì gọi là dong binh.” Nói đoạn vô cùng hùng hổ đứng lên xấn tay áo, điệu bộ như muốn động thủ tới nơi. Mấy người ngồi cùng bàn với tên La Bản đó cũng chỉ cười cười, một bộ dáng xem nào nhúc nhích. Tất cả mọi người xung quanh cũng ngạc nhiên, tên La Bản này ở trong Hắc Thạch trấn cũng coi như có chút danh tiếng, vậy mà chưa đến một cái chớp mắt đã bị chế trụ, thực lực của người mặc áo choàng đen này cũng cường hãn a.

Từ Phong nheo mắt nhìn cái tên La Bản kia, *Phân tích nhân vật* lập tức khởi động:

-Tên: La Bản

Sĩ cấp thất phẩm

Nhanh nhẹn: 1510

Thế lực: 1620

Lực lượng: 1835

Tinh thần: 660

Linh lực: 305

Nghe La Bản trào phúng khiêu khích, Từ Phong chỉ cười khẩy một tiếng: “Ồ, ta chỉ hỏi cho lịch sự mà thôi”, vừa dứt lời, hắn biến mất tại chỗ. La Bản căn bản còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy hai chữ “mà thôi” sau đó là một cảm giác lạnh lẽo băng hàn ở ngay trên cổ mình. Đưa mắt nhìn thì chỉ thấy Từ Phong chớp mắt trước còn đứng ở cửa ra vào, hiện tại đã đứng ngay trước mặt La Bản hắn, cánh tay vươn ra, một thanh chủy thủ sắc lém đang kề sát cổ hắn. Cả người Từ Phong lúc này liếc nhìn hắn, liền gật đầu một cái ra ý chào hỏi. Từ Phong giữ nguyên tư thế một chút, sau đó lui lại thanh chủy thủ, chậm rãi bước tới bàn làm việc của công hội, mặc kệ La Bản đang đứng chết trân ở đằng sau. Hắn vốn vô cùng dị ứng với mấy lão già nhìn như sắp chết như thế kia, thực lực thì mạnh mẽ mà cứ thích to ra vẻ già cả yếu đuối.

“Xin lỗi nhưng quy định của dong binh công hội không cho phép xảy ra chiến đấu trong này, nếu có mâu thuẫn thì xin mời ra ngoài giải quyết, dong binh công hội tuyệt không nhúng tay. Vì thiếu hiệp này, có thể nề mặt mũi của lão già này mà thu tay lại được không.” Đứng lúc trắng cảnh đang căng lên như dây đàn, một thanh âm già lão vang lên, Từ Phong liếc nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy một lão già đang ngồi cạnh tấm bảng đề nhiệm vụ. Lão già giống như nhận thấy Từ Phong đang liếc nhìn hắn, liền gật đầu một cái ra ý chào hỏi. Từ Phong giữ nguyên tư thế một chút, sau đó lui lại thanh chủy thủ, chậm rãi bước tới bàn làm việc của công hội, mặc kệ La Bản đang đứng chết trân ở đằng sau. Hắn vốn vô cùng dị ứng với mấy lão già nhìn như sắp chết như thế kia, thực lực thì mạnh mẽ mà cứ thích to ra vẻ già cả yếu đuối.

Một lúc sau La Bản mới hồi thần, một cơn gió thổi qua khiến hắn rung mình, chợt nhận ra sau lưng đã chày đầy mồ hôi lạnh. Khẽ lắc đầu một chút, hắn quay sang mấy người bạn cùng bàn với mình mà hỏi:

“Tên đó là ai vậy, trời ạ, sát khí thật kinh khủng, vừa rồi ta giống như đã dạo qua một vòng địa ngục vậy. Lão tử thế là chưa bao giờ ta có cảm giác kinh khủng như vừa rồi!”

Mọi người nhìn nhau sau đó lắc đầu, một người thanh niên mặc áo xanh ngồi ở gần đó lúc này mới lên tiếng:

“Mấy người bọn mi không biết hắn thì cũng không có gì lạ, dù gì thì hơn nửa năm nay bọn mi cũng không qua lại ở Hắc Thạch trấn này rồi. Và thêm nữa, La Bản, không phải là giống như dạo qua một vòng địa ngục, mà là người đã thiếu chút nữa xuống địa ngục thật rồi. Người không biết chữ ở Hắc Thạch trấn có ba thứ người không nên đắc tội, thứ nhất đó là Huýt Lang dong binh đoàn, thứ hai là Dong Binh Công Hội, thứ ba đó chính là cái tên điên mà vừa rồi suýt chút nữa đã giết người kia.”

Mọi người nghe vậy thì gật gù, bỗng có một người kêu lên:

“A không đúng, chẳng phải Hắc Thạch trấn còn có một cái Kim Hồ bang gì đó nữa sao, chẳng lẽ bây giờ bọn chúng không còn được uy phong như khi xưa nữa?”

Tên thanh niên nhàn nhạt liếc nhìn người với mới kinh hô “Kim Hồ bang không phải là không còn nguy hiểm nữa, mà là không còn tồn tại nữa, bọn chúng đã bị diệt rồi!”. Nghe thấy tin tức kinh người này, không ít người sững sốt, phải biết Kim Hồ bang cũng là một thế lực lớn của Hắc Thạch trấn, cả bang có hơn một trăm người, bang chủ là một Sư cấp bát phẩm võ giả, thực lực của bang chúng cũng không thể coi thường, nghe nói ngoài bang chủ ra, toàn bang còn có 7 tên võ giả Sư cấp nữa.

Lúc này, tên thanh niên lại tiếp tục quăng ra một quả bom lớn: “Người tiêu diệt Kim Hồ bang chính là cái tên điên đeo mặt nạ ta ta kia đó!”

Lần này thì mọi người có chút im lặng rồi, Kim Hồ bang hơn một trăm mạng người cứ như vậy bị diệt, mà lại là kiệt tác của một người khiến mọi người có chút khó tin.

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ ấy, những gì ta nói là sự thực, không tin thì người có thể hỏi bất kì tên dong binh nào đã ở đây vào khoảng chừng 3-4 tháng trước. Dù có chút khó tin nhưng sự thực toàn bộ Kim Hồ bang bị tên điên đó giết sạch không chứa một ai, chính ta đã tận mắt chứng kiến, chắc, trắng cảnh khi đó cũng thật là máu tanh a.” Tên thanh niên hơi híp mắt lại nói giống như đang hỏi tương.

Có người không nhịn được mà lên tiếng: “Vậy cái tên đeo mặt nạ đó vì sao lại tự nhiên diệt Kim Hồ bang chứ, cũng phải có nguyên do chứ, Kim Hồ bang mặc dù thường ngày làm đủ điều ác, nhưng với đám dong binh chúng ta thì nếu không liên quan gì thì chúng ta cũng mặc kệ mà, chẳng lẽ hắn lên cơn hiệp nghĩa?”

Nghe câu hỏi, tên thanh niên áo xanh chỉ nhún vai:

“Ta cũng không biết a, có người nói là do tên phó bang chủ Kim Hồ bang bắt một tiểu cô nương đem về, mà có nương đó lại tình cờ là muội muội của tên điên này, đấy là ta nghe người khác nói, không tận mắt chứng kiến từ đầu nên ta cũng không dám chắc, nhưng ta rất may mắn được thấy trắng cảnh chiến đấu hôm đó. Các người căn bản không thể tưởng tượng được đâu, tên đeo mặt nạ ta ta đó cầm theo hai thanh đoản kiếm một đường xòng thẳng vào đại bản doanh của Kim Hồ bang, bất kì ai lao lên hắn cũng chỉ dùng một kiếm là kết liễu, ta không cảm nhận được tu vi của hắn, nhưng tốc độ của hắn thì phải gọi là tuyệt luân. Bóng người của hắn chỉ thoáng lóe lên rồi biến mất tại chỗ, chớp mắt đã xuất hiện ở chỗ khác, cứ như vậy lặp đi lặp lại, không ai trong Kim Hồ bang có thể ngăn cản. Thậm chí lão đại Kim Hồ bang là Kim Tinh cùng với mấy tên Sư cấp trong bang vấy dấn tên đeo mặt nạ mà cũng không thể làm gì được. Trận chiến kéo dài suốt mười phút, cuối cùng thì...”

“Cuối cùng thì sao?” Có người không chịu được mà thúc giục.

“Cuối cùng thì tên đeo mặt nạ dùng tốc độ kinh người của mình, giết chết từng người cho đến khi tất cả đều chết hân, bản thân hắn cũng dính vô số vết thương, nhưng giống như là không có cảm giác, hắn vẫn chiến đấu mà không bị ảnh hưởng chút nào, vậy nên người ta mới gọi hắn là tên điên.” Tên thanh niên áo xanh kể xong, hít một hơi dài, nhìn mọi người xung quanh đang chìm đắm trong câu chuyện, hắn cũng hơi có chút tự đắc, ai nói ta không biết kể chuyện nào.

La Bản nghe xong cũng đơ người ra một lúc, sau đó mới sự tỉnh sơ hải kêu lên: “Hồng бет rồi, như vậy là hắn đã ghi hận với ta rồi, không được, ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, chết tiệt, cái ngày gì mà xui xẻo thế này, tự nhiên đi học phải một tên điên giết người như ngọc.”

Tên thanh niên áo xanh dùng một ánh mắt khinh bỉ nhìn La Bản: “Trông to con mà có một lá gan thô để, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong mà. Yên tâm đi, hắn không có ý định xử lí người đâu, chỉ là thấy người có chút ngứa mắt nên mới dọa người thôi, dù gì người cũng không phải người duy nhất đã từng trào phúng cách ăn mặc của hắn đâu, cơ mà ít nhất người cũng may mắn hơn.”

“May mắn hơn? Ý người là sao?” La Bản nghi hoặc nói.

“Nói người may mắn hơn bởi vì hai người trước người thật là xui xẻo a, hình như là chọn đúng lúc tâm trạng hần không được tốt cho lắm, người thứ nhất vừa mới mở miệng thì cổ họng đã xuất hiện một thanh chủy thủ cắm xuyên qua, lần sau thì người kia đỡ hơn chút, nói được hai câu sau đó mới bị giết, vậy nên mới nói người may mắn, không bị giết chết một cách trực tiếp.” tên thanh niên áo xanh nhún vai giải thích.

La Bân nghe vậy không tự chủ được đưa tay lên sờ sờ cổ, mọi người xung quanh cũng không khỏi có chút đồng tình nhìn hần, chọc đến một tôn sát thần nhưng vẫn giữ được mạng, đúng thật là trong cái rủi có cái may.

Từ Phong lắng thõng đi tới quấy tiếp nhận nhiệm vụ, đằng sau vang lên những tiếng xì xào bàn tán, hần không cần nghe cũng biết nội dung là gì, mỗi lần hần ra tay là câu chuyện của hần với Kim Hồ bang lại được kể lại một lần nữa. Nói đến Kim Hồ bang, Từ Phong lại nhớ đến tên phó bang chủ, hần víi tên “Từ Phong” đã chết kia căn bản chính là đồng đạo a, đều là hai tên “âu dâm” lolicon chính hiệu. Chuyện kể rằng, có một tiểu la ly tên Diệp Thủy Lan đi mua đồ trong Hắc Thạch trấn, bất ngờ lọt vào tầm mắt của một tên lolicon kiêm phó bang chủ Kim Hồ bang. Diễn biến về sau thì không cần kể cũng biết, “ca ca” của tiểu la ly Diệp Thủy Lan nói con tam bánh, đem Kim Hồ bang, một trong ba thế lực lớn của Hắc Thạch trấn xóa sổ hoàn toàn.

Nhớ lại lúc đó, Từ Phong không khỏi cảm thấy ngứa tay, chưa khi nào mà hần chém giết…….đã tay đến như vậy, ít nhất là từ khi xuyên việt qua. Đối mặt với Sư cấp thất phẩm cùng một đám 7-8 Sư cấp khác, đó là lần đầu tiên hần sử dụng dị năng của bản thân: *Đột phá cực hạn*. Không biết là do hệ thống đã khiến cho dị năng của hần trở nên mạnh hơn, hay là do chỉ số cơ bản của hần vốn đã quá cao, nhưng sau khi sử dụng, Từ Phong hần cảm thấy *Đột phá cực hạn* trở nên lợi hại hơn xưa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Vũ kĩ thân pháp

- Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 7

Nhanh nhẹn: 3730

Thế lực: 3170

Lực lượng: 3810

Tinh thần: 1510

Linh lực: 250

Đó chính là chỉ số của Từ Phong lúc xích mích với Kim Hồ bang nỏ ra, mặc dù tu vi của hần mới chỉ là Sĩ cấp ngũ phẩm nhưng chỉ số lại tương đương với Sư cấp lục phẩm. Tuy vậy, thế vẫn là chưa đủ để đối phó với bang chủ Kim Hồ bang Kim Tinh có tu vi Sư cấp bát phẩm cùng với một đám 7-8 tên Sư cấp khác nữa, chính vì vậy mà hần phải sử dụng *Đột phá cực hạn*. *Đột phá cực hạn* giúp Từ Phong vượt qua được giới hạn của cơ thể, tạm thời gia tăng thực lực đối lấy cơ thể bị tổn thương, nhưng có kỉ năng *Tái sinh siêu tốc*, hần ngược lại không còn quan tâm tới tác dụng phụ của *Đột phá cực hạn* nữa. Sử dụng nó khiến chỉ số của hần tăng vọt lên tới Sư cấp cửu phẩm, chênh lệch với Sư cấp bát phẩm không quá lớn, nhưng phối hợp với vũ kĩ thân pháp của hần ngược lại lại quá thừa để đối phó Kim Tinh cùng đám thủ hạ.

Lại nói tới vũ kĩ thân pháp của Từ Phong, có tên là Phù Quang Di Ảnh, chính là phần thưởng nhiệm vụ ngày đó, khi hần lấy được không gian giới chi của Diệp Cuồng, phần thưởng là một bộ Huyền giai hạ phẩm vũ kĩ thân pháp tùy chọn. Sau đó thì hần đã bán với Tiểu Linh để lựa chọn vũ kĩ thân pháp thích hợp, vũ kĩ thân pháp của hệ thống vô cùng nhiều, tuy chỉ gói gọn trong Huyền giai hạ phẩm nhưng cũng có đến mấy trăm bộ.

Từ Phong hần cũng không có lựa chọn kĩ càng, hần chỉ yêu cầu Tiểu Linh tìm cho hần một bộ vũ kĩ thân pháp có khả năng bộc phát tốc độ trong khoảng cách ngắn mạnh nhất là được, giống như thuận đi thì càng tốt. Nghe xong yêu cầu của Từ Phong, Tiểu Linh có chút ngạc nhiên, người khác chọn vũ kĩ thân pháp hầu hết đều muốn chọn loại có thể giúp phi hành, hoặc tăng tốc độ di chuyển về mặt tổng thể, đáng này Từ Phong hần lại muốn vũ kĩ thân pháp chỉ cho phép bộc phát tốc độ ở khoảng cách ngắn trong nhất thời, có chút khác người, nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, Tiểu Linh vẫn vui vẻ làm theo mà tìm ra cho hần bộ thân pháp Phù Quang Di Ảnh này.

Thực ra Từ Phong đề ra yêu cầu này cũng có dụng ý cả, chức nghiệp của hần là sát thủ, và bản thân hần cũng là sát thủ, sát thủ cần nhất là gì, nếu là người thường sẽ nghĩ là thực lực, nhưng hần lại không cho là như vậy. Thực lực đúng là quan trọng, nhưng đối với sát thủ mà nói, tốc độ mới là thứ quan trọng nhất. Thứ nghĩ xem, sát thủ dĩ nhiên là đánh lén, nhưng không phải lúc nào cũng có thể thành công, nếu không thành công thì chỉ có hai trường hợp, đánh hoặc chạy, nếu đánh, bản thân sát thủ luôn có thói quen phục kích đánh lén ngược lại trong đối chiến trực tiếp sẽ không có chút lợi thế về mặt kinh nghiệm nào cả, nếu tốc độ ngoại dù nhanh thì có thể bù lại điểm yếu này, còn nếu chạy, nói nhảm, đương nhiên tốc độ là quan trọng rồi.

Hầu hết vũ kĩ thân pháp mà hệ thống đưa ra, Từ Phong hần đều nhận thấy một điểm chung đó là quá chú trọng vào việc làm thế nào để phi hành, hoặc không thì làm thế nào tăng tốc độ của bản thân khi di chuyển quãng đường dài. Một số khác thì lại là một dạng kĩ năng di chuyển phụ trợ cho vũ kĩ, giúp tăng cường khả năng chiến đấu, nhìn vô cùng hoa mỹ, giống như là một điệu múa vậy, đây chính là cái thứ mà Từ Phong thấy vô cùng nhiều trong tiểu thuyết yy, nhưng trên thực tế, hần thấy thứ này vô cùng…….vô dụng trong chiến đấu thực tế, đối thủ sẽ không đứng đấy mà nhìn ngươi múa mà thế nào thì múa đấy. Mặc kệ ngươi múa may ra sao, ta bạo phát tốc độ một kiếm đem ngươi chém chết, ở đấy mà múa, thích múa thì xuống địa ngục mà múa.

Phù Quang Di Ảnh, Huyền giai hạ phẩm vũ kĩ thân pháp, khả năng tăng cường tốc độ của nó vô cùng kém, chỉ tương đương với Hoàng giai trung phẩm vũ kĩ, nói cách khác là nó dễ thăng tốc độ của Từ Phong lên thêm khoảng 10%, gần như không khác biệt lắm so với bình thường, nhưng nó cho Từ Phong một kĩ năng tuyệt hảo mới.

-*Thuần bộ* (Chủ động) (Tiêu hao 30 linh lực): Tăng mạnh tốc độ của người sử dụng lên gấp bốn lần bình thường trong 2 giây, không giới hạn số lần sử dụng.

Đây chính là thứ mà Từ Phong cần, với bốn lần tốc độ bình thường, khi sử dụng thì Từ Phong hần so với thuận đi trong tiểu thuyết yy cũng không khác là bao, chỉ khác một chút là đây là di chuyển tốc độ cao, chứ không phải dịch chuyển tức thời như thuận đi, nhưng như vậy cũng là đủ đối với hần rồi.

Cũng nhờ sử dụng *Thuần bộ*, Từ Phong hần dễ dàng xử lí đám người Kim Hồ bang kia, mặc dù tiêu tốn linh lực, nhưng trong không gian giới chi của Diệp Cuồng có tới mấy bình Hối Nguyên đan, một loại đan dược chuyên dùng để khôi phục linh lực. Có thể hữu dụng với Vương cấp cường giả, đối với Từ Phong hần chỉ có một chút linh lực nhỏ nhoi đương nhiên là có tác dụng không nhỏ rồi, hần có thể liên tục sử dụng *Thuần bộ* để xử lí đám người Kim Hồ bang mà không lo cạn kiệt linh lực. Lúc này hần mới nhận ra tầm quan trọng của linh lực, không phải cứ chỉ số cơ thể cao là được, vũ kĩ cũng đóng vai trò vô cùng quan trọng đối với thực lực của một người, thế nhưng để sử dụng vũ kĩ thì phải nhờ đến linh lực, vậy nên linh lực đối đảo là một lợi thế không nhỏ.

Thật lòng mà nói, nếu không phải nhờ mấy viên Hối Nguyên đan cùng *Thuần bộ*, Từ Phong hần cũng lắm thì xử lí được vài tên Sư cấp rồi sau đó cũng sẽ kiệt lực, căn bản không thể nào xuất hiện trắng cảnh 1 đầu 100 như vậy được. Tuy vậy thu hoạch cũng khá là khả quan, hần thu được hần một level từ việc giết chóc, từ level 7 lên ngay level 8, dù gì cũng hơn 100 mạng người, trong đó không thiếu người có tu vi cao hơn hần, phải biết hần được điểm kinh nghiệm thường thêm nếu đánh vượt cấp a.

Quay trở về thời điểm 6 tháng trước, Từ Phong hần sau khi mang thì thể Diệp Cuồng về, liền đem theo Diệp Thủy Lan một đường ra khỏi kinh thành, sau đó phiêu bạt tới Vinh Diệu thành này. Hần không muốn rời khỏi Càn Nguyên đế quốc, người ta nói nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất mà, hơn nữa, mặc dù một đường đem theo Diệp Thủy Lan đi chuyển, hần đều sử dụng kĩ năng *Ngụy trang*, nhưng cẩn thận vẫn hơn. Ở Vinh Diệu thành, Từ Phong nghe theo lời khuyên của Tiểu Linh, gia nhập dong binh công hội, trở thành một dong binh, cũng là tiện nghi cho hần khi Diệp Cuồng có để lại một huy hiệu dong binh cấp bạch kim trong không gian giới chi của hần, giúp Từ Phong tránh khỏi nhiều phiền phức.

Cũng nhờ chiếc huy hiệu này, mà Từ Phong hần được quyền xem xét và tiếp nhận nhiệm vụ của dong binh công hội ngầm. Gọi là dong binh công hội ngầm bởi vì những nhiệm vụ ở đây, không có cái gì là tốt cả, hầu hết là nhiệm vụ ám sát, cướp tài vật, bắt cóc, tất cả đều là những nhiệm vụ không nên đem ra ngoài ánh sáng. Bất quá, Từ Phong lại thích điều này, theo như lời Tiểu Linh, nếu hần nhận nhiệm vụ từ dong binh công hội, hệ thống cũng sẽ tính nhiệm vụ đó như là một nhiệm vụ tùy chọn của hệ thống, sẽ có tướng thưởng nhất định, đó chính là lí do Tiểu Linh đề nghị hần gia nhập dong binh công hội, hoặc ít nhất là nhận nhiệm vụ từ đó. Thậm chí, nếu nhận nhiệm vụ đúng chức nghiệp của bản thân, tức “Sát thủ” hoặc “Thợ săn”, Từ Phong sẽ nhận được thêm điểm kinh nghiệm.

Vậy là trong suốt khoảng thời gian ở Vinh Diệu thành, những gì Từ Phong hần làm đó chính là……ám sát, chủ yếu là quan lại quý tộc ở địa phương và các vùng lân cận, thậm chí có cả người của hai đại gia tộc Vinh Diệu thành. Tiến độ tăng level của hần cũng cực nhanh nhờ tướng thưởng của hệ thống, phải nói mấy cái nhiệm vụ này dễ như trở bàn tay đối với hần a, *Ngụy trang*, sau đó đánh lén, mấy tên quý tộc lười biếng tu luyện có tu vi bé tẹo sao có thể là đối thủ của hần, cứ như vậy tướng thưởng của hệ thống cứ tới vô vù. Đương nhiên hần cũng có nhận mấy nhiệm vụ sẵn yêu cầu, dù gì cũng hợp với chức nghiệp “Thợ săn” của hần, được thêm điểm kinh nghiệm miễn phí, ngại gì không làm. Chỉ khi nào không có việc gì làm Từ Phong mới nhận một vài nhiệm vụ bình thường để làm giết thời gian.

Đi tới quấy, một nữ nhân viên ở đó nháy mắt đã nhận ra Từ Phong, dù gì thì cách ăn mặc của hần cũng quá bắt mắt, nhìn một lần là nhớ, hơn nữa hần cũng là một trong số cực ít dong binh ở Hắc Thạch trấn có huy hiệu cấp bạch kim. Nữ nhân viên nhìn thấy hần liền cúi chào, sau đó thái độ có chút cung kính nói:

“Xin hỏi ngài đến là để trả nhiệm vụ, nhận nhiệm vụ mới hay là…….tôi nơi đó?”

“Đưa ta tới nơi đó đi!” Từ Phong cũng không hề xa lạ, trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Nữ nhân viên hiểu ý, đứng dậy đưa tay ra dẫn mời, sau đó để Từ Phong tùy ý đi vào sâu bên trong. Ra khỏi đại sảnh, đi sâu vào bên trong một đoạn nữa, Từ Phong bước vào một căn phòng, so sánh với đại sảnh bên ngoài thì nhỏ hơn nhiều lần, chỉ đủ cho vài chục người đứng. Nhỏ thì nhỏ, trong này cũng chẳng có ai cả, ngoài hai nhân viên ngồi trong góc. Đây chính là dong binh công hội ngầm trong truyền thuyết, nhưng điều kiện tiên quyết đó là chỉ có hội viên cấp bạch kim trở lên hoặc nhân viên cấp cao của công hội mới có thẩm quyền đi vào. Hai tên nhân viên nhìn thấy Từ Phong đi vào thì cũng chỉ gật nhẹ đầu, sau đó cầm cúi xem xét sổ sách gì đó.

Từ Phong cũng lười để ý, trực tiếp đi tới một tấm bảng, trên đó cũng treo các loại nhiệm vụ, nhưng mỗi nhiệm vụ đều kèm theo một cuốn sổ nhỏ ghi chi tiết nhiệm vụ. Hần nhìn thoáng qua chỗ nhiệm vụ ngày hôm nay, cướp tài sản, bắt cóc, hạ độc, ám sát……bất kì thế loại nhiệm vụ tới tấp gì có thể tưởng tượng ra đều có mặt ở trên tấm bảng này. Từ Phong nhìn tấm bảng nhiệm vụ một hồi mà thất vọng, hần vốn muốn tìm nhiệm vụ ám sát, tuy không phải là không có mà là hần không làm được. Hai nhiệm vụ ám sát, mục tiêu toàn là cường giả Vương cấp, thế có khác gì bảo hần đi chịu chết, hiển nhiên hần không thể tiếp nhận hai nhiệm vụ này.

Khế kể đầu, Từ Phong rời khỏi căn phòng, có một vài nhiệm vụ mà hần có thể làm, nhưng hần lại không làm, không phải vì phần thưởng không hấp dẫn hay nhiệm vụ quá khó, mà chỉ đơn giản là bởi vì hần không thích làm, vậy thôi.

Đang lúc hân chuẩn bị rời đi trang viên của dong binh công hội, một bàn tay đặt lên vai hắn, kèm theo đó là một giọng nói: “Xin chào anh bạn.”, lời còn chưa dứt, hai thanh chủy thủ của Từ Phong đã khẽ sát lên cổ người này khiến hắn không khỏi cảm nín. Lúc này Từ Phong mới nhìn thấy rõ gương mặt của người này, đó là một thanh niên gầy gò có mái tóc màu nâu, gương mặt phổ thông đến không thể nào phổ thông hơn được nữa, hiện tại đang giờ cả hai tay lên trời ra ý đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Dong binh đoàn vô danh

Vừa rời Từ Phong phản ứng là do bản năng mà thôi, xác định người thanh niên này không có chút uy hiếp nào, hắn liền thu chủy thủ lại. Từ phía sau tên thanh niên, có năm người bước đến, 4 nam 1 nữ, một đại hân râu ria xồm xoàm, một thanh niên có chút cục mịch, tướng mạo giống đại hân râu xồm như dục, một ông già khoảng 6-70 tuổi, một cô nương xinh đẹp, cuối cùng là một người khiến Từ Phong có chút chú ý, bởi vì tên này to cao một cách khác thường. Từ Phong hân cao hơn 1.85 mét, thể hình có thể nói là cao lớn, nhưng hắn cũng còn thấp hơn cả ba vai của cái tên này, nếu tính toán ra, tên này phải cao tới 2.3 mét chứ không ít, tay chân vô cùng to lớn, đeo sau lưng một chiếc riu cũng.không lồ không kém, đứng là quái nhân mà.

Cô gái duy nhất trong đám người tiến tới với vai tên thanh niên gầy gò kia, giọng nói có chút trêu đùa: “Thế nào rồi, sợ võ mặt rồi chứ, ta đã bảo hắn ta không dễ gần mà ngươi cứ không tin.” Tên thanh niên nghe vậy thì cũng chỉ cười trừ có chút xấu hổ. Từ Phong nghe có gái nói mà có chút cảm nín, có nhìn xem ai đang đứng ngay trước mặt đây không mà nói như vậy, biết ý một chút chứ. Lúc này đại hân râu xồm mới cười ha ha nói: “Được rồi tiểu nha đầu, không trêu chọc cậu ta nữa. Còn anh bạn, có thời gian rảnh chứ, bọn ta có chuyện muốn nói với cậu.”

Nhìn cái tổ hợp kì quái trước mắt, nếu là bình thường Từ Phong đã bỏ đi mà không thèm nhìn lại lần hai, nhưng mà mà xui quý khiến thế nào lại khiến hắn gât đầu một cái. Mười phút sau, Từ Phong lúc này đang ngồi trong một quán rượu, trước mặt là tổ hợp 6 người kì quái kia. Đại hân râu xồm cầm bình rượu rót mấy chén chia cho mọi người, sau đó cũng rót một chén đưa tới trước mặt Từ Phong, rồi mới mở miệng nói:

“Xin giới thiệu một chút, ta tên là Ôn Văn Sơn, đây là con trai ta Ôn Thu Sa, tên nhóc mới bị cậu dọa là Mặc Thủy, tên to cao kia là đệ đệ của Mặc Thủy, Mặc Hóa, đây là y sư của chúng ta, Vương Lão, tiểu nha đầu này là cháu gái của Vương Lão, Vương Bảo Nhi. Bọn ta là một dong binh đoàn nhưng không có danh tiếng hay tên tuổi gì cả, ta là đoàn trưởng, rất vui được gặp cậu.” Nói đoạn giờ tay ra muốn bắt tay chào hỏi với Từ Phong.

Từ Phong liếc nhìn chén rượu đặt trước mặt mình, rồi rượu cái rắm á, không thấy lão tử đang đeo mặt nạ sao, thế này thì uống kiểu gì, đây là ngu ngốc hay là vô tình vậy. Trục tiếp lõ đi cái tay của Ôn Văn Sơn trước mặt, Từ Phong nhàn nhạt nói “Tìm ta có chuyện gì?”

Ôn Văn Sơn có chút xấu hổ rụt tay về, vội vàng lấy chén rượu uống cạn cho để vô lýng túng, nói: “À thì vừa này bọn ta có nghe câu chuyện của cậu với Kim Hồ bang, dù không biết tình huống lúc đó nhưng ta cũng vô cùng bội phục trước hành động của cậu. Phải biết Kim Hồ bang là một bang phái khổng kếp a, không chuyện xấu gì không làm, chỉ là không có ai có tâm lòng hiệp nghĩa đứng lên giống như cậu thôi, chứ nếu tất cả dong binh cùng chung tay, Kim Hồ bang có là gì.”

“Nói vấn đề chính, tìm ta có việc gì?” Từ Phong không nhận được lên tiếng đánh gãy tràng tán dương ca tụng của Ôn Văn Sơn.

Bị chặn họng, Ôn Văn Sơn không khỏi có chút mất hứng, nhưng quá tam ba bận, rút kinh nghiệm từ hai lần trước, hắn cũng không có dài dòng, mà nói thẳng: “Bọn ta có một nhiệm vụ bảo vệ một thương đội đi xuyên qua Lam Linh sơn mạch, vốn bình thường một mình bọn ta cũng đủ để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thương đội lần này quá lớn, ta sợ nhân thủ không đủ, nên có ý định chiêu mộ thêm 1-2 người để giúp sức. Có thể xử lí cả Kim Hồ bang, chứng tỏ thực lực của cậu cũng rất mạnh, ta muốn hỏi xem liệu cậu có hứng thú tham gia cùng bọn ta không, yên tâm, thủ lao ta sẽ trả đầy đủ cho cậu, không thiếu một đồng. Thế nào, có hứng thú chứ?”

Lam Linh sơn mạch chính là con đường tắt nối giữa Vinh Diệu thành cùng với Thiên Ứng thành, cũng là một đại thành khác. Bên trong Lam Linh sơn mạch nguy hiểm trùng trùng, thường xuyên có yêu thú xuất hiện, so với Ngọa Long sơn mạch thì còn nguy hiểm hơn, ít nhất Ngọa Long sơn mạch quá rộng lớn, yêu thú cấp cao có thể dễ dàng chiếm được địa bàn ở sâu phía trong, không cần phải đi ra ngoài, đằng này Lam Linh sơn mạch diện tích cũng khá lớn, nhưng số lượng yêu thú lại quá nhiều, có thể thường xuyên thấy yêu thú nhai gai tam giai, thậm chí từ giai cũng có xuất hiện qua.

Tuy nhiên, nguy hiểm thì nguy hiểm, đây là con đường ngắn duy nhất đi thông tới Thiên Ứng thành, nếu đi những con đường khác, thời gian đi đường thường bị kéo dài ra đến 7-8 lần, chính vì vậy rất nhiều thương đội vẫn lựa chọn Lam Linh sơn mạch làm con đường chính, chỉ có điều họ buộc phải thuê dong binh để hộ tống bảo vệ mà thôi. Hơn nữa, từ Thiên Ứng thành có thể dễ dàng đi chuyển tới các thành trì khác.

Thuê dong binh bảo vệ là một điều vô cùng bình thường trong giới dong binh, thậm chí còn được giới dong binh ủng hộ nhiệt liệt, dù gì thì nhiệm vụ kiểu này cũng khá là béo bở, thủ lao lớn, không phải lúc nào cũng có chuyện dễ động thủ, điển hình việc nhẹ lương cao.

Từ Phong suy nghĩ một chút, mấy nhiệm vụ ám sát không phải lúc nào cũng có, hơn nữa, suốt mấy tháng nay, số người mà hắn ám sát cũng lên tới hơn 20 người rồi, trong khoảng thời gian ngắn chắc chắn sẽ không còn kiểu dạng nhiệm vụ như vậy nữa, người đầu nhiều như vậy để cho hân giết cơ chứ. Vậy nên cách kiếm điểm kinh nghiệm để lên level đó là tiếp nhận những nhiệm vụ thông thường. Hắn cũng có thể chọn cách khác, chẳng hạn như săn giết vô gia, nhưng đợt trước hắn đã xử lí một Kim Hồ bang hơn trăm người, tạm thời hắn cũng không muốn làm sát tiếp, và lại người ở Hắc Thạch trấn người cũ nhìn thấy hắn như nhìn thấy ôn thần, người mới tới thì lại được người cũ cảnh báo, như Ôn Văn Sơn dám tiếp cận nói chuyện với hắn căn bản là không bao giờ xảy ra. Còn về khoản chạy vào Lam Linh sơn mạch săn yêu thú thì cũng thôi đi, quá tốn thời gian, hơn nữa kinh nghiệm cũng điểm tích lũy nhận được từ hệ thống không được nhiều như mấy cái nhiệm vụ này được. Đã nếm thử cảm giác thăng cấp nhanh chóng từ nhiệm vụ, Từ Phong hắn không muốn quay trở lại săn giết yêu thú chút nào.

Nghĩ thông suốt, Từ Phong liền nói: “Thời gian và đích đến?”.

.....

Bây giờ là buổi chiều, Từ Phong trở về sau khi đồng ý gia nhập cùng đám người Ôn Văn Sơn, hai ngày nữa hắn sẽ xuất phát, vậy là hắn có một chút thời gian để nghỉ xả hơi, dù gì quãng thời gian qua, hắn đã quá điên cuồng làm nhiệm vụ. Rời khỏi Hắc Thạch trấn, hân dùng *Nguy trang* ở một góc khuất rồi tiến về Vinh Diệu thành, hắn không muốn bị bắt kì ai theo đuôi cả, phiền phức lắm.

Vì đang ở trong trạng thái *Nguy trang*, Từ Phong cứ như vậy ngóng nghênh tiến vào Vinh Diệu thành, một mạch đi tới khu bình dân, lúc này hân mới hồi bộ kĩ năng *Nguy trang* của mình. Đứng trước một căn nhà gỗ nhỏ, hân thấy nhẹ tẩm vào chân ở bên ngoài sân rồi bước vào bên trong. Nghe thấy tiếng động, một bóng hình nhỏ bé bước từ trong nhà đi ra, đó là một cô bé khoảng chừng mười tuổi, dù mặc một bộ quần áo vải bình thường nhưng không dấu nổi vẻ khá ái, khuôn mặt phần điều ngọc mài, mái tóc dài ngang lưng đen nhánh, trên tay vẫn còn đang cầm một chiếc muối lớn.

Tiểu cô nương này chính là Diệp Thủy Lan, lúc này nhìn thấy Từ Phong, cô bé reo lên: “Ca ca đã về!”, sau đó tiện tay ném luôn chiếc muối đang cầm trên tay đi, chạy ra ngoài nhào vào trong lòng Từ Phong. Nhìn thấy tiểu a ly lao về phía mình, Từ Phong không khỏi buồn cười, nhẹ nhàng ôm lấy tiểu nha đầu trong lòng, hân đưa tay khẽ xoa đầu Diệp Thủy Lan, nhẹ giọng nói: “Tiểu nha đầu nhà muối, lúc nào cũng vậy, ở nhà có vấn đề gì xảy ra không?”

Diệp Thủy Lan dụi dụi đầu vào lòng Từ Phong, nói lí nhí: “Không có chuyện gì đâu ca ca, mọi người ở đây đối xử với muối rất tốt a!”

“Vậy thì tốt, ta cứ nghĩ mọi người sẽ có chút ý kiến với người mới tới như chúng ta chứ.” Từ Phong cười cười, nói đoạn cùng Diệp Thủy Lan đi vào trong nhà. Đây là một căn nhà nhỏ, nhưng là một căn nhà bên trong Vinh Diệu thành, nào có đơn giản, một căn nhà thế này, Từ Phong hẳn đã phải trả ba ngàn kim tệ cho nó a. Đây căn bản là một cái giá cắt cổ, phải biết chừng một trăm kim tệ là đã đủ cho một ga đình gánh chịu sinh hoạt phí trong một năm, nhưng Từ Phong hẳn cũng không quan tâm nhiều đến vậy, ba ngàn kim tệ cũng chỉ tương đương 30 điểm tích lũy sau khi quy đổi từ hệ thống, đối với Từ Phong hẳn thì gần như là miễn phí, dù gì trong 6 tháng vừa ra, hân cũng không phải ngồi chơi, hiện tại trong hệ thống cũng có khoảng chừng hơn 7 vạn điểm tích lũy.

Sau sự có Kim Hồ bang, Từ Phong nhận ra Hắc Thạch trấn cũng không có dễ sống đến vậy, ở đây quá hỗn tạp, bởi nguyên có dong binh công hội, dù mọi loại người tới nơi này, hầu hết là dong binh, mà đám dong binh đó thì không có gì được coi là việc xấu cả, mà việc xấu có lợi thì cũng lắm, nên nhớ đây là một thế giới tàn khốc và máu tanh. Diệp Thủy Lan ở đó không an toàn chút nào, bỏ ra 3000 kim tệ mua nhà trong Vinh Diệu thành cũng không lỗ, ít nhất an toàn được đảm bảo. Chừng đó tiền đối với Từ Phong hẳn bây giờ chỉ là chín trâu mất một sợi lông. 30 điểm tích lũy, hân cũng chỉ cần tiện tay xử lí hai-ba con yêu thú nhí giai là cũng được chừng đó.

Diệp Thủy Lan nhìn trang phục của Từ Phong, bâu môi nói:

“Ca ca đã về nhà rồi, có thể bỏ cái áo choàng cùng mặt nạ xuống không, muối nhìn vẫn thấy không quen chút nào cả.”

Từ Phong nghe vậy cũng chỉ nhún vai không nói gì, đem cái áo choàng cởi ra, nhưng mặt nạ thì vẫn để nguyên rồi lấy một chiếc ghế ngồi xuống. Diệp Thủy Lan thở dài một tiếng, leo lên ngồi trên đùi Từ Phong, hai tay đặt lên trên chiếc mặt nạ của hân:

“Ca ca đứng như vậy chứ, dù ca ca có biến thành hình dạng gì, ca vẫn luôn là người mà Lan nhi yêu quý nhất, dù gì ca cũng là người thân duy nhất còn lại của Lan nhi mà.”

Nói đoạn liền thả xuống mặt nạ của Từ Phong. Chỉ thấy diện mạo của Từ Phong lúc này so sánh với trước kia thì vô cùng khác biệt, mái tóc vốn màu đen nay đã bạc trắng, vẫn là con mắt trái màu đen tuyền, nhưng đồng thời khuôn mặt bên trái của hân lại bị bao phủ bởi từng đường phủ vân màu đen loằng ngoằng đan xen nhau, trông vô cùng kì dị.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29: Huyết mạch tiến hóa

Từ Phong trở nên như thế này bắt đầu từ 5 tháng trước, tức là một tháng sau khi hân cùng Diệp Thủy Lan đến Hắc Thạch trấn. Trước đó, hân đã đạt tới level 4, sau khi tiếp nhận một vài nhiệm vụ từ dong binh công hội, hân đã cận kề level 5.

Bất quá lúc đó hân không có tìm kiếm được nhiệm vụ thích hợp từ dong binh công hội, không muốn chờ đợi nhiệm vụ mới, cực chẳng đã, hân bèn tiếp tục làm Tarzan phiên bản dị giới, chui vào Lam Linh sơn mạch săn yêu thú, nếu thuận tiện thì săn luôn cả.người, cũng nhận được kinh nghiệm mà, hân vốn không có quan niệm thiện ác nên mấy thứ này ngược lại không khiến hân cảm thấy không ổn chút nào.

Vào lúc Từ Phong đang kẹt ở 94% kinh nghiệm, chỉ thiếu 6% nữa để lên level 5, hắn đã may mắn gặp được một bầy Tật Phong Dã Lang. Tật Phong Dã Lang là một loại yêu thú sống quần cư, ngoại hình giống sói thông thường, nhưng cơ thể thì to gấp đôi, trên đầu có một nhúm lông màu xanh lục. Thực lực của Tật Phong Dã Lang không quá mạnh, hầu hết đều là nhĩ giai tức tương đương Sĩ cấp vô giả nhân loại. Nhưng vấn đề không phải bọn chúng có thực lực nhĩ giai yếu thú, mà vấn đề là bọn chúng sống quần cư, một bầy Tật Phong Dã Lang có đến 1-2 trăm con, hơn nữa, bọn chúng còn có thể phóng ra phong nhận công kích đối thủ, thử tưởng tượng xem, một mình chiến đấu với cả trăm tên Sĩ cấp, kể cả có là Sư cấp vô giả thì cũng một chết, hơn nữa thì thoàng còn có vài chục cái phong nhận bay đến, đụng phải một bầy Tật Phong Dã Lang thì trừ khi người đóng thể mạnh, hoặc thực lực cường hãn, không thì chả ai muốn một mình đối mặt với bọn chúng cả.

Nói thì nói thế, không ai muốn đối mặt với đám Tật Phong Dã Lang không có nghĩa Từ Phong không dám. Lấy thực lực cao hơn cả Sĩ cấp cừu phẩm, hơn nữa có kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, một mối không còn là nỗi lo, hắn tự nhận là có thể xử lí đám Tật Phong Dã Lang trước mặt. Thực tế đàn Dã Lang mà Từ Phong gặp được có quy mô khá nhỏ, chỉ khoảng 3-40 con, thậm chí còn không có con đầu đàn, Tật Phong Lang Vương thường là tam giai yếu thú, tương đương Sư cấp vô giả, Từ Phong lúc đó nếu nhìn thấy Tật Phong Lang Vương thì việc đầu tiên hắn làm đó là chạy chứ không phải xách kiếm lao vào.

Tuy chiến đấu có chút khó khăn, nhưng Từ Phong cũng thuận lợi xử lí hết đám Tật Phong Dã Lang đó, kinh nghiệm đạt được vừa đủ để hắn lên level 5. Đúng lúc hắn lên level 5, Tiểu Linh ra một thông báo:

“Chúc mừng chủ nhân đạt được một điểm tiến hóa huyết mạch, xác nhận sử dụng bây giờ?”

Mang tiếng là đã từng xem qua vô số tiểu thuyết, nhưng với cái Hệ thống tiến hóa của mình thì mù tịt, hắn chả hiểu cái thứ cường hóa huyết mạch này là gì, có lẽ liên quan đến chủng tộc Thiên Ma của hắn, dù gì thì hắn hiện tại cũng chỉ là một Bán Thiên Ma, thậm chí còn chưa thức tỉnh, không biết một điểm tiến hóa huyết mạch này có thể làm được gì. Hắn đã hỏi Tiểu Linh, nhưng nhận được câu trả lời là một tràng huyền thuyên, câu duy nhất hữu dụng đó chính là: “Tìm nơi nào an toàn mà sử dụng, tốt nhất là nơi không có người!”

Nghे lời Tiểu Linh, Từ Phong quyết định về đến nhà rồi mới sử dụng một điểm tiến hóa huyết mạch đó. Sau khi sử dụng, ban đầu thì hắn không cảm thấy có gì khác thường, nhưng sau đó chỉ hơn chục giây, cả người hắn bắt đầu nóng lên, một cảm giác khó nng từ trong ra ngoài, kèm theo đó là một nỗi đau đớn khủng khiếp, so sánh với cái lần chuyển đổi chủng tộc lúc đầu của hệ thống thì chỉ có hơn chứ không có kém. Cảm giác cả cơ thể bên trái của hắn trở nên nóng bỏng, Từ Phong bỗng có xúc động muốn phát tiết cái cảm giác này ra ngoài, hắn muốn phát tiết, hắn muốn phá hủy, hắn muốn.....giết người. Lúc này người duy nhất ở gần đây là Diệp Thủy Lan, một tia li trí còn sót lại ngăn cản Từ Phong nổi điên, hắn dùng hết sức tập trung của mình, một đường lao ra khỏi nhà, rồi khỏi Vinh Diệu thành chạy vào Lam Linh sơn mạch.

Sau đó thì.....không có sau đó, Từ Phong hắn không có nhớ gì cả, chỉ biết lúc hắn tỉnh lại là ở bên cạnh một con sông nhỏ, xung quanh là một đám xác chết yêu thú, cây cối ngã đổ lung tung, mặt đất thì bị cây xói lõm chõm. Cảm thấy cơ thể có chút bản thủ, Từ Phong định cúi bỏ quần áo nháy xuống sông cọ rửa, nhưng chợt nhận ra trên người ngoại trừ mấy mảnh vải rách vụn đủ che hạ thân thì chỗ còn lại nào có thể được gọi là quần áo a.

Ngó nhìn xuống mặt nước, hắn mới giật mình vì diện mạo của mình. Mái tóc màu đen nay đã bạc trắng, nửa khuôn mặt bên trái thì đầy phù vân, cánh tay trái lúc này được bọc một lớp vỏ màu trắng ngà, sờ vào có cảm giác giống như sờ vào xương của dã thú, lớp giáp cốt bao phủ toàn bộ cánh tay trái của hắn, vỏ cũng cứng rắn, nắm ngón tay cũng bị lớp giáp cốt bao phủ, ngón tay dài ra, cong và nhọn ở phần đầu, có chút giống như móng vuốt. Cả cánh tay trái to hơn hẳn so với bên phải, Từ Phong có thể cảm nhận được lực lượng vô cùng cường hãn ở trong cánh tay trái của hắn. Nhanh chóng kiểm tra toàn bộ cơ thể, thật may mắn là không có thứ gì bị biến đổi nữa.

Sau khi nói chuyện với Tiểu Linh, Từ Phong mới biết được biến hóa như vậy là vì hắn đã sử dụng một điểm tiến hóa huyết mạch, nó đã kích hoạt huyết mạch Thiên Ma chưa thức tỉnh của hắn, nhưng bởi vì hiện tại hắn chỉ là Bán Thiên Ma nên không có khả năng kiểm soát huyết mạch của bản thân, dẫn tới hình dạng kì dị như hiện tại. Từ Phong hắn còn chưa kịp hỏi, thì Tiểu Linh đã vô cùng nhanh nhẩu kể lại quá trình hắn mất đi lí trí rồi bắt đầu nổi cơn điên trong Lam Linh sơn mạch, Từ Phong nghe xong thì cũng có chút cảm nín, cảm giác không thể tin được, mình lại có lúc điên cuồng đến như vậy ư.

Sau khi thức tỉnh huyết mạch, chỉ số của Từ Phong cũng không có gì thay đổi, nhưng cánh tay trái của hắn trở nên phi thường mạnh với cái giá phải trả là ngoại hình kì dị của bản thân, hắn vẫn cho rằng mình tuyệt đối có lỗi. Dù gì hắn quan tâm tới thực lực hơn là ngoại hình.

Theo như Tiểu Linh, thì hắn chỉ cần đạt được một điểm tiến hóa huyết mạch nữa là hắn có thể giải quyết vấn đề. Ở level 5, kĩ tức của Từ Phong biểu thị hắn là Sĩ cấp nhất phẩm, đột phá tới Sĩ cấp được thưởng một điểm tiến hóa huyết mạch, chiều theo tiêu chuẩn này, hắn phải đột phá tới Sư cấp mới có thể đạt được thêm một điểm tiến hóa huyết mạch nữa, chung quy lại vẫn là, Từ Phong hắn cần điểm kinh nghiệm, rất nhiều là đáng khác.

Hồi tưởng lại một chút, Từ Phong không khỏi cười khổ, đã 5 tháng trôi qua, thậm chí hắn còn được hưởng 1 level miễn phí từ việc tìm ra thành Thiên Ma Kiểm của Diệp Cuồng, vậy mà hiện tại hắn mới chỉ đạt tới level 8, tức Sĩ cấp thất phẩm, ít nhất phải hai level nữa hắn mới có thể đạt tới Sư cấp, thật là lâu a. Khẽ thở dài một tiếng, Từ Phong nhìn Diệp Thủy Lan đang ngồi trên đui mình.

Ngày đó sau khi đem Diệp Thủy Lan rời khỏi kinh thành, không lâu sau đó hắn đã nói hết cho Diệp Thủy Lan, từ Diệp gia diệt vong, li do Âm Ma tổng động thủ với Diệp gia, đến việc cha nàng Diệp Cuồng cũng đã chết. Trái với dự tính của Từ Phong, Diệp Thủy Lan nghe xong tất cả cũng không khóc lóc hay tỏ ra buồn bã, chỉ là ngẩng người ra như mất hồn. Phải tận tới khi hai người hoàn thành chôn cất Diệp Cuồng xong, tức là sau vài ngày, tiểu nha đầu mới lao vào lòng hắn mà khóc lóc thảm thiết một hồi, tuy nhiên sau đó mấy ngày, có vẻ lại khôi phục trở lại bình thường, khiến Từ Phong không khỏi thay đổi cảm nhận của mình về Diệp Thủy Lan, có vẻ kiên cường hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Từ Phong kiếp trước là cô nhi, hắn không có gia đình, đến khi trở thành thí nghiệm phẩm, rồi thành Dị năng giả nhân tố đầu tiên trong lịch sử, về sau trở thành sát thủ, hắn cũng chẳng có ai để có thể coi là người thân cả, vậy nên hắn không rõ cảm giác ra sao khi mất hết người thân như Diệp Thủy Lan. Nhưng không biết không có nghĩa là hắn không hiểu, ngược lại, hắn lại càng hiểu rõ hơn nỗi đau đớn khi mất hết người nhà, vậy nên một có bé như Diệp Thủy Lan có thể gượng dậy khỏi cú sốc to lớn đó nhanh đến như vậy khiến hắn có chút ngạc nhiên.

Cơ mà như vậy lại càng khiến Từ Phong yêu thích tiểu la lỵ này hơn, theo một nghĩa trong sáng chứ không phải như tên “Từ Phong” biến thái đã chết kia. Ở cô bé, hắn nhìn thấy hình bóng của chính bản thân mình trong quá khứ, chẳng phải khi xưa, dù chịu đủ mọi đau đớn khi thí nghiệm, rồi những khóa huấn luyện sát thủ tàn khốc, hắn vẫn kiên cường bám víu lấy cái mạng nhỏ của mình, chưa bao giờ bỏ cuộc ư.

Khẽ đưa tay vuốt má Diệp Thủy Lan, tiểu la lỵ híp mắt lại vô cùng hưởng thụ, cả người lọt thỏm vào trong ngực Từ Phong. Hai con người, một người không còn người thân, một người thì vốn cô đơn một mình, nay lại sống nương tựa vào với nhau. Trải lòng mà nói, mặc dù đã quen với cô độc, nhưng Từ Phong hẳn không hề ghét cảm giác có người thân như hiện tại. Hắn có thể đổ tội cái linh hồn của tên lolicon “Từ Phong” kia tác quái, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn đã thật sự coi Diệp Thủy Lan là người thân của mình, mặc dù cả hai ở cùng nhau mới chỉ hơn nửa năm.

“Thời chuẩn bị dùng bữa tối nào, để xem tay nghề của Lan nhi đã tiến bộ chưa.” Từ Phong cười nhẹ mà thả tiểu cô nương trong lòng xuống đất.

“Muội đã rất cố gắng rồi đó, có ngày muội sẽ nấu ngon được như cha ea!” Diệp Thủy Lan gơ bàn tay mình lên, ra hiệu nhất định sẽ cố gắng, sau đó chạy vào gian bếp chuẩn bị đồ ăn mà ban nãy còn đang dang dở. Từ Phong đứng ở cửa gian bếp, nhìn Diệp Thủy Lan bận bịu với đồng đồ ăn mà không khỏi mỉm cười, kiếp trước hắn luôn một mình, hơn nữa một sát thủ như hắn luôn phải giữ sức khỏe thật tốt, vậy nên hắn luôn tự nấu ăn thay vì tìm đến hàng quán, về lâu dài tay nghề nấu ăn của hắn tuy không đạt tới mức thượng thừa, nhưng ngon miệng là điều chắc chắn.

Bởi vì hắn thường xuyên vắng nhà làm nhiệm vụ, hơn nữa Diệp Thủy Lan đi ra ngoài mua đồ ăn cũng khá là nguy hiểm, ai mà biết liệu có còn tên “ấu dâm” biến thái nào giống như tên phó bang chủ Kim Hồ bang nữa hay không cơ chứ, Từ Phong đành phải dạy Diệp Thủy Lan nấu ăn. Dạy một tiểu cô nương nấu ăn là một việc khó, dạy một tiểu công chúa như Diệp Thủy Lan biết nấu ăn phải nói là thử thách to như quả núi.

Ít nhất sau một tháng cực hình đối với Từ Phong, Diệp Thủy Lan mới có thể tạm thời nấu một bữa ăn đơn giản, nhìn mấy món ăn mà có thể “ăn được” đầu tiên từ tay tiểu la lỵ lăm ra, hắn có cảm giác vô cùng có thành tựu, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác như vậy, cũng không tệ lắm. Buổi tối hai người dùng bữa với nhau, không khí thật phần ấm áp, dù chỉ có hai người nhưng cũng có một chút cảm giác gọi là gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 30: Xuất phát

Hai ngày sau, sáng sớm, bên ngoài Hắc thạch trấn, một thương đội khoảng chừng hơn mười người, kèm theo đó là 14 chiếc xe ngựa đang đứng ở đó. Ôn Văn Sơn đang chỉ đạo một đám nhân công bốc vác hàng hóa đem ra những chiếc xe ngựa, đồng thời dạy cách để chất hàng hóa trên xe khi đi qua Lam Linh sơn mạch. Là một dong binh dày dặn kinh nghiệm, hắn biết hàng hóa trên xe ngựa khi đi qua những nơi có địa hình rừng rậm như Lam Linh sơn mạch không thể cứ chất đồng lên rồi đi như bình thường được, phải buộc thật chặt, thật gọn gàng mới được. Tên thanh niên gầy gò mà lần trước thiếu chút nữa đã bị Từ Phong dọa cho tè ra quần, Mặc Thủy đang ngồi bên lề đường nhằm chân nhìn Ôn Văn Sơn đang vô cùng bận rộn, thì thoàng còn ngáp dài. Mặc Hóa thì không lười biếng như ca của hắn, lúc này hắn cũng đang tham gia cùng đám nhân công bốc vác hàng hóa kia, lấy cơ thể đồ sộ cùng tu vi Sĩ cấp của hắn, xử lí mấy bao hàng này dễ như trở bàn tay, căn bản không chút khó khăn nào.

Từ Phong đến đứng hẹn, tràng cảnh trước mắt được hắn thu hết vào tầm mắt, Ôn Văn Sơn có vẻ như là một dong binh nhiều kinh nghiệm, chuyển đi này hắn sẽ không xảy ra vấn đề gì. Mà nếu xảy ra vấn đề gì, lấy thực lực của Từ Phong hắn, trừ khi xuất hiện cao thủ Tướng cấp, chứ thực lực từ Sư cấp trở xuống, đến bao nhiêu lần tiếp bấy nhiêu.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 8

Nhanh nhận: 6030

Thế lực: 5470

Lực lượng: 6110

Tinh thần: 2660

Linh lực: 710

Sau lần tấn sát Kim Hồ bang, Từ Phong đã lên level 8, chức nghiệp phụ của hắn là “Thý sản” đã phát huy công dụng khủng bố của nó, đánh cắp một phần chỉ số của nạn nhân. Từ Phong chỉ lên một level, nhưng nhờ chức nghiệp phụ “Thý sản” mà chỉ số của hắn bạo phát lên gần gấp đôi so với khi hắn còn ở level 7. Trước đây, hắn mặc dù cũng làm nhiệm vụ ám sát, cũng giết người, nhưng hầu hết mục tiêu toàn không phải vô giá, hoặc tu vi rất thấp, chỉ số thu được vô cùng ít ỏi, căn bản không thể so sánh với Kim Hồ bang vốn toàn bộ là vô giá được.

Bên ngoài tu vi của hắn khi bỏ đi trạng thái *Liễm tức* là Sĩ cấp thất phẩm, nhưng chỉ số cả nhân thì dễ dàng để bẹp bất kì Sư cấp cừu phẩm nào, tuy vậy vẫn chưa đủ để đối đầu với Tướng cấp, kể cả với *Đột phá cực hạn* thì cũng chỉ có thể miễn

cường liều mạng với Tướng cấp thời, nếu đối phương có vũ kĩ cường hãn thì Từ Phong hẳn chịu thua, chạy trước tính sau.

Ôn Văn Sơn nhìn thấy Từ Phong thì dừng việc chỉ huy lại, tiến tới chào hỏi: “Chào, đến sớm quá a, chuẩn bị sẵn sàng đi, chúng ta sắp khởi hành rồi đó.ồ, cậu không mang theo hành trang à?”

Một dong binh đi đầu cũng mang theo một bọc hành trang, không to thì nhỏ, trong đó để các loại vật dụng cần thiết, đạn dược, thuốc men, quần áo lương thực, là những thứ không thể thiếu đối với dong binh. Không phải dong binh nào cũng có khả năng trang bị cho mình một không gian giới chỉ được, thậm chí Từ Phong hiện tại có giá tải đủ để mua 6-7 chục cái không gian giới chỉ, nhưng hiện tại hẳn vẫn đang dùng chiếc của Diệp Cường, không phải không mua được, mà là không có chỗ để mua, không gian giới chỉ không chỉ đắt mà còn hiếm a.

Từ Phong đã lường trước mấy câu hỏi kiểu này, hẳn đưa tay vén chiếc áo choàng lên một chút, rút ra hai thanh đoản kiếm một đen một trắng, miệng nói: “Chỉ cần bọn chúng là đủ?”, mặc dù khả năng cận chiến của hắn khá tốt so với một sát thủ thể kỷ 21 chuyên chơi súng đạn, nhưng những vũ khí thông thường như trường kiếm, đao, thương thì hẳn lại không quen dùng chút nào, hẳn chỉ dùng thuận tay đoản kiếm mà thôi, mà tốt nhất là song kiếm.

Hai thanh đoản kiếm này là phần thưởng nhiệm vụ của hệ thống. Bình thường nhiệm vụ tùy chọn mà hắn nhận từ dong binh công hội chỉ có phần thưởng là điểm tích lũy cùng kinh nghiệm, nhưng mà bất ngờ một nhiệm vụ không cho cả hai, chỉ cho phần thưởng là hai thanh đoản kiếm này. Hắc bạch song kiếm, Huyền giai trung phẩm Huyền khí, tuyệt đối là bảo vật vô cùng đáng giá, Từ Phong đã sử dụng và ngay lập tức vô cùng thích nó, không chỉ là vì cảm giác vừa tay, mà còn là vì hiệu quả khi thực chiến.

Huyền khí, Báo khí khác với các loại vũ khí thông thường không chỉ bởi vì chất liệu quý giá hơn, mà là khả năng cho phép người sử dụng dùng linh lực của bản thân để cường hóa món vũ khí đó, ví dụ như là tăng độ sắc bén, độ bền.... Một thanh Hoàng giai hạ phẩm Huyền khí tốt nhất cũng có giá vài vạn kim tệ, đối với vô vàn đồ thông thường mà nói thì là giá trên trời. Một số dong binh giàu có cũng có thể sở hữu Huyền khí, nhưng đó chỉ là số ít.

Nhìn thấy hai thanh đoản kiếm của Từ Phong, Ôn Văn Sơn ngay lập tức nhận ra đó không phải là bình khí thông thường, tuy không nhận ra cấp bậc, nhưng hẳn chắc chắn đó là một kiện Huyền khí, không nghĩ tới Báo khí là bởi vì kể cả Từ Phong có thì cũng không sử dụng được, không có tu vi ít nhất là Tôn cấp thì không thể sử dụng Báo khí, đó là kiến thức thông thường. Thăm nhủ tên này cũng thật giàu có, Ôn Văn Sơn giờ ngón tay cái lên khen: “Hảo kiếm!”

Đúng lúc này, đằng sau Từ Phong truyền đến một tiếng ngáp dài, sau đó là một giọng ngái ngủ: “Ồn đại thúc tối sớm vậy, đã đến giờ khởi hành đâu.oáp, buồn ngủ chết đi được.”

Không cần quay đầu lại, Từ Phong cũng nhận ra đó là cô gái duy nhất của dong binh đoàn, Vương Báo Nhi. Lúc này, nàng ta đi qua Từ Phong, theo thói quen định vỗ vai chào hỏi, bất chợt bắt gặp ánh mắt của hắn. Vương Báo Nhi đang đứng ở phía bên trái Từ Phong, thứ đầu tiên cô ta nhìn thấy đó là hốc mắt bên trái của chiếc mặt nạ hắn đang đeo, nhìn vào bên trong, Vương Báo Nhi cảm thấy một màu đen sâu thẳm, ngoài ra thì không còn gì khác, nàng ta không thể cảm nhận bất kì một chút khí tức gì phát ra từ người Từ Phong, cảm giác giống như đang đứng cạnh một xác chết.

Khẽ rung mình một cái, Vương Báo Nhi rời đi ánh mắt, không dám nhìn Từ Phong thêm nữa, cánh tay giờ lên giữa chừng cũng hạ xuống. Từ Phong cũng nhận ra ánh mắt của Vương Báo Nhi có chút khác lạ, nhưng hắn cũng không để ý lắm, nào biết được chỉ vì con mắt bên trái màu đen khiến nàng ta sợ hãi. Ôn Văn Sơn có chút ngạc nhiên khi thấy một Vương Báo Nhi vốn năng nổ hoạt bát nay lại có chút im lặng, nhưng đoán chừng là do vẫn còn ngái ngủ nên hắn cũng không để ý nữa. Mọi người chờ thêm một lát thì Ôn Thu Sa cùng Vương Lão cũng tới nơi, mang theo mấy chiếc bao nhỏ, có vẻ như là một số thứ thiết yếu cho chuyến đi, sau đó cả đoàn bắt đầu lên đường.

Phong cảnh bên trong Lam Linh son mạch vô cùng đẹp, cây xanh, hoa có mọc khắp nơi, ánh nắng chiếu xuống xen kẽ qua những khe lá lại càng làm cho khung cảnh trở nên lung linh. Tuy cảnh đẹp là vậy, nhưng chẳng ai có tâm tình để ngắm nhìn nó. Thương đoàn đi chuyển trên một con đường mòn trong son mạch, rất ít khi có yêu thú qua lại, có thể nói là khá an toàn, là một con đường thường được các thương đội chọn để sử dụng. Nhưng yêu thú không phải là mối nguy hiểm duy nhất trong Lam Linh son mạch, đôi khi con người còn nguy hiểm hơn nhiều so với yêu thú. Làm một võ giả không dễ dàng, làm một dong binh lại càng không dễ dàng hơn nữa, và khi con người không còn đủ khả năng để đi theo con đường dong binh nữa, họ chọn một cách khác dễ dàng hơn, trở thành thổ phi.

Trong Lam Linh son mạch, ngoài yêu thú ra thì những toán giặc cướp mới là mối e ngại lớn nhất đối với các thương đội, thậm chí đối với những dong binh đoàn nhỏ yếu cũng vậy, giết người đoạt bảo là chuyện thường tình, mỗi ngày trong Lam Linh son mạch không chết đến 100 thì cũng 50 người, không một ai quan tâm. Từ Phong tuy chưa thích ứng được với thế giới này một cách hoàn toàn, nhưng hắn rất thích nó, một thế giới mà luật pháp, luân thường đạo lý đều chỉ là cái rơm, thực lực mới là nhất, một thế giới tự do như thế này mới là nơi mà Từ Phong hẳn muốn sống.

Ôn Văn Sơn lúc đầu nói rằng nhận thù thiếu, muốn chiêu mộ thêm người, nhưng sau khi nhận được lời đồng ý của Từ Phong, hẳn không thèm chiêu mộ thêm ai khác nữa, hẳn vô cùng tin tưởng vào thực lực của Từ Phong a. Mà trên thực tế, thực lực của Từ Phong vượt xa Sư cấp cửu phẩm, cũng có thể coi là cường giả hạng đầu trong Hắc Thạch trấn, phải biết Kim Hồ bang lão đại cũng chỉ có tu vi Sư cấp bát phẩm mà đã đủ để hoành hành ngang dọc, thực lực của Từ Phong thì không cần phải bàn.

Một đường đi, mọi người trong dong binh đoàn mặc dù luôn giữ cảnh giác với môi trường xung quanh, nhưng chuyện trò lại không thể thiếu, cả thương đội cùng dong binh đoàn đều nói chuyện vui vẻ với nhau, trừ một người. Từ Phong đi theo sau cùng tất cả mọi người, hoàn toàn im lặng, ai hỏi gì thì trả lời này, không nói thừa ra dù chỉ một chữ, một bộ dáng lạnh lùng cự người từ ngàn dặm. Thực ra tính cách của hắn không có lạnh lùng đến thế, chẳng qua hắn không quen biểu đạt nó ra ngoài, nếu nói người duy nhất mà hắn biểu lộ cảm xúc thì chỉ có Diệp Thủy Lan, còn đối với thương đội cùng dong binh đoàn này, đối với hắn cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, không cần thiết phải to ra thần quan làm gì, cứ làm tốt nhiệm vụ của mình là được.

Không tham gia trò chuyện cùng mọi người, Từ Phong lại có thời gian rảnh để tìm hiểu thực lực của dong binh đoàn này. Người mạnh nhất là Ôn Văn Sơn, Sư cấp thất phẩm, con trai của hắn là Ôn Thu Sa thì kém hơn nhiều, chỉ đạt tới Sĩ cấp tứ phẩm. Mặc Thủy cùng Mặc Hoa hai huynh đệ đều có thực lực Sĩ cấp bát phẩm, điểm đặc biệt đó là Mặc Thủy có chỉ số nhanh nhẹn cao hơn hẳn so với cùng cấp, Mặc Hoa cũng tương tự như vậy, bất quá là lực lượng chứ không phải nhanh nhẹn.

Nhưng đó không phải là thứ khiến Từ Phong chú ý, cùng một tu vi nhưng mỗi người có một thể mạnh riêng, chỉ số cũng không nói lên tất cả, thứ khiến hắn chú ý chính là hai người Vương Lão cùng Vương Báo Nhi.

Chỉ số của Vương Báo Nhi cũng không có gì gọi là bất thường cho lắm. Sĩ cấp lục phẩm, nhưng chỉ số của Vương Lão thì vô cùng kỳ quái:

-Tên: Không xác định.

Biệt danh: Vương Lão.

Chủng tộc: Nhân loại.

Sĩ cấp tứ phẩm (Tướng cấp nhị phẩm)

Nhân nhện: 1150 (10435)

Thể lực: 1090 (10235)

Lực lượng: 1250 (10775)

Tinh thần: 450 (4815)

Linh lực: 210 (4785)

Nhìn đồng chỉ số loạn thành một đoàn kìa, Từ Phong không khỏi thắc mắc: “Tiểu Linh, chuyện gì xảy ra với *Phân tích nhân thể*, sao chỉ số lại loạn lên thế kia?”

“Còn nhớ đợt trước ta đã khuyên chủ nhân bỏ một điểm tiến hóa vào kĩ năng *Phân tích nhân* không, đây chính là hiệu quả của nó đó, có thể phá giải được một số bí pháp che giấu khí tức, những chỉ số bên ngoài kìa mà chủ nhân thấy chính là chỉ số thực sự của đối tượng đó.” Tiểu Linh không nhanh không chậm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tiểu hồ Ly

Nghe Tiểu Linh nói, Từ Phong mới sực nhớ ra, bắt đầu kể từ level 6, mỗi khi hắn lên level, hắn được hệ thống thưởng một điểm tiến hóa tự do, có thể dùng để tiến hóa bất kì một thứ gì, chỉ số cơ bản, kĩ năng, hoặc là nâng cấp một món đồ đang sở hữu, chẳng hạn như thanh Huyền giai trung phẩm Huyền khí Hắc bạch song kiếm của hắn, tuy nhiên, chỉ có huyết mạch là không thể tiến hóa theo cách này được, chỉ có đạt được điểm tiến hóa huyết mạch mới có tác dụng.

Level 6 đến 8 nhận được 3 điểm tiến hóa, mặc dù có điểm, nhưng Từ Phong không biết phải lựa chọn ra sao, cuối cùng nghe theo lời khuyên của Tiểu Linh, đem một điểm cho kĩ năng *Phân tích nhân*, một điểm cho kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, sau đó mặc kệ Tiểu Linh đang hò hét đòi hắn tăng điểm vào kĩ năng *Thiên ma nhân* để nhìn mặt thú cho nó.....đẹp, đem một điểm còn lại bỏ vào *Đột phá cực hạn*.

Từ Phong khá là tự tin vào thực lực hiện tại của mình, *Ngụy trang* cùng *Liếm tức* là quý thừa để hắn đánh lén, đánh trực diện thì có vũ kĩ thân pháp Phù Quang Di Ảnh hỗ trợ, *Đột phá cực hạn* hiện tại chính là bài tẩy để liều mạng của hắn, đương nhiên, chỉ khi nào hết cách rồi hẳn mới liều, tuy vậy, hẳn hẳn đạo lị bài tẩy càng mạnh thì càng tốt, nên bỏ một điểm tiến hóa vào nó là điều đáng làm.

“Ý người là, Vương Lão ẩn dấu tu vi?” Từ Phong hỏi.

“Rõ ràng là như thế rồi, ta đã giải thích đến thế rồi, còn cần thiết phải hỏi lại nữa à, ta đã nói bao lần rồi, động não đi chứ chủ nhân, không thể nào dựa mãi vào Tiểu Linh thông minh xinh đẹp vô địch siêu cấp đáng yêu này suy nghĩ hộ ngài được.....”

Nghe cái giọng trào phúng cùng tự sướng không có giới hạn của Tiểu Linh, mặc dù Từ Phong cũng đã khá quen cùng cảm thấy ứ chế, cái gì mà không động não, ta chỉ theo thói quen hỏi lại mà cũng không được à, hơn nữa, đáng yêu thì coi như là đáng đi, giọng của Tiểu Linh cũng đáng yêu thật, thông minh thì chắc chắn rồi, trí năng của hệ thống mà, nhưng mà xinh đẹp là sao chứ, đến hiện tại hắn còn chưa nhìn thấy được diện mạo của Tiểu Linh, có trời mới biết được là có thật xinh đẹp hay không.

Tự bắt mình phớt lờ đi cái con điên đang lải nhải trong đầu mình, Từ Phong không khỏi suy nghĩ, liệu rằng Vương Lão cùng Vương Báo Nhi có xuất thân đặc biệt chăng. Hẳn suy đoán cũng không phải vô căn cứ, suốt quãng đường không nói chuyện gì cả giúp hắn có rất nhiều thời gian rảnh để quan sát, hẳn nhận ra mặc dù Vương Lão với Vương Báo Nhi cư xử vô cùng bình thường, nhưng mỗi khi Vương Lão nói chuyện với Vương Báo Nhi thái độ đều có chút cung kính, cần bản không

giống như là ông nói với cháu, mà giống như là họ về nói chuyện với chủ vậy. Thêm nữa, khí chất của Vương Bảo Nhi cũng có chút tương tự với khí chất của Diệp Thủy Lan nhà hân, loại khí chất của một tiểu thư đài các, người khác không nhận ra, nhưng Từ Phong hân ở cạnh tiểu công chúa của một trong tứ đại gia tộc Cần Nguyên đế quốc, đương nhiên có thể nhận ra.

Ngồi thì ngồi, Từ Phong cũng mặc kệ, hai người đó xuất thân ra sao thì ra, không liên quan tới hân, và lại, Vương lão có tu vi Tướng cấp nhị phẩm, có thể coi là cường giả nhất lưu tại khu vực Hắc Thạch trấn – Lam linh sơn mạch này, an toàn của thương đội cũng có thể được đảm bảo hơn nữa, dù gì nếu có chuyện thì hân cũng lùi lại động thủ, đương nhiên, đợi kết liễu kẻ thù cũng là lựa chọn không tệ, không cần biết quá trình ra sao, chỉ cần Từ Phong là người ra đòn diệt diệt mục tiêu thì hân sẽ được hưởng kinh nghiệm cùng điểm tích lũy.

Một ngày đi đường lừng lè trời qua, đi lại ở trong Lam Linh sơn mạch căn bản không thể nhanh được, luôn phải có người đi trước để dò la đường đi, tránh gặp phải băng nhóm thổ phỉ, hoặc là yêu thú, chiếu theo tốc độ này, ít nhất cũng phải 3-4 ngày mới có thể vượt qua Lam Linh sơn mạch tới Thiên Ứng thành, đích đến của nhóm người Từ Phong.

Tối đến, cả đoàn dừng lại dựng trại nghỉ ngơi cùng dừng bữa tối, không ai muốn đi chuyển vào ban đêm trong Lam Linh sơn mạch cả, đêm là lúc yêu thú hoạt động mạnh nhất, đi lại lung tung rất dễ gặp yêu thú tập kích. Lửa trại được nhóm lên, từng chiếc lều được dựng, mọi người bắt đầu lấy lương khô, thủ kho ra để chế biến món ăn, bởi vì cẩn thận, cả ngày mọi người không ai săn bắt dã thú làm thức ăn, cuối cùng lương khô là lựa chọn duy nhất của họ.

Tuy chỉ là đội ngũ tạm thời, nhưng cả dòng binh đoàn lẫn thương đội đều tụ tập lại ở chỗ lửa trại, vừa ăn uống vừa nói chuyện, có phần khá vui vẻ. Từ Phong lúc này đang ngồi ở trên một chạc cây phía trên đầu bọn họ, ngó xuống phía dưới thấy khung cảnh này, hân không khỏi khó hiểu, chỉ là một đội ngũ tạm thời, có gì mà phải cố gắng trở nên thân thiết như vậy chứ. Hân cũng đã được Ôn Văn Sơn mời tham dự, nhưng hân ngay lập tức cự tuyệt, chẳng lẽ hân cứ mang chiếc mặt nạ mà ngồi nhìn mọi người ăn uống à, mà bỏ mặt nạ ra thì lại càng không được, tuy hân không quan tâm đến ngoại hình quái dị của mình, nhưng không có nghĩa là hân thích người khác nhìn chăm chăm vào mặt hân.

Cuối cùng thì hân bỏ mặc mọi người nhảy lên một chạc cây trên cao, sau khi đảm bảo không ai có thể nhìn thấy, hân mới lúi lường khó ra mà gặm. Cái thứ lương khô này vừa khó vừa cứng, mùi vị thì giống như là đang nhai gỗ vụn vậy, vô cùng khó nuốt, nhưng mà ở trên đã ngoại như thế này, không có nhiều sự lựa chọn, Từ Phong hân cũng dễ thích nghi, khó nuốt thì khó nuốt, có thực mới vực được đạo, cũng không thể để bụng đói đi làm nhiệm vụ được, hân vẫn phải ăn, không nuốt nổi thì uống một ngụm nước cũng miễn cưỡng thông qua. Ngó xuống cái nơi mà đám người Ôn Văn Sơn đang dừng để nấu lương khô, Từ Phong thầm nhủ có lẽ chỉ có như vậy thì mới nhai nổi cục gạch này thôi.

Mọi thứ dần yên lặng lại, mọi người sau khi ăn uống no nê thì bắt đầu trở về lều của mình để nghỉ ngơi. Từ Phong không mang theo lều, nhưng hân cũng không quan tâm lắm, dù gì hân cũng không định ngủ, mà sẽ tu luyện cả đêm, mặc dù Hỗn độn quyết mà hân tu luyện chỉ là Hoàng giai hạ phẩm công pháp, mỗi đêm tu luyện chỉ cho hân tăng tối đa 20 điểm kinh nghiệm, chỉ đủ để giải ngải, nhưng mà tu luyện mỗi tối trở thành thói quen của hân rồi, một chút kinh nghiệm thì cũng là điểm kinh nghiệm, được tí nào hay tí ấy, hân luôn tự an ủi mình như vậy mỗi đêm.

Nửa đêm, Từ Phong lúc này đang chìm đắm trong tu luyện, bỗng nghe thấy một tiếng động lạ ở phía xa vọng lại. Khẽ nhủ nhủ, hân lần lần: “Đừng nói là hai lần đi cùng đội ngũ vào rừng là hai lần bị tập kích nhè, nếu thế thì lần ba rồi lần sau có chết cũng không đi theo đội nữa, xui xẻo khủng khiếp.”

Nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống, khởi động *Ngụy trang*, *Liếm tức* hân luôn kích hoạt gần như là 24/7 rồi, liếc nhìn mấy tên hộ vệ của thương đội đang làm nhiệm vụ canh gác, bọn họ cũng là võ giả, nhưng không có lợi hại như dòng binh, hầu hết đều là Linh cảnh võ giả, đủ chính là lý do tại sao thương đội lại phải thuê thêm dòng binh để đảm bảo an toàn, đám hộ vệ đó lúc này đang ngủ gà ngủ gật, nào có chút gì gọi là canh gác. Khẽ lắc đầu, Từ Phong cũng mặc kệ bọn họ, dù gì thì hân cũng đang tu luyện về cái đoàn đội này, giống như chơi game vậy, hân đã có năng lực, vậy đồng đội ngũ thì để hân tới gánh đi.

Nhẹ nhàng không một tiếng động đi chuyển về phía phát ra tiếng động, Từ Phong càng ngày càng thích vũ kỹ thần pháp Phù Quang Di Ảnh của mình, tuy nó chỉ là Huyền giai hạ phẩm vũ kỹ, khả năng cường hóa tốc độ cho Từ Phong còn thua cả vũ kỹ thần pháp Hoàng giai trung phẩm, nhưng ngoại trừ *Thuần bộ* ra, nó còn một cái hay nữa đó là khi sử dụng thì khiến cơ thể hân nhẹ tựa lông hồng, đi chuyển gần như không gây ra tiếng động, bù lại phần nào nhược điểm của *Ngụy trang*.

Có *Ngụy trang* cùng *Liếm tức*, lại thêm Phù Quang Di Ảnh giúp đi chuyển không tiếng động, Từ Phong có thể phóng trong rừng mà không lo bị yêu thú hay ai đó phát hiện, đương nhiên, nếu đến như vậy rồi còn phát hiện được hân, chứng tỏ thực lực người ta quá mạnh, cái này thì cũng không có biện pháp a.

Một đường phóng nhanh, Từ Phong vừa tính toán đến các trường hợp có thể xảy ra, nếu gặp yêu thú thì còn đỡ, gặp một đám thổ phỉ thì phiền phức to, có thể lợi mà cũng có thể hại. Lợi đó là nếu đối phương không có Tướng cấp võ giả, hân không ngại mà động thủ tại chỗ, đem chi số của bọn chúng nhét vào người mình, còn nếu có Tướng cấp võ giả thì mình nên trở về đánh động mọi người để....chạy trốn, có trời mới biết Vương lão có chịu động thủ hay không, dù gì người ta cũng đang cần tu vi, nếu đến lúc này cấp Vương lão tìm lại Vương Bảo Nhi bỏ chạy thì hân chỉ có thể khóc không nước mắt.

Nhanh chóng đi tới nơi phát ra tiếng động, Từ Phong không hề thấy một người nào như hân nghĩ, đúng hơn là một con yêu thú cũng không có. Nhìn quanh một lúc, hân cũng chỉ có thể kết luận là có dã thú hay gì đó đã gây ra tiếng động, hơi thất vọng một chút, nhưng mà thời kỳ vậy, không phải lúc nào cũng có người đưa lên tận miệng cho hân giết lấy điểm kinh nghiệm. Đúng lúc Từ Phong định quay người rời khỏi, hân lại nghe thấy tiếng xột xạt từ một bụi cây gần đó. Để thẳng cánh giác tới mức tối đa, Từ Phong nhẹ nhàng đi tới bụi cây phát ra tiếng động, vẫn giữ nguyên trạng thái *Ngụy trang*, hân cúi người xuống, đưa mắt nhìn qua kẽ lá.

Đập vào mắt hân là một thân ảnh trắng muốt khiến hân không khỏi dờ người ra trong chốc lát. Đứng hiểu nhắm mắt, thân ảnh này căn bản không phải là của con người, mà là của một con yêu thú. Chỉ thấy một con tiểu hồ ly toàn thân một màu trắng muốt đang nằm đây, một tội hơi thò của nó lúc này chỉ còn thoi thóp, phần bụng có một lỗ thủng lớn đang chảy máu tươi ào ạt.

Lí do Từ Phong dờ người ra là bởi vì.....hân cực kì thích cáo, kiếp trước hân cũng đã nuôi lên một lúc hai con cáo trong nhà, so sánh với các loài sùng vật khác thì có hơi khác người, nhưng bản thân hân vốn đã khác người rồi, thêm chút nữa cũng không khiến mọi thứ tệ hơn là bao. Nhưng mà hai con cáo đó của hân đó so sánh với tiểu hồ ly trước mặt thì căn bản không cùng cấp bậc, tiểu hồ ly này phải nói là đỉnh cấp xét về độ đáng yêu của nó, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn chi to cỡ con mèo nhỏ, toàn thân một màu lông trắng muốt, không cần sờ cũng biết vô cùng mềm mại. Đáng tiếc, sinh linh hoàn mỹ này hiện đang nằm thoi thóp, vô cùng khó nhọc mà hít lấy từng chút từng chút một không khí, nhưng cũng không kéo dài được bao lâu, về thương ở bụng tiểu hồ ly vẫn chảy máu không ngừng, chẳng mấy chốc nó sẽ chết do mất máu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cứu chữa

Mất thấy tiểu hồ ly sắp trở về đất mẹ, Từ Phong liền hỏi Tiểu Linh: “Có cách nào để cứu nó không?”

“Không thể, chủ nhân cũng biết yêu thú không thể phục dụng đơn được như nhân loại mà, nếu là nhân loại võ giả thì vết thương cỡ này dùng đơn được cấp cao là có thể giữ được mạng, bất quá nó lại là yêu thú.” Tiểu Linh ngay lập tức trả lời.

Nghe vậy, Từ Phong không khỏi thất vọng, thực ra thì hân cũng biết yêu thú không thể sử dụng đơn được như nhân loại, hỏi là để cầu may. Nhìn tiểu hồ ly đang thoi thóp trước mắt, hân giải trừ *Ngụy trang*, vén lông cây, không nhìn được mà bế nó lên ôm vào lòng, mặc kệ máu cùng bùn đất dính vào người. Tiểu hồ ly đang nằm bỗng thấy bụi cây được vén lên, sau đó có một thứ gì đó nhẹ nhàng bế nó lên, nó chỉ có thể miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy một người, rồi sau đó chìm vào hôn mê.

“Thực ra thì.....cũng có một cách”, đúng lúc này, tiếng nói của Tiểu Linh lại vang lên lần nữa.

“Cách gì?”, Từ Phong gần như ngay lập tức hỏi lại.

Ngập ngừng một chút, Tiểu Linh mới nói: “Chủ nhân cũng biết Thiên Ma nhất tộc có năng lực chữa lành vết thương cực mạnh đúng chứ, tất cả là nhờ thiên phú từ huyết mạch. Chủ nhân là Bán Thiên Ma, tuy năng lực chữa thương của Thiên Ma tộc đã dung hợp với dị năng của ngài để tạo ra kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, trở thành một kĩ năng trong hệ thống, nhưng cũng không thể phủ nhận đó là nhờ vào huyết mạch của Thiên Ma nhất tộc đang chảy trong cơ thể ngài. Có một loại đơn được gọi là Thần Huyết đan, thấp phẩm đơn được, công dụng là kết hợp với một loại huyết mạch, khi ăn vào sẽ tạm thời có được năng lực đặc thù của loại huyết mạch đó trong thời gian ngắn, điều kiện tiên quyết đó là tìm được tinh huyết để chế luyện nên Thần Huyết đan. Loại đan được này yêu thú cũng có thể sử dụng, suy cho cùng, yêu thú còn dựa vào huyết mạch hơn cả nhân loại, nếu cho tiểu hồ ly này dùng Thần Huyết đan sử dụng tinh huyết Thiên Ma làm chất dẫn, tuy không đảm bảo vết thương sẽ lành ngay, nhưng giữ mạng thì chắc chắn.”

Nghe Tiểu Linh nói, Từ Phong biết là thật sự có cách, bằng không thì Tiểu Linh cũng sẽ không đề cập đến, hân vội vàng nói: “Loại đan được này có trong cửa hàng hỏi đồái của hệ thống đúng không? Sao ta lại chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ?”

“Chủ nhân chưa nhìn thấy không có nghĩa là hệ thống không có, không có đan được nào mà hệ thống không có cả, chỉ là chủ nhân có trả nổi giá để hỏi đồái nó không mà thôi. Thần Huyết đan này với khả năng hiện tại của chủ nhân thì có thể hỏi đồái nó, nhưng mà cái giá phải trả thì có hơi.....”, nói đến đây, Tiểu Linh bỗng im bặt, giống như là có gì đó khó nói.

“Có gì thì cứ nói ra, không có vấn đề gì cả!”

“Cái gì phải trả đó là hệ thống sẽ trực tiếp lấy tinh huyết của chủ nhân làm chất dẫn, đồng thời chủ nhân phải trả 5 vạn điểm tích lũy sau đó sẽ luyện chế ra một khóa Thần Huyết đan. Tinh huyết không phải là máu huyết thông thường, mà là phần máu huyết ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh, trực tiếp ảnh hưởng tới tuổi thọ của chủ nhân. Với độ tinh khiết của huyết mạch Thiên Ma hiện tại của chủ nhân, luyện chế một khóa Thần Huyết đan ít nhất sẽ rút đi của chủ nhân hơn 10 năm thọ nguyên, ngài nên cân nhắc kĩ, bởi nếu thật sự chế luyện, tuổi thọ của ngài chỉ còn lại khoảng 20 năm mà thôi.”

Nghe đến đây, Từ Phong không kim được mà hít một ngụm khí lạnh, sau lần thiêu đốt sinh mệnh đổi lấy một lần dịch chuyển tức thời để tránh không bị tên Ngụy Thánh Ngô Anh kia chém chết, hân chỉ còn lại 31 năm tuổi thọ. Nếu bây giờ hân đồng ý luyện chế Thần Huyết đan, hân sẽ mất đi 5 vạn điểm tích lũy cùng hơn 10 năm tuổi thọ. Mất đi điểm tích lũy là chuyện nhỏ, mất đi tuổi thọ mới là chuyện lớn, chế xong hân chỉ còn 20 năm tuổi thọ, mà hân phải đợi tới Tướng cấp mới được gia tăng tuổi thọ a.

Mặc dù có hệ thống trợ giúp, nhưng hân không biết liệu mình có đủ khả năng đợi tới Tướng cấp trước khi cạn hết tuổi thọ hay không, có trời mới biết trong tương lai hân có gặp tình huống sinh tử tồn vong buộc phải thiêu đốt thọ nguyên nữa hay không, nên nói hân hiện tại mới chỉ là Sĩ cấp thấp phẩm, chạng đường tới Tướng cấp còn xa lắm.

Cúi đầu nhìn tiểu hồ ly đang thoi thóp trong ngực, Từ Phong bỗng có cảm giác mình phải cứu nó bằng mọi giá, không biết là vì tình cách cổ quái của hân, hay là bởi vì hân là một người cực thích máy con cáo, hoặc là một lí do nào khác, hân không phải là dạng người hay đắn đo, nếu đã có linh cảm, thì làm theo đi. Khóe miệng khẽ nhếch lên, hân nói một nụ cười có chút điên cuồng: “Khặc khặc, lão tử đích thêm quan tâm nữa, Tiểu Linh, luyện chế cho ta một viên Thần Huyết đan, hơn chục năm tuổi thọ mà thôi, cũng lắm sau này lão tử đi săn người số lượng lớn để lên Tướng cấp!”

“Xác nhận luyện chế Thần Huyết đan, tiêu hao 5 vạn điểm tích lũy, tinh huyết Thiên Ma 30%, tuổi thọ giảm đi 11 năm. Thời gian hoàn thành ước tính: 5 phút”, ngay sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Từ Phong, tiếng thông báo của hệ thống vang lên, đương nhiên vẫn là giọng của Tiểu Linh.

Tiếng thông báo vang lên, Từ Phong cảm giác cơ thể bỗng trở nên lạnh lẽo, có thứ gì đó bị rút ra khỏi cơ thể hân, ngay sau đó là một trận chóng mặt quay cuồng, hân đoán chừng đây chính là tác hại của việc mất đi tinh huyết. Đứng một lúc mới hoàn hồn lại được, hân ngắm nhìn tiểu hồ ly đang ở trong lòng.

Từ Phong cũng không rõ tại sao hân văn nhìn thấy tiểu hồ ly này lại không kìm nén được mà muốn cứu giúp nó, nhưng hẳn không phải người thích tìm hiểu căn kễ, thứ hẳn theo đuổi là tự do, chỉ cần hân thích là được, hiện tại hân muốn cứu tiểu hồ ly, vậy thì làm thôi, và lại, hân vốn cực kì ưa thích loài cáo, hân còn từng nuôi chúng làm thú cưng vật nữa cơ mà, vậy nên việc cứu tiểu hồ ly này cũng không có gì là lạ lắm.

Năm phút rất nhanh đã trôi qua, một tiếng thông báo “Hoàn thành” vang lên, sau đó là một viên đan được màu đỏ to bằng đầu ngón út xuất hiện trong tay hân, mùi huyết tinh tỏa ra nồng nặc. Có trời mới biết được bên trong viên đan được này có những gì, nhưng đã là hàng của hệ thống xuất ra, chắc hẳn là hàng xịn, thôi thì cũng không còn cách nào khác, cứ vậy mà dùng thôi.

Nói đoạn Từ Phong cạy miệng tiểu hồ ly ra, sau đó nhét viên đan được vào trong đó. Thập phẩm đan được đúng là thập phẩm, tác dụng dưng sảo thấy bóng. Từ Phong vừa nhét viên đan được vào miệng tiểu hồ ly, chỉ một chút sau, cơ thể tiểu hồ ly cũng xảy ra những biến hóa tương tự cơ thể hân. Từng lớp giáp cốt bắt đầu mọc ra, bao phủ lấy cơ thể của tiểu hồ ly, trên mặt xuất hiện phù văn, nhưng không như Từ Phong chỉ là nửa khuôn mặt, phù văn tràn ra khắp khuôn mặt của nó.

Dùng là huyết mạch của Thiên Ma nhất tộc, mạnh đến kinh người, chỉ thấy vết thương ở bụng tiểu hồ ly trước đó vẫn đang rỉ máu, hiện tại đã ngừng chảy máu, miệng vết thương cũng đã tạm thời khép lại. Chỉ sau thoáng chốc, hơi thở của tiểu hồ ly đã trở nên vững vàng, không còn yếu ớt như ngọn nến trước gió như ban này nữa. Mặc dù vết thương ở bụng chưa thể lành ngay được, nhưng nhờ huyết mạch Thiên Ma, giữ mạng không phải là vấn đề, chỉ cần tỉnh dưỡng là có thể lành lại được. Lấy từ trong không gian giới chỉ một cái áo, hân xé nhỏ ra thành mấy miếng vải nhỏ, bắt đầu băng bó cho tiểu hồ ly, dù có Thần Huyết đan, nhưng hiệu lực của nó sẽ nhanh chóng biến mất, vẫn nên băng bó từ tế cho nó, hân cũng không muốn tiểu hồ ly khiến hân mất 5 vạn điểm tích lũy cùng 11 năm tuổi thọ chết vì nhiễm trùng hay mấy thứ đại loại vậy, có quý mới biết thế giới này có những thế loại vì trùng bệnh độc gì, cứ cần thận vẫn hơn.

Vừa băng bó cho tiểu hồ ly xong, đúng lúc này, hân có cảm giác như có một ánh mắt của ai đó vừa nhìn qua mình, trực giác của một sát thủ chuyên nghiệp như hân luôn vô cùng nhạy bén. Ngay lập tức ôm lấy tiểu hồ ly, Từ Phong thì triển *Ngụy trang cùng Liễm tức*, sau đó dùng Phù Quang Di Ảnh di chuyển lên trên một nhánh cây gần đó, tất cả đều không gây ra một tiếng động. Vẫn cảm nhận thấy dường như có ánh mắt cứ dính chặt lên người mình, Từ Phong không khỏi buồn bực, cái cảm giác này là sao a, bỗng lúc này hân cảm thấy có một áp lực như có như không từ phía trên truyền xuống.

Tĩnh to mò nổi lên, Từ Phong ôm theo tiểu hồ ly, nhảy lên trên một ngọn cây, không mất bao lâu liền tìm được nơi phát ra thứ áp lực vô hình đó. Đó là một người toán thân màu đỏ trắng, lúc này đang đứng lơ lửng trên không trung, không ngừng ngo nghiêng xung quanh. Có thể đứng trên không trung lâu như thế này, ít nhất cũng là cao thủ Tôn cấp không thể nghĩ ngờ, nghĩ đến đây, Từ Phong không khỏi cười khỏ, vẫn nói Tôn cấp thuộc hàng đỉnh của võ giả trên đại lục, số người không quá nhiều, nhưng đến nay, Tôn cấp Từ Phong cũng đã gặp 5 người, đến cả Ngụy Thánh hân cũng đã gặp, giờ lại thấy thêm một cao thủ nữa, chẳng lẽ Tôn cấp không đáng tiền đến như vậy à, đi đâu cũng gặp.

Thiên ma nhân có hạn chế về khoảng cách sử dụng, nhưng *Phân tích nhân* thì không. *Phân tích nhân* mới được Từ Phong tiến hóa một lần, lúc trước đã thể hiện rõ năng lực sau khi nhận được tiến hóa khi nhìn được chỉ số ẩn dấu của Vương lão, hân muốn thử xem liệu có khả năng nhìn được chỉ số của Tôn cấp cường giả hay không, từ đó hân có thể có được hiểu biết sơ bộ về chênh lệch thực lực của Tôn cấp với bản thân hân. Nói là làm, Từ Phong liền thi triển *Phân tích nhân* về phía thân ảnh trên không trung.

Chẳng biết thế nào, đúng lúc Từ Phong thi triển *Phân tích nhân*, bóng người trên không trung bỗng quay đầu nhìn thẳng vào hân. Từ Phong bỗng thấy tâm thần chấn động, giống như là có một con mắt vô hình đang nhìn thẳng vào linh hồn hân, tỏa ra áp lực khiến tâm thần hân đông cứng lại. Lấy hết sức nhắm con mắt của mình lại, Từ Phong phun ra một ngụm máu, ngã từ trên cao xuống. Cơ thể hân va chạm mạnh với mặt đất phát ra một tiếng “bịch” lớn. Cán bản không kịp hoàn hồn, Từ Phong miễn cưỡng bò dậy, lần người sang một gốc cây cách đó hơn mười mét, vẫn duy trì trạng thái *Ngụy trang cùng Liễm tức*.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 33: Thánh cấp cường giả

Tên mặc đỏ trắng lúc này đang buồn bực, mục tiêu truy đuổi của hân vừa mới lúc này hân vẫn còn cảm nhận được khí tức, vậy mà chỉ mấy phút sau đã biến mất hoàn toàn, giống như tan vào hư không vậy. Bỗng nhiên hân cảm thấy giống như ai đó đang quan sát mình, ở trong tâm cảm nhận của hân, xác thực có vài cơn yếu thủ, nhưng cái hướng mà hân cảm thấy ảnh hưởng đó, lại không hề có gì cả, không có chút khí tức nào tồn tại ở đó luôn. Khẽ nhàu mày, hân tập trung tinh thần lực, xoay người nhìn về hướng đó, đồng thời bắt đầu phát tinh thần lực, ngay sau đó hân liền cảm thấy ánh mắt đó đã biến mất, đồng thời nghe thấy tiếng một vật gì đó rơi xuống đất.

Gần như ngay lập tức, bạch y nhân biến mất trên bầu trời, tích tắc sau đó đã xuất hiện ở ngay chỗ Từ Phong rơi xuống. Đưa mắt nhìn xung quanh, hân nhận thấy một hồ lớn rõ ràng trên mặt đất cùng với mấy vết máu vẫn còn mới, nhưng xung quanh không có một thứ gì cả. Cúi người xuống, đưa tay chạm vào vết máu trên mặt đất, máu vẫn còn ấm, khẳng định là vừa mới rơi ra, nhưng hân lại không hề cảm nhận thấy một chút khí tức nào tương tự với chỗ máu này xung quanh đây cả, chẳng lẽ cái thứ đó cứ như vậy biến mất vào không khí à. Tiếp tục quan sát xung quanh, bạch y nhân bỗng biến mất tại chỗ, sau đó lại xuất hiện ở chỗ mà Từ Phong tìm thấy tiểu hồ ly ở không xa. Nhìn vết máu trộn lẫn bùn đất trên mặt đất, hân nở một nụ cười, miệng lẩm bẩm:

“Đúng là thứ này rồi, khẳng định vẫn chưa chạy xa được, khả khả, tốt lắm, truy đuổi người đã mấy ngày rồi, cuối cùng cũng đuổi kịp!”

Đứng đây, bạch y nhân nhìn xung quanh một chút, sau đó nhìn mình nhảy lên trên trời, xuyên qua tầng cây, sau đó phóng mình bay về một hướng, mặc kệ không thèm quan tâm đến cái thứ gì mới quan sát mình lúc này.

Từ Phong ngã từ trên cây xuống, cả người đập mạnh xuống đất, cơ mà chừng đó không là bao so với cường độ cơ thể của hân hiện tại. Nhưng vấn đề không nằm ở đó, lúc này đầu hân đang đau như búa bổ, tinh thần tàn loạn khó có thể tập trung lại được, căn bản không thể suy nghĩ được gì, đến hành động cũng khó khăn, vừa chạm đất, bản năng mạch bảo hân phải rời khỏi đây ngay lập tức, ít nhất cũng phải tránh xa cái chỗ hân vừa rơi xuống ra. Cuối cùng thì bản năng hân vẫn rất tốt, cứu hân được một mạng.

Miên cưỡng ngưng tụ tinh thần, Từ Phong có thể nhận thấy thân ảnh của bạch y nhân xuất hiện ở ngay chỗ hân vừa chạm đất, làm mấy hành động kì quái, sau đó phóng người lên không trung rồi biến mất.

Từ Phong tiếp tục nằm dợ người dưới gốc cây đến hơn mười phút sau mới thấy tỉnh táo hơn một chút. Khó nhọc ngồi dậy, hân kiểm tra tiểu hồ ly vẫn còn đang nằm trong lòng mình, hoàn hảo, không bị thương hay gì cả, chỉ là Thần Huyết đan đã hết tác dụng, lớp giáp cốt cùng phù văn đã tiêu biến, vết thương ở bụng nhờ vào huyết mạch Thiên Ma cường hân tạm thời không đáng lo nữa.

Nhớ lại tình cảnh lúc này, Từ Phong thầm cười khỏ, đúng là tò mò hại chết người mà, chỉ là nhất thời có chút hiếu kì mà suýt chút nữa đi đời nhà ma. Tự nhủ từ giờ phải dùng *Phân tích nhân* cẩn thận hơn, cao thủ có độ linh mẫn quá kinh khủng, tuy lúc này hân chỉ kịp nhìn bạch y nhân một chút xua, nhưng thế cũng đủ để *Phân tích nhân* hoạt động một chút.

“Hừ, Thánh cấp à, không thể tin được lại mạnh đến như vậy, tên Ngô Anh so với người này thì đáng xách dép cho người ta, móa, mạnh vài cả linh hồn, chỉ liếc một cái mà lao từ suýt chết. Cơ mà, rồi có một ngày ta sẽ đạt tới cấp bậc của người thời, à không siêu việt người mới dừng chứ, khắc khắc khắc....”, lúc đầu chỉ là Từ Phong lẩm lẩm bẩm, nhưng sau đó trở thành một tràng cười điên loạn.

Lúc này tiếng Tiểu Linh vang lên, nghe vô cùng ngán ngấm: “Tội nghiệp, bị một tên Thánh cấp hú cho một cái đá phát điên, tội nghiệp quá, tội nghiệp.....Tiểu Linh quá, sao lại phải đi theo loại chủ nhân này chứ....”

“Im lặng, điên cái rắm á, ta chỉ là hơi có chút xúc động thôi, vừa rồi khẳng định là công kích tinh thần, sao hệ thống không bảo vệ ta vậy hà con bé Tiểu Linh àn hại kia.” Từ Phong có chút câu tiết mà hỏi.

“Sao lúc có việc nhờ người ta thì không nói người ta àn hại đi.....hệ thống không phải là không bảo vệ, mà bởi vì tu vi của chủ nhân chưa đủ để hệ thống có thể mở ra định mức bảo vệ đến cấp bậc đó, chỉ có thể bảo vệ đến mức độ nhất định thôi, phần còn lại là do chủ nhân gánh. Hệ thống giúp chủ nhân tiến hóa trở thành thực thể hoàn mỹ, nhưng việc chính vẫn là phải nhờ sự cố gắng của chủ nhân, chứ không thì trực tiếp đưa chủ nhân lên làm thần luôn cho rồi.” Tiểu Linh nói.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Từ Phong có thể tưởng tượng được cảnh Tiểu Linh đang bủi mũi khi nói mấy lời này. Cơ mà Tiểu Linh nói cũng có lý, không có cái bánh nào tự nhiên rơi từ trên trời xuống cả, hệ thống chỉ trợ giúp mình mà thôi, không thể cái gì cũng ý lại được, nếu hân hiện tại chỉ có tu vi Sĩ cấp thất phẩm, mà nhờ hệ thống có thể chống lại công kích tinh thần của Thánh cấp cường giả, thì đến bản thân hân cũng muốn kháng nghị với tên tác giả đang viết câu chuyện về hân, là tại sao lại tăng sức mạnh quá đã như vậy, không thú vị gì cả, đây là trong trường hợp thật sự có tồn tại tên tác giả đó.

“Ách, mình nghĩ đi đâu vậy, chắc, đọc nhiều tiểu thuyết quá mà, mặc kệ ta có phải nhân vật trong bộ truyện nào đó hay không, ít nhất những gì đang xảy ra đối với ta đều là sự thật, quan tâm lắm cái rắm gì, đúng là đọc nhiều tiểu thuyết quá đắm ra hoang tưởng mà.” Lắc lắc đầu, Từ Phong ôm lấy tiểu hồ ly vẫn đang nằm trong lòng mình ngủ, bất chợt trở về chỗ mọi người cảm trại.

Về đến nơi, thứ đầu tiên mà hân nhìn thấy đó là cảnh hai tên hộ vệ, không còn gút gù ngủ nữa, mà là gác hân xuống đất mà ngủ ngon lành. Nhìn hai tên phế vật này, Từ Phong ngán ngấm lắc đầu, may là không thật sự có biến, chứ đồng đội như thế này, hân cũng chào thua, gánh không nổi.

Tờ mờ sáng, mọi người lục tục thức dậy, sau khi thu dọn một chút, liền bắt đầu khởi hành. Trên đường đi, cuối cùng cũng có người nhận ra Từ Phong có chút khác thường, lúc này hân không tự lại phía sau đoàn như mọi khi nữa, mà trực tiếp nhảy lên trên một chiếc xe ngựa mà ngồi. Mặc dù biết tình hình hân có quái, nhưng mọi người trong đoàn cũng không kìm được mà chú ý tới hân.

Vương Bảo Nhi nhảy lên chiếc xe ngựa mà Từ Phong đang ngồi, về kiềng để lúc trước đối với Từ Phong đã không cánh mà bay, thân thiết hời:

“Sao vậy, Quý Ánh Tu La đại nhân mới có một ngày mà đã mệt đến mức không đi nổi à?”, nói xong còn cơ miệng cười khúc khích nhìn Từ Phong, một bộ dáng trêu ghẹo rõ ràng.

Quý Ánh Tu La là biệt danh Từ Phong có được sau lần xử đẹp Kim Hồ bang, được người của Hắc Thạch trấn vô cùng “yêu mến” mà tặng cho. Lí do tạo nên biệt hiệu này cũng đơn giản, bởi vì Từ Phong đeo mặt nạ tu la, và lúc hân giết người, thân ảnh hân thoát ẩn thoát hiện như ma quỷ, vậy nên mới có biệt hiệu Quý Ánh Tu La.

Đối với cái biệt hiệu này, Từ Phong thì không có ý kiến, nhưng Tiểu Linh thì vô cùng bất mãn, cái gì mà Quý Ánh Tu La chứ, phải gọi là Thiên Sát Tôn Giả hay cái gì đại loại thế chứ, nghe ngầu hơn hẳn. Đối với logic của Tiểu Linh, Từ Phong cũng không phải mới biết đến ngày một ngày hai, đến cả trang phục hiện tại của hân cũng là do Tiểu Linh thiết kế, ngẫu đâu chưa thấy, chỉ thấy ai cũng nhìn Từ Phong như nhìn quái vật, cũng may Từ Phong hân không thấy bộ đồ vương vãi, nên miễn cưỡng ăn mặc như vậy, tránh cho Tiểu Linh không hài lòng suốt ngày lái nhái bên tai.

Nghe Vương Bảo Nhi trêu ghẹo, Từ Phong không nói gì, chỉ hề vạt áo mình ra, để lộ ra tiểu hồ ly trong lòng. Tiểu hồ ly đã tỉnh dậy từ lúc này, trái với suy nghĩ của Từ Phong, nó không hề tỏ ra sợ hãi hay thù địch với một nhân loại như hân, mà chỉ giương mắt lên ngó xung quanh, rồi sau đó nhìn hân một lát, rồi mặc kệ mọi thứ, tiếp tục cuộn tròn nằm trong lòng hân. Lúc này tiểu hồ ly vẫn đang nằm trong lòng hân, chỉ chi vào nó, Từ Phong trả lời: “Nó bị thương, ở trên xe ngựa êm ái hơn, tốt cho nó.”

Vương Bảo Nhi nhìn thấy khối bóng gòn trắng tinh trong lòng Từ Phong liền kinh hô: “À! Tiểu hồ ly thật đáng yêu, huynh nhặt được nó ở đâu vậy?”. Nhún vai, Từ Phong chỉ nói: “Nhặt được hôm qua.” Sau đó mặc kệ Vương Bảo Nhi ngồi nhìn ngắm tiểu hồ ly đang nằm ngoan ngoãn trong lòng hân, phát huy tính cách “yêu thích thú dữ thương” của con gái đến mức tận cùng.

Đúng lúc này, Mặc Thủy đi tới gần, thấy hình dáng của tiểu hồ ly thì không khỏi kêu lên: “À ừ, à nhầm, trời ơi, là Cửu Vị Yếu Hồ à, loài yêu thú này có huyết mạch vô cùng cao, nghe nói mỗi khi tiến giai sẽ có thêm một đuôi, nghe nói về sau khi đạt tới đỉnh cao sẽ có chín đuôi á. Huynh đệ kiểm đầu ra nó vậy, nó là dạng yêu thú siêu quý hiếm a, nếu có thể nuôi thành sủng vật thì về sau thực lực vô cùng cường hoành, mặc dù hiện tại chỉ có một đuôi, nhưng bây giờ mà đem nó lên sân đấu giá bán thì cũng kiếm được ít nhất mấy trăm vạn kim tệ đó, phát tài rồi.....”

Nói đoạn giống như mơ màng đưa tay đến gần, muốn chạm vào người tiểu hồ ly, à không, lúc này phải gọi là Cửu Vi Yêu Hồ mới đúng. Mặc dù bị thương nằm trong lòng Tử Phong, nhưng tiểu hồ ly không hề ngủ, cảm giác của nó đối với môi trường xung quanh vẫn rất linh mẫn, thấy bàn tay của Mặc Thủy đưa tới liền lui về phía sau, chui rúc vào trong vạt áo của Tử Phong chạy trốn.

Mắt thấy sắp chạm được vào lớp lông mềm mại nhưng của tiểu hồ ly, Mặc Thủy bỗng thấy có tay mình bị một cái gọng kìm tóm lấy, kẹp chặt lại, sau đó là mấy tiếng xương cốt kêu lạch cạch như sắp vỡ, kèm theo là một luồng sát khí lạnh lẽo đập vào mặt khiến hắn rụng tóc gáy.

Tử Phong nhìn cái tay của tên Mặc Thủy, ngay từ đầu hắn đã có chút không ưa cái tên đó vỗ vai mình ở trong dòng binh công hội này rồi, giờ nhìn tiểu hồ ly trong lòng mình đang co rút trốn tránh cái bàn tay đang giờ ra kia, hắn không khỏi thấy ngứa mắt. Hừ lạnh một tiếng, Tử Phong tóm lấy có tay Mặc Thủy, miệng nói “Đám động tới nó, ta đem người ché ra thành 18 mảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 34: Đi săn

Nghe câu nói đầy sát khí của Tử Phong, Mặc Thủy không khỏi rung mình lùi lại phía sau. Ôn Văn Sơn ở ngay bên cạnh thấy thế đành phải cười giương hòa: “Ha ha, thôi nào, Mặc Thủy cũng chỉ muốn chạm vào nó một chút thôi, làm gì mà phải nóng giận vậy chứ.” Nói rồi liếc mắt cho Mặc Thủy ra hiệu.

Mặc Thủy hẳn tính cách bộp chộp không suy nghĩ không có nghĩa là hèn nhát, thấy ánh mắt của Ôn Văn Sơn, hắn cũng thuận nước đưa thuyền, cười giả là nói: “Phải đấy phải đấy, tôi cũng chỉ muốn chạm vào nó thôi, huynh đệ càng thẳng quá, nó là sùng vật của cậu, tôi nào dám làm gì nó a!”

Tiểu hồ ly giống như nghe hiểu tiếng người, thấy Mặc Thủy cười lạnh, liền không tỏ ra sợ hãi nữa, bò ra ngoài, lấy chân cào cào vào tay Tử Phong. Sau khi Tử Phong đưa tay bế tiểu hồ ly lên ôm vào ngực, lúc này nó mới có vẻ thỏa mãn lìm đim mắt lại mà ngủ. Mặc dù Tử Phong nói hẳn nhặt được tiểu hồ ly từ hôm qua, nhưng mọi người không ai tin, cứ nhìn vào biểu hiện thần mật của nó với Tử Phong mà xem, không nuôi thì lúc nhỏ thì ai mà tin được. Cơ mà Tử Phong làm thế nào để giấu nó suốt quãng đường đi thì không ai biết, cuối cùng mọi người cũng không biết đầu mối là thật nữa.

Đối với biểu hiện thần mật của tiểu hồ ly với mình, Tử Phong cũng vô cùng nghi hoặc, thường nói yêu thú luôn có địch ý với nhân loại, tiểu hồ ly này tốt xấu gì cũng là yêu thú nhị giai, không có lí nào lại ưa thích nhân loại cả. Hơn nữa, tiểu hồ ly này giống như là nghe hiểu được tiếng người vậy, thấy Mặc Thủy đòi đem nó đi bán thì chạy trốn, lúc hắn cất lời đe dọa Mặc Thủy thì giống như là vô cùng thỏa mãn, còn cọ cọ đầu vào lông hắn làm nũng, tất cả đều khiến hắn liên tưởng tới một.....con người chứ không phải là yêu thú.

“Không phải là ta bắt được một con hồ ly tinh chứ?” lúc lắc đầu, hắn không khỏi tự giễu, hồ ly tinh cần bản không tồn tại ở thế giới này, tuy vậy yêu thú hóa hình thì có đấy. Nhưng yêu thú hóa hình bét nhất cũng là Thất giai yêu thú, tương đương Thánh cấp nhân loại. Người nghĩ một con yêu thú Thánh cấp sẽ dễ dàng dễ người đem ôm vào lòng nựng nựng như sùng vật ư, mơ đi.

Và lại Tử Phong cũng đã dùng *Phân tích nhân* ngộ qua thuộc tính của tiểu hồ ly rồi, nhị giai cao cấp yêu thú, không sai vào đâu được, hẳn chỉ có thể mặc định coi tiểu hồ ly hiểu tiếng người mà đối xử thôi. Đoàn chừng thần thiết với hắn cũng chỉ là vì hắn đã cứu mạng nó, thay vì nhân lúc nó bị thương thì một đóa xiên chết, rồi lột da đem bán, bộ da lông của nó chắc cũng đáng giá lắm đó.

Giữa trưa, hành trình của cả đoàn đến bây giờ vẫn an toàn, đề tiết kiệm thời gian, mọi người không dừng lại ăn trưa mà vừa đi vừa dùng tạm lương khô, nhìn mọi người ăn lương khô cùng thịt khô, Tử Phong không khỏi nhàu mày, hắn cũng không ngại gặm củi, à nhầm lương khô, nhưng thời tiết nắng nóng ở bức buổi trưa cũng dễ khiến mọi người mệt mỏi.

“Rời đội một chút thì cũng được thôi, lấy thực lực của cậu hẳn không là vấn đề, nhưng nếu cậu đi xa quá thì sao có thể đuổi theo bọn ta được, trong Lam Linh sơn mạch rất dễ bị mất phương hướng a.”

“Không vấn đề, khả năng truy tung của ta rất tốt, cần bản không thể lạc khỏi mọi người được!” Tử Phong trả lời.

Thấy Tử Phong nói chắc như đinh đóng cột, Ôn Văn Sơn thoáng ngập ngừng một chút, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, vậy cậu đi rồi nhanh chóng quay trở lại, mọi người có thể chờ cậu một lát, tranh thủ nghỉ trưa luôn cũng được.”

“Không cần phải đợi ta đâu, cứ tiếp tục đi chuyển đi...” còn chưa dứt lời, thân ảnh của Tử Phong đã biến mất trước mắt Ôn Văn Sơn. Ngó xung quanh không thấy Tử Phong đâu, Ôn Văn Sơn cuối cùng vẫn quyết định bảo mọi người dừng lại nghỉ trưa, mặc dù đang ở trong rừng, nhưng thời tiết nắng nóng ở bức buổi trưa cũng dễ khiến mọi người mệt mỏi.

Dùng Phù Quang Di Ảnh lấy tốc độ nhanh nhất lao vút vào trong rừng, trong đầu thầm nói: “Tiểu Linh, liệu cái thiết bị định vị đó có dùng được không, ta không muốn để mất tiểu hồ ly đó đâu a.”

“Ui xời yên tâm đi, Tiểu Linh lấy danh dự và nhân phẩm của bản thân ra để thề rằng nó hoạt động tốt, và lại, nó là sản phẩm của hệ thống mà, đương nhiên hoạt động tốt chứ.” Tiểu Linh dùng một giọng trơ hạo để nói.

Thực ra thuật truy tung của hắn tuy là tốt, nhưng dưới điều kiện *Thiên Ma Nhân* có thể hoạt động, cơ mà đám người Ôn Văn Sơn toàn dùng ngựa hoặc đi bộ để di chuyển, có thánh mới truy được, hẳn nói vậy là bởi vì lúc này, thông qua Tiểu Linh giúp đỡ, hắn đã hối đoái được một thiết bị định vị từ hệ thống với cái giá là năm ngàn điểm tích lũy, loáng cái biến số điểm tích lũy còn lại của hắn xuống còn hơn một vạn năm ngàn điểm.

Theo như Tiểu Linh nói, gắn thiết bị này lên đối tượng, trong vòng bán kính 100km hẳn có thể xác định được vị trí chính xác của đối tượng, khá là tiện lợi, hắn cũng không định đi xa khỏi đội ngũ, vậy nên 100km phải nói là quá thừa, hắn liền đeo thiết bị lên người tiểu hồ ly. Đeo lên người tiểu hồ ly mà không phải bắt kì người nào khác của dòng binh đoàn đương nhiên là bởi vì trong mắt hắn, tiểu hồ ly còn quan trọng hơn so với mọi người a, không tìm được thương đoàn thì cũng lắm nhiệm vụ thất bại, nhưng để mất tiểu hồ ly này thì hẳn tiếc đứt ruột mất.

Sử dụng Phù Quang Di Ảnh, kèm theo *Ngụy trang* và *Liếm tức*, đây chính là “combo” từ của Tử Phong rồi, dùng mọi lúc mọi nơi, lúc nào cũng có hiệu quả, thất bại thì cũng có vài lần, nhưng hầu hết đều là vì đối thủ có thực lực quá mạnh, vụ này thì hẳn chịu a, chỉ có thể đổ tội số đen. Một đường lao nhanh vào trong rừng, hắn không ngừng nhìn ngó xung quanh tìm kiếm con mồi, mục đích của hắn là kiểm thức ăn cho tiểu hồ ly là chính, vậy nên chỉ cần là đã thú là được, đương nhiên, nếu là yêu thú thì còn tốt hơn, trong thị yêu thú có chứa năng lượng, vô cùng có ích đối với cả võ giả lẫn yêu thú, chắc hẳn tiểu hồ ly sẽ rất thích.

Vòng vào một lúc, Tử Phong cuối cùng cũng tìm thấy được một “đám” mục tiêu, đó là một con Hắc Văn Hồ. Nói là một “đám” mục tiêu đơn giản bởi vì Hắc Văn Hồ không phải là mục tiêu duy nhất, bao vây xung quanh nó là một nhóm tám người cầm vũ khí. Hắc Văn Hồ là tam giai yêu thú, cơ thể không lồ dài hơn 6 mét, toàn thân màu trắng có các đường vân màu đen nên mới được gọi là Hắc Văn Hồ, lúc này vây quanh nó là một nhóm tám người, *Phân tích nhân* lóe lên, tám người này tất cả đều có tu vi Sư cấp, bét nhất là Sư cấp nhị phẩm, mạnh nhất là một tên Sư cấp cửu phẩm, còn lại chỉ sần sần nhau tám Sư cấp tứ tới thất phẩm.

Nhìn đoàn đội này, Tử Phong cười khỏ, chẳng lẽ gia tộc thế lực có sự cách biệt lớn đến như vậy với giáng hồ sao, còn nhớ hồi ở Diệp phủ, Sĩ cấp đã được làm hộ vệ chính thức, Sư cấp là đội trưởng, cũng được coi là người có tiền có quyền, vậy mà ở đây, tùy tiện đi trong rừng cũng gặp một lúc tám tên Sư cấp, khiến Tử Phong có cảm giác Sư cấp không đáng tiền lắm.

Tám người này đều mặc một bộ đồ màu xanh lục, trên ngực có thêu hình đầu một con sói màu đỏ, ngược lại khiến trang phục của bọn hắn có chút lờ lợt, Tử Phong lắc đầu, không biết là người ở thế giới này là có tính không để ý hay là không biết nữa, di chuyển trong rừng, kì nhất là mặc đồ có màu rực rỡ, mặc màu xanh lục như mấy tên này là đúng, tự nhiên thêm cái đầu sói màu đỏ làm gì, nhìn vô cùng nổi bật, khác gì lay ông tôi ở bụi này đâu.

Hắc Văn Hồ có thực lực tam giai cao cấp, tương đương với Sư cấp bát-cửu phẩm võ giả, hơn nữa yêu thú trời sinh có lực lượng mạnh mẽ, phòng ngự tốt cùng sự bền bỉ dẻo dai đến biến thái, lấy thực lực tám tên Sư cấp mà chỉ có thể giằng co với nó thôi. Thực tế, đi săn yêu thú không có dễ như Tử Phong vẫn làm, hầu hết là hắn đánh lên, nhắm chỗ yếu hại mà ra tay, nhất kích tất sát, không cho yêu thú cơ hội phản kích, bằng không thì hẳn cũng không thể giải quyết nhẹ nhàng như thể được, bình thường mọi người luôn phải tổ đội như này để đi săn.

Tên Sư cấp cửu phẩm có vẻ là lão đại, lúc này đang chỉ huy mọi người: “Tần Lập dẫn theo hai người lôi kéo sự chú ý của Hắc Văn Hồ, ba người khác chuẩn bị ám khí tầm độc, ta cùng đệ đệ sẽ chịu trách nhiệm kết liễu nó, nào, làm thôi!”

Dứt lời, một tên Sư cấp lục phẩm lao lên, có vẻ như hắn là người gọi là Tần Lập kia, theo sau là hai người nữa, tu vi Sư cấp ngũ phẩm, cũng không kém cạnh là bao. Ba người có thực lực yếu nhất lúc này rút ra kéo gần khoảng cách, trong tay lập lờ phi tiêu cùng phi đao, chắc hẳn là đã tầm độc. Tên lão đại Sư cấp cửu phẩm cùng đệ đệ của hắn có tu vi Sư cấp thất phẩm lúc này cũng lao lên, dùng khí thế kinh người bắt đầu tấn công Hắc Văn Hồ, lúc này đã bị đám người Tần Lập lôi kéo sự chú ý.

Tám người phối hợp ăn ý, hiển nhiên là không phải lần đầu đi săn, Tử Phong đứng ngoài mà quan sát, không hề có ý định rời khỏi hay động thủ, còn hẳn nghĩ gì trong đầu lúc này thì chỉ có trời biết.

Hắc Văn Hồ lúc này rất buồn bực, nó chỉ đang ngủ một giấc trong vùng lãnh địa của mình mà thôi, tự nhiên có tám tên nhân loại nhào vào trong lãnh địa của nó, đáng giận hơn nữa, bọn chúng còn hướng nó công kích. Đầu hồ này ở khu vực xung quanh nơi hầu hết chỉ có yêu thú nhất nhị giai, kể cả có tám giai cũng yếu hơn nó, đã sớm có thói quen như vương giả không ngại, nay một đám nhân loại hèn mọn lại dám vuốt râu hùm, bảo sao nó không tức giận muốn cắn chết mấy tên này được.

Tần Lập hành động vô cùng điên cuồng, tay cầm trường thương nhưng lại áp sát lại sát là cả với Hắc Văn Hồ, mục đích chính là thu sự chú ý của nó, hẳn rất cố gắng a, bởi vì hai tên đồng đội ăn hại của hắn, vốn phải hỗ trợ thì ban này trong lúc bất cần, bị Hắc Văn Hồ tát bay ra ngoài bị thương, không còn lực khí như bình thường nữa, nếu để bọn họ tiếp tục lôi kéo sự chú ý của Hắc Văn Hồ, chết là cái chắc, tốt nhất là lui ra ngoài để một mình hắn làm việc cho xong.

Cũng phải nói là Tần Lập rất điều luyện trong việc này, Hắc Văn Hồ nhìn con cào cào đang múa may trước mặt kia, không ngừng gặm thét mà hướng hắn công kích, thường những lúc như thế này, tên đầu lĩnh cùng đệ đệ của hắn tiến lao lên công kích, tuy không thể gây vết thương trị mạng lên người Hắc Văn Hồ có lớp lông cứng như thép, nhưng gây vết thương nhỏ thì có thể, đánh lâu thì Hắc Văn Hồ đảm bảo sẽ gặp nguy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Con mồi và thợ săn?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hắc Vân Hồ sau khi bị vây đánh một lúc lâu mà không giết được tên nào khiến nó vô cùng buồn bực, nhìn cái tên cầm thương nhảy nhót trước mặt, rồi mấy tên đánh lên ở bên ngoài, tất cả đều yếu hơn nó, vậy mà nó không thể làm gì nổi. Lợi dụng Tần Lập đánh lạc hướng, tên bạo đại cùng đệ đệ hắn cứ cần thời gian mà nhảy vào tấn công, tuy chỉ gây vết thương nhỏ nhưng lặp lại nhiều lần cũng khiến Hắc Vân Hồ bị thương càng ngày càng nặng.

“Keng!”

Tiếng binh khí va chạm vào lớp da lông của Hắc Vân Hồ nghe như tiếng kim loại đập vào nhau. Liếc nhìn mấy thanh binh khí mà đám dong binh này dùng, Từ Phong không hề nhận thấy một thanh Huyền khí nào hết, tất cả chỉ là binh khí bình thường, báo sao chém Hắc Vân Hồ như gãi ngứa. Hắn nào biết được Huyền khí đắt đỏ ra sao, những võ giả không có bối cảnh thì rất khó có được Huyền khí, trừ khi thực lực cao, như Từ Phong hắn có hai thanh Huyền giai trung phẩm Huyền khí có thể nói là trường hợp hiếm có.

Từ Phong đứng ở xa nhìn nhá xem mấy con khí, à nhầm mấy tên võ giả nhảy múa, thậm chí nhào, mấy tên này kinh nghiệm phối hợp tác chiến có thừa, nhưng mà quá thiếu kiến thức về yêu thú, đến một đám Tật Phong Dã Lang chỉ là nhị giai yêu thú mà còn có thể phóng ra phong nhận sắc bén như dao cạo, vậy một đầu yêu thú tam giai cao cấp đỉnh phong như Hắc Vân Hồ đây, há lại không có năng lực riêng.

Giống như để chứng thực suy nghĩ của Từ Phong, lại một tiếng “keng” trầm đục nữa vang lên, nhưng lần này còn kèm theo tiếng kiếm cắt vào da thịt, chỉ thấy vết thương nhỏ trên lưng Hắc Vân Hồ sau nhiều lần bị công kích nay đã rách ra một vết sâu. Hắc Vân Hồ gầm lên một tiếng đau đớn, cả người lui về phía sau, lông trên người tủa ra từng đoàn bạch quang nhàn nhạt.

Nhận thấy tình hình không ổn, đám người đang điên cuồng công kích liền dừng lại, cũng không hẳn là tất cả, Tần Lập lúc này vẫn đang lợi dụng thân pháp nhanh nhẹn của mình để tiếp cận Hắc Vân Hồ, hồn nhiên không nhận ra điều khác thường.

Tên thủ lĩnh nhìn thấy vậy, cả kinh hét lớn: “Tần Lập, lui lại mau!”

Nhưng đã quá muộn, chỉ thấy Hắc Vân Hồ há cái miệng đồ lòm của mình ra, từ trong đó bắn ra một luồng bạch quang, bạch quang đi đến đâu đốt cháy mọi thứ đến đó, Tần Lập không kịp né tránh, luồng bạch quang chiếu lên người hắn, sau đó thì mọi thứ trong tầm mắt mọi người trở nên trắng xóa.

Ánh sáng tàn mất đi, tầm nhìn mới người khôi phục lại, ngay lập tức hướng ánh mắt về phía Tần Lập, thứ đầu tiên đập vào mắt họ đó là Tần Lập đang đứng bất động trước Hắc Vân Hồ, đưa mắt xuống một chút có thể thấy ở phần bụng của hắn, một lỗ thủng to cỡ cái bát xuất hiện, máu không ngừng chảy ra. Tần Lập kho nhọc quay đầu lại, miệng thì thào: “Đối tượng...” sau đó đổ gục xuống mặt đất, chết không nhắm mắt.

“Tần Lập, không!!!!!!” tên thủ lĩnh hét lớn, không chỉ hắn, mấy người còn lại cũng không dấu nổi vẻ bi thương trên khuôn mặt, nhưng ngay sau đó vẻ bi thương đó được thay thế bởi cơn giận dữ kinh thiên. Hắc Vân Hồ mặc dù xử lý được một người, nhưng lại khiến cho bảy tên còn lại nổi điên. Lúc này toàn đội không còn giữ lực nữa, mọi người lao vào tấn công điên cuồng, gần như dốc hết toàn lực, vũ khí các thứ liên tục được tung ra.

Từ Phong thu hết mọi thứ vào mắt, nhìn cái xác của tên Tần Lập mà lắc đầu: “Người chết vô ích rồi, Hắc Vân Hồ là loại yêu thú càng bị thương thì sẽ càng cuồng bạo, lúc trước có người làm mỗi nhừ còn không ăn thua, nữa là bây giờ đồng đội người như một đám không có óc lao vào thế kia...”

Quả đúng như Từ Phong nghĩ, Hắc Vân Hồ tuy liên tục nhận thêm vết thương, nhưng càng đánh nó càng hung máu hơn, bộ lông màu trắng của nó nay đã nhuộm đỏ, nhưng động tác của nó lại càng nhanh hơn, dần dà áp chế ngược lại bảy người kia.

Nhìn mấy tên trước mắt vẫn không biết đường rút lui mà vẫn cầm đầu đánh, bên dưới chiếc mặt nạ tu la, Từ Phong bỗng liếm mép, nở một nụ cười đậm báo sẽ dọa khóc trẻ con vào buổi tối, lầm bầm: “Chẹp, đến giờ đi săn rồi.”

Vừa dứt lời, hắn rời khỏi vị trí đang đứng, lợi dụng bản thân đang trong trạng thái của kĩ năng *Ngụy trang*, tiến tới gần chiến trường. Căn chuẩn thời gian đúng lúc Hắc Vân Hồ giẫy ra khỏi vòng vây của bảy người, Từ Phong hiện thân, sử dụng *Thuần bộ*, trong nháy mắt tăng tốc độ lên gấp bốn lần bình thường. Chỉ số nhanh nhẹn của hắn so với một tên Sư cấp cửu phẩm phải cao hơn đến gần gấp rưỡi, nay lại bộc phát tốc độ gấp 4 lần, tổng cộng là gấp 6 lần một Sư cấp cửu phẩm, Hắc Vân Hồ có cường hãn, nhưng cũng vẫn chỉ giới hạn trong yêu thú tam giai, nào có thể so được với Từ Phong hắn.

Sử dụng *Thuần bộ*, Từ Phong hiện hình rồi biến mất tại chỗ, xuất hiện ở ngay phía trên đầu Hắc Vân Hồ, hắc bạch song kiếm đã được rút ra. Nơi Từ Phong xuất hiện là điểm mù của Hắc Vân Hồ, mà kể cả có không phải là điểm mù đi chăng nữa, nó cũng không thể phản ứng kịp, thứ hỏi liệu có ai có đủ khả năng phản ứng kịp khi mà người xuất hiện từ trong hư không, sau đó lao vào với “tốc độ bản thờ” không, đáp án khẳng định là không. Hắc bạch song kiếm đan chéo vào nhau, da lông Hắc Vân Hồ có thể ngăn được cả dao kiếm của đám người lúc này nay lại giống như lông cừu, không hề có tính phòng thủ gì hết. “Xoet” một tiếng, một chiếc đầu lâu hồ bay lên cao, Hắc Vân Hồ một khắc trước còn đang tung hoành ngang dọc, một khắc sau đã đầu một nơi thẳm một nẻo. Một chiêu xử lý Hắc Vân Hồ, Từ Phong từ trên không trung rơi xuống đất, cả người xoay tròn thành một đường cong hoàn mỹ hạ cánh vững vàng trên mặt đất. Chân vừa chạm đất, hắn liền nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống:

“Hạ gục tam giai cao cấp yêu thú Hắc Vân Hồ, nhận được 340 kinh nghiệm, 290 điểm tích lũy.”

Mặc dù không nhiều, từng này còn chưa đủ gãi ngứa cho số kinh nghiệm để lên cấp của hắn, nhưng ít thì cũng là điểm kinh nghiệm, không nên để nó lãng phí vào tay mấy tên dong binh kia được.

Đám dong binh lúc này đang đứng ngây người, dường như không tin vào mắt mình cho lắm, một thân ảnh tự nhiên xuất hiện từ trong hư không, lấy tốc độ không tưởng, chỉ trong một chiêu đã xử lý xong đầu Hắc Vân Hồ mà từ này đến giờ bọn họ tốn sức chín trâu hai voi vẫn không thể thực sự giết được nó, thậm chí còn mất đi một người đồng đội, báo sao bọn chúng không sợ hãi cho được.

Tên thủ lĩnh là người tỉnh lại sớm nhất, nhìn cái tên thần bí đeo mặt nạ tu la trước mặt, hắn nghi hoặc nói:

“Người là ai? Tại sao lại ra tay xử lý con mồi của bọn ta?”

Đám dong binh lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn bạo đại vẫn đang trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, bọn chúng cũng không dám buông lỏng tinh thần chút nào. Triệu Khải quan sát người thần bí đang đứng trước mặt, áo choàng đen, mặc dù thời tiết không quá ảnh hưởng tới võ giả, nhưng lấy tiết trời nóng nực ở trong rừng như này, mặc một chiếc áo choàng trùm kín người cũng vô cùng kì lạ, y phục bên trong cũng màu đen, đeo mặt nạ tu la che đi khuôn mặt, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm hai màu đen trắng, cả người lộ ra vẻ quý dị khó tả. Lấy tu vi Sư cấp cửu phẩm đỉnh phong của hắn mà không hề cảm nhận thấy sự hiện diện của tên đeo mặt nạ này một chút nào, nếu không phải chính mắt hắn đang nhìn thấy thì hẳn không nghĩ ở chỗ đó đang tồn tại một người. Nghĩ đến việc người này vừa mới xuất hiện giống như từ trong hư không bước ra, hắn bắt giác một mùi ngậm nước bọt, phải chăng là gắp quỷ, không đúng, giờ là giữa trưa, chưa bao giờ nghe nói thấy ma quỷ xuất hiện ban ngày cả.

Là một sát thủ chuyên nghiệp, kiếp trước Từ Phong hắn làm nhiệm vụ đã từng phải vô số lần đóng giả làm một nhân vật nào đó để tiếp cận mục tiêu, và phán đoán tâm lý cũng là một trong những kĩ năng mà hắn phải thành thạo. Nhìn khuôn mặt không ngừng biến đổi của tên bạo đại kia, hắn cảm nhận thấy một sự khẩn trương cùng sợ hãi, thoáng cái hắn đã nhận ra sự e sợ của tên này, đoán chừng tám chín phần mười là do cách Từ Phong hắn xuất hiện cùng trang phục kì quái của hắn. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi nhớ tới trạng phục này là do Tiểu Linh thiết kế, xem ra về sau phải cư xử tốt hơn với con bé ăn hại này mới được.

Biết được đối phương đang thần hồn nát thần tính bởi sự xuất hiện của mình, Từ Phong quyết định đã “đọa ma” thì dọa đến cùng, cúi cong người xuống, hai tay đan vào nhau tạo thành một tư thế kì dị, mở miệng cười một cách đứt quãng, dưới hiệu

quả thay đổi âm thanh của chiếc mặt nạ hân đang đeo, tiếng cười trở nên vô cùng khó nghe, giống như là tiếng quỷ gào vậy.

“Khặc khặc khặc.....giết.....giết hết.....!”, tiếng nói của Từ Phong vang lên sau tràng cười, không nghe ra được là tiếng nam hay nữ, vô cùng quỷ dị.

Cả đám người đang vô cùng chăm chú quan sát Từ Phong, bỗng thấy hân cúi người tạo thành một tư thế kì dị, theo sau đó là một tràng cười khiến mọi người dựng tóc gáy. Triệu Khải cũng không ngoại lệ, hân tự nhận mình gan lớn nhưng cái tên trước mặt quá quỷ dị, quỷ dị đến mức hân tin rằng ban ngày cũng có thể gặp quỷ. Bất tri bất giác, đám dong binh không hẹn mà cùng lùi lại một bước, tay cầm chắc binh khí, tinh thần trở nên vô cùng căng thẳng.

Từ Phong vẫn tiếp tục cười, đồng thời chủ ý tỏ biểu hiện của đám dong binh trước mặt, ngay khi bọn chúng vừa lùi lại một bước, mắt hân lơ lên tình quang, thời cơ đến rồi!! Mục tiêu của hân là tên dong binh lùi bước đầu tiên, một Sur cấp tam phẩm, *Thuần bộ* được triển khai, Từ Phong lấy tốc độ gấp 4 lần bình thường mà biến mất tại chỗ, trong chớp mắt tiến sát mục tiêu, tay trái cầm hắc kiếm chặt đứt cánh tay phải cầm binh khí của tên dong binh, tay phải cầm bạch kiếm quét ngang. Huyền khí sắc bén trực tiếp bỏ qua luôn lớp áo giáp của hân, chia thân hân thành hai nửa trên dưới.

Cả đám dong binh còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy một tia máu đỏ tươi bắn lên cao, sau đó là một thân hình, đúng hơn là “một nửa” thân hình bay lên không trung, kèm theo là một đồng nội tạng bầy nhầy rơi vãi ra đầy đất. Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến khi bọn chúng kịp phản ứng lại thì tên dong binh kia đã bị xé thành vài mảnh, đưa mắt nhìn thì thân ảnh của Từ Phong vừa mới trước mặt nay đã biến mất tiêu.

Ngay sau khi xử lí được mục tiêu, Từ Phong hẳn không hề dừng lại, mặc dù tất cả đám dong binh này đều có thực lực yếu hơn hân, nhưng hân có một thói quen đó là việc gì làm được theo một cách nhanh chóng dễ dàng thì sẽ không làm theo cách nào khác. Tiếp tục sử dụng *Thuần bộ*, kì năng này hiện tại được Từ Phong sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, hân di chuyển sang ngang, tạm thời thoát khỏi tầm mắt của đám dong binh, sau đó lại một pha *Thuần bộ* nữa, hân xuất hiện phía sau hai tên dong binh lúc này bị Hắc Văn Hồ đã thương.

Tiếng gió rít vang lên, kèm theo đó là hai tiếng “xoẹt” vô cùng ngọt, hai chiếc đầu lâu của hai tên dong binh rơi xuống đất, cuối cùng hai người thấy đó là cơ thể không đầu của mình, vẫn đang giữ nguyên tư thế cầm kiếm.

Xuất kì bất ý xử lí ba người, Từ Phong đoán chừng mấy tên còn lại cũng đã kịp “hoàn hồn”, liền lui về sau nhìn bốn tên dong binh còn lại, một Sur cấp cửu phẩm, một Sur cấp thất phẩm, hai tên Sur cấp tứ phẩm, hân không khỏi liếm mép lắm bảm “Tiếp tục cuộc săn nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Cuộc săn kết thúc

Chương 36: Cuộc săn kết thúc

Đến lúc này, bốn người còn lại mới thể hiện rõ mình là dong binh dày dặn kinh nghiệm chứ không phải bù nhìn rom cho Từ Phong thích chém thế nào thì chém, ngay lập tức bỏ qua việc bên mình vừa mới mất đi ba người, cả đám vô cùng nhanh chóng chỉnh lại đội hình, tất cả đứng tựa lưng vào nhau, mặt hướng ra bên ngoài, đội hình này có thể quan sát cả bốn phía, đề phòng đánh lén, hơn nữa người bị tấn công cũng có thể dễ dàng được đồng đội tương trợ.

Bốn tên dong binh tràn ngập căng thẳng mà nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của Từ Phong ở đằng xa, bỗng tên đệ đệ của Triệu Khải hét lớn: “Ta nhớ ra rồi, người chính là cái tên Quý Ánh Tu La đã don thương độc mã diệt cả Kim Hồ bang mấy tháng trước, đúng rồi, chính là người, y phục đen, mặt nạ tu la, thân pháp quỷ dị, không thể nhầm lẫn được.”

Nghe đệ đệ của mình nói, Triệu Khải lúc này mới sự nhớ ra đợt trước đã từng nghe nói về cái tên Quý Ánh Tu La này, đến đây thì hân lại không sợ nữa, lúc này tưởng gặp quái vật hay gì nên mới hoảng, chứ là con người thì cũng chỉ đến thế thôi, hân căn bản không thêm tin cái gì mà don thương được mà xử lí nguyên một cái Kim Hồ bang hơn 100 người, lao tử nhô vào, không có giúp đỡ thì có mà một cán một trảm, người nghĩ người là cường giả Tướng cấp à.

Nghĩ thông suốt, Triệu Khải lòng tin đại tướng, căn bản không thêm quan tâm đến việc không có lừa thì sao có khỏì, Từ Phong nếu nhận được giúp đỡ khi xử lí Kim Hồ bang thì sao có tin đồn như vậy được, tuy nói thế, nhưng hân cũng đoán chừng tên Quý Ánh Tu La này thực lực cũng sản sản như hân, hơn nữa tốc độ của tên này quá kinh khủng, không cần thận là ăn cám, vậy nên Triệu Khải hân không dám có chút coi thường nào.

“Người tại sao lại xuống tay sát hại đồng đội của ta, phải chăng định làm kẻ địch với Huyết Lang dong binh đoàn? Hừ, biết điều thì khoan tay chày trời, may ra sau khi ta đem việc này bẩm báo lên trên, đoàn trưởng miễn mộ nhân tài có lẽ sẽ tha một mạng cho người, bằng không thì người không thể thoát được Huyết Lang dong binh đoàn chúng ta truy sát đâu.” Triệu Khải hừ lạnh nói.

Nghe giọng điệu đe dọa vô cùng tự nhiên của Triệu Khải, Từ Phong thầm cười khẩy, không biết là cái tên này đã đem danh tiếng của Huyết Lang dong binh đoàn ra để hù dọa bao người nữa, nói trời chày như học thuộc lòng vậy. Đối với thể loại chó cắn gấu nhà gấu cắn chuông thế này, Từ Phong chưa bao giờ ưa cả, gặp kẻ yếu thì ức hiếp, gặp kẻ mạnh thì đem chỗ dựa sau lưng vác ra hù dọa, mấy người như này trong mắt hân không đáng một xu.

Vốn dĩ Từ Phong định giết hết đám dong binh này mà không cần một lí do, nay thấy tên thù lĩnh đe dọa, hân lại càng có lí do để xử lí cả đám này luôn. Không nói một lời nào, Từ Phong lại một lần nữa kích hoạt *Thuần bộ* lao tới, mục tiêu là một trong hai tên dong binh có tư vị Sur cấp tư phẩm.

Rút kinh nghiệm từ lúc trước, ngay khi thân ảnh Từ Phong biến mất, tất cả bốn tên dong binh liền tiến vào thế phòng thủ. Từ Phong xuất hiện ở ngay trước mặt mục tiêu, không hề hoa mĩ một chút nào, tay phải cầm bạch kiếm bỏ từ trên cao xuống. Nhờ đã đề phòng từ trước, tên dong binh này ngay khi nhìn thấy Từ Phong xuất hiện trước mặt cũng không hoảng loạn, mắt thấy kiếm chém xuống, hân theo bản năng liền đưa thanh đại đao cầm trên tay lên đỡ.

Theo lí mà nói, đoán kiếm mỏng nhẹ, sao có thể là đối thủ của đại đao to lớn cơ chứ, nhưng đời không như lí thuyết, uy lực của Huyền khí thì một thanh đại đao bình thường sao có thể chống đỡ được. Chỉ thấy thanh đoản kiếm của Từ Phong giống như dao nóng cắt vào bơ, dễ dàng chém đứt thanh đại đao trong sự ngỡ ngàng của tên dong binh, sau đó thì.....

“Xoẹt!!!”

Một tiếng chém nghe vô cùng ngọt vang lên, kiếm của Từ Phong sau khi chặt đứt thanh đại đao không hề dừng lại, một đường thẳng tắp bổ xuống đầu tên dong binh, lưỡi kiếm chém xuong xẻ thịt không một chút cản trở, sinh sinh đem tên dong binh chia làm hai mảnh từ đầu tới chân, một tia máu phun ra, bắn lên người tất cả mọi người. Vẫn là một kết cục như vậy, dù đám dong binh đã có sự đề phòng cảnh giác nhưng dường như đó là chưa đủ để đối phó với tốc độ của Từ Phong, mọi người đã nhìn thấy Từ Phong tấn công một người, nhưng còn chưa kịp ứng cứu thì tên chết tiệt kia đã lại biến mất, để lại đằng sau là một cái xác bị chia làm hai nửa, nội tạng các thứ rơi vãi lung tung, mùi máu tanh nồng nặc.

Mất thấy tình hình không ổn, Triệu Khải ngay lập tức đưa ra một quyết định tàn nhẫn, cũng là quyết định đúng đắn nhất: “Mau! Tàn ra! Chạy được bao xa thì chạy, nhất định phải đem chuyện này báo lại cho thù lĩnh đại nhân.” Dứt lời liền là người đầu tiên bỏ chạy, đệ đệ của hân cũng tên dong binh con lại chỉ hơi sững sờ một chút, sau đó cũng vô cùng nhanh chóng “bò” của chạy lấy người”.

Nhìn ba người mỗi người chạy một hướng, Từ Phong gật gật đầu, đứng là thượng sách, thay vì ở lại cố gắng chiến đấu rồi bị giết từng người, thì mấy tên này lại chọn cách bỏ chạy theo các hướng khác nhau, chỉ cần một tên may mắn sống sót thì sẽ đem chuyện ngày hôm nay báo lại cho cao tăng Huyết Lang dong binh đoàn, đến lúc đó thì Từ Phong hân gặp rắc rối to.

Nghĩ đến đây, Từ Phong không khỏi nở nụ cười đầy sát khí, Huyết Lang dong binh đoàn à, lao tử sự cái rắm, đánh không lại chẳng lẽ ta lại không biết đăng đem từng người một của dong binh đoàn bọn nì giết chết, đến lúc đó sẽ cho bọn nì biết bị một sát thủ thương nhớ nó kinh khủng ra sao.

Mặc dù Từ Phong là người gây sự trước, nhưng hân cũng chẳng cảm thấy có chút tội lỗi nào khi có ý định động chạm tới Huyết Lang dong binh đoàn nếu bị phản kích cả. Hân rất muốn thử một lần cái lí luận của mấy tên nhân vật chính về việc giết người, cái gì mà “dong binh luôn là một đám người tay dài những máu, có giết cũng coi như thay trời hành đạo...”, Từ Phong hân rất muốn nói một câu như vậy à, nhưng mà nghĩ lại bản thân mình còn tệ hơn cái đám dong binh đó gấp trăm lần, thay trời hành đạo cái rắm à, cuối cùng hân cũng bỏ cái suy nghĩ đó đi. Một tên không tồn tại quan niệm thiện ác như hân thì giết là giết thôi, không cần phải có lí do, nếu muốn Từ Phong tìm một lí do thì đó là mấy tên này đều là điểm kinh nghiệm để lên level, thế là đủ để hân ra tay rồi.

Phất tay thu xác Hắc Văn Hồ vào trong không gian giới chỉ, Từ Phong khởi động *Thiên Ma Nhân*, bắt đầu đuổi theo tên thù lĩnh, Sur cấp cửu phẩm có điểm kinh nghiệm cao nhất trong đám dong binh, có ngu mới đi đuổi theo hai tên kia. Triệu Khải rời đi chưa lâu, lấy linh lực của Từ Phong hiện tại, hân có thể liên tiếp sử dụng *Thuần bộ* hơn hai chục lần, lấy tốc độ gấp 6 lần Triệu Khải, sau 8 lần sử dụng *Thuần bộ*, hân đã bắt kịp mục tiêu.

Trong lúc truy đuổi, Từ Phong vẫn không quên sử dụng *Ngụy trang*, một đường âm thầm đuổi theo. Triệu Khải lấy hết sức bình sinh để chạy, hân thề rằng cả đời mình chưa bao giờ chạy cật lực tới như thế này, vậy chạy hân vừa có cảm giác như có thứ gì đó cực kì khủng bố đang theo sát sau lưng hân, khiến hân không dám dừng lại một chút nào. Chạy được một lúc, mặc dù cảm giác bị truy đuổi vẫn còn, nhưng Triệu Khải không hề nghe thấy tiếng động cũng như cảm giác được thân ảnh một ai sau lưng, và lại, đầu mặt trận với Hắc Văn Hồ, rồi sau đó không được nghỉ ngơi lại chạy trốn, sức lực của hân không đủ để có thể kéo dài thêm nữa.

Nhìn thấy một chiếc hang nhỏ được che lấp bởi một bụi cỏ lớn, Triệu Khải nhanh chóng vén bụi cỏ chui vào bên trong, tay cầm kiếm, nhìn chăm chăm vào cửa hang, vừa nghỉ ngơi vừa đề cao tinh thần, cơ trời mới biết cái tên quái vật kia có đuổi theo tới tận đây hay không, phải cẩn thận.

Bỗng hân nghe thấy tiếng sột sọet ở gần đó, nắm chặt thanh kiếm, Triệu Khải thăm vãn khỏi linh lực toàn thân, sẵn sàng lao ra bất kì lúc nào để tặng cho tên tu la kia một đòn trí mạng. Đang lúc thần kinh của hân đang căng thẳng cực độ, tiếng sột sọet càng ngày càng tiến tới gần, sau đó.....”Vù” một tiếng, Triệu Khải lao từ trong ra, tay cầm kiếm chém mạnh về hướng phát ra tiếng động. Tiếng kim loại cắt qua da thịt cũng tiếng xuong vô vang lên, Triệu Khải nhìn lại thì thấy thứ bị mình chém không phải là tên tu la nào cả, chỉ là một con hươu rừng mà thôi.

Lau mồ hôi trên trán, hân cười khổ, đúng là thần hồn nát thần tính mà, mới có một chút mà đã bị tên kia dọa đến mức hoang tưởng rồi. Tinh thần buồn lờng, Triệu Khải quay người lại, định trở về chiếc hang nghỉ ngơi, thứ đầu tiên mà hân nhìn thấy khi quay đầu lại là một cái mặt quỷ tu la đầy dữ tợn, điều thứ hai mà hân nhìn thấy là một nửa cơ thể bên dưới đang phun máu, sao mà phần cơ thể kia lại mặc y phục giống ta như vậy, sau đó đầu hân đập xuống đất.

Giống như sự tình khỏi cơn mê, Triệu Khải chợt cảm thấy một cơn đau đớn kinh khủng, hai chân hoàn toàn mất đi cảm giác, nhìn lại thì chợt nhận ra phần dưới cơ thể mình đã biến đầu mất rồi. Hân có thể nhìn thấy ruột gan nội tạng của mình rơi ra đầy đất, và cái tên tu la chết tiệt kia thì đang bước từng bước nhỏ tiến tới chỗ mình. Một nỗi kinh hoàng đến tột độ dâng lên trong đầu hân, gom góp nốt chút sức tàn còn lại, Triệu Khải bắt đầu dùng hai tay chống xuống mặt đất, kéo lê một nửa cơ thể của mình đi, ý đồ muốn tránh càng xa tên sát nhân kia càng tốt.

Từ Phong nhìn tên thù lĩnh đang dùng hai tay bò trên mặt đất, mỗi một chút khoảng cách bỏ được là một thứ gì đó lại rơi ra từ trong cơ thể hân, gan, thận, lá lách, rồi ruột hân lỏng thông thành một dây dài trên mặt đất.....chắc chắc, nhìn máu me dơ, bất quá, Từ Phong hẳn thích à. Không có một thói quen hành hạ “con mồi” của mình, cơ mà nhìn tên dong binh đang ngã ngoài trước mắt, Từ Phong không khỏi hiểu kì về độ “sống dai” của vô già của thể giới này, nên không ra tay kết liễu mà tiếp tục quan sát.

Triệu Khải lúc này không còn biết gì nữa, trong đầu hân chỉ còn duy nhất một ý niệm, đó là chạy càng xa càng tốt, cơ thể hân giống như ăn phải thuốc kích thích, không ngừng di động hai cánh tay bỏ về phía trước. Nhìn một nửa “cái xác” bỏ được một đoạn sau đó gục xuống đất im lìm, Từ Phong chặc lưỡi, vô già sức sống cũng trâu bò thật, bị chém đôi như thế này ở kiếp trước của hân là chỉ đủ sức để gây dọa vài cái sau đó đã tử ọ ọ rồi, nào có bỏ qua bỏ lại được như con gián thế này.

Đoán chừng hai tên dong binh kia đã chạy xa từ mặt tập, Từ Phong chép miệng hỏi tuổi mới một chút, nhưng mà hân cũng không suy nghĩ nhiều về nó nữa, vừa rồi hệ thống đã thông báo, hân xử lí 5 người, tổng cộng thu về hơn ba vạn điểm kinh

nhệm cùng hai ngàn điểm tích lũy, cũng không tệ lắm, dù để lấp đầy 10% số kinh nghiệm hẳn cần để tấn cấp, tuy nhiên đứng nhìn chỉ giết có vài người mà đã đạt được 10% kinh nghiệm mà nghĩ hẳn lên level dễ dàng. Sư cấp đầu ra mà nhiều đến thế cho hẳn giết chứ. Cơ mà 10% kinh nghiệm cũng đã là rất nhiều rồi, còn có một thứ khiến hẳn vui hơn nữa, đó là chỉ số của hẳn đã tăng thêm một chút.

-Tên: Từ Phong
Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)
Sát thủ level 8
Nhanh nhẹn: 6430
Thể lực: 5670
Lực lượng: 6210
Tinh thần: 2960
Linh lực: 860

Khê nô nộ cười thỏa mãn, Từ Phong thoáng sử dụng thiết bị định vị, sau khi xác định vị trí một chút, thân ảnh hẳn lại một lần nữa biến mất, để lại đằng sau hai mảnh cơ thể lạnh lẽo, cùng một đồng nội tạng bầy nhầy.

P/s: Ta viết thể này có hơi màu mè quá không nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đồ xét

Từ Phong nhờ thiết bị định vị, tìm được vị trí của thương đoàn cùng đám người Ôn Văn Sơn, lúc này đang tạm thời nghỉ ngơi ở gần một con suối nhỏ. Ôn Văn Sơn nghe thấy tiếng động lạ, liền vô cùng cảnh giác mà đứng dậy quan sát, nhưng sau khi thấy người tới là Từ Phong thì thở phào, sau đó lộ ra vẻ mặt tươi cười, ngay sau đó nộ cười của hẳn liền cứng ngắc ở trên môi. Chỉ thấy Từ Phong mặc dù vận y phục màu đen, nhưng không thể che dấu được sự thật là cả người hẳn đang đầm máu, thậm chí còn có cả vết máu bắn lên chiếc mặt nạ của hẳn, lúc này đang lơ lửng theo một cái xác hồ không lồ đằng sau lưng.

Vốn dĩ Từ Phong có thể bỏ xác của Hắc Vân Hồ vào trong không gian giới chi, thuận tiện đi chuyển, đến nơi thì lôi từ trong không gian giới chi ra là được. Trên thực tế thì đúng là hẳn làm như thế thật, nhưng khi đến gần chỗ mọi người thì liền đổi ý. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, hẳn hiểu rất rõ đạo lý này, không gian giới chi là một thứ vô cùng quý giá, nếu hẳn về tới nơi rồi đem xác của Hắc Vân Hồ vứt ra, khác gì nói với tất cả mọi người rằng lão tử có không gian giới chi này, tới mà cướp.

Mặc dù thực lực của cái dong binh đoàn này chẳng đáng để hẳn chú ý, kể cả Vương lão có tu vi Tướng cấp cũng vậy, đánh không lại chẳng lẽ hẳn không chạy được, làm một hơi 20 lần *Thuấn bộ* rồi sau đó khởi động kĩ năng *Ngụy trang*, truy đuổi cái răm á. Nói thì nói thế, có trời mới biết được mấy người này ra sao, hẳn không muốn một ngày nào đó tỉnh dậy thấy toàn bộ Hắc Thạch trấn biết Quý Anh Tu La hẳn có không gian giới chi, vậy thì phiền phức muốn chết.

Từ Phong tạm thời chưa có ý định rời khỏi nơi này, trừ khi là việc có lợi cho hẳn, bằng không thì hẳn không muốn gây chuyện thị phi vô ích, đương nhiên vụ cừu oán với Huyết Lang dong binh đoàn là chuyện khác a, ai bảo vận mệnh đưa chúng và Từ Phong lại “gắn nhau” cơ chứ. Cuối cùng thì Từ Phong quyết định kéo lê cái xác Hắc Vân Hồ về, dù gì cũng đã gần tới nơi, cũng không phiền toái là bao, hơn nữa lại có thể che dấu được việc hẳn sở hữu không gian giới chi, tại sao lại không làm chứ.

Mọi người sau khi nhìn thấy xác của Hắc Vân Hồ thì phản ứng cũng giống như Ôn Văn Sơn, tất cả đều chết lặng mà nhìn chăm chăm vào nó. Mặc Thủy có vẻ như là người rất hay tìm hiểu về yêu thú, điều đó đã được thể hiện qua việc hẳn chỉ cần liếc một cái là đoán ra được lai lịch của tiểu hồ ly, lúc này là người đầu tiên tỉnh lại, vô cùng hưng phấn kêu lên:

“Trời ơi, là Hắc Vân Hồ đó, không thể tin được!” nói đoạn liền vọt tới bên cái xác, đưa tay ra vuốt vọt lớp lông trên cái xác, một bộ dáng xuýt xoa tằm trở. Từ Phong nhìn mà có chút cảm nín, lông của Hắc Vân Hồ vô cùng cứng rắn, cần bàn không hề có chút mềm mại nào, chạm vào giống như dây thép vậy, người sờ cái răm á, lại còn xuýt xoa nữa.

Tiểu hồ ly đang ở trong lòng Vương Báo Nhi nhìn thấy Từ Phong liền ngay lập tức nhảy xuống, hai ba bước đã lại nhào vào ngực hẳn. Ôm lấy tiểu hồ ly, Từ Phong cũng cảm thấy buồn cười, rốt cuộc đây có phải yêu thú không vậy, giống như Hắc Vân Hồ kia, nhìn thấy người là tấn công, đáng này tiểu hồ ly này chỉ chực chờ chui vào lòng hẳn làm nũng, người là mèo hay là cáo vậy.

“Này là người làm đó ư?” Vương Báo Nhi hỏi, tay chỉ vào xác Hắc Vân Hồ.

“Không phải ta chẳng lẽ là cái tên kia làm?” Từ Phong ngay lập tức hỏi ngược lại, tay cũng chỉ về phía đó, mỗi tội hướng hẳn chỉ vào là tên Mặc Thủy lúc này vẫn đang “nghiên cứu” cái xác.

Vương Báo Nhi bị hỏi vụn lại, trong lòng bất mãn hề như một tiếng quay mặt đi, một bộ dáng không quan tâm. Đương nhiên, Từ Phong mặc kệ, gần đối cũng được, cũng tốt, càng đỡ quấy rầy hẳn. Ôn Văn Sơn lúc này cũng đã hồi thần, hết nhìn Hắc Vân Hồ lại nhìn Từ Phong, một bộ dạng trầm tư, loại yêu thú này hẳn mặc dù chưa nhìn tận mắt, nhưng tên thì cũng đã nghe nói qua, thực lực tam giai cao cấp, là bá chủ một vùng rừng núi khá là rộng trong Lam Linh sơn mạch, bản thân hẳn là một Sư cấp thất phẩm gặp phải loại yêu thú thế này thì chỉ có chạy trời chết, còn đánh chết nó thì nằm mơ đi, ít nhất phải là Tướng cấp hoặc là có một đội ngũ chục tên Sư cấp vậy công thì mới có thể hạ sát đầu Hắc Vân Hồ này.

Ngay đó Ôn Văn Sơn hẳn nghe được câu chuyện kể về Từ Phong, hẳn mặc dù nửa tin nửa ngờ, nhưng có thể khẳng định là thực lực của Từ Phong rất mạnh, cơ mà hẳn không nghĩ rằng tên Từ Phong này có thể mạnh hơn mình là bao nhiêu, dù gì thì Sư cấp thất phẩm ở trong Hắc Thạch trấn cũng được coi là có tên có tuổi. Thế nhưng mà nhìn vào cái xác của Hắc Vân Hồ, hẳn có thể chắc chắn rằng cái tên Quý Anh Tu La này so với hẳn thì mạnh hơn rất nhiều, thậm chí có thể dễ dàng miêu sát hẳn, không nhìn thấy tên đó chém đầu một con yêu thú mạnh tương đương với mười người như mình á.

Ôn Văn Sơn bây giờ cũng không chắc rằng việc mình mời Từ Phong tham gia nhiệm vụ này có đúng đắn hay không nữa, theo tin đồn thì cái tên này vô cùng hiểu sát, và thường giết người mà không có lý do, để một nhân tố bất ổn như vậy ở trong đội ngũ có vẻ không phải là một ý hay. Nhưng mà đã lỡ đắm lao phải theo lao, hẳn cũng chỉ cầu mong cái tên thần bí này sẽ xử sự bình thường, hẳn cũng không dám đoán tiểu này ra khỏi đội, có trời mới biết tên điên này có quay lại làm thật mọi người không, đến lúc đó thì có mà chạy đáng trời.

Vương lão lúc này cũng bước tới, một bộ dáng già dặn, vuốt vuốt chòm râu nhìn cái xác Hắc Vân Hồ nói: “Chắc chắc, sống tới từng này năm rồi, đây mới là lần đầu tiên lão hủ nhìn thấy nó, đúng là uy vũ thật.”

Từ Phong cũng mặc kệ mọi người nhìn mình với con mắt thần phục cùng kính nể, người hẳn lúc này định đầy máu tươi, khá là khó chịu, hẳn tự nhủ lần sau lúc giết người sẽ nhẹ tay hơn một chút, tránh máu me văng lung tung như mọi lần, cơ mà hẳn giống như là có hai nhân cách vậy, lúc bình thường thì có hơi ít nói nhưng suy nghĩ vô cùng tinh táo và lý trí, nhưng cứ lúc nào hẳn động thủ là lại bắt đầu có chút cuồng loạn, thậm chí là liều mạng.

Lắc lắc đầu, gạt bỏ mấy suy nghĩ vẩn vơ, Từ Phong bước tới con suối nhỏ mà mọi người đang dùng chân gần đó, ý định tẩy rửa cơ thể một chút, trong không gian giới chi của hẳn có tới cả chục bộ y phục như thế này, cũng không sợ không có đồ để thay. Lúc Từ Phong đi ngang qua Vương lão, lỗ mũi của lão hơi giật giật một chút, ánh mắt lơ lửng tình quang nhìn chăm chăm vào mắt Từ Phong xuyên qua lỗ trên chiếc mặt nạ. Một luồng sát khí kinh thiên ập vào mắt lão khiến lão không tự chủ được mà lùi lại mấy bước, ánh mắt nhìn Từ Phong có chút kinh hãi, xen lẫn vẻ hiếu kỳ nồng đậm.

Từ Phong cảm nhận thấy Vương lão đang nhìn mình, đúng lúc đó thì một luồng áp lực như có như không bao phủ lấy hẳn, thừa hiểu đây là Vương lão đang dò xét hẳn, dù gì vừa rồi đi qua người lão, mùi máu người trên cơ thể hẳn cũng khó có thể lọt qua cảm nhận của một võ giả Tướng cấp được. Tuy rằng có thể trực tiếp bỏ qua cái thứ áp lực vô văn này, nhưng tính hẳn ghét nhất là ai đó dò xét hẳn, Từ Phong ngay lập tức tụ tập sát khí toàn thân, ngay lập tức phản kích.

Chọn một chỗ khuất bóng người, Từ Phong đặt tiểu hồ ly trong lòng xuống đất, sau đó cỡi đồ nhảy xuống sông tắm rửa. Xong xuôi tất cả, Từ Phong bước lên bờ, thứ đầu tiên hẳn thấy đó là tiểu hồ ly đang dùng hai chân trước che mắt lại, nghe thấy tiếng hẳn bước lại gần liền lấy thêm cả chiếc đuôi để lên trên hai chân trước nữa. Từ Phong không nhịn được bật cười, tiểu hồ ly này thật là giống con người a, lại còn biết xấu hổ nữa, cơ mà xấu hổ cái quái gì đây, chẳng lẽ nó là con cái, mà kể cả nó là con cái, lão tử là người nó là thú, cái thể loại gì đây chứ. Từ Phong lăm lăm thăm chửi cái gì mà tên “hư không” biến thái, định để lão tử chơi trò người thú á. Tiểu Linh nghe Từ Phong chửi, thầm thắc mắc: “Hư không là ai a, sao lại bị chửi nhưn chửi rủa vậy nhì, nghe chả hiểu gì cả.....”

Khê thờ dài, Từ Phong nhìn cánh tay trái của mình, được nước cơ rửa, lớp giáp cốt màu trắng trên tay hẳn càng trở nên sáng bóng, ngón tay cong cong nhọn nhọn như móng vuốt, cánh tay to và dài hơn tay phải của hẳn khoảng hai phần. Khê chạm vào lớp giáp cốt bao bọc trên tay, hẳn cũng phải công nhận, ngoại trừ vẻ ngoài kì dị, lớp giáp cốt này có công dụng phòng ngự vô cùng tốt á. Hẳn đã từng lấy Hắc bạch song kiếm chém lên lớp giáp cốt này, chỉ để lại một vết mờ, chém hết sức cũng chỉ tạm coi như là xuyên qua lớp giáp, chạm đến da thịt hẳn ở bên trong, chảy mất ít máu. Huyền giai trung phẩm Huyền khí mà còn vô cùng khó khăn mới phá được lớp giáp này, thì vũ khí thông thường gấp nó chỉ có chào thua.

Hơn nữa, không chỉ lớp giáp cốt, cánh tay trái của hẳn cũng mạnh mẽ hơn nhiều so với tay phải, tay phải của hẳn chỉ nâng được tảng đá hơn ngàn cân, so với người bình thường thì không khác gì gần lực, đó là lợi thế của võ giả, nhưng so với tay trái của hẳn thì giống như trẻ con gặp người lớn vậy, tai trái của hẳn có thể dễ dàng nâng một tảng đá năm ngàn cân dễ như bỡn, nếu không phải dùng một tay để nâng một tảng đá khổng lồ quá khó khăn thì Từ Phong hẳn đã thử nâng thứ nặng hơn rồi.

Theo như Tiểu Linh nói thì chỉ cần một điểm tiến hóa huyết mạch nữa là hẳn sẽ trở thành Thuần huyết Thiên Ma, đến lúc đó thì có thể giải quyết được vấn đề ngoại hình, chắc hẳn lớp giáp cốt cùng lực lượng này sẽ là một dạng kĩ năng biến thân hay gì đó, Từ Phong đoán vậy, cơ mà trước mắt thì hẳn vẫn phải “sống chung với lũ”. Cũng may là hẳn luôn mặc áo choàng, với cả dùng băng vải quấn quanh cả cánh tay trái, nên không ai phát hiện ra.

P/s: Máy tính đang hỏng, viết trên điện thoại khá khẩn qu!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 38: Gặp cướp!

Lúc Từ Phong trở về thì đã thấy Hắc Vân Hồ đã được lột da sạch sẽ, chặt thành mấy khúc đem nướng trên lửa, mùi thịt nướng cũng mỡ cháy thơm phức bay thoang thoảng trong không khí. Nhìn thấy Từ Phong trở lại, Ôn Văn Sơn cười nói: “Cậu trở về rồi à, bọn ta đã lột lấy lớp da của Hắc Vân Hồ cùng với xương cốt của nó, tất cả đều để ở đằng kia rồi, cậu có thể lấy nó, cũng là một khoản tiền kha khá đó.” Nói đoạn chỉ tay về một phía, ở đó nằm gọn gàng một bộ da hổ cùng một khung xương, cũng không biết là mấy người này làm cách gì mà cắt được lớp da hổ còn cứng hơn thép của nó.

Từ Phong liếc cũng không thêm liếc, chỉ nhàn nhạt nói: “Ta không cần, ai thích lấy thì cứ lấy.”

Ôn Văn Sơn nghe vậy thì giật mình: “Sao có thể thế được, đầu Hắc Vân Hồ này là một mình cậu xử lí được, bọn ta lấy tư cách gì mà nhận lấy mấy thứ đó chứ, chúng rất quý giá a, đem bán cho phòng đấu giá cũng phải được tới cả ngàn kim tệ a.” Mọi người nghe Từ Phong nói thế cũng sững sốt, một ngàn kim tệ là một món tiền khá lớn, mặc dù dong binh kiếm tiền so với người bình thường thì khá hơn rất nhiều, nhưng một ngàn kim tệ đối với họ cũng không hề nhỏ, phải biết dong binh đoàn của bọn họ làm nhiệm vụ bảo tiêu cho thương đội này cũng chỉ được trả có tổng cộng 800 kim tệ, mà đây còn là giá khá cao so với bình thường rồi, bộ xương với da Hắc Vân Hồ này còn đáng giá hơn cả chuyến đi của họ.

Từ Phong khá là hài lòng với mọi người, giá trị của Hắc Vân Hồ còn trên cả cái nhiệm vụ bảo tiêu của họ, nhưng mọi người không hề tìm cách chiếm đoạt nó từ hắn, điều đó cũng nói lên phần nào nhân cách của đám người này, hoặc là Từ Phong hẳn đã quá lạc quan, đôi khi cũng chỉ đơn giản là vì mọi người e ngại thực lực của hắn mà không dám làm gì mà thôi. Một ngàn kim tệ đối với người khác là món tiền lớn, nhưng đối với Từ Phong thì không khác gì một chút tiền lẻ, cũng chỉ là 10 điểm tích lũy nếu đem đổi ra, hẳn tùy tiện đem một con yêu thú nhất giải nướng ăn cũng được chừng đó điểm tích lũy a.

Khoát khoát tay, Từ Phong nói: “Không vấn đề, ta giết con Hắc Vân Hồ này mục đích là để có đồ ăn mà thôi, đối với da và xương cốt của nó ta không có hứng thú, cứ cầm lấy đi.”

“Nếu cậu đã nói như vậy, bọn ta không khách sáo, ngày sau có việc cần nhờ thì cứ nói một câu, bọn ta chỉ là một dong binh đoàn vô danh nhưng cũng biết tri ân tất báo.” Ôn Văn Sơn nói, mọi người đối với lời của hắn cũng không có dị nghị gì cả.

Đúng lúc này, tiếng kêu hưng phấn của Mặc Thủy vang lên: “Thật chín rồi, mọi người mau ăn thôi!” nói đoạn lao về phía một cái dùi hổ có kích thước to nhất, miệng hô lớn: “Cái này là của ta!”

Chỉ là tay còn chưa chạm được đến cái dùi hổ, Mặc Thủy đã ăn một cước bay ra ngoài, sau đó là tiếng của Từ Phong vang lên: “Cút, cái này là để cho tiêu hồ ly bảo bối của ta!”

Mọi người nhìn cảnh Mặc Thủy ngồi xoa mông thì cười vang, không khí nhất thời có chút vui vẻ, cũng không ai trách móc gì Từ Phong cả, ai cũng biết là hắn thì đùa vui mà thôi, chứ không thì lấy thực cỡ Tướng cấp của hắn mà thật sự cho Mặc Thủy một cước thì hẳn đã banh xác từ lâu rồi, đây là mọi người nghĩ thế, còn có thực lực cỡ Tướng cấp hay không thì chỉ có Từ Phong hắn biết.

Thịt yêu thú có mùi vị vô cùng thơm ngon, tuyệt đối là cao lương mỹ vị, hơn nữa, ăn thịt yêu thú cũng được coi là một dạng tu luyện, nguyên do là bởi trong thịt yêu thú ẩn chứa năng lượng rất dồi dào, người thường ăn vào có thể cải thiện thể chất một cách đáng kể, còn đối với võ giả thì có thể rút ngắn thời gian tu luyện của họ đi, còn rút ngắn được bao nhiêu thì tùy vào chất lượng của thịt yêu thú.

Đối với thương đội, đám hộ vệ cùng mấy người có tu vi Sĩ cấp của dong binh đoàn, một bữa tiệc thịt nướng với nguyên liệu là thịt của Hắc Vân Hồ tam giai cao cấp là thứ chi có thể ngộ chứ không thể cầu, dù gì thì thực lực của Hắc Vân Hồ vẫn còn đó, không phải ai cũng có thể giết được.

Trong lúc mọi người đang thưởng thức, Từ Phong vẫn giữ một bộ dáng cự người từ ngàn dặm, ngồi dưới một gốc cây tit ở xa, một tay cầm cái dùi lớn của Hắc Vân Hồ đã nướng chín, một tay thì vuốt ve tiêu hồ ly lúc này đang cằm đầu vào găm lấy găm để cái dùi mà hắn đang cầm. Từ Phong nhìn cái dùi của Hắc Vân Hồ còn to hơn cả dùi trâu đàn biến mất vào bụng của tiêu hồ ly, hẳn không khỏi có chút kinh ngạc, không biết đồng thịt đó đi đâu mất, nhìn thân hình tiêu hồ ly chỉ to như con mèo nhỏ, chẳng lẽ bụng của nó không có đáy à, thế này mai sau nuôi nó tồn chết mất.

Nghĩ thì nghĩ như thế, chứ nếu bảo Từ Phong đem nó ném đi chắc hẳn sẽ đem cái tên vừa phát ngôn bữa bãi chặt thành tám khúc mất. Dù chi mới ở cùng nhau chưa đến một ngày, nhưng Từ Phong hắn vô cùng yêu thích tiêu hồ ly này a, giờ nó mà có bỏ đi thì hắn cũng bất lợi.

Ăn uống no nê, mọi người nghỉ ngơi một chút rồi lại lên đường, nếu không phải vì Từ Phong đem về một con yêu thú thì giờ này có lẽ đã xuất phát từ lâu rồi. Cơ mà lần này đi Từ Phong không còn nhảm chán như ngày hôm qua nữa, dù gì hắn cũng có một tiêu hồ ly đang nằm trong lòng hắn nũng nịu để chơi cùng, trước kia đã gần như mặc kệ tất cả mọi người, giờ thì hẳn trực tiếp coi mọi người như không khí luôn. Đôi khi hắn cũng tự hỏi là với tính cách của mình liệu có kết bạn được với ai hay không, cuối cùng thì còn chưa kịp nghĩ tới giấy thứ hai, hắn đã cười khò, bạn bè cái rắm a, một tên điên cả ngày không mở miệng ra nói được một câu như hắn, người ta không tránh xa mười mét là may rồi, ở đây mà kết bạn.

Cả đoàn đi chưa được bao lâu, Từ Phong bỗng thấy xung quanh có gì đó không ổn, quá yên ắng, dù cho là đang đi con đường mòn quen thuộc trong Lam Linh sơn mạch, bình thường rất ít yêu thú qua lại, nhưng yên tĩnh đến như thế này thì quá đáng rồi. Nhìn hai người Vương lão cùng Ôn Văn Sơn đang đi bỗng đứng khựng lại, hẳn biết hai người này đã nhận ra cái gì đó. Ôn Văn Sơn ra hiệu cho mọi người dừng lại, khẽ đưa mắt nhìn xung quanh, hẳn bỗng cất cao giọng: “Đi ra hết đi, không cần phải trốn nữa!”

Đúng lúc hầu hết mọi người không hiểu gì, thì một tiếng cười vang lên: “Khặc khặc, đúng là đoàn trưởng Ôn Văn Sơn nói tiếng, có thể nhận ra bọn ta ở đây. Xin chào, khỏe chứ ông bạn già?”, theo sau là một thân ảnh đi ra từ trong bụi cây gần đó. Người này mặc một bộ đồ pha lẫn giữa hai màu xanh đen, vô cùng thích hợp để ẩn nấp trong rừng cây, thứ mà Từ Phong đề ý đó chính là, khuôn mặt của người này có ba phần giống như Ôn Văn Sơn.

“Hử, dù người có đốt thành tro ta cũng nhận ra, đi đến đây là ta đã cảm nhận được sự hiện diện của mi rồi, tên phản đồ.” Ôn Văn Sơn hừ lạnh nói.

“Ày, cần thận lời nói chứ, người ăn nói với huynh trưởng của mình như vậy à?” tên mặc đồ xanh cười nhạt nói.

Ôn Văn Sơn còn chưa trả lời, Ôn Thu Sa này giờ vẫn giữ im lặng không chịu nói quát lớn: “Im miệng tên phản đồ, người từ lâu đã không còn là người thân của bọn ta rồi!”

Từ Phong đứng ngoài nghe mấy người này nói qua nói lại mà cảm thấy hơi nản nản, thích tâm sự thì tìm chỗ khác mà tâm sự đi, có thấy trong lúc bọn người bạn cũ nhau, đã có một đám đầu trâu mặt ngựa, à nhầm, một đám thổ phi bao vây tất cả rồi hay không. Hóa ra trong lúc Ôn Văn Sơn và người thân bí kia nói qua nói lại, một đám người trang phục tương tự nhau xuất hiện, tay cầm vũ khí, từ từ bao vây cả thương đoàn lại, nhân số khoảng chừng hơn 30 người, không cần đoán cũng biết là cùng một giuộc với cái tên vừa xuất hiện.

Cơ mà nhìn đám thổ phi này, Từ Phong suýt chút nữa bật cười thành tiếng, thì ra là lấy số lượng bù chất lượng, hơn 30 người mà đến tám chín thành chỉ là Sĩ cấp vô giả, có bốn tên Sư cấp, nhưng cao nhất cũng chỉ là Sư cấp tam phẩm, nhìn thì có vẻ hung hãn nhưng căn bản không chịu nổi một kích, một mình hắn cũng đủ làm thịt cả đám người này. Ôn Văn Sơn lúc này cũng đã nhận ra mình bị bao vây, nhưng căn bản không hề nao nung: “Hử, Ôn Văn Phong, một tên phản đồ như mi mà cũng có thể tụ tập được một lượng lớn người đi theo, ta nên nề phục mi hay là cười nhạo đám người ngu ngốc này nhỉ.”

Tên thân bí mặc đồ xanh, đúng hơn phải gọi hắn là Ôn Văn Phong, nghe Ôn Văn Sơn nói bỗng mở miệng cười ha ha: “Thế nào cũng được, ta vốn không nghĩ rằng, sau bao nhiêu năm trôi qua lại có thể gặp người ở đây a.”

“Ta cũng vậy thôi, sau bao nhiêu năm, không ngờ tên phản đồ như người lại sa đọa đến mức trở thành thổ phi, bấy lâu nay ta không hề nghe ngóng được chút tin tức gì từ người, thì ra đã tới đây làm thổ phi đại diện.” Ôn Văn Sơn khinh khỉnh nói, không giấu nổi vẻ khinh bỉ trong lời nói.

Ngay thì lúc cảm thấy có điều khác lạ, Từ Phong trốn sau xe đã ngay lập tức khởi động *Ngụy trang* để đề phòng, mọi người bị đám thổ phi bao vây nên tạm thời không nhận ra rằng hắn đã mất tích. Nghe hai huynh đệ nhà Ôn Văn Sơn lời qua tiếng lại mà Từ Phong thiếu chút nữa muốn hiện hình cho mỗi người một kiếm, đánh thì đánh nhanh lên để lao từ còn làm gì hết cả đám, sau đó hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về nhà, Lan nhi của ta đang đợi dài cổ ở nhà kia kia.

Giống như là nghe thấy lời phản nản của Từ Phong, hai người Ôn Văn Sơn cùng Ôn Văn Phong lời qua tiếng lại càng ngày càng gay gắt, nếu hai người mà không phải là huynh đệ thì chắc đến cha mẹ mười tám đời tổ tông của nhau cũng lời ra thưa mà rồi, Ôn Văn Phong dường như đã mất hết kiên nhẫn, chỉ tay về phía mọi người, miệng hét lớn: “Ta xxx con mẹ nó, lên cho lão tử, giết hết, cướp hết, nam giới, nữ để lại, ta phải ôn lại chuyện cũ với đệ đệ của ta một chút.”

Vừa dứt lời, đám thổ phi bao vây xung quanh bắt đầu động thủ, những người của thương đoàn hầu hết là người bình thường, tay chân trôi gả không chặt, đám hộ vệ thì chỉ có tu vi Linh cảnh, so với đám thổ phi toàn là Sĩ cấp này thì như tiêu hài tử với người lớn, căn bản không cùng một cấp bậc, nếu không phải thực lực dong binh đoàn của Ôn Văn Sơn không tệ thì chắc hẳn tình cảnh đã vượt tầm kiểm soát, nhất thời bụi bay mù mịt, tiếng quyền cước, binh khí va chạm vang lên liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 39: Đám thổ phi xui xẻo (1)

Những người của thương đoàn vốn là người thường, lúc này đã chạy tít tẩn vào trong rừng ẩn nấp, xung quanh nhất thời không còn thương nhân nào cả, tất cả đều đang chiến đấu, à nói tất cả đều đang chiến đấu thì cũng không đúng lắm, Vương Bảo Nhi mới đi có tu vi Sĩ cấp lục phẩm, nhưng hiển nhiên cùng với Diệp Thủy Lan là chung một loại mặt hàng, là hoa trong nhà kính, tu vi thì có nhưng chiến lực thì thấp đến đáng thương. Sĩ cấp lục phẩm nhưng đánh cùng với một tên thổ phi Sĩ cấp tam phẩm cũng chỉ ngang cơ.

Nếu không phải bọn thổ phi này nghe theo lệnh của lão đại Ôn Văn Phong đó là giữ lại nữ tử, thì chắc hẳn giờ này Vương Bảo Nhi tình cảnh đã thế thảm hơn nhiều rồi, vốn nhân số đã chiếm ưu thế lại thêm cả thực lực cũng chiếm ưu thế nữa, bọn chúng có thể dùng nhân số trực tiếp đè bẹp dong binh đoàn cùng đám hộ vệ trong lúc Ôn Văn Sơn bị Ôn Văn Phong cuốn lấy.

Đương nhiên, đó là theo lí thuyết, dùng quân ở đây vẫn còn một cường giả Tướng cấp ẩn tàng đó là Vương lão đây. Nhưng Vương lão không có vẻ gì là sẽ động thủ cả, cả người lui sát về bên mấy chiếc xe ngựa, bao bọc xung quanh bởi đám hộ vệ cùng dong binh đoàn, tro mắt nhìn Vương Bảo Nhi lúc này đang bị hai tên thổ phi gấp công, đề ép đến nghẹt thở. Nhưng có thể khẳng định, nếu Vương Bảo Nhi gặp bất trắc, hiển nhiên Vương lão sẽ không ngồi im mà nhìn rồi.

Bên phe của Ôn Văn Phong chiếm ưu thế tuyệt đối về chất và lượng, có đến tổng cộng 37 tên thổ phi không tính hẳn tham gia chiến đấu, tất cả đều là Sĩ cấp vô giả, Sư cấp có tổng cộng 6 người, 2 tên Sư cấp nhất phẩm, 1 nhị phẩm, 1 tam phẩm cùng 2 tên ngũ phẩm là tâm phúc của hắn, so sánh với phe của Ôn Văn Sơn gồm toàn vô giả Linh cảnh với Sĩ cấp, duy nhất đoàn trưởng Ôn Văn Sơn là Sư cấp thì thắng bại không cần phải nói nữa.

Ôn Văn Sơn ban nãy bị bao vây mà vẫn chần chừ, bởi vì trong dong binh đoàn của hắn hiện tại có sự xuất hiện của Quỷ Ảnh Tu La, lấy thực lực có thể dễ dàng đem Hắc Vân Hồ là yêu thú tam giai cao cấp chém như thái rau chặt dưa, chắc chắn

là cao thủ tướng cấp không phải nhĩngờ, huynh trưởng của hần là Ôn Văn Phong khi xưa cũng chỉ mạnh hơn hần một chút, vừa rồi thậm đó xét thì cũng chỉ là Sư cấp cửu phẩm, tuyệt đối không phải là đối thủ của tên Quỷ Ảnh Tu La giết người như ngọc kia.

Cơ mà đến lúc cuộc chiến thật sự nổ ra, Ôn Văn Sơn đưa mắt nhìn quanh thì bỗng toát mồ hôi hột, chỉ thấy Quỷ Ảnh Tu La đại danh đình đình lúc này lại biến mất như một con gió, nhìn mọi người thì hiển nhiên là không ai nhận ra hần biến mất, cuối cùng thì hần chạy mất từ lúc nào vậy, chết thật, tính toán sai rồi. Sau đó thì Ôn Văn Sơn hần cũng không có cơ hội để tính toán nữa, lúc này hần đang bị 4 tên Sư cấp sơ giai thủ hạ của Ôn Văn Phong cuốn lấy, mặc dù tu vi cao hơn nhưng kiến thức còn chột vớ, nhất thời hần cũng không có biện pháp hữu hiệu để đối phó, chỉ có thể bị động giằng co.

Ôn Văn Sơn vừa đánh vừa lui về phía nơi đóng binh đoàn cùng đám hộ vệ - lúc này cũng đã bị giết gần hết, đang chiến đấu, mắt thì đảo lìa la nhằm tìm kiếm thân ảnh của Từ Phong, nhưng mà hần thất vọng rồi, nếu đã dùng *Ngụy trang* mà còn để Ôn Văn Sơn nhìn thấy, thì hệ thống đã không phải là hệ thống rồi.

Nhảy lên một nhánh cây khuất tầm nhìn, Từ Phong thu hết vào mắt quá trình chiến đấu ở bên dưới, sau khi tính toán một chút, hần quyết định gia nhập chiến đấu, mặc dù không coi sống chết của đám người này vào mắt, nhưng nhiệm vụ của hần còn đó, hần cũng không muốn thất bại mà bị hệ thống trừng phạt, và lại, một đồng điểm kinh nghiệm nhảy múa trước mặt hần như này, bảo sao hần không động lòng chứ.

Nhệ nhàng ôm tiêu bạch hổ đang nằm cuộn tròn trong ngực ra ngoài, đặt lên cành cây, Từ Phong giải trừ *Ngụy trang*, miệng nói khẽ: “Ngao ngao ở lại đây nhé, ta đi dọn rác một chút sau đó quay lại ngay.” Không biết là tiêu hổ có nghe hiểu không, nhưng Từ Phong mơ hồ cảm thấy nó gật đầu một cái, cũng không quá để ý, Từ Phong nhìn đám vô già đang “nhảy múa” ở bên dưới, bất tri bất giác liếm láp mắt bầm: “Thật là một bữa tiệc lớn!”. Nói đoạn nhảy từ trên cây xuống, trên không trung khởi động *Ngụy trang*, lúc chạm đất thì thân ảnh của hần đã biến mất.

Lợi dụng khả năng ẩn hình của mình, Từ Phong làm một vòng xung quang chiến trường, tìm kiếm cơ hội tốt nhất để động thủ, tốt nhất là một lần ra tay triệt hạ được một lượng lớn thổ phi, đỡ tốn thời gian. Nhìn ngó một lúc, hần cười lạnh một tiếng: “Tìm thấy rồi”.

Một tên thổ phi vừa dùng kiếm kết liễu một tên hộ vệ, mở miệng cười ha ha: “Ngu ngốc, Linh cảnh mà nghĩ mình bị được với Sĩ cấp ư, đứng là đến chết vẫn ngu, ha ha ha.”, nơi cổ họng của hần lộ ra một lưỡi kiếm nhỏ nho, người đâm một kiếm đó ngoài Từ Phong ra thì còn ai vào đây nữa, khẽ xoay lưỡi kiếm rồi chém sang ngang, lưỡi kiếm sắc bén ngay lập tức cắt đứt cổ tên thổ phi lúc này vẫn còn đang cười.

Thực lực của Từ Phong đến Sư cấp cửu phẩm còn phải chạy, đứng nói là đám thổ phi này chỉ có tu vi Sĩ cấp, tay cầm hai thanh Huyền khí, như hồ lạc vào bẫy dè, không gì có thể ngăn cản nổi, một đường kiếm quang lóe lên là có một chiếc đầu lìa khỏi cổ, một tiếng xé gió vang lên là có một thân thể bị chặt thành vài khúc rơi xuống đất. Ánh mặt trời chiếu xuống chói chang, thân hình của Từ Phong thì như một bóng đen không rõ hình ảnh, thoát ẩn thoát hiện trên chiến trường, một hơi làm thật hơn chục tên thổ phi.

Ở phía khác, Ôn Văn Sơn lúc đầu còn đánh ngang tay với bốn tên Sư cấp, nhưng sau đó Ôn Văn Phong gia nhập vòng chiến thì hần thua hần, chỉ có thể chặt vật né tránh, đã bị chúng mấy chương, ăn vài đường kiếm, cả người thấm hết sức, tuy nhiên vẫn chưa bị thương quá nặng.

Ôn Văn Sơn thân mình còn lo chưa xong, nào có thời gian để ý tới mấy người Mặc Thủy, Mặc Hỏa cùng Vương Bảo Nhi, còn tên Ôn Thu Sa tu vi yếu nhưng thích xông pha, lao lên sau đó bị một chương bản ngược trở về, lúc này đang nằm một đồng trên mặt đất bất tỉnh nhân sự. Một cô gái mỏng manh yếu ớt lại xinh đẹp như Vương Bảo Nhi chắc chắn luôn là mục tiêu đầu tiên mà bọn thổ phi này hướng tới. Chỉ nghe hai tiếng kêu đau đớn vang lên, Mặc Thủy cùng Mặc Hỏa lao đảo ngẩng ra sau, thân hình rơi xuống đất không thấy động đậy gì, cơ sống tay không thì không ai biết.

Đến đây dong binh đoàn vô danh này chỉ còn Ôn Văn Sơn và Vương Bảo Nhi là còn có thể chiến đấu, Vương Lão thì đương nhiên có thể, nhưng vì lý do gì đó, ông vẫn ngồi im một chỗ, một bộ dạng bị kinh sợ không nhe.

Hạ thủ với hai huynh đệ Mặc Thủy là một trong hai tên tâm phúc của Ôn Văn Phong có tu vi Sĩ cấp ngũ phẩm, lúc này đang mang một bộ mặt hèn mọn tiến tới gần Vương Bảo Nhi. Đứng trước mặt Vương Bảo Nhi hiện tại là hai tên tâm phúc của Ôn Văn Phong cùng với vài tên Sĩ cấp khác. Tên với một hạ thủ với hai huynh đệ Mặc Thủy quay sang nói với tên tâm phúc còn lại: “Tứ Đức, vụ này chia ra sao đây, hay là nhường ta nhé, con bé này ngon lành quá, lâu lắm rồi lão tử không có động tới gái con trĩnh nguyên.”

Tứ Đức một bộ dạng lạnh te, đến nhìn cũng không thèm nhìn nói: “Muốn làm gì thì làm, ta không có hứng thú với đàn bà con gái, chỉ có tên đám trùng Trần Thế Khải như người mới như vậy thôi.”

“À ừ quên mất, người là một tên vô si a, xin lỗi xin lỗi ta quên, hề hề”, vô vô đầu, Trần Thế Khải cười già là, sau đó quay sang Vương Bảo Nhi, miệng cười hèn mọn nói:

“Cố bé, chớ có kháng cự, biết điều thì ngoan ngoãn buông tay đầu hàng đi, có khi còn được ta đem về nạp làm tiểu thiếp, đừng để ta phải lại thủ tội hoa, hắc hắc...”

Vương Bảo Nhi mặc dù bình thường lúc nào cũng cười đùa nhưng lúc này lại thể hiện ra vẻ quật cường hiềm thấy, nàng không hề sợ hãi mà rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm, không hề nói một lời nào mà đâm về phía Trần Thế Khải. Trần Thế Khải đường đường là Sư cấp ngũ phẩm, như thế nào có thể bị một Sĩ cấp lục phẩm như Bảo Nhi đâm trúng chứ, hần cười khẩy một tiếng, rút thanh đại đao ở sau lưng ra, dùng mũi đao gạt kiếm của Bảo Nhi ra rồi sau đó đập một cước vào bụng Bảo Nhi, không hề có ý nương tay. Bảo Nhi như một tiếng liên bản ngược ra đằng sau, thỏ ra một ngụm máu. Trần Thế Khải lững thững bước đến, miệng cười thô bỉ:

“Hắc hắc, tiểu cô nương cũng thật cả tính nha, nhẹ nhàng không muốn lại cứ đi thích mạnh bạo, bất quá lão tử thích...”

Câu nói nghe có vẻ bình thường, nhưng qua cái giọng điệu của hần thì lại trở nên vô cùng âm mưu, mấy tên thủ hạ của Trần Thế Khải nghe vậy thì cũng cười ha ha, biểu tình cực kỳ mập mờ mà nhìn Bảo Nhi. Trần Thế Khải hất cằm một cái, tên thủ hạ đứng đằng sau liền vọt lên tiến lên định tóm lấy Vương Bảo Nhi. Đúng lúc này, một tiếng gió rít vang lên, sau đó là một thanh đoản kiếm màu đen lao đi với tốc độ kinh người từ phía xa, đâm xuyên qua đầu của tên thủ hạ vừa mới định chạm vào người Vương Bảo Nhi, thanh kiếm vừa trúng mục tiêu, một thân ảnh ngay lập tức trông rỗng xuất hiện bên cạnh, đưa tay rút mạnh thanh kiếm ra khiến não tương văng lung tung.

Triệu Thế Khải cùng Tứ Đức nhìn thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện thì giật mình không nhe, tai nghe thấy tiếng chém giết bỗng im bặt, cả hai cùng không hện mà quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy lúc trước đứng ở đó hơn 30 tên thổ phi thì lúc này chỉ còn đó là 30 cái xác chết không toàn thây, kèm theo là một tang tóc rồi vương vãi khắp nơi, trắng cảnh máu me đến mức bọn hần có cảm giác buồn nôn.

Từ Phong một đường chém giết không ngừng, *Thuấn bộ* được sử dụng liên tiếp, mỗi một lần dừng là tương đương với vài mạng nằm xuống, chỉ trong thoáng chốc hần đã dọn dẹp sạch sẽ hết đồng rác rưởi biết đi này, đúng lúc đó thì hần nhìn thấy Triệu Thế Khải và Tứ Đức đang đứng trước mặt Vương Bảo Nhi, còn nàng ta thì đang nằm trên mặt đất, khỏe miệng có vết máu. Mặc dù không rõ tại sao đến tận mức này rồi mà Vương Lão vẫn không ra tay, nhưng nhìn gương mặt bí ôi hèn mọn của Triệu Thế Khải, Từ Phong thừa biết rằng tên này hần là đang muốn cưỡng gian Vương Bảo Nhi này thôi. Công bằng mà nói, Vương Bảo Nhi vô cùng xinh đẹp, đáng người tuyệt hảo, “ngưc tấn công mỏng phong thủ”, cặp chân dài thon nhỏ, gương mặt yếu kiều đáng yêu, ai thấy cũng thích, tên thổ phi này động lòng cũng không lạ lắm.

Từ Phong tự nhận mình là một tên điển giết người không ghê tay, nhưng giết thì giết, hần ghét nhất là cái thế loại đàn ông đi cưỡng gian đàn bà con gái, mặc dù không phải là quân tử theo đuổi chính nghĩa nhưng với thế loại đàn ông như vậy, hần chỉ có một thứ muốn làm, giết, giết hết, giết trước hỏi sau. Ra tay cứu Vương Bảo Nhi không phải vì nàng ta, mà là do hần quá ngứa mắt đối với cái tên hèn hạ khốn kiếp Trần Thế Khải trước mặt, tên khốn này trước kia khẳng định đã làm chuyện đồi bại với nhiều nữ tử, cứ nhìn bộ dáng của hần thì biết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 40: Đám thổ phi xử xẻo (2)

Vương Bảo Nhi nhìn thân hình cao lớn trước mặt mà tâm tình có chút phức tạp, vừa muốn nói miệng cảm ơn, nhưng cảm nhận hần khí lạnh đến thấu xương tỏa ra từ người Từ Phong lại khiến nàng ta sợ hãi mà tự động ngậm miệng lại. Tứ Đức và Trần Thế Khải sau khi nhìn đám xác chết ngổn ngang xung quanh, lúc này mới ý thức được một thứ không ổn, quay đầu lại nhìn vào cái tên đeo mặt nạ tu la trước mặt mà cảm thấy run sợ, không tự chủ được mà cùng nhảy ra xa, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, không một tiếng động xử lý hơn 30 tên Sĩ cấp, bọn hần tự nhận có thể làm được, nhưng không thể nuốt mà như cái tên đứng trước mặt được, tên này.....rất mạnh, đó là đánh giá của hai tên này dành cho Từ Phong.

Tứ Đức là một phần tử hiểu chiến, vũ khí của hần là một cây lưu tinh chủy khá lớn, hần không nói không rằng lao tới vùng chủy về phía Từ Phong.

Nhìn lưu tinh chủy to bằng cỡ quả dưa hấu văng về phía đầu mình, Từ Phong cười nhạt, *Phân tích nhân* lập tức hoạt động, không vấn đề, chỉ là một kiện vũ khí bình thường chế tạo vô cùng tốt mà thôi. Từ Phong đưa tay trái lên, bạch kiếm hóa thành một luồng ánh sáng trắng lướt qua đầu chủy, chia đầu chủy thành hai nửa, dễ dàng giống như cắt vào đậu hũ, ngay sau đó cả người hần biến mất, sử dụng *Thuấn bộ*, chớp mắt một cái đã vòng ra phía sau lưng Tứ Đức.

Tứ Đức căn bản không thể ngờ được vũ khí của Từ Phong lại sắc bén đến như vậy, nhìn thanh đoản kiếm vừa mình vừa nhỏ chém đứt đôi lưu tinh chủy của mình mà hần không thể tin được, nhưng không hổ là một vô si, kinh nghiệm chiến đấu cũng phân xạ không hề kém chút nào, ngay lập tức bỏ rơi vũ khí đang cầm trên tay mà cấp tốc lui về sau. Nhưng mà lui được sao, bản thân hần tốc độ kém Từ Phong không phải chỉ là một hai lần, hơn nữa Từ Phong sử dụng *Thuấn bộ*, tốc độ tạm thời tăng lên gấp bốn lần trong nháy mắt, chỉ thấy thân ảnh của Từ Phong chỉ thoáng lên một cái, ngay lập tức bắt kịp Tứ Đức lúc này đang lui về sau.

Tứ Đức cả người lui về sau, bỗng nhiên thấy thân ảnh Từ Phong trước mắt mình biến mất, sau đó hần nghe thấy tiếng động ở đằng sau lưng, theo bản năng quay đầu lại, mắt hần không khỏi co rút, chỉ thấy đằng sau hần là một chiếc mặt nạ tu la dữ tợn vẫn còn dính vết máu chưa khô, sau đó là một luồng hắc quang lóe lên, và đó là thứ cuối cùng hần nhìn thấy trước khi rơi vào hư vô sâu thẳm. Từ Phong chỉ đơn giản hai kiếm liên chém đầu Tứ Đức, thân hình của hần không có dừng lại mà tiếp tục lao tới mấy tên Sĩ cấp còn lại ở gần đó, Triệu Thế Khải ở cách hần khá xa, hần muốn trước tiên xử lý mấy mục tiêu dễ dàng này trước.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, từ lúc Từ Phong xuất hiện đến lúc hần một kiếm chém bay đầu Tứ Đức chỉ vòn vẹn hơn chục giây đồng hồ, lúc đám tay chân Sĩ cấp này hoàn hồn thì đã thấy một bóng người mặc đồ đen lao như tên bắn tới chỗ bọn chúng. Chỉ có tổng cộng 6 tên thổ phi, hơn nữa lại vô cùng thuận tiện đứng gần nhau, Từ Phong chỉ mất vài giây để giải quyết tất cả.

Từ Phong trải qua một trận giết chóc, toàn thân bao trùm bởi sát khí, máu tươi không ngừng chảy từ trên y phục của hần xuống, tất cả đều là máu của đám thổ phi, lúc này hần đang nhìn về phía tên Trần Thế Khải. Trần Thế Khải này giờ làm gì? Đương nhiên không phải là chạy, nhưng mà còn hèn hạ hơn là bỏ huynh đệ chạy trốn, chỉ thấy hần lúc này đang tóm lấy Vương Bảo Nhi chắn trước người, đại đao kê lên cổ nàng, thấy Từ Phong nhìn sang phía này, hần mở miệng cười nham nhớt:

“Khặc khặc, anh bạn thực mạnh thật, nhưng mà nóng tính quá, bình tĩnh lại chút rồi chúng ta cùng đàm đạo nào, hay là thế này đi, không bằng anh bạn gia nhập với chúng ta, với thực lực của cậu, chiếm lấy vị trí lão đại quả là dễ dàng, đến lúc đó thì kim tiền về túi cái gì không phải khó, việc gì phải đi cùng đồng nghiệp như vậy....”

Tên Trần Thế Khải này không chỉ háo sắc dễ tiện, mà còn là một tên bèm mếp, thấy Từ Phong không có vẻ gì là dễ để hần chạy trốn liền quay sang bắt lấy Vương Bảo Nhi làm con tin, rồi lại miệng lưỡi trơn tru muốn chiêu làm Từ Phong về phe của bọn hần. Từ Phong nhìn tên Trần Thế Khải trước mặt, càng nhìn hần càng thấy ngứa tay ngứa chân, chỉ muốn đem đầu tên này vật xuống rồi ném cho chó gặm thôi, một tên đám trùng hện hạ bị ôi đến cứng cực, cưỡng gian phụ nữ lại còn đem Vương Bảo Nhi là một nữ tử ra làm con tin, Từ Phong hần không phải là quân tử nhưng nhìn cũng không chịu được mà tức giận.

Thấy Từ Phong một thân sát khí bức người đang từ từ tiến lại gần, Trần Thế Khải bỗng hét lên: “Không được tới gần, ta nghĩ người cũng không muốn tiểu cô nương xinh đẹp này lại hương tiêu ngọc vẫn đứng không nhí.” Nói đoạn nằng thanh đại

đao kẻ sát cô Vương Bảo Nhi hơn nữa, lò mò thấy có chút máu chảy ra.

Đằng sau chiếc mặt nạ, Từ Phong nhủ mảy, vụ này phiền toái rồi đây, mặc dù trong nhiệm vụ không có nói gì đến việc hấn phải bảo vệ mọi người trong dong binh đoàn, nhưng mà hấn đang trong cùng một đội ngũ, mà bản thân hấn là một người nghiêm túc, mặc dù không thích kết thân với người khác nhưng nếu cùng đội với hấn thì hấn không thể nào trơ mắt ra thấy chết mà không cứu được.

Đúng lúc này thì Vương lão rút cuộc cũng động thủ, Trần Thế Khải nào có thể ngờ rằng ông lão từ đầu tới cuối chỉ run rẩy núp ở một chỗ nhìn mọi người chém nhau thảm liệt lại có thể là một cường giả Tướng cấp cơ chứ. Từ Phong thấy Vương lão hóa thành một bóng mờ, lấy thực lực của hấn mà cũng hơi khó khăn để theo kịp tốc độ của lão, một đường tiến tới sau lưng Trần Thế Khải, đưa tay túm lấy thanh đao dao hấn đang cầm, linh lực màu hoàng kim tỏa ra từ tay lão, “keng” một tiếng liền tiếp tiếp bề gây lòn thanh đại đao bằng tay không.

Trần Thế Khải còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã thấy cả người bay bổng trên không trung, một bàn tay rắn chắc tóm lấy cổ hấn nhấc lên cao sau đó thì.....”rắc”. Vương lão vứt Trần Thế Khải lúc này mềm oặt như một con búp sừng mà bên như vứt một con chó chết, nhìn Từ Phong gật đầu một cái rồi nói “Xin tiêu hữu giữ bị mặt thực lực của lão hỉu với mọi người!”. Từ Phong không nói gì, chỉ nói: “Giết hấn như vậy thì dễ dàng cho một tên khôn kiếp bi ôi như vậy quá.”

Vương lão nghe vậy thì chỉ lắc đầu cười cười mà không nói gì, Từ Phong là con người kiêu lời đương nhiên là sẽ không nói thêm một lời nào rồi. Nhìn ở phía xa, Ôn Văn Phong cùng bốn tên trợ thủ đang dè ép Ôn Văn Sơn, một bộ dáng đùa vui vô cùng thích thú, hờn nhiên không để ý tới việc đám thổ phi ở bên này đã bị Từ Phong cho xuống âm phủ đi du lịch hết một lượt cả rồi. Nhìn mấy tên Sư cấp cùng với tên Ôn Văn Phong đang nhảy nhót, Từ Phong phát ra một tiếng cười ghê rợn, điểm kinh nghiệm là đây chứ đâu, hấn đang cần càng nhiều điểm kinh nghiệm càng tốt, sao có thể bỏ lỡ mấy con mồi dễ dàng này được.

Mặc kệ Vương lão cùng Vương Bảo Nhi đang ôm cổ họ lộ khụ ở đằng sau, Từ Phong thì triển *Thuần bộ* tới một chỗ khuất tầm nhìn rồi kích hoạt *Ngụy trang*, tránh cho người khác biết được hấn có năng lực ản thân biến thái, sau đó tiến tới chỗ Ôn Văn Sơn.

Ôn Văn Sơn lúc này có bao nhiêu khổ cực thì chỉ có mình hấn biết, bị bốn tên Sư cấp giáp công đã mệt mỏi lắm rồi, lại thêm một tên Ôn Văn Phong Sư cấp cứu phẩm như hổ rình mồi ở bên cạnh, mười phần thực lực chỉ còn lại có năm phần, cần bản không dám dùng toàn lực, chỉ sợ Ôn Văn Phong hạ thủ.

Ôn Văn Sơn dồn linh lực vào thanh kiếm trên tay, hất văng một tên Sư cấp nhị phẩm ra ngoài, tên này ngã xuống đất, còn chưa kịp đứng dậy, một lưỡi kiếm bất ngờ xuất hiện từ trong hư không, đâm xuyên qua mi tâm, kết liễu hần ngay tức thì. Từ Phong sau khi nệ nhằng xử lý một người, hấn không thêm sử dụng *Ngụy trang* nữa mà xách kiếm lao thẳng vào chiến đấu. Sư cấp cứu phẩm nếu đấu trực tiếp với Từ Phong còn không chịu nổi quả một khác, huống chi lúc này trước mắt hấn chỉ là hai tên Sư cấp nhất phẩm cùng một tên Từ phẩm, cần bản không đủ cho hấn nhét kê rằng.

Mặc dù nhìn đồng vũ kĩ mà Ôn Văn Sơn, Ôn Văn Phong cùng mấy tên Sư cấp trước mắt thì triển vô cùng hoa mĩ, nhưng Từ Phong đều thấy bọn chúng có một nhược điểm chung, đó là quá tiêu tốn linh lực cùng thời gian vận dụng khá lâu, hầu hết đại chiêu đều phải tập trung linh lực lại rồi sau đó mới thi triển được, trong khi đó thì những vũ kĩ tập trung vào kĩ xảo chiến đấu lại không thấy đau, không biết có phải Từ Phong hấn nghĩ sai hay không, nhưng đồng vũ kĩ mấy người này sử dụng trong mắt hấn không khác rác rưởi là bao, làm như kẻ thù sẽ đứng đó cho ngoại thì triển đại chiêu tự do như không có việc gì ấy.

Vừa mới nghĩ xong thì điều đó đã thành sự thực ngay trước mắt Từ Phong, chỉ thấy hai tên Sư cấp nhất phẩm nhìn thấy Từ Phong gia nhập vòng chiến, cả hai không hện mà cùng lui về đằng sau, sau đó Từ Phong thông qua *Thiên Ma nhãn*, nhìn thấy linh lực màu đỏ của cả hai tên bắt đầu tuôn trào ra khỏi cơ thể, tập trung lên thần kiếm của cả hai, hiển nhiên là hai người cùng tu luyện một loại vũ kĩ hóa hệ nào đó.

Nhìn hai tên ngu ngốc trước mặt không ngừng hét lên, linh lực cuộn cuộn tuôn chảy, trông thì khi thế nhưng cả người thì đầy sỗ hớ, Từ Phong có chút chán nản, bọn mi nghĩ rằng ta sẽ đứng yên đây cho bọn mi tu linh lực xong sau đó thì triển đại chiêu à, nằm mơ đi. Không dư thừa nhiều linh lực để sử dụng *Thuần bộ* nữa, Từ Phong đành phải chạy bộ lao tới hai tên Sư cấp nhất phẩm kia, cũng vô cùng tiện lợi cho hấn, hai tên ngu ngốc kia vẫn đứng yên tại chỗ, lấy hết sức mà vận linh lực vào thanh kiếm, hờn nhiên không thêm quan tâm tới thần ảnh đáng lo tới với tốc độ “bản thờ” ngay trước mặt.

Từ Phong chẳng tốn bao nhiêu sức, phi thân tới nơi, đao kiếm mới cắt liền chặt hai tên ngu này ra thành 5-6 khúc, đến cận kề cái chết hai người này vẫn cố gắng vận dụ linh lực để thi triển đại chiêu, không biết là do bị ngu hay là do mang tâm lí được ăn cả ngã về không mà cố gắng nữa, nói tóm lại là lại có thêm hai mạng người nữa nằm xuống dưới kiếm của Từ Phong.

Ôn Văn Phong lúc này cũng nhận ra sự khác thường, nhìn thấy đám thủ hạ mình mang theo tấ cả đều đã hóa thành thịt vụn nằm ở phía xa, lại thấy Từ Phong mới xuất hiện chưa tới một khắc liền đem ba cao thủ Sư cấp dưới trướng của hấn giết chết dễ dàng, hấn liền cảm thấy sợ hãi. Nhìn thấy tên Sư cấp tứ phẩm cuối cùng vẫn còn say sưa đánh với Ôn Văn Sơn, hấn cần rằng một cái, liền bỏ mặt tên này mà chạy trốn.

Từ Phong thông qua phân tích nhân đã thấy được Ôn Văn Phong có tu vi Sư cấp cứu phẩm, cho rất nhiều điểm kinh nghiệm a, làm gì có chuyện hấn sẽ bỏ qua con mồi này chứ, liền phi thân đuổi theo ngay phía sau, loáng cái cả hai hần ảnh liền biến mất trong rừng.

Ôn Văn Sơn không còn lo bị Ôn Văn Phong ra tay, hấn liền không giữ lại chút gì, toàn lực mà đánh, tên Sư cấp tứ phẩm trước mắt sao có thể là đối thủ của Ôn Văn Sơn có tu vi Sư cấp thất phẩm cơ chứ, không bao lâu liền bị một kiếm của Ôn Văn Sơn kết liễu tận mạng. Chống kiếm xuống đất, Ôn Văn Sơn thở hổn hển, trận chiến vừa rồi đã gần như rút hết toàn bộ sức lực của hấn, cũng may hấn cũng chỉ bị vài vết thương không quá nặng, tình đường mười ngày nửa tháng là ổn. Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang vọng lại từ phía xa, sau đó một khắc thì thấy Từ Phong trở về, tay kéo theo một cái xác, ném xuống trước mặt Ôn Văn Sơn, chính là Ôn Văn Phong, lúc này trên ngực có một lỗ thủng, bụng thì bị cắt đứt, ruột gạn các thứ rơi cả ra ngoài lỏng lẻo.

P/s: Ăn mừng mấy tính sửa xong, bom liên ba chương bù lại mấy ngày vắng mặt:D

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Cách để tăng thực lực (1)

Nhìn Ôn Văn Phong nằm im dưới chân mình, đến chết vẫn không nhắm mắt, trên mặt vẫn còn giữ nguyên nét sỗ hãi, Ôn Văn Sơn nhẹ thở dài, mở miệng than thở: “ Không thể ngờ được sau bao năm, hôm nay là ngày ta gặp lại, cũng là ngày cuối cùng được nhìn thấy hấn, đúng là vật đổi sao dời, thế sự đổi thay, có lẽ hấn cũng không ngờ rằng mình sẽ chết ở đây. Nhớ lại năm xưa khi hấn phản bội gia tộc.....”

“E hèm, ta không có hứng thú nghe chuyện xưa của người đâu, mau nhanh chóng thu dọn hiện trường, tập hợp mọi người rồi đi thôi, để một chút nữa mới mau hấp dẫn một đàn yêu thú tới thì ta không rảnh để cứu tất cả đâu.” Từ Phong đang hắng một tiếng, không chút lịch sự chen ngang vào lời nói của Ôn Văn Sơn, lạnh lùng đánh gãy hồi tưởng của hấn.

“Ách, thôi được rồi, cậu nói đúng, giờ không phải lúc để hồi tưởng lại chuyện xưa....” Ôn Văn Sơn bị chặn họng, có chút lúng túng nói, nhưng nghĩ lại thì thấy Từ Phong nói cũng có lí, với số xác chết lên tới hàng chục như hiện tại, mùi máu tanh sẽ rất nhanh chóng lan tỏa ra khắp khu vực, mặc dù đây vẫn là trên con đường mòn gần qua Lam Linh sơn mạch ít yêu thú qua lại, nhưng có trời mới biết bọn chúng có bị hấp dẫn tới đây bởi mùi máu hay không.

Từ Phong sau khi ngắt lời Ôn Văn Sơn, không thêm để ý tới hấn nữa, quay người bỏ đi, trong lòng thầm thở phào, may mà lão từ nhanh trí, không lại dính vào cái mồi tộp cũ rích của tiểu thuyết, đại khái là nhân vật này có mối thù với một người trong quá khứ, rồi bằng một cách kì diệu nào đó, chỉ kể một câu chuyện, sau đó nhân vật chính sẽ vô ngữ yêu cầu giúp đỡ cho cái người cần báo thù đó. Từ Phong đương nhiên sẽ không vướng vào cái lối mòn đó, nhưng tự nhiên ngồi nghe một người lại kể chuyện xưa cũng chẳng dễ làm gì, tốn thời gian, nhanh chóng làm xong nhiệm vụ rồi trở về với tiêu là lý Diệp Thụy Lan đang đợi hấn ở nhà là chuẩn nhất.

Nhảy lên cái cây lưc trước để lại tiểu hồ ly, Từ Phong thấy tiểu hồ ly đứng như lồi hấn dạn, vô cùng ngoan ngoãn ở yên một chỗ, chỉ khi thấy hấn mới nháy trở về trong lòng hấn, không hề quan tâm tới mấy vết máu vẫn còn dính trên người hấn. Lối tiểu hồ ly từ trong lòng ra, đặt lại lên trên nhánh cây, Từ Phong bắt đầu lật đồ, ở đây không có nước cho hấn tẩy rửa cơ thể, nhưng thay một bộ quần áo sạch cũng sẽ khiến hấn bớt khó chịu đi một chút. Đối với độ quần quít của tiểu hồ ly đối với mình, hấn cũng chịu thua, không biết tại sao lại như vậy nữa.

Thay quần áo xong xuôi, Từ Phong ngồi trên cây, có thể nhìn thấy Ôn Văn Sơn đang chỉ đạo những người còn lại thu thập tàn cuộc, hộ vệ thương đoàn từ thương gần hết, lúc đi có hơn 20 người, giờ còn lại mới 4 người, một số thành viên thương đoàn cũng bị giết chết, một số khác thì chạy trốn vào rừng, lúc này đã trở lại sau khi thấy chiến đấu kết thúc, dong binh đoàn vô cùng may mắn, không có ai tử thương, nhưng những người còn lại cũng không khá khảm hơn là bao nhiêu. Trừ Từ Phong, Vương Lão, Vương Bảo Nhi là còn lành lặn ra, Ôn Văn Sơn trên người vết thương vô số, không có cái nào chỉ mạng nhưng thương nặng là cái chắc, Ôn Thu Sa khá là may mắn, mặc dù bị đập gục ngay từ ban đầu, nhưng chỉ bị nội thương nhẹ, nặng nhất phải kể đến hai huynh đệ Mặc Thụy, Mặc Hóa, hai người trên cơ thể gần như không còn có thể tìm thấy một mảnh xương nào còn lành lặn, cũng may bọn họ là võ giả nên vẫn có thể giữ lại một hơi tàn, chứ là người thường thì chắc đã “thăng” từ lâu rồi.

Nhìn đồng xác chết ngổn ngang, Từ Phong không khỏi tự hào, tất cả hầu hết là do hấn giết, không tự hào sao được, mặc dù lấy tu vi cỡ một nửa Tướng cấp như hấn đi đó sát một đám Sĩ cấp cũng không có gì về vang lăm, nhưng làm trong khoảng thời gian ngắn như hấn thì rất khó, có chút tự hào cũng là dễ hiểu.

“Ể Tiểu Linh, thấy thế nào, ta xử lý bọn chúng gọn gàng chứ?”

Trả lời Từ Phong là một tràng tiếng nồn ọe, sau đó là tiếng của Tiểu Linh, phều phào giống như đứt hơi: “Oe.....chứ nhân làm.....uệ.....tốt lắm, làm sau.....ợc.....ợc.....có thể làm bớt máu me hơn được không, tâm thần trẻ thơ non nớt của Tiểu Linh không chịu nổi mấy thứ này a....ợc...”

Khẽ nhủ mảy, Từ Phong cảm thấy kì lạ, không phải bởi vì Tiểu Linh già vờ nồn ọe, mà là điều mà nàng ấy vừa nói, từ lúc nào mà hấn giết người lại mau me và tàn nhẫn tới vậy. Nhìn xuống chiến trường, khắp nơi đều là tay cụt, chân gãy, người bị xé ra thành 3-4 mảnh, ruột gan nội tạng nào tung văng lung tung. Từ Phong không khỏi giật mình, lúc trước hấn giết người luôn luôn nhanh gọn, luôn chọn cách đơn giản và hữu hiệu nhất để kết liễu con mồi, đâu có như bây giờ, nhanh gọn thì có nhanh gọn, nhưng độ tàn nhẫn và bạo lực thì lại tăng cao tới tột đỉnh, chuyện gì đang xảy ra với ta vậy.

Nhìn mọi người đang thu dọn chiến trường, Từ Phong có thể thấy được vẻ buồn nồn và kinh tởm của họ hiện rõ trên mặt khi nhìn thấy đồng xác chết không toàn thây do hấn gây ra, Từ Phong càng ý thức được có một thứ gì đó lạ đang xảy ra với hấn. Nhưng mà chỉ trong tích tắc, vấn đề đó đã được hấn ném ra khỏi đầu, Từ Phong hấn không phải là loại người thích suy nghĩ quá nhiều, nếu đã không có đáp án, thì mặc kệ nó, dù gì thì chung quy lại vẫn là giết người, 1 kiếm chém đầu hay một kiếm chém đứt đôi người thì cũng đều là giết, quan tâm làm gì, đúng như tôn chỉ của hấn: “Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả”. Nếu kết quả đều là Từ Phong hấn giết người, vậy thì để ý quá làm gì cho mệt.

Tranh thủ mọi người đang bận rộn, Từ Phong kiểm tra lại thu hoạch một chút, so sánh với đám người của Huyết lang dong binh đoàn mà hấn gặp lúc trước, đám thổ phi trước mặt này có giá trị kém xa. Nhưng lượng biến sẽ dẫn đến chất biến, tuy toàn là Sĩ cấp vô giá, nhưng đám thổ phi này lại thắng ở số lượng. Từ Phong một mình xử lý gần hết bọn chúng cũng thu được số kinh nghiệm cùng một số điểm tích lũy khá khá, lại còn mấy Sư cấp mà hấn làm thịt lúc cuối cũng cho hấn lợi ích không nhỏ.

14 vạn điểm kinh nghiệm, tám ngàn điểm tích lũy, đó là con số mà hấn nhận được, rõ ràng bổ sung thêm hơn 40% số điểm kinh nghiệm hấn cần để thăng level, chỉ cần 24% nữa là sẽ đủ, Từ Phong lúc này lại mong sẽ gặp thêm vài ba toán thổ phi

nữa như thế này, lúc đó hẳn có thể lên được level 9 rồi.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 8

Nhanh nhẹn: 7630

Thể lực: 6870

Lực lượng: 7410

Tinh thần: 3860

Linh lực: 1160

Nhờ vào chức nghiệp phụ là “Thợ săn” với năng lực đánh cắp chỉ số nạn nhân, Từ Phong được nhận miễn phí cả tấn chỉ số cộng thêm, khiến cho thực lực của hắn lại tăng thêm một đoạn, đã gần bắt kịp được cao thủ Tướng cấp, mặc dù hẳn hiện tại mới chỉ là Sĩ cấp thất phẩm, hệ thống chọn chức nghiệp phụ cho mình thật là nghịch thiên mà, Từ Phong sau khi kiểm tra xong chỉ số thì không kìm được mà lẩm bầm

Đấy không phải là lần đầu mà chỉ số của hắn bạo tăng, lần đầu tiên chính là sau khi xử lí Kim Hồ bang, chỉ số của hắn tăng lên đến mấy ngàn điểm, lần này cũng không kém, hơn một ngàn điểm đối với những chỉ số cơ bản. Mặc dù biết là chỉ số cũng không thực sự phản ánh chân thực chiến lực của một võ giả, còn phải xét đến trí số linh lực, kinh nghiệm chiến đấu cùng với vũ kĩ, nhưng bản thân Từ Phong chưa từng nghĩ rằng chiến lực của hắn không đủ. Luận trí số linh lực, hẳn có thể thua thật hơn một số đối thủ, nhưng nên nhớ, đối thủ của hắn đều có tu vi cao hơn hẳn rất nhiều, luận kinh nghiệm chiến đấu, hẳn không có nhiều, nhưng kinh nghiệm giết người thì hẳn có thừa, chiến đấu thì hẳn có thể thua, nhưng nếu nói về đưa đối thủ vào chỗ chết, hẳn là đại hành gia. Vũ kĩ thì thôi bỏ qua, đến bây giờ Từ Phong vẫn chưa thấy ai có thể đỡ lại được Phù Quang Di Ảnh, hay đúng hơn là cái kĩ năng *Thuấn bộ* của hắn, không có gì hoa mỹ cả, Từ Phong hẳn đúng là dùng tốc độ để bộp độp đối thủ của hắn.

Chờ đợi xuất hơn một canh giờ, cuối cùng mọi thứ đã tạm thời ổn thỏa, mọi người lại tiếp tục lên đường, những hộ vệ đã chết trận cũng đã được chôn cất, làm cái nghề này, không chuẩn bị sẵn tinh thần có thể chết bất kì lúc nào thì căn bản không thể làm được. Lúc này, Từ Phong vô cùng thành thoi nằm ôm tiểu hồ ly trên một chiếc xe ngựa chờ hàng, chỉ có điều, cả đoàn lúc này cũng không còn bao nhiêu người, tất cả đều cố gắng giữ khoảng cách đối với hắn, đoán chừng là do “màn biểu diễn” lúc này của hắn, cơ mà vậy cũng tốt, hẳn có thể yên tâm nằm nghỉ mà không sợ có ai làm phiền.

Nằm không cũng buồn chán, Từ Phong bắt chuyện với Tiểu Linh:

“Này Tiểu Linh, hiện giờ có cách nào tăng cao thực lực của ta nhanh nhất không, mặc dù giết người cũng không tệ, nhưng vẫn chưa đủ nhanh a, ta muốn nhanh hơn nữa, ta có một dự cảm rằng sắp tới sẽ có một chuyện gì đó xảy ra khiến ta sẽ này sinh ước muốn có được sức mạnh cho tự do của chính mình, tương tự như mấy cái tình tiết tiểu thuyết rầm chó ấy, người hiểu ý ta mà.”

“Hề hề, đồng tiểu thuyết đó công nhận rầm chó thật, cơ mà đã thế tại sao ngài còn đọc hà chủ nhân, muốn đọc lại chứ? Hệ thống có đó...” Tiểu Linh cười khúc khích mà nói.

“Thật à, mau mau lấy ra, chắc, lâu lắm rồi ta không có được đọc một bộ tiểu thuyết ra hồn, mà thế quái nào hệ thống lại có cả tiểu thuyết thể hà, hơn cả hiệu tạp hóa.” Từ Phong có chút hưng phấn nói.

“Trà bâng điểm tích lũy nhé, 1 vạn một cuốn.” Tiểu Linh giễu cợt.

Nghe thấy cái giá phải trả, Từ Phong ngay lập tức cảm nản, 1 vạn điểm tích lũy a, hẳn chém giết mấy chục tên võ giả mới kiếm được có tám ngàn điểm, giờ mà đốt đi một vạn để lấy một cuốn tiểu thuyết không đáng chút nào cả, hẳn là chọn kim nên sở thích của mình lại còn hơn.

Thấy Từ Phong tự nhiên ỉu xù xuống như cọng bún, Tiểu Linh không nhịn được mà cười khanh khách: “Chà phải chủ nhân luôn niệm nói rằng mình đang ở trong một cuốn tiểu thuyết hay sao, còn đi xem truyện khác làm gì?”

Từ Phong nghe vậy thì có phản kháng bị, nếu Tiểu Linh có thể nhìn thấy mặt của hắn thì sẽ thấy biểu hiện kháng bị của hắn lộ rõ ràng: “Chà đúng à, người có thấy bất kì tên nào xuyên việt cũng là nhờ ơn của một tay tác giả nào đó hay sao, ta dám cá là bản thân mình cũng vậy cả, mỗi tội có là nhân vật chính hay không thì không biết thôi. Mà lực để quá rồi, có cách nào tăng cao tu vi không?”

“Đương nhiên có, hệ thống là hoàn hảo, chỉ có chủ nhân quá yếu không thể sử dụng công năng chứ không có công năng mà hệ thống không có!”

Nghe thấy có cách, Từ Phong không khỏi gấp gáp: “Cách gì mau nói, tuy chỉ có nhân vật chính mới hay định phải nấy tình tiết rầm chó như thế, nhưng ai mà biết được ta có phải nhân vật chính hay không, cần tắc vô ấy này, cứ chuẩn bị trước vẫn hơn.”

“Rồi rồi quý ngài nhân vật chính, đọc tiểu thuyết ít thôi, lên cơn hoang tưởng rồi kia. Cách để tăng tu vi trong thời gian ngắn có nhiều, nhưng hiệu quả nhất, đó là....cần thuốc, à nhầm dùng đan dược!”

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Cách để tăng thực lực (2)

“Dùng đan dược? Nhưng mà ta đi đâu để kiếm đan dược phù hợp đây, mấy thứ này ta không biết gì hết a. Đứng rồi, cửa hàng hồi đóai có đan dược đúng không, sao ta lại không nhớ tới nhi.” Từ Phong có chút hưng phấn nói.

Nhưng mà chưa kịp hưng phấn bao lâu, hắn đã bị Tiểu Linh tát một gáo nước lạnh vào mặt: “Tốt nhất là chủ nhân tránh xa cái đồng đan dược trong hệ thống hồi đóai ra, nhìn có vẻ ngon ăn đấy nhưng chúng nó đắt vãi cả xxx ra, như loại đan dược chuyên dùng để cho Sĩ cấp võ giả tu luyện là Cổ Linh Đan, một lọ mười viên cũng bán với giá 5000 điểm tích lũy, chỗ đó tương đương với 50 vạn kim tệ, ta không rõ loại đan dược đó bên ngoài bán với giá bao nhiêu, nhưng chắc chắn là 50 vạn kim tệ có thể mua được cả đống.”

“Nếu vậy thì người còn kêu ta dùng đan dược làm cái rắm gì nữa, để tự ta đi tìm hiểu rồi tìm cách mua cho xong.” Từ Phong có chút bức tức nói.

“Đừng nóng, chủ nhân đã bao giờ thấy Tiểu Linh nói nhầm chưa? Ý ta không phải là bảo ngài dùng mấy loại đan dược tu luyện tầm thường đó, mà là một số loại đan dược có công dụng nghịch thiên, chẳng hạn như Nghịch Thiên đan mà trước kia ngài đã được thưởng một viên đó.”

Từ Phong sực nhớ tới việc mình vẫn còn một khóa Nghịch Thiên đan có công dụng.....nghịch thiên, nhưng mà dùng nó để tăng lên thực lực thì quá phí phạm, nó đã trở thành bài tẩy của hắn trong lúc nguy cấp rồi. Hắn nghĩ hoặc nói: “Nghịch Thiên Đan quá bá đạo, hơn nữa công dụng của nó mặc dù có thể nâng cao thực lực của ta, nhưng dùng bấy giờ quá phí phạm, ta hiện tại mới chỉ là Sĩ cấp thất phẩm thôi, ai mà biết được mai sau ta có kẹt lại ở bình cảnh nào hay không chứ. Cách này của người không có tính khả thi cho lắm.”

“Ai nói là không khả thi, ta chỉ nói ví dụ là Nghịch Thiên đan thôi, chứ có bảo chủ nhân sử dụng nó đâu, cái ta muốn nói đó là ngài có thể kiếm nguyên liệu, hệ thống có thể luyện chế được mà, chỉ cần bỏ ra chút điểm tích lũy thôi.” Tiểu Linh từ tốn nói.

“Hà, thật sự? Hệ thống có thể luyện đan? Ta cứ nghĩ cái hệ thống này không có chức năng này chứ, thế chắc hẳn là luyện khí cũng có thể đúng không?”

“Đương nhiên, hệ thống là toàn năng, làm gì có gì không làm được chứ, chỉ cần đủ nguyên liệu, đến cả thần khí cũng có thể chế tạo được. Ha ha ha...” có chút tự hào, Tiểu Linh cười nói, giống như là công của nàng ta chứ không phải là nhờ hệ thống.

Không cần nhìn Từ Phong cũng có thể tưởng tượng được cảnh Tiểu Linh đang hếch mặt lên trời cười ha hả. Bỏ qua mấy thứ linh tinh, hẳn cũng có chút vui mừng, cuối cùng thì cũng có cách để tăng thực lực lên nhanh chóng, mặc dù giết người cũng khá nhanh, nhưng không phải lúc nào cũng có võ giả cấp cao để cho hắn giết, lỡ đã phải thiết bản thì lật thuyền trong mương không phải là không thể a.

“Tu vi thật sự của chủ nhân hiện tại chỉ là Sĩ cấp, mấy loại đan dược tu luyện bình thường thì thôi đi, quá rác rưởi, có một loại duy nhất mà ngài có thể dùng hiện tại, đó là Ngũ Hành Thái Thể đan, không chỉ là đan dược tăng cường tu vi, lại còn là loại đan dược cải thiện căn cơ thể chất của võ giả, chỉ thích hợp cho võ giả cấp thấp và còn trẻ tuổi. Thấp phẩm đan dược, độ trân quý so với Nghịch Thiên đan không kém là bao, khi sử dụng, không cần biết bản thân có linh căn loại gì, ngay lập tức biến người sử dụng thành Ngũ Hành Thiên Thể, sở hữu cả năm loại linh căn Ngũ Hành, nghe thú vị chứ hả?”

Tiểu Linh hào hứng làm một tràng dài, Từ Phong cái hiểu cái không, sau một hồi suy nghĩ, hẳn mới gạt mình một cái: “Móa, quanh đi quẩn lại cuối cùng lại đâm theo lối mòn của nhân vật chính đó là tu nhiều hệ à, Tiểu Linh, không được, có loại đan dược khác không, ta không biết mình có những linh căn gì, nhưng chắc chắn là không muốn có cái gì mà Ngũ Hành Thiên Thể kia đâu.”

“Có gì mà không muốn chứ, võ giả sở hữu nhiều linh căn là chuyện vô cùng tốt, mặc dù số lượng người có nhiều hơn một linh căn thì hiếm như lông phượng sừng lân, nhưng ích lợi nó mang lại thì vô số, thứ nhất là có thể tu luyện nhiều loại công pháp và vũ kĩ thuộc tính khác nhau, thứ hai là thực lực so với võ giả đồng cấp thì luôn vượt trội, thứ ba là nhờ việc có thể tu luyện nhiều loại vũ kĩ, lúc chiến đấu có thể chuyển hóa qua lại giữa các loại vũ kĩ, khiến địch nhân khó phòng bị, khuyết điểm duy nhất đó là tu vi tiến cảnh chậm hơn bình thường mà thôi, nhưng chỉ cần cần thuốc, à nhầm sử dụng đan dược tăng cường tu vi là có thể khắc phục.” Tiểu Linh nghĩ hoặc mà giải thích.

Từ Phong nghe xong vẫn một mực giữ nguyên chủ ý: “Không được là không được, để ta phân tích thử mấy thứ mà người vừa mới coi là lợi ích nhé, thứ nhất, tu luyện nhiều loại công pháp khác nhau để làm gì, người nghĩ ta lên level nhờ tu luyện à? Thứ hai, thực lực so với đồng cấp mạnh hơn, cho ta xin, hiện tại ta là Sĩ cấp thất phẩm, Sư cấp cửu phẩm ta gét như gết heo, người nói ta nên so sánh với đồng cấp nữa không. Thứ ba, học nhiều vũ kĩ để làm gì, học nhiều mà không tinh thì ta thả rằng sử dụng một loại vũ kĩ nhưng tu luyện nó đến mức đại thành còn hơn. Hơn nữa, biao tử còn đang lo tu luyện để lên level cho nhanh, thêm linh căn vào để lên level chậm hơn à, có cái xxx ấy!”

Còn một câu mà Từ Phong chưa nói ra mà chỉ nghĩ thầm: “Ngũ Hành linh căn cái rắm, mấy tên nhân vật chính luôn luôn là như vậy, tu luyện nhiều hệ, ta đi theo con đường đó chẳng phải là sẽ trở thành nhân vật chính à, khặc khặc, tốt nhất cứ làm

nhân vật phụ an ổn tu luyện, để cho một tên xui xẻo khác có tinh thần chính nghĩa quân tử làm nhân vật chính đi, lao tù đêch ngu đầu...”

Tiểu Linh nào biết lí do Từ Phong không muốn sử dụng loại đan được này chỉ vì cái ý nghĩ vô văn được hẳn “đúc kết” từ trong đồng tiểu thuyết xàm xí trên mạng ra cơ chứ, nghe thấy Từ Phong năm lần bảy lượt cự tuyệt, năng thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

“Vậy thì hơi khó khăn, Sĩ cấp đan được không phải là không có, mà là ta không biết chủ nhân có linh căn loại gì để lựa chọn, những loại đan được thông thường không cần quan tâm linh căn nhưng mà chỉ có thể hỗ trợ tu luyện, đối với chủ nhân thì như rác rưởi, vô dụng, cái ngài cần là thứ đan được trực tiếp tăng cao tu vi, nhưng mà đó mới là vấn đề a.”

Nghe Tiểu Linh phân nân, Từ Phong cười nói: “Có gì đâu, chẳng phải ta đang có gia sản đến hơn 250 vạn kim tệ nếu đổi từ điểm tích lũy ra ư, khi nào đến Thiên Ứng thành, ta tìm một đấu giá hội mua mấy viên Trắc Thị Thạch về thử là biết ngay, mặc dù không biết cái thứ đó giá cả ra sao, nhưng chắc hẳn cũng không quá đắt chứ.”

Trắc Thị Thạch công dụng đúng như tên, chỉ cần là vô giả, cầm lấy Trắc Thị Thạch rồi rót linh lực vào là hòn đá sẽ phát sáng ra các màu khác nhau, người ta dựa vào màu sắc và độ đậm nhạt của ánh sáng để biết được linh căn của bản thân, thậm chí không cần là vô giả, chỉ cần người có linh căn cắm vào Trắc Thị Thạch cũng có thể sinh ra quang mang yếu ớt để biết được có linh căn hay không.

Năm xưa Từ Phong khi mới sinh ra cũng được người của Diệp gia sử dụng Trắc Thị Thạch để kiểm tra, chỉ đáng tiếc là lúc đó viên đá cầm vào tay hẳn vẫn chỉ là viên đá, chả có phản ứng gì cả, vậy nên mới dẫn đến tình cảnh hai mẹ con hẳn bị đuổi ra ngoài một phủ.

Cho đến tận bây giờ, Từ Phong cũng vẫn chưa biết được bản thân hẳn sở hữu linh căn loại gì, nhưng mà sau khi được hệ thống cái tạo, linh căn khẳng định là có, nếu không có thì hẳn tu luyện bằng niềm tin à. Không dựa vào Trắc Thị Thạch để kiểm tra linh căn, thì chỉ có một cách nữa mà chỉ có mình hẳn làm được đó là giải phóng linh lực của mình ra ngoài, sau đó dùng *Thiên Ma Nhân* soi thử coi nó màu gì. Chỉ là hẳn đã từng thử, nhưng thất bại, đúng hơn là hẳn không nhìn ra được linh lực của mình thuộc về loại linh căn nào, bởi vì nó thuần một màu đen tuyền, theo lí mà nói thì đó hẳn là âm linh căn, nhưng mà từ trước tới giờ hẳn chỉ từng nhìn thấy màu linh lực của ngũ hành linh căn, còn bốn loại dị linh căn quang-âm-lôi-phong thì chưa thấy bao giờ, có trời mới biết được linh lực màu đen có thật sự là thuộc về âm linh căn hay không, thời thì cứ chắc ăn, dùng Trắc Thị Thạch mà thử vậy.

Vừa rồi nói chuyện với Tiểu Linh, Từ Phong có chút phân tâm, bỗng thấy có gì đó cao cao vào ngực mình, cúi xuống thì thấy tiêu hồ ly đang dùng chân trước cao vào ngực hẳn, đôi mắt trong veo nhìn hẳn không chớp, khiến hẳn bỗng có ảo giác là một con người đang nhìn hẳn chứ không phải là một con yêu thú, đoán chừng là do tiêu hồ ly thấy hẳn ngăn ngại nên thấy lạ. Lắc lắc đầu rũ bỏ mấy suy nghĩ vẩn vơ, Từ Phong nhìn xung quanh, đoán chừng sẽ không có vấn đề gì xảy ra nữa, nếu thật là có gì thì hẳn thế sẽ không bao giờ đi cùng một đội ngũ nào nữa, xui xẻo hết sức.

Mọi người đi một mạch tới tới thì dừng lại cắm trại, lần này vì cẩn thận hơn nữa, mọi người quyết định không đốt lửa, tránh để lộ hành tung, chỉ dùng lều vải lên sau đó nghỉ ngơi, nhiệm vụ canh phòng thì do Từ Phong cùng Ôn Văn Sơn đảm nhiệm, đối với phần phó kiểu này, Từ Phong chỉ nhún vai một cái không tỏ thái độ, đáng nào thì hẳn cũng không ngủ, canh phòng cũng được, không vấn đề lắm.

Nửa đêm, một bóng người vèn lều của Vương bảo Nhi tiến vào, là người làm nhiệm vụ canh gác, không có lí gì Từ Phong cùng Ôn Văn Sơn không biết, nhưng nhìn thấy người tiến vào là Vương Lão, hai người liền mặc kệ không để ý tới nữa.

Tiến vào trong lều, Vương Lão cất giọng hết sức cung kính: “Tiểu thư!”

Wương Bảo Nhi lúc này trông vô cùng cao quý, vẻ nghiêm ngom bướng bỉnh thường ngày đã biến mất hoàn toàn, dường như đã trở thành một con người khác, nếu Từ Phong nhìn thấy nàng lúc này thì sẽ nhận ra trước kia hẳn đã đoán đúng, khi chất này chỉ có tiểu thư con nhà gia giáo mới có thể bồi đắp nên.

Nhìn thấy Vương Lão, nàng gật đầu nói: “Đến rồi à, giờ thì chúng ta tiếp tục bàn thôi.”

Không đợi Vương Bảo Nhi nói thêm, Vương Lão có chút hấp tấp mà hỏi: “Tiểu thư thật sự định nhờ đến sự giúp đỡ của hẳn ư?”

“Đúng vậy, trước kia ta còn hơi do dự, nhưng sau hôm nay thì ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải khiến hẳn trợ giúp gia tộc.” Vương Bảo Nhi kiên định nói.

Wương Lão nghe vậy thì có chút do dự, sau đó mới nói: “Tiểu thư có nên suy nghĩ lại không, tuy rằng thực lực của hẳn rất mạnh, ta cũng không rõ là hẳn mạnh đến bao nhiêu, bởi vì đến ta cũng không thể cảm nhận được một chút khí tức nào của hẳn, nhưng nhìn vào những gì hẳn đã làm hôm nay, chắc chắn là hẳn không hề ra tay toàn lực, đúng là rất mạnh. Nhưng hẳn ta không chắc là có thể tin tưởng được, tiểu thư con nhà quý tộc xưa hẳn nói là đi săn không, lúc hẳn trở về, trên người hẳn dính toàn máu tươi, cần bản không phải là máu của yêu thú mà hoàn bộ là máu người, ta không thể nhận lầm được, hơn nữa nhìn cách hẳn hạ thủ đối với đám thổ phỉ hôm nay, ta có thể khẳng định hẳn là một tên điên thối giết người, một nhân tố bất ổn gây hậu quả thật sự ổn hay không? Xin tiểu thư suy nghĩ cho kĩ.”

“Wương bá, ngài không phải là người ngoài, hoàn cảnh của gia tộc thế nào thì chúng ta đều đã biết, nếu có thể nhờ thêm sự trợ giúp từ một cao thủ như hẳn thì sẽ dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa, từ nguồn tin mật trong dòng binh công hội ngầm, ta nghe nói Quý Anh Tu La không việc gì không làm, chỉ cần trả hẳn thù lao tương xứng, hẳn ta đã tiếp nhận không ít nhiệm vụ ám sát, chưa một lần thất bại, ta nghĩ chỉ cần một cái giá hợp lí, hẳn sẽ làm việc cho chúng ta thôi. Và lại, với tình trạng hiện tại của gia tộc, chúng ta có cách nào khác ư?”, cười khổ, Vương Bảo Nhi có chút bất đắc dĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Thiên Ứng thành

Nếu Từ Phong ở đây, hẳn khẳng định sẽ cười ha hả, không nghĩ tới hình tượng của hẳn trong mắt người khác đã biến thành một tên điên giết người như ngóc, thật sự là tức cười mà, nếu không phải giết người nhận được nhiều lợi ích, thì hẳn cũng lười chả thêm động thủ, phải biết hẳn là con người không có lợi thì không làm a.

Wương Lão nghe vậy thì cúi đầu trầm ngâm, một lúc lâu sau, Lão ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn nhưng hai mắt hẳn ra tinh quang: “Đúng vậy, là tiểu thư suy nghĩ chu toàn, vì hoàn cảnh nguy trong sớm tối của gia tộc chúng ta, không thể kéo dài được, dù cho có nguy hiểm thì cũng không khác nhau là mấy. Ta đoán chừng tên Quý Anh Tu La này ít nhất phải có thực lực Tướng cấp, nếu có thể kéo thêm một viện thủ như hẳn thì bảo vệ được gia tộc không phải là chuyện không thể.”

Wương Bảo Nhi cười nói: “Wương bá bá cũng đừng quá lo, mặc dù hẳn ta đối xử với tất cả lạnh lùng như khối băng, nhưng chung quy lại thì hẳn vẫn là dòng binh, nếu có công việc ắt hẳn hẳn sẽ nhận. Suy cho cùng thì gia tộc ta cũng không còn lựa chọn khác, để khi nào đến được đích, ta sẽ thử hỏi ý kiến hẳn xem sao.”

Nghe vậy, Vương Lão cũng chỉ biết gật đầu, sau đó thôi lui khỏi lều của Vương Bảo Nhi. Từ Phong lúc này vẫn đang đắm chìm trong tu luyện, không hề hay biết hẳn đã bị người ta đưa lên thành cường giả Tướng cấp, cũng không biết mình đã vào trong tầm ngắm của Vương Bảo Nhi. Mà thực ra thì nếu hẳn biết, đoán chừng hẳn cũng chỉ cười nhạt mà không quan tâm, vào tầm ngắm thì vào, cũng không phải lần đầu tiên hẳn bị chú ý đến.

Một đêm trời qua bình yên, ngày hôm sau mọi người tiếp tục lên đường, cứ một đường đi như vậy không có trở ngại nào, chỉ xuất hiện hai lần yêu thú tập kích, kết quả là cả đoàn được một bữa tiệc tươi ăn no nê. Ba ngày sau, trong lúc Từ Phong đang gặt gá gặt gá trên xe ngựa, hẳn nghe thấy tiếng Ôn Văn Sơn hô lên: “Tới nơi rồi!”

Từ Phong không cần hỏi cũng biết Ôn Văn Sơn đang nói tới nơi nào, đương nhiên là đích đến của mọi người. Nhiệm vụ lần này của bọn họ chính là hộ tống cùng bảo vệ thương đoàn, đúng hơn là bảo vệ chỗ hàng hóa này xuyên qua Lam Linh sơn mạch đến Thiên Ứng thành. Huyện Linh đại lục vô cùng rộng lớn, Cần Nguyên đế quốc là một siêu cấp đế quốc, tuy chỉ chiếm chưa đến 10% diện tích của đại lục nhưng diện tích cũng phải hơn Địa Cầu kiếp trước của Từ Phong đến gần chục lần, vì thế, mặc dù đã đi xuyên qua Lam Linh sơn mạch rộng lớn, nhưng trên thực tế vẫn thuộc vào địa phận Cần Nguyên đế quốc.

Cuối cùng cũng tới nơi rồi, mấy hôm nay ngồi xe ngựa nhiều đau hết cả lưng, Từ Phong vừa nghĩ thầm, vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt hẳn là một chiếc cổng thành cao lớn với vòm, nguy nga tráng lệ ở phía xa, cổng thành có đến gần hai chục binh lính làm nhiệm vụ canh gác, kiểm soát người ra vào, từng đoàn người nối đuôi nhau xếp hàng vô cùng trật tự từ từ tiến vào thành, tráng cảnh vô cùng náo nhiệt. Ôn Văn Sơn tập trung mọi người lại, bắt đầu chỉnh đốn hàng hóa, sau đó xếp hàng, nộp lệ phí 5 kim tệ, rồi sau đó tiến vào thành.

Lại nói tới đích đến của mọi người lần này, Thiên Ứng thành cũng giống như Vinh Diệu thành, là một đại thành, chỉ là quy mô cùng thực lực thì vượt trội hơn hẳn, có thể so sánh được với những siêu cấp thành trì như Từ Tinh thành hay thậm chí là cả kinh thành theo một vài phương diện nào đó. Là một đại thành, hơn nữa đường xa lại dễ dàng lưu thông tới các thành trì khác, cũng không khó hiểu lắm khi kinh tế cũng mau dịch của Thiên Ứng thành vô cùng phát triển. Lẽ dĩ nhiên, mau dịch phát triển, suy ra tài nguyên nhiều, đi kèm theo đó chính là chất lượng của vô giả cũng tăng cao.

Nếu ở Vinh Diệu thành, Sư cấp tứ phẩm tuy không ít, nhưng mới người đều có thể coi là cao thủ, còn Tướng cấp thì là cao thủ hàng thật giá thật, ở trong các gia tộc của Vinh Diệu thành cũng có địa vị cao, mà ngầm cũng phải, mấy tiểu gia tộc đó không thể so với đại gia tộc như Diệp gia, có được 1-2 Vương cấp chân thủ đã là ghê gớm lắm rồi. Nhưng ở Thiên Ứng thành này thì khác, tuy không đến mức Sư cấp đi đây đường. Tướng cấp chạy khắp nơi, nhưng Từ Phong dùng *Phân tích nhân* cũng đã có thể đếm được gần chục tên vô giả Tướng cấp, Sư cấp tứ phẩm trở lên cũng đến mấy chục người, Sư cấp thất phẩm như Ôn Văn Sơn hay Tướng cấp nhị phẩm như Vương Lão đến đây lại trở thành mờ nhạt hết sức.

Thiên Ứng thành cũng có chi nhánh của dòng binh công hội, nhưng khác với Vinh Diệu thành, nơi e sợ sự hỗn loạn của đám dòng binh mà rồi chi nhánh qua Hắc Thạch trấn, thì chi nhánh dòng binh công hội được đặt ngay trong thành trì. Đám dòng binh đặt chân tới nơi này thực lực cũng mạnh hơn dòng binh ở Hắc Thạch trấn một bậc, nhưng so với bên đó, dòng binh tới đây đều vô cùng ngoan ngoãn, lí do rất đơn giản, bởi vì thành chủ là một mãnh nhân vô cùng cường thế.

Cơ cấu chính phủ của các đế quốc Huyện Linh đại lục có chút chẳng ra đâu vào với đâu, chỉ đơn giản là một hoàng đế có quyền sinh sát, rồi các bộ, ban ngành trung ương, rồi cuối cùng mới là những chức vụ cai quản địa phương, chính là thành chủ. Thành chủ có quyền tự do bổ nhiệm, bãi nhiệm chức vụ của bất kì ai, miễn là thuộc về thành trì của mình, có thể nói là một tay che trời ở thành trì của mình, nhưng đối lại, mỗi năm phải nộp sưu thuế cho quốc vương, đồng thời khi xảy ra chiến tranh hay chiến hệ trọng, phải nghe theo sắp xếp của hoàng thất giá thật, nghe nói năm xưa đi theo bệ hạ chinh chiến nam bắc, giết người vô số, thực lực cường hoành, danh tiếng so ra không hề kém cạnh với ba vị Diệp gia lão tổ, nếu không phải vì không có gia tộc, thì có lẽ quyền thế trong tay cũng không thua kém từ đại gia tộc trước kia là bao.

Quá nửa thành trì đều do từ đại gia tộc, à không giờ chỉ còn lại tam đại gia tộc chia nhau quản lí, chỗ còn lại thì do những gia tộc cỡ vừa quản lí, chỉ có một ít trường hợp mới là do một cá nhân quản lí. Thiên Ứng thành chính là thuộc về trường hợp ít ỏi đó, thành chủ nghe nói chính là một vị mãnh tướng dưới trướng quốc vương hệ hạ năm xưa, sau khi ngài lên ngôi, vị mãnh tướng này được quốc vương thưởng cho một thành trì, nghiêm nhiên trở thành thành chủ của một đại thành. Vị thành chủ này tên Mạc Thương Lan, là một Tôn cấp vô giả hàng thật giá thật, nghe nói năm xưa đi theo bệ hạ chinh chiến nam bắc, giết người vô số, thực lực cường hoành, danh tiếng so ra không hề kém cạnh với ba vị Diệp gia lão tổ, nếu không phải vì không có gia tộc, thì có lẽ quyền thế trong tay cũng không thua kém từ đại gia tộc trước kia là bao.

Đương nhiên, nếu chỉ có thành chủ nơi này là cường giả Tôn cấp thì cũng chưa đủ để khiến đám dòng binh ương ngạnh kia ngoan ngoãn tới vậy, lí do chính là bởi vì, mặc dù không có gia tộc hậu thuẫn, nhưng năm đó về đây làm thành chủ, Mạc Thương Lan mang theo một đám thủ hạ trung thành năm xưa, tới đây kiến thiết cùng cai quản Thiên Ứng thành.

Xuất thân từ quân đội, khôn cơ trọng kỉ luật nghiêm minh, Mạc Thương Lan dùng thủ đoạn máu tanh tàn nhẫn, chỉ mất chưa tới một tháng đã chinh đón toàn bộ thành trì đầu ra đây, bắt kì một tên ngu ngốc nào dám chống đối, gây rối loạn liền bị

ngheàn ra thành cảm bã, chưa từng có ngoại lệ, chính vì vậy mà chi nhánh dong binh công hội mới có thể ngang nhiên đặt ở trong nội thành mà không sợ có vấn đề xảy ra.

Ôn Văn Sơn vừa đi trên đường vừa kể lại câu chuyện về Mạc Thương Lan cho mọi người, đúng hơn là chủ yếu cho Từ Phong nghe, mặc dù không biết hẳn đã từng đặt chân tới đây hay chưa, nhưng Ôn Văn Sơn vẫn quyết định cẩn thận vẫn hơn, ai mà biết cái tên điên này có thể sẽ gây ra chuyện gì hay không. Hắn còn đặc biệt dặn đi dặn lại mọi người rằng, đến đây hành sự đều phải lưu ý, tuy ở đây không cho làm loạn, nhưng một vài cuộc đánh nhau nhỏ lẻ cũng xảy ra như com bữa, lính của phủ thành chủ cũng luôn mắt nhắm mắt mở mà mặc kệ, không nên gây xích mích với người khác.

Nghe Ôn Văn Sơn dặn dò, mọi người đều không tự chủ được hướng ánh mắt về phía Từ Phong, khiến hắn thậm cười khổ: “Ta giống người hay gây chuyện lắm hay sao?”

“Chủ nhân mà không giống người hay gây chuyện thì còn giống cái gì nữa, thành thật hơn một tí đi chủ nhân, hi hi...” Tiểu Linh cười khúc khích nói.

Nhiệm vụ đến đây thì đã coi như là hoàn thành, mọi người tạm thời chia tay nhau tại đây, Ôn Văn Sơn đến chi nhánh dong binh công hội để trả nhiệm vụ, Ôn Thu Sa thì cùng mấy người hộ vệ của thương đội khiêng Mạc Thủy cùng Mạc Hóa lúc này vẫn còn đang nằm trên cang đi tìm y sư, với thương thế của họ, không có y sư thì rất lâu có thể bình phục được, hai người Vương Lão cùng Vương Báo Nhữ đã biến mất ngay từ lúc vào thành, đối với việc này, mọi người cũng không ai ngạc nhiên, đoán chừng cũng không phải lần đầu tiên hai người họ như vậy.

Ôn Văn Sơn đi trả nhiệm vụ, nhận lấy tiền thưởng, sau đó sẽ phân chia lại cho mọi người sau, đoán chừng cũng được khoảng hơn 1000 kim tệ, đó là tính cả thưởng thêm vì đã đến nơi trước hẹn, chia ra cho mỗi người cũng được hơn 100 kim tệ. Đối với chút tiền thưởng còn con này, Từ Phong cũng chẳng thèm nghĩ đến, cũng phải thôi, bản thân có gia sản hơn 250 vạn kim tệ, vài trăm kim tệ sao có thể lọt vào mắt hắn chứ, đúng là có hệ thống vẫn lợi hơn mà, Từ Phong hắc hắc cười thầm nghĩ

“Nhiệm vụ ngoại tuyến: Hộ tống thương đội đến Thiên Ứng thành, hoàn thành.

Thưởng: 15% điểm kinh nghiệm cần để lên cấp, 3500 điểm tích lũy.

Thưởng thêm: Quét sạch thổ phỉ tập kích thương đội, thưởng 3% điểm kinh nghiệm, 750 điểm tích lũy.

Hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, thưởng 3% điểm kinh nghiệm, 750 điểm tích lũy.

Hoàn thành nhiệm vụ cùng tổ đội, thưởng 3% điểm kinh nghiệm.”

Một lúc lâu sau khi chia tay cùng mọi người, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên, Từ Phong hắn đoán chừng Ôn Văn Sơn cũng vừa mới xong việc ở dong binh công hội. Còn về việc tại sao hệ thống lại biết chọn thời điểm để thông báo, hắn mặc kệ, có biết cũng không dễ lắm gì, quan tâm gì cho một.

Nhận được 24% điểm kinh nghiệm, Từ Phong vừa đủ kinh nghiệm để lên level, chỉ thấy linh khí thiên địa dày đặc bao quanh hắn, nhanh chóng được cơ thể hấp thu, sau đó là một luồng linh lực màu đen tuyền từ trong cơ thể hắn tỏa ra ngoài. Cũng may rằng không ai có thể nhìn thấy được linh khí cùng với linh lực, nếu không thì Từ Phong hẳn đứng giữa đường mà thăng cấp như thế này thì đã bị mọi người chú ý đến từ lâu rồi. Cũng có võ giả cảm nhận được linh khí bất thường, nhưng cũng không tìm được nguyên nhân liên rất nhanh bỏ qua.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 9

Nhanh nhẹn: 7930

Thế lực: 7170

Lực lượng: 7710

Tinh thần: 4010

Linh lực: 1220

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tìm mua Trắc Thí Thạch

Từ Phong cả người sáng khoái không nói nên lời, khề hít một hơi dài, cảm nhận từng thứ cơ bắp trên người căng lên sau đó lại thả lỏng ra, hắn không biết người khác lúc tăng tu vi có như thế này không, nhưng thực sự là vô cùng dễ chịu. Thoảng kiếm tra chỉ số của bản thân, nhận thấy mọi thứ đều được tăng lên rõ rệt, tuy không thể nhiều bằng việc hắn giết người, nhưng không phải lúc nào cũng có người để cho hắn giết chứ, những chỉ số này cũng có ích vô cùng. Thực ra thì, nói đi nói lại thì hắn quan tâm đến việc nhận được một điểm tiến hóa tự do hơn.

“Chúc mừng chủ nhân lên tới level 9, mà lên cấp cũng nhanh đấy chứ, thế mà ngài còn than chưa đủ nhanh à?” Tiểu Linh cười hỏi.

“Đương nhiên là chưa đủ nhanh rồi, ta muốn nhanh hơn nữa cơ, trước đến nay ta luôn tin vào dự cảm của bản thân, sắp tới chắc chắn ta phải tăng thực lực lên một cách cấp tốc. À mà ta nên làm gì với một điểm tiến hóa này đây?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là đem bỏ vào...”

Tiểu Linh còn chưa nói xong, Từ Phong đã lạnh lùng cắt ngang: “Đừng có nghĩ đến việc bảo ta đem điểm tiến hóa bỏ vào *Thiên ma nhân* để nhìn cho đẹp, không có tác dụng đâu!”

“Rồi rồi, người ta biết rồi mà, chủ nhân cứ bắt nạt Tiểu Linh hoài, người ta dễ thương đáng yêu đến thế này cơ mà, chiều người ta một lần thì đã sao, có mỗi một điểm tiến hóa tự do thôi mà, xi, kẻ kiệt.” Tiểu Linh phụng phịu phụng phịu nói.

Nghe Tiểu Linh hờn dỗi, Từ Phong không nhịn được mà bật cười: “Keo kiệt cái gì, ta khó khăn lắm mới lên được một level, chiều theo ý người thì ta còn đâu điểm tiến hóa mà nâng cấp kĩ năng nữa, kĩ năng vốn đã ít rồi thì phải nâng cấp chứ, người cũng không muốn thực lực của ta quá yếu rồi bị giết chứ?”

“Hừ, đương nhiên là không, chủ nhân đẹp trai tiêu sái thế này, phải sống để về sau Tiểu Linh còn ngắm chứ, ai cho chết mà chết, mà lại dễ rồi, thế chủ nhân định xử lí điểm tiến hóa này ra sao?”

Nếu không phải đang đi giữa đường. Từ Phong thiếu điều chỉ muốn tìm một bức tường rồi đập đầu vào cho tỉnh táo, hắn nghĩ rằng nói: “Ta hỏi người bây giờ lại bị hỏi ngược lại, thế là thế nào hả?”

“He he, ý Tiểu Linh là, chủ nhân cảm thấy mình cần thứ gì nhất, dù sao thì người chiến đấu là chính ngài, ta không thể thay ngài cảm nhận được.”

Nghe Tiểu Linh hỏi, Từ Phong chợt trầm ngâm, mình cần thứ gì nhất à? Chiến đấu thì chỉ có một thứ quan trọng, đó là thực lực, mà thực lực cả nhân cấu thành từ nhiều thứ, chẳng hạn như tốc độ, sức mạnh, vũ kĩ, kinh nghiệm chiến đấu, khả năng ứng biến. Sức mạnh thì Từ Phong hắn cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nếu là cánh tay trái của hắn thì sức mạnh có thể nói là vượt trội, tốc độ thì khỏi phải bàn, Phủ Quang Di Ảnh thì phế thái, nhưng kĩ năng *Thuần bộ* thì vô địch, ít nhất cho tới bây giờ. Vũ kĩ thì hắn không có, mà kẻ cả có thì có khi hắn cũng khinh thường tu luyện. Kinh nghiệm chiến đấu và khả năng ứng biến là hai thứ liên hệ mật thiết với nhau, và cả hai thứ Từ Phong hắn không thiếu, cuối cùng thì hắn cần gì đây?

“Nếu chủ nhân không thể chọn, vậy để ta chọn hộ chủ nhân nhé, yên tâm, không phải là *Thiên Ma nhân* đâu, đúng có quát Tiểu Linh mà, Tiểu Linh ngoan lắm. Bỏ điểm tiến hóa đó vào chức nghiệp *Thợ Săn dỉ*!” đang lúc Từ Phong suy tư, tiếng của Tiểu Linh vang lên.

Từ Phong giật mình, liền hỏi lại: “Cái gì, chức nghiệp cũng có thể tiến hóa?”

“Đương nhiên, không thì gọi là Hệ Thống Tiến Hóa để làm gì. Cứ nghe theo Tiểu Linh đi, bỏ vào chức nghiệp *Thợ Săn*, đến tối nay ngài sẽ nhận được một kinh hy đó, hi hi...” Tiểu Linh khẽ cười nói.

Mặc dù bản tin bản nghĩ, nhưng Từ Phong vẫn quyết định nghe theo Tiểu Linh, đem một điểm tiến hóa vừa nhận được vào chức nghiệp *Thợ Săn*, dù gì thì Tiểu Linh chắc hẳn cũng sẽ không hại hắn, cùng lắm thì coi như chiều theo ý Tiểu Linh một lần vậy, đỡ bị chửi là đồ keo kiệt.

Từ Phong hắn chưa bao giờ tới Thiên Ứng thành, nhưng đã từng đặt chân tới một đại thành khác là Từ Tinh thành, Từ Tinh thành so với nơi này còn lớn hơn, nên hẳn cũng không có gì lạ lắm đối với khung cảnh phồn hoa ở xung quanh. Đến thế giới này cũng đã gần một năm, Từ Phong cũng không còn là con gà năm xưa nữa, những kiến thức cơ bản cũng đã biết cả.

Hiện tại, hắn đang trên đường đi tìm mua Trắc Thí Thạch, trái với dự đoán của hắn, Trắc Thí Thạch trông vậy mà quá khó mua, hắn đã đi dạo vòng quanh hơn chục cửa hàng lớn nhỏ, tất cả đều nói không có, khiến hắn có chút thất vọng.

Đến cửa hàng thứ 13, cuối cùng hắn cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, không phải vì ở đây có bán Trắc Thí Thạch, mà bởi vì ông chủ tỏ bụng có chỉ hắn nơi bán thứ này.

Vạn Báo Lão là một tổ chức buôn bán kinh thương có lịch sử lâu đời của Huyền Linh đại lục, uy tín buôn bán lâu năm, có chi nhánh trải rộng ở khắp nơi, nghe đồn rằng chỉ cần có đủ tiền, đến Vạn Báo Lão muốn mua thứ gì có thứ ấy, chỉ có khách không đủ tiền, chứ không có đồ mà Vạn Báo Lão không bán.

Danh tiếng của tổ chức này Từ Phong đã nghe nói qua, đối với mấy tổ chức kinh thương kiểu này hắn không xa lạ lắm, thường thì cứ mấy tổ chức này trong tiểu thuyết mới thực sự có thực lực kinh thiên, để quốc các thứ chả đủ để cho tổ chức hát

hỏi một cái, đó chính là sức mạnh của tiền bạc. Hắn cũng không nghĩ chỉ vì một viên Trắc Thị Thạch mà phải vào tận cửa hàng của Vạn Bảo Lâu, đúng thật là phiền phức mà.

Đi lại nửa ngày, cuối cùng Từ Phong cũng đến nơi, đó là một tòa nhà cao tầng siêu lớn, nguy nga tráng lệ, trước cửa có tấm biển hoành kim đề Vạn Bảo Lâu mấy chữ như rồng bay phượng múa, rất có khí chất của tổ chức buôn bán hàng đầu đại lục, khách nhân ra vào nườm nượp không ngớt, nhưng kì lạ một chỗ đó là khung cảnh vô cùng tĩnh lặng, không hề giống với một nơi buôn bán.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn hai tên thủ vệ đứng ngoài canh cửa, Từ Phong không khỏi hít một ngụm khí lạnh, *Phân tích nhân* của hắn...thất bại, như vậy chỉ có một khả năng, hai tên này có tu vi Vương cấp trở lên. Mẹ nó, đem cường giả Vương cấp làm người canh cửa, thủ bút này của Vạn bảo Lâu cũng không khỏi quá lớn đi, chẳng trách tất cả mọi người đều vô cùng chú ý giữ trật tự ra vào, đứa sao, khách nhân cao nhất cũng chỉ là Tướng cấp, vỡ vụn bị hai tên canh cửa thôi một cái cũng đủ “thăng thiên” luôn rồi, còn ai dám gây rối nữa.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Từ Phong cũng không quên mục đích của mình khi tới đây. Bước vào bên trong, hắn không khỏi choáng ngợp trước tràng cảnh trước mắt, từng khu vực với những loại hàng hóa riêng biệt được chia ra ngăn nắp gọn gàng, đan được, binh khí, vũ kĩ, công pháp, dược liệu, nguyên liệu quý hiếm, tất cả đều có, không chỉ vậy, mà còn được bày ra nhan nhản, không khỏi khiến người khác vâng đầu hoa mắt.

Tuy không biết Trắc Thị Thạch mình cần thuộc về khu vực phân chia nào, nhưng Từ Phong cũng không nao núng, ở giữa sảnh có một bàn tiếp tân, có chút tương tự với dòng binh công hội, cũng không biết hai tổ chức ai mới là người ăn cắp ý tưởng nữa. Hắn vừa tiến đến quầy tiếp tân, còn chưa kịp mở miệng, một thanh niên mặt mũi sáng sủa, đã nhanh nhẹn chào hỏi: “Xin chào quý khách, tiểu nhân có thể giúp gì cho ngài?”

Từ Phong khẽ gật đầu, cất giọng nói: “Ta cần mua Trắc Thị Thạch, nơi này có bán không?”

Tên thanh niên khẽ gật mình một cái khi nghe thấy cái giọng nam không ra nam, nữ không ra nữ của Từ Phong, nhưng ngay lập tức liền trở lại bình thường, một lần nữa khẳng định tố chất chuyên nghiệp của nhân viên nơi đây: “Mời quý khách qua bên này, bên lâu không thứ gì không có, đương nhiên Trắc Thị Thạch cũng có rồi!”

Từ Phong đi theo tên nhân viên qua bên gian hàng tạp phẩm, chỉ thấy hắn nhìn ngó đi chút, sau đó thì lỏ một chiếc khay ra ngoài, mở nắp vài trảng phủ ở trên ra, để lộ ra mấy viên đá to nhỏ khác nhau, điểm chung đó là bọn chúng đều có dạng tinh thể trong suốt không tí vết, có chút giống kim cương, viên nhỏ thì cỡ viên bi, to thì cỡ nắm tay, trông hết sức bắt mắt.

Tên nhân viên lúc này mới cười nói: “Thưa quý khách, đây là Trắc Thị Thạch mà chúng ta có, chia làm ba loại chất lượng, thượng-trung-hạ phẩm, quý khách muốn mua loại nào?”

Sau chiếc mặt nạ, Từ Phong khẽ chau mày, hẳn chưa từng nghe tới Trắc Thị Thạch có phân chia chất lượng a, chẳng phải nó chỉ dùng để kiểm tra linh căn thôi hay sao.

Dường như đoán được Từ Phong đang nghĩ gì, tên nhân viên nhanh nhau nói: “Trắc Thị Thạch chia làm ba loại phẩm cấp, dựa vào độ tinh khiết của chúng, độ tinh khiết càng cao, kết quả kiểm tra linh căn sẽ càng rõ ràng, hơn nữa số lần sử dụng cũng nhiều hơn so với Trắc Thị Thạch phẩm chất thấp.”

Nghe cũng có lí, Từ Phong hẳn hoặc là không có, nhưng có thì phải là thứ tốt nhất, hắn nhàn nhạt hỏi: “Thượng phẩm Trắc Thị Thạch giá tiền như thế nào?”

“Thượng phẩm Trắc Thị Thạch giá 1 vạn kim tệ một viên, quý khách muốn mua bao nhiêu viên?” Nghe thấy Từ Phong hỏi thượng phẩm Trắc Thị Thạch, thái độ của tên nhân viên lại càng trở nên cung kính hơn.

Nghe tên nhân viên báo giá mà Từ Phong phải giật mình, 1 vạn kim tệ ư, giá này không phải là quá đắt sao, chỉ là một viên đá kiểm tra linh căn, vậy mà giá của nó đã gần bằng một phần ba giá của một thanh Huyền khí, mà Huyền khí quý giá đến mức nào thì ai cũng biết.

Cơ mà giật mình thì giật mình, 1 vạn kim tệ đối với Từ Phong cũng chỉ tương đương 100 điểm tích lũy, không thấm vào đâu so với hơn ba vạn điểm của hắn hiện tại. Không chút do dự, Từ Phong hoán đổi 100 điểm tích lũy đổi lấy một vạn kim tệ, bỏ vào một chiếc túi, sau đó đưa cho tên nhân viên.

Tên nhân viên làm việc ở Vạn Bảo Lâu không phải trong thời gian ngắn, khách nhân loại nào cũng đã từng thấy, mắt thấy Từ Phong từ hư không lấy ra một túi tiền, hắn liền ngay lập tức nghĩ đến không gian giới chi. Ánh mắt hắn lóe lên một tia tham lam nhưng ngay lập tức che dấu đi, cung kính cầm lấy túi tiền sau đó dẫn Từ Phong đi làm thủ tục thanh toán.

Ánh mắt tham lam của tên nhân viên không qua được mắt của Từ Phong, nhưng đối với điều này hắn cũng mặc kệ, nhân tâm mà thôi, nếu nhìn thấy một thứ gì quý giá ở ngay trước mắt, Từ Phong hẳn còn tham lam hơn thế nhiều, với lại, danh tiếng của Vạn Bảo Lâu không phải để chơi, nếu chỉ vì một chiếc không gian giới chi mà làm việc đập đi báng hiệu của mình thì đã không phải là tổ chức buôn bán lớn nhất đại lục, chính vì thế mà Từ Phong mới không ngần ngại để lộ việc mình có không gian giới chi dễ dàng như vậy.

Bản dạng độc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nan đề

Cầm viên Trắc Thị Thạch trong tay, Từ Phong bỗng ngỡ người ra, hắn biết cách sử dụng nó, nhưng không biết cách đánh giá kết quả ra sao.

“Nè Tiểu Linh, biết cách dùng Trắc Thị Thạch không?” Từ Phong hỏi.

“Biết chứ, đơn giản mà, truyền linh lực vào là được.”

“Không, ý ta là sau khi có kết quả rồi thì làm thế nào để biết được linh căn của mình ý?”

“Èo, cái này còn đơn giản hơn nữa.....Tiểu Linh không biết, he he he...”

Nghe tiếng Tiểu Linh đang cười trong đầu mình, Từ Phong thiếu chút nữa thổ huyết, không biết thì cứ nói đại đi, lại còn ra vẻ hiểu biết. Cùng đường, hắn đành phải hỏi tên nhân viên vừa hướng dẫn mình:

“Người có biết sử dụng Trắc Thị Thạch, đúng hơn là biết cách giám định kết quả không?”

Tên nhân viên ngăn người ra, sau đó cười cười nói: “Quý khách định sử dụng nó cho chính mình đúng không a?”

Thấy Từ Phong gật đầu xác nhận, tên nhân viên liền dẫn hắn lên lầu hai của Vạn Bảo Lâu. Vừa đặt chân lên tầng hai, hắn bỗng nhiên có xúc động muốn đem cái Vạn Bảo Lâu này đốt trụi, bởi vì trước mắt hắn là một gian phòng lớn, biển đề mấy chữ “Giám định linh căn”. Ta khảo, làm hại lão tử tốn mất 1 vạn kim tệ, mặc dù số tiền đó đối với hắn cũng không là gì to tát, nhưng mà nghĩ đến việc mình đem 1 vạn kim tệ vứt đi vô ích, hắn cũng thấy bức mình. Cơ mà nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ hắn cũng không định đốt trụi Vạn Bảo Lâu thật, hắn hơi có chút ngu nhưng không điên à nhằm hắn hơi có chút điên nhưng không ngu, chả cần cao thủ của Vạn Bảo Lâu ra tay, chỉ cần hai tên canh cửa dưới nhà búng một cái cũng đủ cho hắn xuyên việt thêm lần nữa rồi.

Có nên tâm tĩnh bất hạo của mình, Từ Phong đẩy cửa gian phòng đi vào.

“Kính chào quý khách, ta có thể giúp gì?” nghe thấy tiếng cửa mở, một giọng nói khàn khàn vang lên.

Từ Phong đưa mắt tìm kiếm chủ nhân của giọng nói đó, chỉ thấy một lão già tóc bạc trắng, hai mắt nhắm nghiền đang ngồi gần cửa sổ, tay cầm tẩu thuốc nhưng không châm lửa. Nhìn lão già gần đất xa trời trước mắt, Từ Phong cũng không dám lễ mễ, hắn thừa hiểu mấy người già cỗi trông như sắp chết trước mặt mới là nhân vật nguy hiểm, bằng không một mình lão ta đã không chiếm lấy một gian phòng cực lớn ở trên lầu hai Vạn Bảo Lâu.

Khẽ khàng đóng cửa lại, Từ Phong bước vào, cất giọng nói: “Ta cần giám định linh căn.”

Lão già giương đôi mắt có phần mờ đục lên nhìn hắn, sau đó nhàn nhạt ở một tiếng: “Mời vào mời vào, lâu lắm rồi mới có người tới đây giám định linh căn đó, không biết tiểu hữu đã biết đến phí tổn kiểm tra linh căn ở Vạn Bảo Lâu chưa?”

Từ Phong nhướn mày, nghi hoặc nói: “Phí tổn?”

“Phải đó, là phí tổn, chẳng lẽ cậu nghĩ cứ đến đây giám định miễn phí á, phải trả phí chứ, 5000 kim tệ một lần, đương nhiên nếu cậu có mang theo Trắc Thị Thạch thì sẽ được giảm giá, chỉ còn một nửa mà thôi, không tệ chứ hà.” lão già vừa nói, vừa chậm chạp đi tới chiếc bàn kê giữa nhà rồi ngồi xuống

Từ Phong thầm thở phào một cái, tưởng gì chứ chỉ là một chút lệ phí, hắn không quan tâm lắm, thế mà nói như là phí tổn cao ngất ngưỡng không bằng ấy, làm hắn một trận lo sợ không đầu. Nếu để cho người khác biết những gì hắn vừa nghĩ, khẳng định hắn sẽ bị nước bọt của thiên hạ dìm chết đuối, người nghĩ 5000 kim tệ ít lắm đấy á, “một chút lệ phí” cái rắm, phải biết dòng binh đoàn của Ôn Văn Sơn mạo hiểm mạng sống vượt qua Lam Linh sơn mạch cũng chỉ nhận được hơn một ngàn kim tệ, chỉ có kiểu đại gia như Từ Phong mới không thêm quan tâm tới số tiền như vậy thôi.

Lấy Trắc Thị Thạch từ trong không gian giới chi ra, Từ Phong cầm lấy đưa cho lão già, miệng nói: “Phiền tiền bối giám định linh căn cho ta.”

Lão già đón lấy viên đá, thò tay ra tóm lấy cổ tay Từ Phong, áp lòng bàn tay của hắn vào Trắc Thị Thạch: “Tiểu hữu chắc hẳn cũng đã trở thành vô già sở hữu linh lực rồi chứ, nào, giờ thì truyền linh lực vào đây, lão hủ sẽ thực hiện giám định cho cậu.”

Nghe theo lời của lão già, Từ Phong vận chuyển linh lực, truyền vào Trắc Thị Thạch, chỉ thấy Trắc Thị Thạch vốn đang có màu trắng tinh trong suốt lấp lánh giống như kim cương, chỉ trong phút chốc đã trở nên vân đục, những vết vân đục màu đen nhanh chóng lan tỏa ra, hoàn toàn nhuộm đen viên Trắc Thị Thạch thành một màu đen tuyền, không chỉ thế, khối đen bắt đầu bốc lên từ viên Trắc Thị Thạch giống như có thứ gì đó đang cháy.

Lão già giật lấy viên Trắc Thị Thạch từ trong tay Từ Phong, sau khi xem xét một chút, nhìn Từ Phong rồi nói: “Tiểu hữu sở hữu mọi loại linh căn duy nhất, đó là Cực phẩm Âm linh căn, là một trong bốn loại dị linh căn, vì linh căn của quý khách là cực phẩm, nếu tu luyện công pháp hay vũ kĩ ám thuộc tính sẽ có uy lực lớn hơn bình thường, Vạn Bảo lâu chúng ta có bán công pháp và vũ kĩ Âm thuộc tính, tiểu hữu có muốn xem qua?”

Đã nghe được câu trả lời mà mình cần, Tử Phong lắc đầu từ chối, trả lễ phí sau đó quay đầu bỏ đi ngay lập tức. Đợi Tử Phong bỏ đi, lão già lúc này mới cầm lấy viên Trắc Thị Thạch đưa lên trước mắt xem xét, miệng lầm bầm “Đây là Trắc Thị Thạch không sai, sau khi sử dụng sao lại không trở về dạng bình thường vậy, phải chăng là do linh căn cực phẩm? Hừm, thật kì lạ!” Chỉ thấy viên Trắc Thị Thạch vốn có dạng tinh thể giống kim cương lúc này đã chuyển hoàn toàn thành màu đen, bề mặt nhẵn nhụi ban đầu nay đã trở nên sần sùi, có dấu vết ăn mòn.

Thử đưa linh lực vào trong viên đá nhưng không có phản ứng gì xảy ra, lão già không khỏi trầm ngâm, một lúc lâu sau mới mở miệng ra nói: “Tra kĩ tư liệu của hắc cho ta!”

Căn phòng vốn không có người bỗng vang lên một tiếng “Tuân lệnh!” sau đó lại trở nên yên tĩnh, lão già vẫn miễn cưỡng đi, mắt nhìn về hướng Tử Phong bỏ đi, con mắt mờ đục bỗng lóe lên tinh quang.

Tử Phong đi ra khỏi Vạn Bảo Lâu, không hề hay biết mình lại một lần nữa lọt vào tầm ngắm, kiểm một nhà trọ khá sang trọng, hẳn thuê một phòng, sau khi bỏ hết đồng linh kiện phụ tùng trên người hay còn được biết đến với những cái tên như “Áo choàng hắc ám”, “Mặt nạ quý vương”. Nghĩ đến mấy cái tên đậm chất phim ảnh này, Tử Phong không khỏi ngán ngấm, rốt cuộc hẳn hay Tiểu Linh mới là người thích đọc truyện giả tưởng vậy, mấy cái tên như vậy mà cũng nghĩ ra được, thậm chí đến lớp bồng vãi hắc dung để che đi cảnh tay trái cũng được đặt tên thành “Đại băng phong ấn”, khiến Tử Phong chết lặng mất một lúc khi lần đầu nghe thấy.

“Giờ thì, đã biết linh căn của ta là Âm linh căn, loại đan được nào phù hợp với ta?” Tử Phong hỏi.

“Hmmm, thiết tình, chủ nhân thật sự quá xui xẻo, chín loại linh căn mà lại trúng phải Âm linh căn, thế này thì biết làm sao. Âm linh căn có đan được hữu dụng, nhưng thực sự thì chủ nhân hiện giờ không dùng được, được lực mạnh mẽ của nó sẽ khiến chủ nhân bạo thể mà chết, ta không rõ liệu kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* có giữ mạng cho chủ nhân được hay không, nhưng tốt nhất là không nên thử.” Tiểu Linh trầm ngâm một lúc sau đó mới trả lời, giọng nói không dấu nổi vẻ thất vọng.

Tử Phong cũng thất vọng không kém, hẳn cứ nghĩ mọi chuyện sẽ đơn giản hơn chứ, nhưng quy lại tất cả cũng chỉ vì tu vi hiện tại của hắn chưa đủ, thế mới khó chứ. Thấy Tử Phong thất vọng nãy nê, Tiểu Linh liền an ủi: “Thời nào chủ nhân, đừng uể dột vậy chứ, không tăng tu vi cấp tốc thì đánh từ từ vậy, chúng ta đến Thiên Ứng thành rồi, cùng lắm ngài nhận mấy chục nhiệm vụ ám sát, đảm bảo lên level vô vô cho coi, không thì làm nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống giao cho cũng được.”

“Nhiệm vụ cưỡng chế? Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng mãi có thấy hệ thống ban bố mấy cái nhiệm vụ đó đâu, không có hệ thống đưa ra thì nhiệm vụ đâu mà làm chứ.” Tử Phong uể oải nói.

“Đó là bởi vì chủ nhân quá ư ít tiếp xúc với xã hội đó, hầu hết thời gian ngài chỉ có điên cuồng làm nhiệm vụ, rồi thì bồi tiếp tiểu nha đầu Thủy Lan kia, gần như không tiếp xúc với người ngoài, nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống hầu hết đều liên quan tới những người xung quanh ngài cả, chẳng phải mấy nhiệm vụ lúc trước xoay quanh Diệp gia là như vậy sao? Hệ thống không thể tạo ra nhiệm vụ kiểu đó nếu như ngài còn chái có người nào liên quan tới mình cả.”

Nghe Tiểu Linh phân tích, Tử Phong không khỏi trầm ngâm, Tiểu Linh nói đúng, hẳn đã quá tách biệt với xã hội này rồi, mặc dù cái đây là do bản tính của hắn, nhưng có lẽ đã đến lúc thay đổi rồi, đúng, phải thay đổi, tất cả vì tăng lên thực lực. Đứng lúc hắn hạ quyết tâm thì nghe thấy Tiểu Linh bật thốt lên một tiếng: “A đúng rồi!”

Nghĩ hoặc, hẳn liền hỏi: “Sao vậy?”

“Có một cách nữa để chủ nhân tăng cường tu vi, đó là sử dụng máu của yêu thú, nhất là yêu thú có huyết mạch cao cấp, tí như tiểu hồ ly kia kia, chẳng phải nó có huyết mạch của Cửu Vĩ Yêu Hồ sao?” Tiểu Linh hưng phấn nói.

Yêu thú toàn thân là bảo, máu huyết của nó cũng vậy, tinh huyết yêu thú mang theo năng lượng lớn hơn rất nhiều so với thịt của chúng, tinh huyết của một số loại yêu thú có huyết mạch cao giai, ví dụ như.....long tộc chẳng hạn, ăn chứa năng lượng cực kì lớn, có thể trực tiếp khiến võ giả tiền giai hoặc có thể làm nguyên liệu luyện chế đan được.

Tử Phong khẽ lầm bầm “Dùng tinh huyết yêu thú có huyết mạch cao giai để tăng tu vi ư?”, hẳn không tự chủ được mà nhìn về phía tiểu hồ ly, cánh tay trái lúc này đã được hắn bỏ đi kẹp bằng vải cho đỡ chịu vuron ra, nắm ngón tay bọc một lớp giáp cổ giống như năm cái móng vuốt hướng về tiểu hồ ly, ánh mắt lóe lên chút sát ý. Tiểu bạch hồ giống như linh tinh được cái gì đó, bất giác ánh mắt của Tử Phong chiếu tới liền lùi về sau, muốn tránh thoát khỏi bàn tay hắn.

Tuy nhiên, với cơ thể bị thương của nó thì làm sao có thể trốn thoát được cơ chứ, bàn tay Tử Phong ngay lập tức tìm lấy tiểu hồ ly, nhấc nó lên, sau đó.....đem nó ôm vào ngực vuốt ve. Tử Phong nhìn cục bông trắng muốt trong ngực đang gương đôi mắt đen lầy nhìn hắn, khẽ thở dài: “Tinh huyết yêu thú cái gì chứ, phải kiếm cách khác thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 46: Cầu được ước thấy

Ngồi trong phòng trọ chán chê mà không nghĩ được cách nào, Tử Phong tâm tình chán nản mà rời khỏi đó. Mang theo tâm lí thờ vụn mảy, Tử Phong bắt đầu dạo quanh Thiên Ứng thành, nhờ đâu vận khí cứt chó rơi lên đầu hắn, tự nhiên lại có một cái hội đấu giá nào đó tình cờ được tổ chức đúng vào lúc hắn đến đây thì sao. Vừa nghĩ đến đây, hắn đã nghe thấy tiếng hai người đi đường bên cạnh mình nói chuyện:

“Lại sắp đến kì đấu giá hàng năm của Vạn Bảo Lâu đó, người biết gì chưa?”

“Đương nhiên là biết rồi, người không thấy mấy tuần nay người lạ mặt đến Thiên Ứng thành của chúng ta ngày một nhiều sao?” Tên còn lại trả lời.

“Chán thật, bây giờ ta mới biết tin này, biết thế ta đã chuẩn bị chút kim tệ đi tham gia đấu giá rồi!” người kia thở dài.

“Thời đi, với mấy đồng tiền bé tí đó của người đến đó mua được cái gì, có mà đến góp vui thì có.”

“Ha ha ha, đúng là chỉ có huynh đệ hiểu ta a, đến nhìn cho vui cũng được mà, nhờ đâu có chút đồ các đại gia thấy chương mất chẳng phải sẽ có lượt của chúng ta sao.....Á!”

Tử Phong nghe hai tên đi đường nói chuyện mà tí thì ngẩng cằm đầu xuống đất, lão từ nói chơi thôi mà có một hội đấu giá thật à. Hắn tóm cổ một trong hai tên lời tới trước mặt, miệng hỏi gấp: “Đấu giá hội? Đấu giá hội nào? Do ai tổ chức? Có những thứ đồ gì?”

Trời đang tỏ mờ tối, tên kia đang nói chuyện với đồng bạn, tự nhiên cả cơ thể bị nhấc bổng lên, sau đó hắn nhìn thấy một gương mặt quý đang nhìn chằm chằm vào mình, sau đó nghe thấy cái giọng nói người không ra người quý không ra quý của Tử Phong, bao nhiêu lông trên người hắn liền dựng hết cả lên, miệng lắp bắp không nói nên lời.

Tên đồng bạn đứng bên cạnh nhìn thấy khác thường liền tóm lấy thân hình của tên đang bị Tử Phong nhấc lên, định kéo hắn xuống. Tử Phong cao hơn 1.8 mét, xấp xỉ 1.9 mét, thân hình so với đại đa số người bình thường thì to lớn hơn hẳn, lúc này hắn đang tóm một người nhấc lên cao, người còn lại thì đang bám vào tên đang bị hắn nhấc lên cao kia, tư thế vô cùng kì dị. Nhưng hai người cũng chỉ là hai tên Sĩ cấp nhị phẩm, so sức lực với Tử Phong có khác nào trẻ con đối so với con trâu đực, một điểm tác dụng cũng không có. Tử Phong nhận ra mình đã có hơi xúc động quá, liền thả tên kia xuống đất, nhắc lại câu hỏi của mình.

“Đấu giá hội nào? Có thể nói chi tiết cho ta được chứ?”

Tên bị Tử Phong tóm cổ kia xoa xoa vùng da cổ đỏ cả chút tím ngắt, miệng ho lộ kỹ đáp: “Khụ, là hội đấu giá hàng năm của Vạn Bảo Lâu ở Thiên Ứng thành, cứ nửa năm tổ chức một lần, mỗi lần đều có vô số bảo vật được đấu giá, lần nào người tham gia đấu giá cũng đông vô cùng....”

Nghe tên kia giải thích, Tử Phong cũng đã hiểu sơ qua, cũng không khác so với những gì hắn nghĩ cho lắm, đúng là đấu giá hội ở đâu cũng như nhau, thế giới này hay trong tiểu thuyết cũng vậy, như nhau cả, lúc nào cũng là bảo vật vô số, giá tiền trên trời, rồi thì được những thế lực có uy tín lớn lao làm chủ. Bộ mặc hai tên kia đang ngẩn ngơ khó hiểu nhìn mình, Tử Phong quay lưng đi thẳng hướng Vạn Bảo Lâu.

Lúc sáng hẳn mưa Trắc Thị Thạch không để ý, giờ mới thấy đúng là trước cửa Vạn Bảo Lâu có đề biển thông báo về hội đấu giá sắp tới, chẳng qua lúc trước hắn đến đây thì quá chú tâm vào hai tên Vương cấp canh cửa nên mới không để ý. Tiện tay lấy một tờ truyền đơn, Tử Phong vừa xem xét vừa lầm bầm, dừng nói là hội đấu giá này lại tiếp tục “trùng hợp” có được thứ mà hắn cần nhé, thế cũng quá.....đề đáng rồi.

Không nói tới còn đồ, vừa mới lầm bầm dứt câu, Tử Phong nhìn thấy một thứ trong danh mục đấu giá khiến hắn chỉ muốn đem tám biển hiệu Vạn Bảo Lâu đập thành 20 mảnh.

“Kim Lân Mãng tinh huyết: Thiết Lân Mãng, từ giai yêu thú, khi trưởng thành toàn thân sẽ có màu kim loại óng ánh vàng, có thực lực ngũ giai sơ cấp, gọi là Kim Lân Mãng. Tinh huyết Kim Lân Mãng có được tính ôn hòa, có thể dùng làm nguyên liệu luyện đan, hoặc có thể trực tiếp phục dụng giúp võ giả nâng cao tu vi.”

Nhìn mấy dòng chữ ngắn ngủi giới thiệu về tinh huyết của Kim Lân Mãng, Tử Phong không khỏi vừa bực mình vừa vui vẻ. Vui là vì thử hắn cần đã xuất hiện, bực mình là vì cuối cùng hẳn cũng lại đi theo con đường của nhân vật chính trong tiểu thuyết rồi, sử dụng vận khí nghịch thiên để “triệu hồi” vật phẩm đến giúp tăng tu vi. Vừa chằm ngón không muốn làm nhân vật chính của hắn, Kim Lân Mãng tinh huyết bày ra khiến hắn làm vào khó xử, bỏ đi thì tiếc, mà lao vào thì lại dính mác nhân vật chính, thật là khó khăn.

Như là đọc được suy nghĩ của hắn, Tiểu Linh nói: “Chủ nhân vẫn còn lo lắng về cái gì mà nhân vật chính hay sao, cứ thẳng tay mà làm đi chứ sao nữa, ta thấy làm nhân vật chính cũng có vấn đề gì đâu, cũng có thể lần này chỉ là do vận khí thôi mà, chủ nhân cứ nghĩ quá!”

“Người không hiểu rồi, bất kì nhân sĩ xuyên việt nào chỉ cần hỏi không cần thận một chút là sẽ bị một tên tác giả chết tiệt nào đó nhét làm nhân vật chính, sau đó muốn nhào nặn ra sao thì nhào nặn, ta không muốn mình cũng như thế, không phải ai cũng có giác ngộ mình đang trong một.....mà thôi, có nói người cũng không hiểu, giờ thì người nói ta phải làm sao đây?” Tử Phong hỏi.

Tiểu Linh thoáng trầm ngâm một lúc rồi trả lời: “Ta nghĩ chủ nhân nên bắt lấy cơ hội này, tinh huyết yêu thú cao giai chi có thể ngộ không thể cầu, nếu chủ nhân muốn lên level nhanh thì phải tận dụng mọi thứ thôi, ngài không có lựa chọn lúc này.”

“Hừm, người nói đúng, ta không có lựa chọn, được rồi, quyết định vậy đi, ta sẽ tham gia hội đấu giá, hi vọng 300 vạn kim tệ là đủ để dùng, cùng lắm lão từ dùng *Ngụy trang* đi ăn trộm, ta không tin bọn chúng dùng cao thủ Tôn cấp để canh chừng tinh huyết Kim Lân Mãng.” Tử Phong cười lạnh nói.

Tự thuyết phục bản thân xong, Tử Phong tâm bình khí hòa tiếp tục xem tờ truyền đơn trên tay, càng xem hẳn lại càng ngạc nhiên, không phải chứ, Vạn Bảo Lâu này không thẹn với hai chữ Vạn Bảo, đấu giá hội lần này toàn đồ tốt, nhị phẩm tam phẩm đan được có, thậm chí ngũ phẩm đan được cũng xuất hiện, chỉ là cái đồng đan được này không phải dùng để tu luyện thì cũng là đan được độ phủ bình cảnh, toàn mấy thứ hắn không cần. Huyền khí cũng có, Hoàng giai Huyền khí hơn hai chục kiện, Huyền giai cũng có gần mười kiện, Huyền giai cao cấp Huyền khí cũng có hai thanh. Công pháp vũ kĩ cũng tương tự, nhưng chỉ đến Huyền giai cao cấp là cùng, chưa thấy có sự xuất hiện của Địa giai công pháp hay vũ kĩ.

Mà nghĩ cũng phải, Địa giai công pháp nào có phải củ cái trắng đầu mà muốn là có, đến Diệp gia trước kia cũng chỉ có một bản Địa giai công pháp cùng vũ kĩ, mà thứ đó được coi như là trấn gia chi bảo, chỉ có gia chủ cùng với thái thượng trưởng lão được phép tu luyện, hội đầu giá này có được Huyền giai cao cấp công pháp để mang ra đã là quý giá lắm rồi, phải biết Huyền giai công pháp đối với các đại gia tộc cũng chỉ có đệ tử hạch tâm mới được chạm đến mà thôi.

Nhưng mà quý thì quý, mấy thứ đó đối với Tử Phong không quan trọng, hẳn hẳn giờ chỉ muốn tinh huyết của Kim Lân Mãng mà thôi. Nhìn sắc trời đã tối, Tử Phong đoán chừng cũng sắp đến lúc đến chỗ hẹn cùng đám người Ôn Văn Sơn, hẳn liền ra bước rồi mới Vạn Bảo Lâu, hội đầu giá hai ngày nữa mới bắt đầu, hẳn có khá nhiều thời gian để chuẩn bị. Đến gần từ lâu là chỗ hẹn với đám người Ôn Văn Sơn, hẳn bỗng nghe thấy tiếng huyền ảo ở gần đó, loáng thoáng có tiếng phụ nữ khóc, chỉ có điều đám đông đứng đó đã che hết tầm nhìn của hẳn thôi.

Dùng sức lực chen qua đám đông một cách vô cùng bạo lực, Tử phong cuối cùng cũng nhìn thấy nguyên nhân tạo ra huyền ảo, chỉ thấy một trung niên phụ nhân trông có vẻ bản hân, vẻ khắc khổ hiện rõ lên qua từng nếp nhăn trên khuôn mặt, trông không quá già nhưng mái tóc đã bạc trắng, ở bên cạnh phụ nhân là một thi thể một người con gái, niên kỷ khoảng 17-18 tuổi, trông cũng có chút nhan sắc, thân hình ngực nở, eo thon, cặp đùi trắng nõn dài miên man khiến không ít nam nhân ở đây nuốt nước miếng.

Chỉ là nhìn thâm trạng của thi thể trước mắt, mấy người vừa mới nuốt nước miếng thiếu chút nữa thì phun ngược ra ngoài. Thi thể người con gái không có gì che đậy, cứ thế hiện lộ hết trước mắt mọi người, trên da thịt trắng nõn nà của nàng có vô số vết bầm dập, vết roi đánh vẫn còn nởm máu, rồi những vết cắt do dao kiếm hiện lộ rõ ràng trên cơ thể thiếu nữ. Bầu ngực căng tròn của nàng có mấy dấu tay in trên đó khiến da thịt tím lại, hiển nhiên là đã bị dùng lực không nhẹ, khuôn ngực một bên lõm hẳn xuống, không cần phải nói cũng biết là xương sườn đã bị đánh nát vụn. Khuôn mặt nàng khá đẹp, nếu không tính đến những vết sưng hay bầm tím trên đó, đôi mắt nàng trũng lõn, khóe mắt vẫn còn nước mắt đọng lại, ở cổ có dấu tay, hạ thân máu chảy loang lổ.

Dưới góc nhìn pháp y của Tử Phong mà nói thì, cô gái này hẳn là bị đánh đập hành hạ, cưỡng gian sau đó mới bị bóp cổ chết. Mặc dù đã nhìn xác chết nhiều vô số lần, nhưng Tử Phong cũng không khỏi thấy khó chịu khi nhìn vào xác cô gái trước mắt đứng nói đến những người xung quanh, thực ra thì chỉ cần là người bình thường, không có tâm lý biến thái đến cùng cực đều sẽ cảm thấy như vậy, Tử Phong tự nhận hẳn có chút biến thái nhưng không đến mức như thế này.

Trung niên phụ nhân lúc này vẫn đang khóc lóc thảm thương: “Ôi Hoàn nhi của ta, Hoàn nhi xinh đẹp đáng yêu của ta, sao con lại chết thể thảm đến thế, trên đời còn có công đạo hay không cơ chứ....”

Có mấy người đứng xem nhìn cũng thấy thương cảm, bèn nhỏ giọng an ủi, một người ai cũng biết cô gái này là con gái của phụ nhân, bị người khác hại chết, nhưng ai làm thì không biết. Một tên có vẻ như là dong binh cầm một đồng kim tệ nhét vào tay trung niên phụ nhân đang quý dưới đất khóc lóc, miệng nói: “Ài, ta cũng không biết khuyên bà ra sao, nhưng mà chuyện cũng đã qua rồi, bà có khóc lóc ở đây cũng được tích sự gì đâu, đây, cầm lấy đồng kim tệ này rồi về an táng con gái bà cho tử tế đi, không nên để nàng phơi thây giữa đường như thế này được.”

Trông tên dong binh râu ria rậm rạp, mặt mũi dữ tợn nhưng cử chỉ hành động lại vô cùng tốt bụng, Tử Phong không khỏi cảm thán, đúng là người tốt trên đời vẫn chưa chết hết, mỗi tội hẳn không phải nằm trong số đó mà thôi.

P/s: ayyyy I'm back, sorry vì đã nghỉ mấy ngày, mệt với không có thời gian nên nghỉ thôi)

Bản đang đọc truyện *Cưỡng Huấn Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 47: Cưỡng chế nhiệm vụ

Trung niên phụ nhân tay cầm đồng tiền nhưng dường như không cảm nhận thấy, vẫn cứ ôm mặt khóc lóc, không khỏi khiến mọi người thương cảm. Đúng lúc này, có tiếng người vang lên: “Nào nào tránh ra, tránh đường cho Mạc thiếu chủ, sao dám đứng chắn đường thế bà, lão tử đánh chết con mẹ ngươi bây giờ.”

Đám đông huyền ảo tránh ra một con đường, một tiếng cười gằn rõ vang lên: “Ồ hay, chuyện gì đang xảy ra thế này, kia chẳng phải là con bé bốn thiếu gia mới chơi ngày hôm qua sao, ta tưởng bọn mi vụt nó cho chó gặm rồi mà.”

Tử Phong quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người phát ra tiếng nói là một thanh niên tầm 20 tuổi, khuôn mặt khá anh tuấn, nhưng mi mắt thâm quầng, gò má hơi hốc hác, điển hình từ sắc quá độ, lúc này đang cười “ngươi”, bao bọc xung quanh bởi một đám lính của phủ thành chủ cùng vài tên mặt mũi bặm trợn, nhìn không có vẻ gì là người tốt cả. Nói là cười “ngươi”, bởi vì thứ hẳn cười căn bản không phải là ngửa hay cái gì cả, mà chính là hai cổ gái lõa thể, lúc này đang bò dưới đất, mắt bị bịt kín, mồm thì bị một sợi dây buộc chặt, trên lưng là một tấm ván gỗ, có đeo vòng cổ gắn dây, một đầu dây cương đang được tên thanh niên kia ngồi chễm chệ trên tấm ván cầm. Nhìn dáng người hai cổ gái phải nói là tuyệt hảo, ấy vậy mà lại luân lạc đến mức một con súc vật cũng không bằng, mọi người không khỏi xót xa cùng phẫn nộ, nhưng khi nhìn thấy tướng mạo của tên thanh niên, tất cả mọi người không hẹn mà cùng tóm lấy sự phẫn nộ mà đem nuốt ngược lại vào bụng.

Trung niên phụ nhân đang khóc lóc, nghe thấy giọng nói cần rõ của tên thanh niên bỗng ngăn người ra, sau đó giống như nổi điên, gào thét lao về phía hắn: “Tên khốn kiếp! Trả con gái lại cho ta, người là tên súc sinh, không phải là con người! Trả con gái cho ta, trả mạng con gái lại cho ta!!!!...”

Bà căn bản không lao đi được bao xa, đã có mấy tên lính của phủ thành chủ xông tới tóm lấy, miệng quát lớn: “Cút đi, không được làm kinh động đến thiếu thành chủ!” Trung niên phụ nhân căn bản không thêm quan tâm, miệng vẫn gào thét “trả lại con gái cho ta”, không hiểu lấy sức lực ở đâu mà gầy ra khỏi tên lính, tiếp tục lao tới tên công tử ca trước mặt, một bộ dáng điên cuồng thấy mà sợ.

Lần này thì không phải một tên lính, mà là một trong số mấy tên thủ hạ tay chân của tên Mạc thiếu chủ kia, chỉ thấy một tên người gầy gò, khuôn mặt hèn mọn, nhìn qua là ngay lập tức liền tưởng tới mấy tên hái hoa tặc, bước ra vung tay một cái. Trung niên phụ nhân bị tên kia quét trúng ngực, nhìn cánh tay gầy yếu mà lực đạo không hề yếu chút nào, giống như búa tạ giáng thẳng vào ngực bà. Bà không phải là võ giả, chỉ là người thường hơn nữa lại đã có tuổi, sao có thể chống lại một đòn của một võ giả cơ chứ, bà phạt ra một ngụm máu lớn, cơ thể văng ra đằng sau một đoạn, lực ngã xuống đất thì đã hấp hối, miệng vẫn không ngừng lầm bầm “con gái của ta”, hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt khắc khổ.

Tên thủ hạ vừa ra tay hự lạnh một tiếng: “Hừ, đồ không biết sống chết, con gái bà được Mạc thiếu chủ chọn là phúc phận của cô ta, không chịu ngoan ngoãn dâng lên lại còn phản kháng, chết đáng đời lắm.”

“Ha ha nói hay lắm, đúng thế, được bốn thiếu gia chơi là phúc của cô ta, không chịu nghe lời thì bốn thiếu gia chơi cho chết luôn, ahaa, mà kể ra thì mãi vì cậu con bé này cũng ngon lắm, chỉ tiếc là đã chết rồi thôi, nhưng mà huynh đệ của ta cũng đã được nếm thử hết rồi, phải chứ mọi người.”, Mạc thiếu chủ cùng mấy tên thủ hạ xung quanh phỉ lễ cười một cách đậm đàng.

Nhìn vào hành động và lời nói của tên thiếu thành chủ cùng với đám thủ hạ, mọi người xung quanh không khỏi cảm thấy bất bình, có những người nghiêng rằng kèn kẹt, tay nắm chặt, nhưng tất cả đều không hẹn mà cùng đứng yên. Tử Phong khẽ thờ dài, thật là, cái thế loại tà ác thiếu gia này đúng là đi đâu cũng có, toàn dựa hơi gia tộc hoặc trường bối trong nhà mà ra ngoài hoành hành, ức hiếp dân chúng, không việc ác không làm, mặc dù hẳn không thích những tay vào chuyện không liên quan tới mình, nhưng gặp loại người này hẳn nên cùng thấy ngứa mắt, chỉ muốn chém quách đi cho xong.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Tử Phong cũng như bao người khác, đều đứng yên không động thủ, không phải vì hẳn sợ thành chủ Mạc Thương Lan là phụ thân của tên súc sinh đứng trước mắt, mà bởi vì hẳn không muốn dính vào rắc rối kiểu này, với kinh nghiệm kinh qua vô số cuộc chiến, à nhằm tiêu tuyết, hẳn có thể khẳng định là chỉ cần chậm nhẹ vào mấy vụ việc kiểu này là sẽ một đường thẳng tắp lao theo lối mòn của nhân vật chính đi gieo thủ cước oán khắp nơi mà thôi.

Ồi thật là, ta cũng muốn thử một lần làm đại hiệp trừ gian diệt ác lắm cơ, nhưng mà ta sợ làm nhân vật chính lắm, tâm sự biết nói với ai đây, ai có thể hiểu được nỗi lòng của hẳn cơ chứ, Tử Phong không kim được mà thầm than van.

Cười cợt một lúc, Mạc thiếu thành chủ nhìn thấy trung niên phụ nhân đang từ từ bò dậy, liền phát phát tay ra lệnh: “Thời dọn dẹp đồng rác này đi, chắn đường vào từ lâu quá, ta hôm nay có hẹn, không có thời gian cho mấy thứ vô văn này.”

Theo lệnh Mạc thiếu gia, tên thủ hạ mặt hèn mọn liền bước tới, nhặt một viên đá dưới đất lên, cong tay búng một cái, chỉ nghe chiu một tiếng, viên đá nhỏ từ trong tay hẳn bay ra ngoài như đạn bắn, xuyên thủng đầu trung niên phụ nhân vừa mới ngồi dậy. Bị viên đá bắn thủng sọ, trung niên phụ nhân từ từ ngã xuống đất, đôi mắt vẫn trừng trừng nhìn lên trời, giống như hỏi lão thiên rằng thế gian này liệu có còn công đạo hay không.

Khế tắc đầu, Tử Phong định bỏ đi, ở đây không còn gì để xem nữa rồi, giả sử như có một tên ngu ngốc nào đó đứng ra chửi trị công đạo, có lẽ hẳn sẽ đứng lại xem náo nhiệt, cơ mà mọi người xung quanh hiển nhiên không ai muốn đắc tội với thiếu thành chủ Thiên Ưng thành cả, hai nhân mạng cử thế ra đi vô ích rồi. Đúng lúc hẳn vừa nhắc chân lên, tiếng của Tiểu Linh vang lên khiến hẳn thiếu chút nữa thì ngã cầm mặt xuống đất:

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ:

Chủng loại: Cưỡng chế nhiệm vụ, liên hoàn.

Số lượng: 2.

Nội dung:

1.Hạ sát toàn bộ thủ hạ của Mạc thiếu thành chủ. Thưởng: 30% kinh nghiệm, 2 vạn điểm tích lũy. Thời gian hạn định 15 phút. (Không sử dụng vũ khí thường thêm 1 vạn điểm tích lũy)

2.Hạ sát Mạc thiếu thành chủ. Thưởng: 50% điểm kinh nghiệm, 6 vạn điểm tích lũy. Thời gian hạn định 2 ngày.

“Móa, Tiểu Linh người đùa với lão tử à, nhiệm vụ kiểu chó gì đây?” Tử Phong bực tức hỏi.

“Ta nào có biết, đây là hệ thống sắp xếp cho ngài, ta chỉ có trách nhiệm thông báo thôi, làm hay không là việc của ngài, à mà đây là nhiệm vụ cưỡng chế, không làm sẽ bị phạt đó.” Tiểu Linh dùng một giọng không liên quan tới mình nói.

“Phạt như thế nào?”

“Cũng không có gì, tụt một level thôi, hehe”

Ta fuck, tụt một level mà kêu là không có gì, có biết là một level này ta phải “cày cuốc” trong bao lâu không hả, Tử Phong bực tức lâu bầu, sau đó hướng ánh mắt về phía thủ hạ của tên thiếu chủ, hẳn quyết định làm nhiệm vụ này thôi, không có cách nào khác, hệ thống đề ra đây là nhiệm vụ cưỡng chế, hình phạt khi không hoàn thành rất nặng, hơn nữa chỉ có thời gian 15 phút, căn bản không cho hẳn có cơ hội lựa chọn a.

Đếm qua đếm lại, Tử Phong nhìn thấy có tổng cộng sáu tên đầu trâu mặt ngựa đứng xung quanh vị Mạc thiếu chủ, nhưng binh lính của phủ thành chủ thì có đến mấy chục người, hẳn cũng chỉ có thể hi vọng là hệ thống chỉ yêu cầu giết sáu tên kia thôi. Dùng *Phân tích nhân* ngộ qua, Tử Phong yên tâm hơn một chút, chỉ toàn là mấy tên Sư cấp mà thôi, không đáng lo, chỉ là đây đang ở giữa Thiên Ưng thành, có thánh mới biết được liệu có cao thủ đi theo bảo vệ tên thiếu chủ này hay không, tốt nhất hẳn nên đánh nhanh thắng nhanh. Liếc nhìn thi thể trung niên phụ nhân cùng con gái của bà, Tử Phong thờ dài, ta không phải là người tốt, nhưng hôm nay làm việc tốt một lần đi, ta sẽ dùng danh nghĩa của bà để trả thù vậy, hi vọng dưới tuổi

vàng hai mẹ con bà có linh thiêng thì phù hộ cho ta.

Mạc thiếu gia cũng dám liều là đang định cắt bước đi, để mặc hai cái xác cho binh lính xử lí, thì bỗng một thân ảnh thành linh xuất hiện ở bên cạnh xác của trung niên phụ nhân. Thân hình người này cao lớn, cả người bao trùm bởi một màu đen tuyền, y phục bên trong màu đen, áo choàng trùm kín đầu cũng màu đen, khuôn mặt được che đầy bởi một chiếc mặt nạ tu la dật tòn, cả người hắt lệ ra và quý dị khó tả dưới ánh sáng lấp lóe của con phố vào buổi tối. Chỉ thấy người này cúi xuống, tách bàn tay của trung niên phụ nhân ra, cầm lấy đồng kim tệ mà lúc này bà được cho, nhẹ nhàng mân mê nó trong lòng bàn tay.

Có một tên dong binh trẻ tuổi nhìn thấy vậy thì cười lớn, miệng hô: “Ha ha ha, có một đồng kim tệ mà cũng phải cướp của người chết à, đúng là cái tên.” còn chưa nói xong thì đã bị một cánh tay lực lưỡng vỗ mạnh lên đầu, sau đó là một tiếng nói ồm ồm: “Đề yền xem hán định làm gì nào, đừng có gây sự chú ý.” Thủ phạm chính là một đại hán râu ria xồm xoàm, chính là Ôn Văn Sơn, tên dong binh trẻ tuổi không biết là ai kia nhìn thấy Ôn Văn Sơn liền mừng rỡ:

“Ôn đại thúc, đại thúc cũng đến Thiên Ứng thành này à, mà sao lại bảo ta yên lặng, ta nói gì sai à?”

Ôn Văn Sơn liếc nhìn tên dong binh trẻ tuổi một cái, nhàn nhạt nói: “Sai hay không thì ta chưa biết, nhưng tên đeo mặt nạ mà người vừa cười cợt kia thì ta biết, đừng nói là một kim tệ, một trăm kim tệ để trước mắt chưa chắc đã khiến hán động tâm đâu.”

“Vậy hán lấy một kim tệ kia để làm gì cơ chứ, mà hán là ai, thành viên mới trong dong binh đoàn của đại thúc à?” Tên dong binh nghi hoặc hỏi.

Gật đầu một cái, Ôn Văn Sơn ngay sau đó liền lắc đầu: “Hán chỉ là thành viên tạm thời mà thôi, còn lại lịch của hán cho đến giờ thì vẫn còn bị mặt, ta chỉ biết thực lực của hán ít nhất cũng là Tướng cấp, còn hán lấy một kim tệ kia để làm gì thì ta không rõ, im lặng theo dõi tiếp thôi.” Tên dong binh nghe vậy liền quay đầu lại nhìn về phía Tử Phong.

Trong lúc Mạc thiếu chủ còn đang nghi hoặc nhìn cái tên kì dị vừa xuất hiện trước mắt, tên thủ hạ vừa ra tay hạ sát trung niên phụ nhân liền nhanh nhẩu tiến lên, miệng quát lớn: “Người là ai, mau tránh đường cho thiếu chủ đi, để chậm trễ công việc của thiếu gia nhà ta thì hậu quả không phải là thứ mà người có thể gánh chịu được đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Đắm máu!

Mọi người xung quanh đều đang chờ đợi xem người thân bị đeo mặt nạ này sẽ phản ứng ra sao, chỉ thấy hán vẫn trầm mặc không trả lời, sau đó hán cầm lấy đồng xu tung lên rồi bắt lấy, một giọng nói hỗn độn giống như mấy chục giọng nói trộn lẫn với nhau vang lên khiến mọi người giật mình: “Ta tiếp nhận ủy thác, trả thù cho con gái bà!”

Tất cả mọi người dường như không thể tin vào tai mình, cái gì cơ, trả thù cho con gái trung niên phụ nhân ha, ai cũng biết người giết nàng ấy là Mạc thiếu thành chủ, tên này bị điên à, hán chẳng lẽ định ra tay với thiếu thành chủ Thiên Ứng thành.....ngay giữa Thiên Ứng thành ư, điên thật rồi. Mạc thiếu gia cùng với đám lâu la thì ôm bụng cười ngặt nghẽo, tên thủ hạ vừa mới quát hỏi cũng không ngoại lệ, hán vừa cười vừa lau nước mắt, tay run run chỉ về phía Tử Phong:

“Oahahahaha, tức cười chết lão tử mắt, người nghĩ ăn mặc kì quái, ra vẻ bí hiểm là lão tử sợ người chắc, đến đây mà trả thù này, con bé ngu ngốc kia chính là ta tự tay cưỡng hiếp rồi giết đó, tự vị sáng khoái của nó khiến ta thật hoài niệm mà, hắc hắc...”

Tử Phong vốn dĩ vô cùng căm ghét những thể loại đám tặc như thế này, hơn nữa mấy tên này thậm chí còn ghê tởm hơn mấy tên đám tặc bình thường nữa, lần này thì hán thật sự nổi giận rồi. Nở một nụ cười lạnh lẽo, Tử Phong lầm bầm: “Giờ thì ta hiểu vì sao họ thông thường thêm cho ta nếu không dùng vũ khí rồi, với mấy tên súc sinh như thế này, dùng vũ khí thì chết nhẹ nhàng quá...”

Chỉ “quá” vừa dứt khỏi miệng, thân hình Tử Phong đã chớp động. *Thuấn bộ* được triển khai, tên thủ hạ kia còn đang cười cợt, đã thấy một bóng đen xuất hiện trước mắt với tốc độ không tưởng. Tử Phong tự lực vào tay phải, ngay lập tức tung một đám toàn lực vào bụng tên thủ hạ. Với chỉ số lực lượng siêu việt Sư cấp cứu phẩm của Tử Phong, một đám toàn lực của hán vào một mục tiêu yếu hơn lại không hề có chút phòng ngự có kết quả như thế nào hán không cần phải bàn nữa.

Chỉ thấy một tiếng bịch trầm đục vang lên, nắm đấm của Tử Phong giống như xuyên qua một tấm giấy, trực tiếp xuyên qua bụng tên thủ hạ, nửa cánh tay của hán đâm thẳng ra tận đằng sau lưng tên thủ hạ. Giống như chưa ha con gián, Tử Phong cánh tay phải vẫn xuyên qua thân hình trước mắt, dùng lực nâng cả người hán lên cao, sau đó giờ tay trái lên tùm vào miệng lỗ hổng trên bụng tên này. Sau đó là một cảnh tượng đậm mùi máu tanh khiến tất cả mọi người rùng mình, Tử Phong sau khi nâng tên kia lên cao, dùng hai cánh tay, sinh sinh xé cơ thể tên thủ hạ ra làm hai mảnh, phần thân một nọ, phần chân một nọ.

Tất cả mọi việc diễn ra quá nhanh, tên thủ hạ mấy giây trước còn đang cười cợt còn chưa kịp phản ứng đã bị xé ra làm hai mảnh, lúc này phần thân trên của hán vẫn còn một chút trí giác, đang bò bò trên mặt đất, làm ra mấy hành động vô nghĩa cuối cùng trước khi tắt thở. Tử Phong hán không dùng lại, thời gian cùng với dạ đoán không cho phép hán có chút trì hoãn nào, sáu tên thủ hạ chỉ còn lại năm, hán phải nhanh chóng xử lí hết toàn bộ.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một đồng máu cùng một tọng bay lên không trung sau đó thì tên thủ hạ của Mạc thiếu gia bị xé ra làm hai mảnh vô cùng tàn nhẫn, đưa mắt nhìn thì thân ảnh của Tử Phong đã biến mất. Đám thủ hạ đầu trâu mặt ngựa của Mạc thiếu gia lúc này mới hoàn hồn, có một người hô lên: “Bảo vệ thiếu chủ!” sau đó tất cả mọi người liền rút vũ khí ra, tiến vào trạng thái cảnh giác. Đám đông nhận thấy có biến liền tàn mác bỏ chạy gần hết, chỉ có những tên dong binh không sợ chết mới đứng lại ở phía xa theo dõi kì biến.

Tử Phong sau khi giết chết tên lăm mồm kia, ngay lập tức sử dụng *Thuấn bộ* nhảy lên một cái cây gần đó, tránh thoát tầm mắt của người khác, sau đó kích hoạt *Ngụy trang*, leo lên một tòa nhà lớn ở gần đó. Mặc dù sở hữu một số lượng kĩ năng ít ỏi, hầu hết đều là kĩ năng bị động, nhưng hán rất biết cách kết hợp sao cho có thể phát huy tối đa ưu thế của mình, hán có ưu thế về tốc độ và khả năng đánh tập kích bất ngờ với kĩ năng *Ngụy trang*, không việc gì mà hán lại không tận dụng cả.

Khẩn trương một lúc lâu, mọi người không ai nhìn thấy thân ảnh của Tử Phong đâu, ngay lúc đám người Mạc thiếu gia buông lỏng cảnh giác, Tử Phong nắm chắc thời cơ, tung người nhảy từ trên cao xuống, mục tiêu, là một trong năm tên thủ hạ còn lại. Tất cả mọi người đều chỉ nhìn xung quanh, không ai để ý tới trên không trung, chỉ thoáng nhìn thấy một bóng đen lao từ trên trời xuống như tên bắn.

“Rầm!!!! Rắc!!”

Một tiếng va chạm lớn vang lên, kèm theo đó là tiếng xương vỡ vụn, Tử Phong từ trên cao lao xuống, lợi dụng trọng lực, tung một cú đá như trời giáng xuống đầu mục tiêu. Nhờ vào trọng lực giúp đỡ, cộng thêm sức mạnh của Tử Phong, một cước của Tử Phong mạnh cỡ nào hán không cần phải nói, chỉ thấy đầu tên thủ hạ ngay lập tức nổ tung, não tuang văng tung tóe, hai chân của hán không chịu nổi áp lực mà vỡ nát, đầu gối hán đập xuống mặt đất phá vỡ nền đất tạo thành một cái hố sâu lùm xuống.

Tử Phong lao từ trên cao xuống, cơ thể hán cũng chịu áp lực không hề nhỏ khi va chạm với mục tiêu, chân hán sau cú đá miếu sát vỡ rồi cũng đã gãy, nhưng hán không hề lo lắng, kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* sẽ lo phần còn lại. Không dừng lại, *Thuấn bộ* tiếp tục được triển khai, trước khi mọi người kịp phản ứng lại trước sự xuất hiện của hán, Tử Phong đã xuất hiện trên đầu một tên thủ hạ khác. Hai đầu gối hán đè lên bà vai của mục tiêu, cánh tay trái được bao bọc bởi lớp giáp cốt nhanh như chớp đâm xuống, năm ngón tay như nắm cái móc thép trực tiếp xuyên qua xương sọ nạn nhân. Gầm lên một tiếng, Tử Phong gạt mạnh tay trái, vô cùng bạo lực đem đầu của tên thủ hạ tách rời khỏi cơ thể của hán, thậm chí còn mang theo một đoạn cột sống vẫn còn dính lũng lảng vào chiếc đầu lâu.

Thân hình không đầu lao xuống đất, Tử Phong đứng trên mặt đất mà thấy chân mình vừa đau đớn vừa ngứa ngáy, đau đớn là vì nó vừa bị gãy, ngứa ngáy chính là vì kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* đang có hiệu quả. Lúc này hán đã bị vây quanh bởi đám binh lính cũng ba tên thủ hạ còn lại, mặc dù trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ sợ hãi, nhưng tất cả đều che giấu tên Mạc thiếu chủ ở sau thân hình của mình.

Nhìn những binh lính trước mắt, Tử Phong thầm khen ngợi tố chất binh lính của phủ thành chủ, nhưng khen ngợi thì khen ngợi, nếu cần đường, hán cũng không ngại giết thêm vài người. Mười lăm phút để xử lí 6 tên thủ hạ đã qua đi bảy-tám phút, vẫn còn ba mục tiêu còn sống, thời gian không còn nhiều nữa, Tử Phong không thể lại chơi trò đánh đố kích như vừa rồi nữa, và lại *Thuấn bộ* có thể để cao tốc độ của hán trong nháy mắt, nhưng không thể giúp hán bay, đám binh lính đang bủa vây xung quanh hán cũng không phải để chơi a.

Cảm nhận sự đau đớn ở chân đã giảm bớt, Tử Phong nở một nụ cười hài lòng, tớn một điểm tiến hóa vào kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* đúng là không sai mà, tốc độ hồi phục tăng lên đáng kể so với trước, cũng có thể là nhờ tu vi hán cao hơn nữa.

Nhiệm vụ chi nói là không dùng vũ khí để giết mấy tên thủ hạ, chứ không hề nói là không được dùng đồ đối phó với đám binh lính trước mắt, Tử Phong cười hắc hắc, có trách thì trách bọn mị cần đường ta đi. Hắc bạch song kiếm xuất hiện, Tử Phong như một con báo đen, mạnh mẽ lao tới bức tường binh lính chắn trước mắt. Hán hóa thân thành một con sóc màu đen chết chóc, lúc này đã bị nhuộm đỏ bởi máu thịt của đám binh lính, một luồng bạch quang lóe lên là một chiếc đầu bị chém đứt, một tia hắc quang xẹt qua là một thân hình bị chia làm hai nửa.

Đám dong binh đứng xung quanh nhìn Tử Phong như một chiếc máy xay thịt không ngừng nghiền nát đám binh lính thành thị vụn cả mà thấy khiếp vía, một số người thân kinh yếu còn trực tiếp nôn mửa. Ôn Văn Sơn đứng từ xa nhìn mà cũng thấy toát mồ hôi lạnh, trạng cảnh này không khác gì so với lúc trước khi dong binh đoàn của hán gặp đám thổ phi trong Lam Linh sơn mạch cho lắm, chỉ là lúc đó hán không tận mắt chứng kiến, chỉ thủ thập chiến trường, lúc này hán mới thật sự cảm nhận được sự kinh khủng của Tử Phong khi chiến đấu ra sao. Tên thanh niên trẻ tuổi đứng bên cạnh sát mặt tái nhợt, mồ hôi chảy lấm tẩm trên trán, miệng lắp bắp:

“Ôn...Ôn...Ôn... đại thúc....cái qu...quái gì đây, tên này có còn là ...người không, mẹ ơi, ta chưa từng thấy ai giết người mà tàn bạo như thế này.”

Nghe tên thanh niên hỏi, Ôn Văn Sơn cũng chỉ biết cầm nín, hán đã chết lặng rồi, nghĩ đến việc cả đoàn dong binh của mình mới đi cùng thân ảnh đang giết người như thái rau chặt dưa trước mắt mà cảm thấy lạnh cả sống lưng.

“Còn ba phút, chủ nhân nhanh tay lên!” Tiểu Linh gấp gấp thúc giục.

Một tiếng kim loại giao thoa, sau đó là tiếng “Xoẹt!” vang lên ngọt lịm, bóng người trước mắt Tử Phong đứng yên một chút, sau đó từ từ tách ra làm hai nửa rồi đổ gục xuống mặt đất. Hán lau bàu: “Biết rồi, không cần phải nhắc!”

Xung quang Tử Phong lúc này, xác chết ngổn ngang, chân cột tay gãy, các mảnh thi thể vương vãi khắp nơi, máu chảy ngập nền đất khiến bước chân của Tử Phong có cảm giác dính dính nhớp nháp, tổng cộng gần ba mươi tên lính bị hán giết chết trong vòng ngắn ngủi mấy phút, mũi máu tươi nóng nực khiến mọi người gay mũi, đám lính còn lại đã bỏ chạy mất dạng từ lúc nào rồi. Thành tích như này chủ yếu là vì đám binh lính này quá yếu, mạnh nhất cũng chỉ có vài tên Sĩ cấp nhị-tam phẩm, còn đầu chủ yếu là Linh cảnh vô giả, chênh lệch thực lực với Tử Phong quá lớn, lấy năng lực của hán mà không giết đám lính này để dâng thì hán nên bỏ nghề, về quê làm ruộng cho xong. Tử Phong hán là sát thủ, hán không thích hành hạ con mồi nhưng không có nghĩa là hán không giết người một cách tàn bạo, ngược lại, mũi vùi máu tanh lại càng hợp hơn với bản chất khát máu của hán.

Vung tay vẩy đi máu trên hai thanh đoản kiếm, Tử Phong cắt chúng vào trong không gian giới chi, đơn giản bởi vì mục tiêu còn lại của hán chỉ còn bốn người, đó là ba tên thủ hạ còn lại và Mạc thiếu gia, nếu dùng vũ khí thì sẽ không được thưởng thêm một vạn điểm tích lũy, hán là một con người tham lam, sao có thể để phần thưởng thêm này vượt mất được.

Sắc mặt của bốn người Mạc thiếu thành chủ xám ngắt cả lại, vừa mới lúc này còn hống hách ngang tàng không coi ai ra gì, bây giờ nhìn bọn họ đang đứng đó run lên cầm cập, chỉ thiếu chút nữa là sồn dải ra quần, đám dong binh xung quanh không

khỏi cảm thấy hà hê, con trai của thành chủ thì sao, lão cha của hắn cũng không ở cạnh hắn suốt đời để bảo vệ hắn được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cái chết của Tử Phong?

Nhìn mấy tên khốn kiếp trước mắt đang run rẩy, Tử Phong không khỏi cảm thấy buồn cười, mấy tên Sư cấp mà gan còn nhỏ hơn hóm đấm bình linh vừa liều mạng với hắn, Mạc thiếu chủ thậm chí còn có tu vi Sư cấp bát phẩm, không hiểu cái tên từ sắc quái độ này làm thế nào để tu luyện được đến mức đó, chẳng lẽ lão cha của hắn đem đan dược nhét vào lỗ hậu của tên này à mà mới có 20-21 tuổi đã là Sư cấp bát phẩm

Một tên thủ hạ không còn chịu đựng được nữa, hét lên một tiếng sau đó quay đầu bỏ chạy, hẳn lúc này nào còn biết đến đâu là thiếu chủ hay gì nữa, hắn chỉ biết là nếu không chạy thì sẽ chết mà thôi. Tử Phong cười lạnh, chạy càng tốt, chạy thì không phản kháng được, hắn giết càng dễ. Không thêm để ý tới cái tên vừa chạy trốn, thân hình Tử Phong nhaoáng lên, chớp mắt đã xuất hiện ở trước mắt hai tên thủ hạ còn ở lại.

Hai tên này đã mất hết ý chí chiến đấu, hai chân hai tay đã nhũn ra hết cả rồi, nào có thể làm được gì, đứng hơn thì kể cả còn chiến ý thì cũng có thể làm gì, thực lực chênh lệch bảy ra trước mắt, đến cái bóng của Tử Phong bọn chúng còn không nhìn thấy thì đánh tra kiểu gì cơ chứ. Nhìn hai tên trước mắt một bộ dáng giống như tên Mạc thiếu thành chủ, đoán chừng cũng là cùng một dạng sức sinh, không biết đã hại bao nhiêu nữ tử nhà lãnh rồi, Tử Phong tỏa ra sát khí bức người, loại người như thế này lại càng khiến hắn nổi cơn huyết tính hơn.

Hóa chương thành đao, “rắc” một tiếng, bàn tay Tử Phong đập nát xương sườn của tên thủ hạ trước mắt, cả cánh tay chìm sâu vào trong lồng ngực hắn, Tử Phong hét lên một tiếng, rút tay lại, trực tiếp lòi ra một quả tim nóng hổi vẫn còn đang đập. Tên thủ hạ cúi xuống trừng mắt nhìn lỗ hổng to tướng ở ngực của mình, mỗi mấp máy định nói gì đó nhưng khí lực không còn, lao đao một chút rồi gục xuống đất tắt thở. Thời gian còn lại chưa đến ba phút, Tử Phong nào có đủ thì giờ để quan tâm cái tên mình vừa giết định nói gì, bàn năng chiến đấu đang chi phối hoàn toàn hành động của hắn, tất cả những gì hắn nghĩ tới bây giờ đó là giết hết mấy tên thủ hạ, và phải giết thật nhanh.

Túm lấy tên thủ hạ ở bên cạnh còn chưa kịp phản ứng, Tử Phong kéo hắn lại, một cú đấm tung ra đập nát đầu hắn, nhanh và đơn giản. Còn lại cái tên lúc này bỏ chạy, với tu vi Sư cấp, mặc dù so với Sư cấp khác thì yếu hơn nhiều do từu sắc quái độ, nhưng tốc độ thì không phải bàn, trong nháy mắt Tử Phong xử lí hai tên kia, hắn đã chạy được một quãng xa mấy trăm mét. Lấy mũi chân hất một viên đá nhỏ lên không trung, Tử Phong đưa tay trái ra bắt lấy, cười lạnh, hệ thống không cho ta dùng vũ khí, nhưng viên đá hắn không phải là vũ khí đâu nhì, khá khá.

Lấy khoảng cách từ chỗ Tử Phong đến tên thủ hạ đang chạy trốn kia, dù Tử Phong có toàn lực ném viên đá trên tay đi cũng khó có thể dà thương được hắn, dừng nghĩ rằng Tử Phong vừa rồi dễ dàng đâm xuyên qua người, hay xé mấy tên thủ hạ ra làm đôi mà nghĩ cơ thể của vô già yếu đuối. Trên thực tế, cơ thể vô già so với người thường thì không khác gì tường đồng vách sắt, lấy ví dụ cơ thể của một tên Sư cấp nhất phẩm mà nói, có đúng đến để người bình thường dùng vũ khí chặt chém cũng chưa chắc có thể gây được tổn thương, đương nhiên trừ trường hợp thần binh lợi khí hoặc chỗ yếu hại như mắt ra. Làm được như Tử Phong chẳng qua là vì chênh lệch thực lực mà thôi

Nếu dùng cánh tay phải để phi hòn đá đi thì không thể xử lí tên thủ hạ đang chạy phía xa, nhưng không có nghĩa là tay trái của hắn sẽ có kết quả tương tự. Hơi nheo mắt, Tử Phong nắm chặt hòn đá trong tay, lùi về phía sau một bước lấy đà, sau đó vùng mạnh tay trái ném viên đá đi. Chỉ thấy viên đá to bằng ngón chân cái rồi khỏi tay Tử Phong bay đi như đạn bắn, tạo ra một tiếng nổ gió chấn chũa.

“Crắc!”

Viên đá lao đi với tốc độ không thua gì một viên đạn súng lục, trong nháy mắt liền bắt kịp với tên thủ hạ đang cầm đầu chạy trời chết, trực tiếp xuyên thủng đầu hắn, tạo thành một lỗ hổng lớn, khối phải nổi cũng biết não của hắn văng xa tới mức nào, uy lực của viên đá phần nào đó còn trội hơn so với súng lục kiếp trước của Tử Phong.

Trên một lầu các phía xa, một trung niên nhân mặc trường bào, khuôn mặt góc cạnh, phù đầy vết tang thương của năm tháng, đôi mắt sáng ngời như điện, cả người tỏa ra áp lực nhẹ nhẹ khiến người khác phải kiêng dè, lúc này đang nhìn chăm chăm vào tràng cảnh chiến đấu bên dưới của Tử Phong, khẽ niệm khẽ nhếch lên: “Thủ vị lắm, đã lâu rồi mới thấy có người dám đứng lên chống lại con trai ta.”

Thần ảnh đứng bên cạnh trung niên nhân vội vàng nói: “Thành chủ, có cần thuộc hạ xuống cứu thiếu chủ không?”

Hóa ra trung niên nhân này chính là thành chủ Thiên Ứng Thành – Mạc Thương Lan, một cao thủ Tôn cấp hàng thật giá thật, hẳn nghe người đứng cạnh nói vậy liền khoát tay một cái: “Không cần lo lắng, cứ để yên cho tên này dọa Vũ nhi một chút đi, để nó bót cái tính cách nhệ thế tổ của mình đi, với cả có người ăn cắp sẵn để bảo vệ cho nó rồi, người không cần phải lo.” Tên thuộc hạ của Mạc Thương Lan nghe vậy liền gật đầu rồi không nói gì, cả hai người lại tiếp tục nhìn xuống bên dưới, lúc này Tử Phong vừa mới xử lí xong tên thủ hạ cuối cùng.

“Hoàn thành nhiệm vụ số 1 trong chuỗi nhiệm vụ liên hoàn, thưởng 30% kinh nghiệm, 2 vạn điểm tích lũy. Không sử dụng vũ khí, thưởng thêm 1 vạn điểm tích lũy.” Tiếng của Tiểu Linh vang lên ngay sau khi tên thủ hạ ngã xuống đất với một cái lỗ to bằng nắm tay trên đầu.

Chắc lượt mới cái, Tử Phong không khỏi cảm thán, để quá nhì, cứ vậy bỏ túi 30% kinh nghiệm cùng 3 vạn điểm tích lũy, cái đám phế vật này đúng thật là, chả có tính khiêu chiến gì cả. Sực nhớ đây là chuỗi nhiệm vụ liên hoàn, Tử Phong hướng ánh mắt của mình về phía Mạc thiếu gia, lúc này đang co rúm thành một đồng bùn nhão sau lưng hai cô nàng “ngựa cười”, một dòng nước màu vàng đang chảy ra từ đằng quần hắn, hiển nhiên là đã bị tràng cảnh trước mắt dọa đến tiều tuỵ quá.

Khinh thường nhìn tên thiếu gia trước mắt một cái, Tử Phong khẽ lắc đầu, đứng là cái bình hoa, tu vi Sư cấp bát phẩm mà đến cầm vũ khí chống lại cũng không dám, còn phế vật hơn cả cái đám bình linh mà hắn vừa đồ sát. Hơn mười phút đã trôi qua, cuộc chiến ở đây chắc chắn đã đánh động tới cao thủ trong Thiên Ứng thành, và hiển nhiên là Tử Phong không muốn bị đám cao thủ đó sờ tới, hắn quyết định rời khỏi nơi này ngay lập tức. Còn về nhiệm vụ liên hoàn thứ hai, hẳn không vội, hệ thống cho hắn thời gian hai ngày để hoàn thành, hẳn có thể chọn thời điểm mà âm sát tên thiếu chủ này, không nên vội nóng vội mà động thủ ngay tại đây, mặc dù mùi máu tanh xung quanh đang kích thích thần kinh của hắn, nhưng hắn không hề mất tinh táo, rút đi trước khi cao thủ đến mới là thượng sách.

Vừa quay người định rời đi, Tử Phong chợt nghe thấy một tiếng nói: “Muốn đi ư? Không dễ thế đâu?”, sau đó là một thân ảnh đột ngột xuất hiện trước mắt hắn, tốc độ cực nhanh khiến hắn không kịp phản ứng. Chỉ thấy thân ảnh này nhaoáng lên một cái, ngực Tử Phong dính một đòn giống như bị một tảng đá ngàn cân đập vào, thân hình bắn như đạn pháo bắn ngược về phía sau, xuyên qua bức tường gạch của ngôi nhà bên cạnh.

Mặc dù bị một trọng kích, nhưng thương thế của Tử Phong cũng không quá nghiêm trọng, chỉ gây mấy cái xương sườn, thương thế như này chỉ một lát là có thể hồi phục trở lại với kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, chủ yếu là vì bất ngờ nên hắn không kịp trụ vững cơ thể, dẫn đến việc bị văng ngược lại phía sau như vậy. Phóng mình từ sau bức tường đó nất ra ngoài, Tử Phong cuối cùng cũng nhìn thấy người vừa mới ra tay với mình, đó là một nam tử tầm 30 tuổi, thân hình cao lớn, cả người cơ bắp cuồn cuộn, trên khuôn mặt của hắn có một vết sẹo cắt ngang, trông cực kì dữ tợn. Nhìn thấy Tử Phong bao ra, nam tử mặt sẹo cười lạnh: “Chém giết người của phủ thành chủ ta mà nghĩ mình có thể dễ dàng rời khỏi như vậy há, mơ tưởng!”

Tử Phong không nói gì, hắn không có thói quen nói nhảm cùng đối thủ, thay vì mở miệng ra nói, hắn càng muốn im lặng giữ sức hơn, *Phân tích nhân* nhanh chóng quét lên người nam tử mặt sẹo, chỉ số của hắn ngay lập tức hiện lên trong đầu Tử Phong:

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại.

Tướng cấp tư phẩm.

Nhạn nhận: 12036

Thế lực: 11598

Lực lượng: 12477

Tinh thần: 5040

Linh lực: 5405

Mệc nó, là một Tướng cấp tư phẩm, Tử Phong thầm hít vào một hơi lạnh, may mà lúc này tên này ra tay nhẹ nhàng, không thì ta lúc này đã có một lỗ thủng trên ngực rồi. Mặc dù chưa giao thủ với một Tướng cấp cường giả nào, nhưng Tử Phong đọc nhiều biết nhiều, những thư tịch hắn lấy được từ Diệp gia cũng không phải dễ không, hẳn thừa biết Tướng cấp so với Sư cấp mạnh mẽ đến nhường nào. Không nói đến bản thân Tướng cấp mạnh hơn Sư cấp, thứ khiến họ có ưu thế áp đảo so với võ giả dưới Tướng cấp đó là việc họ có thể ngoại phóng linh lực.

Vô giả sử dụng linh lực hầu hết chỉ để thi triển vũ kĩ, hoặc cường hóa công năng của cơ thể, nhưng đạt đến Tướng cấp, linh lực có thể ngoại phóng, hai năng lực kẻ trên của linh lực mạnh hơn so với Sư cấp Sĩ cấp không chỉ là vài lần. Khả năng cường hóa cơ thể mạnh hơn nhiều lần, tốc độ thi triển cùng uy lực của vũ kĩ cũng gia tăng theo cấp số nhân, có thể nói Tướng cấp giống như người trưởng thành, còn Sư cấp chỉ là một đám trẻ con hi mũi chưa sạch nếu so sánh về khả năng sử dụng linh lực.

Tử Phong nhìn nam tử mặt sẹo trước mắt, hẳn không muốn đánh một chút nào cả, tự ngược không phải là sở thích của hắn, dựa mắt ngó xung quanh, Tử Phong ngay lập tức thi triển *Thuần bộ*, theo như hắn tính toán, liên tiếp sử dụng *Thuần bộ* tâm chạc lần là có thể chạy thoát khỏi đây, sau đó thì chỉ cần tìm một góc khuất rồi sử dụng *Ngụy trang* là có thể yên tâm được rồi, có thánh mới đuổi được hắn, theo nghĩa đen luôn, cũng chỉ có Thánh cấp mới tìm được hắn trong trạng thái *Ngụy trang* mà thôi.

Nhưng mà đôi không như kế hoạch, Tử Phong vừa dùng *Thuần bộ* một lần, cả người ở trên không trung chưa kịp tiếp tục thi triển, thân ảnh của nam tử mặt sẹo đã xuất hiện trước mắt hắn, một nắm đấm lớn hiện ra trước mắt Tử Phong, sau đó hắn thấy bụng mình đau nhói. Thực diện hứng chịu một quyền một cước của nam tử mặt sẹo, Tử Phong thêm một lần nữa bắn ngược trở lại giống như điều đất dấy, thứ duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến lúc này đó là mấy chữ: “Nhanh, quá nhanh!”.

“Ầm!”, thân hình Tử Phong từ trên bay xuống, va chạm với mặt đất tạo thành một chiếc hố sâu, nhất thời đất cát bay khắp nơi. Khỏi phải bàn đi, để lộ một chiếc hố sâu vài mét, thân ảnh Tử Phong nằm trong đó, quần áo rách nát, mũ trùm đầu đã biến mất, chiếc mặt nạ đã vỡ nát hơn một nửa, mái tóc dài màu trắng lộn xộn buông xuống che đi khuôn mặt của hắn, khoang bụng của hắn có một cái lỗ lớn bằng cái bát uống rượu, máu tươi không ngừng chảy ra, cả người hắn bất động, không hề có chút động tĩnh gì, giống như đã chết rồi vậy.

Nam tử mặt sẹo hít lạnh một tiếng: “Cứ nghĩ rằng hôm nay đã gặp được một đối thủ tu luyện thể thuật giống như ta, hẳn sẽ có một trận chiến thống khoái, không ngờ người chỉ là một con thò nhát gan, chưa đánh đã chạy. Hừ, nếu vậy thì đi chết đi, người không xứng để ta ra tay thêm lần nữa.” Nói đoạn quay đầu đi thẳng, không thêm đoái hoài gì đến Tử Phong nữa, hẳn có cùng tin vào lực đạo của mình a, và lại, nhìn thương thế của Tử Phong, chết là cái chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 50: Một quyền kinh thiên

Nam từ mặt sẹo vừa mới định nhấc chân rồi đi, hần bỗng nghe thấy một tiếng nói hỗn độn khó nghe, giống như là giọng nói của mấy chục người trộn lẫn vào với nhau, vang lên đằng sau lưng: “Người nói ai là tên hèn nhát cơ?”, Bất ngờ, hần quay mặt lại, sau khi nhìn rõ cái thứ vừa phát ra âm thanh đó, con mắt không khỏi trợn trừng lên.

Chỉ thấy cái tên mặc áo choàng vừa bị hần giết chết, lúc này đã đứng dậy, quần áo rách nát tả tơi, chiếc mặt nạ đã bị vỡ mất một nửa, để lộ ra một nửa khuôn mặt vẫn vẹn phù vẫn cùng với một con mắt đen kịt giống như màn đêm, lỗ thủng trên bụng hần vẫn còn đó, máu vẫn chảy ra, nam từ mặt sẹo không thể hiểu được làm thế nào mà tên này vẫn chưa chết.

Trong lúc hần đang kinh ngạc, thân ảnh trước mắt biến mất, trong tích tắc xuất hiện trước mặt hần, một nắm đấm xé gió vung tới, nam từ mặt sẹo giờ tay lên đỡ, chỉ thấy cánh tay hần tê rần, cả người lui lại đằng sau mấy bước mới đứng vững. Còn chưa kịp ổn định thân hình, ngực hần liền có cảm giác bị một cái chùy đập trúng, hộc ra một ngụm máu, thân hình hần văng ngược về sau. Lăn mấy vòng trên mặt đất, nam từ mặt sẹo lợi dụng quán tính đẩy người đứng dậy, ngực vẫn cảm thấy khó thở, dùng con mắt không thể tin được mà nhìn Từ Phong, trong đầu một mảnh hỗn loạn: “Cái quái quỷ gì đây, làm thế nào mà hần chưa chết, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn cả lúc trước nữa!”

Lại nói Từ Phong sau khi trúng đòn liên hoàn của nam từ mặt sẹo, bụng hần ăn một trọng kích liền nổ tung thành một lỗ hổng lớn, may nhờ có chiếc mặt nạ là một kiện Hoàng giai trung phẩm Huyền khí nên mới giữ được đầu hần còn lành lặn, nhưng chiếc mặt nạ cũng đã vỡ nát mất một nửa, có thể thấy được lực đạo của nam từ mặt sẹo mạnh ra sao. Ngay lúc hần ngã xuống đất, kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* ngay lập tức phát huy tác dụng của nó.

-*Tái sinh siêu tốc* (bị động): Tăng tốc độ hồi phục thể lực, linh lực. Có thể tái sinh mọi loại vết thương, chủ thể không thể từ vong trừ khi kiệt sinh mệnh lực, linh lực, hoặc đầu và trái tim đồng thời bị phá hủy.

Mặc dù bụng hần bị đục thủng một lỗ lớn, nội tạng bên trong đã nát thành vụn cám, nhưng linh lực hần vẫn còn, hơn nữa tim cùng đầu hần vẫn lành lặn, vậy nên hần không thể chết được. Từ lúc xuyên việt tới nay, đây là lần đầu tiên Từ Phong bị thương nặng tới như thế này, thương thế này đối với người bình thường hần phải chết không nghi ngờ. Hần đã từng dùng một điểm tiên hóa để nâng cấp cho kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, tốc độ hồi phục tăng lên, cùng với việc Từ Phong có thể lựa chọn việc kĩ năng này ngưng việc hồi phục vết thương cho hần. Ngay khi ngã xuống đất, đầu óc hần xoay chuyển rất nhanh, ngay lập tức không hề cho kĩ năng này hồi phục vết thương cho hần, chỉ giữ nguyên khả năng giúp hần không mất mạng mà thôi, bởi vì hần nghĩ đến một kĩ năng mà hần chưa từng được thể nghiệm qua, đó là *Thị huyết*.

-*Thị huyết* (bị động): Tăng cường chỉ số cơ bản khi bị thương, chỉ số cộng thêm tăng tỉ lệ thuận với thương tổn.

Vết thương nội bụng của hần là một vết thương chí mạng, dưới tác dụng của *Thị huyết*, Từ Phong hần có thể cảm nhận được một luồng khí nóng như lửa đang chảy trong kinh mạch của bản thân, cả người hần trở nên khô nóng, tràn đầy lực lượng, tâm trí hần lúc này không còn được tỉnh táo như bình thường nữa, thay vào đó là một cảm giác điên cuồng như muốn phá hủy mọi thứ trước mắt, giống như có một giọng nói ở trong đầu hần, thúc giục hần phải chiến đấu, phải giết chết cái tên vừa mới đã thương mình. Nghe thấy câu nói trào phúng của nam từ mặt sẹo, dưới tác dụng phụ của kĩ năng *Thị huyết*, Từ Phong liền bật dậy, gằn giọng nói: “Người nói ai là tên hèn nhát cơ?”, sau đó thì lao vào tấn công.

Nhìn nam từ mặt sẹo bị mình đánh bay, Từ Phong lấy lại được một chút thanh tỉnh, vô cùng kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của kĩ năng *Thị huyết*, hần vừa trực tiếp, mặt đối mặt đánh bay một Tướng cấp tứ phẩm, người có chỉ số gần gấp đôi bản thân đó, không thể tin được. Cảm giác lực lượng mạnh mẽ đang tuôn trào trong cơ thể, Từ Phong găm lên một tiếng, cả người hóa thành một cái bóng, lao thẳng về phía nam từ mặt sẹo, tay phải co lại thành quyền, nhắm thẳng vào ngực hần mà công tới.

“Không được, mau chạy đi, ngài bây giờ không phải là đối thủ của Tướng cấp đầu!” Tiểu Linh hét lớn, chỉ tiếc rằng đầu óc của Từ Phong lúc này đang vô cùng điên cuồng, nào có chịu nghe lời khuyên của nàng đầu.

Nam từ mặt sẹo ngạc nhiên nhìn thân ảnh đang điên cuồng lao về phía mình, ngay khi quyền đầu sắp chạm tới ngực, hần nớ một nụ cười lạnh, gió một bàn tay ra. Chỉ thấy quyền đầu của Từ Phong va chạm với một bàn tay, sau đó thì không thể nhắc nhích được nữa phần. Nam từ mặt sẹo được một cú đỡ được một quyền của Từ Phong, nhưng thân hình cũng lui lại mấy bước, hai bàn chân đầm vớ cả nền đất bên dưới, hần cười lạnh: “Nghĩ đánh bay được ta là ngon hả, chết đi!” nói đoạn bản tay nắm lấy quyền đầu của Từ Phong kéo ngược lại, tay còn lại liền ra một quyền.

Quyền đầu của Từ Phong cảm giác như bị một gong kim nắm chặt, sau đó cả người hần không tự chủ được mà bị kéo về phía trước, sau đó ngực hần ăn một quyền trực diện của nam từ mặt sẹo, cả người hần thêm một lần nữa giống như đạn pháo bắn ngược về đằng sau. “Àm!” một tiếng, Từ Phong đập xuống đất, tạo thành một chiếc hố lớn thứ hai trên mặt đất, phun ra một ngụm máu, hần khó nhọc thở từng ngụm một, chậm chậm đứng dậy, lồng ngực hần lúc này đã lõm hần vào, phổi của hần đã rách, tim thì đã vỡ tung ra thành vài mảnh, nếu không nhờ kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* biến thái đến cực cực thì hần đã chết đến mấy lần rồi.

“Đã nói rồi mà, chủ nhân ngốc, không lo chạy đi, ngài mà chết thì Tiểu Linh biết làm sao đây, hức hức...” Tiểu Linh thút thít khóc, ghen ngào trách mắng.

Ấn một đòn đau, Từ Phong lấy lại được tỉnh táo, tạm thời thoát khỏi cái trạng thái điên cuồng do kĩ năng *Thị huyết* gây ra, do phổi của hần đã bị rách, hần vô cùng khó khăn hít vào từng chút một, không trả lời Tiểu Linh. Nam từ mặt sẹo nhìn thấy Từ Phong vẫn có thể đứng dậy sau đòn vừa rồi của mình, liền động nộ, hần hét lớn một tiếng, lao về phía Từ Phong với tốc độ tối đa.

Sau đó, tràng cảnh được tất cả mọi người xung quanh nhìn thấy đó là nam từ mặt sẹo tàn nhẫn đánh đập ngược đãi Từ Phong, nhưng hần giống như con gián vậy, một lần ngã xuống là một lần đứng lên, thương thế trên người càng ngày càng nặng, tùy tiện chọn một vết thương cũng khiến người khác chết vài lần, vậy mà cái tên quái vật vẫn còn sống, thật là không thể tin nổi mà.

Nam từ mặt sẹo càng đánh càng phát sự, hần thừa biết lực đạo của bản thân ra sao, nhìn cái tên trước mắt bị mình tay nắm chặt đập không ngừng nghỉ, tiếng xương gãy vang lên rãng rắc, máu thịt văng ra khắp nơi, toàn thân trên dưới tàn tạ giống như chiếc giẻ rách, ấy vậy mà vẫn chưa chết, hần không khỏi cảm thấy lạnh cả sống lưng, rốt cuộc cái thứ hần đang đánh có còn là con người hay không, một cảm giác bất an dâng lên trong lòng hần.

“Tại sao người lại không chết con mẹ nó đi chứ hả!!!!” hét lớn một tiếng che đi sự sợ hãi, nam từ mặt sẹo tung ra một cước cuối cùng, đập bay Từ Phong ra ngoài, há miệng thở dốc, liên tục công kích như vậy, đến trâu cũng còn một chút đứng nói là hần, đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, hần nói thầm: “Hi vọng là con quái vật kia đã”. Chữ “chết” còn chưa thoát ra khỏi miệng, mắt hần đã trừng lớn lên, miệng há hốc ra đến mức có thể nhét vào đó vài quả trứng gà cũng vừa.

Tất cả mọi người đang quan sát xung quanh cũng không hẹn mà cùng hít vào một ngụm lương khí, sau lưng ai nấy đều đầy mồ hôi lạnh, chỉ thấy thân ảnh tàn tạ trước mắt đang từ từ đứng dậy, giống như là đánh mãi không chết vậy. Từ Phong lúc này vô cùng thể thảm, cả người không còn chỗ nào lành lặn, cánh tay phải đã bị nam từ mặt sẹo giật đứt lìa khỏi cơ thể, bị ném đi đâu không rõ, hai chân đã gãy, bụng vẫn một lỗ thủng từ trước, ngực thì không khác gì miếng thịt bị dãn nát như, cả người chỉ còn mỗi cánh tay trái là còn lành lặn.

Từ Phong nghe tiếng Tiểu Linh khóc lóc ở trong đầu, hần cắn răng chịu đựng cơn đau đớn đang gầy xéo cơ thể hần, còn sống tới giờ cũng chỉ nhờ vào kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* mà thôi, nhưng hần cũng sắp đến cực hạn rồi, dù gì thì tim hần đã vỡ nát, giờ thì chỉ cần đầu hần bị làm sao là coi như đi đời nhà ma, nhưng việc hần thừa nhận thương thế khủng bố mà không chịu hồi phục cũng đã đến lúc phát huy tác dụng của nó.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 9

Nhanch nhận: 11251

Thế lực: 9652

Lực lượng: 13568

Tinh thần: 6873

Linh lực: 420

Nhìn chỉ số bản thân tăng lên vùn vụt nhờ kĩ năng *Thị huyết*, thậm chí đã ngang ngửa với nam từ mặt sẹo, Từ Phong phun ra một ngụm máu, nở một nụ cười so với quý còn khó coi hơn, miệng lầm bầm: “Ái nói ta hiện tại không phải là đối thủ của Tướng cấp hai? Đột phá cực hạn!” Ngay lập tức kĩ năng *Đột phá cực hạn* được thi triển, hần cảm thấy một luồng sức mạnh kinh khủng trào dâng trong cơ thể, cơ thể toàn thân hần căng lên như muốn nổ tung, con mắt bên trái của hần vẫn một màu đen tuyền, nhưng con mắt phải đã đỏ ngầu, thất khiếu hần đỏ máu. Há miệng găm lên một tiếng kinh thiên động địa, Từ Phong mặc kệ đôi chân đã gãy của mình, *Thuấn bộ* được triển khai, tốc độ của hần tăng lên tới mức tận cùng, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người.

Nam từ mặt sẹo nhìn tên quái vật trước mắt tiếp tục đứng dậy, tâm thần không khỏi hoảng sợ đến tột cùng, nhìn thân hình thể thảm trước mắt, hần ngược lại có linh cảm không tốt về việc này, vừa này ra ý định thời lui trong đầu, hần nghe thấy một tiếng găm lớn, con quái vật trước mắt đã biến mất, chớp mắt một cái đã xuất hiện trước mặt hần, cánh tay trái lành lặn vung lên. Hần phản ứng cực nhanh, đưa cả hai tay lên che chắn trước mặt, dồn trọng tâm xuống hai chân, cả người trở nên vững vàng như tường đồng vách sắt, chỉ tiếc cho hần đó là, Từ Phong lúc này không phải là Từ Phong lúc trước.

Cánh tay trái của hần mạnh hơn tay phải đến 5-6 lần, Từ Phong hiện tại lại sử dụng *Đột phá cực hạn*, không cần phải tưởng tượng một quyền này của hần kinh khủng tới mức nào. Quyền đầu của Từ Phong va chạm với hai cánh tay của nam từ mặt sẹo, một tiếng nổ lớn vang lên. “Bùm!Àm!”, mặt đất dưới chân hai người nổ tung, tung đầy đất cát lên trời, nhất thời khiến mọi người không nhìn thấy gì cả. Người đứng ở xa cũng có thể cảm thấy mặt đất thoáng rung rinh, không khỏi khiếp sợ trước một kích long trời lở đất của Từ Phong.

Một lát sau, khỏi bụi tàn tị, mọi người mới nhìn rõ được tràng cảnh ở bên trong, thân ảnh Từ Phong đã biến mất không dấu vết, trên mặt đất là một chiếc hố lớn sâu tới vài mét, nam từ mặt sẹo vẫn giữ nguyên tư thế phòng thủ ban đầu, đang đứng ở giữa hố. Một cơn gió thổi qua, có tiếng “crắc” vang lên, cả người nam từ mặt sẹo bỗng vỡ vụn ra thành vô số mảnh nhỏ, giống như một bức tượng đá bị mài thành bột mịn vậy, chỉ khác ở đây không có bột mịn, chỉ có một đám máu thịt bấy nhầy không rõ hình thù mà thôi. Tiếng kinh hô vang lên khắp nơi, lực đạo phải mạnh đến cỡ nào thì mới có thể dùng một quyền nghiền nát cả người một Tướng cấp vô giả thành thị vụn như vậy cơ chứ.

Ở trên lầu cao phía xa, Mạc Thương Lan trừng mắt nhìn dòng máu thịt bấy nhầy ở xa, miệng lầm bầm: “Cái con mẹ nó vụ gì đây, từ lúc nào trong Thiên Ứng thành chúng ta xuất hiện quái vật vậy hả?” Sau đó hần quay sang thân ảnh đứng bên cạnh còn đang choáng váng mà ra lệnh: “Ngay lập tức tìm hiểu xem tên đó là ai, ta chưa từng gặp chuyện nào thứ vị như thế này, khả khả...”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 51: Chạy trốn

Trong căn phòng trọ mà Từ Phong thuê lúc trước, một thân ảnh trắng muốt nhỏ xáu đang cuộn tròn nằm trên giường, tiểu hồ ly được Từ Phong để lại phòng khi hắn rời khỏi nhà trọ, lúc này nó đang nằm ở trên giường nhắm mắt lại, không rõ là ngủ hay không. Bỗng có tiếng cửa sổ mở ra kêu kéo kẹt, tiểu hồ ly ngay lập tức mở choàng mắt ra đứng dậy nhìn về phía cửa sổ, nhưng không có gì ở đó cả. Nghĩ hoặc nhìn về hướng cửa sổ một chút, tiểu hồ ly lại từ từ nhắm xuống, giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

Chợt bất thành linh từ trong hư không, một thân ảnh đầy máu ngầu xuống sàn đến “lầm” một tiếng, dọa tiểu hồ ly nhảy dựng ca lên. Từ Phong nằm dưới đất, cơ thể rách nát tả tới như một miếng rế rách, ngoại trừ cánh tay trái với cái đầu ra, còn đâu không một chỗ nào lành lặn. Cảm nhận cơn đau đớn trên cơ thể, hắn không khỏi cười khổ, con mẹ nó sao lúc nào cũng gặp chuyện không may vậy, lúc ta ở Linh cảnh thì bắt đánh với Sĩ cấp, lên đến Sĩ cấp thì bắt đánh với Sư cấp, quá đáng hơn đó là bắt hắn liều mạng với cả Tướng cấp, hắn làm bầm đem mười tám đời tổ tông của cái tên “tác giả” đã lỗi hắn đến thế giới này mà ăn cần hỏi thăm vài chục lượt, vừa tái kích hoạt lại khả năng tự tái sinh của kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*.

Chịu đựng cơn đau đớn cùng cảm giác ngứa ngáy lan tràn khắp toàn thân, Từ Phong vô cùng buồn bực, hắn đã cố tránh rắc rối nhưng hệ thống lại bắt ép hắn đánh vào rắc rối, giờ thì hay rồi, bản thân trọng thương thiếu chút nữa thì xuyên việt thêm lần nữa, cái đó thì cũng thôi đi, nhưng ai bây giờ cũng biết đặc điểm nhận dạng của hắn ra sao rồi, bảo hắn tới đấu giá hội tranh đoạt tinh huyết của Kim Lân Mãng kiều gi chứ, phải biết hắn là người đã chém giết một đám người của phủ thành chủ, lúc này chắc hắn đã trở thành tội phạm bị truy nã luôn rồi.

Hắn không phải là chưa từng nghĩ tới việc ném cái áo choàng, bộ quần áo cùng với cái mặt nạ vào sọt rác rồi đi tới đấu giá hội, khổ nỗi vừa rồi đánh nhau với cái tên mặt sẹo chết tiết kia đã làm lộ phần mặt bên trái đầy phù vân, con mắt đen cùng với mái tóc trắng của hắn rồi, cứ như vậy nghề nghiệp đi tới đâu giá hội có khác gì lay ông con ở bụi này, hắn đôi khi điên điên nhưng chưa điên đến mức như thế.

Sau khi Từ Phong dồn hết toàn bộ lực lượng vào một quyền duy nhất, đúng như dự đoán của hắn, một quyền toàn lực tung ra từ cánh tay trái mạnh đến mức kinh khủng, đến hắn cũng không thể ngờ được sự kết hợp của *Thị huyết*, *Đột phá cực hạn*, cùng với cánh tay trái của hắn lại tạo ra phản ứng điệp gĩa nghịch thiên đến như vậy. Ngay khi nằm đầm của hắn chạm vào tay nam tử mặt sẹo, qua tầm nhìn của *Thiên ma nhãn*, hắn có thể thấy được toàn thân nam tử mặt sẹo đột xuất hiện vô vân vết nứt, từ những vết nứt đó, linh lực màu vàng đất đang thoát ra ngoài không ngừng, đoán chừng là cơ thể hắn không chịu nổi áp lực của cú đâm mà nứt vỡ. Kết quả không có gì khác biệt lắm với suy tính của Từ Phong, chỉ là mức độ thì cao hơn rất nhiều mà thôi, hắn liền lợi dụng khối bụi xung quanh, dùng kĩ năng *Ngụy trang* từ từ chuẩn khôi chiến trường. Diễn biến về sau thì không có gì đặc sắc cả, hắn lết cái thân hình tàn tạ như miếng rế rách tìm đường trở về phòng trọ, sau đó nằm như một xác chết trên mặt đất thối.

Với số linh lực ít ỏi còn lại, Từ Phong cũng chỉ có thể lựa chọn vài bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể để tái sinh trở lại trước khi cạn kiệt linh lực mà thôi, tìm, phôi, nội tạng, đôi chân cùng với cái khoang bụng trống hoác của mình nữa, không có mấy thứ đó hắn tạm thời không chết được, nhưng muốn chạy trốn sẽ khó khăn hơn rất nhiều, với năng lực của thành chủ Thiên Ứng thành, tìm được đến phòng trọ của hắn chỉ là vấn đề thời gian, hơn nữa lại là trong thời gian cực ngắn, không tức tốc chạy trốn thì ngồi yên để lão ông đó đem máy chụp tên Tướng cấp đến cho hắn ăn hành cả rồi à.

Cũng may rằng, chạy trốn chính là.....nghề của hắn, gi chứ việc chạy trốn Từ Phong còn thông thạo hơn cả chiến đấu, nghe có vẻ hèn nhát nhưng mà Từ Phong mặc kệ, hèn nhát còn hơn là mất mạng, còn mạng là còn tất cả. Nếu có ai đang ở trong căn phòng với Từ Phong lúc này, chắc hẳn sẽ phải thề lên kinh hãi, không thì ít nhất cũng trở mặt ra nhìn những vết thương khủng bố trên người hắn đang dần hồi phục giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Đôi chân đã bị bẻ gãy, lại còn bị ép phải sử dụng bởi Từ Phong, vốn không ra cái hình thù gì, lúc này đã hoàn hảo vô khuyết, mô thịt tại lỗ hổng ở bụng hắn đang dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà liên tục sinh sôi, chưa đến mấy phút đã lấp đầy cái lỗ, sau đó vài chục giây thì hoàn toàn lành lặn, làn da hắn trắng bóc không tí vết chẳng khác gì da em bé, không ai có thể nghĩ được rằng lúc trước đã có một lũ thung to tướng ở bụng hắn.

Nội tạng hắn thì mất thời gian lâu hơn một chút, nhưng tất cả đại khái sau 15 phút, tiêu tốn toàn bộ linh lực, Từ Phong cũng đã hoàn toàn khôi phục, à cũng không hẳn là hoàn toàn khôi phục, nhìn cánh tay phải cụt lùn đến tận vai, vẫn còn lộ ra đầu xương trắng hếu, Từ Phong không khỏi buồn cười, lúc trước ta làm Tarzan phiên bản đi giới ở trong Ngọa Long sơn mạch, rồi bây giờ lại đến Dương Quá phiên bản lỗi, tiếp theo sẽ là gì đây, Ví Tiếu Bảo hả? Chắc, được thể thì sướng quá, Từ Phong hẳn cũng là đàn ông, nếu được như Ví Tiếu Bảo thì đương nhiên hắn vô cùng nguyện ý rồi.

Còn đang suy nghĩ lung tung, tiếng của Tiểu Linh vang lên cắt đứt dòng chảy ảo tưởng đang tuôn trào trong đầu hắn: “Chủ nhân có định chạy hay không, hay là ở đây nghĩ đến việc kiếm nhiều vụ như cái tên Ví Tiếu Bảo gì gi đó kia hả, đúng là cái đồ lằng nhằng, có Tiểu Linh với Diệp Thụy Lan rồi mà còn không biết đủ.”

Từ Phong đang uống một ngụm nước, nghe Tiểu Linh nói liền phun hết ra ngoài, cái gì thế, Lan nhi chỉ là một tiểu la ị 10 tuổi a, con mẹ nó ta đâu có cảm thụ đến như vậy, mà có Tiểu Linh là thế quái nào hả, đến mặt mũi của nàng ta Từ Phong còn chưa nhìn thấy, hơn nữa nàng chỉ là tài năng của hệ thống, không phải nhân vật thực sự, giờ lại trình ghẹo vị trí trong hậu cung của hắn là sao chứ, hắn còn chưa có một mảnh tình vắt vai chứ đừng nói là hậu cung.

Thở dài một tiếng, Từ Phong bế tiểu hồ ly lên ôm vào ngực, nháy ra khỏi phòng qua đường cửa sổ, thân ảnh hắn tan biến vào hư không dưới ánh sáng mờ ảo của Thiên Ứng thành vào ban đêm.

Đêm đó, cả Thiên Ứng thành giống như nổi nước sôi sùng sục, tin tức Mặc thiếu chủ, con trai của thành chủ Thiên Ứng thành bị người tập kích suýt chút nữa bỏ mạng trong nháy mắt đã lan truyền ra toàn thành, một đồn mười, mười đồn trăm, mỗi người lại thêm thắt một tí, cuối cùng Từ Phong từ một gã thân bị mạnh mẽ biến thành một bóng ma bất tử, tạo nên bởi oán khí của những người đã bị tên thiếu chủ tá ác hãm hại bao năm qua, trở về để báo thù.

Đủ loại giả thiết, tin đồn được tiêu diệt lên, người không biết chi tiết thì nửa tin nửa ngờ, những bách tính dân chúng thì há hê trong lòng nhưng không dám thể hiện ra ngoài mặt, những người đã ở hiện trường chính mắt nhìn thấy tràng cảnh đầm máu lúc đó mặc dù khinh thường cái tin đồn bóng ma bất tử gì gi đó, nhưng mỗi khi nhắc đến người mặc áo choàng màu đen, đều không giấu nổi vẻ sợ hãi, tất cả đều gọi hắn là Bất Diệt Tu La, lí do thì chắc không cần nói cũng biết.

Tin đồn lan nhanh, nhưng phủ thành chủ thì không có bất kì một động thái nào cả, ngoại trừ phái người dọn dẹp sạch sẽ đồng máu thịt văng lung tung ở hiện trường ra thì không có gì cả, đến một hiệu lệnh truy nã cũng không có, khiến mọi người khó hiểu. Từ Phong rời khỏi thành ngay trong đêm, nên không biết được bản thân mình đã được truyền thuyết hóa, thậm chí lại còn được gán một cái danh hiệu mới, mà nếu có biết, chắc hẳn cũng chỉ cười lòn một trận rồi mặc kệ, hắn vốn chả quan tâm người khác nghĩ gì về hắn cả.

Lúc này hắn đang ở trong Lam Linh sơn mạch ngay bên ngoài Thiên Ứng thành, kĩ năng *Ngụy trang* vẫn kích hoạt, khoan chân ngồi trên tán lá một cây cỏ to lớn, hắn vận hành Hỗn độn quyết, tham lam hấp thu linh khí thiên địa, khôi phục linh lực cho đến Hồn độn quyết này, chỉ là Hoàng giai hạ phẩm công pháp, là loại công pháp chỉ nhất trong các loại cùi, tốc độ tăng tiến tu vi rất chậm, nhưng ngược lại tốc độ hồi phục linh lực rất nhanh, đối với Từ Phong, thế là đủ, dù gì thì hắn cũng không phải lên level nhờ tu luyện, công pháp đối với hắn ngược lại không quan trọng.

Một lúc lâu sau, Từ Phong thở ra một ngụm trog khí, linh lực của hắn đã khôi phục được bảy tám phần, cánh tay phải của hắn lúc này đang dần “mọc lại”, theo đúng nghĩa đen, nhìn thập phần kì lạ. Nghĩ đến việc bản thân vẫn còn một nhiệm vụ liên hoàn thứ hai chưa hoàn thành, Từ Phong không khỏi đau đầu, biết thế hắn nên ra tay với tên ác thiếu kia ngay từ đầu, giờ thì vui rồi, sau vụ ngày hôm nay, tên thô để đó sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt, giết hẳn sẽ là một việc khó khăn gấp trăm lần a.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ Từ Phong cũng không tiếc nuôi dưỡng, nhìn cái cách mà nam tử mặt sẹo lao ra, chắc hẳn đã đi theo báo vệ tên thiếu gia đó từ lâu rồi, dù Từ Phong có muốn cũng chưa chắc đã đắc thủ được. Đang tập trung suy nghĩ, Từ Phong chợt thấy có gì đó cao cao vào tay mình, cúi đầu xuống nhìn thì thấy tiểu hồ ly đang giương đôi mắt trong suốt lên nhìn hắn với vẻ nghi hoặc. Từ Phong không nhận được mà bế tiểu hồ ly lên than thở:

“A, nếu người là một đầu thất giai hóa hình yêu thú thì có phải là tốt biết mấy hay không, tùy tiện lấy tay một cái là có thể giúp ta hoàn thành nhiệm vụ rồi!”

Từ Phong hẳn đã từng nhiều lần nghĩ ngờ việc tiểu hồ ly trong ngực hắn là một hóa hình yêu thú, bởi vì hắn chưa từng nghe nói một nhị giai yêu thú nào mà có trí thông minh v hệt nhân loại giống như tiểu bạch hồ này. Tuy dùng *Phân tích nhân* soi muốn lòi cả con người ra nhưng kết quả thu được vẫn chỉ là yêu thú nhị giai, Từ Phong hẳn không tin cũng phải tin mà thôi. Tiểu bạch hồ nghe hắn than thở, ánh mắt chợt lóe linh quang kì dị, chỉ tiếc rằng Từ Phong không hề để ý mà thôi. ...

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 52: Quay lại Thiên Ứng thành

Sáng hôm sau, Từ Phong tàng hình đứng trước cổng ra vào Thiên Ứng thành mà ngán ngẫm, con mẹ nó, biết thế đêm qua dùng *Ngụy trang* rồi tùy tiện tìm một cái xô xính nào đó rồi hồi phục còn hơn là chạy ra tận ngoài này, giờ thì hay rồi, cổng thành thì đóng kín, vào thành kiểu gì đây, đúng là đôi khi cần tận quá ngược lại thành hại chính mình. Hắn lúc này sau một đêm liên tục tu luyện khôi phục linh lực, sau đó lại tiêu tốn linh lực đi tái sinh lại các bộ phận bị thương trên cái cơ thể tàn tạ của hắn, lộp đi lộp lại tới gần sáng thì đã hoàn hảo vô khuyết. Mặc dù không phải lần đầu chứng kiến tốc độ và hiệu suất hồi phục của kĩ năng *Tái sinh siêu tốc*, nhưng nghĩ lại thương thế của bản thân ngày hôm qua, Từ Phong không khỏi xúc động, thầm cảm ơn “ai đó” đã tót bụng ban tặng cho hắn một bộ hệ thống trâu bò như thế này.

Nhìn tường thành cao tới 5-6 chục mét, hoàn toàn làm từ đá tảng nguyên khối lớn, bên ngoài phủ một lớp vật chất không rõ, cơ mà nhìn có vẻ giống như xi măng mà các công trình ở thế giới kiếp trước của hắn từng sử dụng, mặt tường trơn nhẵn không có lấy một gợn sóng chữ đứng nổi là có chỗ để bám vào trèo lên, xem ra kế hoạch đột nhập vào bên trong qua tường thành là không khả thi rồi. Từ Phong cười khổ lắc đầu, hôm qua làm Dương Quá phiên bản lỗi, hôm nay hắn đánh làm Người Nhện du tướng phiên bản soái ca vậy, dù gì thì hắn cũng tự nhận mình đẹp trai ăn đứt cái tên điên điên vớ đống phẩm Người Nhện mà hắn đã từng xem.

Tháo miếng băng vải che đi cánh tay trái, để lộ ra bản tay bọc một lớp giáp cốt cứng rắn, năm ngón tay cong cong như móng vuốt yêu thú, Từ Phong hít sâu một hơi, bản tay trái co lại thành trảo, vô mạnh vào mặt tường thành. Tường thành ngày nga trắng lè, làm từ đá tảng vô cùng rắn chắc, người thường không thể làm gì được, nhưng Từ Phong nào có phải là người thường, hắn là một võ giả siêu việt Sư cấp, đã vô hạn tiếp cận tới Tướng cấp rồi, hơn nữa cánh tay trái của hắn cần bản không phải là tay người, mà là tay của quái vật, chỉ thấy năm ngón tay của hắn giống như nắm cái vuốt sắt cắm vào đầu hủ, đâm sâu vào mặt tường không chút trở ngại.

Lấy cánh tay trái làm điểm tựa, Từ Phong tung mình lên cao, sau khi hết đà lại dùng tay trái móc vào tường thành du lên, lấy lực đạo của hắn, mỗi lần làm như vậy cũng khiến thân hình của hắn bắn lên cao gần chục mét, làm liên tiếp 7-8 lần gi đó, cuối cùng Từ Phong cũng leo lên được đỉnh của tường thành. Đưa mắt nhìn xung quanh, hắn không khỏi thán thán may mắn, chỉ thấy trên đỉnh được vô số cự nỏ cỡ lớn, mỗi chiếc to như con trâu, tên nỏ thì được xếp thành từng bó mấy trăm chiếc, mỗi chiếc to cỡ ngón chân cái, dài 4-5 mét, linh canh đi tuần động nghệt, cỡ mỗi vài mét là lại có một nhóm ba tên lính đứng canh, đứng từ dưới nhìn lên thì không thấy gì, nhưng người ở phía trên thì có thể nhìn thấy mọi động tĩnh ở bên dưới.

Thực tế ra mà nói, cách leo tường này bất kì một võ giả có thể lực mạnh mẽ một chút là đều có thể làm được, chỉ cần kiểm được dụng cụ hoặc vài thanh binh khí đủ sắc bén để đâm vào tường thành là có thể leo lên, chỉ là đoán chừng chưa lên được tới nơi, đã bị cự nỏ bắn thành một đồng thít vụn rồi. Từ Phong hẳn phải nói là vô cùng may mắn, nếu không phải hắn có kĩ năng *Ngụy trang*, có thể vô thanh vô tức leo lên, thì lúc này hắn là hắn đang nằm trên mặt đất, trên người cắm vài chục mũi tên lớn rồi, tuy khả năng cao là sẽ không chết, nhưng đau đớn là không tránh khỏi.

Vẫn giữ nguyên trạng thái tàng hình, Từ Phong vào thành bắt đầu thăm dò tin tức, sau khi đi lung tung trong thành gần một canh giờ, hắn không khỏi dờ khóc dờ cười, Bất Diệt Tu La? Bóng ma bất tử? Linh hồn báo oán của những người đã bị tên Mặc thiếu chủ kia hãm hại? Quái vật đội lốt người? Cái con mẹ gì đây, từ lúc nào ta trở thành truyền dân gian cho mọi người ngồi bàn tán lúc trà dư tửu hậu vậy, mà có bản tán hay tung tin đồn thì cũng có chút logic coi nào, Từ Phong hẳn nghe

truyện thuyết về bản thân mình được lan truyền sau một đêm mà trong lòng vô cùng bội phục trí tưởng tượng của mọi người.

Nhưng mà bội phục thì bội phục, hẳn không hề coi đó là một tin tốt, hẳn từ một dong binh vô danh có vẻ ngoài kì lạ trở thành một dong binh vô danh có vẻ ngoài kì lạ nhưng thêm vào hai chữ “nổi tiếng”.

Tuyệt vời, giờ thì người người nhà nhà đều biết hẳn mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ, tóc bạc trắng, dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt đầy phù vân và con mắt đen tuyền không có con ngươi, trời ạ, miêu tả chi tiết như vậy thì Từ Phong hẳn làm thế nào để có thể lên vào đầu giả hội mà không bị phát hiện ra cơ chứ, phải biết rằng phủ thành chủ lúc này chắc hẳn đang ráo riết tìm kiếm tung tích của hắn a, việc đóng cửa thành, nội bắt xuất ngoại bắt nhập đó chính là động thái đầu tiên của họ.

Hết cách, Từ Phong chợt nhớ tới trong mấy cái tiểu thuyết nào tàn hấn từng đọc, luôn luôn tồn tại mấy thứ gọi là dịch dung thuật, không thì cũng là đan dược có thể thay đổi hình dạng bên ngoài, không biết là hệ thống của hắn có hay không nữa. Nghĩ không bằng hành động, Từ Phong ngay lập tức hỏi Tiểu Linh:

“Tiểu Linh, đầu rồi, hiển linh lên nào, ta có việc cần hỏi....”

Gọi liên tiếp mấy lần không thấy Tiểu Linh lên tiếng, Từ Phong liền một trận buồn bực, phải đến lần thứ tám, tiếng của Tiểu Linh mới vang lên, nghe thấp phẫn uể oải: “Cái gì?”

“Sao ta gọi mãi mà ngươi không trả lời, ta đang định hỏi ngươi....”

“Không biết!” Tiểu Linh hứ một tiếng sau đó cất ngang lời của Từ Phong, không để cho hắn nói tiếp.

Bị cắt ngang, hẳn không khỏi ngẩn ngơ: “Ta đã hỏi đầu mà không biết, thế là sao hả?”

“Không biết là không biết, hỏi cái gì ta cũng không biết hết.”

Từ Phong vuốt mồ hôi trên trán, ta lại làm cái gì để bà có tỏ này không vừa ý rồi. Ngọt nhạt đó dành một thời một hồi, cũng may hắn cũng coi như rất có kinh nghiệm đối phó với tiêu có nương, chừng đó thời gian sống với nhà đầu Diệp Thủy Lan không phải để chơi a, Tiểu Linh này không rõ có phải là một tiêu la lỵ hay không, nhưng tính cách thì y hệt rồi, công phu của hắn vẫn có chút tác dụng.

“Hu hu hu, ai bảo chủ nhân không chịu nghe lời Tiểu Linh, chạy không chạy, lại mạo hiểm tính mạng để giết cái tên mặt sẹo xấu xí kia, chủ nhân có làm sao thì ta biết làm gì bây giờ, ngài không biết ta đã đợi bao lâu để hệ thống tìm được một kí chủ đầu, không thêm đề ý tới chủ nhân nữa, hức hức....” tiếng của Tiểu Linh nức nở vang lên, không còn vẻ điên điên khùng khùng như thường ngày nữa, mà có chút ủy khuất, giống như bị bắt nạt vậy. Nghe tiếng nức nở khóc lóc của Tiểu Linh, Từ Phong thấy xuong trên người mất đi một nửa trọng lượng, cả người mềm nhũn, thậm chí cắn lưỡi một cái, con mẹ nó đến khóc lóc ý ời mà giọng nói cũng thanh thụy dễ nghe đến như thế này à.

“Thời nào, đừng khóc nữa, không phải ta vẫn hoàn hảo vô khuyết đứng ở đây đó sao, nào nào nín đi, cũng lắm lần sau ta nhìn thấy có biến liên vất chân lên có chày là được chứ gì....”, hết cách, Từ Phong đành phải lời “công phu đặc biệt” của mình ra dùng thêm lần nữa, khó khăn lắm mới đỡ được Tiểu Linh ngừng khóc.

“Hức, thế chủ nhân định hỏi gì?”, Tiểu Linh đã ngừng khóc lóc, nhưng mũi vẫn còn sụt sịt, chợt hỏi Từ Phong.

Thở ra một hơi, Từ Phong thâm cười khổ, hết Diệp Thủy Lan rồi đến Tiểu Linh, ta từ lúc nào trở thành bảo mẫu giữ trẻ thế này, nghe Tiểu Linh hỏi, hắn liền trả lời: “À, ta đang định hỏi có cách nào để thay đổi đặc điểm nhận dạng của bản thân không, ví dụ như dịch dung thuật hay dịch dung nào đó.”

“Chủ nhân định thay đổi nhận dạng để trà trộn vào đầu giả hội đúng không, nhưng mà ta phải rất tiếc thông báo cho chủ nhân, ngài có thể quên đi, cách đó không dùng được đâu.”

“Hả, sao lại như vậy, mấy thứ ta vừa nói không tồn tại ư?” Từ Phong nhủ mảy mòi.

“Không, những thứ đó ngược lại hệ thống có rất nhiều, nhưng mà ta khuyên ngài không nên sử dụng, đan dược thay đổi nhận dạng có, nhưng cái giá thì không phải là thứ mà chủ nhân có thể chịu được, đan dược dịch dung chủ nhân có thể mua được thì hầu hết đều có tác dụng vĩnh viễn, tức là sẽ thay đổi vĩnh viễn diện mạo của ngài, hơn nữa, chúng cũng không có cách nào thay đổi được phù vân trên mặt cùng với con mắt ngài, đó là do huyết mạch Thiên Ma, chứ không phải là do diện mạo.

Dịch dung thuật cũng có vài bản, nhưng yêu cầu người dùng phải có tài liệu để luyện chế các loại thuốc dịch dung, mà mấy thứ đó, hệ thống không cung cấp, ngài đi đâu mà tìm được cơ chứ.”

Nghe Tiểu Linh giải thích một tràng dài, Từ Phong không khỏi thấy nhức đầu, bóp bóp trán, hắn cười khổ nói: “Vậy ngoại nói ta phải làm sao bây giờ, không thể cứ như vậy xuất hiện ở đầu giả hội chứ?”

“Bình thường chủ nhân cũng thông minh, sao tự nhiên lại đần độn thế, ngài không mua được, chẳng lẽ không biết đăng đi cướp hay trộm sao. Tinh huyết của Kim Lân Mãng mặc dù có thể tăng lên tu vi của người sử dụng, nhưng có hiệu quả tốt nhất đối với võ giả dưới Vương cấp, tin rằng những cường giả Vương cấp cũng sẽ thấy thứ này chóng mặt a.”

Từ Phong hai mắt sáng lên, đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới chứ, không mua được thì cướp, không cướp được thì ăn trộm, với kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, đi làm đạo tặc là vô cùng hợp lí, không có gì phải chê cả. Hắn vốn không quan tâm lắm tới mấy cái quan niệm thiện ác, người khác đối với mấy hành vi kiểu này có thể phản cảm, nhưng đối với Từ Phong thì nó chả là gì cả, có lợi cho bản thân là hắn làm, có lợi mà không làm thì mới là thẳng ngu.

Nghĩ thông suốt, Từ Phong bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, không còn suy nghĩ tới việc làm thế nào để tới hội đầu giả, hẳn lúc này mới sực nhớ ra một chuyện, đó là nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống.

“Cuối cùng cũng nhớ ra rồi ha, ngài còn chưa xử lí cái tên súc sinh Mạc thiếu gia kia đâu đó, thời gian còn lại là một ngày rưỡi để hoàn thành, còn vấn đề trách phạt khi không hoàn thành, tin rằng ta không nói thì ngài cũng rõ rồi a.” Tiểu Linh nói như trên tíc, mặc dù bức mình, nhưng Từ Phong không thể phủ nhận rằng hắn đã quá tập trung vào một thứ nhỏ nhặt mà suýt quên mất cái nhiệm vụ cưỡng chế của hệ thống. Tăng một chút tu vi bằng tinh huyết của Kim Lân Mãng không thể so sánh được với việc tự hất một level khi thất bại trong việc hoàn thành nhiệm vụ, bên nào nặng bên nào nhẹ rõ ràng như đen với trắng, hẳn đã có chút tập trung quá vào tiêu tiết rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn vào kiến trúc to lớn nổi bật nhất Thiên Ưng thành ở phía xa, Từ Phong nở một nụ cười lạnh: “Đêm nay chúng ta ghé thăm nhà anh bạn cũ Mạc thiếu gia một chút nhì, khắc khắc....”

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 53: Đột nhập

Đêm tối, hôm nay là ngày trăng tròn, nhưng những đám mây che khuất đi phần lớn mặt trăng khiến cho bầu trời có chút u ám. Tuy vậy, trên trời là chuyện trên trời, dưới mặt đất, cái thứ gọi là u ám không hề tồn tại. Thiên Ưng thành từ đêm hôm qua, sau khi Mạc thiếu gia, con trai độc nhất của thành chủ đại nhân, người được chỉ định sẽ là thành chủ đời tiếp theo bị một võ giả thần bí tập kích, lệnh giới nghiêm đã được ban ra không lâu sau đó, công thành được đóng kín, lính canh trên đỉnh tường thành được tăng lên, khắp nơi đều có binh lính tuần tra ráo riết, cả thành giống như bị quây lên tung bùng.

Mặc dù lệnh giới nghiêm được ban ra, không khí toàn thành trở nên căng thẳng, nhưng điều đó vẫn không thể ngăn cản được sự phồn hoa của Thiên Ưng thành, tất cả mọi người vẫn làm những công việc thường ngày của họ, suy cho cùng thì không có ai liên can trong vụ việc lần này cả, binh lính tuần tra thế chứ có tuần tra nữa cũng không ảnh hưởng, thậm chí, những hàng quán phục vụ đồ ăn thức uống lại còn tăng thêm doanh thu nhờ phục vụ đám binh lính này.

Một nhóm người mặc giáp, hông đeo bội đao, sau lưng có kí hiệu hình chim ưng, đích thị là binh lính của Thiên Ưng thành, lúc này đang tuần tra trên con phố gần với phủ thành chủ. Một người bỗng cất lời:

“Đội trưởng, rốt cuộc chúng ta tăng cường cảnh giới, tuần tra khắp nơi để làm gì vậy, lấy thực lực của cái tên quái vật đó, có tìm được thì chắc người chết là chúng ta a.”

Tên đội trưởng nghe vậy liền lắc đầu: “Ta nào có biết đầu, cấp trên ra lệnh như vậy thì cứ làm theo thôi, và lại chúng ta chỉ cần tìm ra hắn ta và cảnh giới xung quanh phủ thành chủ thôi, cũng không có gì to tát lắm, đầu có ai bắt chúng ta phải động thủ đâu.”

“Chắc, may quá, nói đầu chứ thuộc hạ khi nghe đội trưởng kêu đi tuần tra rồi tìm kiếm cái tên quái vật kia thiếu chút nữa ngã xỉu rồi, nếu lời kể của mọi người là thật thì cả đám chúng ta cũng không đỡ nổi một quyền của tên đó, mọi người đồn rằng hắn là cường giả Tướng cấp đó!” một tên lâu la tiếp lời.

“Nào có phải là lời đồn, hôm đó ta chính là một trong những người đi theo Mạc thiếu chủ, nói ra có hơi xấu hổ, lúc đó thấy đồng đội bị giết chết, ta quá hoảng sợ mà chạy trốn, thật may mắn là tên điên đó không đuổi theo, và tin đồn chính là sự thực, hẳn đúng là quái vật thật, một con quái vật có thực lực Tướng cấp, nghĩ lại vẫn thấy sợ!” tên đội trưởng rùng mình một cái, trên mặt toát lên vẻ sợ sệt.

Mấy tên lính nhìn nhau, có thể làm vị đội trưởng nổi tiếng là một hảo hán từ lợ ra về mặt sợ sệt như vậy, chứng tỏ người mà bọn hắn tìm không hề đơn giản chút nào, bất giác, bọn họ có chút lo lắng cho chính bản thân mình. Giống như là cảm nhận được nỗi lo lắng của đám lính dưới quyền, tên đội trưởng cười khà khà nói: “Thời nào, đừng lo lắng, mặc dù hắn ta lợi hại nhưng cả thành có bao nhiêu nhóm binh lính đang đi tuần tra chứ, chẳng lẽ chúng ta xui xẻo đến mức sẽ đụng độ hắn ư, ta vẫn luôn thấy bản thân mình may mắn a....., hết xì!”

Tên đội trưởng đang cố nâng cao sĩ khí cho đám lính, bất ngờ hắt xì một cái, bỗng nhiên không khí căng thẳng chợt trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, gãi gãi mũi, tên đội trưởng hỏi có chút xấu hổ cười nói: “Chắc, tự nhiên ngửi thấy mùi gì đó tanh tanh, đám ra ngửi mùi quai, thôi, tiếp tục tuần tra nào, cấp trên thấy chúng ta lui về tiếng là ăn phạt nặng đó.” Đám lính nghe vậy liền cười hi hi mà đi theo tên đội trưởng tiếp tục tuần tra.

Ngay sau lưng bọn họ, một thân ảnh dần dần hiện ra từ trong hư không. Từ Phong nhìn đám lính đang bước đi trước mặt mà lắc đầu buồn cười, chắc, bọn mị cũng quá “may mắn” đó chứ, trực tiếp gặp mặt ta luôn cơ mà, cơ thể hắn vẫn còn dính máu chưa rửa sạch sẽ khiến cho tên đội trưởng kia hắt xì. Liếc nhìn phủ thành chủ nguy nga tráng lệ trước mặt, hắn nở một nụ cười lạnh lẽo: “Đi săn đêm nào!”, nói đoạn tái kích hoạt kĩ năng *Ngụy trang*, rào bước tiến về phía phủ thành chủ.

Mục tiêu tối nay của Từ Phong không gì khác ngoài việc đột nhập vào phủ đệ của thành chủ đại nhân, tiền tên Mạc thiếu gia kia xuống đầu phù chơi với Diêm vương. Thực ra mà nói thì cũng không thể nói hắn đột nhập được, dù gì thì hắn cũng quang minh chính đại bước thẳng qua cổng thành của phủ mà, tuy nhiên không ai có thể nhìn thấy hắn mà thôi. Một đường nghênh ngang đi vào trong, sau khi loanh quanh một hồi, Từ Phong không khỏi thảm kêu khổ, cái phủ thành chủ này.....quá lớn mà, hắn đã đi vài vòng quanh phủ rồi mà vẫn chưa thể tìm được đầu là chỗ ở của cái tên Mạc thiếu gia chết tiệt kia.

Từ Phong đoán chắc rằng mục tiêu của mình vẫn trốn ở trong nội phủ, dù gì thì sau vụ việc ngày hôm qua, hẳn là không có tên ngu ngốc nào đủ dũng khí vào mặt ra ngoài đường nữa, mọi thứ xảy ra ngày hôm qua quá kì lạ, kì lạ đến mức khiến người khác cảm giác sợ hãi. Tiện tay tìm lấy một tên lính đang đi tuần xung quanh vào một góc tối, hắn ngay lập tức đập gãy chân tay của tên lính xấu số đó để tránh phản kháng, sau đó bắt đầu tra hỏi vị trí của Mạc thiếu chủ. Rất tiếc rằng tên lính

canh không hề biết thiếu chủ của hân ở đâu cả, có chút thất vọng, Từ Phong tiện tay bẻ gãy cổ tên lính, sau đó ném xác vào trong không gian giới chỉ phi tang.

Lập đi lập lại liên tục 7-8 lần như thế, vẫn không có chút thông tin gì về chỗ của tên Mặc thiếu gia cả, Từ Phong không khỏi bực mình, cái tên khốn kiếp kia chẳng lẽ đã bốc hơi rồi hả, không một ai biết hân đang ở đâu là sao. Đúng lúc hân đang vô cùng bực bội, một đám người bỗng đi ngang qua ngay trước mặt hân, mấy người này ăn mặc khác hân với những binh lính bình thường, diện mạo của bọn chúng đều có chút giống với tên Mặc thiếu gia, có chút.....khốn kiếp. Bọn chúng vừa đi vừa tán gẫu, cười đùa âm ỷ, hân nhiên không biết có một tên sát nhân máu lạnh đang tàng hình đứng ở ngay cạnh.

“Ha ha, con bà nó chứ con nhóc thiếu gia thường cho ta hôm trước quá tuyệt, thần hình thon thả mềm mại như lụa, còn cặp đùi đó nữa, tối hôm qua ta lúc ta làm nó, được cặp đùi thon dài đó quặp vào lưng mà sàng khoái hết cả người, mỗi tội phải dùng xuân dược mới có thể khuất phục được con thỏ nhỏ đó, hừ, dân nữ nhà lành cái gì chứ, vào tay lão tử thì trình nữ cũng thành đám oa đàng phụ hết.” một tên cười lớn nói.

“Bỏn sự đừng thuốc của người bọn ta đều biết rồi, nghe nói thiếu gia đang ở trong Ngự nữ phòng hưởng thụ một em hàng mồi về, chúng ta đến đó xem thử xem, chắc, hàng lọt vào nhãn quang của thiếu gia đùa nào cũng thơm ngon mong nước hết, chắc, nghĩ đến mà ta đã thấy thèm rồi...” một tên khác nở một nụ cười đậm đậm, vừa quệt nước miếng vừa nói.

“Mặc dù chúng ta toàn chơi đồ thừa của thiếu gia, nhưng mà ai nói đồ thừa không ngon nào, cái Thiên Ứng thành này đúng là lắm gái đẹp thật, thiếu gia mấy năm nay bắt về không tám trăm thì cũng cả ngàn nữ nữ rồi, mà số lượng vẫn còn tăng thêm, chỉ tiếc là vị thiếu gia của chúng ta có hơi biến thái quá, toàn chơi chết nữ nhân mà thôi, thật là tiếc của a...” tên ban đầu khoe mẽ xuân dược chợt lắc đầu than thở, một bộ đáng tiếc nuôi khốn cùng.

Từ Phong ở ngay bên cạnh nghe hết toàn bộ mà không khỏi choáng váng, cả ngàn nữ nữ!? Tên khốn kiếp này không biết đã hại bao nhiêu nữ tử trong sạch rồi a, chưa nói đến việc Mặc thiếu là mục tiêu ám sát của Từ Phong, chỉ riêng việc hân cưỡng gian nữ nhân thôi đã đủ để Từ Phong băm hân thành thật vụn rồi ném cho chó ăn rồi, đúng là súc sinh đội lốt người mà.

Nhìn cái đám súc vật trước mắt, Từ Phong nở một nụ cười lạnh lẽo đầy sát khí: “Đúng là chủ nhà chó này, mượn tạm mạng bọn mi để làm nóng người vậy!”

Hắc bạch song kiếm xuất hiện trên tay, neho neho mất nhào vào 4 thân ảnh phía trước, hai chân đạp mạnh xuống đất, cơ thể hiện hình khòì trạng thái *Ngụy trang* lao nhanh tới phía bọn chúng. Mấy người này đều là võ giả, mặc dù tu vi cũng chả ra làm sao cả, ba Sĩ cấp cửu phẩm, một Sư cấp nhị phẩm, nhưng chung quy phản ứng cũng linh giác vẫn mạnh mẽ hơn thường nhân tới cả trăm lần, vừa nghe thấy tiếng động đàng sau lưng liền quay lại. Nhưng quay lại cũng không để làm gì, chỉ thấy mấy ánh kiếm lóe lên, đã có hai người bị dính kiếm, người bị chém ngang eo, đứt lìa thành hai mảnh, Từ Phong lật cổ tay, động tác cực kì nhanh gọn, hai chiếc đầu lâu bay lên cao. Hai người còn lại còn chưa kịp phản ứng, Từ Phong tay cầm hai thanh đoản kiếm đâm tới, hai mũi kiếm xuyên thẳng qua xương sọ của một tên, ngay khi đắc thủ, Từ Phong buông hai tay đang cầm kiếm ra, bàn tay tóm lấy đầu tên còn lại, tặng hân một cú tiếp xúc “thần mật” với đầu gối, khiến tên này bất tỉnh nhân sự ngay lập tức.

Nói thì dài nhưng trên thực tế, mọi thứ từ lúc Từ Phong rút kiếm cho đến lúc đập bất tỉnh người cuối cùng, chỉ chưa đầy hai giây trôi qua, mấy tên này còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã bị Từ Phong xử lí gọn gàng. Phất tay phi tang mấy cái xác, hay đúng hơn là mấy “mảnh” cơ thể trên mặt đất vào trong không gian giới chỉ, Từ Phong cũng mệt kệ mấy vết máu trên mặt đất, chỗ này là chỗ vắng người qua lại, hân chỉ cần tìm được tên Mặc thiếu gia rồi sau đó giết chết là được, cần bản không tốn bao nhiêu thời gian khi hân đã có đầu mồi trong tay rồi.

Lời tên lâu la đang bất tỉnh nhân sự ra sau một bụi cây, Từ Phong cầm lấy tay hân, “rắc” một tiếng bẻ gãy, con đau kịch liệt khiến tên lâu la đang bất tỉnh liền bật dậy gào thét đau đớn. Tiếng kêu còn chauw thoát khỏi miệng, một bàn tay cứng như thép đã bịt chặt miệng hân lại, một bàn tay khác thì bóp chặt cổ họng khiến hân khó thở. Từ Phong nhìn người trước mặt đang chảy mồ hôi đầm đìa, gần giọng hỏi: “Thiếu chủ của người đang ở đâu?”

Tên thủ hạ lúc này mới định thần lại, sau khi nhìn thấy chiếc mặt nạ tu la đang ở ngay trước mắt mình, sắc mặt hân không khỏi tái nhợt không còn chút máu, miệng lắp bắp: “Người... người là.....người là con quái vật đó!”

Chiếc mặt nạ cũ đã hỏng, Từ Phong tiêu tốn một vạn điểm tích lũy đã đổi từ hệ thống một chiếc mặt nạ khác, lần này là một Hoàng giai thượng phẩm Huyền khí, so với chiếc mặt nạ cũ thì tốt hơn vài phần, hình dáng thay đổi nhưng chung quy vẫn là hình mặt quỷ tu la, tên thủ hạ kia nhận ra cũng dễ hiểu thôi, dù gì thì đặc điểm nhận dạng của hân đã được lan truyền khắp Thiên Ứng thành rồi.

Túm lấy cái tay lành lặn còn lại của tên thủ hạ, Từ Phong lạnh lùng bẻ gãy giống như bẻ một que tăm, đau đớn thấu xương khiến tên kia không khỏi thoát mồ hôi hột, miệng há ra nhưng không dám phát ra tiếng, hân sợ cái tên quái vật trước mắt đem hân chế ra thành mấy mảnh giống như đồng bạn của hân vài phút trước.

“Mặc thiếu chủ của người đang ở đâu, nói hoặc là đi cùng bạn người xuống địa ngục!” Từ Phong lạnh lẽo hỏi, toàn thân phát ra sát khí kinh thiên.

Bị sát khí của Từ Phong chấn áp, tên kia sợ hãi trả lời ngay lập tức: “Thiếu chủ đang ở trong Ngự nữ phòng, xin đại nhân tha mạng cho tiểu nhân a, nhà ta còn mẹ già tám mươi tuổi, con thơ mười tuổi đang trông chờ vào tiểu nhân cả....”

“Đừng nói nhiều, Ngự nữ phòng ở đâu?”

“Ồ ồ...đây nhà phía đông, bên cạnh một hồ nước nhỏ có một sương phòng lớn, đó chính là Ngự nữ phòng, nơi thiếu chủ cường....à nhầm sùng hạnh nữ nhân của ngài ấy.”

Thấy Từ Phong gật gù ra vẻ đã hiểu, tên này vội vàng cầu xin: “Ta đã trả lời mấy câu hỏi của đại nhân rồi, xin ngài rủ lòng từ bi tha cho cái mạng nhỏ của tiểu nhân, tiểu nhân thực ra là người vô tội, tất cả đều là do Mặc thiếu...à không tên khốn kiếp kia bức tiểu nhân làm mà thôi...hự”, không muốn nghe tên này lại nhảm, Từ Phong tiện tay bóp nát cổ họng hân, làm gì có chuyện bức hay không bức, cùng với tên thiếu gia chó đội lốt người kia làm điều xấu khiến quý thân công thần thì phải đem mạng, thế thôi. Từ Phong hân không quan tâm đến việc người khác giết người vô tội hay gì, bởi vì hân cũng như vậy mà thôi, nhưng chỉ cần động đến nữ nhân thì hân vô cùng căm ghét, có thể nói hân rất tôn trọng phụ nữ a, điều đó vô cùng hiếm thấy ở trong thế giới nam tôn nữ tì này.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 54: Súc sinh!

Từ Phong theo chỉ dẫn, một mạch tìm tới khu nhà phía đông phủ thành chủ, nơi đó quá thật là có một hồ nước trong vắt, nhưng khi nhìn vào dãy nhà bên cạnh, hân không khỏi cau mày, nhiều phòng thế này, làm sao mà hân biết được đầu mối là cái Ngự nữ phòng chết tiệt kia đây. Nghĩ đến cái tên này, hân cũng có chút cảm nản, chỉ có loại dân trùng như tên Mặc thiếu gia mới nghĩ ra cái tên như thế này thôi, hoàng đế có Ngự thư phòng, hân ta có Ngự nữ phòng, đúng là cực phẩm rác rưởi.

Nhìn hơn chục căn phòng lớn tới om trước mắt, Từ Phong không khỏi hồi hân, biết vậy liền bắt tên kia dẫn tới đây, chỉ dẫn mà mờ quá, thật là khó có thể tìm dc. Đang lúc bối rối, hân chợt nhìn thấy một đại hán tướng mạo thô lỗ đi tới, trên lưng còn vác thêm một người, nhìn dáng vẻ thì đoán chừng là nữ nhân, lúc này đang bị trói chặt, đầu chụp vào bó, toàn thân vô lực mặc cho đại hán vác trên vai. Tên này nghiêng ngàng đi lướt qua mặt Từ Phong, sau khi nhìn xung quanh một chút liền đẩy cửa một căn phòng đi vào.

Từ Phong nhìn hành động của đại hán, mắt không khỏi sáng lên, phải chăng chính là nơi này, thần pháp Phù Quang Di Ảnh được phát động, thần hình hân nhẹ tựa lông hồng, không một tiếng động đi theo đại hán vào trong căn phòng. Chỉ thấy người này đi vào phòng, không chăm đến lên mà đi thẳng tới một giá sách, trong sự nghi hoặc của Từ Phong, hân nhìn vào giá sách trước mắt, bân tay mò mẫm, sau đó cầm lấy một quyển sách rút ra. Một tiếng kéo kẹt vang lên, giá sách liền tự động di chuyển sang một bên, để lộ ra một thông đạo đi xuống lòng đất, bên trong đen đuốc sáng ngời.

Thấy vậy, Từ Phong liền hiểu ra, đây đúng thực là Ngự nữ phòng, nhưng chỉ là căn phòng mà thôi, thông đạo kia hân là dẫn đến nơi tên Mặc thiếu gia làm trò cầm thú. Đại hán kia chờ cho giá sách dừng hẳn lại, liền bước xuống thông đạo, Từ Phong theo sau một bước không rời, lúc đi qua cửa thông đạo, hân để ý trên tường thấy có mấy chiếc móc cùng cân trục, thì ra là cơ quan, hân liền dụng tâm nhớ kĩ, đây có thể chính là đường lui của hân sau khi “dọn rác” xong.

Thông đạo đi xuống lòng đất cũng không quá dài, Từ Phong theo đuôi đại hán khoảng 10 phút là tới đáy. Vừa tới nơi, một mùi tanh tươi khở ngửi tràn vào mũi hân, thiếu chút nữa khiến hân hắt xì, đưa mắt quan sát xung quanh, hân không tìm được trũng lớn con mắt. Đây là một khoảng không gian rất rộng lớn, thừa đủ để nhét vào cả trăm người, ở trong góc là mấy đường rẽ dẫn đi nơi khác, không rõ dẫn tới đâu, nhưng Từ Phong không hề quan tâm tới nó, hân đã bị khung cảnh trước mắt khiến cho chết lặng rồi.

Chỉ thấy xung quanh là một đám tầm gấm chục tên đàn ông, người nào cũng trần truồng, đang diễn cuồng làm công việc nguyên thủy nhất của loài người với mấy cô gái. Những nữ nhân này, người nào cũng có dáng người thon thả, bộ ngực đầy đặn, kiều đồn này nọ, khuôn mặt ưa nhìn, tuyệt đối có thể coi là mỹ nhân, nhưng tình trạng lúc này của họ lại thảm không thể tả được. Trên cơ thể trắng nõn của mỗi người đều có vô số vết thương còn rớm máu, nhưng vết bầm tím loang lổ trên làn da mịn màng nhìn thấy mà ghê người, tóc tai bù xù mất trật tự, toàn thân dính đầy chất lỏng màu trắng đục. Bọn họ dưới sự trừng kích không thương tiếc của đám đàn ông kia, người thì gào thét đau đớn, người thì im lặng, biểu cảm trên mặt chết lạng giống như đã mất đi linh hồn, đôi mắt vô thần không cảm xúc.

Đám đàn ông kia thì vừa diễn cuồng khu động thân dưới, vừa cười thét âm ỉ:

“Khặc khặc, con bé này có cái tiểu huyết chặt chội quá, thiếu chút nữa bẻ gãy thẳng em của lão tử rồi, sướng thấy còn bà nội luôn...”

“Lão Tử người may mắn đó, con hàng đó mới được thiếu chủ sùng hạnh có vài lần thôi rồi đã ban thưởng cho huynh đệ chúng ta rồi, hàng vẫn còn ngon lắm, hôm qua ta chơi nó mà thiếu chút nữa tỉnh thần vong này, hahaha...”

“Nói nhiều làm gì, cứ chơi cho thỏa thích đi, lâu lắm rồi mới có mấy con điểm ngon lành như thế này đây.”

Đám ngôn uế ngữ tục ra khắp nơi, âm thanh bành bạch của các cơ thể va chạm vào nhau vang lên không dứt, tiếng cười nói, tiếng kêu khóc hòa vào nhau, cùng với cái mùi hôi thối thanh tưởi tạo thành một khung cảnh dâm mĩ đến khó tả.

“Chơi đi, cứ chơi cho sáng khoái đi, bọn thiếu chủ bà tốt, gái ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, ha ha ha, má nó, cái miệng của tiểu mỹ nhân này ám quá, bọn thiếu sắp không chịu được rồi, aaaaaa.....”

Một âm thanh càn rỡ quen thuộc vang lên, Từ Phong đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói vừa rồi, chẳng phải đây chính là Mặc thiếu chủ, mục tiêu của hân tới nay ư, chỉ thấy tên súc sinh này đang ôm lấy đầu của một nữ tử trẻ tuổi, hạ thân loạn động, trường thương không ngừng ra vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng ta, động tác của hân vô cùng mạnh bạo, không hề để ý tới nữ tử dưới thân bị nghiền nát, tay chân quơ loạn, nước mắt nước mũi giàn giụa, khuôn mặt tím tái. Chưa hết, một tên có khuôn mặt hiền mơn như con chuột đang ở đằng sau cô gái, hai tay túm lấy kiều đồn non đủ, hạ thân ra sức thúc vào, miệng thờ hồn hên như trúa.

Tên đại hán người đã để Từ Phong lên vào ném cô gái trên vai xuống, bất mãn nói: “Bọn mi chưa gì đã chơi rồi, không đợi ta gì cả, ta có công chuyện đến mượn tí thôi mà...”

“Người đến mượn nhưng được một mình hưởng nguyên một em mà còn than vãn à, ha ha...” một tên cười lớn nói.

Từ Phong nhìn đám súc sinh trước mắt mà không khỏi nghiến răng, cầm thú, rác rưởi, đến súc vật còn hơn đám trước mắt. Mười một người đàn ông, hân hiếm tập thể 3 người phụ nữ yếu đuối, à không, còn một người phụ nữ nữa vừa được đưa đến, cũng sắp trở thành nạn nhân của trảng thác loạn dâm ô này. Đưa mắt nhìn xung quanh, hân có thể thấy trên tường nhà có những chiếc móc sắt, dây xích treo lủng lẳng, rồi trong góc tường chất đầy những dụng cụ kì quái chuyên dùng để tra tấn

nữ từ. Hai bàn tay của Tử Phong nắm chặt lại, tiếng xương cốt kêu lèn rền rắc, hân chưa từng cảm thấy tức giận đến mức này trong cuộc đời mình, kể cả khi còn làm sát thủ ở kiếp trước.

Tử Phong đã từng nghĩ rằng tên Mạc thiếu gia này chỉ là một tên nhện tổ điển hình, chuyên hiếp đáp dân chúng bình thường, nhưng không ngờ hẳn lại có thể thoát hóa trở thành dạng súc sinh không còn chút lí trí nào như thế này, hệ thống không hề sai chút nào khi muốn hân giết chết con thú vật này, nếu hệ thống không ra nhiệm vụ, có lẽ hân cũng mặc kệ mà xé tên thiếu gia này thành 2 mảnh. Nghĩ đến thành chủ Thiên Ưng thành Mạc Thương Lan, Tử Phong không khỏi cảm thấy ngứa ngứa chân tay, những việc xấu tên Mạc thiếu chủ này làm, hân không tin là Mạc Thương Lan không biết, biết mà vẫn nhắm mắt làm ngơ, đúng là cha nào con nấy, rác rưởi như nhau.

Nghen trong bụng một đoàn lửa phẫn nộ, Tử Phong khó có thể kìm chế được, khốc miệng hân chọt nhếch lên, tạo thành một đường vòng cung, phát ra tiếng cười lạnh leo, qua công năng biến đổi âm thanh của chiếc mặt nạ hân đang đeo, vốn là tiếng cười này lại nghe không khác gì với tiếng quý khốc. Tiếng cười quý dị vang lên từ hư không khiến tất cả mọi người trong hang dựng hết tóc gáy, tiêu đệ bên dưới đang vô cùng hùng dũng ngang cao đầu liền trở nên mềm oặt giống như cọng bún. Trong lúc mọi người còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra, một cảnh tượng diễn ra ngay trước mắt khiến bọn họ kinh hoàng. Chỉ thấy một bàn tay thò ra từ.....giữa không khí, tóm lấy cổ tên đại hân vừa mới tới, một tiếng “rắc” giòn tan vang lên, bàn tay đó vô cùng tàn bạo bóp nát cổ của hân, sau đó giật đứt lá đầu của hân khỏi cơ thể.

Từ bàn tay dính đầy máu vẫn còn đang nắm lấy cái đầu lâu, một thân ảnh đen tuyền từ từ hiện ra, giống như một bóng ma hiện hình vậy, trực tiếp từ hư không bước ra. Mạc thiếu gia là người đầu tiên lên tiếng, hân lập bấp chi vào Tử Phong, gương mặt trắng bệch không một chút máu: “Người...người...là...là con quái vật đó! Làm thế nào mà người vẫn còn sống? Làm thế nào?”

Nghe Mạc thiếu gia hồ hên, tất cả mọi người liền nhận ra lai lịch của Tử Phong, ngay lập tức, bọn họ liền mặc kệ bản thân đang lửa thế, lao tới đóng quần áo vũ khí mà bọn chúng đã coi bỏ ra vứt vào xô dề mây mưa với mây nữ từ đáng thương. Nào có dễ thế, Tử Phong cười lạnh, bàn tay trái bóp nát cái đầu lâu cầm trên tay, hắc bạch song kiếm xuất hiện, *Thuần bộ* được triển khai, tuy toàn là chiêu trò cũ, nhưng ai nói chiêu cũ thì không có hiệu quả nào.

Đám thú hạ lâu là này của Mạc thiếu gia thậm chí so với mấy tên tổ hòm qua Tử Phong giết còn kém hơn nữa, tất cả chỉ có tu vi Sĩ cấp, một thân tu vi vút cho chó gặm, đã bị từu sắc mài mòn đi quá nửa rồi. Không có một Sư cấp nào ở hiện trường ngoại trừ Mạc thiếu gia, lúc này đang ôm đầu nằm dưới đất, cả người run lên bần bật trong sợ hãi. Dưới Tướng cấp, Tử Phong vô địch, vì tiết kiệm thời gian, mặc dù hân vô cùng muốn dùng một cách tàn bạo nhất để hành hạ đến chết hết mấy tên khốn kiếp trước mặt, nhưng cuối cùng hân đành phải đánh nhanh thắng nhanh.

Chỉ thấy thân ảnh hân liên tục lóe lên rồi biến mất, chớp mắt đã xuất hiện ở nơi khác, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy hân đột ngột xuất hiện ở chỗ khác, tốc độ kinh khủng không ai bì kịp. Bỗng nhiên thấy xung quanh trở nên im ắng, Mạc thiếu gia không kìm được mà mở mắt ra quan sát, vừa mới mở ra, hân liền ngay lập tức hồi hận, chỉ thấy xung quanh toàn là tay cụt chân gãy, từng vết từng vết máu bắn lên tạo thành những bức tranh màu đỏ loang lổ trên tường, mười tên thú hạ thì một tên bị giết chết ngay lúc đầu tiên, chín tên còn lại đều chết không toàn thây, nhẹ thì bị chặt tay chặt chân, chém đầu, nặng thì bị cắt thành mấy khúc, cả biệt có một tên bị hai thanh đoản kiếm của Tử Phong băm thành thịt vụn, nhìn không ra cái hình thù gì nữa.

Nhìn thân ảnh dính đầy máu tươi đang đàng dằng sát khí từ từ bước tới chỗ của mình, Mạc thiếu gia không khỏi kinh hoàng, không biết lấy sức ở đâu vùng lên muốn chạy trốn. “Xoẹt!” một tiếng ngọt lịm vang lên, hai chân của Mạc thiếu gia đã bị một đường kiếm chặt đứt đến tận đùi, con đau đầu xương khiến hân không khỏi kêu thảm một hồi, mồ hôi đổ ra như mưa. Đắm chân lên ngực Mạc thiếu gia, Tử Phong giờ bạch kiếm lên không trung, miệng nói: “Có lòi trên trời gì không?”

Mạc thiếu gia muốn nói nhưng không thể nói được, chân của Tử Phong đâm lên ngực hân đang ảm đạm xuống, có thể nghe thấy tiếng xương sườn kêu lèn rền rắc, đến thờ còn khó khăn chứ đừng nói là lên tiếng. Nhìn mục tiêu đang nằm dưới chân mình gầy gù, Tử Phong cười lạnh: “Khắc khắc, ta cũng đoán là người sẽ không có trên trời gì mà! Chết đi rác rưởi!”, nói đoạn giờ chân lên cao rồi hạ xuống thật nhanh, bản chân trực tiếp giẫm xuyên qua lồng ngực, nghiền nát trái tim, bạch kiếm nơi tay quét một đường, chia đôi đầu của của Mạc thiếu thành hai nửa, có thể thấy được nảo tương cùng máu tươi đang từ từ chảy ra khỏi hai nửa đầu lâu của hân.

“Hoàn thành cường chế nhiệm vụ, nhiệm vụ liên hoàn số 2, hạ sát Mạc thiếu chủ thành Thiên Ưng. Tướng thưởng 50% kinh nghiệm cần để lên level, 6 vạn điểm tích lũy. Cường chế nhiệm vụ đã hoàn thành 2/2.”

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 55: Tức giận

Âm thanh của hệ thống vang lên báo hiệu nhiệm vụ đã hoàn thành, Tử Phong nhìn cái xác bê bết máu của Mạc thiếu gia dưới chân mà thờ dài một cái, hân vẫn không biết tên đầy đủ của tên này là gì, nhưng cũng không quan trọng nữa, kết thúc rồi. Vì cái nhiệm vụ chết tiết này mà báo hại hẳn phải ra tay hiếp nghĩa giống như mấy anh hùng hảo hán đầu đời trời chân đạp áo à nhằm chân đạp đất, là thú mà hân rất ghét phải làm, rồi còn bị ép phải giao thủ với một tên Tướng cấp võ giả nữa, đương nhiên là đau khổ khi bị ả nhảm ngấp mặt thì coi mình hân cảm nhận được, nhưng tuyệt đối không để cho chút nào.

“Giết hay làm, mấy tên súc vật này đáng chết ngàn vạn lần, chủ nhân giết bọn chúng quá nhanh rồi, ít nhất phải ra tấn chúng bảy ngày bảy đêm mới đúng, không thì giết từ từ thôi, để bọn chúng cảm nhận được sự đau đớn tới cùng.” Tiếng Tiểu Linh vang lên trong đầu, hân có thể cảm nhận được lửa giận ngùn ngụt trong lời nói của nàng, mà cũng phải thôi, nàng tự xưng mình là một nữ nhân, mặc dù Tử Phong không tin nhưng từ những gì hân đã chứng kiến cách đây không lâu, Tiểu Linh có phản ứng như vậy cũng là bình thường. Đừng nói là nàng, đến hẳn lúc này cũng còn chưa nguôi được lửa giận nữa là.

Kiểm tra chỉ số của bản thân một chút, Tử Phong khẽ nhíu mày: “Tiểu Linh, sao chỉ số của ta không tăng lên một chút nào vậy, ta nhớ không nhầm thì từ hôm qua tới giờ ta đã giết mấy chục võ giả có dư rồi, chẳng lẽ chức nghiệp Thy săn không hoạt động ư?”

“Chủ nhân lần sau quan sát kĩ hơn đi, ngài nhìn vào thanh trạng thái của bản thân đi đã rồi rồi.”

Tử Phong ngay lập tức nhìn vào bảng thông số chi tiết của bản thân, ngay phía trên thanh kinh nghiệm, chính là thanh trạng thái biểu thị trạng thái hiện tại của Tử Phong, trên đó lúc này đang có vài biểu tượng, một cái biểu tượng của kĩ năng *Liếm tức*, biểu thị việc hân đang trong trạng thái sử dụng *Liếm tức*, một biểu tượng khác biểu thị hân đã thức tỉnh huyết mạch Thiên Ma, và biểu tượng thứ ba.....chắc, hân cũng không rõ biểu tượng này có ý nghĩa gì nữa.

“Cái biểu tượng thứ ba này là gì?” hân liền hỏi Tiểu Linh.

“Chủ nhân hôm trước đã bỏ một điểm tiến hóa vào chức nghiệp Thy săn, khi tiến hóa một chức nghiệp, toàn bộ kĩ năng cùng hiệu ứng mà chức nghiệp đó mang lại sẽ bị tạm khóa trong quá trình tiến hóa, khi nào biểu tượng đó biến mất khỏi thanh trạng thái, đó chính là lúc chức nghiệp của ngài hoàn thành tiến hóa.”

Tử Phong nghe vậy liền gật gù, ra vậy, thảo nào hân đã giết vài chục tên võ giả mà chỉ số không thấy đổi chút nào, thực ra hân cũng đang thắc mắc điều này từ đầu rồi, bởi vì sau khi bỏ một điểm tiến hóa vào chức nghiệp “Thy săn”, không có gì xảy ra cả, khiến hân không khỏi nghi ngờ Tiểu Linh đang đùa nghịch với chính mình.

Nhìn thanh kinh nghiệm đạt đến 97%, Tử Phong không khỏi hoan hỉ, phần muộn từ cái nhiệm vụ cường chế trong nháy mắt liền quét sạch, lâu lâu có một nhiệm vụ cường chế cũng không tồi, mặc dù khiến hân sống dờ chết dờ, nhưng số kinh nghiệm nhận được vô cùng lớn, so sánh với việc bị đập tới bị rơi ngày hôm qua thì hân vẫn coi như là có lợi, chỉ trong vài ngày đã gần lên một level, có lợi là chuyện đương nhiên.

Nhìn ba nữ từ lửa thế mềm nhũn nằm dưới đất, khuôn mặt không có biểu cảm, đôi mắt vô thần chết lặng, Tử Phong thờ dài một tiếng, cổ tay rung lên, hắc kiếm quét qua, kết liễu tính mạng của mấy nữ từ này. Đưa tay vuốt đôi mắt đến chết cũng không nhắm lại được của bọn họ, hân không khỏi cúi người, để bọn họ sống là một nỗi thống khổ, vậy để hân làm ả nhảm đi, giải thoát cho bọn họ, ít nhất sau khi chết đi, họ sẽ không phải chịu những vũ nhục cùng đau đớn như bây giờ nữa.

Bỗng một tiếng rên nhỏ vang lên, Tử Phong vô cùng nhanh nhạy phát hiện ra, dường như tiếng rên đó tới từ một trong những ngã rẽ ở trong góc. Để ao cảnh giác, Tử Phong hai tay nắm kiếm, toàn thân tan biến dần vào trong hư không, tiến vào ngã rẽ nơi phát ra tiếng rên đầu tra. Bên trong ngã rẽ là một tiểu động kích thước không quá lớn, không nhìn thấy thì thôi, nhưng khi hân vừa bước vào, cơn nóng giận vừa mới dịu bớt đi của hân lại trở lại, lần này còn mãnh liệt hơn lần trước. Chỉ thấy bên trong tiểu động là những phòng giam nối tiếp nhau, đằng sau những chấn song to bằng cổ tay là.....nữ nhân. Không, không thể gọi những người này là nữ nhân được nữa, bọn họ chỉ còn là những cái xác sống không hồn mà thôi.

Những cô gái chân tay đeo xiềng xích, cơ thể khắp nơi đều có dấu tích của việc bạo hành, cơ thể gầy còm ốm yếu, trên người không một mảnh vải che thân, khuôn mặt tàn tạ thiếu sức sống, những cơn mắt vô hồn, những đôi môi nứt nẻ, hân dám cả những cô gái này trước kia đều có ngoại hình nhất đẳng, nếu không cũng không bị tên mẹ thiếu bất, vậy mà bây giờ lại rơi vào thảm trạng như thế này, không khỏi khiến lòng người xót xa. Tử Phong hân tự nhận mình là một người máu lạnh, nhưng nhìn cảnh trước mắt cũng không kìm được mà xúc động, hân nghiền răng nghiền lợi, thầm mắng bản thân đã giết tên Mạc thiếu gia kia quá nhanh chóng, đáng ra phải lăng trì xử tử, cho hân nếm trải mọi nỗi đau đớn trên nhân gian trước khi chết mới phải.

Tức tốc chạy ra ngoài, Tử Phong kiểm tra tất cả những ngã rẽ ở xung quanh, sự thật không khác gì nhiều so với những gì hân nghĩ, mỗi một ngã rẽ là một tiểu động, bên trong có các phòng giam, mỗi phòng đều giam giữ một, hai hoặc nhiều nữ từ, tất cả đều trong tình trạng thế thảm như hân đã nhìn thấy lúc đầu. Tử Phong nhìn gần trăm nữ từ bị bắt giam mà trong lòng rùng động, hân biết, bản thân hẳn phải làm gì đó cho những nữ nhân đáng thương này, cuối cùng thì, một quyết định tàn khốc liền hiện trong đầu hân, giải thoát họ như với ba nữ từ ở bên ngoài thôi. Hân có thể giết người không ghê tay, kể cả là người vô tội nữa là mục tiêu của hân thì hân cũng sẽ không nương tay, nhưng báo hân một hơi giết chết cả trăm nữ từ không có sức phản kháng, lại còn bị hành hạ đến không còn hơi thở, mặc dù vì mục đích nhân đạo, đó cũng tuyệt đối không phải công việc dễ dàng.....

Nhìn những nữ từ trước mắt, trên cổ mỗi người đều có một vết cắt nhỏ giải thoát cho họ khỏi đau đớn của tinh thần và thể xác, bàn tay cầm kiếm của Tử Phong không khỏi run rẩy, tâm tình của hân lúc này rất tệ, chưa bao giờ hân muốn giết người như lúc này, lí trí báo hân phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, nhưng cảm xúc của hân thì đang sục sôi khiến hân có cảm giác điên cuồng.

“Tiểu Linh, người nói với 3% kinh nghiệm, ta phải giết bao nhiêu người nữa để thăng cấp?”

Nghe Tử Phong hỏi, Tiểu Linh im lặng một chút rồi nói: “Bổn tên Tướng cấp, hoặc 13-14 tên Sư cấp từ thất phẩm trở lên, mà chủ nhân hỏi để làm gì, bộ ngài gấp gấp lên level thế cơ à?”

Tử Phong không trả lời mà chỉ cười lạnh hỏi ngược lại: “Người thấy tên Mạc thiếu gia cùng đám thú hạ của hân đáng chết hay không?”

Nhắc đến Mạc thiếu, Tiểu Linh như con hổ bị tóm đuôi, nít lén gần đỡ: “Ờ, đương nhiên rồi, những người như hân đáng chết cả ngàn lần cũng chưa hết tội.”

“Vậy người nghĩ sao về những người trong phủ thành chủ này?” Tử Phong hắc hắc cười hời.

“Bọn họ càng đáng giận hơn, không tìm cách ngăn cản lại còn cổ vũ.....chờ đã, ý ngài là...”

“Người nghĩ sao về việc ta kiểm soát 3% kinh nghiệm từ nơi này, khắc khắc?”

Trầm mặt một lát, Tiểu Linh hưng phấn reo lên: “Ta nghĩ sao ư, quá được ấy chứ, nảo, chúng ta cùng phá tung cái phủ thành chủ này lên nào!”

Toàn thân Tử Phong tỏa ra sát khí cuộn cuộn khiến không khí trong hang lạnh hơn vài phần, bàn tay hân nắm chặt hai thanh đoản kiếm nhuốm máu, hai hàm răng nghiền vào nhau kèn kẹt: “Phá tung thì không thể được, ta chưa đủ mạnh đến thế,

nhưng mượn tạm thủ cấp của vài chục người thi được, địa ngục trần gian này, mai sau ta sẽ trả lại đầy đủ, hừ, thành chủ Thiên Ứng thành hà, được lắm, hôm nay ta sẽ làm việc tốt đầu tiên của mình tại thế giới này, đổi lại công đạo cho những cô gái xấu số!”

Trong hang không còn ai, chỉ còn đúng hai người còn sống đó là Từ Phong cùng cô gái mà tên đại hán mới mang đến lúc này. Mang theo cô gái theo thông đạo ra ngoài, mắt cô ta không hề bị bị kín từ đầu tới gối, những hình ảnh ở bên dưới cô ta thấy rất rõ ràng, sắc mặt nàng trắng bệch như người chết, gương mặt không giấu nổi vẻ sợ hãi. Từ Phong nhẹ nhàng cúi trời cho cô ta, cất giọng hỏi: “Cô là dân nữ trong thành?”

Cô gái có chút sợ hãi nhìn hần, hiển nhiên là bị trăng cảnh giết người máu tanh do hần gây ra dọa mất mật, rằng ta không dám làm hần phiền lòng, ngay lập tức lắp bắp trả lời: “Tiểu nữ...tiểu nữ là nha hoàn trong nội phủ, bị...bị bắt đến đây, tiểu nữ không biết gì hết á, vụ việc ngày hôm nay tiểu nữ sẽ không nói ra một lời, mong đại hiệp tha mạng!” nói đoạn mặc kệ cơ thể mới như do bị trời đá lâu, rằng ta quý xuống đập đầu lên tục.

Chặt vào gáy khiến nàng bất tỉnh, Từ Phong văng nàng lên vai, rồi khẽ nói “Ngự nữ phòng” tùy tiện vứt nàng vào một bụi cây rậm rạp, hần đã định làm người tốt cho chút, nếu rằng ta là dân nữ thì hần sẽ đưa ra ngoài, nhưng rằng lại là nha hoàn trong phủ, như vậy cũng tốt, hần không cần phải nghĩ thời gian giúp nàng chạy trốn.

Tháo miếng vải bọc cánh tay trái ra, Từ Phong nhìn bàn tay bọc giáp cứng rắn gai góc của mình, nắm tay lại phát ra những tiếng xương kêu răng rắc, khỏe miệng khẽ nhếch lên nở một nụ cười lạnh lẽo pha lẫn chút điên cuồng: “Đêm nay còn dài lắm, hi vọng bọn mi có đủ người để ta phát tiết!”.....

Một nơi rào đó trong phủ thành chủ, hai tên lính canh lười biếng đứng dựa vào một gốc cây, tán gẫu với nhau không ngừng

“Người nói vợ của Lâm Nhị tiểu tử sinh nhi tử có phải là của hần không a, ta thấy chả giống hần chút nào cả, hay là lão bà của hần hồng hạnh xuất tường rồi lòi ra đứm nhóc đó, hà hà.”

“Suýt, đừng nói lớn thế, chuyện này Lâm Nhị hần không biết đâu, nhưng mà đúng là lão bà của hần có tình nhân bên ngoài thật đấy, nghe nói hình như là Hồ quân sự trong nội phủ đó.”

“Vớ vẩn nào, Hồ quân sự có phải là vợ già đầu, năm nay đã 70 tuổi rồi, con giun của lão còn ngừng đầu lên được là may lắm rồi, ở đây mà có con.”

“Hừ, không tin thì thôi, việc này là chính đại ca của ta nhìn thấy tận mắt, không thể giả được, đáng thương cho Lâm Nhị tiểu tử, bị lão bà đội cho một cái nón xanh to ùng mà không biết.....hự”

“Làm sao vậy, rần cần hỏi?, tên lính canh còn lại vội vàng quay đầu sang hỏi, chỉ thấy người đứng bên cạnh bỗng biến mất không một dấu vết, đang lúc hần còn chưa định thần lại, một giọng kim từ đằng sau chộp vào cổ hần, lời của người hần vào trong bóng tối phía sau cái cây. Hai tiếng “crack” khe vang lên, hòa lẫn vào tiếng gió thổi khiến tán cây kêu lên xào xạc.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 56: Bị phát hiện!

Nhệ nhàng bẽ gãy có hai tên lính canh, đây đã là lần thứ bảy Từ Phong ra tay từ lúc rời khỏi Ngự nữ phòng rồi, đã có hơn 20 mạng người ngã xuống dưới tay hần, nhưng mà hần vẫn chưa thỏa mãn, máu huyết cả người hần vẫn sục sôi, kẻ thờ độc, cái cảm giác uất nghẹn lên đến tận cổ này khiến hần cực kì khó chịu. Trước kia không phải là hần chưa từng giết người trong trạng thái tức giận, nhưng chưa lần nào hần cảm thấy khó kiểm soát sát ý của mình như lúc này, giống như là có một giọng nói trong đầu hần đang thúc giục hần giết chóc, thỏa mãn cơn khát của bản thân.

Lắc lắc đầu, Từ Phong cố giữ cho đầu óc tỉnh táo, mặc dù cảm thấy trạng thái của mình lúc này không được ổn cho lắm, nhưng mới khi hần đã quyết định một việc gì, thì hần sẽ làm tới cùng, hần đã quyết định phải lật tung cái phủ thành chủ này lên, hần sẽ không ngừng lại giữa chừng. Nhớ lại đường đi trong phủ mà hần đã đi lúc tìm kiếm Mạc thiếu chủ, Từ Phong mặc kệ xác hai tên lính canh, sử dụng *Ngự trang* rồi bỏ đi, tiếp tục tìm kiếm con mồi. Từ lúc bắt đầu đến giờ, hần không hề có ý định phi tang những cái xác, mặc dù không dễ bọn chúng ở giữa đường, nhưng cũng không quá khó để bị phát hiện, hần có thể tưởng tượng việc phủ thành chủ điên cuồng lên sau khi biết Mạc thiếu gia bị giết chết, kèm theo là một đồng lính canh, máu tươi rai rác khắp phủ, nghĩ đến đây hần không khỏi cảm thấy thống khoái.

Một đường vô thanh vô tức đi chuyển, Từ Phong đi qua năm dãy nhà lớn, “tuyệt tay” mượn luôn cái mạng của một nhóm lính canh mười mấy người, càn quét, cái cảm giác kì lạ hần cảm thấy lúc này lại càng rõ ràng hơn, tự nhủ có lẽ là do bản thân quá tức giận khi phải tự tay kết thúc tính mạng những nữ tử trong phòng giam, hần tiếp tục công việc gắt hái tính mạng con người một cách thâm lặng

Nội phủ, một trạm gác so với những trạm gác khác thì vô cùng khác biệt, không chỉ là kích thước của căn phòng này lớn hơn nhiều, mà cả cách bài trí cũng tỏ ra hào nhoáng hơn rất nhiều so với những trạm gác thông thường ở nội phủ. Bên trong trạm gác đủ cho cả chục người vẫn còn dư, lúc này chỉ có hai người đang ngồi, một trung niên tầm 30 tuổi, cơ thể to lớn, lưng hùm vai gấu, đứng bên cạnh đây là một thành đại kiếm dài gần hai mét, lưỡi kiếm rộng đến gần 40cm, kết hợp với vóc người của trung niên nhân trông vô cùng tương xứng, vô cùng.....không lồ. Người thứ hai ngược lại lại có bộ dáng văn nhọc, một thân bạch y tiêu sái, gương mặt trẻ trung anh tuấn, tay cầm quạt phe phẩy, đúng chuẩn bộ dạng của một thư sinh.

Nhìn thoáng qua, bất kì ai cũng nghĩ trong đầu rằng, chỉ cần một quyền của trung niên nhân thôi cũng đủ để đập bẹp tay sinh văn nhọc kia, nhưng đừng để hình tượng của một tên thư sinh đánh lừa. Dân bản địa Thiên Ứng thành không ai là không biết hần, một thư sinh có ngoại hiệu Tiểu diện lang quân Y Mộng Lăng, bởi hần có một khuôn mặt anh tuấn đến mức khó tin, lúc nào cũng treo một nụ cười tươi mát như gió xuân, nhưng ít ai biết được, đằng sau khuôn mặt tươi cười đó, là một cường giả Vương cấp từ phẩm hàng thật giả thất. Phải, hần chính là một trong sáu Vương cấp dưới trướng Mạc Thương Lan thành chủ, năm xưa từng theo thành chủ chinh chiến nơi sa trường, đứng nhìn hần trông chỉ mới 25-26 tuổi, thực tế hần đã sống hơn 80 năm rồi, so với Mạc Thương Lan còn lớn hơn 30 tuổi, không ai biết hần làm thế nào để giữ được dung nhan trẻ mãi không già của mình.

Sáu Vương cấp dưới trướng thành chủ, phụng mệnh và làm việc cho thành chủ, mỗi người có một công việc khác nhau, Y Mộng Lăng hần được phân phó đảm nhiệm an ninh cho phủ thành chủ, có thể nói hần được Mạc Thương Lan vô cùng tín nhiệm, mới có thể giao cho trọng trách cao cao đến mức này. Trung niên cao lớn kia, trên thực tế là một đại đội trưởng làm việc cho Y Mộng Lăng, tên Đỗ Bất Quy, một Tướng cấp bát phẩm, so với một Vương cấp cách nhau đến cả ngàn dặm, nhưng đối với võ giả thông thường thì đích thị là một cao thủ.

Lúc này Đỗ Bất Quy đang báo cáo tình hình canh gác đêm nay cho Y Mộng Lăng:

“Chúng ta ngày hôm nay có tổng cộng 1192 lính canh tuần tra khắp phủ, chia làm nhiều tiểu đội khác nhau do 81 đội trưởng kiểm soát, tổ đội ít thì 7-8 người, nhiều thì hơn 20 người, tất cả các trạm gác đã được bố trí đầy đặc như ngài phân phó, cho đến giờ vẫn chưa có gì bất thường xảy ra...”

Thao thao bất tuyệt một hồi, Đỗ Bất Quy ngập ngừng một chút sau đó mới nghi hoặc hỏi: “Thứ cho thuộc hạ hỏi có chút đường đột, nhưng bình thường chúng ta dùng còn chưa đến một phần tư số binh lính của ngày hôm nay để canh phòng, sao tự nhiên hôm nay lại phải dùng nhiều như vậy?”

Y Mộng Lăng nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt trên tay, lạnh nhạt nói: “Người cũng biết là ngày hôm qua thiếu chủ thiếu chút nữa mất mạng, hiện tại là lúc nên đề cao cảnh giác nhất, chúng quy chúng ta vẫn chưa tìm thấy tên sát nhân muốn lấy mạng thiếu chủ ngày hôm qua.”

Nghe vậy, Đỗ Bất Quy nhủ mảy: “Kể cả như vậy thì cũng đâu cần nhiều người đến thế, thiếu chủ ở trong nội phủ vô cùng an toàn, ai dám xông vào cơ chứ, nói hơi khó nghe chứ trước giờ ngài cũng biết số lần thiếu chủ bị sát thủ hỏi thăm cũng khá nhiều, chúng ta chỉ phải căng vấn đề đáng báo vệ thiếu gia đó sao.”

“Nào có đơn giản như thế, bởi người muốn mạng của thiếu gia lần này.....một lời khó nói lắm, người không tận mắt nhìn thấy như ta nên có nói người cũng không hiểu, ta chỉ có một từ dễ miêu tả tên sát nhân đó thôi, đó là hai chữ quái vật. Thực lực của người thân bị cắt đứt cũng bình thường thôi, cỡ Tướng cấp nhất nhị phẩm, nhưng sự quý dị của hần thì ta khó mà hình dung được, người đã bao giờ thấy một người, trái tim bị phá nát, bụng thủng một lỗ lớn, nội tạng bên trong bị đánh thành bùn nhão, một tay bị cắt đứt, hai chân gãy lìa, mà vẫn còn sống, không chỉ còn sống, mà còn dùng một quyền đập tên Tướng cấp tứ phẩm hộ vệ cho thiếu chủ nát ra thành thịt vụn sau đó bỏ trốn, chỉ một quyền thôi đó, người đã gặp bao giờ chưa?” Y Mộng Lăng tiếp tục phe phẩy chiếc quạt không nhanh không chậm nói.

Đỗ Bất Quy chợt hít một hơi khi lạnh thật sâu, hần không nhìn thấy trăng cảnh lúc đó, nhưng nghe Y Mộng Lăng kể lại, hần cũng có thể tưởng tượng được phần nào, đúng là.....quái vật thật, không biết ai lại có bản lĩnh đến như vậy. Bỗng cửa phòng bật ra, một tên lính canh hét hải chạy vào, thở hồng hộc mà nói ra mấy câu đứt quãng: “Không...không hay rồi!”

“Cái gì mà không hay? Thờ đi rồi nói ra!” Đỗ Bất Quy đứng dậy, khẽ quát.

Tên lính canh ngồi bệt xuống đất, thở dốc vài hơi, sau đó mới nói: “Có biến xảy ra, tiểu đội của thuộc hạ phát hiện rất nhiều lính gác bị giết chết được từ đây nhà phía đông tới vòng ngoài khu vực trung tâm nội phủ, ước chừng phải có đến gần 50 cái xác, có thể còn hơn nữa, tiểu đội của thuộc hạ đang tiếp tục đi dọc theo những cái xác trong khi thuộc hạ tôi đây báo tin.”

“Đến rồi, hần ta đến thật rồi, cũng chỉ có hần mới đủ đảm lượng xông vào phủ thành chủ mà thôi!” Y Mộng Lăng có vẻ kích động đứng lên, “soạt” một tiếng, trên chiếc bàn trước mặt hần chợt xuất hiện một tấm bản đồ chi tiết, vẽ lại cấu trúc bên trong phủ thành chủ, hần kéo tên lính báo tin tới trước tấm bản đồ, đưa tay vạch một đường vòng cung, miệng hỏi: “Người nói nơi tìm thấy những cái xác là ở chỗ này đúng không?”

Sau khi thấy tên lính canh gạt đầu xác nhận, hần ngay lập tức quay sang Đỗ Bất Quy, tay chỉ vào rìa bên ngoài của trung tâm nội phủ trên bản đồ, phân phó: “Người ngay lập tức mang theo người, tốt nhất là một đám khoảng gần mười người, thực lực yếu có một chút, tôi chờ này, để bọn lính làm mồi nhử, một khi thấy mục tiêu thì hạ sát ngay lập tức, à mà nhớ kĩ, nếu hần là một người mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ tu la, không được giết, phải tìm cách bắt sống hần đưa tới chỗ thành chủ đại nhân, ngài ấy hình như có hứng thú với hần”

Đỗ Bất Quy ôm quyền hô một tiếng “Tuân lệnh” sau đó nghi hoặc hỏi: “ Vậy còn thống lĩnh ngài đi đâu?”

“Ngu ngốc, mặc dù mục tiêu đi chuyển theo một lộ tuyến nhất định, nhưng ai mà biết được hần bắt đầu giết chóc từ chỗ nào, vạn nhất chỗ người phục kích lại là nơi hần xuất phát thì sao, vì vậy ta sẽ đích thân chặn đầu còn lại. được rồi, cứ vậy mà làm đi, chúng ta không có thời gian.” Nói đoạn, Y Mộng Lăng tiện tay tóm cổ tên lính đưa tin như tóm một chú gà con, thân hình hóa thành một bóng trắng lao ra ngoài.

Mặc dù hơi khó hiểu trước mệnh lệnh của thống lĩnh đại nhân, nhưng trước kia đã từng phục vụ trong quân đội dưới quyền của Y Mộng Lăng, phong thái quân nhân đã ăn sâu vào máu huyết của Đỗ Bất Quy rồi, mặc kệ ra sao, hần cứ tuân lệnh thượng cấp cái đã rồi tính sau.....

Từ Phong cảm thấy không ổn một chút nào, cơ thể hần lúc này nóng rực lên như lửa đốt, hần giết người để phát tiết sự tức giận trong lòng, nhưng dường như điều đó lại đang phản tác dụng, càng ra tay hạ sát, huyết dịch trong người hần lại càng sôi trào lên, tâm trí càng trở nên khó kiểm soát, sát khí vốn được để nên thì nay lại giống như nước tràn bờ đê, không ngừng tỏa ra ngoài khiến khả năng ẩn thân của hần giống như mất đi tác dụng. Hần có thể cảm nhận được sự bất thường của bản thân, nhưng hần lại không có cách gì để khắc phục, cái cảm giác ham muốn được giết chóc dâng trào trong cơ thể hần, nào có để áp chế được.

Li trí dần bị xóa nhòa, hần lúc này hành động theo bản năng, không ngừng tìm kiếm mục tiêu. Một điều bất thường đó là những hành động của Từ Phong dần trở nên vô cùng mạo hiểm, khác hẳn với bản tính thường ngày, nhưng Tiểu Linh lại không hề ngăn cản, thậm chí đến một câu cũng không nói, thật là kì lạ.

Thăm lẳng lướt đi trên con đường đá bao xung quanh khu vực trung tâm nội phủ, khung cảnh xung quanh im lặng tới mức đáng ngờ, nếu còn tỉnh táo, Từ Phong hẳn sẽ trở nên đề phòng, nhưng đây chỉ là “nếu”. Phớt lờ đi sự bất thường xung quanh, hần tiếp tục đi tới một đoạn, hai mắt hần bỗng sáng lên, tìm thấy mục tiêu rồi. Chỉ thấy trước mắt hần lúc này là một đám lính canh tầm hơn mười người, đang xúm lại bề vác một vật nào đó. Thông qua *Phân tích nhân*, bọn lính trước mắt toàn là Sĩ cấp, một mục tiêu dễ dàng, Từ Phong cười lạnh một tiếng, hắc bạch song kiếm đã cầm nơi tay.

Hơn mười tên lính, xúm lại một chỗ khiến một cái cẳng lớn, bên trên là một khối đá lớn xù xì, có trời mới biết để làm gì, bỗng một bóng đen đột ngột xuất hiện đằng sau lưng một tên lính canh. Một tia sáng lóe lên, mọi người còn chưa cảm nhận được cái gì đã thấy tên lính canh đó đã bị chia làm hai nửa, bóng đen lúc này đã biến mất. Một tiếng hô lớn vang lên: “Có kẻ đột nhập vào phủ!”, tất cả mọi người không hẹn mà cùng ném luôn cái cẳng xuống đất, rút kiếm đeo trên hông ra. Cái cẳng nặng nề đập xuống đất vang lên “tầm” một tiếng đĩnh tai nhưc ộc, đúng lúc này, thân ảnh Từ Phong lại xuất hiện lần nữa, lần này không phải là đánh lên, mà hần trực tiếp dùng *Thuấn bộ*, thân hình nhanh như điện lao tới bọn lính, một đám Sĩ cấp mà thôi, hần không để vào mắt, không cần thiết phải phí công đánh lên.

Cả người Từ Phong hóa thành một làn khói đen mờ ảo dưới ánh trắng, di chuyển nhanh thoăn thoắt, mỗi lần vung kiếm là một mạng người ra đi, nhất thời tiếng kêu la thảm thiết vang lên không ngừng. Từ Phong giết đến phát nguyền, không thêm quan tâm đến việc tiếng kêu la của đám lính sẽ khiến hần bị lộ tẩy, hần lúc này không còn nghĩ được gì nữa, thứ duy nhất hần biết đó là phải giết hết đám lính trước mắt.

Đang lúc hăng máu, bỗng một tiếng quát lớn vang lên: “Lão tử chờ ngươi lâu lắm rồi!”. Từ Phong đang trên đà lao tới, liền thấy một lưỡi kiếm không lồ quét tới, hần phản ứng cực nhanh, đan chéo hai thanh đoản kiếm trước ngực, một tiếng “keng” chất chứa vang lên, thân hình Từ Phong liền bắn ngược lại phía sau. Lăn vài vòng triệt tiêu lực phản chấn, Từ Phong đứng dậy, lúc này hần mới nhìn rõ người vừa mới đánh văng mình ra ngoài. Chỉ thấy một trung niên nhân râu rậm đứng đó, thân hình sừng sững cao lớn như cây cột, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, tay cầm một thanh đại kiếm không lồ cũng không kém người hần là bao, một toán lính mấy chục người lao từ trong các căn phòng xung quanh ra ngoài, dần dần vây chặt Từ Phong. Hai tay Từ Phong tê rần, bị cắt ngang cơn cuồng sát khiến hần tỉnh táo lại đôi chút, nhìn thanh đại kiếm, hần không khỏi thấm mẫm, con mẹ nó vô già tên nào cũng trời sinh thần lực à, thanh đại kiếm kia nhẹ nhất cũng mấy ngàn cân, vậy mà trung niên nhân kia cầm lấy bằng một tay, nhẹ nhàng như cầm cái que vậy.

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tiến hóa chức nghiệp

Đã lấy lại được li trí, nếu Từ Phong còn không nhận ra việc mình đã bị lộ tẩy thì hần nên kiếm miếng dầu hủ đập đầu chết quách đi cho rảnh nợ. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, *Phân tích nhân* được sử dụng, sau khi nhìn chỉ số của trung niên nhân, hần thấy chút nữa thì phun ra một ngụm máu:

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại.

Tướng cấp bát phẩm.

Nhanh nhẹn: 13036

Thể lực: 14598

Lực lượng: 14877

Tinh thần: 6165

Linh lực: 6645

Đúng là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nhưng như thế này, Từ Phong hần thì không biết còn hơn, bởi biết cũng có để làm gì đâu, ngày hôm qua một Tướng cấp tứ phẩm đã đủ để hành hần ra bã, hần phải dùng mọi thủ đoạn thậm chí liều mạng mới miễn cưỡng thủ thắng, ngày hôm nay lại phải đối mặt với một Tướng cấp bát phẩm, đánh sao đây, chưa đánh đã biết thua rồi. Từ Phong không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, nhưng nhìn trung niên nhân trước mắt hần cũng không có cách nào khác, không phải hần không nghĩ đến việc chạy trốn, mà là không thể chạy được, một Tướng cấp tứ phẩm đã có thể vượt qua được tốc độ của hần khi sử dụng *Thuấn bộ*, không có lí do gì để một Tướng cấp bát phẩm không làm được điều đó cả.

Một trận chiến mà biết chắc sẽ thua, cũng không thể chạy trốn à? Nờ một nụ cười điên cuồng, toàn thân Từ Phong hùng hực khí thế, đã không còn cách nào khác, vậy liều mạng thôi, lao tử sẽ không nằm xuống mà không kéo thêm vài cái đệm lưng đâu.

“Tiểu Linh, ta còn 20 năm tuổi thọ đúng không, liệu ta có thể tăng cường sức mạnh nếu trả giá bằng tuổi thọ tiếp không?”

Một hồi không thấy Tiểu Linh trả lời, Từ Phong cũng đành mặc kệ, hoàn cảnh lúc này không cho hần thời gian để mà thắc mắc. Hít một hơi thật sâu, hần lẩm bẩm: “Đột phá cực hạn!”. Cả thế giới trong mắt Từ Phong dường như chậm lại, máu trong cơ thể hần sôi lên, cơ bắp toàn thân căng cứng như muốn nổ tung, gân xanh trên tay nổi lên cuộn cuộn, mắt hần trợn lên như muốn nứt vỡ, máu tươi không ngừng chảy ra từ thất khiếu của hần.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 9

Nhanh nhẹn: 9516

Thể lực: 8604

Lực lượng: 9252

Tinh thần: 4812

Linh lực: 1464.

Đỗ Bất Quy nhìn thân ảnh den tuyền trước mặt mà cười lạnh, thống lĩnh đại nhân quả là thần cơ diệu toán, không hổ danh là quân sư của Mạc tướng quân bao năm, đúng là liệu việc như thần, mục tiêu thật sự đón mỗi xuất hiện, cảm thanh đại kiếm giờ lên chí vào thân ảnh trước mắt, hần cái tiếng sang sảng như chuông đồng:

“Người là ai, mau báo danh, tại sao lại lên vào sát hạ binh lính của thành chủ đại nhân, người nghĩ đây là cái hậu hoa viên của mình à?”

Thực ra thì qua lời của Y Mộng Lăng, hần đã biết tên trước mắt này là ai vô cùng tường tận rồi, nhưng mục đích hần hỏi là để đối phương nghĩ rằng hần không biết thân phận của mình, từ đó sẽ trở nên khinh địch, nhưng trên thực tế, hần đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ rồi. Nghĩ đến đây, hần không nhìn được mà cười hắc hắc, ai nói Đỗ Bất Quy ta hữu dũng vô mưu nào, đi theo Y đại nhân đương nhiên phải trở nên thông minh rồi.

Trong lúc cái tên vai u thịt bắp, đầu to óc quả nho kia đang hừng chí mèo khen mèo dài đuôi, không hề hay biết đối thủ của hần lại sở hữu kĩ năng biến thái *Phân tích nhân*, khiến kế hoạch “tài tình” của Đỗ Bất Quy tan vỡ từ trong trứng nước, kĩ năng *Đột phá cực hạn* cũng vừa kết thúc quá trình tăng phúc cho Từ Phong. Hết lên một tiếng phá vỡ im lặng, thân hình Từ Phong như thêm điện nhảy khỏi mặt đất, *Thuấn bộ* được triển khai, hóa thành một đạo bóng mờ lao về phía Đỗ Bất Quy. Đỗ Bất Quy đang dương dương đắc ý sự thông minh của bản thân, liền nghe thấy một tiếng hét lớn, sau đó là một bóng đen lao về phía mình như tên bắn.

Không dám coi thường, Đỗ Bất Quy một tay nắm chặt thanh đại kiếm, tay còn lại co lại thành quyền, sẵn sàng đón đánh Từ Phong bất kì lúc nào. Mắt thấy hai thân hình sắp va chạm vào nhau, cái bóng màu đen đột ngột chuyển hướng sang bên cạnh, trực tiếp bỏ qua Đỗ Bất Quy, lao vào chém giết đám binh lính xung quanh, không một ai có thể ngờ đến nước đi này của Từ Phong cả, cục diện từ phía bao vây nhất thời biến thành đơn phương chém giết bởi Từ Phong.

Đỗ Bất Quy vốn trí thông minh không được.....cao cho lắm, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới tốc độ phản ứng của hần, chỉ thấy hần ngẩn ra một chút trước khi kịp tỉnh lại, chứng kiến đám lính tay chân mình mang đến đang bị đồ sát, hần liền hét lên: “Dừng tay!”, nội đoạn xách kiếm lên lao tới. Từ Phong được tăng phúc bởi *Đột phá cực hạn*, tuy chỉ số chỉ tăng lên khoảng 20%, nhưng đừng coi thường 2 thành chỉ số cộng thêm này, chỉ số mà Từ Phong nhìn thấy chỉ là cơ bản của võ giả, nó có thể được tăng phúc bởi nhiều cách khác nhau, thường thấy nhất là bởi linh lực của võ giả, sau đó là sử dụng võ kĩ hoặc bí pháp, tuy chỉ tăng lên hai thành chỉ số, nhưng chiến lực của Từ Phong ít nhất phải tăng lên gấp rưỡi, đó là bởi vì khả năng chiến đấu của hần vô cùng tốt, phải người khác khi đột ngột tăng tiến sức mạnh như thế, khó có thể làm chủ được hành động của bản thân.

Đầu của Từ Phong đau như búa bổ bởi tác dụng phụ của *Đột phá cực hạn*, nhưng điều đó không hề cản trở tư duy của hần, ngược lại, sự đau đớn còn khiến đầu óc hần trở nên tỉnh táo hơn khỏi cơn khát máu cuồng loạn kì lạ ban này. Chiến lực tăng lên gấp rưỡi, Từ Phong ngay từ ban đầu không hề có ý định muốn đánh với Đỗ Bất Quy, mục tiêu của hần chính là đám binh lính xung quanh, hần chỉ cần 1% kinh nghiệm nữa là lên level 10, tương đương với Sư cấp nhất phẩm, chỉ số cộng thêm từ việc tăng lên một đại cảnh giới là rất lớn, rất có khả năng sẽ cứu hần khỏi hiểm cảnh trước mắt.

Đang chém giết đám binh lính như thái rau cắt đứt, Từ Phong theo bản năng cảm thấy nguy hiểm, cả người đột ngột cúi về phía trước, cùng lúc đó, một lưỡi kiếm không lồ chọt xẹt qua vai hần, đâm thẳng về phía trước. Phía trước mũi kiếm không lồ đó là thân ảnh của một tên lính, Đỗ Bất Quy đang trên đà lao tới, không nghĩ Từ Phong sẽ phản ứng nhanh như vậy, nhất thời không kịp dừng lại, mũi kiếm to lớn không chút trở ngại nghiền nát lồng ngực tên lính trước mắt, xuyên thẳng qua người hần. Từ Phong cúi người xuống đúng lúc Đỗ Bất Quy đâm trúng tên lính, vừa chạm đất liền chống hai thanh đoản kiếm xuống đất, dùng lực đẩy mạnh, lực phản chấn đẩy thân hình hần lên cao, Từ Phong ở trên không trung xoay người một cái, tung một cú đá hết lực vào mặt Đỗ Bất Quy.

Mắt thấy sắp đá trúng, có chân của hần bỗng bị một gong kim kẹp chặt không thể nhúc nhích, thanh đại kiếm cắm vào người tên lính được rút ngược ra, mang theo vổ số mảnh xương vỡ, máu tươi cùng nội tạng. Đỗ Bất Quy gằm lên, tay cầm kiếm

vung lên, dùng thân kiếm đập thẳng vào lưng Từ Phong.

Từ Phong chỉ cảm thấy sau lưng giống như bị một viên đạn pháo bắn trúng, lực đạo mạnh mẽ khiến thân thể hắn bay đi với tốc độ cực nhanh, phá tan ba bốn lớn tường trước khi mài xuống mặt đất, cày thành một cái rãnh sâu dài tới mấy chục mét. Chiếc nạt nạ của hắn có phần miệng không cố định mà có thể đóng mở như bình thường, chỉ thấy hân há miệng phun ra một bóng máu, xen lẫn cả những mảnh vụn li ti, đoán chừng là có cái gì đó đã vỡ nát trong người hắn.

Mệ nó, Tướng cấp bát phẩm mạnh vãi cả linh hồn, đòn vừa rồi so với tên Tướng cấp tư phẩm hẳn gấp hăm qua như ông nội gặp cháu trai, ít nhất phải mạnh hơn gấp ba lần, cần rằng chịu đựng cơn đau đòn kinh khủng trong cơ thể, Từ Phong chống kiếm xuống đất từ từ đứng lên, cả người không ngừng run rẩy, cú đánh vừa rồi quá mạnh, mặc dù chỉ là thân kiếm nhưng tổn thương của nó gây ra cũng vô cùng kinh khủng, ít nhất đủ để khiến Từ Phong trong trạng thái *Đột phá cực hạn* phải sống dở chết dở.

Đang há miệng thở dốc, Đỗ Bất Quy chợt thỉnh linh xuất hiện trước mắt hắn, tốc độ so với khi hắn sử dụng *Thuận bộ* thì chỉ có nhanh hơn chứ không có chậm, đại kiếm nơi tay không chút lưu tình bổ từ trên cao xuống. Không có đường lui, hai tay Từ Phong đan vào nhau, hai thanh đoản kiếm giao lên hòng chặn lại thanh đại kiếm đang bổ xuống. Trong nháy mắt ba thanh kiếm va chạm vào nhau, cự lực khủng bố khiến hai chân Từ Phong không thể chịu nổi áp lực mà khuỵu xuống, một bên đầu gối của hắn hạ xuống đập nát bảy nền đá dưới chân, cả người giống như bị chôn xuống đất.

Đỗ Bất Quy hai tay nắm chắc thanh đại kiếm, vừa dùng lực ép xuống vừa cười ha hả: “Tên khốn kiếp, ngoài đánh lên ra thì không còn bản lĩnh nào khác à, có gì thì tung hết ra, lão tử chấp hết, nào, đánh trả đi! Đánh đi!”.

Thanh đại kiếm trên tay hắn đột một với một kiện Huyền giai trung phẩm Huyền khí Hắc bạch song kiếm của Từ Phong không ngờ lại không sút mẻ một chút nào, lúc này đang dè ép lên hai thanh đoản kiếm bé nhỏ, nhìn qua không khác gì một cái cọt ép xuống hai cây tăm

Cơ thể Từ Phong dưới áp lực run lên từng cơn, cơ bắp cả người hắn căng lên hết cỡ, một số nơi đã nứt ra khiến máu tươi chảy không ngừng, ban đầu là một chân khuỵu xuống, sau đó chân còn lại cũng đang dần bị ép xuống, biến thành Từ Phong hẳn giống như đang quỳ gối trước Đỗ Bất Quy vậy, hai hàm răng hắn nghiền chặt vào nhau phát ra những tiếng kèn kệt.

Đúng lúc này, một âm thanh chợt vang lên trong đầu hắn:

-Chức nghiệp “Thợ săn” tiến hóa hoàn tất, trở thành “Thợ săn bóng đêm”.

Chiến lợi phẩm (bị động)(mới): Đánh cắp vĩnh viễn một phần chi số của nạn nhân sau khi bị hạ gục. Chỉ số đánh cắp tăng thêm nếu hạ gục vào buổi tối.

Bóng đêm huy hoàng (bị động)(mới): Tăng 20% toàn bộ chỉ số vào buổi tối.

Tiếng thông báo vừa dứt, Từ Phong liền cảm nhận một luồng sức mạnh không tên đang tràn vào cơ thể hắn, so sánh với *Đột phá cực hạn*, luồng năng lượng này ôn hòa hơn rất nhiều, nhưng đồng thời cũng mang theo một cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương, ngược lại giúp hắn làm dịu sự đau đớn của cơ thể.

Đỗ Bất Quy nhìn Từ Phong chật vật chống đỡ áp lực của mình, không nhìn được mà cười lớn: “Đó là tất cả những gì người có thể làm ư? Ý mạnh hiệp yếu? Ha ha, không hiểu sao thống lĩnh lại đề cao người như vậy, thật là thất vọng mà!” Chợt hắn nhìn thấy đối thủ đang bị dè ép đến không thở nổi trước mắt ngừng mặt lên, nhìn vào con mắt đỏng sau chiếc mặt nạ tu là, Đỗ Bất Quy có thể thấy một cơn người màu đỏ rực như máu đang nhìn hắn, chỉ thấy Từ Phong rồi cuộc cũng mở miệng nói, giọng nói hỗn loạn xa xăm giống như từ dưới địa ngục truyền tới: “Vậy à? Song trọng Đột phá cực hạn!!!”

Ban đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Song trọng Đột phá cực hạn!

Đỗ Bất Quy đang không hiểu cái gì cả, chợt khuôn mặt hắn khê biến, thanh đại kiếm mà hắn đang dùng để ép Từ Phong đang rung lên bần bật rồi dần dần được nâng lên cao, hẳn kinh ngạc nhìn Từ Phong vốn bị hắn dè bẹp này giờ đang từ từ đứng dậy, mặc kệ hắn dùng lực bao nhiêu vẫn không thể duy trì thế ép xuống như ban đầu được.

Từ Phong gầm lên lên một tiếng, hai tay vung mạnh, trong sự ngạc nhiên của Đỗ Bất Quy, hất văng hắn lên không trung, thoát khỏi tình cảnh chống đỡ chật vật ban nãy.

-Tên Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 9

Nhanh nhẹn: 13322

Thế lực: 12045

Lực lượng: 12953

Tinh thần: 6737

Linh lực: 2050

Song trọng *Đột phá cực hạn* là năng lực Từ Phong có được sau khi bỏ một điểm tiến hóa tự do vào kĩ năng *Đột phá cực hạn*, nó cho phép Từ Phong sử dụng liên tiếp hai lần kĩ năng, hiệu quả sẽ tăng lên gấp đôi, nhưng đổi lại, thương tổn cơ thể hắn nhận vào sẽ gấp bốn lần bình thường, nhưng trong trường hợp này, thương tổn gấp bốn lần lại là thứ mà Từ Phong cần, đừng quên hắn còn kĩ năng *Thị huyết* để đảm bảo khả năng liều mạng của bản thân.

Từ Phong cần bản không biết được cái chức nghiệp “Thợ săn bóng đêm” còn những điều dụng gì khác, nhưng hắn không còn thời gian để quan tâm nữa. Cảm nhận sức mạnh đang dâng trào trong cơ thể, bàn tay hắn nắm chặt chuỗi kiếm, đến lúc so xem ai mạnh hơn rồi!

Đỗ Bất Quy bị hất lên không trung, nhưng một Tướng cấp bát phẩm cao thủ, bị hất tung chả là vấn đề gì to tát đối với hắn, chỉ thấy hắn lộn một vòng trên không trung, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trừng lớn con mắt nhìn hắc y nhân trước mặt, một giây trước hắn còn bị mình dè ra đánh, một giây sau đã có thể đẩy lui mình, là hắn ăn giàu sức mạnh ư? Trước khi hắn kịp nghĩ thêm được điều gì, từ người hắc y nhân trước mặt bỗng tỏa ra sát khí kinh khủng khiến hắn run rùng mình, cảm giác giống như con mồi đối mặt với thợ săn vậy, mà hắn chính là con mồi. Sát khí của Từ Phong nào có phải thứ gì để đối phó, chung quy lại cũng là sát khí của một vương bài sát thủ thế giới ngầm, mặc dù xuyên việt nhưng không hề mất đi, một cự quân nhân đã rời xa chiến trường như Đỗ Bất Quy nào có thể chịu được.

Hoi thất thần một chút, thân ảnh màu đen trước mặt Đỗ Bất Quy đã mất dạng, một tia hàn khí lạnh thấu xương khiến hắn giật mình tỉnh lại, chỉ thấy Từ Phong trong nháy mắt xuất hiện phía trên đầu hắn, hai thanh đoản kiếm cùng lúc chém xuống.

“Cái gì?!”

Mắt thấy hai thanh đoản kiếm sắp chém xuống, Đỗ Bất Quy phản ứng cực nhanh, thanh đại kiếm trên tay đâm thẳng lên, nếu Từ Phong tiếp tục chém tới, chắc chắn sẽ bị thanh đại kiếm đâm xuyên qua người, đây chính là hắn đánh cược, cược rằng hắc y nhân trước mặt sẽ không liều mạng. Thế nhưng, hắn đã cược sai, chỉ thấy Từ Phong không hề ngăn ngại mà lao thẳng xuống, cần bản không hề quan tâm tới cái gì gọi là né tránh, thanh đại kiếm không chút trở ngại đâm thẳng qua người hắn, nhưng cùng lúc đó, hai thanh đoản kiếm trên tay hắn cũng chém xuống đầu Đỗ Bất Quy, tiếng lưỡi kiếm xé rách không khí khiến Đỗ Bất Quy đung hết cả tóc gáy.

Không có lựa chọn nào khác, Đỗ Bất Quy đành phải buông tay khỏi thanh đại kiếm, cả người ngã xuống đất lăn vài vòng, giữ lại được cái đầu trên cổ, nhưng Từ Phong sau khi được tăng tiến sức mạnh, bây giờ chỉ số đầu có kém hắn là bao, hắn giữ được mạng, nhưng hai thanh đoản kiếm vẫn kẹp vạch hai vết thương sâu hoắm trên lưng hắn.

“Àm!!”

Cả người Từ Phong cùng thanh đại kiếm rơi xuống đất, dưới sức nặng của thanh đại kiếm, mặt đất bên dưới bị chấn cho vỡ nát, cả người Từ Phong bị thanh kiếm xuyên qua nằm dưới đất im lìm giống như đã chết. Đỗ Bất Quy lăn vài vòng trên mặt đất, sau lưng đau đặng, hẳn không cần nhìn cũng biết bản thân đã bị thương, ngay sau khi ổn định, theo bản năng, hắn bật ngay dậy mặc kệ vết chém đang chảy máu đầm đìa sau lưng, cả người căng cứng trong trạng thái chiến đấu, hẳn bây giờ đã mất đi vũ khí, đối với một võ giả sử dụng vũ khí mà không phải tu luyện quyền cước như hắn, mất đi vũ khí thuận tay cũng giống như mất đi một phần ba sức mạnh vậy.

Ngay khi nhìn rõ thân ảnh của Từ Phong đang nằm bất động trên mặt đất, thanh đại kiếm xuyên qua người, máu tươi chảy ra đọng thành một vũng lớn trên mặt đất, Đỗ Bất Quy mới thờ phào một cái, giao chiến với hắc y nhân đeo mặt nạ này mới chỉ qua vài chiêu, mà thôi hồi hắn va ra như tắm, không phải vì khó khăn, mà không hiểu tại sao, hắn cứ có cảm giác quý đi khó tả xung quanh người này, tìm hắn đập nhanh, nhưng thay vì là sự hưng phấn lúc chiến đấu thì lại giống như một nỗi sợ, hẳn cũng không rõ nữa, nhưng thật may rằng hắn ta đã chết, Đỗ Bất Quy cuối cùng cũng có thể an tâm rồi.

Còn chưa kịp đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, hai mắt Đỗ Bất Quy bỗng mở lớn như muốn roi cả hai con mắt ra ngoài, chỉ thấy cái “xác” của Từ Phong vốn bất động, lúc này đang từ từ chống hai tay xuống mặt đất, chậm rãi nâng cơ thể dậy, vững vàng đứng trên hai chân, nào có giống một xác chết. Nếu chỉ là thế thì chưa đủ để khiến một quân nhân đã từng thấy qua nữ thầy biến máu nơi chiến trường như Đỗ Bất Quy phải kinh hãi, thử tưởng hắn cảm thấy kinh khủng đó là cảnh hắc y nhân trước mặt dùng hai tay nắm thấy chuỗi thanh đại kiếm, không chút ngăn ngại rút mạnh nó ra khỏi cơ thể, mang theo một vòi máu phun ra trong vô cùng bất mật.

Nhìn thân ảnh đang đứng sừng sững, tay trái cầm thanh đại kiếm, trên ngực có một cái khe to tướng, có thể nhìn xuyên qua cả đằng sau, Đỗ Bất Quy chợt nuốt một ngụm nước bọt, hẳn chợt nhớ lại những gì mà Y Mộng Lăng thống lĩnh đã từng nhận xét về hắc y nhân trước mặt, một cơn quái vật bất tử.

Từ Phong lúc này nào có dễ chịu như hắn biểu hiện ra đâu, thanh đại kiếm đâm xuyên qua ngực hắn, trực tiếp phá nát phổi của hắn, mặc dù nhờ kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* mà hắn sẽ không chết, nhưng tư vị đau đớn cùng cảm giác muốn thờ cũng không thể thờ được, ngoài hắn ra thì không ai có thể hiểu được cảm giác đó nó khó chịu ra sao. Ánh mắt hắn liếc nhìn thanh đại kiếm đang cắm trên tay:

“Ồ Kim Kiếm (Huyền giai trung phẩm Huyền khí): trọng lượng 7000 cân, vô cùng sắc bén, không có năng lực đặc biệt khác.”

Thảo nào nó có thể trực diện đối đầu với Hắc Bạch song kiếm mà không sút lảy một mảnh, thì ra cũng là một kiện Huyền khí tương đương. Từ Phong vừa dùng *Phân tích nhân* vào gấu gấu, đúng là cường giả Tướng cấp bát phẩm, đến Huyền khí cũng có, cái Thiên Ưng thành này thật là giàu có a. Hắc Bạch song kiếm đã được hấn cắt vào không gian giới chí, tay trái Từ Phong nắm Ô Kim Kiếm vô cùng thuận tay, hấn cười lạnh, ít nhất thì cũng tìm ra thứ hữu ích đối với lực lượng mạnh mẽ của cánh tay trái rồi.

Đỗ Bất Quy sau phút sững sốt, liền nhận ra hoàn cảnh bất lợi của mình, vũ khí duy nhất thì bị con quái vật áo đen cầm lấy, nhìn dáng vẻ của hấn thì 7000 cân chả là cái gì cả, đám lâu la tiểu tốt thì chỉ có tác dụng trợ uy chứ không được tích sự gì hết, thực lực của con quái vật này cũng không kém hấn là bao nữa, không có chút gì có lợi cho hấn cả, thứ duy nhất hấn có thể làm là cầu giờ chờ Y Mộng Lăng thống lĩnh nghe thấy động tĩnh đến đây giải quyết mà thôi.

Như để chứng thực cho nỗi lo của hấn, Từ Phong mặc kệ đám binh lính của phủ thành chủ lúc này đã đuổi kịp, thân hình hấn chớp động, *Thuấn bộ* được triển khai, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Đỗ Bất Quy.

“Nhanh quá!!!” đó là điều duy nhất Đỗ Bất Quy có thể nghĩ được trước khi nhận ra rằng, có một thanh đại kiếm khổng lồ đang bỏ xuống đầu mình. Hoảng hồn, Đỗ Bất Quy vội vàng nhảy ra đằng sau né tránh, “Rầm!!!” một tiếng, thanh đại kiếm bỏ xuống đất tạo thành một khe nứt dài cả chục mét, dù biết lực đạo của Từ Phong ra sao. Nhìn cái khe nứt trên mặt đất, Đỗ Bất Quy bất giác rùng mình, cú chém vừa rồi, hình như còn mạnh hơn cả hấn lúc dùng toàn lực, phải biết hấn bản thân trời sinh thân lực, thanh đại kiếm 7000 cân kia không phải Tướng cấp nào cũng có thể cầm mà vung vẩy dễ dàng như vậy, rốt cuộc tên quái vật này mạnh tới mức nào cơ chứ.

Không có thời gian để suy nghĩ, bởi Từ Phong đã rút thanh đại kiếm đang cắm trên mặt đất lên và tiếp tục truy đuổi, Đỗ Bất Quy không có binh khí trên tay cũng chỉ còn cách trốn chạy cầu kéo thời gian, thế nhưng mà, có chạy được không? Từ Phong càng đánh càng thấy thanh đại kiếm thuận tay, cảm giác đau đớn trong cơ thể càng ngày càng tăng lên báo hiệu cơ thể sắp tới giới hạn chịu đựng, kì năng *Đột phá cực hạn* sắp tới lúc hết hiệu lực, hấn cần phải nhanh hơn nữa kết thúc trận chiến này.

Càng bị thương, chỉ số càng tăng thêm, đó là cách hoạt động của kĩ năng *Thị huyết*, đồng nghĩa với việc kĩ năng *Đột phá cực hạn* có hiệu lực còn lại càng ít, *Thị huyết* sẽ càng trở nên mạnh mẽ. Chỉ số của Từ Phong tăng lên theo từng giây trôi qua, mỗi phút trôi qua là hấn lại nhanh hơn, mạnh hơn một phần. Đỗ Bất Quy là người bị đuổi đánh này giờ là người rồi rằng điều này nhất, đối với thể loại quái vật như thể này, hấn cũng chỉ có thể thăm rũa rồi sau đó dồn linh lực vào cường hóa tốc độ của bản thân chứ không còn cách nào khác, hấn không thể tay không chống lại một kiện Huyền khí a.

Từ Phong càng đánh càng nồn nóng, dù sử dụng *Thuấn bộ*, nhưng tốc độ của hấn cũng chỉ nhanh hơn Đỗ Bất Quy một chút, căn bản không làm nên trò trống gì cả, hấn không có nhiều linh lực như một cường giả Tướng cấp để mà cường hóa tốc độ của bản thân được, số linh lực ít ỏi của hấn còn để sử dụng *Thuấn bộ*, vũ kĩ duy nhất mà hấn biết, tuy vậy còn tốt chán so với Đỗ Bất Quy, hấn có vũ kĩ mà không thể sử dụng, bởi thứ hấn có là một bộ kiếm kĩ, làm thế nào để dùng kiếm kĩ khi không có kiếm cơ chứ.

Hai người một đuổi một chạy, đánh đến long trời lở đất, đám binh lính sau khi nhận ra tác dụng của mình gần như bằng không, đã lui ra phía xa để giữ mạng, tránh “tên bay đạn lạc”.

Hiệu lực của *Đột phá cực hạn* chỉ còn chưa đến 2 phút, Từ Phong buộc phải ép bản thân mình bình tĩnh lại, nghĩ đi, hãy nghĩ đi nào, làm thế nào để có thể giải quyết đối thủ trước mắt. Nghịch Thiên đan ư? Không phải hấn không nghĩ đến, mà bởi vì có trời mới biết phục dụng Nghịch Thiên đan sẽ có phản ứng ra sao, quá mạo hiểm. Đang lúc bế tắc, Từ Phong chợt nhìn thấy đám binh lính đang đứng xung quanh, hấn sực nhớ ra kết hoạch ban đầu của mình, chắc, quả thật hấn bị sức mạnh tới một cách bất chợt làm lú lẫn rồi. Nó một nụ cười lạnh, Từ Phong lầm bầm “1% kinh nghiệm, ta tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 59: Thăng cấp

Đỗ Bất Quy đang bị đuổi giết chợt thấy ánh ánh vồn đang đuổi theo mình đã biến mất, và chỉ mấy giây sau, hấn đã biết được lí do. Chỉ thấy Từ Phong lúc này đang lao vào đám binh lính giống như một tên tâm thần, thanh đại kiếm trên tay không ngừng vung vẩy, mỗi một đường kiếm là một đống chân cụt tay gãy lìa bay lên trời, một cú vung kiếm là mấy tên lính bị chém đứt đôi. Hai mắt của Đỗ Bất Quy như muốn nứt ra, nhìn những binh lính bình thường luôn nói cười vui vẻ với mình không ngừng bị giết chết, hấn không khỏi tức giận đến điên cuồng.

“Aaaaaaahaaaa!!...”, tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng trong màn đêm, kèm theo nó là tiếng kêu gào thảm thiết và tiếng kêu gào thảm thiết, thứ âm thanh duy nhất ngoài thứ âm thanh rợn tóc gáy đó là tiếng kim loại của vũ mâu thật.

“Súc sinh, có giới thì giết ta đây này!!!”, gầm lên một tiếng, Đỗ Bất Quy lao tới chỗ Từ Phong, trên tay là hai thanh kiếm nhật được từ xác của mấy tên lính. Từ Phong hấn biết Đỗ Bất Quy đang lao tới, nhưng hấn mặc kệ, chỉ còn chút xíu nữa là hấn kiếm đủ 1% kinh nghiệm, chỉ cần *Đột phá cực hạn* hết tác dụng, hấn chết là cái chắc, lúc này hấn đang chạy đua với thời gian, tuyệt đối không thể trì hoãn được. Đỗ Bất Quy điên cuồng phóng tới, hấn chỉ định lời kéo sự chú ý của Từ Phong, không hề có ý định giao chiến thực sự, nói đùa sao, là một người sở hữu Huyền khí, hấn quả rõ sự cách biệt giữa Huyền khí và binh khí thông thường, báo hấn cảm binh khí bình thường giao chiến trực diện với một người có thực lực tương đương cảm Huyền khí có khác nào tự sát đầu chừa.

Cơ thể võ giả có thể so với tường đồng vách sắt đối với người bình thường, nếu là vũ khí thông thường trong tay người không tu luyện thì khó có thể làm tổn thương võ giả cỡ như Từ Phong mấy may, nhưng nếu trong tay của một võ giả thì mọi chuyện lại khác, mấu chốt nằm ở tốc độ và lực lượng. Trái với những gì Đỗ Bất Quy suy tính, Từ Phong không hề tránh né lại thanh kiếm tới từ sau lưng, để mặc chúng đâm xuyên qua cơ thể của mình, hoàn toàn không có một chút phản ứng nào, giống như hấn là một xác chết không cảm giác chứ không phải là con người, mặc dù nhìn cái khe to tướng giữa ngực hấn hiện tại, chẳng ai dám tin hấn là con người cả.

Từ Phong vung thanh đại kiếm lên xé đôi một tên lính, vừa đúng lúc hai thanh kiếm của Đỗ Bất Quy xuyên qua người, cả người hấn bỗng trở nên bất động. Ở sau lưng Đỗ Bất Quy thấy Từ Phong bất động, hấn có chút kinh ngạc nhưng tuyệt nhiên không tin rằng chỉ với hai vết đâm vô vắn thế mà có thể kết liễu thân ảnh trước mắt, con quái vật mang theo một cái ló trên ngực mà vẫn nhảy múa như bình thường, đúng lúc này, hấn nâng hấn chợt cảm thấy nguy hiểm tới độ, buông tay khỏi hai thanh kiếm, Đỗ Bất Quy vội vàng nhảy lui về phía sau.

Từ Phong đứng bất động vài giây, sau đó bỗng ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng thét dài giống như đã thú, chỉ thấy linh khí thiên địa giống như thủy triều bao bọc lấy cả cơ thể hấn, hấn giống như là một vòng nước xoáy hút lấy linh khí thiên địa như vũ bão, xương cốt hấn vang lên từng tiếng crack crack, cả người hấn căng cứng lên.

“Chúc mừng chủ nhân đã đạt level 10, thưởng một điểm tiến hóa huyết mạch, một điểm tiến hóa tự do, bí thuật Địa cấp tự chọn!”

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 10

Nhanh nhẹn: 11895 (21411)

Thế lực: 10755 (19359)

Lực lượng: 11565 (20517)

Tinh thần: 6015 (10827)

Linh lực: 1830 (3294)

Trạng thái: *Đột phá cực hạn*, *Bóng đêm huy hoàng*, *Thị huyết*.

Đỗ Bất Quy dường như không thể tin vào mắt mình, tên quái vật này vậy mà có thể đột phá cảnh giới trong lúc chiến đấu, điều khiến hấn cảm thấy kinh khủng đó là lúc Từ Phong tấn cấp, hấn đã cảm nhận được một tia tu vi của Từ Phong, cái quái gì đây, từ này rồi giờ ta chỉ đang chiến đấu với một con quái vật Sĩ cấp cừu phẩm thôi ư, nghĩ đến bản thân mình có tu vi Tướng cấp bát phẩm, Đỗ Bất Quy bất giác nuốt một ngụm nước bọt, từ lúc nào Tướng cấp cao giai như hấn lại trở nên không đáng tiền vậy.

Linh lực trong nháy mắt hồi phục hoàn toàn, chỉ số bản thân như đột phá một đại cảnh giới mà tăng lên vùn vụt, Từ Phong chưa lúc nào cảm thấy mạnh hơn như bây giờ, cảm giác sức mạnh cuộn cuộn trong cơ thể khiến hấn khó có thể kiểm soát bản thân. Đỗ Bất Quy đang cảm thán, chợt nhận ra một điều quan trọng, trước đây Từ Phong chưa đột phá, hấn đã bị đuổi giết như chó nhà có tang, hiện tại thì.....không ồn rồi! Giống như để khẳng định nỗi lo lắng của hấn, Đỗ Bất Quy bỗng thấy Từ Phong quay đầu lại nhìn mình, ánh mắt Từ Phong sắc lạnh khiến cả người hấn giống như là lọt vào hầm băng ngàn năm không thể nhúc nhích được nữa phần. Thứ tiếp theo hấn nhìn thấy đó là một cái mặt nạ tu là đột ngột xuất hiện ở ngay trước mặt mình, sau đó hấn thấy một cơ thể không đầu đang phun máu tung tóe, ô, sao bộ quần áo kia có vẻ quen thuộc thế, giống như bộ quần áo mình đang mặc vậy.....ý thức của hấn chìm dần vào trong hư vô.

Từ Phong một kiếm chém đầu Đỗ Bất Quy, cảm nhận lại tốc độ của bản thân vào rồi khi sử dụng *Thuấn bộ*, đến chính hấn cũng không thể kim được mà sợ hãi, nhanh, quá nhanh, nhanh tới mức kinh khủng, cảm giác như cơ thể hấn tan biến vào không gian, sau đó đột ngột xuất hiện trước mặt đối phương vậy, thì ra đây là cảm giác của võ giả cao giai khi di chuyển, thật là kích thích a.

Từ Phong sực tỉnh lại, bỏ cha rồi, này giờ không để ý thời gian, *Đột phá cực hạn* sắp hết hiệu lực, tác dụng phụ khiến cơ thể bị tổn thương chỉ là thứ yếu, vấn đề ở chỗ sử dụng Song trọng *Đột phá cực hạn* sẽ khiến cơ thể hấn mất khả năng hành động trong một khoảng thời gian, đối với tình cảnh của hấn hiện tại, bất động một phút cũng đủ khiến hấn chết vài chục lần rồi. Mặc kệ cơ thể đang đau đớn, Từ Phong nhảy lên mái nhà gần đó, chuẩn bị chạy trốn chết trước sự ngỡ ngàng của đám binh lính còn sống sót xung quanh. Cơ mà, kế hoạch lúc nào cũng tuyệt vời, chỉ tiếc đôi nó luôn luôn tan nhún.

“Người nghĩ giết thủ hạ của ta mà còn chạy trốn được ư, cút trở về cho ta!” một tiếng nói gần đây vang lên trong không trung, Từ Phong chỉ kịp thấy một bóng trắng lóe lên trước mắt mình, sau đó cả người hấn bỗng nhẹ bẫng, đến lúc hấn kịp phản ứng thì cả người hấn đã đáp xuống mặt đất. Một tiếng nổ cực đại vang lên kèm theo là một cột đất đã bắn tung lên không trung khiến khói bụi bay mù mịt, mặt đất giống như rung lên trước sự va chạm của cơ thể hấn, cả người Từ Phong bất động nằm giữa một cái hố siêu lớn, mặt đất vô tan tành tạo thành một cái hố sâu cả chục mét.

Thật ngạc nhiên một điều rằng, Từ Phong hấn vẫn chưa tan xương nát thịt từ cú va chạm đó, với lực đạo đủ để phá nát mặt đất được làm từ đá cứng, đến cả một võ giả cũng sẽ biến thành một bãi thịt vụn chứ đừng nói là còn sống, áy vậy mà Từ Phong hấn vẫn sống, tuy chỉ còn một hơi thở nhưng đích thì vẫn còn sống. Toàn thân hấn không còn tìm thấy một chỗ nào lạnh lạn nữa, ngoại trừ phần đầu, tay chân của hấn đều đã gãy, phần nhục thể đằng sau lưng hấn đã biến thành thịt vụn, phía đằng trước cũng không khá hơn là bao khi chúng đang trong trạng thái nứt vỡ lung tung, toàn bộ xương của cơ thể hấn đều biến thành mảnh vỡ, thứ duy nhất lành lặn đó chính là cánh tay trái của hấn.

Thứ duy nhất Từ Phong cảm nhận được đó là đau, quá đau, một cơn đau khủng khiếp khiến một người đã trải qua bao đau đớn như hấn muốn há miệng gào thét, nhưng đến cả nội tạng của hấn cũng đã biến mất, đừng nói là gào thét, đến cả thở hấn cũng không làm được.

Một thân ảnh mặc bạch y, tay cầm quạt đột ngột xuất hiện trước đồng hồ đen có thể miễn cưỡng được coi là “Từ Phong”, khuôn mặt hấn vô cùng anh tuấn, thậm chí có thể so sánh với thể loại yêu nghiệt như Từ Phong, khóe miệng lúc nào cũng cười mỉm nhẹ nhàng, lúc này hấn đang nhìn xuống cái “tác phẩm” mà mình vừa tạo ra, nở một nụ cười giễu cợt:

“Ha, đúng là quái vật, ăn một đòn trực diện của ta mà vẫn chưa chết, với thương thế của ngươi ngày hôm qua mà vừa rồi đã có thể hồi phục lại, thậm chí còn đủ lực chém chết thuộc hạ của ta, hi vọng lần này ngươi cũng sẽ khôi phục được, thành chủ đại nhân rất có hứng thú với ngươi đó, ha ha ha!!!”

Từ Phong thoáng nghe thấy tiếng nói, hấn miễn cưỡng giương dậy tinh thần có chút tán loạn của mình mà mờ mắt ra, *Phân tích nhân* vẫn còn đó, hấn chưa từng giải trừ nó:

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại.

Vương cấp tứ phẩm.

Nhanh nhẹn: 81460

Thể lực: 79033

Lực lượng: 77665

Tinh thần: 40455

Linh lực: 59300

Mặc dù tinh thần của hấn có chút mong lung, nhưng điều đó cũng không ngăn Từ Phong thăm mắng một tiếng “Con mẹ nó!” ở trong đầu, cái gì đấy, đánh Sư cấp Tướng cấp ra mặt, giết Tướng cấp thì xuất hiện trùn cuối Vương cấp, Từ Phong hấn hiện tại không thể hiểu nổi bản thân hấn rốt cuộc là nhân vật phụ hay là nhân vật chính nữa. Nhân vật phụ mà có hệ thống nghịch thiên? Không hợp lí lắm, thể nhưng mà nhân vật chính thể loại gì như hấn, hờ một chút là ăn hành sống dở chết dở, lỗ như hấn chết thật thì sao? Thăm giết mình một cái, ý chỉ của Từ Phong trở lại hiện thực, mấy suy nghĩ vừa rồi là sao vậy, chết đến nơi rồi còn nghĩ vãn vơ. Nhìn mấy dòng chỉ số cao tới mức khiến người khác thổ huyết của tên Vương cấp tứ phẩm kia, Từ Phong nhếch miệng cười khổ trong đau đớn khi cử động, gờ thi hấn lại mong mình trở thành nhân vật chính bằng mọi giá a, chỉ có hào quang nhảm nhí của nhân vật chính mới có thể giúp hấn thoát khỏi lúc này.

Những dòng suy nghĩ hỗn loạn đó là thứ duy nhất mà đầu óc đang dần tiến vào hôn mê của Từ Phong có thể nghĩ được lúc này. Y Mộng Lăng nhìn thân ảnh máu me bê bết trước mặt bất động không phản ứng, tuy nhiên hấn vẫn có thể cảm nhận một chút sinh cơ cơ còn chưa tắt, ngó thấy chiếc mặt nạ vẫn còn nguyên vẹn, hấn hử một tiếng, cúi xuống thò tay muốn gỡ nó xuống, xem thử đằng sau chiếc mặt nạ này là người hay quỷ.

“Cút ngay, không được chạm vào chàng ấy!!!”

Bàn tay hấn vừa chạm vào chiếc mặt nạ, bỗng lông tóc trên người hấn dựng đứng hết cả lên, thân ảnh hấn biến mất tại chỗ, nhưng đã muộn, chỉ thấy một quạ cầu lửa màu xanh lam bắn thẳng vào người hấn, sau đó nổ tung tại chỗ, hắt văng cơ thể hấn ra đằng sau. Một nữ tử toàn thân mặc bạch y bỗng xuất hiện bên cạnh chỗ Từ Phong đang nằm, hai bàn tay khẽ múa, cơ thể Từ Phong từ dưới đất bay lên, trôi nổi trên không trung, sau đó cứ như vậy bay theo nữ tử bạch y rồi khỏi nơi đây, trong nháy mắt đã mất dạng trong màn đêm.

Thở ra một búng náy, Y Mộng Lăng cả người chặt vật, trên thân vô số vết cháy nám đen, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, hấn nhìn theo hướng nữ tử áo trắng rời đi mà sắc mặt trắng bệch: “Cứu phẩm Vương cấp!!!”

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tuyệt sắc nữ tử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hự!”, hít sâu một hơi, Từ Phong đột ngột mở mắt ra, bật ngồi dậy, cả người ướt đầm mồ hôi, chợt một cơn đau thấu xương tràn ngập khắp người khiến hấn không kim được mà kêu rên lên một tiếng khe khẽ. Cảm giác cơ thể vô cùng đau đớn, đầu óc choáng váng, hấn đưa tay lên xoa đầu, chợt nhận ra cánh tay hấn được băng bó vô cùng cẩn thận, đưa mắt xuống nhìn, hấn có thể thấy toàn bộ cơ thể hấn được cuốn trong băng vải màu trắng tinh. Hoi có chút đau đầu, hấn tự hỏi là chuyện gì vừa mới xảy ra.

Bỗng một chuỗi các hình ảnh chợt nổ tung trong đầu hấn như những thước phim quay chậm, dơ người ra một lúc, Từ Phong nở một nụ cười khổ, vậy là ta lại mới suýt chết thêm lần nữa. Hấn đã nhớ lại những việc hấn đã làm, đột nhập phủ thành chủ, tiễn Mạc thiếu gia cùng một đám vô danh tiểu tốt lên bàn thờ giẫm gãi khóa thân, kịch chiến với Tướng cấp bát phẩm rồi đánh bại hấn, đột phá trong lúc nguy nan, sau đó bị một Vương cấp tứ phẩm đập dẹp lép như con ruồi, nhất nhất hấn đều nhớ lại.

“Nữ tử bạch y đã cứu mình là ai nhỉ? Mình đâu có quen biết nhiều người ở thế giới này đâu.”, Từ Phong lầm bầm, ngửi mùi thơm thoang thoảng trên chiếc giường hấn đang nằm, hấn không khỏi nghi hoặc, cái mùi này chắc chắn là của một nữ nhân, hấn chính là người đã cứu hấn, vấn đề là nữ tử duy nhất quen biết hấn nhiều hơn vài ngày chỉ có Diệp Thủy Lan, trưởng hợp này bị loại ngay lập tức, người còn lại là Vương Bảo Nhi, tuy hấn đoán có năng có xuất thân bất phàm, nhưng thực lực thì chẳng ra đâu vào đâu đâu cả, làm sao có thể cứu hấn từ tay một Vương cấp cơ chứ.

Lắc lắc đầu, hấn loại bỏ mấy suy nghĩ này ra khỏi đầu, nếu không tìm được đáp án, hấn không muốn phí sức đi tìm hiểu nữa, bây giờ hấn quan tâm tới cơ thể đang đau nhức của hấn hơn là mấy thứ khác, hấn vẫn chưa quên thảm trạng của bản thân khi dính một đòn trực diện của cao thủ Vương cấp kia, nhớ lại chỉ số cơ bản của tên Vương cấp đó, Từ Phong không nhịn được mà chửi thề, con bà nó, thảo nào người ta luôn nói dưới Vương cấp đều là rác rưởi, cách biệt giữa Tướng cấp và Vương cấp thật là con mẹ nó kinh khủng.

Thoảng kiểm tra cơ thể một chút, Từ Phong khẽ thở phào một cái, tuy cơ thể hấn vẫn còn đau đớn không thôi, nhưng hấn vẫn còn chịu được, đáng chú ý đó là cơ thể gần như bị nghiền ra thành thịt vụn của hấn đã vô cùng thần kì khôi phục lại, cũng không hấn là hoàn toàn khôi phục, nhưng ít nhất thì cũng xương ra xương, cơ ra cơ, thịt ra thịt, chứ không phải là một đồng hồ đen bày nhầy như lúc trước. Chỉ có một vấn đề khiến hấn khó hiểu đó là, kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* khi khôi phục cơ thể hấn chắc chắn phải cần một lượng linh lực khổng lồ, nhưng lúc đó hấn đang hôn mê bất tỉnh lại vừa mới kịch chiến xong, đào đâu ra linh lực để khôi phục cơ chứ, kiểm tra tuổi thọ của bản thân thì không thấy có chút thay đổi nào, vẫn là 20 năm như cũ, có chăng thiếu đi vài ngày là cùng, chứng tỏ *Tái sinh siêu tốc* không hề lấy đi sinh mệnh lực của hấn, thật là kì lạ.

Thở dài một cách ngao ngán, đã có quá nhiều thứ bất thường xảy ra rồi, Từ Phong không muốn suy nghĩ thêm nữa, lúc này hấn mới có dịp quan sát xung quanh nơi ở của mình, đó là một căn phòng rộng đầy đủ tiện nghi, ở góc nhà có một cái giường lớn, hấn lúc này đang nằm ở trên đó, đưa mắt ra khung cửa sổ, hấn có thể nhìn thấy bầu trời đêm cùng những lâu các cao ngất phía xa, chứng tỏ căn phòng này cũng nằm ở trên cao, ít nhất đó là những gì mà Từ Phong có thể đoán được.

Nhẹ nhàng cử động thân hình một chút, sau khi chắc chắn rằng cơ thể của hấn ngoài những cơn đau ra thì có thể tự do di chuyển, hấn khẽ đứng dậy, chậm rãi lê bước tới bên cửa sổ. Từ khung cửa sổ, hấn có thể nhìn thấy toàn cảnh bên ngoài, dường như những gì hấn đoán là chính xác, căn phòng hấn ở đúng thật là đang ở trên cao, đoán chừng là trên 6-7 tầng lầu gì đó. Nhìn khung cảnh náo nhiệt trên những con phố bên dưới, hấn chép miệng một cái, xem ra thời gian vẫn chưa qua lâu kể từ lúc hấn được cứu, không có lí do gì phủ thành chủ không nổ tung lên sau khi biết Mạc thiếu chủ đã biến thành vài khúc thịt người, nhưng toàn thành vẫn bình tĩnh như thế này, chứng tỏ chưa ai phát hiện ra.

Như vậy cũng tốt, hấn càng có thêm thời gian chữa trị thương thế, rồi mất khỏi những cơn phổ lung linh dưới ánh sáng đèn lồng, hấn lo lắng quay sang bên cạnh, sau đó thì, cả người hấn đóng cứng lại, hai mắt hấn mở lớn hết cỡ, miệng hấn bắt gặp há ra không ngậm lại được. Theo hướng nhìn của hấn chiếu ra, có một cây cổ thụ vô cùng cao lớn, thân cây vươn lên cao hơn cả tòa nhà hấn đang ở, cảnh là xum xuê tươi tốt, nếu chỉ có bấy nhiêu thôi thì tuyệt đối không thể nào khiến Từ Phong thất thố như vậy. Vấn đề đó là ở trên một cành cây ngay trước mặt hấn, một nữ tử vận bạch y đang ngồi, mái tóc màu trắng dài bay phất phơ trong gió đêm, đôi vai thon gọn dễ trần, dưới ánh trăng sáng bóng lên như ngọc, vòng eo nhỏ nhắn tương chừng chỉ vòng tay một cái là có thể ôm gọn vào trong lòng, kiều đồn nở nang nhưng không quá to, vô cùng tương xứng với vòng eo mảnh khảnh, nàng ngồi quay lưng về phía hấn, ngửa đầu lên nhìn vào vầng trăng tròn ở trên cao, đôi chân thon dài trắng nõn đang đưa qua lại.

Nhìn vào năm cái đuôi cáo trắng muốt to lớn đang khẽ khàng cử động sau lưng nàng cùng với một đôi tai cao trên đỉnh đầu, Từ Phong có ngu ngốc đến mấy cũng nhận ra nàng không phải là nhân loại. Nhưng mà nhân loại hay không, điều đó có quan trọng hay không? Nuốt nước bọt đánh “lực” một cái, Từ Phong thở hắt ra, hấn có thể thề rằng, cả đời hấn chưa từng được chứng kiến một khung cảnh tuyệt mĩ đến như vậy, tuyệt mĩ tới mức khiến tim hấn muốn ngừng đập, đến tâm trí kiên định của hấn cũng dừng hoạt động trong thoáng chốc.

Ngay lúc hẳn vừa phục hồi một chút tinh thần, nữ tử trước mắt giống như nghe thấy tiếng thờ hất ra của Từ Phong, chợt quay đầu lại nhìn thẳng vào hẳn. Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt của nàng, đại não của hẳn lại rơi vào trạng thái ngừng hoạt động, chỉ thấy đó là một khuôn mặt đẹp tới mức hẳn không thể nào có thể diễn tả bằng vốn từ ngữ ít ỏi của bản thân, gương mặt nàng trắng trẻo hồng hào, đôi mắt to tròn long lanh giống như là giọt sương ban mai trên lá cây, lông mi dài cong vút càng khiến đôi mắt nàng trở nên quyến rũ khó tả, bên dưới sống mũi dọc dừa là đôi môi anh đào nhỏ nhắn đỏ tươi giống như một trái dâu chín mọng.

Nhìn thấy Từ Phong đang đứng chết trân nhìn mình, nữ tử đó khẽ a lên một tiếng, thần hình yếu diệu giống như một cơn gió nhẹ bay đến bên người hẳn. Từ Phong đang thất thần chợt nghe thấy tiếng y phục bay trong gió, sau đó là một thân ảnh trắng tinh xuất hiện bên cạnh hẳn, một hương thơm quen thuộc thoang thoảng bay vào mũi hẳn khiến hẳn không tự chủ được mà hít một hơi thật sâu. Sự tỉnh lại, hẳn nhận ra là mình vừa để một người không quen biết tiếp cận, sự cảnh giác của một sát thủ ngay lập tức quay trở lại với hẳn, Từ Phong mặc kệ cơ thể chưa khôi phục hoàn toàn, lập tức nhẩy lui về góc phòng, hai mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của bạch y nữ tử, cả người tiến vào tư thế chiến đấu.

Trước hành động của Từ Phong, nữ tử bạch y hơi nghiêng đầu, sau đó nở một nụ cười như trăm hoa đua nở, mầu đơn khoe sắc, khiến căn phòng có chút tăm tối giống như sáng bừng cả lên, thậm chí khiến Từ Phong trong trạng thái chiến đấu phải cắn đầu lưỡi, dùng sự đau đớn của bản thân để không bị cuốn vào nụ cười đó, dù thấy mỹ lệ của nàng cao tới nhường nào. Nàng nhìn Từ Phong, ánh mắt tràn ngập sự vui mừng, mở cái miệng nhỏ nhắn của mình, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Chàng tỉnh lại rồi à?”

Nghe âm thanh của nàng, cả người Từ Phong giống như thiếu mất mấy khúc xương, thần thể hẳn có chút mềm nhũn ra, cái quái gì đây, một giọng nói trong vắt như nước suối nhưng bằng một cách nào đó lại mang theo một tia quyến rũ vô bì, hơn nữa lại vô cùng tự nhiên không chút gượng ép, giống như sự mỉa hoặc này trời sinh đã là một thể với nữ tử trước mắt vậy. *Phân tích nhân* của hẳn được khởi động, trước khi biết được đối phương là bạn hay thù, để đảm bảo chắc ăn thì trước hết là nên tìm hiểu thực lực đã.

Chỉ là ngay khi hẳn nhìn thấy chỉ số của nàng, đặc biệt là dòng chữ “Vương cấp cứu phẩm” to đùng trôi nổi bên cạnh thân ảnh của nàng, Từ Phong không khỏi há miệng rên rỉ một tiếng, ta fuck, thật là ngu ngốc mà, ta đang cảnh giác cái gì cơ chứ, một Vương cấp cứu phẩm động nhẹ một ngón tay cũng đủ nghiền hẳn ra bột mịn, để phòng cái rắm á, nếu người ta muốn gây bất lợi cho bản thân hẳn thì đã làm từ lâu rồi, hẳn có để phòng thì cũng vô lực phản kháng.

Bạch y nữ tử thấy Từ Phong há miệng rên rỉ, thần hình yếu diệu của nàng nhào tới bên cạnh hẳn, nắm chiếc đuôi trắng muốt bao bọc xung quanh người hẳn vô cùng nhẹ nhàng, nàng dịu dàng nói: “Chàng sao rồi, động tới vết thương nên bị đau à? Ài, chẳng chưa khôi phục hoàn toàn, đứng cứ động mạnh chứ...” nói đoạn nắm chiếc đuôi cuốn ngang người hẳn, trực tiếp nâng cả cơ thể hẳn lên không trung, sau đó nhẹ nhàng đặt hẳn xuống chiếc giường ban nãy hẳn đã nằm.

Từ Phong nằm xuống, nhìn nữ tử tuyệt sắc đang đứng bên giường mà ngẩn ngơ, cô ta chắc hẳn là một hóa hình yêu thú, điều đó có thể giải thích cho mấy cái đuôi cùng đôi tai cao trên đầu nàng, nhưng mà chẳng phải yêu thú thì nhất phải đạt tới thất giai, tức tương đương với Thánh cấp vô giả mới có thể hóa thành hình người sao, tại sao nàng chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm lại có thể làm được, hơn nữa, mùi hương trên người nàng giống hệt với mùi mà Từ Phong hẳn người thấy trên giường lúc tỉnh dậy, chắc hẳn nàng chính là người đã cứu hẳn, nhưng tại sao nàng lại cứu hẳn, đúng hơn là tại sao một yêu thú hóa hình lại cứu một nhân loại nhỏ bé yếu đuối như hẳn, hơn nữa, nhìn vào biểu hiện này giờ của nàng, hẳn có thể khẳng định nàng vô cùng có hảo cảm với hẳn, thế này là thế nào.

Bàn tay của hẳn chợt chạm vào cái đuôi trắng muốt của nàng ở gần đó, hẳn có thể cảm nhận được lớp lông mềm mại như tơ lụa qua bàn tay của mình, cảm giác này.....có chút quen thuộc. Một tia sáng lóe lên trong đầu Từ Phong, hẳn ngạc nhiên nhìn bạch y nữ tử, miệng lắp bắp: “Nàng...nàng là...nàng chính là tiểu hồ ly đó!!”

Bạch y nữ tử nhoen miệng cười rạng rỡ, gật đầu vô cùng hài lòng, cơ thể mềm mại không xương của nàng sà vào lòng hẳn, giọng nàng thờ thề vang lên: “Giờ chàng mới nhận ra sao...”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 61: Hồ Phi Nguyệt

Nằm trên giường, Từ Phong trần trụi nhìn nữ tử bạch y mà không nói nên lời, thật đấy à, ta chỉ đoán bừa thôi mà trúng mới ghê chứ, mai sau có thất nghiệp chắc đi làm thầy bói coi tướng số cũng sống được qua ngày. Thời nào, dùng có nghĩ linh tinh nữa, lắc lắc đầu, Từ Phong nhồm người dậy, hai tay ôm lấy vai bạch y nữ tử đấy ra, bàn tay hẳn chạm vào da thịt mềm mại của nàng khiến trong lòng hẳn ngứa ngáy. Tự lấy tay vô một phát vào đầu mình, hẳn tự hỏi rằng phải chăng định lực của bản thân quá yếu hay nàng ta quá quyến rũ, câu hỏi này thì chỉ có trời mới biết, có lẽ là cả hai, đừng quên là hẳn dùng hợp linh hồn với một tên “Từ Phong” khác có sở thích biến thái với Diệp Thủy Lan a, còn về nữ nhân này thì nàng chính là định nghĩa của cụm từ “quyến rũ” rồi.

Hít một hơi thật sâu, Từ Phong dùng một khuôn mặt vô cùng nghiêm túc nhìn nàng, mặc dù lúc bình thường mặt của hẳn cũng không khác gì với một khối băng trời vạn năm trên biển cả, có lẽ là bây giờ hẳn.....nghiêm túc hơn chút xui mà thôi.

Bạch y nữ tử nhìn Từ Phong nghiêm mặt mà hơi nghiêng nghiêng đầu, biểu hiện trên mặt vô cùng đáng yêu, thiếu chút nữa khiến hẳn không dám nhìn thẳng vào mặt nàng, chỉ ít sự thật là vậy cho đến khi nàng cất tiếng hỏi: “Sao vậy, có vấn đề gì à?”

Khẽ dang hắng một tiếng lên tinh thần, Từ Phong cất lời

“Nàng đứng thực là tiểu hồ ly đó?”

“Đúng”

“Là tiểu hồ ly bị thương gần chết trong rừng được ta cứu?”

“Đúng”

“Là tiểu hồ ly vẫn nằm ngủ trong lòng ta?”

“Đúng”

Nhìn nữ tử dùng một khuôn mặt tinh rụi trả lời từng câu hỏi của mình, Từ Phong không khỏi cảm thấy như đau, hẳn yếu ớt nói: “Tại sao.....”

“Tại sao lại cứu chàng đúng không?” nữ tử ngay lập tức tiếp lời hẳn.

“Phải, nếu là để trả ơn ta đã cứu nàng thì hoàn toàn không cần thiết, cứu nàng chỉ là một việc nhỏ nhặt, không có gì đáng để trả ơn cả.” mặc dù có chút dỗi lòng, cứu nàng ta nào có phải là chuyện gì nhỏ nhặt đâu, hẳn đã phải tiêu hao 11 năm tuổi thọ trong số thọ nguyên ít ỏi của hẳn để làm như vậy, nhưng thật sự hẳn không muốn có chút dính liú nào tới nàng ta cả. Hẳn luôn tin rằng mình đang ở trong một cuốn tiểu thuyết nào đó, và với kinh nghiệm duyệt qua hàng trăm cuốn tiểu thuyết, hẳn luôn có thể tìm được con đường để tránh né trở thành nhân vật chính. Mồ tip cứu nữ nhân xong được nàng ta đi theo đích thị là kiểu của nhân vật chính, lẽ đương nhiên hẳn muốn tránh càng xa càng tốt rồi, mặc dù thực lòng mà nói, hẳn cũng là một

người đàn ông có đầy đủ “tinh kiện phụ tùng và công năng”, nói hẳn không động lòng trước nàng là chuyện không thể.

“Chuyện nhỏ?”, bạch y nữ từ hỏi lại với một giọng giễu cợt, sau đó giữ đúng tông giọng như thế, cả người ngã về phía trước, khuôn mặt nàng khẽ sát mặt hắn, nở một nụ cười ma mãnh, nàng nói: “Chẳng nghĩ ta không biết gì cả ư?”.

Nhìn thẳng vào mắt nàng, Từ Phong có thể thấy một tia giễu cợt trong đó, một mùi thơm tràn thẳng vào mũi hắn khiến hắn có chút miêng đắng lưỡi khô, nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, hắn nói: “Biết gì cơ?”

Khẽ thở dài một tiếng, bạch y nữ từ ngồi ngay ngắn lại trên giường, hai bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc, dùng đôi mắt ngập nước long lanh như trăng dưới đáy nước mà lườm hắn, nhỏ giọng nói:

“Chẳng thừa biết ta là một hóa hình yêu thú, thực lực của một hóa hình yêu thú tin rằng không nói chẳng cũng rất rõ ràng, có thể nói cảm nhận của bọn ta về mọi thứ xung quanh mạnh hơn nhiều so với nhân loại, mặc dù lúc đó ta bị thương nặng chút chút nữa mất mạng, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được sinh mệnh lực ít ỏi của chàng giam đi lúc cứu ta, dùng chính tuổi thọ của bản thân để cứu một con yêu thú mới gặp lần đầu tiên, mặc dù tuổi thọ của bản thân chẳng còn bao nhiêu. Từng đó li do, đã đủ để ta trả ơn chàng chưa?”

Miền cường cười cười, Từ Phong nói: “Nói vậy thì cũng đúng, nhưng lúc đó ta chỉ định cứu lấy một sủng vật mà thôi, chẳng phải yêu thú bọn nàng thủ ghệt con người sao, một yêu thú như nàng cứu một nhân loại như ta có vẻ không thích hợp lắm. .”

Ngắn người ra một chút, nữ từ che miệng cười khúc khích, một ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhẹ đưa ra điểm một cái vào trán Từ Phong: “Nhân loại? Đừng cố mà lừa ta, bất kì ai cũng có thể làm nhân loại trừ chàng ra.”

“Dựa vào đâu mà nàng nói như vậy?”

Nữ từ không nói gì mà chỉ lấy đuôi cuốn lấy cánh tay trái của hắn, khẽ ma sát với lớp giáp cốt trên tay hắn, ngụ ý không cần nói cũng biết.

Liếc nhìn cánh tay trái của mình, Từ Phong vẫn không bỏ cuộc: “Đó chỉ là di chứng tu luyện của ta mà thôi. .”

“Chẳng nghĩ đối với một yêu thú như ta thì điều gì là mấu chốt để tăng cường tu vi?” nữ từ ngắt lời.

“Đương nhiên là tu luyện. . .không đúng, đối với yêu thú thì quan trọng nhất là huyết mạch đúng không.” nói đến đây, hai mắt Từ Phong chợt mở to ra, hắn rơi vào bẫy của nàng rồi.

“Không sai, vậy chẳng nghĩ một yêu thú hóa hình như ta huyết mạch sẽ mạnh hay yếu, đương nhiên là mạnh đúng chứ, cảm giác của ta về huyết mạch vô cùng linh mãnh, ngay vào lúc chàng nhét viên đan được kì lạ đó cho ta, ta đã cảm nhận được huyết mạch của bản thân bị áp chế hoàn toàn, thay vào đó là một loại huyết mạch vô cùng mạnh mẽ khác, và nó không phải là huyết mạch của yêu thú cũng như con người, chính nó đã cứu mạng ta, và tình cờ trên người chàng ta lại cảm nhận được huyết mạch mạnh mẽ đó. Chẳng nói chàng có phải là nhân loại không?” nữ từ tìm tòi cười.

“Được rồi, nhưng nàng đã cứu ta rồi, chúng ta không nợ nần gì nhau nữa, vì sao nàng lại tò ra quan tâm ta đến vậy?”

“Ta thích, vậy thôi, ta đã sống đến mấy trăm năm rồi, đây là lần đầu tiên ta gặp một người thú vị như chàng, hơn nữa, so với những gì chàng đã bỏ ra để cứu mạng ta, việc ta cứu chàng dường như có chút quá dễ dàng rồi, không thể nói là không nợ nần gì được.”

Ôi mẹ ơi, sao ta suốt ngày gặp phải những thể loại vô lí thế này cơ chứ, trước thì là Tiểu Linh, giờ thì đến tiểu hồ ly này, Từ Phong không khỏi ôm đầu kêu khổ thầm trong lòng, càng muốn nàng ta tránh xa mình để tránh dính phải mớ típ nhân vật chính thì nàng ta lại càng bám lấy, hẳn chịu thua rồi, mà hẳn không chịu thua thì cũng vô lực để phản kháng a. Nàng ấy đã tự nhận là một hóa hình yêu thú rồi, mặc dù không biết tại sao bây giờ nàng ấy chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm mà không phải Thánh cấp, nhưng chỉ vậy thôi đã đủ để khiến hắn không thể có ý kiến gì rồi. Cuối cùng hắn cũng chỉ có thể chửi tên tác giả vô danh nào đó đã ép hắn làm nhân vật chính mà thôi.

Nhìn Từ Phong cúi đầu chịu thua, nữ hồ ly cười khê, nhẹ nhàng chui rúc vào trong lòng hắn, nhỏ nhẹ nói: “Chàng được một nữ từ tuyệt sắc chăm sóc như thế này mà còn không hài lòng ư?”

Trung ra cái mặt “ta đang hài lòng đến phát khóc đây này”, hẳn liếc nhìn thân ảnh trắng muốt đang nằm trong lòng hắn, cả người chợt trở nên nóng ran, tiểu đệ của hắn dựng đứng lên như cột cờ, khẽ chọc vào mông bạch y nữ từ.

Đang rúc vào ngực Từ Phong, nữ từ chợt thấy có thứ gì đó cứng cứng chọc vào mông mình, hơi ngạc nhiên một chút, nàng chợt ồ lên một tiếng, gương mặt khẽ ửng hồng, đôi mắt híp lại một cách vũ mị, ghé miệng vào sát tai hắn, hơi thở thơm tho phả ra khiến Từ Phong rung mình: “Chàng không thành thật nha!”

Từ Phong cười khổ, bà cô của tôi ời, làm gì có một nam nhân còn đầy đủ “tinh kiện phụ tùng” nào có thể chịu được khi trong lòng là một cơ thể nữ nhân đẹp tựa tiên nữ, đang tỏa ra hương thơm nức mũi cơ chứ, trừ khi hắn là thái giám, cơ mà đương nhiên Từ Phong hẳn không phải.

Cười khòa lấp đi sự bối rối, hắn nói: “Nói chuyện này giờ, ta vẫn chưa biết tên của nàng nhi, hay đúng hơn là nàng có tên hay không?”

“Chẳng muốn biết tên của ta thì phải nói ra tên của mình trước chứ, khi yêu thú hóa hình thành nhân loại thì cũng có thể coi như là một nhân loại rồi, đương nhiên phải có tên.”

“Ta tên Từ Phong, có lẽ họ ta là Diệp, nhưng mà ta không thích, cứ gọi Từ Phong là được rồi.”

Thoát khỏi l-ng ngực của hắn, bạch y nữ từ ngồi dậy, nở một nụ cười tươi tắn khiến hai mắt Từ Phong nhìn như muốn rơi cả tròng mắt ra ngoài, nàng nói: “Ta tên Hồ Phi Nguyệt!”

Đưa tay捏éo một phát đau điếng lên đầu, Từ Phong cười khổ sờ: “Phi Nguyệt tiểu thư đúng không, ta biết nàng là một hồ ly, nhưng nàng có thể thu hồi một chút nộ thuật lại được không, ta sợ đang nói chuyện với nàng mà ta vỡ tim mà chết mất.”

Hồ Phi Nguyệt chợt chồm người tới, hai tay vòng qua cổ hắn, khuôn mặt nàng cách mặt hắn chỉ chưa đến 10cm, cười nói: “Ta nào có sử dụng chút mị thuật nào đâu, còn về vụ vỡ tim, ta nhớ không nhầm thì tim của chàng cũng đã vỡ nát mấy lần rồi, cũng đâu có sao. .”

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kì sát mà tìm hân như muốn nhảy ra ngoài, hắn vội vàng đẩy Hồ Phi Nguyệt ra: “Vậy chỉ ít nàng cũng không nên thân cận ta quá chứ, nam nữ thụ thụ.”

“Ta mặc kệ cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, chẳng phải chàng suốt ngày ôm ấp ta trong lòng sao, hơn nữa lúc ở trong rừng còn cố tình khóa thân đứng trước mặt ta nữa, sao lúc đó không thấy chàng nói mấy câu này đi” Hồ Phi Nguyệt trực tiếp ngắt lời, không để cho hắn nói hết.

“Lúc đó ta nào có biết nàng là hóa hình yêu thú, nếu biết thì. . .”

“Không được lấy lí do, sự thật vẫn là sự thật mà thôi, và lại, được một mĩ nhân như ta thân cận, chàng không muốn sao, hay là chàng có sở thích biến thái nào khác, ví dụ như là. với đàn ông chẳng hạn.” Hồ Phi Nguyệt hai tay che miệng, làm một bộ dáng kinh ngạc nhìn hắn.

Từ Phong đang lấy một chén nước trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường để uống cho đỡ bối rối, nghe thấy Hồ Phi Nguyệt nói mà hẳn không kim được phun luôn ngụm nước trong miệng ra ngoài.

“Ta không có thú vui như vậy!!” Từ Phong nói mà gần như hét lên.

Tiếp tục rúc vào lòng Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt nở một nụ cười mãn nguyện: “Ta cũng đoán như vậy a.” nói đoạn khẽ cọ cọ má vào ngực hắn.

Từ Phong nhìn Hồ Phi Nguyệt vẫn giữ thói quen giống như vẫn còn ở dạng tiểu hồ ly mà không khỏi cảm nín, đến tận bây giờ hắn vẫn chưa hiểu chuyện quái gì đang xảy ra nữa, hẳn chỉ có thể tóm gọn lại là hiện tại hắn đang “được” một nữ nhân đẹp đến mức nghịch thiên ưa thích, đại loại vậy.

Nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ, Từ Phong lâm bầm: “Rốt cuộc người muốn dẫn cuộc đời của ta đi theo hướng nào hà cái tên tác giả chết tiệt kia!!”

p/s: Đồi lòi của tác giả: “Ôi trời mọi người không biết tác ngồi nghĩ lòi thoải với tính cách của nhân vật Hồ Phi Nguyệt này đau đầu ra sao đâu, chi tiết thì ko thể nói rõ ko thì hông truyền mắt, cơ mà tác đang kể khổ nên mọi người đừng để ý”=))

p/s (2): Nhân vật Từ Phong có năng lực tiềm ẩn "break 4th wall" nhẹ, tức là thanh niên này ý thức được mình là một nhân vật trong truyện, mặc dù không chắc chắn hoàn toàn về điều đó nhưng đích thực đó là những gì hắn nghĩ, vậy nên mọi người đừng ngạc nhiên nếu main của chúng ta buông lòi oán hận tới tác a. =))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Vô đề

Hết cách, Từ Phong có oán hận thể chứ oán hận nữa cũng không thể thay đổi được sự thật là hắn bị một nữ từ tuyệt đẹp đeo bám lấy, thực tế mà nói thì trong trường hợp này sẽ có 99.99% nam nhân trên toàn thế giới này vô cùng nguyên ý được như hắn, 0.01% còn lại toàn đám đồng tính hết nên bỏ qua, Từ Phong hẳn không phải là không nguyên ý, chỉ là hắn cứ cố cảm giác đủ bản thân có làm bất kì thứ gì thì cũng không thể thoát khỏi cái kiếp làm nhân vật chính.

Mệ nó chứ, đã thế lão từ sẽ làm nhân vật chính cho vứa ý “người”, nhưng đừng mong rằng ta sẽ hành động như một quân tử gì gì đó, rủa thầm trong đầu, Từ Phong ra một quyết định trái với những gì hắn muốn. Bỗng hắn thấy mũi mình ngứa ngứa, hắt xì một cái thật mạnh, hắn tóm lấy cái đuôi trắng muốt đang ve vẩy trước mặt mình: “Nàng rành quí nhì!”

“Hì, rành chứ, chàng vừa nghĩ gì vậy, tự nhiên thấy chàng nghiêng răng nghiêng lợi như muốn giết ai đó vậy,” cười khê một tiếng, Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng nói, mấy cái đuôi vẫn dong đưa qua lại trước mặt Từ Phong.

Ta nghĩ gì á, đương nhiên là tìm cách tống cổ đi chỗ khác cho rảnh nợ rồi, cơ mà nghĩ thì nghĩ, có cho vàng hấn cũng không dám nói ra miệng, chỉ có trời mới biết kết cục của hấn sẽ như thế nào nếu phun ra mấy câu như vậy, đừng quên người ta là một hóa hình yêu thú bằng thật giá thật đắt đấy nhé, mặc dù chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm vì một lí do nào đó, nhưng chúng đó cũng đủ để giết hấn không chín trăm thì cũng đến một ngàn lần có dư.

À mà từ từ đã, mạch suy nghĩ của Tử Phong chợt bị cắt đứt bởi một suy nghĩ mới kõe lên trong đầu. Hấn nhẹ nhàng vuốt ve kóp lông mềm mại trên chiếc đuôi của Hồ Phi Nguyệt, giống như những gì hấn đã từng làm khi nàng còn là một tiểu hồ ly, ra vẻ lo lắng hỏi:

“Nàng thật sự là một hóa hình yêu thú?”

“Đương nhiên, chẳng nghĩ ai đang đứng trước mặt chàng bấy giờ há?” Không thèm ngẩng đầu khỏi ngực Tử Phong, Hồ Phi Nguyệt nói.

“Ta nghe nói hóa hình yêu thú đều có Thánh cấp tu vi, sao nàng chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm vậy?”

Hồ Phi Nguyệt nhồm người dậy, liếc nhìn Tử Phong sau đó lắc đầu nói

“Lúc chàng tìm thấy ta, ta đang ở trong tình trạng như thế nào?”

“Gần chết!”

“Ài, rồi cuộc chàng không biết hay giả ngơ vậy, mới có vài ngày trôi qua, ta từ trạng thái dở sống dở chết khôi phục đến như thế này đã là cực kì tốt rồi, làm sao có thể khôi phục đầy đủ tu vi của bản thân được, Vương cấp cứu phẩm là cực hạn của ta bây giờ rồi, à nhất phải tỉnh dưỡng cả năm hoặc là có linh đan diệu dược gì đó thì mới khôi phục thực lực được.” Hồ Phi Nguyệt lườm hấn một cái rồi sau đó tiếp tục nói.

“Về cơ bản ta mới khi khôi phục được ngoại thương mà thôi, còn nội thương vẫn còn đó, mặc dù ta hiện tại có tu vi Vương cấp cứu phẩm nhưng trên thực tế lúc trước cứu chàng ta đã phải vô cùng khó khăn để tung ra được một đòn đó, hiện tại ta cũng không mạnh hơn Sĩ cấp là bao đâu.”

Một luồng tinh quang chợt kõe lên trong đầu Tử Phong: “Ý nàng là bấy giờ nàng không có chút lực chiến đấu nào?”

“Đúng vậy!” Hồ Phi Nguyệt gất đầu không chút do dự.

Bất chợt, cánh tay trái Tử Phong dùng một tốc độ cực nhanh túm lấy cổ Hồ Phi Nguyệt, cả người hấn đề lên người nàng, bàn tay trái cứng rắn siết chặt lấy cổ nàng. Đương như những gì Hồ Phi Nguyệt nói, Tử Phong có thể cảm nhận cơ thể mềm mại của nàng không có chút lực phản kháng nào, để mặc cho hấn muốn làm gì thì làm.

Bàn tay trái vốn được cường hóa của Tử Phong siết lấy cái cổ trắng nõn của Hồ Phi Nguyệt khiến nàng khó thở, tuy vậy, gương mặt nàng vẫn không có chút gì kinh hoảng hay là phẫn nộ, nàng chỉ bình tĩnh nhìn hấn, khó nhọc nói ra từng chữ một: “Chàng muốn giết ta sao?”

“Phải, mặc dù nàng đã cứu ta, nhưng...”

“Nhưng ta đã biết quá nhiều đứng không, chúng tộc của chàng, khả năng tái sinh cùng ẩn thân của chàng, tất cả đều là bí mật không thể để lộ, phải chứ?” Hồ Phi Nguyệt chậm rãi nói, khuôn mặt bình thản không có chút cảm xúc.

Đương như vậy, Tử Phong thật sự có ý định giết nàng, mặc dù hấn đúng thật là căm ghét dân ông làm trò đòi bai với phụ nữ, nhưng điều đó không có nghĩa là hấn sẽ không giết phụ nữ, Hồ Phi Nguyệt đã biết quá nhiều bí mật của hấn, từ chúng tộc cho đến kĩ năng đặc biệt như tái sinh hay ẩn thân, đó gần như là cốt lõi năng lực của hấn hiện tại rồi, tuyệt đối không được để lộ, nếu nàng chỉ là một con yêu thú bình thường thì cũng thôi, đáng này nàng lại là một hóa hình yêu thú, không ổn lắm. Và lại, mặc dù nàng nói hiện tại mình không có chút khả năng công kích nào, nhưng hấn không thể đoán nàng đi được khi nàng cứ bám dính lấy hấn, và Tử Phong hoàn toàn không biết nàng đang nghĩ gì trong đầu, giữ lấy nàng ở bên cạnh là một sự mạo hiểm, có trời mới biết khi nàng khôi phục lại sức mạnh thì sẽ làm gì hấn, thân cận với hấn hiện tại không có nghĩa là tương lai cũng sẽ như vậy.....

Khuôn ngực đầy đặn của Hồ Phi Nguyệt phập phồng, vô cùng khó khăn để thở, nhưng sắc mặt của nàng vẫn bình thản như nước mà nhìn Tử Phong. Chợt nàng híp mắt lại, nó một nụ cười có chút ma mãnh nhưng vẫn tràn ngập sự quyến rũ đến mê người: “Đừng có nữa, chàng không thể giết ta đâu!”

Khuôn mặt Tử Phong vô cùng nghiêm túc, sát khí của hấn tỏa ra khiến không khí dường như giảm xuống vài độ, hấn làm như không nghe thấy câu nói của Hồ Phi Nguyệt, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, bàn tay trái dần dần tăng lên sức mạnh. Dù không có sức phản kháng, nhưng cơ thể của Hồ Phi Nguyệt vẫn là cơ thể của một Thánh cấp, năng lực phòng thủ vẫn cường hấn hơn so với cơ thể của một Tướng cấp cả trăm lần. Nhưng mà thế không có nghĩa là cơ thể của nàng là bất diệt trước Tử Phong, cơ thể vô già có khả năng phòng thủ cao, nhưng chín phần là đến từ linh lực cường hóa, với cánh tay trái của hấn, kể cả một cơ thể của Thánh cấp nhưng không có linh lực gia trì thì hấn cũng thừa sức phá hủy nó.

Không khí căng thẳng ling lẻo vì sát khí của Tử Phong, đột ngột Tử Phong buông bàn tay trái đang nắm lấy cổ của Hồ Phi Nguyệt ra, cả người giống như mất hết sức mà ngã vật sang bên cạnh nàng, thờ dãi một tiếng, hấn nói: “Tại sao nàng biết rằng ta không thể xuống tay được?”

Nghiêng người qua, Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng trượt vào trong l-ng ngực hấn, miệng cười khúc khích khẽ nói: “Không có lí do, ta chỉ là có cảm giác như vậy mà thôi, nếu bắt ta phải nói rõ thì là mất chàng, cả người chàng tỏa ra sát khí bức nhân, nói thật là ta chưa từng thấy ai có sát khí khủng khiếp như của chàng, nhưng mà đôi mắt của chàng lại vô cùng lạnh tỉnh, làm gì có chút sát ý nào.”

Cảm nhận cơ thể mềm mại đang rung vào ngực mình, Tử Phong không tự chủ được mà đưa tay ôm lấy Hồ Phi Nguyệt, miệng nói: “Chắc, cảm giác cũng không sai biệt lắm, nàng vẫn hành động như là sủng vật của ta vậy.”

Hồ Phi Nguyệt dùng nắm tay nhỏ nhắn của mình đập một phát vào ngực Tử Phong khiến hấn đầu tối nghiêng rặng, có chút lảm nhảm nói: “Chàng thật sự coi ta như sủng vật sao, người ta đã mất công hiện thân trước mặt chàng thế này rồi.”

“Vậy chứ nàng muốn ta phải coi nàng thành thứ gì, nhìn xem, hiện tại nàng có khác gì lúc ở dạng tiểu hồ ly nằm trong lòng ta ngộ ngây đâu.” Tử Phong nói, trong giọng có pha lẫn một chút thất bại nhẹ nhệ.

Trầm ngâm một lát, Hồ Phi Nguyệt mới đưa ra được câu trả lời của mình: “Cứ coi như là bằng hữu đi.”

Có bằng hữu nào hành động như nàng không há, Tử Phong có chút trợn mắt lên nhìn Hồ Phi Nguyệt, sau đó hấn liền cảm nín, nói li với hồ ly tinh này chẳng bằng hấn đi ngủ cho xong. Chợt nhớ ra một thứ, Tử Phong vội vàng gọi ở trong đầu:

“Tiểu Linh, Tiểu Linh, đầu rồi, còn đó không?”

“Còn, giờ ngài mới nhớ đến ta à, tương là có hồ ly tinh kia thì quên ta rồi chứ...” giọng nói có chút hờn dỗi của Tiểu Linh vang lên.

“Ta đã hôn mê bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, mới chỉ khoảng 2-3 tiếng gì đó, nếu không phải nhờ hồ ly tinh kia liên tục truyền linh lực vào cho ngài thì còn lâu mới hồi phục nhanh đến thế được.”

Nghe Tiểu Linh nói, Tử Phong cúi xuống nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ ở trong ngực mình, đã thấy Hồ Phi Nguyệt nằm trong ngực hấn ngủ quên từ lúc nào, trên mặt có thể hơi thoáng thấy chút mệt mỏi. Cười cười, Tử Phong không khỏi có chút cảm động, như thế này thì có cho hấn một cơ hội nữa hấn cũng không xuống tay được với nàng.

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, Tử Phong yên lặng một chút sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân.

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 10

Nhanh nhẹn: 12545

Thể lực: 11495

Lực lượng: 12290

Tinh thần: 6325

Linh lực: 2495.

Xem xét một chút chỉ số của bản thân, hiện tại hấn có tu vi Sư cấp nhất phẩm, nhưng chỉ số của một Tướng cấp ngũ phẩm gì đó, kết hợp với mấy kĩ năng tăng cường sức mạnh của bản thân, hấn có thể tự nhận ở Tướng cấp hấn không có đối thủ. Nhắc đến kĩ năng tăng sức mạnh, Tử Phong có chút thắc mắc:

“Tiểu Linh, chức nghiệp Thọ sản tiến hóa lên sẽ trực tiếp thành Thọ sản bóng đêm à?”

“Không, đó là vì Thọ sản là chức nghiệp phụ, bị ảnh hưởng bởi chức nghiệp chính của chủ nhân nên mới trở thành Thọ sản bóng đêm.”

Hmm, nghĩ lại thì cũng có lí, sát thủ chuyên nghiệp như hấn thì ám sát ban ngày hay ban đêm đều được, nhưng theo bản năng thì buổi tối luôn là lúc thích hợp hơn để ám sát, hai kĩ năng của “Thọ sản bóng đêm” đều cực kì hữu dụng vào buổi tối. Kĩ năng *Chiến lợi phẩm* thì không cần phải nói, nó luôn phát huy tác dụng từ trước tối giờ, hiện tại chỉ có hiệu lực cao hơn vào buổi tối mà thôi. Nhưng kĩ năng *Bóng đêm huy hoàng* thì không phải bản, 20% tăng cường cho toàn bộ chỉ số thật sự là một con số không kìa, phải biết rằng Song trọng *Đột phá cực hạn* cho hấn tối đa 40% chỉ số, cùng với *Thị huyết* là khoảng 10%, nhưng hai kĩ năng này chỉ tăng cường chỉ số cho hấn dựa trên chỉ số cơ bản, tức là lượng tăng thêm luôn cố định chừng nào chỉ số cơ bản của hấn không biến động.

Đối với *Bóng đêm huy hoàng* thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác, kĩ năng này tăng cho Tử Phong 20% toàn bộ chỉ số, tức là nếu sử dụng Song trọng *Đột phá cực hạn* và có trạng thái *Thị huyết* ở mức cao nhất, hấn sẽ nhận được thêm một lượng chỉ số tương đương với 20% của toàn bộ chỉ số Đã được tăng cường bởi hai kĩ năng trên, tuy chỉ hoạt động vào buổi đêm, nhưng xét đến khía cạnh mạnh đến có chút thái quá của nó, Tử Phong vô cùng hài lòng với kĩ năng mới này.

“Ta nhớ không nhầm thì ta có phần thưởng khi lên level 10 phải không?”

“Đúng, chủ nhận được hệ thống thưởng một điểm tiến hóa tự do, một điểm tiến hóa huyết mạch cùng một bản Địa cấp bí thuật tự chọn.”

Hai mắt Từ Phong không khỏi sáng lên, bí thuật ư, tuyệt, lại còn là Địa cấp nữa, trong nháy mắt hắn đã nghĩ ra được mình sẽ chọn một loại bí thuật như thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 63: Kể sáng tạo

Một trời lên cao chiếu ánh nắng chói chang qua khung cửa sổ vào trong phòng, chiếc giường trong góc phòng khẽ rung rung khi một tiếng ngáp dầy uể oải vang lên, nằm trên giường vươn vai một cái, Hồ Phi Nguyệt với bộ mặt ngái ngủ mở mắt ra nhìn xung quanh. Cảm thấy cả cơ thể của mình vẫn nằm gọn trong lòng Từ Phong, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ để nhìn thấy hai con mắt hắn đang nhìn trừng trừng vào mình. Dụi dụi mắt, Hồ Phi Nguyệt mơ màng nói:

“Chàng dậy sớm thế, bị thương thì phải nghỉ ngơi nhiều một chút chứ....”

Trợn đôi mắt đầy to máu của mình lên nhìn hồ ly tinh trong ngực, hắn một môi trả lời: “Có ngủ đâu mà dậy cơ chứ!”

“Hả, sao lại không ngủ, chàng đang bị thương đó, phải tập trung tinh dưỡng chứ....”

Một nam nhân đầy đủ “tinh thần phụ tùng” ôm một nữ nữ thơm phức vào lòng ca đêm mà còn ngủ được thì chỉ có thể là gay mà thôi, Từ Phong hắn không phải là gay, đương nhiên là hắn không thể ngủ được, chỉ là mấy câu này hắn không muốn nói ra, gi chứ hồ ly tinh này mà nghe thấy chắc cũng chỉ cười cười sau đó thì mặc kệ tất cả mà rúc vào ngực hắn thôi, chẳng phải ngày hôm qua cũng như vậy à.

Bóp bóp trán, Từ Phong mặc kệ Hồ Phi Nguyệt đang lăm bắm cái gì mà chữa thương, tình duyên.... ở bên cạnh, hắn đứng lên khỏi giường, bắt đầu tháo lớp băng vải trên người ra. Lớp băng vải này hắn là kiệt tác của Hồ Phi Nguyệt, nàng biết hắn có năng lực tái sinh mạnh mẽ, nhưng với tình trạng của hắn ngày hôm qua, cũng không có gì lạ nếu nàng muốn băng bó cho hắn. Thực tế thì hắn không có mặc chút quần áo nào, cả người hắn được quấn vải phủ kín từ trên xuống dưới, tuy vậy nhưng hắn vẫn có thể hoạt động bình thường, thủ pháp băng bó của nàng ta xem ra cũng không tệ.

Từ Phong tháo hết lớp vải trên người ra, để lộ một cơ thể hoàn mỹ, thân hình cao tới gần 1.9m, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn nhưng không quá to, từng thớ cơ nổi hẳn lên đầy tính bạo tạc, mái tóc màu bạc sau vài tháng đã dài đến giữa lưng hắn, cánh tay trái bọc một lớp giáp cốt màu trắng đ-c có kích cỡ lớn hơn tay phải, nhìn trông vô cùng nổi bật, mắt trái đen tuyền không còn người, nửa mặt bên trái phủ đầy phù vân. Tầm nhìn dưới ánh nắng, Từ Phong hoàn toàn không thèm quan tâm tới việc mình khoa thân trước mặt Hồ Phi Nguyệt, chẳng nào thì những gì cần nhìn thì nàng cũng nhìn thấy cả rồi, hắn cũng lười chả thèm quan tâm. Xoay người trước cái gương treo trên tường, hắn quan sát toàn bộ cơ thể, cổ vẻ như thương thế của hắn đã bình phục tương đối khá, chỉ còn lại vài vết bầm tím nhỏ nhoi, không quan trọng lắm, hắn cũng không định phung phí linh lực cho mấy vết thương tầm thường như vậy.

Đưa mắt nhìn cánh tay trái của mình trong gương, hắn giắt mình khi thấy sự thay đổi của nó, cả cánh tay dài và to hơn trước, lớp giáp cốt có vẻ dày hơn, kích cỡ của bàn tay hắn cũng tăng lên một chút, lớp giáp cốt cũng bọc lấy cả bả vai trái của hắn luôn, trên đó mọc lên một chiếc gai nhọn chia thăng lên trời dài khoảng 20cm, theo cánh tay cũng xuất hiện nhiều gai nhọn cong cong dọc theo chiều từ bả vai xuống bàn tay. Gai cả hai cánh tay lên, hắn có thể thấy cánh tay trái của hắn dài và to hơn cánh tay phải khoảng chừng 2 phần, khiêu cau mày trước những thay đổi, Từ Phong không khỏi khó xử, cánh tay trái của hắn như thế này thì quá khó để có thể che giấu, kể cả có sử dụng băng vải bọc kín đi chẳng nữa thì cũng quá bất mắt.

“Tiểu Linh, cánh tay trái của ta bị làm sao đây?”, không biết thì phải hỏi, người rõ ràng tình trạng cơ thể của hắn nhất đó chính là Tiểu Linh.

“Chủ nhân lên level 10, đột phá đại cảnh giới trở thành Sư cấp vô giả, cánh tay trái biểu hiện cho một nửa huyết mạch Thiên Ma của ngài cũng được nâng cấp chứ sao, đơn giản vậy mà còn phải hỏi à.” Tiểu Linh không chút ngần ngại mà trả lời một cách chậm biếm

Quá quen thuộc với cách nói của Tiểu Linh, Từ Phong cũng không quan tâm lắm, hắn trầm ngâm một chút rồi nói: “Nếu ta sử dụng một điểm tiến hóa huyết mạch thì có thể kiểm soát được thứ sức mạnh tới từ huyết mạch Thiên Ma của ta hay không.”

Phải đợi Từ Phong lặp lại câu hỏi lần nữa, Tiểu Linh mới ngáp ngừng trả lời: “Tiểu Linh không được phép trả lời câu hỏi này của chủ nhân, ta chỉ có thể nói rằng khi huyết mạch của ngài trở thành thuần huyết Thiên Ma thì ngài có thể kiểm soát hoàn toàn năng lực này.”

“Sao lại không được phép, chẳng phải người là trí năng của hệ thống ư, bản thân người là hệ thống rồi còn gì, hay là cấp bậc của ta không đủ để nhận được câu trả lời?”

“Nói sao đây nhì, câu hỏi này của ngài thực ra không cần phải có cấp độ hay gì cả để nhận được đáp án, nhưng khi ta định trả lời cho ngài ta nhận được một thông báo từ.....”

“Thông báo gì, từ đâu, nói rõ ra xem nào, sao cứ ngáp ngừng thế.” Có chút mất kiên nhẫn, Từ Phong bực tức nói.

“Ta nhận được thông báo từ.....người tạo ra Hệ thống tiến hóa!”

“Cái gì? Người tạo ra hệ thống? Thông báo nói gì?”

“Không được phép trả lời hắn, để hắn tự tìm hiểu, và nói với hắn rằng nhân vật chính cũng có thể chết đấy, cứ nói vậy là hắn sẽ hiểu. Nguyên văn đó, nhân vật chính là sao, ngài giải thích cho ta được không?”

Chaoáng váng, Từ Phong đứng đơ ra tại chỗ, một thông báo từ người tạo ra hệ thống, rồi lại còn nhắc tới cụm từ “nhân vật chính”. Con mẹ nó cái gì đấy, hắn luôn nghĩ rằng bản thân mình đang ở trong một cuốn tiểu thuyết, không ngờ nó lại là sự thật. À không, lặc lặc đầu, Từ Phong ngay lập tức bác bỏ điều đó, một tác giả không đời nào để lộ sự hiện diện của bản thân cho một nhân vật trong tiểu thuyết cả, kết hợp với việc hệ thống đã từng nhắc tới Thần cấp, tức là thế giới này thực sự có thần, có lẽ là một vị đại năng nào đó đã tạo ra hệ thống tiến hóa này, sau đó trợ giúp hắn xuyên việt tới đây làm chủ cái hệ thống này, và vị thần đó lúc nào cũng đang quan sát hắn, bằng chứng là cái thông báo được gửi đến ngay sau khi hắn vừa đặt ra câu hỏi. Ý của tên đó khi nhắc tới nhân vật chính hẳn là để nhắc nhở Từ Phong rằng, ai cũng có thể chết, kể cả là “nhân vật chính”, nôm na là khuyên hắn cẩn thận hơn. Nói thế nào thì nói, hắn cũng nhận được một cơ hội sống thứ hai từ “Kẻ Sáng Tạo”, có lẽ hắn nên cảm ơn mới đúng, nhưng mà.....

Nhìn lên bầu trời, Từ Phong giờ gön giữa lên, con mẹ nó được lắm, cứ quan sát đi, đợi đến một ngày ta đủ mạnh, để xem ta cho người ăn hành ngập mặt ra sao. Ngay khi hắn vừa dứt lời, một tiếng nói vang vọng giống như truyền tới từ một chiều không gian khác, tràn ngập sự thần thánh vô hạn, thiếu chút nữa khiến tinh thần hắn sụp đổ vang lên: “Ta sẽ chờ!”

Rùng mình một cái, Từ Phong hoàn hồn, cả người ướt đầm mồ hôi lạnh, thật đấy à, ta chỉ nói chơi mà thôi, không ngờ hắn ta thật sự chấp nhận lời khiêu chiến từ ta mới chết chứ, thôi xong rồi, từ giờ hệ thống đảm bảo sẽ cho ra càng nhiều nhiệm vụ quái đản nữa cho mà xem, Từ Phong nghĩ tới tương lai ảm mả không khỏi cười khổ, thôi thì đến đâu hay tới đó vậy, ít nhất hắn cũng biết được vài điều. Thứ nhất là mọi hành động của hắn đều được quan sát, thứ hai là chắc hẳn sẽ không có một sự can thiệp trực tiếp nào của “Kẻ Sáng Tạo” kia tới hoàn cảnh xung quanh hắn, nếu có thể can thiệp trực tiếp thì kẻ đó đã không phải gián tiếp điều khiển hắn thông qua nhiệm vụ hệ thống rồi.

Nhún vai một cái, Từ Phong ngay lập tức ném ngay mấy thứ phiền não này ra khỏi đầu, nếu đã không đủ được lực “ngịch thiên” vậy thì cứ “thuận thiên” đi, ai nói cứ phải “ngịch thiên” thì mới tốt nào.

“Từ Phong, chàng định khoa thân đứng đó tới bao giờ?” tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên đánh thức hắn trở lại thực tại. Nhận ra mình đang trong tình trạng không một mảnh vải che thân trước mặt một nữ nhân, Từ Phong có hơi bối rối một chút nhưng ngay lập tức bình thường trở lại.

“Ta khoa thân thì sao, cũng không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.”

Cười li hi, Hồ Phi Nguyệt bước tới bên cạnh hắn, kiễng chân lên, đưa miệng ghé sát tai hắn mà nói nhỏ: “Đúng a, những gì không nên thấy ta cũng đã thấy hết rồi.” Hơi thở thơm tho của nàng tỏa ra, giọng nói mỉ hoặc khiến mọi khớp xương trên người phải mềm ra làm Từ Phong không kìm được mà có phản ứng. Hồ Phi Nguyệt đưa mắt héc xuống dưới, sau đó cười khúc khích, vô mị mà nhìn Từ Phong không nói gì.

Cẩn rằng, hắn quay sang nói với giọng đe dọa: “Nàng có thể dừng việc khiêu khích ta được rồi đó, có tin là ta xử đẹp nàng ngay tại chỗ hay không.”

Hồ Phi Nguyệt ngồi lên giường, đôi chân thon dài trắng nõn vắt lên nhau, bầy ra một tư thế cực kì khiêu gợi, cười nói: “Nếu chàng dám.”

Nhìn đôi chân thon dài trước mắt, Từ Phong nuốt nước bọt đánh ực một cái, vô cùng bực tức quay mặt đi, lấy tay trong không gian giới chỉ ra một bộ quần áo sau đó mau chóng thay vào. Đợi Từ Phong trang phục chỉnh tề, Hồ Phi Nguyệt mới lên lên tiếng:

“Giờ thì chàng định làm gì?”

Từ Phong ngẩn người ra, ở nhì, giờ làm gì đấy, mục tiêu ban đầu của hắn là hội đầu giá của Vạn Bảo Lâu, cụ thể thì là tinh huyết của Kim Lân Mãng, trước kia hắn cần cái đó để đạt level 10, nhưng giờ thì có vẻ không cần nữa, mặc dù thứ đó vẫn có thể cho hắn rất nhiều kinh nghiệm để lên cấp, nhưng nếu không phải bắt buộc, hắn cũng không muốn mạo hiểm đi cướp lấy nó, ai mà biết được sẽ có những loại cao thủ nào xuất hiện sau khi hội đầu giá kết thúc cơ chứ.

Trầm ngâm một lát, Từ Phong quyết định hỏi qua ý kiến của Hồ Phi Nguyệt, dù gì nàng cũng sống tới vài trăm năm rồi, mặc dù chưa thật sự tin tưởng nàng, nhưng hắn có thể chắc chắn rằng hiện tại nàng không hề có ý định gì xấu đối với hắn, có chăng mục đích duy nhất hiện tại là dụ hắn cường gian nàng mà thôi, nghĩ đến những hành động của nàng, hắn không khỏi nghiến răng nghiến lợi thầm mắng hồ ly tinh dụ người.

Nghe Từ Phong trình bày về hội đầu giá, Hồ Phi Nguyệt gần như chẳng cần suy nghĩ mà đưa ra ý kiến ngay lập tức: “Ta nghĩ chàng nên đi, không nên bỏ lỡ cơ hội này như thế được, tinh huyết Kim Lân Mãng tuyệt đối không thể so sánh với tinh huyết của chàng nhưng dùng để tăng lên thực lực cũng khá tốt. Còn về việc chàng sợ gặp cao thủ, ta nghĩ mình có thể giải quyết vấn đề này dễ dàng giúp chàng.”

“Làm thế nào? Nàng hiện tại làm gì có chút chức lực nào.”

Mím cười, Hồ Phi Nguyệt híp mắt lại nói: “Thật không?”

Vừa dứt lời, Từ Phong chợt cảm thấy một áp lực giống như cả bầu trời đổ sập xuống đầu khiến hắn không đỡ được mà thò ra một búng máu ngã xuống đất. Áp lực đó chỉ lơ lửng một chút sau đó biến mất ngay, đợi Từ Phong lồm cồm bò dậy, Hồ Phi Nguyệt mới thản nhiên nói: “Ta không có chiến lực, nhưng đừng quên tinh thần lực của ta vẫn là thuộc về Thánh cấp nhé, ta nghĩ chỉ cần dùng uy áp của bản thân thôi cũng đủ để dọa vỡ mặt đám cao thủ mà chẳng sợ rồi. Hòn nữa, ta cũng có thể dùng tinh thần lực của bản thân để cảm ứng nguy hiểm mà.”

Chặt bỏ bỏ dây, Từ Phong vẫn cảm thấy cực kì khó thở, há miệng thở dốc, hắn oán hận nói: “Thế nhưng mà cũng đừng đem ta ra làm thí nghiệm ngay lập tức chứ.”

“Xì, đừng có keo kiệt đến thế, với năng lực của chàng thì một ngụm máu như thế cũng chả thấm vào đâu đâu. Và lại ta cũng không làm việc này miễn phí đâu, chàng phải trả giá đó.”

Đúng như nàng nói, chút thương thế còn con này không đáng để Từ Phong phải bận tâm, có thứ khiến hắn phải bận tâm hơn vào lúc này: “Trả giá?”

“Đúng, chàng không nghĩ rằng ta sẽ làm việc một cách miễn phí cho chàng chứ.”

“Được rồi, nàng muốn gì?”

“Muốn chàng làm một việc khá là quan trọng với ta.”

“Nói thẳng ra đi, đừng dài dòng.”

“Được rồi, cái giá để ta giúp chàng đó là…………ta muốn chàng ôm lúc nào là chàng phải làm theo, không được có chút dị nghị, được chứ?” Hồ Phi Nguyệt nháy mắt với hắn, miệng cười cười có chút trêu chọc.

Từ Phong: “………….”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Mạc Thương Lan

Tàng hình ngang nhiên đi lại trên đường, Từ Phong không khỏi thắc mắc, Hồ Phi Nguyệt cứu hắn khỏi phù thành chủ là vào đêm hôm qua, hiện tại đã là giữa trưa ngày hôm sau rồi, việc Mạc thiếu thành chủ bị tiễn lên bàn thờ năm hắn cũng đã bị phát giác ra rồi chứ, sao mọi thứ vẫn bình thường như thế này. Thắc mắc thì thắc mắc, hắn cũng không quá lo sợ, chừng nào hắn còn trong trạng thái *Nguy trạng*, trừ khi trời sập, bằng không cái lo già Mạc Thương Lan gì gì đó kia có lật tung cả thiên lên cũng không tìm được hắn. Nghĩ đến bản thân mình tội qua nhuộm dơ cả phù thành chủ, hắn không khỏi cảm thấy sườn khoải, tuy chín phần mười số người hắn giết không có liên quan tới tội ác của Mạc thiếu gia, nhưng ai bảo lúc đó Từ Phong đang nổi điên cơ chứ, có trách thì trách thiếu gia của bọn họ đã làm những việc thương thiên hại lí đi.

Nói đến thương thiên hại lí, Từ Phong chợt liếc mắt nhìn lên trời, không biết cái tên Kê Sáng Tạo kia mạnh tới mức nào, nếu hắn chỉ quan sát bản thân mình thông qua hệ thống thì cũng thôi đi, đằng này hắn lại có khả năng quan sát được những thứ khác một cách trực tiếp nữa, bằng chứng là cái nhiệm vụ cưỡng chế mà bắt hắn giết Mạc thiếu gia, nếu Kê Sáng Tạo không thể quan sát được những thực thể khác thì gần như không có lí do gì để đưa ra nhiệm vụ đó cho hắn cả. Đường nhiên không thể loại trừ trường hợp nhiệm vụ đó chỉ nhằm để tạo rắc rối cho Từ Phong hắn, nhưng khi nghĩ đến việc Kê Sáng Tạo có thể tạo ra một hệ thống trâu bò như thế này, đồng thời cứng rắn lời hắn từ một vị diện khác tới đây, đoán chừng tên đó sẽ không phớt lờ tới vậy.

Đang nghĩ lung tung, mũi hắn chợt cảm thấy ngứa ngứa, kim hăm ham muốn hắt xì, hắn cúi đầu xuống nhìn cục bông trắng muốt mà hắn đang bế, không gì khác, đó chính là dạng tiểu hồ ly của Hồ Phi Nguyệt, lúc này nàng đang dùng bàn chân bé nhỏ của mình cào cào lên mũi hắn, một giọng nói vang lên bên tai: “Chàng đang nghĩ gì thế?”

Hai tiếng trước……

“Được rồi, cái giá để ta giúp chàng đó là, ta muốn chàng ôm lúc nào là chàng phải làm theo, không được có chút dị nghị, được chứ?”

“…………Cái gì?”

“Đừng có giả vờ không nghe rõ, chàng chỉ có hai lựa chọn, một là đồng ý, hai là…………đồng ý mà thôi.”

Lấy tay vỗ mạnh lên trán, Từ Phong không khỏi ngán ngẩm, lựa chọn cái rắm, nói ngay từ đầu là bắt hắn phải làm như thế có phải nhanh hơn không. Thở dài một tiếng, hắn nhìn Hồ Phi Nguyệt nói: “Ta bây giờ định đi ra ngoài, nàng có muốn đi theo không?”……

Và hiện tại thì Từ Phong đang tàng hình đi giữa phố, trong ngực là Hồ Phi Nguyệt đã trở lại dạng tiểu hồ ly. Thực ra thì hắn cũng không có ý định thực sự nào khi đi ra ngoài, chỉ là hắn cảm thấy quá áp lực khi phải ở trong phòng, ở cùng với một nữ tử đẹp tới mức nghiêng nước nghiêng thành lúc nào cũng chú rúc trong ngực hắn, là một nam nhân tiêu chuẩn, đó thật sự là một cục hình đối với Từ Phong khi chỉ nhìn mà không thể ăn.

Đầu giá hội của Vạn Bảo Lâu diễn ra vào tối nay, đã có một báo tiêu gần như vô địch đang nằm trong ngực hắn, không có lí do gì mà hắn không tham gia cả, đương nhiên, hắn chỉ có thể lên vào nhìn, chứ báo hắn hiện thân tham gia đầu giá thì……thời khỏi, không phải là hắn không có tiền, mà bởi vì hắn đang bị truy nã a……

Phù thành chủ, thư phòng riêng của thành chủ, Mạc Thương Lan đang ngồi xem xét mấy thứ sổ sách hàng ngày, nhìn mặt trời chói chang qua khung cửa sổ, hắn không khỏi thở dài, hắn ngày hôm qua không ở trong thành, mới có một ngày thôi mà công việc đã ngập đầu rồi, nhân đồng chờ trước mặt, hắn không khỏi hoa mắt, số với chả sách, cái tên Y Mộng Lăng đang làm cái trò gì vậy, giờ này rồi mà vẫn còn chưa thấy đâu. Vừa mới nghĩ đến đây, chợt có tiếng gõ cửa phòng, tiếng của Y Mộng Lăng vang lên: “Đại nhân, Mộng Lăng cầu kiến.”

Chậc, nhắc tới cái có mặt ngay, tên này linh thật, chép miệng một cái, Mạc Thương Lan ừ một tiếng cho phép Y Mộng Lăng vào.

“Hôm nay có bận gì mà tới muộn thế, hay là đôi tình đôi nết rồi, đêm qua hú hí với em nào hà…………cái quý gì đây, người làm sao thế???” ngẩng đầu lên khỏi đống sổ sách, Mạc Thương Lan không khỏi sững sờ trước hiện trạng của Y Mộng Lăng. Chỉ thấy hắn vẫn mặc một bộ y phục màu trắng như thường ngày, nhưng khắp người là vô số vết cháy nám đen trên da thịt, lúc này đang được phủ một lớp thuốc mỡ, có lẽ là một loại thuốc trị bỏng, khuôn mặt anh tuấn thường ngày phồng rộp lên vì những vết bỏng, trông vô cùng chật vật. Tuy vậy nhưng đối với một Vương cấp vô gia như hắn, thế này cũng chỉ là thương ngoài da mà thôi, ngoại trừ trông có chút xấu xí nhưng qua vài ngày là sẽ khỏi.

Bị Mạc Thương Lan hét vào mặt, Y Mộng Lăng không khỏi có chút bối rối, nhưng ngay sau đó liền trấn tĩnh lại:

“Ngày hôm qua khi ngài rời khỏi thành, khu vực nội phủ đã bị tấn công.”

Mạc Thương Lan trừng mắt lên nói: “Hà, là ai to gan thế, có đầu tra được gì không, thảo nào từ sáng tới giờ ta cứ thấy không khí trong phủ cứ là lạ, thì ra là thế.”

Y Mộng Lăng đằng hắng một tiếng, đưa mắt nhìn xung quanh theo bản năng, sau khi xác nhận là xung quanh không có động tĩnh của một ai, lúc này mới tới gần bàn làm việc của Mạc Thương Lan.

“Ngài còn nhớ cái tên quái vật bắt từ hôm trước ngài thấy trên phố không, ngày hôm qua là chính hắn đã đột nhập vào nội phủ, tàn sát rất nhiều lính canh, một đội trưởng dưới trướng thuộc hạ cũng đã bỏ mạng.”

Hai mắt Mạc Thương Lan không khỏi sáng lên: “Như thế nào, mau nói rõ ra.”

Mất một lúc lâu mới nghe Y Mộng Lăng trình bày xong, Mạc Thương Lan không khỏi trầm ngâm, miệng nói: “Người nói tên này có năng lực ẩn thân siêu cấp, khả năng che dấu khá tức hoàn hảo, tốc độ bộc phát cực phẩm, và một cơ thể có vẻ như là bất tử phải chứ, còn gì nữa không?”

“Còn, một tên đội trưởng làm việc cho thuộc hạ là Đỗ Bất Quy có tu vi Tướng cấp bát phẩm đã giao thủ với tên quái vật đó, trong lúc chiến đấu thì có vẻ như là tên kia càng bị thương thì sức mạnh của hắn càng tăng lên, bằng chứng là việc hắn từ bị đánh chuyển ngược lại thành người đuổi giết Đỗ Bất Quy, sau đó thì tên đó đột phá ngay giữa trận chiến, cuối cùng giết chết Đỗ Bất Quy, Điều đáng chú ý là lúc hắn đột phá tu vi, khí tức của hắn bị lộ ra, và đó là Sur cấp nhất phẩm.”

“Ý người là hắn dùng tu vi Sĩ cấp cứu phẩm để một tên Tướng cấp bát phẩm ra đánh cho như con hời?”

“Đúng vậy, hơn nữa hắn có vẻ như là trời sinh thần lực, Đỗ Bất Quy là người có lực lượng mạnh nhất trong số thuộc hạ của thần, nhưng tên đó dùng một tay cầm lấy thanh đại kiếm của Đỗ Bất Quy còn có phần dễ dàng hơn cả chủ nhân của nó.”

“Khà khà, thú vị, thú vị đây, sao tự nhiên lại lòi ra một tên quái thai thế này nhỉ. Mà cuối cùng thì sao, người có bắt được hắn không?”

Nói đến đây, Y Mộng Lăng có chút xấu hổ nói: “Thử lồi cho thuộc hạ, ngay khi ta hạ đó ván hắn, thì một thân ảnh nhô nhân có tu vi Vương cấp cứu phẩm xuất hiện và mang hắn đi, thương thế trên người thuộc hạ cũng là do năng ta gây ra.”

Ngừng lại một chút, Y Mộng Lăng cắn răng, ngập ngừng: “Còn một điều nữa………….”

“Hử, nói ra xem nào.”

“Tên quái vật kia đột nhập vào nội phủ không phải không có mục đích, và hắn đã…………thành công, Mạc thiếu gia…………bị ám sát rồi, sáng nay xác của thiếu chủ bị phát hiện ở bên dưới Ngự nữ phòng, toàn bộ người ở bên trong đó đều bị giết chết hết, kể cả đám đàn bà thiếu chủ giam giữ, thủ phạm nếu thuộc hạ đoán không nhầm thì không ai khác chính là tên quái thai đó.”

“Cái gì!!!!” gần lên một tiếng long trời lõ đất, bàn tay lớn của Mạc Thương Lan vỗ mạnh xuống cái bàn khiến cả cái bàn lẫn mặt đất dưới chân nổ tung, căn phòng vốn đang gọn gàng ngăn nắp chợt mịt mù trong khói bụi.

Y Mộng Lăng toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống: “Thuộc hạ vô năng, không thể bảo vệ thiếu chủ, xin đại nhân giáng tội!”

Đợi mãi mà không thấy Mạc Thương Lan có phản ứng, hẳn người đầu lên, chỉ để nhìn thấy một khuôn mặt không hề có chút tức giận của thành chủ đại nhân, ngược lại trên mặt hẳn là vẻ suy ngẫm cùng một chút yếu ý nhàn nhạt.

Mạc Thương Lan nhìn Y Mộng Lăng đang quỹ trước mặt không nói gì, hồi lâu sau hẳn mới mở miệng ra: “Đừng dấy đi, cũng không phải lỗi của người, tên sát thủ kia có khả năng tăng hình, đừng nói là người, kể cả ta cũng chưa chắc có thể làm tốt nhiệm vụ được.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng nhị gì hết, ta nói không phải lỗi của người thì không phải, và lại, chết cũng tốt, đỡ bồi nhọ cái mặt già này của ta, hừ, Mạc gia ta tuy nhỏ nhưng không cần loại phế vật như nó.”

“Đại nhân, ngài.....ngài có ổn không đó?”

“Nói linh tinh, đương nhiên là ta ổn, đứa con trai phế vật đó, ta nhìn đã thấy chướng mắt từ lâu rồi, nếu không phải nó là con ruột của ta chắc ta cũng đã bóp chết nó từ lâu rồi, không hiểu sao ta lại có thể sinh ra một đứa bại hoại như vậy. Nếu nói ta không có chút đau buồn thì là giả, nhưng mà ta năm nay mới có 50 tuổi, một Tôn cấp như ta có thể sống tới 400 năm, ta còn tận ba phần tư cuộc đời nữa, chẳng lẽ không kiếm được thêm đứa con trai nữa để nối dõi tông đường? Cùng lắm ta kiếm tầm 3 chục ão bà, tối ngày chỉ quần nhau trên giường, ta không tin sau mười năm lại không có được một thằng nhóc.” Mạc Thương Lan trợn mắt lên nói.

Nghe Mạc Thương Lan nói một tràng dài, Y Mộng Lăng không khỏi há hốc mồm, biết là đại nhân luôn là con người lãnh huyết vô tình, đặt nặng giá trị lên trên tình cảm, nhưng mà thế này cũng quá là.....khó có thể tin nổi. Lắc lắc đầu, hẳn tự nhủ, đại nhân đã nói vậy thì tức là không sao rồi, hẳn là phận làm bề tôi không nên thắc mắc nhiều.

“Vậy có nên báo cáo việc này lại cho Đại tiểu thư không?”

“Cố chứ, tiện thể thông báo luôn ra toàn thành đi, cho dân chúng một chút công đạo, bấy lâu này thẳng con ta đã làm hại bách tính quá nhiều rồi.....Từ từ khoan đi đã, thông báo xong nhớ gọi con bề tôi đấy.....à không tới phòng riêng gặp ta, ta có chuyện muốn nói với nó.”

Đợi cho Y Mộng Lăng đi khỏi, Mạc Thương Lan trầm ngâm một lúc, sau đó mới thở dài một cái: “Hi vọng giá trị của người sẽ đủ để bù đắp cho cái chết của con trai ta, nếu đúng như những gì ta nghĩ, hẳn chủ thượng sẽ rất có hứng thú với mi đấy, khá khá.”

Nội đoạn hẳn cúi người xuống nhặt một mảnh giấy vương vãi trên mặt đất lên, với tay lấy chiếc bút ở bên cạnh viết vài dòng lên tờ giấy, sau đó gấp lại một cách sơ sài. Làm xong mọi thứ, hẳn nhìn xung quanh, sau đó khẽ hô: “Ành tử!!”. Một thân ảnh hắc y đột ngột xuất hiện bên cạnh Mạc Thương Lan, trong sự im lặng tuyệt đối cầm lấy mảnh giấy hẳn đưa ra, sau đó lại biến mất tại chỗ.

Chấp tay ra sau lưng, hai mắt Mạc Thương Lan bắn ra tinh quang: “Hãy cầu mong chủ thượng đồng ý với kiến nghị của ta đi, bằng không thì, người nghĩ giết con trai của ta dễ dàng như vậy hả!!”

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Hội đấu giá bắt đầu

Lang thang ca ngậy ở ngoài đường, cuối cùng Từ phong cũng đợi được đến tối, cũng chính là lúc hội đấu giá của Vạn Bảo Lâu diễn ra. Giữ nguyên trạng thái *Ẩn thân*, hẳn ráo bước về phía tòa nhà của Vạn Bảo Lâu. Hội đấu giá của Vạn bảo Lâu không diễn ra ở tòa nhà này, mà là diễn ra ở tầng ngầm bên dưới của nó, không biết là tầng ngầm đó rộng bao nhiêu, nhưng nhìn vào dòng người nườm nượp đứng chờ ở cửa vào Vạn Bảo Lâu thì Từ Phong cũng có thể đoán được chỗ đó hẳn sẽ rộng lớn vô cùng.

Cửa vào Vạn Bảo Lâu vẫn được canh gác bởi hai tên Vương cấp mà hẳn nhìn thấy mấy hôm trước, nhưng có thêm một tên Vương cấp nữa, người này làm nhiệm vụ kiểm tra vé mời cùng vé ra vào, đảm bảo không có ngoại nhân len vào trong đấu giá giả. Nói về vé mời, đó là những tấm vé được Vạn Bảo Lâu đặc biệt phân phát ra ngoài, hầu hết là để mời người của các thế lực lớn lân cận tới đấu giá hội, bọn họ chính là đối tượng nhắm đến chủ yếu của Vạn Bảo Lâu, bởi chỉ có những thế lực lớn mới có đủ tài lực để lấy được những món đồ trân quý mà Vạn Bảo Lâu đưa ra thôi. Loại vé thứ hai là loại vé người ta mua để có quyền tham gia đấu giá, cơ bản thì rất ít khi Vạn Bảo Lâu kiếm được con cá lớn từ những người này, bởi hầu hết đều là võ giả không thể lực, với giá vé lên đến 1 vạn kim tệ một chiếc, họ có thể đảm bảo một nguồn thu khá khá từ bán vé và chỉ cho phép những võ giả thực sự giàu có tham gia.

Ngồi đến đây, Từ Phong không khỏi cảm thán, đúng là tổ chức buôn bán hàng đầu đại lục, đến cái vé vào cửa cũng tìm được cách để kiếm thêm tiền đồng thời phân loại khách hàng. Nghĩ thì nghĩ thế, chứ Từ Phong hẳn cũng chẳng mất một đồng xu nào để đi vào cả, dù gì thì kĩ năng *Ngụy trang* của hẳn còn đó, hẳn cũng không có ý định sẽ tham gia đấu giá mua hàng như bình thường, ngu gì mất tiền oan.

Tuy dòng người chờ ở cửa ra vào Vạn Bảo Lâu rất đông, nhưng mọi người xếp hàng vô cùng có trật tự, Từ Phong không gặp khó khăn lắm trong việc ẩn thân chen vào bên trong. hẳn đi theo dòng người, xuống dưới tầng ngầm nơi diễn ra đấu giá. Tầng ngầm của Vạn Bảo Lâu mặc dù ở dưới lòng đất, nhưng trên thực tế thì vô cùng lớn, chia làm ba tầng cao thấp, tầng chót là cho những người phải mua vé để vào, có thể gọi là tầng “bình dân”, tầng hai thì cao sang hơn một chút, hầu hết là dành cho khách mời và một số võ giả tự do có danh tiếng, hoặc cũng có thể dành cho chủ nhân của những món đồ đấu giá, phải biết không phải món đồ nào cũng thuộc sở hữu của Vạn Bảo Lâu, có không ít món đồ được người bên ngoài đưa tới để đấu giá, và đương nhiên, Vạn Bảo Lâu sẽ thu một lượng phí sau khi đấu giá thành công. Và tầng ba, đương nhiên là dành cho khách mời, tất cả đều là khách quý từ những thế lực lớn lân cận, từ gia tộc địa phương, thế gia võ học đến những tông môn có thực lực nhất định, tất cả đều được mời. Ví dụ như gian phòng lớn nhất được xếp ở giữa kia, đó chính là phòng dành cho thành chủ Thiên Ứng thành, hoặc ít nhất là cho đại diện của phủ thành chủ.

Từ Phong nhìn quanh một hồi, sau khi không tìm thấy một chỗ trống khá quan nào, hẳn trực tiếp treo lên tầng ba, ngồi vất vèo ở trên thành lan can nhìn xuống dưới, vị trí này của hẳn có thể quan sát bao quát cả phòng đấu giá một cách dễ dàng, và lại hẳn có kĩ năng *Ngụy trang*, nếu hẳn không đi chuyển thì kể cả Thánh cấp cũng chưa chắc đã phát hiện ra hẳn.

Đang lúc hẳn đang quan sát dòng người ra vào, tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên bên tai hẳn: “Đừng có nhìn chằm chằm vào lối ra vào như thế, này giờ có rất nhiều người cảm nhận được ánh mắt của chàng mà nhìn tới đây rồi đó, đừng có nghĩ rằng khả năng tăng hình của mình là vô địch chứ, nếu ta tập trung tinh thần thì cũng có thể cảm nhận được sự hiện diện của chàng đó, mặc dù hơi mờ nhạt.”

Từ Phong nghe vậy liền vội vàng đi chuyển ánh mắt ra khỏi cửa ra vào, hẳn không biết mục đích của Hồ Phi Nguyệt là gì khi bám dính lấy hẳn không rời, nhưng hẳn năng sẽ không hại hẳn, một Thánh cấp ra lời khuyên, hẳn không thể không nghe theo. Như để chứng minh cho lời nói của Hồ Phi Nguyệt, ngay lúc hẳn vừa rời mắt đi, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng Từ Phong, hẳn cảm giác như có hai con mắt đang ở sau lưng nhìn chằm chằm vào hẳn một lúc lâu sau mới biến mất.

“Chắc, một hội đấu giá nho nhỏ mà có tận 3 tên Thánh cấp xuất hiện, Vạn Bảo Lâu này cũng không phải dạng vừa đâu nhì.” Hồ Phi Nguyệt chép miệng nói.

Từ Phong choáng váng: “Cái gì, năng nói là ba tên Thánh cấp? Có nhầm không đấy?”

Hồ Phi Nguyệt đột nhiên gió chân lên cao một phát đau điếng lên mặt hẳn, để lại ba vết móng rớm máu khiến Từ Phong nổi nóng: “Năng làm cái gì thế?”

“Đó là vì không tin tưởng ta, thế thôi.” Mặc dù ở dạng tiêu hồ y, Từ Phong có thể tưởng tượng được Hồ Phi Nguyệt nhìn vai khi nói mấy câu đó. Vết thương trên mặt hẳn lần lại chỉ trong nháy mắt, hẳn không quan tâm lắm, bởi vì mọi người hầu hết đã ổn định chỗ ngồi, hội đấu giá chuẩn bị bắt đầu!

Vạn Bảo Lâu hiển nhiên là rất coi trọng hội đấu giá lần này, dĩ nhiên là do đại chương quỹ đích thân đến chủ trì đấu giá.

“ Lão phu Mã Văn Lập, là đại chương quỹ của Vạn Bảo Lâu phân bộ Thiên Ứng thành, đêm nay sẽ do lão phu đến chủ trì thịnh hội đấu giá này!”

Cắt lời là một lão già trạc thất tuần, cả người lùn tí chỉ cao khoảng 1.5m, một chiếc bụng béo tròn lún khiến vẻ ngoài của lão trông có vẻ tức cười, nhưng đừng để bị lừa bởi vẻ bề ngoài của hẳn, đại chương quỹ của Vạn Bảo Lâu, thực lực của hẳn sâu không lường được, nghe nói là còn cao hơn cả thành chủ, thực hư ra sao thì chỉ có một vài người biết.

“Không cần phải để ý, hẳn là một trong ba tên Thánh cấp mà ta nói lúc nãy, Thánh Giả đình phong, hai người còn lại đều là Thánh Giả sơ giai!” Hồ Phi Nguyệt lên tiếng nhắc nhở đúng lúc Từ Phong định dùng *Phân tích nhân* lên người Mã Văn Lập, khiến hẳn ngay lập tức quay mặt đi ngay tức khắc, đưa à, hẳn không muốn có kết cục như ngày hôm đó giải cứu Hồ Phi Nguyệt đầu, bị phát hiện ở đây thì chết chắc, nên nhớ rằng ta có chịu cứu hẳn hay không vẫn còn là ẩn số, hơn nữa Hồ Phi Nguyệt bày giờ cũng không có khả năng cứu hẳn khỏi tay một tên Thánh Giả đình phong đầu, mà chờ đã, Thánh Giả?

“Ý năng là Thánh cấp đình phong?”

“Không, nếu hẳn là Thánh cấp đình phong thì hẳn đã không ở đây làm đại chương quỹ rồi, cơ mà cái này chàng hiện tại không cần biết, chàng chỉ cần biết nếu ta khôi phục toàn bộ thực lực thì việc đập chết tên Mã Văn Lập này không khó khăn, nhưng hiện tại thì không được, cho nên là mặc dù rất thích chàng nhưng nếu bị phát hiện thì ta sẽ chạy trước đó.”

Không ngoài dự đoán nên Từ Phong cũng không bất ngờ cho lắm với việc Hồ Phi Nguyệt sẽ bỏ rơi hẳn nếu có biến, hẳn cũng không có tiếp tục hỏi về Thánh Giả và Thánh cấp nữa, là một tên nghiện tiểu thuyết, hẳn thừa biết cái thế loại những tăng thứ tu vi siêu cấp bị che giấu đối với những người ở dưới thấp như hẳn, có biết bây giờ cũng vô dụng.

“Năng có vẻ rất là thông thạo đối với thế giới nhân loại nhì, năng đã từng đi du lịch nhiều nơi à?” Từ Phong lo lắng hỏi.

Phốc một tiếng, Hồ Phi Nguyệt từ dạng hồ y chọt biến thành dạng nhân loại một cách vô cùng bất ngờ khiến Từ Phong thiếu chút nữa ngã từ trên lan can xuống dưới, nếu không phải kĩ năng *Ngụy trang* đang có tác dụng lên cả hai thì chắc hẳn bọn hẳn đã bị phát hiện rồi. Ngồi trong lòng Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt hai tay ôm lấy cổ hẳn, mấy chiếc đuôi mềm mại quấn xung quanh người hẳn, cả người năng dính vào hẳn không rời, nhìn thẳng vào mắt Từ Phong, năng kêu mự cươi:

“Chàng nghĩ ta bây giờ đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Ngụy trang chỉ dành lừa ánh mắt của người khác, chứ Từ Phong vẫn hoàn toàn có thể nhìn thấy khuôn mặt chim sa cá lặn của Hồ Phi Nguyệt đi sát vào mặt mình, hơi thở thơm tho của năng phả vào mũi hẳn khiến hẳn có chút thất thần: “Khoảng chừng hơn 200 tuổi đi.”

Búng một cái vào trán Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt nhoen miệng cười: “Sai!! Ta bây giờ đã hơn 500 tuổi rồi, chàng nghĩ với số năm ta đã sống, liệu ta có thể tìm hiểu kĩ thế giới của con người chưa?”

“Yêu thú các nàng có tuổi thọ quá lớn, vậy ta có nên gọi nàng là Phi Nguyệt bà bà không nhỉ?”

“Chàng dám?! Hừ, cảm được gọi như thế, chàng có thể gọi Nguyệt nhi cho nó tình cảm, he he, không biết chàng mà gọi ta như thế thì sẽ có cảm giác gì nhỉ.” Hồ Phi Nguyệt trừng mắt lên nhìn hắn, sau đó thì mơ màng nói

Đúng như hắn nghĩ, dù là yêu thú hay con người, đã là nữ tính thì ai cũng luôn quan tâm tới vấn đề tuổi tác cùng nhan sắc của bản thân, khổắc đầu chịu thua, Từ Phong cũng chỉ biết phải làm gì với một mỹ nhân đang ôm chặt lấy hắn nữa, “đành phải” vòng tay ôm lấy eo của nàng sau đó chú ý tới sản phẩm giá bên dưới, cũng phải nói thật là hẳn cũng rất hưởng thụ a, là một nam nhân thực dụng, bảo hẳn không có chút động lòng nào với nàng là nói káo, còn về vấn đề nhân loại-yêu thú cách biệt thì.....hắn decisamente quan tâm, làm như hiện tại hắn giống với con người lắm ấy.

“Tin tưởng rất nhiều người đều vô cùng quan tâm tới Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan phải chứ, lão phu cũng không để các vị chờ lâu, vật phẩm tiếp theo chính là hai loại đan được này!”

Đầu giá đã bắt đầu được một lát, nhưng theo thông lệ thì lúc đầu luôn là mấy thứ vớ vẩn hoặc là hàng phổ thông, hiển nhiên không hợp pháp nhân của đám khách quý, Từ Phong thì không có nhu cầu nên cũng không để ý, và lại, hắn cũng bị Hồ Phi Nguyệt làm xao lãng nữa.

Hai loại đan được này Từ Phong biết, Trú Nhan đan thì đúng như tên gọi của nó, người dùng sẽ giữ được hình dáng khuôn mặt vĩnh viễn không thay đổi bởi tuổi tác qua năm tháng, trong khi Tú Nghiên đan thì khiến dung nhan trở nên tươi đẹp hơn, hiển nhiên đối tượng nhắm vào chính là nữ nhân.

Quy củ của đấu giá hội là trả bằng tiền hiện vật có giá trị tương đương, nếu vật phẩm không thuộc sở hữu của Vạn Bảo Lâu thì chủ sở hữu món hàng đấu giá có thể ưu tiên hiện vật mà người đó muốn để trao đổi, nhưng nhất thiết phải là tiền trao cháo múc, không có tiền hay hiện vật thì không được hồ loạn, nếu không sẽ bị trục xuất ra ngoài, quy củ cũng không có gì lạ lắm đối với một hội đấu giá.

“Lần này, Vạn Bảo Lâu tổng cộng chiếm được 5 viên Trú Nhan Đan cùng 5 viên Tú Nghiên Đan! Tin tưởng công dụng của hai loại đan được này tất cả mọi người đều đã biết, lão phu dùng danh dự của Vạn Bảo Lâu cam đoan những đan được này đều là hàng thật! Bởi vì hai loại đan được này cũng một chỗ dùng hiệu quả tốt nhất, Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan hợp cùng một chỗ là một phần, tổng cộng 5 phần!”

Bên cạnh chỗ Mã Văn Lập đứng là một chiếc bàn thấp dài phủ khăn lụa trắng, tất cả vật phẩm đấu giá khi được đưa ra ngoài đều được đặt lên trên đó, ngay khi hắn dứt lời, có hai thị nữ từ trong đi ra, mỗi người bưng theo một chiếc khay ngọc, mỗi bên là năm bình thuốc, đặt tất cả xuống chiếc bàn thấp rồi lui ra.

Mã Văn Lập từ hai bên lấy ra một bình thuốc, cất giọng nói

“Hiện tại bắt đầu đấu giá tổ 1 đan được, giá quy định là một vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một ngàn, bắt đầu!”

“Ba vạn!”

Gần như ngay lập tức, đã có người ra giá, hơn nữa lại còn là gấp ba lần giá, khiến Từ Phong không khỏi trợn mắt, hai viên đan được không có chút tác dụng gì cho chiến đấu có giá bằng với một kiện Huyền khí Hoàng giai à, cái vạ gì đây?

Thực ra đây cũng là rất bình thường, đối với nữ tính mà nói, thanh xuân cùng dung nhan chính là trọng yếu hơn tánh mạng của các nàng! Càng là mỹ nữ lại càng coi trọng dung nhan của mình, tự nhiên sẽ không tiếc một cái giá lớn để có được nó, mà nói thì Từ Phong mới để ý, số lượng nữ tính trong đây cũng không ít, chiếm khoảng một phần năm cổ người, hầu hết đều ngồi ở trong các căn phòng cho khách quý, mà kẻ cũng phải, chỉ có họ mới thừa tiền mà vung lên mua mấy viên đan được vô dụng này thôi.

Từ Phong thấy Hồ Phi Nguyệt hai mắt nhìn chăm chăm vào hai chiếc bình thuốc liễn liễn lơ lửng ở đó dài, nàng là yêu thú đó, hai thứ này có tác dụng gì với nàng hay không, chưa kể nàng đã hơn 500 tuổi rồi mà vẫn còn đẹp tới mức khiến người khác ngêth tho thứ này, rằng còn lo nhan sắc ư?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 66: Địa giai Huyền khí

Rời mắt khỏi Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong cảm thấy có chút may mắn, nếu không phải rằng ta lúc nào cũng quần quít cạnh hắn thì lấy mỹ lực của nàng, một khi hắn mà nhìn thì chỉ có tiếp tục nhìn mà thôi, chứ không có khả năng kiềm chế như hiện tại.

Mặc dù Từ Phong biết rõ công dụng của hai loại đan được, nhưng giá cả thế nào thì hắn lại mù tịt, dù gì thì tất cả những gì hắn biết đều thông qua sách vở, không thể cái gì cũng biết được, nhưng nếu đã được Vạn Bảo Lâu đem ra đấu giá, hiển nhiên giá sẽ không dừng lại ở chỉ 3 vạn kim tệ như vậy.

Quả nhiên, không lâu sau liền có người tăng giá:

“4 vạn kim tệ!”

“5 vạn!”

“7 vạn!”

.....

Mãi cho đến thời điểm giá tăng lên đến 15 vạn kim tệ, người gọi giá liền thưa thớt, dù sao đây chỉ là một phần Trú Nhan Đan cùng Tú Nghiên Đan, còn có bốn phần khác! Vạn nhất sau đó chỉ cần chẳng hạn 10 vạn kim tệ là có thể mua được một phần, chẳng phải là ăn lỗ lớn ư! Dù sao thì kim tệ cũng không phải là lá khô, tùy tiện trao một cái là ra một đồng lớn.

Cuối cùng, phần đan được thứ nhất được bán với giá 17 vạn kim tệ, do chính căn phòng đại diện của phủ thành chủ mua lại, khiến Từ Phong không khỏi ngạc nhiên, một thành chủ của một đại thành thối vậy mà đã giàu có đến như vậy, không biết Diệp gia năm xưa giàu đến mức nào nữa, cơ mà có giàu thì cũng chẳng phải đã bị hủy đi sao, tóm lại thì thực lực vẫn là nhất.

Có chút nhàm chán nhìn từng phần đan được được bán đi, Từ Phong bắt đầu tính toán, vừa nãy hắn đã hỏi Hồ Phi Nguyệt vị trí của hai tên Thánh cấp còn lại, giờ thì việc của hắn đó là quan sát, nếu có món đồ hắn muốn trộm lấy rơi vào tay mấy người đó thì hẳn sẽ trực tiếp bỏ qua, rằng ta cũng nói rồi, rằng không đủ khả năng cứu hắn khỏi Thánh cấp hiện tại, ngu gì hắn lại đi mạo hiểm, còn về những người khác thì.....khắc khắc, kể rằng *Nguy trang* đúng là kĩ năng để làm đạo tặc mà.

Giá tiền của phần đan được thứ hai đã được áp chế xuống một chút, chỉ còn 15 vạn. Sau đó thì đều là giá tầm tầm như vậy bán đi, duy chỉ có phần cuối cùng được đẩy giá lên tới 19 vạn kim tệ mà thôi.

Đối với Từ Phong mà nói thì đám đan được này có bán được 1 tỷ kim tệ hẳn cũng không quan tâm lắm, cơ mà vì Hồ Phi Nguyệt đặc biệt chú ý, hẳn quyết định nếu có cơ hội sẽ tìm cách trộm về một phần cho nàng, nói đùa sao, một bảo tiêu miễn phí có thực lực Vương cấp cứu phẩm cùng tinh thần lực Thánh cấp, không lo nịnh nọt thì còn đợi đến bao giờ nữa.

Sau đám đan được, hầu hết đều là vật phẩm trân quý khác như là tranh vẽ, châu báu trang sức các thứ, người mua cũng nhiều không kém nhưng không khỏi dậy một chút hứng thú gì với hắn cả.

Trải qua hơn một tiếng nhàm chán, cơ mà thực ra cũng không nhàm chán lắm nếu xét về việc hắn đang hưởng thụ thân hình mềm mại của Hồ Phi Nguyệt trong lòng, Mã Văn Lập lấy ra một thứ khiến hắn chú ý.

“Đây là một bản Huyền giai thượng phẩm công pháp Kim Tinh Luyện Thể Quyết, giống như tên của nó, là công pháp Kim tinh luyện, ngoài hiệu dụng tu luyện như một công pháp Huyền giai thượng phẩm khác, công pháp này còn cường hóa cơ thể của võ giả, luyện đến đại thành, cơ thể sẽ cứng rắn như tinh thiết, hoàn toàn có thể chịu được một kích của võ giả cùng giai.”

Đối với lời giới thiệu của Mã Văn Lập, không một ai lên tiếng hoài nghi, ngừng lại cũng đúng, Vạn Bảo Lâu có thể trở thành tổ chức buôn bán hàng đầu đại lục thì uy tín phải được đặt lên đầu, nếu đại chương quỹ đã lên tiếng, chất lượng của bản công pháp này hẳn là không có vấn đề gì.

Khiến Từ Phong ngạc nhiên đó là cấp bậc của công pháp, Huyền giai thượng phẩm đó, là tên diện nào đã đem nó ra đấu giá vậy, phải biết đến cả siêu cấp gia tộc như Diệp gia cũng chỉ có một bộ Địa cấp công pháp làm bảo bối trấn tộc, chỉ dành cho tộc trưởng cùng những trưởng lão bậc tâm tu luyện, một bộ công pháp Huyền giai thượng phẩm cũng là quá đủ để đào tạo nên một gia tộc hạng nhất, chỉ sau siêu cấp gia tộc.

Chưa kể đến bản công pháp này có vẻ như là loại đặc biệt, công pháp kết hợp với võ kỹ, luyện đến đại thành có thể coi như là đã tu luyện được thêm một võ kĩ phòng ngự khá mạnh, một mũi tên trúng hai con nham.

Đúng như Từ Phong đoán, Kim Tinh Luyện Thể Quyết này đẩy lên một hồi tranh đoạt điên cuồng, cuối cùng được bán đi với cái giá trên trời 60 vạn kim tệ, và người mua là một nhóm người ngồi trong phòng khách quý trên lầu ba, cũng chính là nơi có một tên Thánh cấp tọa trấn.

Từ Phong hẳn vốn có hơn 3 vạn điểm tích lũy, sau khi tiền Mạc thiếu thành chủ về địa ngục thì nhiệm vụ của hắn cũng đã hoàn thành, được thêm 8 vạn nữa là tổng cộng hẳn có 11 vạn, nếu đổi hết qua kim tệ thì hẳn cũng sở hữu một lượng kim tệ khổng lồ lên đến hơn 1100 vạn kim tệ, nếu hắn có thể tham gia đấu giá một cách quang minh chính đại thì hẳn đoán chừng thừa sức mua đến quá nửa cái hội đấu giá này, nhưng vì cái nhiệm vụ chết tiệt kia mà hắn chỉ có thể ngậm ngùi ngồi xem như hiện, khiến hắn không khỏi chửi bới cái tên “Kẻ Sáng Tạo” chết tiệt kia một chập.

“E hèm, tiếp theo sẽ là đấu giá một kiện Địa giai hạ phẩm Huyền khí...”

Àm!

Không đợi Mã Văn Lập dứt lời, toàn trường liền trở nên oanh động:

“Cái gì, Địa giai Huyền khí? Tại sao không nói từ sớm để bọn ta còn chuẩn bị tiền chứ!”

“Khà khà, may mắn lần này tham gia bạn ta mang theo rất nhiều tiền, kiện Huyền khí này vào tay bạn ta là cái chắc rồi!!”

“Lão già chứng quỹ này bị lên cơn à, có Địa giai Huyền khí mà không báo trước, bán được giá tốt mới lạ đó...”

Đổi mặt với một kiện Địa giai Huyền khí, đến cả những khách quý ở lâu ba cũng không ngồi yên được, thiếu chút nữa là muốn thò đầu ra khỏi cửa để nhìn ngó, duy chỉ có phòng của thành chủ vẫn im lặng, đoán chừng là tin này đã được họ biết đến bằng cách nào đó.

“Các vị, các vị khách quý bình tĩnh nào, để lão phu nói hết đã, đây là một kiện Địa giai hạ phẩm Huyền khí, nhưng rất tiếc đã bị tổn hại...”

Nói đoạn liền có người mang theo một chiếc giá đỡ lớn đặt lên trên chiếc bàn thấp, trên đó là một thanh đại kiếm dài hơn hai mét, mặt kiếm rộng đến 30cm, đích thị là một thanh kiếm khổng lồ, thân kiếm được chạm trổ hoa văn vân vân màu đỏ vô cùng tinh xảo, ở giữa chuôi kiếm là một cái hồ lô nhỏ, dường như là thiếu đi một thứ gì đó, không còn nghĩ ngờ gì nữa, đây chính là thành Địa giai Huyền khí được nói tới.

“Đây là một thanh đại kiếm Địa giai hạ phẩm Huyền khí, tên của nó vẫn là một ẩn số, người đem nó tới đây để đấu giá cũng không biết giá trị của nó, nhưng giám định sư của Vạn Bảo Lâu bạn ta sau khi giám định đã kết luận đây là một kiện Địa giai hạ phẩm Huyền khí, nhưng mà đã bị tổn hại...”

Mã Văn Lập chỉ tay về phía cái hồ lô trên chuôi kiếm rồi tiếp tục nói

“Nếu có thể bỏ yêu đan của yêu thú từ Ngũ giai trở lên vào đây thì sẽ hoàn toàn chữa trị được thanh đại kiếm này, uy lực của nó cũng sẽ tăng lên theo cấp bậc của yêu đan sử dụng, đồng thời nó cũng sẽ sở hữu năng lực tùy theo loại yêu đan, theo như giám định sư nói thì thanh kiếm này có khả năng tối đa tăng uy lực lên thành Địa giai thượng phẩm Huyền khí nếu sử dụng yêu đan của yêu thú Lục giai hậu kì hoặc đỉnh phong. Tuy bị hư hại nhưng chất liệu của nó vẫn thuộc về một kiện Địa giai Huyền khí, nên uy lực có lẽ kém hơn so với Địa giai khác nhưng so với Huyền giai thì mạnh hơn rất nhiều.”

Nghe vậy thì toàn trường có hơi thất vọng, nhưng chỉ là hơi mà thôi, chữa trị thanh kiếm này cũng không phải là không có khả năng, tuyệt đối là một thứ đáng giá để mua.

“Giá khỏi đầu là mười vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không được ít hơn hai vạn, đấu giá bắt đầu!!”

“Mười hai vạn!!”

“Mười lăm vạn kim tệ!!”

“Cút ngay, lão tử ra hai mươi vạn!!”

.....

Nghe thanh âm hô giá huyền não, mắt Từ Phong cũng sáng lên, người khác tranh đoạt bởi vì nghĩ đến Địa giai Huyền khí, nhưng hẳn với *Phân tích nhân* thì lại khác.

-Bách Yêu kiếm (Địa giai hạ phẩm Huyền khí – Địa giai thượng phẩm Huyền khí): cấp bậc thay đổi theo chất lượng yêu đan sử dụng, có thể sở hữu hiệu ứng đặc biệt tùy vào loại yêu đan.

Chi chi: Chứa bên trong một lượng Bí Ngấn cực phẩm có giá trị cao, có thể dùng để trực tiếp đổi lấy trang bị từ trong cửa hàng của hệ thống.”

Hắn mặc xác cái trò nhét yêu đan vào để sử dụng, đùa à, yêu đan ngũ phẩm, hẳn dĩ đầu để tìm đây, cũng không thể chui vào Lam Linh sơn mạch sau đó nhờ Hồ Phi Nguyệt đánh giết yêu thú à, dù gì thì năng cũng là yêu thú, thứ khiến hắn hứng thú đó là dòng ghi chú nhỏ nhỏ ở bên dưới kia. Có thể đổi trực tiếp trang bị từ hệ thống là chuyện tốt cỡ nào ha, phải biết trong cửa hàng hồi đóai của hệ thống có rất nhiều trang bị cấp cao có chất lượng tốt hơn nhiều so với hàng bên ngoài nhưng giá cả thì khiến Từ Phong chi muốn cắn lưỡi tự sát bởi quá cao. Vì một lí do nào đó, sau trận chiến với Đồ Bất Quy, hắn cảm giác sử dụng hai thanh đoản kiếm ưa thích của mình có chút không còn hiệu quả nữa, hẳn thuận cả hai tay, với thân lực của cáng tay trái mà sử dụng đoản kiếm thì quá uổng, bằng chứng là khi hắn sử dụng thanh đại kiếm của Đồ Bất Quy thì chiến lực hẳn đã tăng lên một bậc, hẳn cần một món vũ khí mới thay thế cho Hắc Bạch song kiếm.

Bách Yêu kiếm có thể đổi lấy 5000 điểm trị giá nguyên liệu, hẳn đó chính là giá trị của số Bí Ngấn có trong nó, mặc dù Từ Phong chả biết Bí Ngấn là cái thứ cù cái gì cả, nhưng đổi được tận 5000 điểm nguyên liệu, nó chắc chắn là thứ tốt. 5000 điểm nguyên liệu, hẳn có thể nhắm tới một thứ trong cửa hàng hồi đóai mà hắn đang thực sự muốn.

-Quý kiếm Ghodroon (Địa giai thượng phẩm Huyền khí): Được tạo ra bởi Đấng toàn năng, trao cho Ghodroon như một phần thưởng, sao đó trở thành vật phẩm trong hệ thống sau khi Ghodroon bị giết...

Đấng toàn năng hẳn là cái tên đã tạo ra hệ thống này, chính là “Kẻ Sáng Tạo”, Ghodroon có lẽ là chủ nhân trước của cái hệ thống này, Từ Phong đoán như vậy, hẳn cũng không cho rằng mình là chủ nhân duy nhất của hệ thống. Ghodroon, một cái tên kì lạ, nhưng đó không phải là thứ khiến hắn chú ý tới nó, mà là kĩ năng của thanh kiếm này

-Kĩ năng:

(1)*Xuyên giáp* (bị động): năng lực xuyên thấu phòng ngự cực mạnh, vô hiệu đối với trang bị phòng ngự Thiên giai trung phẩm Huyền khí trở lên.

(2)*Quý kiếm* (chủ động): cần nuốt máu tươi của chủ nhân hoặc nạn nhân của nó, tạm thời tăng cường uy lực của thanh kiếm, tối đa đạt tới Thiên giai hạ phẩm Huyền khí.

(3)*Phá không trảm* (chủ động)(kĩ năng quần công): tích tụ linh lực sau đó giải phóng ra dưới dạng một đường kiếm quang lớn, sức công phá cực mạnh trong tầm ảnh hưởng, uy lực tỉ lệ thuận với linh lực bỏ ra. Hồi chiêu: 0 giây, linh lực yêu cầu: ít nhất 1000, không có giới hạn cao nhất.

Đúng là nó, mặc dù uy lực được đánh giá là Địa giai Huyền khí, nhưng với việc nó là sản phẩm từ một thực thể quyền năng như “hắn”, Từ Phong có thể hiểu được cho việc thanh kiếm này lại sở hữu kĩ năng riêng biệt, thứ mà chỉ có Bảo khí mới có thể có được. Đến thanh Bách Yêu kiếm kia cũng chỉ có thể có thêm hiệu ứng từ sử dụng yêu đan, ví dụ như dùng yêu đan hỏa hệ thì sẽ có hiệu ứng thiêu đốt hay lửa cháy đại loại vậy mà thôi, chứ không thể so sánh với kĩ năng của thanh quý kiếm này được. Cơ mà nghĩ đi nghĩ lại thì, Từ Phong có cảm giác đỡ khốc dờ cười, hẳn giống như đang chơi game hơn là đang tu luyện à, cái gì mà “Kĩ năng quần công” chứ, khác gì mấy game hắn chơi kiếp trước đâu.

Mấy kĩ năng không cần nói cũng biết là nó mạnh, và thực tế khá là phù hợp với một tên điên giết người như nógống hắn, và giá của nó là 4999 điểm nguyên liệu, vừa đủ! Nói tóm lại, ăn cướp, ăn trộm, lừa đảo, cái gì cũng được, thanh Bách Yêu kiếm này hẳn phải lấy được!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 67: Phương án B

Trong lúc Từ Phong còn đang nghĩ ngợi thì thanh Bách Yêu kiếm bên dưới đã được nâng giá lên tới 42 vạn, mặc dù bị hư hại nhưng sửa chữa cũng không quá khó khăn, chỉ cần bỏ ra thêm một chút công sức là có thể sở hữu một thanh Địa giai hạ phẩm Huyền khí có tiềm năng trở thành Địa giai thượng phẩm Huyền khí, đối với các thế lực lớn hay đại gia tộc giàu có thì kiếm vài ba viên yêu đan đẳng cấp cao là trong tầm tay.

Nói là thế nhưng khi đạt tới 45 vạn kim tệ, số người gọi giá chỉ còn lại có hai ba người cạnh tranh với nhau, không phải vì những người khác không có tiền, mà là một thanh Huyền khí, kể cả là một thanh Địa giai Huyền khí thì cũng không đáng để đầu tư quá nhiều tiền vào đó, bởi vì Huyền khí chỉ thực sự có giá trị cao khi đặt vào tay vô già dưới Tôn cấp mà thôi.

Vô già từ Tôn cấp trở lên rất ít khi sử dụng Huyền khí, bởi vì riêng khả năng tấn công cùng phòng thủ của bọn họ đã vượt trội hơn so với Huyền khí thông thường rồi, giả dụ một Tôn cấp dùng hộ thể cương khí bao quanh người, dù có dùng Thiên giai Huyền khí cũng chưa chắc đã phá được lớp phòng thủ đó, trừ khi người sử dụng cũng là một Tôn cấp tương đương.

Thế nhưng phải biết lần này tham dự đấu giá không chỉ có các thế lực lân cận mà còn có đại diện của những gia tộc và tông môn ẩn thế, những thế lực này mạnh hơn rất nhiều so với gia tộc thế tục thông thường, nói không quá chứ chỉ cần một thế lực thôi cũng có khả năng san phẳng Căn Nguyên đế quốc vài ba lần, gây dựng lại rồi sau đó san phẳng thêm lần nữa. Cao thủ Tôn cấp, Thánh cấp của những thế lực này hầu hết đều có thể trang bị cho mình một kiện Bảo khí, không có khả năng vẫn còn sử dụng Huyền khí.

Nhiều đến Bảo khí, nếu coi sức mạnh của một Thiên giai thượng phẩm Huyền khí là 100, thì sức mạnh của một thanh Hoàng giai hạ phẩm Bảo khí chính là một vạn. Không chỉ được tạo thành từ những nguyên liệu cao cấp hơn rất nhiều, mà bên trong một kiện Bảo khí còn được khắc một chút pháp trận, là một dạng khác của phù văn nhưng không phức tạp như phù văn. Chính vì thế mỗi kiện Bảo khí đều có những năng lực đặc biệt cùng kĩ năng riêng biệt vô cùng mạnh mẽ, sở hữu một kiện Bảo khí, thậm chí là Bảo khí hạng bét thì cũng giống như trên tay cầm 10 kiện Thiên giai thượng phẩm Huyền khí cùng với một tá phù lệ vậy, bên nào mạnh hơn thì chắc không cần phải bàn.

Đối với những thế lực đó thì kiện Địa giai Huyền khí này chỉ dùng ở mức hàng cao cấp, chứ không phải là thứ họ thực sự cần, mục đích chủ yếu để dùng nó với họ có lẽ chỉ là để cho hậu bối sử dụng hoặc dùng để thưởng cho hậu bối.

“47 vạn!!”

Sau khi một phòng khách quý trên lầu ba ra giá 47 vạn, không còn ai lên tiếng nữa, mặc dù Từ Phong không quá thông thạo giá cả trên thị trường, nhưng có vẻ nhưng cái giá này là hợp lí đối với một kiện Địa giai Huyền khí bị tổn hại. Đúng lúc tưởng như người ra giá 47 vạn kia đã có được kiện Huyền khí, một âm thanh càn rỡ vang lên: “47 vạn và 1 kim tệ!!”.

Đúng lúc này, lại xuất hiện một gia hỏa gây sự, không chỉ phá hủy quy định mỗi lần tăng giá trên hai ngàn kim tệ, mà còn tăng đúng chỉ một kim tệ, không phải phá đám gây sự thì là gì. Điều đáng kinh ngạc đó là mặc dù ngang nhiên phá hư quy củ, nhưng Mã Văn Lập cũng không có phản ứng gì kịch liệt, mà chỉ híp mắt lại nhìn, miệng vẫn nở một nụ cười mỉm như thường lệ.

Một tiếng mở cửa nhỏ vang lên, từ trong gian phòng khách quý trên lầu ba vừa mới ra giá phá đám, rất vừa vặn lại ở phía đối diện với phòng đã ra giá 47 vạn, một thanh niên hoa phục nhẹ nhàng tiến sâu đi ra, tựa người vào thành lan can, khuôn mặt có chút khiêu khích nhìn về phía đối diện.

Không ngoài dự liệu, từ căn phòng đối diện cũng có một thanh niên đi ra, chỉ khác ở chỗ là người này mặc một thân bạch y, bước đi bông bênh như gió thổi, khuôn mặt anh tuấn có chút nghiêm nghị, vừa bước ra đã cất tiếng: “Ta tưởng là ai, hóa ra

là tên hoa hoa công tử Triệu Đông Dương nhà ngươi, sao thế, từ nữ nữ ngươi chuyển hứng thú qua bảo vật rồi hả?”

Thanh niên học tên Triệu Đông Dương không nói gì mà chỉ cười ha ha: “Ái nói ta không thích nữ nữ nữa, chẳng qua ta không muốn ngươi có được kiện Huyền khí này thôi, có ngon thì ra giá cao hơn đi, ta biết Mộ Dung Bạch nhà ngươi nhiều tiền mà haha.”

Thấy hai thanh niên đầu khẩu, xung quanh mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, Từ Phong nghe ngóng một chút mới biết được lí do tại sao Mã Văn Lập không hề phản ứng, hai thanh niên đó tới từ hai thế gia võ học lần lượt là Mộ Dung gia và Triệu gia, và ngạc nhiên đó là hai thế gia võ học này có thực lực kinh người, so sánh với Lăng Hư Cung – tông môn đứng sau cả Căn Nguyên đế quốc, thì chỉ có hơn chứ không có kém, bảo sao Mã Văn Lập chỉ đứng yên xem kì biến. Hai gia tộc này trước đây đều có mâu thuẫn sâu sắc, còn về mâu thuẫn ra sao thì có rồi mới biết, Từ Phong hẳn không quan tâm.

Đối với việc Huyền Linh đại lục có rất nhiều gia tộc cùng tông môn có thực lực cực mạnh nhưng không nổi tiếng ở thế tục thì Từ Phong cũng không quá lạ lẫm, nhưng mắt thấy đến một Thánh cấp cường giả như Mã Văn Lập, hơn nữa lại được cả Vạn Bảo Lão chống lưng cũng không dám tùy tiện đắc tội với Triệu Đông Dương mặc dù hẳn là người đã phá hư quy củ trước càng khiến Từ Phong khác ghi thêm về tầm quan trọng của thực lực trong thế giới này.

Mộ Dung Bạch nghe Triệu Đông Dương khiêu khích trắng trợn thế cũng không có vẻ gì phiền lòng, hần cười lạnh một tiếng nói:

“60 vạn!!! Bàn thiếu gia thiếu gì thì thiếu chứ tiền thì luôn luôn thừa!”

.....

“Ăn chơi trác táng a, đây là cầm tiền ra tranh đấu mặt mũi chứ còn gì nữa.”

“Một lần tăng giá 13 vạn kim tệ, từ lúc nào kim tệ giống như một đồng sắt vậy, nói tới là tới...”

Mọi người xì xào bàn tán, 60 vạn lượng ở một đấu giá hội thì không là gì, nhưng mà vì một thanh Huyền khí bị hao tổn như vậy thì tuyệt đối là không đáng.

“Ha ha, 60 vạn 1 kim tệ!!!”

“70 vạn!”

“70 vạn 1 kim tệ!!”.....

Giá cả một đường tăng cao, mọi người bắt đầu cảm thấy hứng thú, đây giống như biến thành hai nhà Mộ Dung - Triệu gia tranh đấu khí lượng với nhau, không hứng thú mới lạ.

Từ Phong nhàm chán ngồi nhìn hai tên điên đầu vô mồm, không ngừng tăng giá, trong lòng không khỏi mắng thảm, hẳn rất muốn thanh Bách Yêu kiếm này, nhưng nó rơi vào tay ai trong hai người này không quan trọng, quan trọng là hẳn có khả năng lấy được nó hay không mà thôi, thứ đấu giá đằng sau thanh Huyền khí này mới là mục đích chính của hắn đêm nay.

Cuối cùng thì Mộ Dung Bạch chiến thắng với cái giá trên trời 120 vạn kim tệ, đủ để khiến một vài thế lực trung bình ở đây phả sản. Thua cuộc nhưng Triệu Đông Dương cũng không có vẻ gì là phiền lòng, có vẻ mục đích của hắn chỉ là khiến Mộ Dung Bạch bỏ ra số tiền gấp ba mua về một thanh đồng nát sắt vụn mà thôi, tuy nhiên nhìn về mặt của Mộ Dung Bạch thì không có vẻ gì là tiếc tiền cả, đoán chừng hắn coi trọng chiến thắng trên tinh thần này hơn là đám kim tệ đó.

“Vật phẩm đấu giá tiếp theo là tinh huyết Kim Lân Mãng, Thiết Lân Mãng là tam giai yêu thú sống sâu trong rừng rậm, khi trưởng thành toàn thân sẽ có màu vàng óng ánh nên được gọi là Kim Lân Mãng, là yêu thú có thực lực ngũ giai sơ cấp, một số con có thể đạt tới ngũ giai cao cấp nếu ăn được thiên tài địa bảo nào đó, tinh huyết của nó là một thứ trân quý có thể dùng để luyện đan, hoặc sử dụng trực tiếp giúp tăng lên tu vi. Những điều này không lạ lắm đối với mọi người, bảo hù không dài dòng nữa, giá khởi điểm 15 vạn kim tệ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn 1000, bắt đầu!”

Trái với dự tính của Từ Phong, sau khi Mã Văn Lập ra giá, cả phòng đấu giá trở nên im phăng phắc, thậm chí đến một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, lấy lần lạ, hẳn bên hồi Hồ Phi Nguyệt: “Đây là thứ tốt, sao không ai có vẻ như là có hứng thú với nó nhỉ?”

“Thứ tốt? Chẳng nghĩ đi đâu thế, cái thứ này ặc dù là tinh huyết của ngũ giai yêu thú nhưng mà là gần gà không hơn không kém.” Hồ Phi Nguyệt liếc xéo hắn nói.

“Tại sao?”

“Đúng là nó có thể đem đi luyện đan, nhưng theo ta được biết, tinh huyết của Kim Lân Mãng có được lực quá mạnh mẽ, dùng để luyện chế đan được rất dễ khiến đan lò bị nổ tung, ít nhất phải là thất giai Thánh đan sư thì mới có thể kiểm soát được lực của nó, hơn nữa cái thứ này chủ có thể dùng để luyện chế ngũ phẩm đan được, chẳng nghĩ Thánh đan sư sẽ bỏ công đi luyện chế ngũ phẩm đan được hả? Còn về việc trực tiếp sử dụng để tăng tu vi, nằm mơ đi, chỉ có cơ thể yêu thú như bọn ta mới đủ khả năng chịu được được lực bộc phát hung mãnh của nó thôi, người bình thường sử dụng thì kinh mạch không bị phá nát mới là lạ đó.”

Nghe Hồ Phi Nguyệt giải thích, Từ Phong không khỏi cười khổ, thảo nào không thấy ai hứng thú với nó, thì ra là gần gà, bỏ đi thì tiếc mà giữ lại thì vô dụng, nhưng mà đối với hắn thì khác, hẳn không thể luyện đan, nhưng trực tiếp phục dụng thì được a, còn về thương tổn đối với kinh mạch, nó là cái gì vậy, chưa từng nghe nói tới.....Có năng lực hồi phục biến thái cũng là một lợi thế.

Mã Văn Lập liên tục hô giá nhưng không có ai mua, mắt thấy Kim Lân Mãng tinh huyết sắp bị bảo lưu, với sự bảo vệ của Vạn Bảo Lão, Từ Phong không thể nào có thể lấy được nó, cực chẳng đã, hắn liền dùng tới kế hoạch B, một kế hoạch mạo hiểm.

“15 vạn!”

Tất cả mọi người trong phòng đấu giá không hẹn mà cùng quay lại nhìn xem là tên ngu ngốc nào thừa tiền mua cái thứ gần gà này thế, chỉ thấy ở trong một góc tối xa tít mù gần cuối lầu một, một thanh niên tóc trắng che nửa mặt, trên vai là một tiểu hủ ly trắng muốt, chính là người vừa lên tiếng.

P/s: Sorry anh em, mấy nay bận quá không có thời gian viết, mong mọi người thứ lỗi....

Bạn đang đọc truyện *Cưỡng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 68: Tinh huyết tới tay!

“Cái thứ vô dụng này mà cũng có người muốn mua há, ngại tiền trong người nhiều quá à?”

“Ai mà biết được, nhờ đâu người ta cần thì sao.”

“Xì, vớ vẩn, nhìn cái mặt non choét kia của hắn thì cần cái gì, có mà thừa tiền quá thì có...”

Tiếng xì xào bàn tán vang lên không ngớt, Từ Phong hẳn mặc dù đã lường trước rồi nhưng cũng không khỏi cười khổ, bọn mả làm như ta muốn ra mặt mua nó lắm ấy. Quả thực, đây là kế hoạch mạo hiểm của hắn, hắn đã vài lần để lộ khuôn mặt thật của mình, có thánh mới biết được liệu có ai nhận ra hắn ở đây hay không, trên mặt hắn thì lạnh lùng không một chút cảm xúc, nhưng nào có ai biết được hắn giống như đang ngồi trên chảo lửa vậy.

Mã Văn Lập dùng một ánh mắt có chút cảm kích hướng tới hắn mà nhìn, không vì lí do gì khác, chỉ vì Từ Phong đã ra giá để mua tinh huyết của Kim Lân Mãng, 15 vạn kim tệ không quá lớn, nhưng để một vật phẩm không thể đấu giá được mà bảo lưu lại sẽ khiến danh tiếng của hội đấu giá bị ảnh hưởng lớn, tuy đối với tổ chức lớn như Vạn Bảo Lão thì chút danh tiếng đó không đáng vào đâu, nhưng làm ăn là làm ăn, không ai muốn danh tiếng của mình bị thuyên giảm cả.

Đợi một lúc lâu không thấy có ai ra giá, Từ Phong gần như chắc chắn có thể lấy được tinh huyết Kim Lân Mãng, thì một giọng nói đáng ghét đến mức Từ Phong chỉ muốn lao lên lầu ba bị gậy cổ cái tên vừa lên tiếng.

“Hôm nay toàn người nhiều tiền nhè, đến một tên vô danh tiểu tốt ngồi trong xô nhà cũng lòi ra được một đồng tiền, thứ vị đó, bần thiếu gia ra 20 vạn lượng!!”

Chủ nhân của giọng nói này không ai khác chính là Triệu Đông Dương, người lúc này phá đám thanh Bách Yêu kiếm. Mặc dù hắn tới ngửa rằng cái tên nhị thế tử ăn chơi trác táng này, nhưng Từ Phong đánh phải nhãn, nói thế thôi chứ nếu hắn không nhận thì cũng chả làm được gì, *Phân tích nhân* của hắn không phải để chơi, dòng chữ Vương cấp nhất phẩm to đứng bên cạnh Triệu Đông Dương đủ khiến Từ Phong hẳn cách xa một vạn tám ngàn dặm cho lành.

“30 vạn!!”

Từ Phong có ý tăng giá nhằm khiến tên kia thấy không đáng mà lui, ai ngờ lại phản tác dụng..

“Thích tăng giá há??? 50 vạn!! Con bà nó một tên đàn đen cũng dám chống đối lão tử hà, ngon thì tăng giá đi!!”

Từ Phong có chút chần chờ, một mặt hẳn thật sự muốn nâng giá lên vô vào mặt cái tên chết tiệt đang nhảy múa trên lầu ba kia, một mặt khác hẳn lại tự nhắc mình không nên mạo hiểm, đúng lúc hắn đang suy nghĩ có nên trả giá không, một giọng nói vang lên, nghe giống hệt giọng hắn: “100 vạn!!!”

“What the fuc.....” Từ Phong thiếu chút nữa phun ra câu chửi thề quen thuộc kiếp trước của hắn, hẳn không chút khó khăn gì trong việc xác định người vừa lên tiếng. Khiến hắn có chút cảm nín đó là người lên tiếng đang nằm trên vai hắn, chính là Hồ Phi Nguyệt, hẳn không rõ làm sao năng có thể giả giọng hắn nhưng mà thế này chẳng phải là chơi hơi lớn rồi sao.

Cố gắng giữ cho khuôn mặt bình tĩnh nhất có thể, hần hỏi nghiêng đầu nói khẽ: “Nàng làm cái gì vậy, bị tên nhĩ thế tổ kia thù hần thì không ổn chút nào đâu, hiện tại ta cũng không có trong trạng thái an toàn.”

“Yên tâm đi, có ta ở đây chẳng còn sợ gì nữa, chỉ cần rời khỏi đây thì chẳng dùng cái bí pháp tàng hình kia là được mà.”

Nghĩ đi nghĩ lại, nếu Hồ Phi Nguyệt muốn hại hần thì đã làm từ lâu rồi, hần có chút yên lòng trở lại

Quả bom 100 vạn kim tệ của hần quăng ra khiến cả phòng đầu giá dường như nổ tung

“Ta cứ nghĩ mấy vị khách quý ở trên lầu ba mới là đại gia, không ngờ ở dưới này cũng ngoa hồ tàng long ghê gớm a.”

“100 vạn kim tệ cho một thứ gần già, được, tên nhóc này, lao từ thích hần rồi đó, ha ha ha...”

.....

Mã Văn Lập thật sự hoảng rối, với mấy chục năm trong nghề, hần thừa biết độ khó khi cố gắng bán một thứ như tinh huyết của Kim Lân Mãng, nhưng lần này hần không thể từ chối người bán nên mới miễn cưỡng đưa thứ này lên sàn đấu giá, hần đã cố tình giảm giá xuống để có thể bán được, nhưng cuối cùng không ngờ lại có thể bán được tới tận 100 vạn kim tệ, cái này nào phải giá của một vật phẩm bậc trung, đây là giá của vật phẩm áp trục rồi đó.

“Ta không tin một tên vô danh như ngươi lại có được 100 vạn kim tệ, đừng mong hô giá giả bừa bãi ở đây mà có thể yên ổn được.”

Nghe Triệu Đồng Dương tức giận hét lên, mọi người mới sực bừng tỉnh, phải rồi, hô giá là một chuyện, có trả được hay không là chuyện khác, nhìn thanh niên trẻ tuổi này thì không thấy có chút gì là có 100 vạn kim tệ cả.

Khẽ nhàu mày, Từ Phong quyết định tin tưởng Hồ Phi Nguyệt, dù gì nằng đã cứu hần một mạng, hần là người không thích mất nợ a, cũng lăm là chết thôi chứ gì, hần không phải là chưa từng chết qua. Giá vô thò tay vào trong áo choàng, hần lấy ra một chiếc túi nệm xuống đất, rất nhanh liền có một tên nhân viên đi ra cầm lấy chiếc túi rồi bắt đầu xem xét bên trong

Vài phút trôi qua, người nhân viên đó mới ngẩng đầu lên, hơi run run nói: “Bên trong có tổng cộng 1000 bạch tinh tệ không thiếu một xu, tương đương với 100 vạn kim tệ.”

Bạch tinh tệ là đơn vị tiền siêu cấp, thường chỉ sử dụng trong giao dịch cực lớn bởi giá trị của nó, một bạch tinh tệ tương đương 1000 kim tệ, vì cái gì không sử dụng kim tệ khi giao dịch lớn là bởi vì không phải ai cũng có nhẫn trữ vật để vận chuyển cũng như cất giữ một lượng lớn kim tệ lên đến hàng chục hàng trăm vạn, mà kể cả có thì cũng là một việc phiền hà khi phải giữ một số kim tệ lớn như vậy, từ đó bạch tinh tệ ra đời. Ban đầu Từ Phong cũng không biết đến cái thứ được gọi là bạch tinh tệ này, nhưng Tiểu Linh ngay lúc vừa rồi đã nhắc nhở hần khi hần quy đổi điểm tích lũy lấy kim tệ, tổng cộng mất tong của hần 1 vạn điểm tích lũy, tuy nhiên nghĩ tới số kinh nghiệm nhận được từ tinh huyết Kim Lân Mãng, hần thăm cầu mong nó đáng để hần bỏ một đồng tiền ra như vậy.

1000 bạch tinh tệ!! Mọi người xung quanh không khỏi có chút do mắt mà nhìn vào cái túi tiền tên nhân viên đang cầm trên tay, nếu không phải ngại quy củ của Vạn Bảo Lâu thì dám chắc đã có người lao lên tranh đoạt rồi. Hầu hết người vào được trong này không hần là người thiếu tiền, nhưng 100 vạn kim tệ vẫn là con số rất lớn khiến nhiều người nổi lên tham niệm.

Triệu Đồng Dương tức giận tới tím mặt, nhưng hiển nhiên hần không lên cơn tới nổi bỏ ra hơn 100 vạn kim tệ mua rác, hừ lạnh một tiếng, hần quay người trở về trong phòng, không quên đóng cửa cái rầm, thiếu chút nữa phá hủy luôn chiếc cửa.

Từ Phong có thể thấy thanh niên tên Mộ Dung Bạch trên một lư ta tiểu y mà giờ ngón cái lên với hần, nhưng hần không quan tâm, cái hần muốn bây giờ đó là nhận lấy tinh huyết Kim Lân Mãng rồi nhanh chóng biến mất khỏi nơi này mà thôi, phải biết là hần đột nhập vào đây bất hợp pháp a.

100 vạn kim tệ được phóng ra, rất nhanh tinh huyết Kim Lân Mãng đã tới tay Từ Phong, hần ngay lập tức đứng dậy đi ra ngoài phòng đấu giá, chỉ thiếu chút nữa là dùng *Thuấn bộ* lao ra ngoài. Sau khi khởi động *Ngụy trang*, được Hồ Phi Nguyệt khẳng định là hần đã an toàn, Từ Phong không nhận được mà lấy tay đánh mạnh vào kiểu đồn no dù của Hồ Phi Nguyệt lúc này đã trở lại thành dạng người.

Hồ Phi Nguyệt rên lên một tiếng tiêu hồn thực cốt khiến xương cốt trong người hần vui đi một phần ba, thậm nhủ sẽ không bao giờ làm như vậy nữa, sức sát thương của nằng ta là quá lớn. Từ Phong cố gắng không nhìn vào đôi mắt long lanh ngập nước đang nhìn hần ra vẻ đáng thương mà nói “Lần sau đừng làm vậy, khi không tự nhiên đặc tới người khác, hơn nữa lại tiêu tốn của ta một đồng tiền, chưa kể, nhờ đâu ta không đủ tiền trả thì sao, đến lúc đó thì rắc rối to...”

Thời không già bỏ đáng thương nữa, Hồ Phi Nguyệt cười hi hi ôm lấy cổ hần “Không sao đâu mà, ta chắc chắn chàng đủ tiền để mua nó, hơn nữa chắc nhất định là rất cần nó, không thì đã không mạo hiểm hiện thân như vậy rồi, với cả, nếu chàng không đủ tiền, ta miễn cưỡng nhờ ra vài giọt tinh huyết là quá thừa để trả giá rồi, đó là tinh huyết của thất giai yêu thú đó nha!”

“Tại sao?”

“Hả?”

“Tại sao nằng lại đi xa đến như vậy bởi vì ta, ta đã nói ngay từ đầu rồi, ta cứu nằng chỉ là ngẫu nhiên, nếu nằng muốn trả ơn thì việc nằng cứu mạng ta hôm trước đã là quá đủ rồi...”

“Ta cũng đã nói ngay lúc đó rồi, đơn giản bởi vì ta thích chàng, không được ư?” Không đợi Từ Phong nói hết câu, Hồ Phi Nguyệt liền ngắt lời.

Con người Từ Phong hơi co rút lại, mặt hần không cảm xúc mà nói: “Tùy nằng!” nhưng trong lòng thì nổi sóng, hần biết Hồ Phi Nguyệt đang bị thương, nguyên khi bị hao tổn nặng nề, thậm chí tu vi còn rơi xuống Vương cấp cứu phẩm, mỗi giọt tinh huyết của nằng vô cùng trân quý, không nói đến việc đó là tinh huyết của thất giai yêu thú, mà là tâm quan trọng của nó tới việc khôi phục thương thế của nằng ta.

Nay Hồ Phi Nguyệt lại còn có ý định hiến cho hần vài giọt tinh huyết, bảo hần không cảm động là nói láo, chỉ là hần không quen biểu lộ cảm xúc ra ngoài mà thôi, nhưng ân tình này hần sẽ nhớ kĩ. Mặc dù ở chung với nhau mới được một thời gian ngắn, nhưng Từ Phong luôn có cảm giác Hồ Phi Nguyệt thật sự thích hần, nhưng mà nghĩ về đầu hần cũng không thể tìm được lí do để nằng ta làm như vậy, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Rời khỏi phòng đấu giá, Từ Phong vẫn không bỏ đi ngay lập tức, hần đang chờ, bởi đấu giá hội sẽ kết thúc không lâu nữa, tinh huyết Kim Lân Mãng của hần đã vô cùng gần với vật phẩm áp trục rồi, đến lúc đó người bên trong sẽ tuôn ra bên ngoài, và theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết lâu năm của hần, một tràng tranh cướp tanh mù mịt sẽ diễn ra ngay sau đó, với khả năng ẩn thân của hần, không dục nước béo cò thì còn đợi lúc nào nữa!!

Hơn một canh giờ sau, đúng như hần dự liệu, người tham gia đấu giá bắt đầu rời khỏi Vạn Bảo Lâu, Từ Phong vẫn án binh bất động, bởi những người rời đi cuối cùng mới là những con cá lớn, có Hồ Phi Nguyệt đảm bảo, hần không ngại đi thử thời vận của mình.

“Đây rồi!!” Hồ Phi Nguyệt nhỏ giọng khẽ nói.

Từ Phong liền ngay lập tức chú ý tới đám người vừa mới đi ra này, có Mộ dung gia, Triệu gia, người của phủ thành chủ, và 3-4 nhóm người khác có vẻ như cũng thuộc về một thế lực lớn, ngay khi ra ngoài liền tản ra tứ phía mà bỏ đi. Mục tiêu của Từ Phong đó là Mộ Dung gia, không chỉ vì thanh Bạch Yêu kiếm trong tay Mộ Dung Bạch, mà còn bởi vì mối mâu thuẫn của họ và Triệu gia, một hồi long tranh hổ đấu là khó có thể tránh khỏi, dưới sự chỉ điểm của Hồ Phi Nguyệt, hần chậm rãi đi chuyển theo sau bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](#).

Chương 69: Thánh Hoàng

Thực sự mà nói thì hần không cần phải nói đến Hồ Phi Nguyệt để truy tung, hần có thể sử dụng *Thiên Ma Nhân* và vẫn nhận được kết quả tương tự, nhưng để nằng ta chỉ điểm thì vẫn an toàn hơn, bởi mặc dù đám người Mộ Dung gia không có Thánh cấp trong đội ngũ, nhưng vẫn có một tên Tôn cấp cứu phẩm và trên hết đó là có một Bán Thánh, uy lực của Bán Thánh thì hần đã tự thử nghiệm với tên Ngô Anh của Âm Ma tông rồi, phát hiện ra hành tung của hần chỉ là chuyện nhỏ.

Tuy vậy với tốc độ của hần thì có hết sức đuổi theo mà không dùng *Thuấn bộ* thì cũng chỉ khoảng tương đương với một Tướng cấp lục phẩm, nếu xét theo tu vi hiện tại của hần mới chỉ có Sư cấp nhất phẩm thì tốc độ này đã có thể được coi là siêu cấp biến thái trong số những tên biến thái nhất rồi, nhưng đối với đám người Mộ Dung gia người có tu vi thấp nhất cũng là Vương cấp nhất phẩm thì chẳng khác nào rùa bò.

Quá đúng như những gì Từ Phong dự đoán, khi hần đuổi kịp đến ra ngoài khu vực thành trì, đám người Mộ Dung gia đang chiến đấu với một đám người khác, thật ngạc nhiên đó là không hề có sự xuất hiện của Triệu gia, mặc dù là hai nhà có mâu thuẫn với nhau.

“Mộ Dung Thiên, biết đâu thì ngoan ngoãn giao ra Tịch Tà Kiểm Phổ, đừng để bọn ta phải thực sự ra tay.”

“Thảm Đồng Lưu người nói hay nhỉ, hai gia tộc chúng ta có thực lực ngang nhau, đến cả đám người bọn người cũng không mạnh hơn bọn ta, vì cái gì mà ta phải đưa nó cho người cơ chứ.”

“Đã sớm biết người sẽ nói như vậy, tắt cả xông lên, còn người, tiếp chiêu!!!”

Vừa mới chạy đến nơi, Từ Phong nghe thấy mấy chữ “Tịch Tà Kiểm Phổ” mà thiếu chút nữa gần cảm mất xuống đất, là một tên cường tiểu thuyết, hần không thể không nghe nói đến bộ kiếm pháp huyền thoại lợi chưa thấy đâu đã thấy đau “trúng” như cái này được, nhưng mà hần liền nhận ra đây là dị giới, không thể đánh đồng được, có lẽ thứ này sẽ khác.

Từ Phong đứng lại bắt đầu quan sát, cơ mà chỉ sau tầm 10 giây hần liền hỏi hận vì đã sử dụng cả *Phân tích nhân* lẫn *Thiên Ma Nhân* cùng một lúc. Ở bên ngoài là những bóng người bay lượn trên không trung, nhẩy múa trên mặt đất, âm thanh chém giết vang vọng, vô số chiêu thức vô kĩ được tung ra ngập trời, ở trong mắt Từ Phong thì biến thành một cơn bão màu sắc cùng với chi số bay loạn lên khiến hần đau đầu đau chóng mặt một hồi.

Không chịu nổi khi nhìn, Từ Phong buộc phải nhắm mắt lại, hành động kì lạ của hần khiến Hồ Phi Nguyệt không nhận được mà hỏi: “Chàng làm sao vậy?”

Lắc lắc đầu, Từ Phong không nói gì, hần tìm kiếm trong chiến trường hỗn loạn trước mắt thần ánh của Mộ Dung Bạch. Lí do để hần tìm đích danh Mộ Dung Bạch ư? Từ Phong hần mặc dù không nghĩ bản thân mình thông minh, nhưng ít nhất thì khả năng ứng biến của hần rất cao, hần đã quan sát cẩn thận nhóm người Mộ Dung gia rồi, quá nửa bọn họ đều có tu vi Vương cấp, cả biệt có 4 Tôn cấp và một Bán thánh, nhưng đám Vương cấp đó lại giống như là tùy tùng đi theo Mộ Dung

Bạch, hiển nhiên địa vị của hắn trong Mộ Dung gia phi thường cao.

Bách Yêu kiếm là Địa giai Huyền khí nhưng không phải là Bảo khí, hiển nhiên là không hợp pháp nhân của mấy vị cao thủ Tôn cấp Bán Thánh kia rồi, đám tùy tùng thì lại càng không thể sở hữu nó, cuối cùng mục tiêu còn lại hiển rồi lên đầu Mộ Dung Bạch. Lấy địa vị và tu vi của hắn, khả năng rất lớn là thanh Bạch Yêu kiếm mua về là dành cho hắn. Trên thực tế cũng không thể tránh khỏi trường hợp một trong những cao thủ Tôn cấp kia đang cầm thành Bạch Yêu kiếm, nhưng mà nếu điều đó xảy ra thì Từ Phong cũng chịu, cần bản không có khác biệt là bao.

Ngó nghiêng một lúc Từ Phong mới tìm thấy bóng dáng Mộ Dung Bạch, lúc này hắn đang chiến với một trung niên gầy gò ốm yếu tưởng chừng như mười năm không ăn gì, và quả đúng như những gì hắn đoán, Mộ Dung Bạch đích thị đang cầm thanh Bạch Yêu kiếm vung vẩy qua lại. Đứng nhìn khổ người Mộ Dung Bạch không quá to lớn, nhưng sức lực hắn thì có thừa, thanh Bạch Yêu kiếm bết nhất cũng nặng tới mấy vạn cân mà hắn ta cầm nó giống như cầm một thanh chủy thủ vậy, quá sức dễ dàng.

-Tên Mộ Dung Bạch

Chủng tộc: Nhân loại

Vương cấp nhất phẩm

Nhanh nhẹn: 60346

Thế lực: 59444

Lực lượng: 61875

Tinh thần: 28764

Linh lực: 41327

Nhìn thoáng qua chỉ số của Mộ Dung Bạch, Từ Phong rất cuộc mới hiểu tại sao ngày hôm trước mình có chỉ số vượt xa cả một Tướng cấp cửu phẩm nhưng lại không thể chịu được một kích hồi hột của tên Vương cấp trong phủ thành chủ, thì ra Vương cấp là một đạo khám cực lớn đối với Tướng cấp, tăng vọt về chất khi đột phá là vô cùng không nhỏ. Những chỉ số cơ bản chỉ có tác dụng đối với võ giả cấp thấp, càng lên cao thì trị số linh lực càng quan trọng, bởi nhiều linh lực đồng nghĩa với lực giá trị lên cao thế cũng mạnh hơn, sử dụng vũ kĩ mạnh hơn đồng thời nhiều lần hơn, thậm chí dùng bí pháp cũng phải sử dụng linh lực, có thể nói chỉ số cơ bản chỉ là phụ, linh lực mới là thứ quan trọng nhất. Từ Phong hẳn hiểu đạo lý này, nhưng nhìn chỉ số cơ bản của một Vương cấp nhất phẩm gấp đến 4-5 lần so với một Tướng cấp cửu phẩm cũng khiến hắn phải hít một hơi lạnh, đây là chưa kể đến lượng linh lực khổng lồ kia nữa.

Không phải là hắn chưa từng nhìn thấy Vương cấp cao giai, chẳng hạn như Hồ Phi Nguyệt bên cạnh hắn cũng là một Vương cấp cửu phẩm kia kìa, nhưng nhìn thấy chênh lệch giữa một Vương cấp nhất phẩm và Tướng cấp cửu phẩm giúp hắn có một cái nhìn rõ ràng hơn về chênh lệch thực lực.

Xung quanh chém giết long trời lở đất, trong mắt Từ Phong không khác gì một đám hề nhây nhót cà, Bán Thánh giao đầu? Tịch Tà Kiếm Phổ? Mộ Dung gia và Thẩm gia? Hắn không hề quan tâm, lực chú ý của hắn tất cả dồn về thanh Bạch Yêu kiếm trên tay Mộ Dung Bạch.

“Nàng có thể cướp được thanh Bạch Yêu kiếm trên tay tên kia không?” Từ Phong nhẹ giọng hỏi Hồ Phi Nguyệt.

“Chàng muốn ta cướp lấy nó làm gì, theo những gì ta biết thì chàng sử dụng đoàn kiếm chữ có phải đại kiếm đâu?” Hồ Phi Nguyệt nghi hoặc nói.

“Không liên quan, thanh kiếm đó có chỗ hữu dụng đối với ta!”

“Hừ, nhớ những gì chàng đã hứa với ta đó, với cả ta không đi săn yêu thú lấy yêu đan cho chàng đâu.” Hồ Phi Nguyệt hừ một tiếng, không quên ném cho hắn một cái mị nhãn.

Nghe đến lời hứa phải ôm Hồ Phi Nguyệt đi ngủ của mình, Từ Phong không khỏi cảm thấy sầu não, chỉ nhìn chứ không được ăn, có nam nhân nào khổ như hắn không cơ chứ. Gật đầu bừa một cái, theo lệnh của Hồ Phi Nguyệt, hắn giữ nguyên trạng thái *Ngụy trung* bắt đầu nhẹ nhàng tiến đến gần nơi Mộ Dung Bạch đang giao đầu.

Mộ Dung Bạch lúc này đang sơ chiều với một trung niên gầy còm hơn cả que củi, nhưng đứng để về ngoài cửa hắn đánh lửa, một thân tu vi Vương cấp nhị phẩm không phải đùa, nếu không phải e sợ uy lực của Địa giai Huyền khí thì làm gì có chuyện hắn đánh ngang tay với Mộ Dung Bạch này giờ.

“Ha ha, lão già Thẩm Minh Dương kia, người quá yếu, một thân tu vi Vương cấp nhị phẩm đứng là vút cho chó chó gặm mà, bốn thiếu còn chưa dùng tới 8 thành thực lực đã có thể đánh cho người thành đầu heo rồi!”

Càng là thiếu già danh môn vọng tộc càng là những con người cuồng ngạo, Mộ Dung Bạch cũng không khác gì, nhưng hắn có tiền vốn để kiêu ngạo, ở cái tuổi 21 đã đạt tới Vương cấp, tuyệt đối là siêu cấp thiên tài tiền đồ vô lượng. So sánh với trung niên nhân gầy gò trước mặt ít nhất cũng 50-60 tuổi mới đạt đến Vương cấp nhị phẩm thì hắn ta có kiêu ngạo cũng là phải.

Trung niên nhân mặc kệ Mộ Dung Bạch buông lời khiêu khích, hắn vẫn trầm ngâm tung chiêu không ngừng nghỉ, giống như linh lực của hắn mãi mãi không cạn vậy, mặc dù không gây nguy hiểm thực sự tới cho Mộ Dung Bạch nhưng cũng thừa đủ để giăng co.

Tung chiêu từng chiêu vũ kĩ hoa mỹ được tung ra, quyền pháp, cước kĩ, kiếm chiêu,.... cái gì cũng có, chỉ là Từ Phong không hề nhận ra bất kì một thứ gì trong đó, vũ kĩ đó, cơ mà cũng hợp lý thôi, hắn nào có nghiên cứu nhiều về vũ kĩ đâu, hắn chỉ biết giết người mà thôi.

Chiến đấu này giờ mà không thể xử lý được trung niên gầy gò khiến Mộ Dung Bạch gần như phát điên lên, hắn không dám sử dụng toàn lực bởi cách biệt cảnh giới vẫn còn đó, đối thủ của hắn lại giống như là chưa tung ra hết thực lực, hắn không thể mạo hiểm được. Sau đó chỉ một lát, lý do mà trung niên gầy gò đó kéo thời gian đã được hé lộ. Chỉ nghe một tiếng nổ long trời lở đất ở trên cao nơi hai siêu cấp cường giả Bán Thánh giao đầu, sau đó là một tiếng hét thảm vang lên, thân ảnh một người như lưu tinh bắn xuống mặt đất, sinh sinh đập nổ tung mặt đất tạo thành một cái hố lớn hơn.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng hướng mắt về phía đó mà nhìn, Mộ Dung Bạch cũng không ngoại lệ, khi nhìn rõ thấy thân ảnh của rơi xuống là ai, hai mắt giống như nứt ra, hắn há miệng hét lớn: “Gia gia!!!”

Thì ra người vừa rơi xuống chính là gia gia của hắn Mộ Dung Thiên, là cường giả Bán Thánh dẫn đội của Mộ Dung gia.

“Sợ hãi?”

Hai mắt trung niên nhân gầy gò sáng lên, đúng lúc Mộ Dung Bạch thất thần, hắn chớp lấy cơ hội liền ra tay.

“Bạo hòa!!!”

Một quả cầu lửa lớn bao bọc lấy toàn bộ bàn tay xương xẩu, hắn vung tay lên đâm một quyền xé gió vào ngực Mộ Dung Bạch. Mộ Dung Bạch sau một giây thất thần liền cảm thấy lồng tơ trên người dựng đứng hết cả lên, cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến hắn phản ứng cực mau lẹ, đưa ngay thanh Bạch Yêu kiếm lên chắn trước người hông chặn lại thế công của trung niên nhân. Nhưng tất cả đã chậm, chỉ thấy quyền đầu rực lửa của trung niên nhân đập thật mạnh vào ngực Mộ Dung Bạch, quả cầu lửa nổ tung trước ngực khiến hắn há miệng phun ra một vọt máu, cả người trên không trung lộn nhào về phía sau.

Tuy bị thương nhưng không phải quá nặng, Mộ Dung Bạch xoay người trên không trung, biến cả người trở thành tư thế bay lơ lửng lướt dần về phía mặt đất, triệt tiêu lực phản chấn vừa nhận phải. Bất thành linh, một mũi kiếm đen tuyền từ hư không chọt hiện ra ngay sau lưng hắn, Mộ Dung Bạch đang trên đà lao ngược về sau, thân thức của hắn không hề cảm nhận được bất kì thứ gì ở sau lưng mình cả, nay tự nhiên lại có một thanh kiếm hiện ra từ hư không, bảo hắn phải phản ứng ra sao.

Chỉ thấy một đường kiếm lóe lên, cánh tay cầm Bạch Yêu kiếm của hắn vò cũng gọn gàn bị chặt đứt đến tận vai, mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến hắn còn không kịp cảm thấy đau đớn, chỉ đến khi nhìn thấy cánh tay mình đứt lìa đang trên đà rơi xuống đất hắn mới há miệng hét thảm một tiếng.

Một bóng trắng như thiểm điện xuất hiện từ trong không khí chụp lấy thanh Bạch Yêu kiếm, sau đó tung mình lên không trung bay thẳng về phía Lam Linh sơn mạch. Trong lúc tất cả mọi người sững sờ trước biến cố bất ngờ vừa xảy ra, một giọng nói đầy uy lực vang vọng khắp không gian được cất lên:

“Lớn mật, dám ở trước mặt bốn tọa lớn lút lút muốn cướp đồ hả, cút trở về đây cho ta.” Giọng nói này đích thị là của Thẩm Đông Lưu, người vừa mới không hiểu đã sử dụng cách gì đánh bại Mộ Dung Thiên.

Nói đoạn, một luồng uy áp phổ thiên cái địa giống như bao phủ lấy cả thiên địa chọt xuất hiện, mục tiêu rõ ràng là bóng trắng đang bỏ chạy kia. Ngay khi luồng uy áp này bao phủ lấy toàn thân bóng trắng, nó dừng lại một chút, hiện rõ thân hình một nữ tử yêu điệu, sau đó thì.....

“Oanh!!!!”

Nếu nói luồng uy áp của Thẩm Đông Lưu giống như là ngọn núi cao vạn trượng ép xuống thì luồng uy áp của bạch y nữ nhân này có thể so sánh với trời sập. Chỉ thấy một đám Vương cấp sơ giai của cả hai nhà Mộ Dung-Thẩm gia thất khiếu đều đỏ mắt ngã nhào xuống đất không rõ sống chết, đến cả mấy tên Tôn cấp đang lơ lửng trên không trung cũng bị luồng uy áp này sinh sinh đánh thẳng xuống mặt đất. Là mục tiêu chính của luồng uy áp này, Thẩm Đông Lưu tuyệt đối không khá khảm hơn tí nào, chỉ thấy hắn phun ra một ngụm máu lớn, cả người như đứt dây rơi xuống mặt đất không thể chống cự được.

Uy áp kinh thiên động địa chỉ nhaoáng lên một cái rồi biến mất ngay, thời gian còn chưa đến nửa giây trôi qua nhưng đã đủ để vô hiệu hóa tất cả những người ở đây, dù thấy tu vi bạch y nữ tử này đáng sợ ra sao.

Tro mắt nhìn bạch y nữ tử tung người bay về phương xa, Thẩm Đông Lưu khò miệng trào máu, trong con người không giấu nổi vẻ sợ hãi: “Thánh Hoàng!!”

Mã Văn Lập đang tính toán một chút số sách sau hội đấu giá, chợt ngừng đầu lên nhìn về phía Lam Linh sơn mạch, hai mắt bắn ra tinh quang giống như muốn xuyên thủng màn đêm, hắn lầm bầm: “Thánh Hoàng? Làm sao có thể chứ!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Mục tiêu lớn!

Bạch y nữ từ ngoài Hồ Phi Nguyệt ra thì còn ai nữa, lợi dụng khả năng tàng hình của Từ Phong, nàng xuất kì bất ý ra tay, lấy thực lực vượt xa Mộ Dung Bạch đến cả ngàn dặm, nàng không chút khó khăn nào tổng việc chặt đứt cánh tay của hắn, cướp lấy Bách Yêu kiếm. Mặc dù gặp chút khó khăn khi Thẩm Đông Lưu xuất hiện, nhưng hiển nhiên là một tên Bán Thánh vẫn chưa đủ để cho nàng phải bận tâm, chỉ một luồng uy áp như muốn hủy thiên diệt địa quét qua là xong hết.

Từ lúc Hồ Phi Nguyệt rời đi đã qua hơn 10 phút, Thẩm Đông Lưu là người đầu tiên có chút động tĩnh, ban đầu là một ngón tay, sau đó là cả bàn tay rồi cánh tay hắn có thể hoạt động trở lại, hắn gian nan chống tay bò lồm cồm dậy. Đứng dậy mà hai chân vẫn còn run rẩy, hắn há miệng phun ra thêm một ngụm máu nữa mới miễn cưỡng ổn định thân hình. Đưa mắt nhìn xung quanh một chút, hắn chậm rãi bước đến chỗ mà Mộ Dung Thiên rơi xuống ban nãy.

Mộ Dung Thiên lúc này chỉ còn là một cái xác không hồn, hai mắt hắn trợn trừng nhìn thẳng lên trời, thất khiếu máu chảy giàn giụa, Bán Thánh ở trạng thái gần như hoàn hảo như Thẩm Đông Lưu còn chật vật như thế, hắn lại bị trọng thương sau khi đánh với Thẩm Đông Lưu, hiển nhiên là bị uy áp của Hồ Phi Nguyệt sinh sinh ép chết.

Không hề quan tâm tới cái xác trước mắt, Thẩm Đông Lưu cúi người xuống, lần mò một chút rồi sau đó tháo chiếc nhẫn trên tay Mộ Dung Thiên xuống, một cuộn da chột xuất hiện trên tay hắn, thì ra chiếc nhẫn đó là không gian giới chỉ. Mờ cuộn da ra nhìn, Thẩm Đông Lưu cả người chột buong lòng, cất tiếng cười ha ha: “Lấy được rồi, với thứ này thì sức mạnh của gia tộc sẽ tăng lên một khoảng lớn, cái gì mà Mộ Dung gia hay Triệu gia chứ, chẳng mấy chốc sẽ biến mất thôi!”

Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một tiếng “soạt” nho nhỏ vang lên sau lưng mình, bàn năng của hắn báo động có nguy hiểm, hắn vội vàng bao phủ cơ thể bằng một tầng hộ thể cương khí rồi chuyển người nháy sang bên cạnh. Mặc dù bị thương bởi Hồ Phi Nguyệt, nhưng hắn vẫn là một cường giả Bán Thánh, tạo ra một hộ thể cương khí chỉ là chuyện nhỏ.

“Xui” một tiếng, Thẩm Đông Lưu chợt cảm trên ngực đau nhói, sau đó hắn thấy một tia sáng màu đen tuyền không chút khó khăn nào xuyên qua ngực hắn giống như đầu hủ, căn bản không coi hộ thể cương khí ra cái cù cái gì cả. Nhưng trong cái rú có cái may, nhờ hắn cẩn thận, không chỉ khỏi động hộ thể cương khí mà còn di chuyển thân hình thì nay chỉ đâm vào ngực hắn, tạo thành một lỗ máu to bằng miệng chén mà thôi, thương thế này đối với một Bán Thánh như hắn không nặng mà cũng chẳng nhẹ, vẫn tổng khá nặng chịu đựng được.

Chịu đựng cơn đau buốt ở ngực, Thẩm Đông Lưu không có thời gian để quan tâm tới việc tại sao tia sáng kia có thể dễ dàng xuyên thấu hộ thể cương khí của một cường giả Bán Thánh, hắn cố gắng gượng dậy tinh thần có chút tàn bạo của mình sau khi bị thương bởi uy áp của Hồ Phi Nguyệt, tinh thần lực hắn trong nháy mắt bao phủ xung quanh khu vực mấy trăm mét. Tay ôm ngực, hắn khẽ nhủ mảy, xung quanh ngoại trừ người của Mộ Dung gia cùng Thẩm gia lúc này đều đang nằm bất động dưới đất, hắn không thể tìm thấy một khi tức khả nghi nào, đưa mắt nhìn xung quanh cũng không thấy một bóng người, kinh nghiệm chiến đấu của hắn giúp hắn biết được tia sáng vừa rơi được bắn ra ở một cự ly không quá xa, thế nhưng mà ai là người đã tạo ra nó, là ai có năng lực tiềm hành tới mức như thế này?

Hắn mặc kệ vết thương ở ngực mà nghĩ thần nghĩ quỷ, tinh thần tập trung cao độ, không dám có chút lơ là, điều đó đối với một người mang thương thế như hắn phải nói là không khác gì thử thách sức chịu đựng cực hạn của hắn cả. Cũng may rằng hắn không phải đợi lâu, đám Tôn cấp của hai nhà Mộ Dung và Thẩm gia lúc này cũng đã tỉnh lại, tình trạng cũng không khá hơn hẳn lúc này là bao. Thẩm Đông Lưu lạnh lùng điểm ra mấy chỉ, không gian xung quanh mấy tên Tôn cấp của Mộ Dung gia chợt vận vẹo, mỗi người bọn hắn đều có một lỗ thủng ở ngực ni tâm, chết không nhắm được mắt.

Đám Tôn cấp của Thẩm gia lúc này đã hoàn hồn, nhìn thấy Thẩm Đông Lưu sắc mặt trắng bệch đứng đó ôm ngực, máu chảy giàn giụa mà không khỏi khản trương, vội vàng lao tới vây xung quanh hắn.

“Tứ hộ pháp, ngài có sao không?” một tên Tôn cấp hỏi.

Thẩm Đông Lưu lắc lắc đầu: “Tạm thời không vấn đề gì, chỉ là ngoại thương, chủ yếu là tinh thần lực của ta bị thương quá nghiêm trọng mà thôi, không tình dưỡng vài ba năm là không được, nhưng nhiệm vụ hoàn thành rồi, kiếm phổ đã lấy được. Mau đi nhìn xem tộc nhân còn ai sống sót không, còn đám người Mộ Dung gia, dọn dẹp hết đi, đừng để có nhân chứng sống. Nhớ cẩn thận, lúc này ta bị đánh lên một cách vô cùng quý dị, rất có thể vẫn còn cao thủ ẩn nấp quanh đây.”

Một tên Tôn cấp y lệnh mà làm, sau khi kiểm tra một chút liền trở về lắc đầu nói: “Toàn bộ Vương cấp đều chết hết rồi, uy áp đó quá mức kinh khủng, bọn họ đều bị ép vỡ tâm mạch mà chết!!!”

Hít một hơi hơi thật sâu, Thẩm Đông Lưu cẩn rắng ra lệnh: “Mau chóng dọn dẹp, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, ta phải mau chóng tìm được chỗ dưỡng thương, để lâu ta sợ sẽ có biến cố xảy ra.”

Cả đám người nhanh chóng thu dọn hiện trường rồi rời khỏi ngay lập tức. Sau khi đám người biến mất một lúc lâu sau, một bóng người từ từ xuất hiện từ trong hư không, một thân hắc y hòa vào bóng tối màn đêm, mái tóc trắng dài rủ xuống bay phất phơ trong gió, đeo một chiếc mặt nạ tu la dữ tợn.

Từ Phong ngẩng đầu lên nhìn về hướng đám người Thẩm gia bỏ đi, lầm bầm tức hận: “Chỉ chút nữa thôi là thành công rồi!!”

Thì ra vừa rồi chỉ có Hồ Phi Nguyệt xuất hiện, Từ Phong hẳn kiên trì tới cùng không rời đi mà ở lại thử vận may, không ngờ dưới uy áp của Hồ Phi Nguyệt mà tất cả mọi người đều không thể hoạt động. Trên thực tế hắn có thể nhún lui tất cả mọi người mất đi năng lực hành động để ra tay hạ sát, toàn bộ đều là Vương cấp Tôn cấp cao thủ a, tuyệt đối là một lượng kinh nghiệm kinh thiên dành cho hắn, nhưng hắn cơ bản là lực bất tòng tâm a.

Tuy uy áp của Hồ Phi Nguyệt rất xảo diệu né tránh hắn, nhưng đủ để nào thì hắn vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều, một Vương cấp bát phẩm sinh sinh bị uy áp ép chết, hẳn lúc này dưới hiệu quả tăng phúc của *Bóng đêm huy hoàng* cũng chỉ mạnh hơn Tướng cấp cửu phẩm khoảng 2-3 thành, làm sao có thể chịu được cơ chứ, lúc mọi người mất đi năng lực hành động thì đồng dạng hắn cũng vậy a, chẳng qua là không có mất mạng mà thôi.

Khẽ co duỗi hai ngón tay của mình, Từ Phong nhớ lại tia sáng vừa rồi do mình tạo ra, hắn không khỏi cảm khái, bí thuật Địa cấp quả nhiên là siêu cấp biến thái, phòng ngư của một Bán Thánh cứ như vậy mà giống như tờ giấy mỏng, không hề có chút tác dụng nào cả.

-Hư Thiểm (Bí thuật - Chủ động): Tập trung linh lực tạo thành một khối cầu linh lực nhỏ rồi nén lại nhiều lần, sau khi giải phóng sẽ bắn ra một tia sáng cực mạnh có năng lực phá hủy hộ thể cương khí và có lực xuyên thấu cực mạnh, vết thương tạo ra bởi Hư Thiểm rất khó để chữa trị. Uy lực phụ thuộc linh lực, khả năng nén linh lực của người thi triển.

-

Khi Từ Phong đạt tới level 10 cũng chính tương đương với Sur cấp nhất phẩm, hắn đã được thưởng một bí thuật Địa cấp tự chọn, sau khi suy tính nhiều lần, hắn liền chọn lấy loại bí thuật này, thứ nhất đó là một loại viễn trình công kích, thứ mà Từ Phong đang thiếu lúc bấy giờ, thứ hai hẳn là một sát thủ, đánh nhanh giết gọn là tiêu chí của hắn, *Hư Thiểm* hoạt động đúng như vậy khi mà uy lực của nó là vô cùng kinh khủng đối với mục tiêu đơn lẻ, thứ ba đó chính là đặc tính phá hủy hộ thể cương khí của nó.

Võ giả đều có khả năng sử dụng linh lực để gia trì lên bản thân, tăng mạnh tốc độ, lực lượng cùng khả năng công thủ, võ giả từ Sur cấp trở lên có thể điều động linh lực ra bên ngoài cơ thể, li giải tại sao vũ kĩ chỉ thực sự mạnh khi nằm trong tay Sur cấp võ giả trở lên. Phòng ngư thường thấy, đơn giản và hiệu quả nhất của võ giả từ Sur cấp trở lên đó là dùng linh lực tạo thành một tầng hộ thể cương khí xung quanh người.

Hư Thiểm vừa có khả năng phá hủy hộ thể cương khí, lại có năng lực xuyên thấu mạnh, không khác gì so với một viên đạn phá giáp ở kiếp trước của Từ Phong cả, dưới tác dụng của nó thì đối phương gần như không có phòng thủ, đó là cỡ nào biến thái a, và thực tế đã chứng minh lựa chọn của Từ Phong không hề sai. Hắn lựa chọn lúc Thẩm Đông Lưu tìm thấy bản kiếm phổ kìa, cả người buong lòng để ra tay.

Li thuyết hoàn hảo, chỉ tiếc rằng thực tế tàn khốc, phản ứng của Bán Thánh quả nhanh nhạy, mặc dù đã bị thương nhưng vẫn có thể né tránh được một đòn *Hư Thiểm* của hắn không đánh trúng tim, khiến hắn không thể không từ bỏ ý định tiếp tục ra tay mà tìm cách ẩn nấp. Ở giữa nơi đông không mỏng quạnh như thế này, tim đập ra chỗ trốn, hơn nữa kì năng *Ngụy trang* của hắn không thể sử dụng trong trạng thái chiến đấu, hắn vừa tấn công Thẩm Đông Lưu xong, nào có thể sử dụng được.

Khả năng ứng biến là thế mạnh của Từ Phong, hắn liền thu một cái xác của một người Mộ Dung gia vào trong không gian giới chỉ, sau đó không một tiếng động nằm xuống, sử dụng *Liễm tức* che đi toàn bộ khí tức của hắn, giả dạng thành một xác chết. Quả nhiên Thẩm Đông Lưu dùng thần thức quan sát không phát hiện ra dị thường liền dần dần buong lòng, vào lúc này tên Tôn cấp tinh dậy, Từ Phong cũng vừa đứng lên thoát khỏi trạng thái chiến đấu, hắn liền kích hoạt *Ngụy trang* ngay tức thì.....

Từ Phong nhìn theo hướng đám người Thẩm gia, bắt đầu suy tính, Thẩm Đông Lưu vốn tinh thần bị thương nặng bởi Hồ Phi Nguyệt, vừa rồi lại cưỡng ép dùng tinh thần lực để tìm kiếm hắn, vết thương ở ngực khẳng định không thể chữa trị dễ dàng được bởi đặc tính của *Hư Thiểm*, chắc chắn bọn họ sẽ tìm một chỗ nào đó nhanh chóng giúp Thẩm Đông Lưu ổn định thương thế. Tôn cấp không thể phát hiện ra hành tung của hắn trong trạng thái *Ngụy Trang-Liễm tức*, điều này đã được Hồ Phi Nguyệt xác nhận, Thẩm Đông Lưu tinh thần kiệt quệ, lúc chữa thương chắc chắn sẽ được đám Tôn cấp kìa hộ pháp cho, tình cảnh giặc sẽ buong lòng.

Sau khi nghĩ thật kĩ, Từ Phong cười lạnh một tiếng, *Thiên Ma Nhân* được triển khai, cả người hóa thành một cái bóng đen mà lao đi, mục tiêu: “Ám sát Thẩm Đông Lưu!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thất bại

Phương hướng của đám người Thẩm gia cũng là tiến vào Lam Linh sơn mạch, nhưng là một ngã đường khác so với Hồ Phi Nguyệt, dù gì thì bọn hắn vẫn cho rằng nàng là một siêu cấp cường giả có thực lực “Thánh Hoàng”, người chi cần thả uy áp cũng khiến người mạnh nhất trong đám trọng thương, có cho thêm mười lá gan họ cũng không dám đi theo hướng đó.

Từ Phong dùng *Thiên Ma nhân* lần theo dấu vết linh lực để lại trong không khí, mặc dù tốc độ kém xa đám người Thẩm gia nhưng thủy chung giữ đúng lộ tuyến. Nhìn những dải linh lực đầy màu sắc, Từ Phong không khỏi nhớ lại cách đây hơn nửa năm, hắn cũng đã trong tình cảnh trong tự như thế này, đêm khuya, ánh trăng chiếu rọi, một người đơn thương độc mã dùng *Thiên Ma nhân* truy tung đám người Thanh xa đông binh đoàn, sau đó giải cứu Diệp Thủy Lan.

Điều khác biệt duy nhất đó là lúc đó hắn chỉ có thực lực ở Sĩ cấp ngũ phẩm, còn hiện tại thì hắn chỉ cần một chút cũng có thể đưa Tướng cấp cửu phẩm đại viên mãn xuống địa ngục do lịch miễn phí một đi không trở lại. Nhắc đến Diệp Thủy Lan, Từ Phong hẳn cũng có chút nhớ tới tiêu la ly khá ai này, tuy nhiên hắn có thể thế rằng đây chỉ là tình cảm nhớ nhung thông thường giữa anh em, tuyệt không có tí tình cảm nam nữ nào trong đó, hắn không phải tên “âu dâm” Từ Phong trước kia a.

Lắc lắc đầu, Từ Phong tập trung tinh thần lại, hẳn tôi mới rồi! Đám người Thẩm gia quả nhiên không đi xa, mà vào sâu trong Lam Linh sơn mạch một chút, sau đó tìm thấy một động khẩu khá là kín đáo, Từ Phong có thể thấy xác một con yêu thú ở bên ngoài cách cửa hang không xa, chắc, Tam Vi Huyết Lang biến dị, ngũ giai cao cấp yêu thú, đã vô hạn tiếp cận lục giai, cơ mà gặp phải một đám Tôn cấp cùng một tên Bán Thánh thì cũng chỉ có thể trách số đen mà thôi.

Nhìn xung quanh không có ai, thân hình hắn nhẹ nhàng lướt trên mặt đất, thu xác Tam Vi Huyết Lang vào trong không gian giới chi, tuy rằng cái xác này có thể bán được kha khá tiền, thậm chí yêu đan vẫn còn nguyên, nhưng đối với một tên không thiếu tiền như hắn mà nói thì không quan hệ lắm, chẳng qua chỉ yếu tố có hương vị thơm ngon nên hắn nhặt lấy mà thôi, đôi khi chính hắn cũng cảm thấy bản thân mình có những suy nghĩ thật quái dị.

Giữ nguyên trạng thái *Ngụy trang-Liễm tức*, Từ Phong lên vào trong hang, bên trong hang tối om không chút ánh sáng, nhưng bóng đêm đối với võ giả không có ý nghĩa lắm, nếu tinh thần lực cao thì việc nhìn thấy trong bóng tối chỉ là chuyện nhỏ, Từ Phong hẳn cũng không ngoại lệ, mặc dù chỉ có thể nhìn rõ khung cảnh trong khoảng hơn 4 mét, nhưng kết hợp với *Thiên Ma nhãn* và *Phân tích nhãn*cũng đủ để hắn hoạt động như thường.

Đi vào bên trong vài chục mét, hắn có thể thấy bốn tên Tôn cấp đang khoanh chân ngồi đã tọa chừa thương và hồi phục linh lực, đằng sau lưng là một động khẩu nhỏ hẹp hơn, không cần phải nghĩ cũng biết là bọn hắn đang cảnh giới cho Thẩm Đông Lưu ở bên trong đó chữa thương.

Nhưng mà cảnh giới thì cảnh giới, bọn hắn nào có thể ngờ được trên đời lại có những kĩ năng tiềm hành biến thái như của Từ Phong, hẳn chỉ cần lắc nhẹ thân hình là đã có thể đi vòng qua bọn hắn rồi tiến vào động khẩu sau lưng.

Đến đây thì hắn vó cùng cẩn thận, rón rén mà nhích từng chút từng chút một, cố gắng không làm cho không gian dao động quá mạnh mẽ, năng lực kiểm soát không gian của Bán Thánh hẳn đã được nếm qua bởi Ngô Anh rồi, và quả thực cái thứ đó không "ngon lành" chút nào cả, Thẩm Đông Lưu bị thương nặng nhưng có trời mới biết liệu hắn có thể phát hiện ra chính mình hay không.

Mặc dù di chuyển còn chậm hơn cả ốc sên, nhưng thủy chung hắn cũng không phải là đứng yên một chỗ, một lát sau, hắn đã có thể thấy được Thẩm Đông Lưu, lúc này không hề đã tọa chừa thương giống như hắn nghĩ, mà đang cầm cuộn da Tịch Tà Kiểm Phô mà nghiên cứu một cách kĩ lưỡng. Từ Phong thầm hồ "Hay lắm!" ở trong đầu, Thẩm Đông Lưu chưa trả đương tức là tinh thần của hắn vẫn bị trọng thương như cũ, với sự bảo vệ của đám Tôn cấp ở bên ngoài, chắc hẳn hắn sẽ không hao phí tinh thần lực ít ỏi của mình để cảnh giới, bảo nào Từ Phong hẳn lên vào có vẻ quá vư thì phải.

Nhân lúc người bệnh lấy mạng người, Từ Phong nở một nụ cười lạnh lẽo, hai ngón tay đưa lên, chuẩn bị sử dụng *Hư Thiểm*. Muốn sử dụng *Hư Thiểm* không phải là chuyện dễ dàng, thứ nhất phải có một lượng linh lực kha khá, thứ hai là khả năng khống chế linh lực phải đạt tới mức thượng thừa, bởi chỉ có khả năng khống chế tốt thì mới có thể nén được linh lực lại một cách hoàn hảo. Tu luyện bí thuật không quá phụ thuộc vào tu vi, mà chỉ dựa vào thiên phú cùng khả năng lĩnh ngộ của võ giả.

Điều này cũng được áp dụng cho vũ kĩ nói chung và cả *Hư Thiểm* nói riêng, nhưng vì một lí do nào đó, có thể là do hệ thống, Từ Phong hẳn học bất kì vũ kĩ, bí thuật hay công pháp gì cũng đều không một chút khó khăn, nói khó nghe một chút thì hẳn cái rắc rối cũng không hiểu nhưng mà cứ như vậy tự nhiên có thể sử dụng chúng một cách nhuần nhuyễn, nếu không muốn nói là vô cùng thành thạo.

Đối với năng lực gian lận của hệ thống, Từ Phong ngược lại không có ngạc nhiên cho lắm, đã là hệ thống thì phải nghịch thiên, không thì ít nhất cũng phải có siêu trâu bò, có làm được điều này cũng không phải chuyện lạ.

Đứng lúc hắn vừa mới hội tụ được một chút linh lực, Thẩm Đông Lưu bỗng quay phát người lại, ngón tay điểm ra một chỉ, Từ Phong chỉ thấy không gian xung quanh mình vận vạo, sau đó là một tiếng "xiu" vang lên, vách đá sau lưng hắn bị đục thủng một lỗ to bằng nắm tay, rất may là có vẻ như Thẩm Đông Lưu đã đánh trượt, đòn vừa rồi của hắn chỉ suýt qua sát mặt Từ Phong mà thôi, tuy vậy cũng đủ để khiến hắn có cảm giác như vừa đạo qua quý môn quan.

"Hừm,có lẽ chỉ là ảo giác, ta bị thương nặng quá rồi!" Thẩm Đông Lưu lầm bầm, sau đó tiếp tục nghiên cứu cuộn da trong tay.

Kế hoạch đánh lén bằng *Hư Thiểm* của Từ Phong thất bại, chung quy lại cũng chỉ vì khoảng cách quá gần cùng với không gian chật hẹp, hội tụ linh lực sẽ tạo ra ba động trong không gian, quá dễ để cho một siêu cấp võ giả như Thẩm Đông Lưu nhận ra.

Từ Phong hẳn cũng chỉ có thể bó cuộc, *Hư Thiểm* là cách duy nhất để hắn có thể làm bị thương được Thẩm Đông Lưu, hẳn không có cách gì khác có thể khả dĩ để đối phó với phòng ngự của Bán Thánh cả.

Hơi bực bội một chút, nhưng Từ Phong là một người cảm được thì cũng buông được, nếu kế hoạch đã thất bại thì hẳn cũng không cần quá mạo hiểm gượng ép tiếp tục, hẳn vẫn quý cái mạng của mình lắm a.

Không dùng được *Hư Thiểm* nhưng không có nghĩa là Từ Phong hẳn không thể di chuyển a, hẳn to gan lớn mật không một tiếng động tiến gần đến bên Thẩm Đông Lưu, bắt đầu nhìn lén cuộn da, đầu thẩm nhủ chi cần nhìn thấy mấy chữ đại loại kiểu như "tự cung/tự thiên/cắt,...." là hẳn sẽ ngay lập tức bỏ đi.

Rất may cho hắn đó là không có mấy thứ như hắn nghĩ, đây là một bộ vũ kĩ loại kiếm pháp vô cùng tinh tế, từng chiêu thức được mô tả trên cuộn da một cách tỉ mỉ. Tịch Tà Kiểm Pháp chỉ có bốn chiêu, nhưng không hề có tên, Từ Phong hẳn chỉ nhân vậy là đã nhờ kĩ, hẳn cũng không cần phải quan tâm đến việc bản thân mình có thể lĩnh ngộ hay không, về sau chi việc bặt "hack" lên rồi để hệ thống giải quyết là xong.

Thẩm Đông Lưu có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng dưới sự cảnh giới của bốn tên Tôn cấp, một tên "Sư cấp" nhỏ bé như con kiến có thể lọt qua, đứng ngay sau lưng nhìn lên bản kiểm pháp mà hắn đã phải thiên tận vạn khổ mới lấy được.

Sau khi ghi nhớ toàn bộ nội dung vào đầu, Từ Phong nhẹ nhàng lui ra khỏi hang, Thẩm Đông Lưu quả nhập tâm vào nghiên cứu vũ kĩ cầm trên tay, không hề phát hiện ra Từ Phong, nhưng mà cũng bởi vì hắn đã bị thương nặng, đồng thời kĩ năng *Liễm tức* quá bá đạo, không phát hiện ra cũng là chuyện dễ hiểu.

Một đường an toàn rồi khỏi hang, Từ Phong có chút tiếc nuối, hẳn không biết một siêu cấp cường giả Bán Thánh có thể cho hắn bao nhiêu điểm kinh nghiệm cùng chỉ số đoạt được, nhưng hẳn dám khẳng định là thu hoạch của hắn còn vượt xa như thế, không nói đầu xa, chi riêng việc Thẩm Đông Lưu cầm trong tay mấy cái không gian giới chi của đám người Mộ Dung gia và một cái của chính hắn nữa là biết bao nhiêu là tài phú rồi.

Từ Phong hẳn điên nhưng không có ngu, hắn có thể mạo hiểm nhưng biết chắc chắn rằng sẽ thất bại nhưng vẫn lao đầu vào liều mạng rồi cầu mong hảo quang của "nhân vật chính" phát huy thì không phải kiểu của hắn. Hẳn có thể mạo hiểm, người ta thường nói là "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con" mà, nhưng biết là chết chắc mà còn lao đầu vào thì là ngu chứ không phải dũng cảm.

Hắn tự nhận bản thân không quá thông minh nhưng tuyệt đối không ngu tới mức đó.

Từ Phong dứt khoát bỏ đi, còn về việc Thẩm gia và Mộ Dung gia không phải là thứ hắn quan tâm, trên thực tế hắn có quan tâm cũng chả làm được gì, tăng thực lực bản thân lên mới là vương đạo.

Trở về nơi lúc này xảy ra cuộc chiến, Từ Phong chợt nghe thấy tiếng nói, trước mắt hắn là một đám lính tới từ phủ thành chủ, cả đám đang tản ra xung quanh xem xét từng ngọn cây cọp có, hiển nhiên là bị trận chiến đầu bàn này gây kinh động nên tới đây điều tra. Từ Phong hơi nhiu mày, một cường giả Tôn cấp như Mạc Thương Lan không lí gì không biết đến lí do xảy ra cuộc chiến kinh thiên động địa ở đây cả, nếu là một người khôn ngoan thì sẽ tránh xa khỏi phân tranh giữa các gia tộc ẩn thế này, Từ Phong hẳn không tin tên thành chủ này lại ngu ngốc tới mức không nghĩ tới điều đó.

"Mau chóng tìm kiếm xung quanh xem có manh mối nào không, một Thánh Hoàng xuất hiện ở thế tục không phải là chuyện nhỏ đâu!!"

Một thanh âm trong trẻo vang lên, Từ Phong đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra thanh âm, chi thấy một nữ tử thanh y đang đứng đó, thân hình yếu diệu thuần tha, đôi chân dài trắng nõn thấp thoáng ẩn hiện giữa những tà áo dài, trên mặt đeo mạng che đi một nửa dung nhan, cặp mắt trong veo như nước hồ thu, lúc nói chuyện còn ánh lên quang mang trí tuệ, dù không nhìn thấy cả khuôn mặt, nhưng Từ Phong có thể khẳng định đây là một vị nữ tử, hơn nữa phải là cực phẩm mỹ nữ.

Nữ nhân này có vẻ như là người phụ trách đám linh trước mặt, bên cạnh nàng là một đám Tướng cấp, Từ Phong đếm sơ qua cũng phải đến 6 tên Tướng cấp cửu phẩm, 11 tên bát-thất phẩm, và khoảng hơn 20 tên Tướng cấp dưới ngũ phẩm. Đội hình hùng hậu chi để bảo vệ một nữ nhân, năng ta chắc chắn phải có địa vị rất cao trong phủ thành chủ.

Nghe tới nghĩ lui, Từ Phong có thể lờ mờ đoán ra được lai lịch của nàng, một nữ nhân trẻ tuổi có thân phận cao quý trong phủ thành chủ, chắc hẳn không phải là thị thiếp của Mạc Thương Lan, ti nữ thì lại càng không phải, vậy chi còn một trường hợp duy nhất, đây chính là con gái duy nhất của Mạc Thương Lan, Mạc Chi Tinh!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 72: Mạc Chỉ Tinh

Nhìn xung quanh một chút, xác nhận là không có cường giả Vương cấp ở gần đây, Từ Phong không nhìn được nà cười lạnh, không giết được Bán Thánh, vậy thì ta xử lí tạm đám trước mắt vậy, cũng là một lượng kinh nghiệm không nhỏ đâu.

Từ Phong hẳn không phải là người tốt, lại không phải là dạng người trung lập kiểu "người không phạm ta ta không phạm người", hẳn hoàn toàn có thể được coi là người xấu từ đầu tới chân, nguyên tắc làm người của hắn không có phân biệt tốt và xấu, mà chỉ là có lợi hay không có lợi với hắn mà thôi.

Đám người trước mắt không hề động chạm gì tới hắn, nếu là bình thường thì hẳn cũng lười để ý, nhưng hiện tại hắn sở hữu một hệ thống nghịch thiên, lấy tính cách chi cần có lợi là làm, đám người này không khác gì một đồng điểm kinh nghiệm trôi nổi trên không khí trong mắt Từ Phong cả.

Mạc Chi Tinh không ngừng quan sát xung quanh, âm thầm nhiu mày, Thánh Hoàng xuất hiện ở thế tục không phải là chuyện ớn chút nào, phải biết theo siêu giai ước chế, Thánh Hoàng cường giả không được phép công khai xuất hiện ở thế tục, vậy mà hiện tại lại có người dám cả gan phá vỡ thiết luật chung của Huyền Linh đại lục, chuyện lớn rồi a.

Đang lúc nàng trầm tư suy nghĩ, một tên Tướng cấp bên cạnh nàng chợt hô to: "Bảo vệ tiểu thư!!" khiến nàng bừng tỉnh, khi nàng định thần trở lại thì cũng đã hiểu lí do tại sao hắn ta lại kêu lên như vậy. Chi thấy dưới ánh trăng đêm chiếu rọi, một thân ảnh đen tuyền lẩn vào màn đêm đang di chuyển với một tốc độ không tưởng, nhẹ nhàng lướt qua lại giữa đám binh lính đang tản ra tìm kiếm ở xung quanh.

Bóng đen đi đến đâu là từng ánh kim loại lóe lên, đám binh lính gục ngã đến đó, người thì bị cắt yết hầu, người thì bị trảm thủ cấp, người bị chém ngang lưng, âm thanh duy nhất mà mọi người có thể nghe thấy đó là tiếng gió thổi, tiếng kim loại cắt vào da thịt và tiếng từng cơ thể rơi xuống mặt đất. Tất cả tạo thành một bức tranh tĩnh lặng đầy máu tanh khiến người khác phải dựng cả tóc gáy.

Chưa đến 3 giây đồng hồ, mấy chục tên lính Mạc Chi Tinh mang theo đã biến thành mấy chục khúc thịt nằm la liệt dưới đất, máu tươi chảy ra thấm đẫm cả một mảng cỏ dưới chân. Lúc này nàng ta mới nhìn rõ diện mạo của bóng đen, đó là một người có thân hình cao lớn, từ đầu đến chân một bộ y phục đen tuyền, mái tóc trắng dài bay phất phơ trong gió, đeo một chiếc mặt nạ tu la đi tụt vẫn còn dính máu tươi chưa khô, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm một đen một trắng, trông vô cùng quý dị.

Con người Mạc Chi Tinh thoáng có rút lại, nâng nhó tới lời miêu tả của Y Mộng Lăng bá bá, đây chẳng phải chính là tên sát thủ đã giết chết đệ đệ nàng mấy ngày trước sao. Nếu là bình thường, hẳn là nàng sẽ vô cùng thống hận hẳn, nhưng không hiểu sao, nàng lại không cảm thấy như vậy, thậm chí nàng còn muốn cảm ơn hẳn.

Mạc Chi Tinh là một nữ nhân kiệt xuất, cảm kì thi họa tinh thông, xuất thân có cha là một đại tướng quân xuất sắc của Càn Nguyên đế quốc, nàng kế thừa luôn cả binh pháp của phụ thân mình, trí tuệ siêu quần, học một hiểu mười, đa mưu túc trí đến cả quân sư của Mạc Thương Lan là Y Mộng Lăng cũng khen nàng không dứt miệng. Thần phủ tu luyện cũng thuộc loại nhất lưu, 22 tuổi Sư cấp ngũ phẩm, tuyệt đối có thể được coi là thần tài.

Tất cả mọi năng lực đều hơn hẳn vật đệ đệ của mình, nhưng mà chỉ hiếm một nỗi, nàng là một nữ nhân, phụ thân của nàng tru ái nàng, nhưng không thể so sánh được với đệ đệ của nàng được. Một phế vật nhưng lại được phụ thân nâng cường ép dùng đan dược đập lên Sư cấp bát phẩm, còn cao hơn nàng đến ba tiểu cảnh giới, nàng làm gì cũng phải hoàn hảo, không được mắc lỗi, nhưng đệ đệ của nàng từ nhỏ đến lớn không việc xấu gì không làm, nhưng phụ thân Mạc Thương Lan chỉ quá trách qua loa mà thôi, hơn nữa lại cho hẳn có được một số quyền hành nhất định. Đây là một sự phân biệt đối xử trắng trợn, nàng không cam lòng, nàng có gì kém đệ đệ nàng chứ, có chăng chỉ có một thứ đó là nàng là nữ nhân mà thôi. Nay tên sát thủ trước mặt đã giết tên đệ đệ phế vật, nàng có thể danh chính ngôn thuận mà tiếp quản một bộ phận quyền lực, không cảm ơn Tử Phong hẳn thì cảm ơn ai đây.

Tử Phong nào có biết được những gì Mạc Chi Tinh đang nghĩ trong đầu, hẳn còn đang thăm than kinh nghiệm nhận được quá ít, mấy chục võ giả mà chỉ được có vài ba phần trăm kinh nghiệm, căn bản chính là gửi ngựa a. Nhìn đám Tướng cấp đang tỏa ra đúng xung quanh Mạc Chi Tinh bảo vệ, hẳn không khỏi liếm mép, kia là món khai vị, đây mới là món chính!!

Tử Phong hơi cong người, hai tay nâng hai thanh đoản kiếm lên cao một chút, giống như được đọc suy nghĩ của hẳn, một tên Tướng cấp cửu phẩm hét lên “Nhanh giết hẳn!!”. Cùng lúc, Tử Phong bắt đầu hành động, *Thuấn bộ* được triển khai, hẳn biến thành một bóng đen mờ ảo lao vào đám Tướng cấp trước mặt.

Hiện tại là ban đêm, lấy chi số của hẳn sau khi được tăng phúc bởi *Bóng đêm huy hoàng*, hẳn có thể dễ dàng miêu sát bất kì Tướng cấp nào, kể cả có là Tướng cấp cửu phẩm đi chăng nữa, sử dụng thêm cả *Thuấn bộ* thì chi có thể nói là hẳn đang dùng dao mổ trâu giết gà. Nhưng đêm dài lắm mộng, có trời mới biết được liệu nàng ta có được một cao thủ bảo vệ giống như tên Mạc thiếu chủ hay không, tốt hơn hết là cứ tốc chiến tốc thắng.

Đám Tướng cấp chỉ để lại hai tên Tướng cấp cửu phẩm hộ pháp cho Mạc Chi Tinh lui về sau, còn đầu tất cả đều rút vũ khí, lao lên xáp lá cà với Tử Phong, nhưng mà chỉ sau đó không lâu, bọn họ mới nhận ra đây là một lựa chọn sai lầm đến thế nào.

Tử Phong nhìn thanh kiếm trước mặt đang đâm tới, hẳn nhẹ nhàng lách qua một bên, cổ tay rung lên, hắc kiếm nhẹ nhàng lướt qua cổ tên Tướng cấp ngu ngốc đi tiên phong kia, một vòi máu phun ra, tên kia chỉ kịp ôm cổ lảo đảo rồi sau đó ngã xuống đất tuyệt khí bỏ mình. Thân hình hẳn chợt biến mất tại chỗ, hai thanh cự phù từ sau lưng bỏ tới trượt mục tiêu, đập xuống đất tạo thành hai khe nứt dài trên mặt đất. Tử Phong từ trên trời thả người rơi xuống, một đường kiếm quang lóe lên kèm theo đó là hai chiếc đầu bay lên không trung,

Tiếng binh khí leng keng vang lên không ngừng, chốc chốc lại có một tiếng kêu thảm thiết vang vọng giữa màn đêm. Khoảng mấy phút sau, mọi thứ chợt trở lại vẻ im ắng không tiếng động giống như ban đầu, lúc này Mạc Chi Tinh cùng với hai tên Tướng cấp cửu phẩm bên cạnh nàng, cả ba không rết mà cả người cứ không tự chủ được mà run lên như cây sậy. Trước mặt họ là một thân ảnh màu đen đang tỏa ra sát khí kinh thiên, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm vẫn còn đang nhỏ máu, đáng sau hẳn là một dòng lá liệt những tay cụt, chân gãy, mảnh cơ thể bị chia lìa, nội tạng vung vãi khắp nơi, những chiếc đầu người máu chảy đầm đìa vẫn còn mang theo vẻ kinh khủng trên mặt lẩn trên mặt đất, thậm có dưới chân bị nhuộm thành một màu đỏ tươi, mùi máu tanh bốc lên đến gây mùi.

Tử Phong chậm chậm bước tới từng bước một, bàn chân hẳn chạm xuống đất không một tiếng động nhưng ba người Mạc Chi Tinh cảm giác như mỗi bước đi của hẳn nặng tựa vạn cân, khiến tâm thần của bọn họ rung động không thôi. Cứ từ từ mà tiếng lên, áp lực của Tử Phong tạo ra ngày càng được tích tụ lại, đến khi một trong hai tên Tướng cấp không thể chịu nổi nữa, hét lên một tiếng “Lão tử liều mạng với ngươi!!” rồi sau đó xách kiếm lao thẳng tới Tử Phong.

“Xoạt” một tiếng, cả người tên Tướng cấp đó ngay lập tức bị chia làm hai mảnh bằng nhau từ trên đầu xuống dưới thân, Hắc Bạch song kiếm quá sắc bén, có thể tên Tướng cấp vẫn còn dính với nhau một lúc rồi mới tách ra làm hai nửa ngã xuống đất. Tên Tướng cấp còn lại lúc này tinh thần dường như đã hỏng mất, gào thét lên một tiếng vô nghĩa, hẳn vứt bỏ vũ khí sau đó quay đầu chạy thực mạng, cái gì mà lòng trung thành cơ chứ, trước nguy cơ mất mạng thì cái gì cũng không còn quan trọng nữa.”Phập!!” hai mắt hẳn chợt tối sầm lại, hình như vừa có thứ gì đó xuyên qua cổ họng hẳn, gắng gượng giờ tay lên tìm vào vị vật đó, hẳn ngã xuống đất, không bao giờ có thể nhìn thấy ngày mai nữa.

Tiền tay phóng đi Hắc kiếm, Tử Phong chậm rãi đến bên cái xác, rút thanh kiếm ra, hai tay vung lên vẩy đi vết máu dính trên Hắc Bạch song kiếm, vút vào trong không gian giới chi. Lắc mình một cái, hẳn đột ngột xuất hiện trước mặt Mạc Chi Tinh khiến nàng giật mình ngã ngồi xuống mặt đất.

Lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, Mạc Chi Tinh nhìn thẳng vào mắt Tử Phong, sát khí nồng đậm tỏa ra khiến nàng cảm giác như huyết dịch trong cơ thể dường như ngừng chảy. Cố gắng trấn định lại bản thân, nàng run rẩy nói:

“Ngươi...ngươi muốn gì..?”

Tử Phong không nói gì mà chỉ trầm lặng nhìn nàng, sau đó lạnh lạnh nói: “Lột ra!!”

“Hả??” Mạc Chi Tinh ngăn người ra, lột cái gì cơ, chẳng lẽ.....nghĩ đến đây, khuôn mặt của nàng đã tái lại nay lại còn tái hơn.

“Đừng để ta nhắc lại lần nữa, lột ra!!!”

Nghe Tử Phong gần giọng nói, Mạc Chi Tinh khuôn mặt vốn trắng bệch không một chút máu chợt đỏ ửng lên, nàng cắn môi dưới, hai mắt nhắm nghiền lại, sau đó trước ánh nhìn trần trụi của Tử Phong, nàng bắt đầu trút bỏ quần áo trên người ra. Lúc đầu là chiếc áo dài, sau đó là chiếc quần lụa mỏng, rồi đến chiếc áo lót... từng mảnh từng mảnh y phục trên người nàng lần lượt rơi xuống.

Trong lúc Tử Phong còn chưa kịp phản ứng, Mạc Chi Tinh đã không còn một mảnh vải che thân nữa nằm nửa ngồi dưới đất nhìn chăm chăm vào hẳn. Tử Phong đưa mắt liếc từ trên xuống dưới mà không kim được nuốt một ngụm nước bọt, cắn cổ trắng muốt, rồi vai thon gọn không chút tí vết, xương quai xanh nổi lên không hề làm cơ thể nàng mất đi vẻ đẹp vốn có, ngược lại tạo ra một sức hấp dẫn lạ kì, đôi gò bồng đảo cao vút được một cánh tay mảnh khảnh che lại một cách sơ sài, vòng eo nhỏ nhắn không một chút mỡ thừa, cặp đùi săn chắc này nó e thẹn đan chéo lên nhau che đi hạ thể của nàng, hẳn có thể thấp thoáng thấy được vùng đất bí ẩn của nàng giữa cặp đùi đó.

Mạc Chi Tinh hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt ửng hồng, một bộ mặc quần tời hái bày ra trước mắt Tử Phong khiến hẳn không khỏi thất thần ngắm nhìn trong chốc lát. Tuy nhiên cũng chỉ là một lát mà thôi, đây hoàn toàn thuần túy chỉ là phản ứng tự nhiên của một nam nhân bình thường, Tử Phong rất nhanh liền lấy lại sự tỉnh táo. Hẳn đưa tay ra nắm lấy cổ tay nàng, Mạc Chi Tinh cả người run rẩy nhưng không kháng cự, để mặc Tử Phong cầm lấy tay mình.

Bất chợt nàng thấy ngón tay mình như mất đi cái gì đó, mở mắt ra thì thấy Tử Phong đã tháo không gian giới chi đeo trên tay nàng từ lúc nào, đang cầm trên tay mảnh mẽ, không thèm quan tâm tới ràng buộc khóa thần nằm đây. Một ngon lưạ gian không tên không hiểu sao bùng lên trong lồng ngực nàng, cái không gian giới chi đó có gì hay ho để hẳn có thể bỏ qua một tuyệt thế mỹ nữ như hẳn không thêm đếm xỉa gì hết như vậy. Tâm tình của nàng lúc này phải nói vô cùng mâu thuẫn, một mặt nàng mừng là bởi vì hẳn không có ý định xâm hại nàng, một mặt giận dữ vì cảm thấy bản thân còn không bằng một cái không gian giới chi.

Tử Phong lục lọi trong không gian giới chi của nàng một lúc, sau đó lấy ra hai chiếc binh ngọc nhỏ nhỏ, cùng với một khối kim loại to cỡ nắm tay đang tỏa ra quang mang màu bạc nhàn nhạt. Hẳn tiện tay ném trả không gian giới chi, sau đó cầm lấy mấy thứ vừa lấy ra, xoay người biến mất trong màn đêm, để lại Mạc Chi Tinh ngơ ngác ngồi ở đó.....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Tôn thượng

Tử Phong vứt hai chiếc binh ngọc và khối kim loại vào trong không gian giới chi, tung người bỏ đi, Mạc Chi Tinh chỉ là một Sư cấp võ giả, lượng kinh nghiệm nhận được khi giết nàng mặc dù cũng khá khá, nhưng một tên quen “ăn ngon” như Tử Phong thì chẳng đó là chưa đủ thỏa mãn, trừ khi nàng là Tướng cấp thì hẳn cũng mặc kệ nàng có là nữ nhân hay không, giết đã tính sau, dù gì thì nàng cũng không có quan hệ gì với hẳn cả, mạng của một người xa lạ không phải là thứ hẳn quan tâm.

Trên thực tế thì hẳn cũng không cần phải cướp lấy không gian giới chi của Mạc Chi Tinh làm gì, giết nàng còn nhanh hơn hơn, vừa được kinh nghiệm, điểm tích lũy, lại vẫn có thể đạt được không gian giới chi của nàng, chỉ là niệm tình nàng là một nữ nhân, lại chỉ có tu vi Sư cấp, hẳn cũng lười vứt nàng. Con trai của Mạc Thương Lan bị giết, đến con gái cũng bị hẳn xử lí nốt thì đảm bảo hẳn sẽ lật tung cả cái Thiên Ưng thành này lên, sau đó thì rất có thể sẽ ra đến tận Hắc Thạch trấn rồi cả Vinh Diệu thành nữa, Tử Phong hẳn vẫn còn muốn sống yên ổn với Diệp Thụy Lan, vậy nên khỏi đi.

Hẳn vẫn còn nhớ tới mấy viên Trú Nhan đan cùng Tử Nghiên đan được bán ra tại đấu giá hội, và nhóm đan dược đầu tiên chính là được gian phòng của phủ thành chủ mua lại. Nghĩ kĩ thì phụ nhân của Mạc Thương Lan đã mất từ lâu, bản thân hẳn chắc chắn không cần đến thứ đan dược này, cũng không nghe thấy việc hẳn có tiểu thiếp trong nhà, vậy chỉ còn một lí do để mua hai loại đan dược vô dụng với võ giả này mà thôi, đó là cho Mạc Chi Tinh. Cũng cùng một lí do đó mà Tử Phong đoán được thân phận của nàng, Hồ Phi Nguyệt từng nhìn chăm chăm vào mấy bình đan dược này một cách thêm thường, khẳng định nếu nàng khỏi phục hoàn toàn thực lực, chắc chắn hội đấu giá sẽ loạn thành một bãi.

Nghĩ đến đây, Tử Phong khẽ nhủ nụ cười, thử tưởng tượng phản ứng của hồ ly tinh này ra sao nếu hẳn thấy hai bình Trú Nhan đan cùng Tử Nghiên đan trong tay ta nhì, khắc khắc. Còn về khối kim loại màu bạc, Tử Phong cũng không ngờ có thể tìm thấy nó ở đây, bởi nó chính là Bỉ Ngân, thứ kim loại quý ở trong thành Bách Yêu kiếm mà hẳn cần.

Bách Yêu kiếm có một lượng Bỉ Ngân đủ để Tử Phong chuyển hóa thành 5000 điểm trị giá nguyên liệu, khối Bỉ Ngân hẳn vừa đoạt được chỉ to cỡ nắm tay, nhưng lượng trị giá nguyên liệu hẳn đạt được nếu chuyển hóa nó lên đến 3 vạn, gấp 6 lần thành Bách yêu kiếm kia, chứng tỏ thứ kim loại này thật sự vô cùng trân quý.

Vật phẩm bị chuyển hóa bởi hệ thống sẽ biến mất hoàn toàn, điều này đã được Tiểu Linh nhắc nhở lúc hẳn có ý định chuyển hóa Bách yêu kiếm, một thứ kim loại quý hiếm như thế này, chỉ với một chút có thể tạo ra được Địa giai Huyền khí, vậy với lượng hẳn có trong tay thì không biết sẽ tạo ra được thứ gì nữa, thực sự thì chuyển hóa nó có phần quá phí của.

Nhưng Tử Phong lại nghĩ khác, không gì quan trọng hơn thực lực, dù hẳn có được chỗ Bỉ Ngân này thì sao, thực lực hẳn không có tăng lên, chẳng bằng dùng nó để đề cao thực lực bản thân, khi đã mạnh mẽ rồi thì lo gì không kiếm được những thứ quý giá hơn cơ chứ.

Khắc khắc, quên Quý kiếm Ghodroon đi, cả Bách Yêu kiếm và khối Bỉ Ngân trong tay, hẳn có tổng cộng 3 vạn 5000 trị nguyên liệu, hẳn không tội gì phải dùng một thanh Địa giai thượng phẩm Huyền khí như vậy cả, người giàu tiêu tiền theo cách của người giàu, tằm mắt hẳn lúc này đã hướng lên cao hơn rồi.

-Truy hồn huyết kiếm (Thiên giai thượng phẩm Huyền khí): Thanh kiếm huyền thoại của một tên biến thái cuồng sát, được hệ thống mở phòng lại và tăng cường uy lực lên. ...

-Kĩ năng:

(1)Xuất huyết (bị động): Vết thương tạo ra bởi Truy hồn huyết kiểm không thể được chữa lành và dưới mọi hình thức, vô hiệu với đan dược chữa thương Thất phẩm trở lên, kĩ năng của Bảo khí, vô hiệu với Thần cấp.

(2)Khí động son hà (bị động): Đòn tấn công có tỉ lệ gây ra bạo kích, gấp đôi lực lượng.

(3)Thiên phạt kiểm (chủ động-kĩ năng quần công): Tích tụ linh lực, giải phóng một đường kiểm quang có sức hủy diệt lớn, có thể kích hoạt “Xuất huyết” và “Khí động son hà”, có tỉ lệ bỏ qua hoàn toàn mọi phòng ngự của võ giả dưới Thánh cấp và Huyền khí bất kể phẩm giai.

Xét về mọi mặt, Truy hồn huyết kiểm khá là giống với thành Quy kiểm Ghodroon kia, cũng sở hữu ba kĩ năng siêu cấp trâu bò, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, Quy kiểm Ghodroon là Địa giai thượng phẩm Huyền khí, còn Truy hồn huyết kiểm là Thiên giai thượng phẩm, cách biệt không phải là nhỏ, mà trên thực tế là cực lớn. Không nói đến việc tài liệu tạo thành của Truy hồn huyết kiểm khẳng định là cao cấp hơn, chỉ riêng các kĩ năng của nó đã mạnh hơn nhiều rồi.

Quy kiểm Ghodroon có khả năng “Xuyên giáp”, nhưng cũng không phải là bỏ qua hoàn toàn phòng ngự mà chỉ là tăng lực xuyên thấu lên thôi, hơn nữa lại vô hiệu đối với Thiên giai trung phẩm Huyền khí trở lên, không thể sử dụng lâu dài được, trong khi đó kĩ năng “Xuất huyết” của Truy hồn huyết kiểm hữu dụng hơn nhiều, chỉ cần gây một vết thương nhỏ cũng đủ để khiến đối phương khốn đốn, vết thương không thể chữa lành đồng nghĩa với việc không thể cầm máu, nếu không thể cầm máu thì buộc võ giả phải liên tục sử dụng linh lực để ngăn máu chảy, đối với tiêu hao chiến tuyệt đối là một đòn sát thủ.

“Khí động son hà” thì khỏi nói, mặc dù cái thể loại bạo kích nghe giống mấy game Từ Phong từng chơi, nhưng ai quan tâm cơ chứ, gấp đôi lực lượng là quá mạnh rồi, mặc dù chỉ là có tỉ lệ nhất định kích hoạt, nhưng một trận chiến thì hần tấn công bao nhiêu lần cơ chứ, kiểu gì chả bạo kích.

“Thiên phạt kiểm” khá giống “Phá không trảm” của Quy kiểm Ghodroon, nhưng với tỉ lệ xuất hiện bạo kích, “Phá không trảm” của Quy kiểm Ghodroon dường như trở nên quá.....cùi.

Nghe thì nghĩ như thế, nhưng Từ Phong cũng không quá vội vàng, trở về căn phòng lúc trước đã rồi tính, giờ này chắc Hồ Phi Nguyệt cũng đã về tới nơi rồi.

Về lại căn phòng lúc trước ở cùng Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong từ cửa sổ nháy vào, nhìn quanh một lượt, thật ngạc nhiên một điều đó là Hồ Phi Nguyệt tới tận lúc này vẫn chưa trở về, hơi nhủu mày một chút, hẳn cũng không nghĩ nhiều, với thực lực của nàng, ở Thiên Ứng thành này không đi khi dễ người khác thì thôi, nào có ai có thể cản được nàng cơ chứ.

Từ Phong bắt đầu nghiên cứu của hàng hồi đoái, 3 vạn 5 ngàn trị giá nguyên liệu, nếu hẳn mua Truy hồn huyết kiểm thì vẫn còn dư tới 6000 điểm, hẳn không định để không số điểm trị giá ở đó, hẳn đang tìm kiếm một kiện vật phẩm phòng ngự. Trước kia hẳn nghĩ rằng với năng lực *Tái sinh siêu tốc*, vật phẩm phòng ngự là không cần thiết vì hẳn có thể tái sinh với tốc độ kinh khủng, nhưng hiện tại thì hẳn nghĩ lại rồi. *Thuần bộ*, *Hư Thiêm*, hay sử dụng Truy hồn huyết kiểm đều phải sử dụng linh lực cả, thay vì lằng phí linh lực để chữa thương, hẳn nên sử dụng vật phẩm phòng ngự để tiết kiệm linh lực.

Chỉ là khiến Từ Phong khó khăn đó là với 6000 điểm trị giá nguyên liệu, hẳn có thể hồi đoái được kha khá vật phẩm phòng ngự, vấn đề ở chỗ, bọn chúng đều ở dưới dạng khối giáp đồ sộ hoặc là khiên chắn đại loại như vậy. Một sát thủ cần nhất là gì? Là độ cơ động, là khả năng ẩn thân, là năng lực tấn công, mặc khối giáp để làm gì cơ chứ, không nói đến độ nặng, mặc giáp đi chuyển hơi nhanh là các mảnh của áo giáp va đập vào nhau đã tạo ra âm thanh rồi, âm thanh cái rầm, đó là chưa nói đến sự vướng víu. Còn về khiên chắn thì không cần phải bàn, hẳn không dùng khiên và không muốn dùng khiên, quá thiếu cơ động.

Đang ngao ngán nhìn đồng vật phẩm phòng ngự, Tiểu Linh chợt nói: “Chủ nhân qua danh mục Mặt nạ đi!”

Mặc dù không biết trong hồ lô của Tiểu Linh có cái gì, nhưng Từ Phong cũng không còn lựa chọn nào khác, nhanh chóng mở ra danh mục “Mặt nạ” trong cửa hàng hồi đoái.

“Kiểm tra cái mặt nạ ở dưới cùng đi!” Tiểu Linh tiếp tục ra lệnh.

Từ Phong ngay lập tức làm theo, trước mắt hẳn là một cái mặt nạ, đúng hơn chỉ là một nửa của một chiếc mặt nạ.

“Cái này?”

“Đúng vậy!”

“Chắc chưa, ta không nghĩ là nó sẽ tốt.”

“Cứ mua đi, chủ nhân có thấy ta hại ngài bao giờ không?”

Nếu Tiểu Linh ở trước mặt hẳn lúc này, Từ Phong chắc chắn sẽ trợn mắt lên nhìn nàng, không hại cái rầm, hồi trước còn đòi hẳn mua mấy thứ linh tinh chỉ để cho đẹp, tin được mới là lạ.

“Nhưng mà hiện tại ta chưa có đủ trị giá nguyên liệu, ta muốn giữ đủ 3 vạn trị giá nguyên liệu, nếu Hồ Phi Nguyệt không thể trở về thì ta vẫn có thể mua được thành Truy hồn huyết kiểm!”

Đúng lúc này, cửa sổ của căn phòng được mở ra, một bóng trắng lao vào bên trong như tên bắn, gần như ngay lập tức phóng tới chỗ Từ Phong, khiến hẳn giật mình không nhẹ. Một mùi hương quen thuộc bay vào mũi hẳn, ngay lập tức khiến hẳn bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy thứ vừa mới phi thẳng vào lồng ngực mình, hẳn nói: “Nàng làm ta hết hồn, thiếu chút nữa thì tìm ta đã nhảy luôn ra ngoài rồi.”

Nói đoạn hẳn cúi đầu xuống nhìn Hồ Phi Nguyệt, không nhìn thì thôi, khi đã nhìn thì hẳn không khỏi sững sờ, chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt không còn vẻ khôn ngoan tươi tỉnh như ngày thường nữa, khóe miệng nàng ri ra một dòng máu vẫn còn chưa khô, khuôn mặt thiên kiều bá mỵ tái nhợt không một chút máu, hai mắt nhắm nghiền lại, lồng ngực phập phồng thờ dốc, hiển nhiên không phải trong một tình trạng tốt.

Phân tích nhân ngay lập tức được kích hoạt, Từ Phong kinh ngạc khi nhìn thấy tu vi của nàng chỉ còn là Vương cấp lục phẩm, kém hơn trước tận ba tiểu cảnh giới, vậy chỉ có một kết luận, nàng đã bị thương!

“Nàng làm sao vậy?” Từ Phong có chút hốt hoảng hỏi.

Nghe thấy tiếng của hẳn, Hồ Phi Nguyệt chậm rãi mở đôi mắt đang nhắm nghiền ra, nhẹ giọng nói: “Không có gì, sử dụng sức mạnh một cách quá đà khiến nội thương tái phát thôi, nghỉ ngơi vài ngày là đỡ thôi!”

Từ Phong có thể nhìn thấy vẻ mệt mỏi rõ ràng hiện lên trong mắt nàng, hẳn chợt nghĩ tới một thứ, vội vàng hỏi: “Sao lại sử dụng sức mạnh quá đà, nàng gặp phải tập kích ư? Phải chăng lão bất tử Mạc Thương Lan bắt gặp nàng?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 74: Rung động

Hồ Phi Nguyệt chỉ chậm rãi lắc đầu, sau đó thì lại nhắm mắt lại, giống như con mèo nhỏ cọ cọ đầu vào lòng hẳn rồi rúc vào lồng ngực Từ Phong.

“Nàng ta không gặp tập kích, chỉ là cưỡng ép sử dụng uy áp của Thánh cấp khiến tinh thần bị tổn thương nặng mà thôi.” Tiếng của Tiểu Linh vang lên.

“Ý ngài là sao?” Từ Phong nghi hoặc hỏi.

“Mặc dù trước kia nàng ta có tu vi Thánh cấp, nhưng đừng quên lúc trước nàng cũng mới chỉ khôi phục đến Vương cấp cửu phẩm, dùng tinh thần lực của Vương cấp thôi động uy áp của Thánh cấp, chủ nhân ngài nghĩ kết quả sẽ ra sao.” Tiểu Linh nhàn nhạt nói.

Không cần nghĩ cũng biết, tinh thần lực của Hồ Phi Nguyệt chắc chắn đã phải gánh chịu áp lực khổng lồ do chính mình cưỡng ép sử dụng Thánh cấp uy áp gây ra, thảo nào nàng lại trở nên như thế này. Nhìn khuôn mặt tái nhợt không chút sức sống đang áp sát vào lồng ngực mình, Từ Phong không khỏi cảm thấy đau lòng, nếu không phải hẳn yêu cầu năng cường lấy thanh Bách Yêu kiểm thì nàng cũng đâu trở thành như thế này. Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, hẳn khẽ lẩm bẩm

“Vị cái gì nàng lại đối xử với ta quá tốt như vậy, vì sao chứ, cứ như thế này thì bảo ta phải làm sao bây giờ....”

Hồ Phi Nguyệt khẽ động dậy, thân hình mềm mại của nàng cuộn tròn lại, cứ như vậy ngồi trên đùi Từ Phong, cả người chui vào lòng hẳn rồi chìm vào giấc ngủ....

Hồ Phi Nguyệt mở mắt ra, nhẹ nhàng ườn lmg ra vươn vai một cái, nàng lâu lắm rồi mới có một giấc ngủ sâu đến như vậy. Dụi dụi mắt, nàng bất chợt cảm thấy là lạ, hình như mình đang ngồi lên trên một thứ gì đó mềm mại, và thứ rắn chắc nàng đang tựa người vào có cảm giác quen quen.

“Tĩnh rồi à, cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên khiến nàng có chút giật mình, định thần lại, nàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Từ Phong đang nhìn mình, trong ánh mắt của hẳn có chút gì đó.....nàng không biết miêu tả nó ra sao nữa, chỉ có cảm giác hẳn ngày hôm nay bớt đi chút lạnh lẽo thường ngày.

Đến lúc này nàng mới nhận ra mình đang ngồi trên đùi hẳn, cả người lọt thỏm vào cơ thể cao lớn của Từ Phong, nhớ lại buổi đêm hôm qua, nàng rốt cuộc cũng hiểu tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc đến vậy.

Nở một nụ cười mà nàng cho rằng không thể tươi tắn hơn được nữa, Hồ Phi Nguyệt trở lại với bộ dáng mị hoặc của mình, nói: “Không vấn đề gì, nghỉ ngơi một đêm là khỏe lại rồi.”

Người nam nhân trước mặt nàng im lặng, cái vẻ lạnh lùng này vẫn không thay đổi từ trước tới giờ, lúc nàng đang định đứng dậy, hẳn bỗng đưa tay lên, bàn tay tho ráp nhẹ nhàng áp lên má nàng khẽ vuốt ve: “Lần sau đừng có cố quá, nàng hoàn toàn không cần vì ta mà phải làm những việc nguy hiểm như vậy....”

Nghe thanh âm nhẹ nhàng lại có chút ôn nhu của Từ Phong, vẻ vũ mị trên mặt nàng bay biến đi đâu hết, Hồ Phi Nguyệt chợt cảm thấy hai má nóng bừng, cả người như mềm nhũn ra, khỏi cần nhìn cũng biết mặt nàng lúc này đang đỏ đến cỡ nào.

Nhìn về mặt gương ngườ của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong không khỏi ngẩn ngơ, nữ nhân này, đúng thực là hồ ly tinh mà. Khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng đã bỏ đi vẻ mỹ hoặc thường thấy, thay vào đó là một vẻ mặt ngạc nhiên, có chút e thẹn xấu hổ, cả khuôn mặt đó bừng lên, thế nhưng lại không hề mất đi nét kiêu diễm mà người vốn có, so với vẻ vũ mị lúc bình thường, vẻ mặt này của Hồ Phi Nguyệt tuyệt đối có lực sát thương lớn hơn gấp bội, ít nhất cũng khiến Từ Phong có xúc động muốn chạm màu môi.

Ngơ ngác mất vài giây đồng hồ, Hồ Phi Nguyệt mới “À!” lên một tiếng, vội vàng úp mặt vào ngực Từ Phong không dám ngẩng lên, hai vành tai đã đỏ ửng. Nhìn về bối rối của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong không khỏi bật cười ha hả, lần đầu tiên hắn chiếm thế thượng phong trước nàng, mọi khi toàn là nàng đùa giỡn hắn mà thôi, có vẻ như chế phục nàng cũng không có quá khó khăn lắm.

“Còn cười hả?” Hồ Phi Nguyệt then quá hóa giận, nắm tay nhỏ nhắn nhả ngay ngực của hắn đập một phát khiến hắn phải méo mặt, lực đập này không có nhỏ chút nào a, thiếu chút nữa đã đủ để hắn phun máu ra rồi.

Từ Phong nói câu, bất chợt chồm người lên, đề sắp nàng xuống giường, bàn tay to giờ lên đánh vào mông Hồ Phi Nguyệt, nàng ta cũng đau chịu yếu thế, tay của hắn còn chưa kịp chạm vào người thì nàng đã xoay người, đối công thành thủ đề ngược lại Từ Phong, hai người trong thoáng chốc quấn lấy nhau nhào thành một đoàn.

“Chiến đấu” rất nhanh kết thúc, lấy kết quả là không có bên thắng lợi, Hồ Phi Nguyệt lúc này đang vô cùng hường thụ nằm rúc vào trong lòng hắn, Từ Phong cũng đã quen thuộc với hành động này của nàng, không quá khó xử như lúc ban đầu nữa, nghĩ đến những gì Hồ Phi Nguyệt đã làm, hắn thả lỏng một cái, thôi thì kệ nàng muốn làm gì thì làm vậy.

“Ta có quà cho nàng đây.” Từ Phong vừa nói vừa ngồi dậy.

“Lại còn có quà cơ à, từ lúc nào chàng lại quan tâm tới ta như vậy a?” Hồ Phi Nguyệt lười biếng nằm uòn ra trên giường, mặc dù sắc mặt đã tốt hơn nhưng có vẻ như thương thế của nàng không phải ngày một ngày hai là có thể khỏi phục được.

Mím cười, hắn lấy từ trong không gian gói cho ra hai chiếc bình ngọc đặt xuống giường. Hồ Phi Nguyệt cũng ngồi dậy, nghi hoặc cầm lấy hai bình ngọc, mở nắp ra ngửi thì một chút, sau đó bật thốt lên:

“Trú Nhan đan cùng Tử Nghiên đan??? Chàng lại đi cướp ở đâu về thế?”

“Chẳng lẽ ta chỉ có mỗi cái trò cướp bóc này thôi à?”

“Chứ còn gì nữa, chàng thì ta còn lạ gì nữa, thử nài trăm phần trăm là do chàng cướp được, không thì cũng là trộm lấy, chỉ là chàng làm như thế nào thì ta không biết thôi.” Hồ Phi Nguyệt một bộ dáng đương nhiên nói ra.

Sắc mặt Từ Phong tối sầm lại, chẳng lẽ hình tượng của ta lại kém như thế ư, nhưng nghĩ lại thì, hai bình đan được này đúng là hắn cướp được, hắn muốn cũng không thể biện hộ được cho bản thân a. Từ chối phản ứng lại với lời nói của Hồ Phi Nguyệt, hắn nói:

“Hai bình đan được này tặng nàng đó, ta thấy nàng khá là dễ ý tới nó lúc ở đầu giá hội nên đoán rằng nàng cần tới nó.....ừa, sao vậy, gì mà tự nhiên im lặng thế?”

Nhìn thấy Hồ Phi Nguyệt cúi gằm mặt xuống không nói gì, Từ Phong không khỏi thắc mắc, nàng ta không vui ư?

Hồ Phi Nguyệt đột ngột ném hai chiếc bình ngọc sang bên cạnh, sau đó nhanh như chớp chồm lên người hắn, hai cánh tay mìn màng như ngò sen quấn quanh cổ hắn, Từ Phong có thể thấy khuôn mặt nàng càng lúc càng gần, sau đó thì.....

Hắn choáng rồi, choáng thật, lia từ bị.....cường hôn ư, vậy là đi tong nụ hôn đầu ở kiếp này rồi.....ơ mà.....cũng không lỗ lắm...

Đôi môi mềm mại của Hồ Phi Nguyệt dính chặt vào môi hắn, Từ Phong rất nhanh liền lấy tinh thần, ngay lập tức liền đảo khách thành chủ, hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn không xương của nàng, khẽ dùng lực một cái liền đè nàng xuống giường, hai cặp môi vẫn không hề rời khỏi nhau.

Tuy nói Hồ Phi Nguyệt cưỡng hôn hắn, nhưng hiển nhiên là nàng cũng không có tí kinh nghiệm gì cho cam, Từ Phong cười thầm trong đầu, đầu lưỡi hắn len lỏi đột phá qua hàm răng, thò vào bên trong bắt đầu chơi trò đuổi bắt với cái lưỡi thom tho của nàng, không mất chút công sức liền bắt được mục tiêu, hai chiếc lưỡi không nhận được mà quấn quít lấy nhau, Từ Phong chỉ thấy trong miệng toàn là quyến rũ ngọt ngào dịch ngọt ngào không tả nổi.

Hồ Phi Nguyệt chỉ thấy đầu óc nó oanh một cái, sau đó thì không còn cảm nhận được gì nữa, chỉ biết dùng hai tay ôm chặt lấy cổ Từ Phong không rời. Hai người quấn lấy nhau tới thiên hôn địa ám, khi mà cả hai cảm thấy có chút khó thở mới rời nhau ra. Từ Phong nhìn Hồ Phi Nguyệt lúc này mà không khỏi chấn động, chỉ thấy nàng lúc này đang mềm yếu nằm trước mặt hắn, quần áo trên người có chút xộc xệch, mái tóc dài xõa ra, khuôn mặt ửng hồng kiêu diễm ướt át, đôi mắt long lanh ngập nước đang mê đắm nhìn hắn, cái miệng nàng hơi hé ra thở hào hển, mùi hương ngào ngạt tỏa ra khiến Từ Phong thiếu chút nữa muốn xách thương lên ngựa ngay lập tức.

Cắn chót lưỡi mình một cái, còn đau làm đầu óc hắn tỉnh táo lại, Từ Phong hắn là một nam nhân chân chính, hơn nữa hắn tuyệt đối không phải loại người đồ ăn dâng đến tận miệng rồi còn từ chối, hắn không ngại phát sinh quan hệ với nàng, quý tha ma bất cái gì mà yếu thế với nhân loại cách biệt đi, ít nhất thì sau khi hắn sử dụng nốt một điểm tiễn hóa huyết mạch, tới lúc đó hắn đã là Thiên Ma rồi, so với Hồ Phi Nguyệt là một yếu thủ thì phải nói là vô cùng tương xứng a. Và lại, có được một siêu cấp đại mỹ nữ như Hồ Phi Nguyệt ở bên cạnh, còn bình tĩnh tới tận bây giờ phải nói là đến hạn căng bời phục chính bản thân mình.

Nói là thế nhưng hắn cũng không muốn cứ như vậy mà bỏ dở này sinh quan hệ với nàng, hai người mới ở cùng nhau bao lâu đâu, như thế này cũng không khỏi quá nhanh đi, Từ Phong hắn cũng không phải loại đàn ông dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, ít nhất thì hắn muốn xây dựng tình cảm vững chắc đã rồi làm trò gì thì làm, chứ còn chưa ra đầu vào đâu đã xxxo thì hắn đi tìm kĩ nữ cho lành.

Từ Phong hắn có thể là một tên khốn nạn giết người như ngóc hoàn toàn không quan tâm tới đạo đức thông thường, nhưng ít nhất thì trong chuyện tình cảm, hắn không muốn có một chút nuôi tiếc gì, có thể nói hắn là một người có tính cách vô cùng ki quặc.

Giơ tay lên búng một cái vào trán Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong sảng giọng: “Nàng tự nhiên làm cái trò gì thế?”

Cười cười, Hồ Phi Nguyệt giống như con rắn trườn vào lòng hắn, miệng nói: “Ta vui quá áy mà, không thể tin được ta lại thành công trong việc khiến chàng quan tâm tới ta nhanh như vậy!”

Từ Phong trắng mắt liếc nhìn Hồ Phi Nguyệt, nhưng cuối cùng thì cũng nói giận không nói, chưa nói đến việc hắn đánh không lại nàng, chỉ riêng việc nhìn khuôn mặt đang mím cười mẫn nguyện trước mắt cũng đủ để khiến hắn hết sức rồi.

Thở dài một cái, Từ Phong âm thầm tự cầu phúc cho chính bản thân mình, giờ tay lên, linh lực tuôn ra bên ngoài, lẳng không nhiếp lấy hai bình đan được lúc này đã rơi xuống đất rồi đưa cho Hồ Phi Nguyệt.

Vô giả từ Sư cấp trở lên là đã có thể đưa linh lực ra ngoài cơ thể, có thể còn kích đối thủ từ xa, đó là lí do tại sao chỉ có lên tới Sư cấp mới có thể sử dụng vũ kĩ một cách hiệu quả được, Từ Phong hắn có tu vị Sư cấp nhưng lượng linh lực hắn sở hữu lại gấp đôi so với Sư cấp cừu phẩm thông thường, tuy không thể so với Tướng cấp nhưng cách biệt cũng không quá xa, hiển nhiên hắn thừa sức lẳng không nhiếp vật một thứ nhẹ như bình đan được này rồi.

Đón lấy hai bình đan được, Hồ Phi Nguyệt mẫn mề một lúc rồi chợt phì cười, dưới ánh mắt nghi hoặc của Từ Phong nói: “Chẳng thật là, lúc thì khôn ngoan lúc thì thiếu kiến thức tới mức thảm hại. Yêu thủ hóa hình mặc kệ tuổi thọ ra sao sẽ giữ nguyên độ bằng sau khi hóa thành hình người vĩnh viễn cho tới khi chết, ta còn cần Trú Nhan đan để làm gì, còn Tử Nghiên đan thì.....chàng nghĩ ta cần phải đẹp hơn nữa ư?”

Với câu hỏi của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong chỉ có nước cảm nư, như hiện tại đã đủ lấy mạng hắn, đẹp hơn nữa chắc hắn đứt dây thần kinh chết mất.

“Vậy thì sao nàng lại chú ý tới hai loại đan được này như vậy?”

“Chẳng qua bởi vì hai loại đan được này đã thất truyền từ lâu lắm rồi, không có đan phương, ai mà có thể luyện chế ra chứ, hiển nhiên là có người tìm được đan phương từ đâu đó, rồi mới luyện chế ra hai loại đan được này, a, cũng chỉ tò mò thôi.”

Mặc dù nghe Hồ Phi Nguyệt nói vậy, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy vẻ vui mừng nồng đậm trong mắt nàng, rất rõ ràng rằng mặc dù nàng không cần, nhưng được Từ Phong tặng đồ vẫn là một niềm vui sướng đối với nàng.

Như sự nhớ ra cái gì, Hồ Phi Nguyệt đặt hai chiếc bình ngọc xuống, sau đó đứng dậy, bồng một thanh đại kiếm khổng lồ được chạm trổ hoa văn tinh xảo xuất hiện trên tay nàng. Từ Phong đối với việc nàng sở hữu không gian giới chi cũng không có gì quá, bởi vì chính hắn là người đã đưa cho nàng sử dụng. Vốn hắn có hai chiếc không gian giới chi, một của Diệp Thủy Lan một của Diệp Cuồng sau khi chết để lại, hắn đang sử dụng chiếc của Diệp Cuồng vì sức chứa lớn hơn, cái còn lại của Diệp Thủy Lan hắn cũng cầm, tránh cho tiêu la lý kia không biết để phòng mà sử dụng trước mặt người khác, thất phu vô tội hoài bích có tội, đạo lý này hắn quá hiểu rồi.

Thứ hắn quan tâm bây giờ đó chính là thanh đại kiếm kia, Địa giai hạ phẩm Huyền khí Bạch Yêu kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Thiên giai Huyền khí oai!

Đón lấy thanh đại kiếm từ tay Hồ Phi Nguyệt, cánh tay của Từ Phong không khỏi trùng hẳn xuống, nặng thật! Cái thanh phá kiếm này mặc dù đã bị hư hỏng, nhưng nguyên liệu tạo ra nó thì vẫn là hàng cao cấp dùng để chế tác Địa giai Huyền khí, hắn cảm lên ước chừng một chút cũng phải ít nhất hơn hai vạn cân cơ đư, cái thứ này mà cho một Tướng cấp thì nhắc lên còn chả nổi nữa là sử dụng trong chiến đấu. Đúng là vũ khí thì độ phù hợp vẫn quan trọng hơn là phẩm chất, ít nhất đối với Tướng cấp thông thường thì thanh Địa giai Huyền khí này còn chả bằng Hoàng giai Huyền khí, ít nhất Hoàng giai còn dùng được.

Hồ Phi Nguyệt nghi hoặc nhìn Từ Phong đang đánh giá thanh kiếm, hơi nghiêng đầu nói: “Rốt cuộc chàng cần thanh kiếm này để làm gì, nhìn kia, đến nặng lên chàng còn phải dùng hết sức, muốn dùng nó đâu phải dễ, và lại, ta nói rồi, ta không đi săn yêu thú lấy yêu đan cho chàng đâu.”

Liếc nhìn nàng một cái, Từ Phong mím cười: “Không nâng được ư, nhìn lại nhé!”

Nói đoạn dùng cánh tay trái tóm lấy chuỗi kiếm, không một chút khó khăn gì nhắc bổng thanh đại kiếm hơn hai vạn cân lên quơ qua quơ lại giống như cành củi khô, nào có chút khó khăn gì đâu. Hồ Phi Nguyệt cũng chỉ hơi giật mình một chút, sau

đó cười nói: “Vẫn biết là cánh tay trái này của chàng có chút khác thường, nhưng không ngờ khí lực lại lớn tới vậy.”

Từ Phong cũng chỉ đùa nghịch một chút, có cảm giác sau nụ hôn vừa rồi, quan hệ của hai người kéo gần lại với nhau hơn rất nhiều, đúng hơn là bản thân hắn ít đi chút để phòng cùng lạnh lùng với nàng. Đặt thanh kiếm xuống đất, hắn hít một hơi sâu, đây là lần đầu tiên hắn làm trò này, nếu không hồi hộp thì là nói dối.

Hồ Phi Nguyệt như lọt vào sương mù, nàng vẫn không hiểu rốt cuộc Từ Phong phải lấy bằng được thanh phá kiếm này làm gì, đúng lúc này, dĩ nhiên xảy ra. Từ Phong để bản tay của mình lên thanh kiếm, nhỏ giọng hô: “Chuyển đổi!”

Một tia lửa điện màu đỏ lóe lên khỏi bàn tay hắn, nhanh chóng lan rộng ra bao phủ lấy thanh kiếm, dưới ánh nhìn trần trụi của Hồ Phi Nguyệt, Bách Yêu kiếm dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu xám màu lại, sau đó vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ, chỉ trong chớp lát đã biến thành một đồng tro bụi nằm dưới đất. Chưa hết, Từ Phong ngay lập tức lấy ra một khối kim loại đang tỏa ra quang mang màu bạc nhẹ nhàng, tiếp tục đặt tay mình lên đó, khối kim loại không thoát khỏi số phận giống như Bách Yêu kiếm, cuối cùng trở thành một đồng tro bụi thứ hai.

“Chàng...chàng...lắm cái gì vậy, cái này là yêu pháp gì, làm thế nào chàng có thể phá hủy chúng dễ dàng như vậy??!” Lấy hiểu biết của Hồ Phi Nguyệt qua quãng đời dài mấy trăm năm của mình mà cũng không thể ngăn được bản thân lấp bấp kinh hãi, dù biết thủ đoạn vừa rồi của Từ Phong nó đặc dị ra sao.

Từ Phong cười khẩy, Huyền khí cũng không phải vô kiên bất tối, ở một mức độ nào đó thì phá hủy chúng cũng không phải là việc không thể, bằng chứng chính là thanh Bách Yêu kiếm bị hư hại đó, nhưng mà với tu vi hiện tại của hắn thì là không thể nào, nhưng cuối cùng hắn vẫn làm được.

Chuyển đổi không phải là một kĩ năng của hệ thống, lại càng không phải là vũ kĩ hay bí pháp gì cả, đó chỉ là một chức năng của hệ thống mà thôi. Hắn có thể dùng điểm trị giá nguyên liệu để đổi lấy vật phẩm trong cửa hàng hỏi đáp, nhưng vấn đề ở chỗ, trị giá nguyên liệu lấy từ đâu ra? Hỏi thừa, đương nhiên là lấy từ những nguyên liệu quý hiếm, cụ thể là khối Bí Ngân hắn cướp được và thanh Bách Yêu kiếm kia. Nhưng có được nguyên liệu quý hiếm, làm thế nào để biến chúng thành trị giá nguyên liệu.

Và đó là lúc cho năng lực “Chuyển đổi” có đất dụng võ, kĩ chức năng này cũng rất đơn giản, khi sử dụng nó sẽ hấp thu toàn bộ tinh hoa của thứ nguyên liệu bị ảnh hưởng, chuyển hóa chúng thành trị giá nguyên liệu. Bách Yêu kiếm cùng khối Bí Ngân kia bị rút sạch tinh hoa, chỉ còn lại cái vỏ rỗng không, chỉ cần một con gió thổi qua là trở thành tro bụi cũng không phải là chuyện lạ.

Không trả lời Hồ Phi Nguyệt, trên thực tế là hắn không biết phải trả lời ra sao, cũng không thể nói ta được một tên “Thần” có tâm lý biến thái lời ta từ từ diện khác tới đây, sau đó ném cho một cái “Hệ thống” siêu cấp trâu bò a, nàng không nghĩ hắn bị điên mới lạ.

Từ Phong hắn cũng chưa từng sử dụng cái hệ thống chuyển đổi này lần nào, nhưng mà mọi thứ đã có hệ thống lo liệu hết, hắn chỉ việc kích hoạt rồi ngồi chờ kết quả mà thôi. Ba vạn năm ngăn trị giá nguyên liệu rất nhanh được thêm vào túi hắn, đã có sẵn kế hoạch từ trước, hắn nhanh chóng mở cửa hàng hỏi đáp ra....

Không nghe thấy Từ Phong trả lời, Hồ Phi Nguyệt cũng không có truy hỏi, chung quy thì mỗi người đều có bí mật riêng của mình, nàng đã sống đủ lâu để hiểu được đạo lý đó, đúng lúc này, tia lửa điện màu đỏ lại xuất hiện trên tay Từ Phong một lần nữa. Sau đó, tia điện đó bắt chợt bùng lên, vô số mảnh vụn đột ngột xuất hiện trên không trung, sau đó dưới sự điều khiển của những tia điện quang, nhanh chóng ráp lại với nhau giống như những mảnh ghép, một tia sáng màu đỏ lóe lên, chiếu rọi cả căn phòng.

Ánh sáng tan đi, đập vào mắt hai người là một thanh đại kiếm và một chiếc mặt nạ lo lừng trên không trung. Từ Phong giờ tay ra, hai kiện vật phẩm nhẹ nhàng đáp xuống tay hắn, nhưng sau đó thì.....”âm” một tiếng, thanh đại kiếm vừa chạm vào tay hắn liền kéo theo cả người của hắn lao thẳng xuống mặt đất, nhất thời không đứng lên được.

“Con bà nó, cái quý gì mà nặng thế này!!”

Từ Phong há miệng chửi đổng một tiếng, hắn đã cẩn thận sử dụng cánh tay trái để đón lấy thanh kiếm rồi, dù gì thì nó cũng thuộc dạng đại kiếm, hiển nhiên là sẽ rất nặng, nhưng hắn không ngờ là nó nặng tới mức này. Gồng cánh tay trái một cách hết sức, thêm luôn cả tay phải, Từ Phong hỏi khó khăn nặng thanh đại kiếm lên, đến khi dùng linh lực gia trì thì mới có thể cầm nắm như bình thường, nhưng cũng tiêu tốn không ít linh lực của hắn.

Thanh kiếm dài cỡ 2.5 mét, rộng chừng 40cm, toàn thân màu đỏ như máu, chỉ có một lưỡi kiếm, sống kiếm được tạo hình một hàng gai nhọn kéo dài, chuôi kiếm tinh xảo có gắn một khối ngọc khắc hình đầu lâu, thân kiếm tràn đầy những vết nứt đang lập loè một thứ ánh sáng màu tím yếu ớt.

Hồ Phi Nguyệt nheo mắt nhìn thanh kiếm trên tay Từ Phong, sau đó không kìm được mà bật thốt lên: “Thiên giai thượng phẩm Huyền khí?”

“Đúng vậy, Truy hồn huyết kiếm, Thiên giai thượng phẩm Huyền khí!” Từ Phong mỉm cười trả lời.

“Lần này chàng lại cướp được.....không đúng, thanh kiếm này không phải là lấy ra từ không gian giới chỉ, chuyện gì đang xảy ra thế này...”

“Nâng cút cơ như là ta có khả năng rút lấy tinh hoa từ thiên tài địa bảo, sau đó sử dụng chúng tạo thành vũ khí đi, đại loại vậy.” Từ Phong lo lắng nói, hắn không thể giải thích về hệ thống, nhưng những gì hắn nói cũng không sai biệt lắm là bao.

“Thào nào chàng nhất định phải lấy được Bách Yêu kiếm, thì ra là chàng nhắm vào nguyên liệu tạo ra nó, hmm, một năng lực thật bá đạo, chàng có thể tạo ra Bảo khí ko?” Hồ Phi Nguyệt một bộ dáng như bùng tình đại ngộ mà hỏi.

Bí mật liếc qua cửa hàng hỏi đáp của hệ thống, Từ Phong gật đầu nói: “Nếu đủ nguyên liệu cho ta hấp thu, Bảo khí không là vấn đề.”

Hắn không muốn nói nhiều về vấn đề này, mặc kệ Hồ Phi Nguyệt đang cúi đầu trầm ngâm, cái quan trọng đối với hắn bây giờ là, Truy hồn huyết kiếm mạnh đến mức nào. Hắc Bạch song kiếm là Huyền giai trung phẩm Huyền khí đã có thể chém sắt như bùn, vậy một kiện Thiên giai thượng phẩm Huyền khí như Truy hồn huyết kiếm chắc chắn sẽ còn sắc bén hơn, điều đó là chắc chắn không phải nghi ngờ. Thứ khiến hắn quan tâm chính là bộ ba kĩ năng của Truy hồn huyết kiếm.

Xuất huyết cùng *Khí động sơn hà* chỉ có thể thử nghiệm trong thực chiến, nhưng *Thiên phạt kiếm* thì không. Từ Phong hưng phấn thử kích hoạt kĩ năng này, linh lực trong cơ thể hắn giống như bị một cái động không đáy hút đi với một tốc độ kinh khủng, khiến hắn khó khăn lắm mới có thể miễn cưỡng kiểm soát được. Ánh sáng màu tím trong những vết nứt trên thân thanh kiếm sáng rực lên có thể trông thấy được, hồn nhiên quên mất mình đang ở đâu, hắn giờ thanh kiếm lên cao, miệng hô: “Thiên phạt kiếm!!” sau đó chém xuống.

Hồ Phi Nguyệt tỉnh lại khỏi những dòng suy tư, nhìn thấy hành động của Từ Phong liền muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn. Một đường kiếm quang khổng lồ được phóng ra, theo sau đó là một tiếng nổ long trời lở đất, tòa nhà nơi Từ Phong và Hồ Phi Nguyệt đang ở không chịu được áp lực mà đổ sập xuống.... Tiếng trống chửi liên tiếp vang lên, chi thấy rất nhiều bóng người từ trong đồng cỏ nát lao ra ngoài, tuy toàn thân dính đầy bụi đất nhưng không bị thương, hiển nhiên đều là võ giả.

Hồ Phi Nguyệt đỡ lấy Từ Phong lúc này cả người đã gần như hư thoát đứng trên nóc nhà phía xa, trần trần nhìn vào quang cảnh trước mặt không chớp mắt, Từ Phong thì trực tiếp há hốc mồm như không thể tin được vào mắt mình.

Từ nơi tòa nhà đổ sập xuống, chiếu theo hướng kiếm quang bay đi, mặt đất bị cây sâu đến cả chục mét, nhà cửa, tầu lầu, sơn trang.... Tất cả mọi thứ trên đường đi của kiếm quang đều bị chẻ làm đôi, vô số tòa nhà bị san phẳng ngay tức thì, khung cảnh yên bình buổi sáng sớm bắt chợt trở nên hỗn loạn không chịu được.

Thảm nỗi một ngụm nước bọt, Từ Phong không khỏi kinh hãi trước uy lực của Truy hồn huyết kiếm, lấy gần hết linh lực của hắn thì cũng chỉ cỡ gấp rưỡi một Sư cấp cứu phẩm, thế mà cũng có thể chém ra một kích có uy lực kinh thiên như vậy, nếu là tu vi Vương cấp, Tôn cấp ra tay thì sao, chẳng phải là có thể bỏ đời cả một quả núi sao. Nghĩ đến đây hắn không khỏi rung mình, tự nhắc nhở bản thân về sau hành sự phải vô cùng cẩn thận, Thiên giai Huyền khí mà đã như thế này, có trời mới biết được Bảo khí uy lực khủng khiếp ra sao.

Nhưng mà Từ Phong hắn nào có biết, mặc dù Truy hồn huyết kiếm chỉ là Thiên giai thượng phẩm Huyền khí, nhưng đó là bởi vì giới hạn nguyên liệu tạo thành, trên thực tế thì kĩ năng cùng uy lực của nó có thể so sánh với Hạ phẩm Bảo khí thông thường. Tuy vậy uy lực của nó cũng đã đủ để kinh thế hãi tục rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 76: Điều tra!

Sáng sớm, phủ thành chủ, thư phòng của Mạc Thương Lan, đúng hơn là một căn phòng trống được tạm thời chọn làm thư phòng riêng cho hắn, sau khi căn phòng cũ đã bị phá hủy, Mạc Thương Lan đứng chấp tay cạnh cửa sổ, đằng sau hắn, ấn mình vào góc tối của căn phòng là một hắc y nhân không nhìn rõ mặt, lúc này đang quỳ một chân xuống.

“Chủ thượng hỏi ám ra sao?” Im lặng một lúc, Mạc Thương Lan mới hỏi.

“Ngài ấy nói rằng phải bắt sống, không được thì theo dõi hành tung của hắn, không thì ít nhất cũng phải biết được lai lịch của hắn.” Hắc y nhân nói.

Gật đầu, Mạc Thương Lan lăm bắm “Không sai biệt lắm, vậy người đã tra ra lai lịch của hắn chưa?”

Hắc y nhân lấy ra từ trong người một tập giấy, đặt lên bàn trước mặt Mạc Thương Lan rồi nói:

“Thủ lĩnh cho thuộc hạ vô năng, tất cả những gì chúng ta biết được, hắn là một dong binh cấp bách kim, nhưng không có thực lực của dong binh cấp bách kim, rất có thể là do nữ nhân đã cứu hắn trước đó giúp hắn có được cấp bậc này. Hắn thường thấy xuất hiện ở gần Hắc Thạch trấn thuộc phụ cận Vĩnh Diệu thành. Không ai biết tên của hắn là gì, nhưng người ta gọi hắn là Quý Anh Tu La, thứ nhất bởi hắn có tốc độ cực nhanh, thứ hai hắn mang theo một chiếc mặt nạ tu la suốt ngày. Tên này được coi như là một trong những phần tử nguy hiểm nhất Hắc Thạch trấn, từng đơn thương độc mã giết chết hơn 100 người thuộc Kim Hồ bang, một trong những thế lực lớn trong Hắc Thạch trấn, theo những gì mà thuộc hạ nghe ngóng được thì lúc đó hắn có thực lực cỡ Sư cấp cứu phẩm, đồng thời phong cách chiến đấu không khác gì nhiều, mặc kệ bị thương ra sao, hắn vẫn không ngã xuống, trực tiếp mài chết hơn 100 người của Kim Hồ bang....”

Dừng lại một chút, hắc y nhân hít sâu một hơi rồi tiếp tục:

“Chúng ta đã tra cho dong binh công hội ở Hắc Thạch trấn một số tiền lớn, từ thông tin có được, hắn ta có vẻ giống như là một sát thủ hơn là một dong binh, trong vòng 6 tháng kể từ lúc xuất hiện ở Hắc Thạch trấn, hắn đã nhận 43 nhiệm vụ, 36 trong số đó là nhiệm vụ ám sát từ công hội ngầm, không một lần thất bại, mục tiêu thường là quý tộc hoặc người của các đại gia tộc lân cận, bắt kẻ được bảo vệ hay không, tất cả đều chết ngay trong ngày mà hắn ta nhận nhiệm vụ.

Ít nói, ít thể hiện cảm xúc, cuồng sát, một lời không hợp là rút kiếm giết người ngay lập tức, hành tung bí ẩn, à còn một điều nữa, hắn có thể thắng tay giết người bất kể nam nữ, nhưng tất cả những tên thuộc thể loại dã man tặc, hoa hoa công tử thì hẳn đặc biệt cảm ghét, không ít dong binh ở Hắc Thạch trấn đã bị hắn giết vì mấy thứ như thế này.

Gần đây có nhận một nhiệm vụ hộ tống thương đội tới thành trì của chúng ta, đi cùng với một dong binh đoàn nhỏ, người mạnh nhất tên Ôn Văn Sơn có thực lực Sư cấp thất phẩm, không rõ mục đích khi hắn nhận nhiệm vụ này, nhưng khả năng cao là hắn tới đây chỉ là ngẫu nhiên. Thiếu chủ trở thành mục tiêu của hắn rất có khả năng chỉ là vì tính cách của hắn chứ không phải do thể lực khác những tay.....”

Mạc Thương Lan không nói một lời, im lặng mà nghe tất cả từ đầu tới cuối, đôi mắt thâm thúy nhìn ra ngoài cửa sổ, không ai biết hắn đang nghĩ gì, chỉ thấy một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Tên này, trong khoảng thời gian vài tháng, thực lực từ Sư cấp cứu phẩm tăng vọt tới mức có thể trực tiếp miểu sát Tướng cấp cứu phẩm, có một cơ thể giống như bất tử.....hừm, đã cho người theo dõi cái dong binh đoàn đó chưa.”

“Thuộc hạ đã cho người giám sát nhất cử nhất động của bọn chúng rồi, tuy không có dấu hiệu gì hẳn là một người trọng nghĩa, nhưng chúng ta có thể thử!”

Gật đầu, Mạc Thương Lan tán thành: “Phải, cứ làm như vậy đi, đã cho Chi Tinh biết được những thông tin này chưa?”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên đánh gãy cuộc đối thoại giữa hai người: “Cha, là con Chi Tinh đây, con có thể vào được chứ?”

Thấy Mạc Thương Lan phất tay ra hiệu cho lui, hắc y nhân không một tiếng động hóa thành một bóng đen lao ra ngoài cửa sổ, trong nháy mắt liền mất dạng. Khẽ đặng hắng một tiếng, Mạc Thương Lan nói: “Vào đi, cửa không khóa.”

Cửa được mở ra, Mạc Chi Tinh bước vào bên trong, nhẹ nhàng thi lễ một cái, sau đó mới ngồi xuống trước mặt phụ thân của mình.

“Tinh nhi, có chuyện gì à?”

Ngập ngừng một chút, Mạc Chi Tinh mới bắt đầu nói: “Đêm qua lúc con dẫn người đi điều tra, đã gặp hắn, tên sát thủ đã giết hại đệ đệ.”

Hai mắt Mạc Thương Lan koe lên tinh quang nhưng ngay lập tức che giấu đi, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Vậy con thấy hắn như thế nào?”

“Mạnh, rất mạnh, Tướng cấp cứu phẩm trước mắt hẳn không khác gì gà đất chó kiểng, không chịu được một kích, cơ mà con vẫn không rõ tại sao hắn lại có thù oán gì với chúng ta nữa, nếu hắn thật sự là sát thủ thì việc của hắn đáng ra đã phải hoàn thành rồi chứ.” Mạc Chi Tinh nghi hoặc nói

Không trả lời, Mạc Thương Lan chỉ ném tập giấy trước mặt cho nàng, sau đó ngồi im lặng. Cũng không lâu trước khi hắn nhận được phản ứng từ Mạc Chi Tinh, chỉ thấy nàng càng đọc thì nét ngạc nhiên kinh hãi càng xuất hiện trên mặt nàng, không ngừng lẩm bẩm: “Không thể nào!”

Ngẩng đầu lên, nàng nhu mày: “Cha không định trả thù cho đệ đệ đúng không?”

“Đúng và sai, không phải ta không muốn trả thù, nhưng nhân tài như thế này, nếu giết chết hẳn thì quá phí phạm, và đừng nhắc tới đệ đệ của con nữa, đừng nói là hắn, đến ta nhiều lúc cũng chỉ muốn giết phút nó đi cho xong, mà nếu không phải nó là con ruột của ta, chắc ta cũng làm vậy lâu rồi.”

Mạc Chi Tinh hơi rùng mình một chút, nói ra những lời máu lạnh như vậy, cũng chỉ có thể là phụ thân của nàng mà thôi.

“Xác thực hẳn tuyệt đối là một sát thủ đỉnh cấp, chưa nói đến tốc độ tăng trưởng sức mạnh, chỉ riêng chiến lực của hắn cũng đã đủ kinh khủng rồi, mà trong này có nói tâm thần bất tử, cái này là sao?”

“Đêm qua con gặp hắn thì có thấy dấu hiệu gì cho thấy hắn đang bị thương không?” Mạc Thương Lan hỏi ngược lại.

Nhớ lại những gì mình đã trải qua, Mạc Chi Tinh khẽ lắc đầu: “Không có, tuyệt đối là đang ở trạng thái mạnh nhất.”

“Ừ, Ý Mộ Dung Lăng bà bá của con một ngày trước đã đánh vỡ toàn bộ lực phủ ngũ tạng, nghiền nát tất cả xương cốt trên cơ thể hắn, và một ngày sau hắn đã khôi phục hoàn toàn, hiểu tâm thần bất tử là thế nào chưa.”

Hít một ngụm khí lạnh, Mạc Chi Tinh kinh hãi, nàng không thể ngờ trên đời này lại có thể có chuyện li kỳ như vậy xảy ra.

“Cha định hiến hắn cho chủ thượng?”

“Đúng, nhưng mà trước mắt phải xác định được hành tung của hắn đã.....”

Bất chợt, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên cắt đứt câu nói còn dang dang dở của hắn, phương hướng tới từ ngay trong nội thành. “Vù” một tiếng, Mạc Thương Lan biến mất trước mắt Mạc Chi Tinh, không cần nói cũng biết là hắn đã chạy tới nơi phát ra âm thanh vừa rồi.

Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt đứng đơ ra một lúc nhìn “kiệt tác” mà hắn vừa tạo ra, ngay sau đó thì....”Bốp”, Hồ Phi Nguyệt lấy tay cốc một phát thật mạnh lên đầu Từ Phong, miệng nói

“Chàng vừa làm cái gì vậy, mà hơn hết là cái thứ gì vừa xảy ra vậy, đây là Thiên giai Huyền khí hay là Hoàng giai Bảo khí vậy, cái thứ này đã vượt qua cả phạm trù Huyền khí rồi!”

Từ Phong cũng chỉ có thể cười khổ, hẳn nào có biết uy lực của cái thứ đồ chơi này ra sao chứ, đây là lần đầu tiên hắn sở hữu một thứ như thế này mà, cơ mà hàng từ hệ thống mà ra có khác, trâu bò hơn cả mức bình thường.

Hồ Phi Nguyệt đang định nói gì đó, chợt biến sắc, cả người dựa sát vào người hắn: “Mau khiến chúng ta tàng hình đi!”

Mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng Từ Phong cũng vẫn làm theo, ngay lập tức dùng kỹ năng *Ngụy trang* lên cả hai người, vừa mới làm xong, Hồ Phi Nguyệt liền lấy tay chỉ lên không trung

“Nhìn kia, chính là Mã Văn Lập..”

Từ Phong căng mắt ra mà vẫn không nhìn thấy gì cả, *Phân tích nhân* liền được triển khai, cuối cùng hắn nhìn thấy một dòng chữ nhỏ xiu ở phía xa, nhưng cũng đủ để hắn biết được phương hướng đại khái của Mã Văn Lập, phải biết là *Phân tích nhân* của hắn không có giới hạn khoảng cách a, chỉ cần không ở quá xa, ví dụ như là.....vài chục vạn dặm thì hẳn vẫn có thể nhìn thấy đại khái.

Thì ra vậy, một cao thủ Thánh cấp xuất hiện mới có thể khiến Hồ Phi Nguyệt gấp rút như thế, cũng không có gì là lạ lắm, năng hiện tại không phải là đối thủ của một Thánh cấp a. Ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong lúc này đã khôi phục được một chút khí lực, nhìn mình ôm nàng nhảy từ trên nóc nhà nhảy xuống, trong nháy mắt liền hóa vào đám đông đang nhón nhào ở bên dưới.

Mạc Thương Lan lúc này cũng đã xuất hiện ở ngay trên đồng đó nát, hắn quay về một phía trên không trung gạt nhẹ đầu một cái rồi sau đó mới bắt đầu xem xét xung quanh, ngó nghiêng một lúc, hai mắt hắn chợt lóe lên, giờ tay lên trao một cái, một vật thể cỡ bàn tay lăm lăm bụi đất được hắn thu vào tay.

Ngắm nhìn thứ đang ở trong tay mình, Mạc Thương Lan hừ lạnh một tiếng rồi ném mạnh vật trên tay đi, miệng lẩm bẩm: “Thì ra hắn vẫn ở trong thành, thú vị rồi đây!” Thứ đó vật hẳn vừa ném đi hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bắn thủng một thân cây ở gần đó, lộ ra một chiếc mặt nạ tu la từ tọt đỉnh đầu bụi bặm.

Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt cũng không phải lang thang lâu, rất nhanh hai người đã đột nhập vào một căn phòng trọ cách đó không xa, lúc này Từ Phong mới có thời gian để xem xét lại hai thứ đồ vật hắn vừa mới có được. Truy hồn huyết kiểm hắn đã thử nghiệm rồi, tuyệt đối năng cao chiến lực của hắn lên một tầng cao mới, tuy sử dụng khá là tốn linh lực, chưa kể đến *Thiên phạt Kiểm* còn tiêu tốn linh lực hơn nữa, nhưng dùng để làm bài tẩy cũng không tệ.

Thứ còn lại hẳn mới có được chính là thứ ban đầu Tiểu Linh báo hắn dùng 6000 điểm trị giá nguyên liệu đổi lấy, một chiếc mặt nạ. Đang cầm trên tay của hắn là một chiếc mặt nạ, hay đúng hơn là một nửa của một chiếc mặt nạ mà thôi, vì thứ này chỉ có thể che đi khuôn mặt của hắn từ phần môi trở xuống, hai mắt và trán của hắn vẫn được để lộ ra ngoài. Chiếc mặt nạ là gồm hai phần ghép dính lại với nhau, có khớp nối có thể để cho hắn lúc đeo vào vẫn có thể đóng mở phần trước miệng như bình thường chứ không kín mít như mặt nạ thông thường, phần miệng là một hàng dài những chiếc răng sắc nhọn đan vào nhau, nhìn hơi kinh dị một chút, nhưng hắn thích nó, khá là đẹp.

Tạo hình thì không có gì để chê, thứ khiến hắn còn hơi lờn hơn nữa đó là năng lực của nó.

-Mặt nạ vô danh (Hoàng giai hạ phẩm Huyền khí): Phẩm cấp tăng lên theo tu vi của chủ nhân, không giới hạn ở Huyền khí hay Bảo khí.

Phòng ngư trảo (bị động): tự động hấp thu linh lực của chủ nhân hoặc linh khí thiên địa, khi nạp đầy sẽ tự động tạo ra một lớp hộ thể cương khí bao xung quanh người đeo có tác dụng bảo vệ. Không tiêu hao linh lực để duy trì, bị phá vỡ khi nhận một mức độ tổn thương nhất định

Một kỹ năng đơn giản, nhưng xét đến việc Từ Phong có thể “sạc pin” sẵn cho nó và có thể sử dụng 24/7, không tốn linh lực bản thân để duy trì, uy lực tuyệt đối ấn đứt hộ thể cương khí thông thường của võ giả, không khác gì hẳn thời thời khắc khắc đều trong trạng thái phòng thủ vậy.

Thứ hai đó là cái thứ này sẽ tăng trưởng theo tu vi của người đeo nó, cũng không biết là cơ chế hoạt động của nó ra sao nữa, nhưng xét đến việc thứ này được tạo ra từ hệ thống, Từ Phong sẽ trực tiếp lăm ngơ đi cái thứ được gọi là “logic” và chấp nhận nó một cách vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 77: Kiểm kê thu hoạch

Chỉ có một vấn đề, cái thứ này dùng ra sao bây giờ, chiếc mặt nạ hân đang cầm trên tay không hề có bất kì một móc nối hay dây đeo nào để cố định nó lên mặt cả, thuận tiện chỉ là một mảnh mặt nạ cứng, cũng không biết được làm từ cái gì nữa, cơ mà chạm vào hân có cảm giác giống như là đang chạm vào lớp giáp cốt trên cánh tay trái của hân vậy, khá là kì quặc.

Tiểu Linh thì sau khi thấy Hồ Phi Nguyệt xuất hiện đêm qua thì nói vài câu sau đó cũng biến mất, có gọi cũng không thấy đâu, khiến hân không khỏi khó xử. Hồ Phi Nguyệt tò mò nhìn cái thứ được Từ Phong cầm trên tay, hỏi:

“Chàng đang cầm cái gì thế?”

“Ồ, không có gì đặc biệt, chỉ là một chiếc mặt nạ mới thôi, thay cho cái cũ.” Từ Phong lơ đãng trả lời.

“Cái cũ vẫn dùng được bình thường mà, sao lại phải thay?”

“Chiếc mặt nạ cũ thực ra là một kiện phòng ngự Huyền khí, nhưng có vẻ như không có tác dụng nhiều lắm, nên phải đổi lấy một thứ tốt hơn mà thôi. Vấn đề ở chỗ, cái thứ này, ta không biết sử dụng nó như thế nào a, đeo lên mặt kiểu gì đây...”

“Ừa vậy chứ bình thường chẳng sử dụng Huyền khí như thế nào?”

Từ Phong ngơ ngác: “Còn dùng như thế nào nữa, cứ như vậy mà sử dụng thôi!”

Hồ Phi Nguyệt một bộ dạng có nén cười, nói: “Ta cũng phải công nhận chiến lực của chàng thật sự rất kinh khủng so với tu vi chân thực đó, dùng Huyền khí mà phát huy chưa đến năm thành uy lực mà đã như thế rồi.”

Nhưn vậy, Từ Phong buột miệng: “Năm thành?”

“Huyền khí có thể sử dụng trực tiếp như vũ khí thông thường, nhưng nếu để phát huy đầy đủ uy lực, cần phải tiến hành nhận chủ đối với nó, dùng linh lực bản thân ôn dưỡng, lúc đó mới có thể sử dụng chúng với uy lực cao nhất được, hơn nữa, trong trường hợp người khác cướp mất Huyền khí của mình, nếu đối phương không xóa đi ấn ký tinh thần của chủ nhân thì uy lực của kiện Huyền khí đó sẽ bị giảm đi đáng kể.”

Ách, vậy này.....mới a, Từ Phong đầu đầy mồ hôi thầm nghĩ, thì ra trước đây hân sử dụng Huyền khí đều như mẫu đơn như vậy hả, có đồ tốt mà không biết dùng, nhưng mà, nhận chủ như thế nào?

Không đợi Từ Phong hỏi, Hồ Phi Nguyệt tiếp tục: “Cách thường thấy để nhận chủ một kiện Huyền khí đó là nhò máu lên, sau đó dùng linh lực bản thân truyền vào bên trong Huyền khí, sử dụng tinh huyết của bản thân thì còn tốt hơn nữa, nhưng ít ai làm như vậy, bởi nếu ai làm như vậy thì đại biểu thành Huyền khí đó sẽ gắn bó với hân suốt đời, khi Huyền khí bị tổn thương thì bản thân chủ nhân cũng bị hao tổn, bù lại nếu có nguyên liệu, có khả năng luyện khí, chủ nhân có thể tiến hành nâng cao phẩm chất của Huyền khí, nhưng chung quy thì lợi vẫn bé hơn hại, chỉ có luyện khí sư mới hay làm trò này mà thôi, bởi chỉ có họ mới có được năng lực luyện khí.”

Hồ Phi Nguyệt thao thao bất tuyệt một hồi, lúc quay lại nhìn thì thấy Từ Phong đang nằm úp sấp mặt xuống đất không có động tĩnh gì, vội vàng hét hoảng: “Chàng làm sao vậy????”

Ngẩng mặt lên, Từ Phong ưỡ ể oai nói: “Không có gì, chỉ cảm thấy mình khá là ngu ngốc mà thôi...”

“Cái này đâu phải ai cũng biết đâu, hầu hết võ giả cũng sử dụng chúng giống như chàng mà thôi.” Hồ Phi Nguyệt nhẹ giọng an ủi.

Lắc lắc đầu, Từ Phong không nói gì, hân đầu có ý sử dụng đầu, hân chỉ đang tự cảm thấy bản thân hơi bị ngáo mà thôi, đã từng đọc biết bao nhiêu là tiểu thuyết yy trên mạng, không ngờ hân có thể quên được cái mô-típ nhò máu nhận chủ quá đối quen thuộc này, đúng thật là càng hòa mình vào cuộc sống ở thế giới mới thì hân càng lúc càng dễ quên đi những thứ cũ.

Cảm khái thì cảm khái thế thôi, chứ biết cách sử dụng thế nào rồi thì Từ Phong cũng không quan tâm đến mấy thứ đó lắm, hân dùng răng cắn vỡ đầu ngón tay, nhò mấy giọt máu lên trên chiếc mặt nạ, nhưng mà hân còn chưa kịp dùng linh lực để ôn dưỡng nó như những gì Hồ Phi Nguyệt nói thì đã biến đã xảy ra, Chỉ thấy mấy giọt máu hân nhò lên trên chiếc mặt nạ ngay lập tức bị hấp thu, sau đó chiếc mặt nạ đang từ trạng thái cứng rắn bỗng trở nên mềm dẻo, sau đó thì hóa thành một đám chất lỏng, dùng một tốc độ kinh khủng lao thẳng lên mặt Từ Phong, trong chớp mắt đã tràn vào mũi miệng của hân, sau đó biến mất không để lại vết tích gì.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến cả hai người không kịp phản ứng, đến khi tỉnh lại thì chiếc mặt nạ đã biến mất, hai người nhìn nhau với vẻ nghi hoặc hiện rõ trên mặt.

“Cái quái gì vậy?” Từ Phong hỏi.

“Không biết, nhưng mà chàng đã nhò máu nhận chủ rồi, về lí mà nói thì nó đã thuộc sở hữu của chàng rồi, chắc chắn sẽ có một liên kết tinh thần, chàng thử tập trung tinh thần rồi cảm nhận nó xem sao.”

Theo lời Hồ Phi Nguyệt nói, Từ Phong liền tập trung tinh thần, nói là tập trung tinh thần, chứ hân vừa mới nghĩ đến chiếc mặt nạ, thì trên mặt hân bỗng xuất hiện một đám chất lỏng màu đen không biết từ đâu chui ra, nhanh chóng bao phủ lấy nửa bên dưới mặt hân, sau đó biến thành chiếc mặt nạ mà hân đang tìm kiếm, chỉ khác ở chỗ lúc trước nó có màu trắng, giờ thì chuyển thành màu đen mà thôi.

-Thiên Ma diện (Địa giai hạ phẩm Huyền khí): Huyền giai hạ phẩm Huyền khí, tương thích với huyết mạch Thiên Ma của chủ nhân, cấp bậc tăng lên Địa giai hạ phẩm.

Phòng ngự tráo (bị động): Trạng thái năng lượng 0/100.

Từ Phong đưa tay sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt, không khỏi trầm kinh đi, cái thứ đồ chơi này thật là thần kì a, lại còn có thể tương thích với huyết mạch Thiên Ma, bảo sao nha đầu Tiểu Linh muốn hân mua lấy thứ này. Địa giai hạ phẩm Huyền khí, năng lực phòng thủ tuyệt đối là trâu bò a.

Hân thử điều khiển chiếc mặt nạ này một chút, đúng như những gì hân nghĩ, cái thứ này cũng giống như hệ thống, điều khiển chỉ là một ý niệm mà thôi, hân có thể tùy ý sử dụng nó bất kì lúc nào, lúc không cần sử dụng thì nó sẽ hóa thành thứ chất lỏng màu đen kia rồi biến mất, hân cũng không thêm quan tâm là nó biến mất đi đâu, có thể sử dụng được là được rồi.

Nhìn Từ Phong đeo mặt nạ, Hồ Phi Nguyệt không khỏi trầm trồ: “Tuyệt, nhìn chàng bây giờ trông ngầu hơn trước rất nhiều a, soi gương thử xem.”

Nói đoạn cảm thấy một chiếc gương đồng rồi gờ ra trước mặt hân, quả đúng như những gì nàng nói, chỉ thay đổi mỗi chiếc mặt nạ mà diện mạo của hân lúc này có một sự khác biệt lớn. Nếu như trước kia chiếc mặt nạ quý tu là của hân khiến hân trông khá là đáng sợ, thì hiện tại trông hân còn.....đáng sợ hơn, mái tóc bạc trắng, đôi mắt sắc lẹm như muốn cắt đứt linh hồn của người đối diện, một bên mắt không có con ngươi, tất cả chỉ là một màu đen kịt, chiếc mặt nạ chỉ che phần mặt bên dưới, thành ra đám phủ vẫn bên mặt trái của hân bị lộ ra một chút, càng khiến khuôn mặt của hân đáng sợ hơn.

Từ Phong dờ khóc dờ cười nhìn khuôn mặt mình trong gương, thế này thì bảo hân giao tiếp với người khác ra sao đây, mặc dù hân không thích giao tiếp với người khác, nhưng cũng không thể không bao giờ làm vậy chứ, thôi kệ, đi đến đâu thì hay đến đó.

Bỏ chiếc mặt nạ trên mặt đi, Từ Phong lúc này mới xem xét đến hai chiến lợi phẩm mà hân có được, tinh huyết Kim Lân Mãng và Tịch Tà Kiểm Pháp. Trước hết, hân đem những gì mà hân nhớ được của Tịch Tà Kiểm Pháp ghi lại trên giấy, hân mặc dù có thể hiểu thứ tiếng của thế giới này, nhưng hân lại không viết được, không quan hệ, hân có thể sử dụng ngôn ngữ của hân kiếp trước mà.

Tịch Tà Kiểm Pháp này chỉ có cái tên là ăn cắp bản quyền của lão đại Kim Dung mà thôi, chứ nội dung thì khẳng định là khác, chỉ riêng vụ tu luyện mà vẫn giữ được “tiêu đề” ở bên dưới là đã đủ khác biệt rồi.

Tịch Tà Kiểm Pháp chỉ có bốn chiêu, có vẻ như là không được đầy đủ, nhưng bốn chiêu là bốn chiêu riêng biệt, có thể sử dụng kết hợp với nhau nhưng có thể sử dụng đơn lẻ nên chỉ có bốn chiêu cũng không có gì là tiếc nuối lắm. Theo như kinh nghiệm của hân, chỉ cần hân thử tu luyện vũ kĩ hay bí pháp, hệ thống sẽ tự động nhắc nhở hân, sau đó thì hân có hai lựa chọn, tiêu tốn một lượng điểm tích lũy nhất định, hệ thống sẽ “hack” cho hân ngay lập tức có thể sử dụng nhuần nhuyễn thứ mà hân muốn học.

Nhưng ngay khi hân muốn học Tịch Tà Kiểm Pháp, hệ thống lại thông báo khác: “Phát hiện vũ kĩ không đầy đủ, có thể phục chế, phí tổn năm vạn điểm tích lũy, có tiến hành phục chế hay không?”

Sau khi đầu giá thành công tinh huyết của Kim Lân Mãng, hân chỉ còn lại 10 vạn điểm tích lũy, nháy mắt một cái hệ thống đã đòi tiêu hết một nửa chỗ đó để phục chế một bản vũ kĩ khiến hân không khỏi đau lòng. Nhưng nghĩ đến việc bản vũ kĩ này có thể để cho hai nhà Mộ Dung – Thẩm gia là siêu cấp gia tộc tranh giành, cấp bậc hân là không thấp.

Cần răng, Từ Phong quyết định tiêu tốn 5 vạn điểm tích lũy để phục chế lại Tịch Tà Kiểm Pháp, chẳng nào thì nếu tu luyện được bản đầy đủ của vũ kĩ, chiến lực hân sẽ tăng lên, lúc đó lo gì mà không kiếm lại được điểm tích lũy.

“Phục chế thành công, nhận được Địa giai thượng phẩm vũ kĩ Trảm nguyệt thất thức!!”

Hệ thống không mất bao lâu để hoàn thành, Từ Phong cũng không thêm quan tâm tới cái tên bị đổi lăm, suy cho cùng thì tên gì cũng được, vẫn tốt hơn cái thứ vũ kĩ “thái giám” kia, khiến hân mỗi lần nghe tên đều cảm thấy nhưc “trưng”.

Trảm nguyệt thất thức, tổng cộng chỉ có bảy chiêu thức, nhưng có thể kết hợp với nhau, thiên biến vạn hóa, thích hợp cho người sử dụng đao kiếm, tuy hân chưa tu luyện nhưng Địa giai vũ kĩ hân uy lực sẽ không nhỏ chút nào.

Hân tiêu tốn thêm 5000 điểm tích lũy nữa để hệ thống “hack” cho hân tu luyện vũ kĩ này, phí tổn tu luyện so ra thì vô cùng rẻ, thoảng một cái hân chỉ còn lại 4 vạn 5 ngàn điểm tích lũy, suýt chút nữa biến thành người nghèo.

Chiến lực của hân vốn đã vượt cấp tới một mức thái quá, Sự cấp nhất phẩm nhưng có thể chém giết Tướng cấp cửu phẩm giống như giết gà, có thêm vũ kĩ đối với hân hay không cũng không quá mức quan trọng ở hiện tại, bởi hân thừa biết kể cả với vũ kĩ, hân cũng chưa chắc đã là đối thủ của một Vương cấp nhất phẩm, khác biệt về chất là quá lớn.

Món chính của hân ngày hôm nay đó chính là tinh huyết của Kim Lân Mãng, làm gì thì làm, cứ tăng tu vi lên trước đã. Chém giết đám người của phủ thành chủ đêm qua đã cho Từ Phong một lượng kinh nghiệm cùng chỉ số kha khá, dù cho hân lên một level, không biết tinh huyết của Kim Lân Mãng sẽ cho hân bao nhiêu kinh nghiệm đây, hi vọng là nó đáng giá với những gì hân đã phải bỏ ra.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 11

Nhanh nhẹn: 14949

Thể lực: 12896

Lực lượng: 14691

Tinh thần: 7323

Linh lực: 3234

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Luyện hóa tinh huyết

Cảm thấy có chút hơi im ắng, Từ Phong nhìn xung quanh, thấy Hồ Phi Nguyệt đang chăm chú nghiên cứu Tích Tà Kiểm Pháp mà hẳn mới theo trí nhớ sao chép lại bằng thứ ngôn ngữ của thể giới này, không đúng, phải gọi nó là Trảm Nguyệt Thất Thức mới đúng, cơ mà thứ này để về sau hẳn đưa cho nàng bán đây đủ cũng được, giờ thì cứ để nàng nghiên cứu nó thỏa thích đi.

Thôi kệ, thể cũng tốt, đỡ hơn là nắng suốt ngày bám dính lấy hắn, Từ Phong càng ngày càng không có chút tự tin nào với định lực của bản thân nữa. Lấy từ trong không gian giới chỉ ra một chiếc bình ngọc nhỏ xíu, bên trong đựng một chất lỏng màu hoàng kim sền sệt, nhưng mà rất ít, chỉ đủ để rót đầy một chiếc chén nhỏ. Với *Thiên Ma nhân*, hẳn có thể thấy được năng lượng ẩn chứa trong một chút tinh huyết này kinh người tới mức nào, rất khó dùng từ ngữ để diễn tả, nhưng có lẽ ví dụ trực quan nhất mà hắn có thể nghĩ tới đó là, tám 2 giọt thứ này thôi cũng tương đương với toàn bộ linh lực có trong người hắn.

Phải biết mặc dù hẳn hiện tại chỉ có tu vi Sư cấp tam phẩm và đang là buổi sáng, mắt đi tác dụng của *Bóng đêm huy hoàng*, nhưng chỉ số linh lực của hắn cũng xấp xỉ so với Tướng cấp thông thường, vậy mà chỉ với 2 giọt tinh huyết Kim Lân Mãng đã tương đương, có thể thấy ẩn chứa trong đó là bao nhiêu năng lượng.

Nghĩ đến những gì Hồ Phi Nguyệt đã từng nói về việc tinh huyết của Kim Lân Mãng có được tính cực kì cuồng bạo, Từ Phong cũng không còn khó hiểu vì sao thứ này lại giống gần gài đến vậy, được tính cuồng bạo lại cộng thêm năng lượng to lớn, không khác gì đồ thêm dầu vào lửa cả.

Cơ mà mấy thứ này có quan trọng đối với Từ Phong hắn không? Có và không! Không bởi vì hắn không quan tâm tới việc kinh mạch bị nổ bạo nếu sử dụng thứ này, nó cung cấp linh lực, hẳn có *Tái sinh siêu tốc* dựa vào linh lực để hoạt động, chết không được. Có bởi vì hắn phải cân nhắc đến khía cạnh đau đớn bản thân phải gánh chịu khi chịu tổn thương, nhưng nghĩ đến những đau đớn hẳn đã phải trải qua từ những cuộc thí nghiệm ở kiếp trước, rồi thì lúc hệ thống cái tạo huyết mạch, chắc, còn cái gì đau đớn hơn ư.

Nhưng mà để cân thận, Từ Phong cũng không định nốc hết đồng tinh huyết đó vào mồm, hẳn không có điên, nhớ như cơ thể hắn không chịu được rồi nổ bạo thành mấy ngàn mảnh thì hỏng bét, ở đó mà tái sinh.

Hắn cẩn thận tách ra 5 giọt tinh huyết, không chút ngần ngại bỏ vào miệng nuốt xuống, gọi là tinh huyết, nhưng trên thực tế thứ này lại không có chút mùi vị tanh tươi nào, thậm chí còn hơi có chút ngòn ngọt. Từ Phong không cảm thấy cái gì gọi là được lực mạnh mẽ cả, có chăng là một chút nóng người mà thôi. Hắn nhanh chóng vận chuyển công pháp Hỗn Độn quyết, nhanh chóng hấp thu được lực của nó, chỉ một chốc đã hấp thu xong.

Từ Phong lại lấy thêm 5 giọt nữa nuốt xuống, vẫn không có gì lạ xảy ra cả, hấp thu xong hẳn liền đánh bạo lấy 20 giọt nuốt xuống, lần này hắn chỉ thấy hơi chút nhức nhối, nhưng cũng chỉ như muỗi chích đối với hắn, căn bản không ảnh hưởng. Thậm chí Hồ Phi Nguyệt lừa đảo, Từ Phong lấy chỗ tinh huyết còn lại, trực tiếp lấy luôn một phần ba bỏ vào miệng nuốt xuống.

Đúng lúc này, Hồ Phi Nguyệt quay đầu lại nhìn, thấy Từ Phong làm vậy, liền hốt hoảng lao tới, đưa tay giật lấy bình tinh huyết trên tay hắn: “Chàng làm cái gì vậy, được lực của thứ này rất mạnh đó!”

“Không có sao, ta thấy nó cũng bình thường thôi, với cả năng quên rằng ta còn có năng lực tái sinh ư?”

“Chàng không hiểu rồi, cái thứ này được lực mạnh mẽ, nhưng mà không phải ngay lập tức phát tác, kể cả chàng có năng lực tái sinh thì cũng không nên mạo hiểm thế chứ!” Hồ Phi Nguyệt nhẹ giọng trách cứ.

Từ Phong không cho là đúng, đang lúc định nói lại, mặt hắn bỗng biến sắc, một luồng nhiệt khí bỗng bốc lên từ trong bụng hắn, trong nháy mắt lan ra khắp người hắn, luồng nhiệt khí không ngừng nóng lên, trong thời gian ngắn ngủi vài cái chớp mắt, luồng nhiệt khí biến thành một ngọn lửa nóng bỏng đến mức kinh người, khiến Từ Phong có cảm giác như mình đang bốc cháy.

Gục người xuống, Từ Phong không kim được mà khẽ rên lên một tiếng, nóng, quá nóng, vô cùng nóng, hẳn có thể cảm giác được từng tế bào trong cơ thể đang thiêu đốt ngùn ngụt, sự đau đớn khiến đầu óc hắn có chút quay cuồng.

Há miệng phun ra một ngụm máu, Từ Phong cắn răng chịu đựng, mặc kệ cơn đau đớn kinh khủng đang găm nhấm tâm trí hắn, liều mạng luyện hóa được lực mãnh liệt đang tàn phá bên trong cơ thể mình.

Thấy Từ Phong phun máu, Hồ Phi Nguyệt sốt ruột tới mức dậm chân, nhưng rằng biết làm gì bây giờ, rằng có thể truyền linh lực vào cơ thể hắn, đó là thứ duy nhất rằng có thể làm lúc này, nhưng làm vậy với hắn hiện tại có khác gì thêm dầu vào lửa đâu, ngoài đứng nhìn ra thì nàng không còn có thể làm được gì khác cả.

Chịu đựng cơn đau thấu tận tim can, Từ Phong bảo trì tâm trí thanh tịnh, luyện hóa, luyện hóa, luyện hóa! Hỗn Độn quyết trong mắt Từ Phong không khác rác rưởi là bao, chỉ là một Hoàng giai hạ phẩm công pháp, tăng trưởng linh lực chậm như rùa bò, nhưng thứ đáng khen ngợi đó là khả năng hồi phục linh lực cùng luyện hóa năng lượng của nó vô cùng tốt, được lực của tinh huyết Kim Lân Mãng nhanh chóng được luyện hóa, trở thành linh lực tràn vào trong cơ thể hắn, nhưng ngay lập tức biến mất, hóa thành điểm kinh nghiệm.

Con đường tu luyện của Từ Phong khác với thường nhân, vô giả luyện hóa thiên địa linh khí, chuyển thành linh lực, sau đó dùng chỗ linh lực này không ngừng trùng kích kinh mạch cùng đan điền, không ngừng khiến cho chúng trở nên rắn rỏi hơn, rộng lớn hơn để có thể chứa đựng được nhiều linh lực hơn, đột phá cảnh giới ở những cấp độ thấp nôm na cũng chỉ như vậy mà thôi, một vô giả mỗi lúc tu luyện đều có thể mạnh hơn một chút. Còn đối với Từ Phong thì khác, linh lực hắn tu luyện được tất cả đều chuyển thành điểm kinh nghiệm, còn linh lực của hắn không có thay đổi gì, trừ khi hắn lên level hoặc giết ai đó cướp chỉ số, hẳn sẽ luôn dậm chân tại chỗ bởi linh lực của hắn không hề tăng trưởng.

Nhìn điểm kinh nghiệm ùn ùn tăng lên, Từ Phong khoe miệng vẫn còn dính máu chưa khô, chột nhếch lên, có vẻ như được lực càng mạnh mẽ thì lực trùng kích càng lớn, lượng kinh nghiệm nhận vào càng nhiều, kinh mạch vừa bị tổn thương ngay lập tức đã được chữa trị, không có gì đáng ngại lắm.

Tầm mười phút sau, hẳn thở hắt ra một hơi, linh khí thiên địa tự nhiên kéo đến bao bọc lấy cơ thể hắn tạo thành một vòng xoáy linh khí nhỏ, Hồ Phi Nguyệt phát tay lên, không gian xung quanh chột vận vẹo một chút, tạm thời ngăn trở động tĩnh bên trong truyền ra ngoài, với tình trạng hiện tại của rằng thì cũng chỉ làm được đến vậy thôi.

Thiên địa linh khí trở lại bình thường, Từ Phong nhúc nhích cơ thể có hơi chút cứng nhắc của mình, hai tay nắm lại kêu lên răng rắc, phun ra một ngụm troc khí, hẳn mỉm cười, quá đã! Một phần ba chỗ tinh huyết, sinh sinh đem hắn từ level 11 một lượt nâng lên level 12, thiếu chút nữa là có thể lên tới level 13, mặc dù chịu đau đớn nhưng với một người thêm khả thực lực như hắn, thế này vẫn chưa ăn nhằm vào đâu cả.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 12

Nhanh nhẹn: 15349

Thể lực: 13296

Lực lượng: 15091

Tinh thần: 7523

Linh lực: 3374

Hồ Phi Nguyệt thấy hắn vẫn bình yên vô sự, thoáng nhìn ánh mắt điên cuồng của hắn đang nhìn chăm chăm vào bình tinh huyết trên tay nàng. Không chút do dự, Hồ Phi Nguyệt vứt ngay bình tinh huyết vào trong chiếc không gian giới chỉ đeo trên tay mà Từ Phong đưa cho nàng lúc trước, miệng nói: “Không được, chàng có đôi tai cũng không đưa thứ này cho chàng nữa, tăng tu vi lên quá nhanh cũng không tốt, chàng nên tập làm quen với lực lượng mới đi, khi nào cảnh giới ổn định rồi thì ta sẽ trả lại nó cho chàng, nhé?”

Cảm thấy lời nói của mình có chút tự vị giống như đồ dành trẻ con, Hồ Phi Nguyệt nhanh chóng đổi giọng: “Giờ thì, chàng định làm gì tiếp theo?”

Lau đi vết máu trên miệng, Từ Phong hoạt động chân tay một chút cho khí huyết lưu thông, nghĩ ngợi một chút liền nói: “Rời khỏi đây thôi, không còn việc gì mà ta muốn làm ở đây nữa.”

“Rời khỏi đây đi đâu?” Hồ Phi Nguyệt nhàu mày.

“Về nhà!”

Vừa nói xong, Từ Phong chợt cảm thấy có gì đó lạ cả, đưa mắt lên nhìn thì thấy Hồ Phi Nguyệt đang dùng hai tay ôm má, gương mặt kiểu điểm đỏ lựng lên như trái táo chín, đang nhẹ giọng lầm bầm: “Cái này....cái này....phải chăng là cơn đau về nhà ra mắt gia đình nhà chồng? Thế này có chút hơi nhanh quá không....”

Không nghe thấy gì còn đỡ, nhưng thỉnh lực của một vô giả như Từ Phong nhảy bèn hơn người thường gấp bao nhiêu lần chứ, hẳn nghe xong mà thiếu chút nữa muốn lộn đầu xuống đất, cái quý gì thế này, hồ ly tinh này đang nghĩ tới đâu thế.

“Cha mẹ ta chết hết rồi!” Từ Phong nghiêng răng rít lên.

Xác thực mà nói thì chỉ có mẹ của “Từ Phong” là đã chết, còn cha hẳn là già chủ Diệp Bắc Phàm thì đã trốn thoát được, cơ mà chắc cũng lành ít dữ nhiều, nhưng kể cả còn sống thì trong mắt hẳn cũng có thể coi như chết rồi, sau khi hẳn sử dụng nốt một điểm tiến hóa huyết mạch, trở thành Thiên Ma chân chính, tới lúc đó thì có thể nói hẳn không còn chút dính líu huyết thống gì tới Diệp gia nữa.

“Ách..” không ngờ tới câu trả lời của Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt đơ ra một chút không nói được lời nào.

Mặc kệ năng ta đang bối rối không biết làm gì, Từ Phong mở cửa sổ căn phòng ra, quay đầu lại nói: “Nàng có định đi cùng không, hay là đứng ở đó..”

Hồ Phi Nguyệt trở lại dạng tiểu hồ ly nằm trong ngực hẳn, Từ Phong sử dụng *Ngụy trang*, lẹ lẹ là bắt đầu tìm đường ra khỏi Thiên Ứng thành, chuyến đi này của hẳn tiêu tốn gần mười ngày, nhưng thu hoạch thì vô cùng khả quan, chỉ riêng việc hẳn một mạch từ level 7 dễ thăng tới level 12, thiếu chút nữa lên level 13 đã là quá tuyệt vời rồi, đó là chưa kể đến thanh Truy Hồn Huyết Kiếm Thiên giai thượng phẩm Huyền khí, một kiện phòng ngự Địa giai hạ phẩm Huyền khí, và không thể thiếu đó là.....một bảo tiêu Vương cấp kèm siêu cấp đại mỹ nữ lúc nào cũng muốn mê hoặc hẳn.

Đi qua quảng trường lớn giữa thành, Từ Phong không khỏi cảm thấy kì lạ, mặc dù buổi sáng sớm hẳn có làm loạn lên khi thử uy lực Truy Hồn Huyết Kiếm, nhưng đám đông người đang tập trung ở đây thì là như thế nào vậy. Dừng tâm nghe ngóng, hẳn liền dễ dàng nghe thấy một vài tiếng bàn tán

“Ài, không biết bọn họ làm gì nên tội mà lại bị treo lên thế kia.”

“Tên Tu Lu hôm trước giết người của phủ thành chủ đó ngại có nhớ không, nghe nói hẳn ta đã thành công ám sát Mặc thiếu thành chủ rồi.”

“Trời đất có chuyện như vậy cơ à, người nói có thật không đó?”

“Đương nhiên là thật rồi, ta có một người họ hàng làm lính canh trong nội phủ mà, nghe nói qua điều tra thì phát hiện tên Tu La đó tới Thiên Ứng thành chúng ta cùng với mấy người này, thành chủ đại nhân gần cả chém thớt, không tìm được Tu La thì đem đông bạn của hẳn ra thế thân.”

“Thì ra là vậy, nhưng mà Tu La đại hiệp hành động thật là làm sáng khoái lòng người mà, tên thiếu thành chủ khốn kiếp chó đẻ kia đã chết rồi, con gái lão phu cũng yên tâm rồi.”

“Suyt, nói nhỏ thôi, để người của phủ thành chủ nghe thấy là chết cả đám đó.....”

Nghe xong Từ Phong cũng đã hiểu đại khái, thì ra là lão thành chủ Mặc Thương Lan gần cả chém thớt, không tìm được hẳn liền giết vài người cho bổ tức, không biết “đồng bạn” của ta mà mấy tên kia nói tới là ai nhỉ.

Nghĩ hoặc trong đầu, Từ Phong lơ đãng liếc nhìn vào giữa quảng trường. Ở đó có dựng lên 6 cây cột lớn có hình giống với cây thập giá, trên mỗi cây cột đều treo lơ lửng một thân ảnh. Không nhìn thì thôi, sau khi nhìn rõ rồi, hẳn không khỏi bật thốt lên: “Ôn Văn Sơn?!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Nhiệm vụ khốn nạn!!

Cả sáu người thuộc dong binh đoàn mà Từ Phong đi cùng tới đây đều bị treo cả lên, Mặc Hóa và Mặc Thủy bị thương bởi vụ tập kích trong Lam Linh sơn mạch hiện vẫn chưa bình phục, nhìn dáng vẻ của họ thì chắc đã ngã đi trên cây cột một lúc lâu rồi, cũng chỉ có hai người bọn họ là trong tình trạng tốt ỉ, Ôn Văn Sơn, Ôn Thu Sa, Vương Bảo Nhi cùng Vương Lão đều bảo trì thành tình, nhưng trên người ít nhiều đều có vết thương.

Nếu là trước kia hẳn Từ Phong sẽ cảm thấy hơi khó hiểu, Vương lão ít gì cũng là Tướng cấp cường giả, đánh không được thì chẳng lẽ không chạy được, nhưng sau vài trận chiến với người của phủ thành chủ, hẳn nhận ra Tướng cấp thì cũng chỉ đến thế mà thôi, gọi là cường giả thì cũng chỉ là tương đối.

Giờ thì Từ Phong hiểu rồi, vì hẳn giết chết con trai của Mặc Thương Lan mà những người này trở thành con dê thế tội cho hẳn, nhưng mà hiểu thì hiểu, hẳn cũng không có ý định nhúng tay, mấy người này chỉ là khách qua đường trong cuộc đời hẳn, người ta tùy tiện phái ra một Vương cấp cũng đủ để hẳn chạy trời chết,chi có ngu ngốc mới đi liều mạng cứu bọn họ.

Đúng lúc này, tiếng thông báo của hệ thống vang lên:

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ:

Chúng loại: Cường chế nhiệm vụ, đơn lẻ.

Số lượng: 1

Nội dung: Cứu sống tối thiểu một nửa số người của dong binh đoàn (3 người)

Hạn chế: Chức nghiệp Sát thủ tạm khóa cho đến khi hoàn thành nhiệm vụ.

Thưởng: Một level.

“Rắc!!”, một vó già đang đứng xem náo nhiệt bỗng nghe thấy tiếng giống như cái gì đó vỡ vụn vang lên, hẳn liền ngay lập tức phản ứng lại, chỉ thấy ở bức tường đá gần đó, một vết lõm còn vẫn còn mới tinh như vừa mới được tạo thành, đá vụn vẫn còn rơi là tả xuống dưới, nhưng gần đó lại không thấy có một bóng người nào cả, khờ rờng mình một cái, tên vó già này nghi hoặc, chẳng lẽ giữa ban ngày lại có ma?

Từ Phong đập đầu vào tường một cái thật mạnh, trực tiếp đục một lỗ trên bức tường đá ở bên cạnh. Hẳn chán rồi, chán lắm rồi, cái của nợ gì thế này, cứ lúc nào hẳn định tránh xa khỏi rắc rối là cái hệ thống chết tiệt này lại lôi hẳn vào, lần này hẳn còn không thêm quan tâm đến việc từ bỏ nhiệm vụ, cái đám nhiệm vụ cường chế này cái nào cũng như nhau cả, hình phạt khi không hoàn thành nặng kinh khủng, không khỏi buộc hẳn phải liều cái mạng của mình để hoàn thành nó.

Trước ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong ngẩng mặt lên trời, giờ ngón giữa lên trời hồ loạn bầy một tràng những thú khó hiểu, cái gì mà “fuck you”“you asshole” khiến nàng không hiểu gì cả, nhưng nhìn biểu hiện của hẳn thì có vẻ như là rất bức tức.

“Hắt xì!!!”

“Ấm!!!!!!”

Một thân ảnh trôi nổi trong không gian vô tận bỗng nhiên hắt xì một cái, chợt nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân ảnh này quay mặt sang bên cạnh, thấy một hành tinh đột nhiên bị nổ tung mất một nửa. Chặc lưỡi một cái, thân ảnh này lẩm bẩm: “Lại có ai đó nói xấu mình rồi....”

Chửi rủa cái tên đã tạo ra hệ thống một trận đã đời, Từ Phong cũng đã nguôi ngoai cơn bức tức, hẳn cúi đầu nói với Hồ Phi Nguyệt đang nằm trong ngực mình: “Nàng có cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của ai quanh đây không?”

Gần như không cần suy nghĩ, nàng ta trả lời ngay: “Ba người, một Tôn cấp tứ phẩm, hai Vương cấp, một tam phẩm, một tứ phẩm, còn lại chỉ là một đám râu ria Tướng cấp, Sư cấp, không đáng ngại. Mà chàng hỏi để làm gì, đừng nói là.....”

“Ta định giải cứu đám người Ôn Văn Sơn kia.”

“Chàng.....ta hết thứ để nói với chàng rồi, khi không tự nhiên chỉ muốn dính vào rắc rối, thực lực hiện tại của chàng sao là đối thủ của Tôn cấp được, kể cả là một tên Vương cấp nhất phẩm cũng chưa chắc có thể đánh được nữa là, chàng định làm ta tức chết mới hả lòng đúng không?”

Nghe Hồ Phi Nguyệt xô ra một tràng dài, Từ Phong có chút nhức óc, nàng nghĩ ta muốn “đánh bom cảm tử” như thế này làm à, nhưng mà như thế này vẫn còn một ít cơ hội để thành công, chứ để hệ thống trừng phạt, lấy mức độ khó khăn của nhiệm vụ ngày càng tăng lên, trừng phạt chắc chắn cũng sẽ tăng lên tới mức dọa người.

Không đợi Từ Phong giải thích, Hồ Phi Nguyệt thờ dãi mặt tiếng: “Sao giống như kiếp trước ta mắc nợ chàng vậy, giờ muốn làm mà chẳng bỏ mặc chàng được, ta có thể giữ chân tên Tôn cấp kia, chàng có nắm chắc đối phó được với hai tên Vương cấp cùng với một đám Tướng cấp hay không?”

Hẳn không thể ngờ rằng Hồ Phi Nguyệt lại nhanh chóng đồng ý cùng hẳn liều mạng như vậy, lấy thương thế của nàng, đối phó với một Tôn cấp cường giả chắc chắn là vượt quá sức, ấy vậy mà nàng vẫn làm. Từ Phong không khỏi cảm động, từ trước tới nay chưa có ai đối xử với hẳn tốt như vậy, cũng được, mặc kệ năng có bị điều khiển bởi “Hắn” hay không, Từ Phong hẳn thế sẽ đối xử với nàng tốt nhất có thể.

Vốn là một người có độc, hẳn không có vẻ gì là bất thường, nhưng sâu thẳm trong tim của hẳn vẫn khao khát có được hơi ấm của gia đình, đó là lí do tại sao hẳn lại dễ dàng chấp nhận Diệp Thủy Lan như vậy, và giờ hẳn lại cảm nhận được cái cảm giác ấm áp đó hiện diện một lần nữa ở Hồ Phi Nguyệt. Có thể không một lời oán thán liều mình giúp đỡ hẳn, nếu Từ Phong còn không cảm động thì hẳn không còn chút tình người nào nữa rồi.

Từ Phong không trả lời, mà chỉ nhếch miệng lên nở một nụ cười có chút điên cuồng: “Nếu nàng chết ở đây, yên tâm, ta sẽ đi theo nàng xuống cửu tuyền.”

Nói đoạn hắn đột ngột thả Hồ Phi Nguyệt trong lòng xuống, nhún người nhảy lên không trung, một đoàn chất lỏng màu đen nhanh chóng tạo thành một chiếc mặt nạ che phủ một nửa bên dưới khuôn mặt của hắn, Truy Hồn Huyết Kiếm xuất hiện trên tay, ngay khi hắn làm ra hành động, hệ thống tự động xác nhận Từ Phong đang tiến hành nhiệm vụ, chức nghiệp Sát thủ liền mất đi tác dụng, từ đó vô hiệu hóa kĩ năng *Ngụy trang* cùng *Liếm tức*.

Ở giữa quảng trường, một tên đội trưởng cầm một thanh đại đao đứng đó, bộ dáng mười phần đạo phu, cao giọng cười lớn: “Tên thô đề nhất gan giấu đầu lòi đuôi kia, mau lăn ra đây chịu xử phạt của thành chủ đại nhân, nếu người thật sự ăn năn hối cải những gì mình đã làm, có thể ngai ấy nhân từ độ lượng sẽ cho người một cái chết êm ái. Đồng bạn của người đều ở đây, cứ một khắc trôi qua ta sẽ giết một người, nếu không muốn thấy bọn chúng bị giết hết thì mau chóng lộ diện đi!”

Nhìn tên đội trưởng đứng ở đó kêu gào, đám người bu xung quanh không khỏi xì xào.

“Tên này có bị ngu không thể, nói vậy thì đời nào mà hắn ta xuất hiện cơ chứ.”

“Phải đó, đã là sát thủ thì làm gì có chuyện quan tâm tới đồng bạn cơ chứ, ta đoán chừng giờ này tên Tu La đó đang ngồi uống trà theo dõi kịch vui từ một nơi nào đó rồi a.”

“Hahaha, thật là tức cười mà, là ai đã nghĩ ra cái chủ ý củi bấp này vậy....”

Gào thét hồi lâu, tên đội trưởng cầm thanh đao lên, bước tới gần Vương Bảo Nhi, hét lớn: “Một khắc đã trôi qua, ta sẽ giết một người đồng bạn của người, từ từ tận hưởng cảnh đồng bạn của mi từng người từng người chết dần dưới tay ta a, haha!!!”

Kề thanh đại đao vào sát cổ Vương Bảo Nhi, hắn ta cười một cách thô thiển: “Một cô em tươi ngon như người vậy mà phải giết đi, thật là đáng tiếc mà, nếu không phải là có nghiêm lệnh từ Y thống lĩnh thì ta cũng không nỡ giết cô em đầu khặc khặc..”

Vương Bảo Nhi một đầu tóc rối bù, nhưng vẫn không giấu được vẻ xinh đẹp vốn có, khuôn mặt nàng lúc này vô cùng lạnh lùng, nào có chút nào ngấy thơ ngây ái như bình thường đâu, nàng không nói gì, chỉ quay sang nhờ một ngụm nước bọt vào mặt tên đội trưởng.

Nghiên người né tránh, tên đội trưởng không khỏi tức giận: “Chết đến nơi rồi còn to thái độ, con mẹ nó đồ đàn bà thô tha, đi chết đi!!” nói đoạn giờ thanh đại đao lên cao, hét lớn một tiếng rồi bỏ xuống.

Đúng lúc này, một hắc ảnh giống như lưu tinh từ trên trời giáng xuống với tốc độ kinh khủng. Chỉ nghe một tiếng “Ầm!!” vang lên, mặt đất dưới chân mọi người giống như đang run rẩy, đất đá bay tán loạn, khói bụi bốc lên mù mịt khiến đám đông không khỏi hoảng loạn lui về sau.

Khói bụi tan đi, thứ đầu tiên mọi người nhìn thấy đó là một thanh cự kiếm không lồ màu huyết sắc, ở ngay bên dưới thanh cự kiếm là một cái xác bị chẻ ra làm đôi, không những thế mà còn nát bấy ra giống như thịt nghiền, có thể thấy được nội tạng cùng lòng ruột rơi ra đầy đất, đầu đó còn thấy thấp thoáng có cả não tươg màu trắng chảy ra. Thanh cự kiếm khẽ lay động, một bàn tay màu trắng có móng vuốt giống như đã thủ nhắc thanh cự kiếm lên, một con gố chọt thoi ngang qua, xua đi hết khói bụi.

Một nam tử mặc đồ đen, mái tóc dài bạc trắng bay phất phơ trong gió, khuôn mặt được che đi bởi một chiếc mặt nạ đen tuyền có hình dạng như một hàm răng sắc nhọn đầy dữ tợn, đôi mắt sắc lẹm như muốn xuyên thấu tâm can người khác, cánh tay trái bao bọc bởi một lớp giáp có màu trắng gai góc có kích thước lớn hơn bình thường đang cầm thanh cự kiếm, cả người hắn lộ ra vẻ quý dị khó lường.

Mặc dù ngoại hình hắn so với mấy người trước thì đã thay đổi khá khá, nhưng mà vẫn có người nhận ra hắn.

“Chính là hắn, là Bất Diệt Tu La đại hiệp!!!”

“Ồi cảm tạ ông trời, ngài ấy vẫn còn sống!”

“Nói nhảm, người làm việc tốt như ngài ấy thì làm sao có thể chết được.”

Đó là lời của những người dân bình thường, còn vô gia thì....

“Là hắn, mau mau thông báo tới đại ca, bắt được hắn đáng lên cho thành chủ đại nhân sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh đó...”

“Không thể để người khác giành mất tiền cơ được, cả đám lên cùng một lúc đi, không bắt sống thì giết hắn cũng được, lệnh của thành chủ đại nhân cũng không có nói đến việc hắn sống hay chết mà...”

Từ Phong nghe đám đông xì xào xung quanh mà dờ khóc dờ cười, từ lúc nào mà hắn trong mắt dân chúng bình thường lại trở thành hình tượng đại hiệp vậy, cơ mà xét đến những việc mà tên Mặc thiếu thành chủ đã làm thì có lẽ những gì Từ Phòn đã làm cũng được coi là việc tốt a. Còn về đám dong binh tham tiền kia, hắn không để vào mắt, một đám Sư cấp nhảy nhót như khi mà thôi, hắn một chiêu cũng giết được một đám lớn.

Vung tay lên, Từ Phong chặt đứt hết dây trói đám người Ôn Văn Sơn xuống, nhân dịp nói: “Mục tiêu của bọn chúng là ta, nhanh chân chạy đi trước khi bị bao vây!”

Ôn Thu Sa dùng một giọng đầy thù hận mà nói: “Nếu không phải tại người thì bọn ta sẽ làm vào tình cảnh như thế này ư? Bớt ra về anh hùng đạo mạo đi tên khốn kiếp!!!”

“Soạt!!!”

Ôn Thu Sa ôm lấy vai của mình rú lên đau đớn, hắn không thể ngờ rằng Từ Phong sẽ vô cùng lạnh lùng vung kiếm chặt đứt một cánh tay của mình như thế. Ôn Văn Sơn ở bên cạnh đang ôm lấy hai huynh đệ Mặc Thủy, Mặc Hỏa vác lên vai nhìn thấy thế cũng biến sắc, nhưng hắn là người trầm ổn, không có tuổi trẻ nóng nổi như Ôn Thu Sa, hắn có thể nhận ra thực lực của Từ Phong vượt xa mình đến mức nào, cần bản không phải là cùng một cấp độ để có thể so sánh, một người đứng ở trên cao như Từ Phong thì có quan tâm đến một con kiến hôi dưới chân không, câu trả lời hiển nhiên là không rồi.

“Ngu ngốc, cầm lấy cánh tay của người rồi nhanh chóng rời đi thôi!” Ôn Văn Sơn đá một cước vào người con trai hắn, gấp gấp nói. Ôn Thu Sa nén đau nhứt lấy cánh tay bị chặt đứt của mình rồi cùng Ôn Văn Sơn rời đi, nếu may mắn gặp được y sư tốt thì có thể nối lại được, chỉ là sẽ phải chịu thương tật cả đời mà thôi.

Vương Bào cùng Vương Bảo Nhi nhìn Từ Phong thật sâu, một lúc lâu sau Vương Bảo Nhi mới nói nhỏ: “Bảo trọng, đừng có chết, chúng ta đợi người ở Vĩnh Diệu thành!”

Cười lạnh một tiếng, Từ Phong coi như là chấp nhận lời chúc phúc của hai người, miệng nói: “Bọn mi cũng vậy, hãy hi vọng là bản thân mình vẫn còn sống để rồi khỏi đây đi!!!”

Ngạc nhiên một điều đó là không ai đứng ra ngăn cản đám người Ôn Văn Sơn bỏ chạy, dường như ai cũng hiểu được bọn họ không có chút giá trị nào cả, mục tiêu chính chính là Từ Phong đang đứng ở giữa quảng trường này. Liếc nhìn xung quanh, Từ Phong có thể cảm giác thấy được vô số ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm vào hắn, không ít trong số đó mang theo sát ý nồng nặc. Sát khí của hắn bốc lên ngút trời, Từ Phong há miệng cười lớn: "Tới đây nào!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 80: Nhịch Thiên Đan cùng tính toán của Từ Phong

Như là nghe được một hiệu lệnh từ trong hư vô, đám vô gia vô nhò bản tán này giờ không bện mà cùng rút vũ khí lao lên. Phút trước là người xa lạ, trong nháy mắt biến thành kẻ thù, nhưng Từ Phong không hề bận tâm, đối lại là hắn thì cũng sẽ làm như bọn chúng mà thôi, như nhau cả. Nhưng mà điều đó sẽ khiến Từ Phong nung tay ư, đương nhiên là không, đối với hắn mà nói thì, mặc kệ người là người tốt hay kẻ xấu, là người hay vật, cản đường hắn thì hắn sẽ hủy diệt kẻ đó, không một chút bản khơn.

Nhìn so qua có khoảng hơn 20 vô gia lao về phía mình, hầu hết là Sư cấp, chỉ có hai tên Tướng cấp nhất phẩm, nếu là trước kia thì có lẽ hắn sẽ bận tâm, nhưng bây giờ thì khác. Từ Phong giờ Truy Hồn Huyết Kiếm lên cao, cười lạnh một tiếng: “Nào, bọn mi đầu rồi, rồi khỏi nơi ẩn nấp và tới đây tóm lấy ta đi!!!”

Ở trên một tòa nhà phía xa, Mặc Thương Lan đang ngồi chăm chú nhìn xuống quảng trường trước mặt, bên cạnh hắn là Y Mộng Lăng cùng với hắc y nhân ngày trước nhận nhiệm vụ điều tra về Từ Phong, một Tôn cấp tứ phẩm, Y Mộng Lăng là Vương cấp tứ phẩm, hắc y nhân không biết tên kia là Vương cấp tam phẩm.

“Không thể ngờ được cái chủ ý rắm chó đó lại thật sự có hiệu quả, cái tên này là ngu ngốc thái quá hay là có tinh thần đồng đội quá cao vậy.” Mặc Thương Lan mở lời.

Y Mộng Lăng cùng hắc y nhân nhìn nhau không biết trả lời ra sao, thì Mặc Thương Lan lại tiếp tục: “Mặc kệ là thế nào, dù được hắn xuất hiện rồi, hai người nhanh chóng bắt lấy hắn đi, còn về nữ nhân đã cứu hắn trước kia, để đấy cho ta xử lí.”

Đúng lúc này, ba người bọn họ chợt nghe thấy tiếng Từ Phong vang lên: “Nào, bọn mi đầu rồi, rồi khỏi nơi ẩn nấp và tới đây tóm lấy ta đi!!!”

Chữ “đi” vừa dứt lời, chỉ thấy linh khí thiên địa chợt trở nên cuồng bạo, thanh kiếm trên tay Từ Phong lóe lên quang mang màu huyết sắc chói mắt, sau đó thì.....”Bùm!!!!!!”, một đường kiếm quang màu đỏ cao tới cả chục mét được phóng ra, kèm theo đó là một tiếng nổ long trời lở đất, tiếng gào thét thảm thiết vang lên không ngừng, mặt đất dưới chân giống như là có động đất mà rung lên.

Đường kiếm quang kéo dài tới mấy chục mét rồi mới tan biến, để lại đằng sau là một mảnh đổ nát hoang tàn, mặt đất bị cây thành một cái rãnh sâu tới 5-6 mét, cái rãnh kéo dài cho tới chỗ kiếm quang biến mất, phá hủy mọi thứ trên đường đi của nó, nhà cửa, cây cối, và cả.....con người nữa. Nhìn xung quanh đường kiếm quang, không khó gì để có thể nhìn thấy đầy những mảnh chân tay cụt, xác người không toàn vẹn, cái bị cắt đứt, cái thì chỉ còn lại một vài mảnh nhỏ, máu tươi cùng thịt vụn vương vãi khắp nơi.

Từ Phong chống kiếm xuống đất đứng thờ phỉ phò, lấy một viên Hồi Nguyên Đan từ trong không gian giới chỉ ra, vội vàng nuốt xuống, được lực mạnh mẽ ngay lập tức tràn khắp tứ chi bách hài của hắn, nhanh chóng khôi phục linh lực. Một

chiều *Thiên Phạt Kiểm* này uy lực so với hôm trước còn lớn hơn, một phần là vì hắn đã lên level, thứ hai đó là hắn đang ở trạng thái toàn thịnh.

Mặc dù đã lường trước, nhưng uy lực kinh thể hải tặc của *Thiên Phạt Kiểm* vẫn khiến hắn phải trợn mắt há mồm thêm lần nữa. Vừa mới ra trận đã sử dụng tuyệt chiêu, lại còn hao phí một viên Hồi Nguyên Đan nữa, nhưng hắn làm vậy không phải là không có dụng ý. Một chiêu vừa rồi đã trực tiếp quét sạch đám đông binh bát nháo, đồng thời cũng cảnh cáo những võ giả lân cận là nếu không muốn chết thì đừng có lao đầu vào quấy nhiễu, vô hình chung sẽ khiến hắn bớt đi một số kẻ làm vướng chân vướng tay.

Hơn nữa, hắn muốn dụ hai tên Vương cấp mà hồ Phi Nguyệt đã cảm nhận thấy tới chỗ hắn, rằng ấy đối phó với tên Tôn cấp tứ phẩm kia đã đủ khó khăn rồi, nếu bọn chúng cảm thấy hắn không đủ năng lực uy hiếp thì hai tên Vương cấp kia rất có thể sẽ vây công Hồ Phi Nguyệt, hắn không thể để chuyện đó xảy ra được.

Quả đúng như những gì hắn đã tính toán, ngay khi hắn vừa hồi phục lại linh lực của bản thân, hai thân ảnh một trắng một đen liền trống rỗng xuất hiện trước mắt hắn, đồng thời cùng một lúc, hắn liền cảm nhận được một khí tức mạnh mẽ bộc phát ở trên không trung, cùng với đó là một khí tức khác có phần quen thuộc, hẳn chính là Hồ Phi Nguyệt.

“Vây là năng thật sự liều mạng vì ta.....khắc khặc, không thể ngờ được rằng có một ngày ta lại bị chinh phục bởi một nữ nhân, mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.....”

Lắc lắc đầu, Từ Phong liền tập trung tinh thần vào hai thân ảnh trước mắt, hắc y nhân thì che mặt, có trời mới biết hắn là ai, nhưng Từ Phong chỉ bị khóa kĩ năng của chức nghiệp “Sát thủ”, chứ những thứ khác vẫn hoạt động bình thường. *Phân tích nhân* của hắn đã được kích hoạt từ lâu, chỉ số của hắc y nhân nhanh chóng hiện lên.

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại

Vương cấp tam phẩm

Nhanh nhẹn: 73405

Thể lực: 72505

Lực lượng: 74935

Tinh thần: 36555

Linh lực: 53300

Vương cấp tam phẩm, đối với Từ Phong thì không khác biệt là mấy, tam phẩm với nhất phẩm cũng như nhau cả, không đánh lại được thì vẫn là không đánh lại được, chỉ là nhìn đồng chỉ số của tên này hầu hết đều là những con số tròn trịa, kẻ cũng khá là kì lạ.

Còn bạch y nhân kia, Từ Phong hẳn nhận ra, chính là cái tên chết tiệt đã suýt chút nữa đánh hắn ra thành cảm bã lúc ở trong phủ thành chủ, làm sao mà hắn có thể quên được chứ.

-Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại

Vương cấp tứ phẩm

Nhanh nhẹn: 81461

Thể lực: 79033

Lực lượng: 77665

Tinh thần: 40459

Linh lực: 59303

Y Mộng Lăng nhìn trăng cảnh tan hoang xung quanh, không khỏi rung mình một cái, tự hỏi liệu bản thân có đỡ được một chiêu như vậy hay không, nhưng nghĩ đến thực lực của Từ Phong, chiêu thức như vậy không thể nào sử dụng nhiều lần được, hắn liền yên tâm trở lại, nhìn mục tiêu trước mắt đang chống kiếm xuống đất thờ khó nhọc, hẳn lại càng khẳng định suy nghĩ của mình.

“Bỏ tay chịu trời đi, ta có thể đảm bảo thành chủ đại nhân sẽ không giết ngươi!” Y Mộng Lăng mở miệng nói.

“Khắc khặc khặc.....” cười đứt quãng, Từ Phong rút Truy Hồn Huyết Kiếm lên, dùng cả hai tay cầm lấy thanh kiếm, hắn không nói gì, cả người căng cứng lên, sẵn sàng để chiến đấu. Bất chợt, thanh đại kiếm trên tay hắn lại sáng lên một lần nữa, linh khí thiên địa lại trở nên cuồng bạo.

Cả Y Mộng Lăng lẫn hắc y nhân đều biến sắc, Y Mộng Lăng hô lớn: “Làm như ta sẽ để cho ngươi toại nguyện ấy.” nói đoạn cả người nhaoang lên. Từ Phong còn chưa kịp phản ứng, đã thấy cả người như điều đứt dây mà bay về đằng sau, há miệng phun ra một ngụm máu, hắn không tự chủ được bay xuyên qua mấy bức tường rồi sau đó mới đáp xuống mặt đất. Tiếp tục phun ra một ngụm máu lớn, trong đó còn có những mảnh nhỏ li ti của nội tạng đã bị vỡ nát, Từ Phong không khỏi cười khổ, hắn đã đánh giá bản thân quá cao rồi, chiêu thức có thể làm bị thương Vương cấp nhưng không có nghĩa là người ta sẽ đứng đấy cho mặc kệ hắn chém giết.

“Chắc, cách biệt đúng là quá xa mà...” có lẽ Y Mộng Lăng đã nương tay rất nhiều, hoặc là phòng ngự tráo của chiếc mặt nạ hắn đang đeo đã có hiệu quả, nói chung thì Từ Phong không bị thương “quá nặng”, chỉ là có vài thứ trong người hắn nổ tung thành mảnh vụn với phun ra mấy ngụm máu mà thôi, đối với hắn hiện tại thì không đáng để quan tâm, chưa có chết được.

Vì một nhiệm vụ mà liều mạng, liệu có đáng không, phải biết nếu từ bỏ thì chi bị phạt, dù phạt kiểu gì cũng vẫn hơn là mất mạng kia mà. Nhưng Từ Phong có phải loại người liều mạng như vậy không? Câu trả lời hiển nhiên là không, hắn có thể khẳng định bản thân sẽ ăn hành ngập mặt, nhưng hắn có 5 thành nắm chắc sẽ còn sống mà vượt qua được.

Lấy ra một viên đan được chỉ to bằng móng tay màu đen thui trông vô cùng xấu xí, hơn nữa lại tỏa ra một mùi kết lệt như than củi, cái thứ hắn cầm trên tay giống như là cục than hơn là một viên đan được. Nghịch Thiên Đan, thấp phẩm đan được, chính là thứ mà hắn dùng để đánh cược trong tình cảnh hiện tại. Hắn đang ở level 11, tức tương đương Sư cấp tam phẩm võ giả, chiếu theo công dụng của Nghịch Thiên Đan, nếu hắn phun dụng lực này, tu vi của hắn sẽ một đường kéo lên Sư cấp cửu phẩm, tức là level 14.

Nhưng mà như vậy thì chưa đủ để hắn có đủ tiền vốn liều mạng, bởi mặc dù tăng liền một lúc sáu tiểu cảnh giới, nhưng cũng chỉ là tiểu cảnh giới của Sư cấp, chả đáng bao nhiêu cả, nhưng Từ Phong hẳn không có quan tâm tới cái đó, mà tính toán của hắn còn vượt xa hơn thế nữa. Không chút do dự ném viên thấp phẩm đan được siêu cấp trần quý, có lẽ toàn đại lục không có lấy một viên vào miệng rồi nuốt xuống. Từ Phong liền ngay lập tức cảm nhận được công dụng của nó.

Một cơn đau thấu xương nhanh chóng bao phủ toàn bộ cơ thể khiến Từ Phong không nhận được mà mở miệng chửi bậy, sao cái thứ chết tiệt gì cũng khiến hắn phải chịu đau đớn thế. Nhưng hiệu quả thì vô cùng rõ ràng, thiên địa linh khí tạo thành một vòng xoáy xung quanh Từ Phong, không ngừng bá đạo xâm nhập vào cơ thể hắn. Điểm kinh nghiệm của Từ Phong tăng lên với tốc độ chóng mặt, tình huyết Kim Lân Mãng so với thứ này chỉ đáng hàng con cháu.

Chỉ cần 20 giây sau, Từ Phong đã hoàn thành việc tấn cấp của bản thân, level 14 99% kinh nghiệm, Sư cấp cửu phẩm đỉnh phong đại viên mãn, có thể nói tu vi của hắn giống như là được lắp tên lửa vào mà tăng cao cực kì nhanh chóng.

Lúc này Y Mộng Lăng cùng với hắc y nhân kia mới lững thững đi tới, theo sau họ là một đám võ giả mặc trang phục có phần giống với binh lính của phủ thành chủ, nhưng mà chỉ có phần giống mà thôi, tất cả đều có tu vi Tướng cấp cửu phẩm đại viên mãn, số lượng lên tới gần 60 người, một chi lực lượng không hề nhỏ chút nào, đủ sức quét qua một vài gia tộc lớn trong Thiên Ứng thành không chút trở ngại.

“Đi, cư nhiên cứ như vậy mà đột phá, Y Mộng Lăng, ngươi chắc rằng hắn ta không có che giấu tu vi thật sự không thể?” hắc y nhân quay sang bên cạnh hỏi.

“Ta cũng không chắc nữa, trước kia ta cũng chỉ phán đoán thực lực của hắn thôi, chứ tu vi của hắn ta cũng không nhìn được, nhưng ta có thể đảm bảo hắn không có vượt qua được Vương cấp nhất phẩm” Y Mộng Lăng nhàu mày nói.

“Vậy thì được, nhanh chóng bắt lấy hắn thôi, tốn thời gian vô ích quá!”

Y Mộng Lăng gật đầu, bèn tay khẽ phát lên, đám võ giả đi theo liền hiếu ý tản ra xung quanh, vây kín mọi đường lui của Từ Phong, mặc dù Tướng cấp cửu phẩm không thể nào là đối thủ của hắn, nhưng câu kéo chút thời gian thì vẫn có thể a.

Nhìn xung quanh, Từ Phong bất chợt mở miệng cười ha ha, giống như không để tất cả vào mắt, không khỏi khiến mọi người ta nhìn người người nhìn ta không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Linh khí thiên địa vừa mới chấm dứt bạo động do việc đột phá của Từ Phong, nay lại không một dấu hiệu báo trước trở nên cuồng loạn. Y Mộng Lăng cùng hắc y nhân nhìn nhau mà kinh hãi, ánh mắt ngay lập tức tập trung vào thân ảnh ngao ngễ đang đứng giữa vòng vây mà cười điên đại kia.

“Nhiệm vụ cường chế đã hoàn thành, cứu được tất cả người của dong binh đoàn. Thương một level!!!”

“Chúc mừng chủ nhân đã đạt level 15, thưởng một điểm tiến hóa huyết mạch, một điểm tiến hóa tự do!”

Linh khí cuồng bạo nhanh chóng ngừng lại, cùng lúc đó, Từ Phong ngưng trảng cười điên đại của mình, rít lên qua kẽ răng: “Đến giờ chơi rồi!”

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 15 (Tướng cấp nhất phẩm)

Nhanh nhẹn: 36335

Thế lực: 31716

Lực lượng: 35754

Tinh thần: 17827

Linh lực: 10221

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thuần huyết thiên ma

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Y Mộng Lăng cùng hắc y nhân hai cặp mắt nhìn nhau, không còn trì hoãn hơn nữa, cả hai cùng hành động, Từ Phong không ngừng đề thăng tu vi của bản thân, tình cảnh quý dị này bọn hắn chưa từng có thể tưởng tượng lấy chứ đừng nói là chứng kiến tận mắt, đêm dài lắm mộng, nên hành động thôi.

Y Mộng Lăng và hắc y nhân cùng một lúc di chuyển, tốc độ của một Vương cấp nào phải chuyển đùa, chỉ thấy trong một cái chớp mắt, hai thân ảnh một trắng một đen đã biến mất tại chỗ, rồi thành linh xuất hiện ở chỗ Từ Phong đang đứng cách đó mấy chục mét.

Nhưng mà khi hai người vừa tới nơi, mục tiêu trước mắt của hai người chợt biến mất, tốc độ không nhanh, nhưng vừa đủ để thoát khỏi vòng vây của hai người. Là Vương cấp cường giả, tốc độ phản ứng của hai người thì không phải bàn, trong nháy mắt đã phát hiện ra thân ảnh của Từ Phong ở phía bên trái không xa. Hai người không chút chậm trễ liền đạp chân xuống mặt đất, lấy đó làm điểm tựa mà thay đổi phương hướng.

“Ầm!!” mặt đất bị chấn vỡ thành một rãnh dài vì lực phản chấn, trong khi hai bóng người đen trắng lao đi như một mũi tên. Chỉ là...”phốc!”, một lần nữa Từ Phong lại né tránh được thế công của Y Mộng Lăng và hắc y nhân.

Đám vô già bao vây xung quanh dần lui về sau, mở rộng vòng vây khi thấy chiến đấu bắt đầu nổ ra, dần dần bỏ mặc ba người mà lui ra tít đằng xa, đánh nhau ở cấp bậc này không phải là thứ mà bọn hắn có thể tham gia, phải để hai vị thống lĩnh có tu vi Vương cấp vậy công, tên “Quý Tu La” này làm sao có thể là một hàng mà bọn hắn có thể so sánh được cơ chứ.

Tràng cảnh chiến đấu khác liệt không hề diễn ra như trong tưởng tượng, trái lại một màn đuổi bắt lại diễn ra.

“Cái quý gì đây, tên khốn kiếp này tốc độ không bằng chúng ta, nhưng luôn di chuyển trước chúng ta một bước, giống như hắn có thể nhìn trước tương lai vậy!” hắc y nhân không kìm được mà kêu lên.

Y Mộng Lăng cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng mà hắn có thể làm thế nào đây, đối phương bằng một cách nào đó luôn đi trước cả hai một bước, dù có thi triển vũ kỹ cũng chưa chắc đã đánh trúng, phải biết vũ kỹ cũng có thời gian để thi triển a, trong khoảng thời gian đó tên Tu La trước mặt sẽ làm những gì thì chỉ có trời mới biết.

Tưởng chừng như cuộc đuổi bắt sẽ tiếp tục diễn ra cho đến khi một bên cạn kiệt sức lực, nhưng không. Trong ánh mắt ngỡ ngàng của cả hai người Y Mộng Lăng, Từ Phong đột ngột dừng lại, hai người có thể nghe thấy một tiếng thì thào: “Song trong đột phá cực hạn!” vang lên, sau đó là một thanh cự kiếm xé gió chém tới hai người.

Từ Phong hắn có thể tính toán chi tiết cận kề, lợi dụng việc hoàn thành nhiệm vụ cưỡng chế mà cách thức hoạt động của Nghịch Thiên Đan mà giống như “gian lận”, một đường hát vang lên Tướng cấp nhất phẩm. Tuy đột phá nhưng hắn không có bị sức mạnh làm văng đầu, chênh lệch giữa hắn và hai tên Vương cấp trước mặt vẫn là quá lớn, nhưng khả năng thích ứng với hoàn cảnh của hắn lúc này lại phát huy tác dụng, trong nháy mắt hắn liền nghĩ ra một chủ ý.

Thiên Ma Nhân, kĩ năng dường như hắn chỉ sử dụng khi truy tung, nay đã được hắn thích nghi và sử dụng trong chiến đấu. Kĩ năng này vốn không có gì gọi là nghịch thiên cho lắm, nó giúp hắn có thể nhìn thấy được linh lực, nghe có vẻ khá là bình thường, chỉ dùng cho mấy việc linh tinh. Nhưng đối với Từ Phong, nó có một ý nghĩa khác, nhìn thấy linh lực tức là sao, vô già chiến đấu sử dụng cái gì? Đương nhiên là linh lực, hắn có thể trực tiếp sử dụng linh lực, đối thủ chỉ cần vừa làm ra cử động, linh lực bộc phát ra ngoài là Từ Phong hắn có thể nhìn thấy, làm ra đối sách thích hợp ngay lập tức, linh lực phát ra ở tay? Đối thủ định công kích, cần phải phòng thủ ngay. Linh lực ở chân? Đối phương định di chuyển, cần hành động ngay.....*Thiên Ma Nhân* hoạt động giống như đọc được suy nghĩ của đối phương, đó là lí do tại sao Từ Phong hắn có chi số chi bằng một nửa so với hai người Y Mộng Lăng mà lại có thể sống đến tận bây giờ.

Lợi dụng tâm lí của con người, hắn có tình trêu tức hai người, bắt bọn chúng phải đuổi theo hắn vòng vòng không ngừng nghỉ, rồi để đến lúc thời cơ chín muồi, là lúc hắn phản công! Đúng như những gì hắn đã dự liệu, khi hai người Y Mộng Lăng đã quen với việc hắn chạy trốn, ngay khi hắn đứng lại liên nhất thời không kịp làm ra phản ứng, cứ theo đà mà lao tới hắn.

-Tên Từ Phong

Chủng tộc: Bán Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 15

Nhanh nhẹn: 36335 (+14534)

Thế lực: 31716 (+12686)

Lực lượng: 35754 (+14301)

Tinh thần: 17827 (+7130)

Linh lực: 10221 (+4088)

Song trọng Đột phá cực hạn được triển khai, chi số của Từ Phong trong nháy mắt tăng mạnh, so với Vương cấp nhất phẩm chỉ kém khoảng 1-2 thành, tuy không thể nào thật sự được như Vương cấp, nhưng như vậy cũng quá đủ cho một đòn đánh bất ngờ rồi. Từ Phong đột ngột dừng lại, hai tay nắm lấy Truy Hồn Huyết Kiếm, dùng hết sức vung mạnh lưỡi kiếm về phía hai thân ảnh đang lao tới.

Mắt thấy hai người giống như sắp sửa bị chém làm hai nửa, Y Mộng Lăng cùng hắc y nhân bỗng nở một nụ cười lạnh, thanh ảnh hai người chợt giống như không có trọng lượng, bay lên không trung, né được lưỡi kiếm đang vung tới.

Từ Phong ngạc nhiên, sau đó chợt nhớ ra một điều, hắn không khỏi tự chửi bản thân quá tự mãn, Vương cấp có thể lằng lằng phi hành!! Truy Hồn Huyết Kiếm có ưu điểm là sức nặng nay lại biến thành khuyết điểm, khiến Từ Phong không thể nào rút lui kiểm chế mình vừa tung ra. Từ Phong kết thúc đòn đánh theo quán tính, hắn không chút chậm trễ nào thi triển *Thuần bộ* ngay lập tức, nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy sau lưng hắn giống như bị cự thạch đập vào, cả người bay lên không trung, hắn có thể cảm nhận được toàn bộ xương trong lồng ngực hắn vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ sau một kích này.

“Rầm!!”

Thân thể Từ Phong bay lên như điều đứt dây, sau đó đập mạnh xuống khiến mặt đất nổ ra một cái hố. Cả người Từ Phong không ngừng run lên bần bật, máu tươi trào ra khóe miệng hắn không ngừng, một kích này mạnh hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, nội kinh trong đó quả kinh khủng, không kém gì một kích của Y Mộng Lăng mấy ngày trước là bao. Hắn nhanh chóng lấy một viên Hồi Nguyên đan ăn vào, linh lực của đan được nhanh chóng được hắn sử dụng để chữa trị vết thương bằng *Tái sinh sinh tức*, mặc dù đề nguyên thì *Thị huyết* sẽ có tác dụng, nhưng với đối thủ quá mạnh mẽ như thế này, *Thị huyết* ngược lại sẽ là trăm hại không một lợi.

“Tiểu Linh, ta sử dụng hai điểm tiến hóa huyết mạch, ngay bây giờ!!!”

“Tiêu hao hai điểm tiến hóa huyết mạch, huyết mạch của chủ nhân đang được tiến hóa!!!”

Chống cây lang nha bổng trên tay xuống đất, hắc y nhân thở phào một cái, miệng cười nói: “Hú hờn, cơ mà tương thế nào, hóa ra cũng yếu xìu à, cũng cỡ một tên Vương cấp nhất phẩm, à không, còn yếu hơn ấy chứ.”

Y Mộng Lăng xoe quẹt ra, chậm rãi nói: “Không nên khinh địch, ta đã nói nhiều lần rồi, không thấy hắn ta vừa rồi đã lừa chúng ta ra sao hả, khinh địch là con đường nhanh nhất dẫn đến thất bại, nhớ kĩ điều đó đi, Trần Đông!”

Hắc y nhân tên Trần Đông hừ lạnh một tiếng không nói gì, tay nhắc cây lang nha bổng lên, sau đó bước tới chỗ Từ Phong vừa rơi xuống. Chỉ là ngay lúc hắn vừa đến gần, một hắc ảnh nhảy vọt lên từ dưới hố, một đường huyết quang dùng tốc độ nhanh tới mức cực hạn chém thẳng xuống đầu hắn.

“Không thể nào!!!” Trần Đông hô lên một tiếng ghen ngáo, vội văng vung cây lang nha bổng trong tay lên đỡ lấy đường huyết quang.

“Cái quái gì thế này, ta rõ ràng đã đánh hắn trọng thương rồi cơ mà!!” Trần Đông không thể tin vào mắt mình, trước mặt hắn lúc này đang là Từ Phong, máu me bê bết dính khắp người, quần áo tả tơi hoa lá như ăn mỳ, nhưng tuyệt nhiên không có một vết thương nào trên da thịt của hắn cả, hai tay hắn đang nắm chặt thành cự kiếm huyết sắc chém xuống. Truy Hồn Huyết Kiếm bỏ xuống, sức nặng của Thiên giai Huyền khí cùng lực lượng của Từ Phong cộng dồn vào nhau cùng một lúc khiến Trần Đông trong lúc bất ngờ không thể chống đỡ nổi, để hắn phải chống một gỏi xuống mặt đất mới giữ vững được cơ thể.

Y Mộng Lăng xuất hiện đột ngột trên không trung ngay bên cạnh Tử Phong, chiếc quạt mà hắn vẫn dùng để phe phẩy nay đã biến thành một chiếc thiết phiến màu trắng, nhanh như chớp chém xuống cánh tay đang cầm kiếm của Tử Phong.

Bỗng một bàn tay không biết từ đâu xuất hiện bắt lấy thiết phiến sắc bén của Y Mộng Lăng giống như bắt lấy một chiếc lá, lưỡi thiết phiến sắc bén không thể để lại một vết trầy xước trên bàn tay đó. “Cái gì????” Y Mộng Lăng kinh hồ, sau đó thì một cánh tay khác xuất hiện, trực tiếp đâm văng hắn ra ngoài, lực đạo mạnh tới mức có thể nghe thấy tiếng không khí bị xé rách tạo ra một tiếng nổ nhỏ.

Trần Đông ở bên dưới chứng kiến tất cả, sắc mặt ngay lập tức biến sắc, Truy Hồn Huyết Kiếm được nhắc lên, nhưng ngay sau đó, là vô số nắm đấm hướng mặt hắn đánh tới như vũ bão. Vung lên cây lang nha bổng trên tay, hắn chặt vật đỡ lấy những nắm đấm cuồng bạo đang điên cuồng đánh tới. Một đôi mắt đen kịt căng thẳng chặt những đường tơ máu đang tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ yếu ớt chợt xuất hiện trong tầm mắt Trần Đông, sau đó thì.....

“Bốp!! Rắc!!”

Một tiếng kêu giòn tan vang lên, Trần Đông và người bắn ngược ra sau, quai hàm biến dạng, hiển nhiên là phần xương ở đó đã vỡ vụn, một vòi máu tươi phun ra trên đường bay của hắn.

Tiến hóa huyết mạch, đó là khi Tử Phong dần dần từ bỏ phần con người của mình, để cho hệ thống cái tạo bản thân hắn trở thành Thiên Ma, thông thường mà nói thì quá trình này khiến thần trí của hắn rất khó để tỉnh táo. Thế nhưng lúc này hắn lại không như vậy, mặc dù cảm giác khô nóng trong người khiến hắn trở nên khát máu điên cuồng khó kiềm chế lại được, nhưng thần trí hắn vẫn giữ được một chút thanh tỉnh, hai quyền đâm bay hai Vương cấp cường giả, hắn chợt nhận ra một điều kì lạ.

Hai cánh tay của hắn vẫn nắm chặt Truy Hồn Huyết Kiếm từ đầu tới giờ, vậy làm thế nào mà hắn chặn được đòn đánh của Y Mộng Lăng, đâm văng hắn ta, rồi ở đâu ra những đường quyền đầy uy lực có thể đánh vỡ quai hàm Trần Đông? Cố gắng làm cho đầu óc thanh tỉnh, Tử Phong chợt thấy ở ngay bên cạnh đó, chỉ cách có vài mét là một ngôi nhà có cửa sổ đang được mở ra, bên trong đó là một mặt gương đồng sáng bóng đang phản chiếu hình ảnh của hắn.

Tử Phong có thể nhìn thấy bản thân mình lúc này, một con quái vật theo đúng nghĩa, y phục ở phần thân trên của hắn đang bốc cháy bởi một ngọn lửa màu trắng, cơ thể hắn bị bao phủ bởi một lớp giáp cốt giống như cánh tay trái của hắn, ở trên là những đường phủ vân ngoạn mục. Không chỉ cơ thể hắn, đến cả cánh tay phải của hắn cũng đã được bao phủ bởi lớp giáp cốt màu trắng đó, thảo nào hắn có thể cảm nhận được lực lượng tăng lên một cách chóng mặt. Nhưng đó không phải là tất cả, chỉ thấy từ trên vai của hắn, mọc ra bốn cánh tay không khác gì so với hai cánh tay bình thường của hắn, cũng được bọc giáp, cũng cơ bắp cuộn cuộn, cũng năm móng vuốt sắc như thép.

Khuôn mặt hắn vẫn được che dấu bởi chiếc mặt nạ, nhưng mắt của hắn, cả hai đều đã biến thành màu đen hoàn toàn, lúc này đang được bao phủ bởi những mạch máu màu đỏ phát sáng, chính là hiệu ứng của *Thiên Ma Nhân*. Nhìn hình ảnh của mình trong gương, Tử Phong tròn tròn mắt, miệng thì thào: “Ta.....đã trở thành thứ gì thế này.....”

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 15

Nhanh nhẹn: 36335 (+14534)

Thể lực: 31716 (+12686) (+15858) (+15858)

Lực lượng: 35754 (+14301) (+17877) (+17877)

Tinh thần: 17827 (+7130)

Linh lực: 10221 (+4088)

-Trạng thái: Song trọng Đột phá cực hạn, Thiên Ma Hóa Thân.

Bản dạng đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Huyết chiến!

“Thì ra đây chính là cái thứ gọi là hình thái chiến đấu của Thiên Ma, thật là.....thú vị!” Tử Phong nở một nụ cười có chút điên cuồng, kẻ cứ động một chút máy cánh tay.....mới mọc ra, cảm giác thật kì lạ, hắn không biết phải diễn tả ra sao nữa, đương nhiên là không giống với bình thường với chỉ hai cánh tay rồi, nhưng hắn không quan tâm lắm, hắn chỉ biết rằng, những cánh tay này đều hoạt động hoàn hảo theo mệnh lệnh của hắn, thế là đủ.

“Vút!”

Y Mộng Lăng cùng Trần Đông lúc này đã trở lại, Y Mộng Lăng thì không vấn đề gì lắm ngoại trừ quần áo có chút xộc xệch, nhưng Trần Đông thì một miệng máu me bết bết, loáng thoáng có thể thấy hắn đã mất mấy chiếc răng.

“Người là cái thứ quái quỷ gì thế hả?” Y Mộng Lăng có chút kinh hãi quát hỏi.

Trần Đông không nói gì nhưng nét mặt chứng tỏ trong mắt hắn thì lại không giấu diếm được.

“Khắc khắc khắc....” Tử Phong cười dưới đất quăng mà không trả lời, con người luôn như vậy, đứng trước những thứ xa lạ mà không có đáp án thường trở nên sợ hãi, tâm linh của một con người thật là yếu ớt mà. Không biết có phải là do sau khi tiến hóa, Tử Phong không còn là con người, hay là do suy nghĩ của hắn khác với những nhân loại thông thường khác, nhưng những suy nghĩ của hắn lúc này lại có cảm giác giống như hắn đang đánh úp con người nói chung thông qua một góc nhìn khác. Không ai biết câu trả lời cho điều đó, Tử Phong cũng vậy, nhưng hắn bây giờ chỉ quan tâm tới một thứ, đó là phát tiết lực lượng đang tuôn trào trong cơ thể hắn.

Rống lên một tiếng như đã thú, thân hình Tử Phong chớp động, *Thuần bộ* được triển khai, cả người hắn giống như lưu tinh lao thẳng tới Trần Đông. Hai tay nắm lấy Truy Hồn Huyết Kiếm, hắn dùng hết sức vung mạnh lưỡi kiếm nặng hơn hai vạn cân về phía trước. Trần Đông tuy bị thương, nhưng nó cũng chẳng phải là thương thế quá nặng, tốc độ của Tử Phong không thay đổi gì so với lúc trước, hắn có thể dễ dàng bắt được chuyển động của Tử Phong.

Chỉ thấy Trần Đông vung cây lang nha bổng trên tay đỡ lấy Truy Hồn Huyết Kiếm, dường như chỉ đợi có như vậy, Tử Phong trong nháy mắt xoay kiếm, thay vì để mặt kiếm va chạm với thanh lang nha bổng, hắn để lưỡi kiếm trực tiếp chém trúng.

“Keng!”

Một tiếng kim loại danh thép vang lên, Truy Hồn Huyền Kiếm dưới lực lượng kinh khủng của Từ Phong trong hình dạng Thiên Ma không gấp mấy khó khăn, trực tiếp chẻ đôi cây lang nha bổng trên tay Trần Đông, biến nó thành hai mảnh phế liệu không hơn không kém.

Con người của Trần Đông không khỏi co rút lại, thanh lang nha bổng hần dùng nào có phải là phẩm vật, nó là một thanh Địa giai trung phẩm Huyền khí hàng thật giá thật, được thành chủ đại nhân ban thưởng năm xưa, đã cùng hần trải qua biết bao nhiêu là trận chiến, gần như không bao giờ gặp trở ngại trước bất kì vũ khí nào của kẻ địch, nay không ngờ nó lại giống như là khúc củi mục dưới thanh cự kiếm huyết sắc kia chứ không phải là Huyền khí cao giai nữa, bảo sao hần lại ngạc nhiên.

Không có thời giờ để cho Trần Đông kinh ngạc, Từ Phong lúc này nào chỉ có mỗi hai cánh tay, ngay sau khi chém cây lang nha bổng thành hai đoạn, lập tức sau đó là bốn nắm tay xuất hiện trước mặt hần. Không kịp phản ứng, Trần Đông chỉ có thể trở mặt nhìn bốn nắm đấm càng ngày càng to đang tiến sát mặt mình. Những tướng Trần Đông sẽ tiếp tục ăn thêm vài đấm nữa, tiếng của Y Mộng Lăng liền vang lên.

“Dừng hòng!!”

Bỗng có hai vật thể xoay tròn giống như chiếc đĩa đang lăn lta sáng màu bạc lao tới, đập mạnh vào hai cánh tay của Từ Phong khiến nó đi chệch hướng, đồng thời cùng một lúc, Y Mộng Lăng xuất hiện ở ngay bên cạnh Trần Đông, hai tay là hai chiếc thiết phiến, hoàn hảo chặn đứng thế công của Từ Phong.

Lỡ mất thời cơ tấn công, hay nói đúng hơn là Y Mộng Lăng can thiệp quá mức xáo diệu, Từ Phong buộc phải lui về sau, bởi vì lúc này hần đang không hề có năng lực phòng thủ, mặc dù cơ thể cũng được bao phủ bởi giáp cốt, nhưng hần không biết lớp giáp cốt này có lực phòng thủ ra sao, tốt nhất là không nên đánh bạc.

Nhảy ngược về sau, Từ Phong vững vàng đáp xuống đất, hần liếc nhìn Truy Hồn Huyền Kiếm trên tay, không thể phủ nhận rằng uy lực của thanh Huyền khí này vô cùng lớn, nhưng mà hần cứ cảm thấy.....không được ổn cho lắm. Vung vẩy thanh cự kiếm này khiến hần rất khó để điều khiển bốn cánh tay mới có được một cách thuận lợi, đòn tấn công liên hoàn vừa rồi chính là minh chứng rõ ràng nhất suy đoán của hần. Mặc dù những hành động vừa rồi của hần trông có vẻ vô cùng trơn tru mượt mà, nhưng trên thực tế, nếu không phải vì mất một phần lực lượng để điều khiển Truy Hồn Huyền Kiếm, hần đã có thể ra quyền nhanh hơn nữa rồi. Thế giới này là một thế giới phi khoa học đối với một người tới từ Địa Cầu như hần, nhưng một số quy tắc vật lí bình thường thì vẫn hoạt động, quán tính chính là thứ đã khiến hành động của hần bị kim hãm đáng kể, phải biết hai vạn cân không phải là dễ điều khiển a.

Từ Phong hần không quá thông minh, nhưng có một thứ mà hần rất giỏi, đó là thích nghi và ứng biến. Ném Truy Hồn Huyền Kiếm vào trong không gian giới chỉ, Từ Phong nắm chặt sáu bàn tay lại, cảm giác lực lượng cuộn cuộn đang cháy lên trong mỗi cánh tay, hần tung người lao tới Y Mộng Lăng lúc này đang đứng bên cạnh Trần Đông.

Nói thì chậm mà trên thực tế chỉ mới có vài giây trôi qua, Y Mộng Lăng vừa thành công đánh lui Từ Phong, còn chưa kịp làm ra hành động tiếp theo, đã thấy Từ Phong cắt thanh cự kiếm huyết sắc đi, lao như tên bắn về phía mình, sau đó là ngập trời quyền ảnh đánh tới.

“Keng!! Keng!! Keng!!”

Nắm đấm của Từ Phong và chạm với thiết phiến Y Mộng Lăng phát ra những tiếng leng keng như kim loại đập vào nhau. Hầy thử tưởng tượng một người đầu vô sáu người là như thế nào, tình cảnh của Y Mộng Lăng lúc này chính là như thế, hần chỉ là con người, dù có là cường giả Vương cấp thì chung quy cũng chỉ có thể có hai cánh tay, tốc độ hần có nhanh hơn Từ Phong thì cũng khó có thể đỡ được với sáu nắm đấm đang tạo thành một cơn mưa quyền đầu trút xuống đầu hần được.

Y Mộng Lăng lấy hết sức bình sinh vung lên thiết phiến để lấy từng cú đấm của Từ Phong, vừa đủ để có thể phòng thủ, nhưng phản công thì không thể nào, cảm giác bị đè ép khiến trong lồng ngực hần nghẹn một bầu tức khí. Từ Phong thì ngược lại, hần chưa bao giờ cảm thấy thông khoái như lúc này, trước nay hần không thích làm sự sử dụng sức mạnh cơ bắp một cách thuần túy như thế này, nhưng không thể phủ nhận rằng, đây mới là cách chiến đấu chân chính của Thiên Ma nhất tộc, hần đã từng là con người, nhưng đó chỉ là quá khứ, giờ hần là một Thiên Ma, hần cần phải thích nghi.

Từ lúc Từ Phong lui lại, sau đó lao tới tấn công, tới lúc hần dè ẹp Y Mộng Lăng không thể hoàn thủ, tất cả chỉ diễn ra trong vòng hai giây, dù biết chiến đấu ở cấp bậc Vương cấp vô giả kinh khủng ra sao. Trần Đông sau mấy giây ngỡ ngàng, lúc này đã tỉnh táo lại, nhìn thấy Từ Phong không ngờ lại từ bỏ không sử dụng thanh cự kiếm lợi hại của mình, hần không khỏi hưng phấn.

Cây lang nha bổng tuy bị chém làm hai nửa, nhưng không thể phủ nhận nguyên liệu tạo ra nó vẫn là nguyên liệu đỉnh cấp, độ cứng rắn là vô cùng cao, Trần Đông hai tay cầm hai phần của cây lang nha bổng, dùng chúng như là hai cây còn, đánh về phía Từ Phong hồng giải vây cho Y Mộng Lăng.

“Chính là lúc này!!”

Từ Phong lúc này chợt ngừng việc tấn công Y Mộng Lăng lại, sau đó không hề báo trước mà chuyển mục tiêu qua Trần Đông. Đang trong đà tiến công, Trần Đông không thể ngờ được Từ Phong lại có thể hành động như vậy, trước khi hần kịp phản ứng lại,.....

Từ Phong tay trái tung ra một quyền, theo sau đó là hai cánh tay còn lại phía bên trái cũng tung quyền, ba nắm đấm của hần trước sự kinh ngạc của Trần Đông, trực tiếp nện lên ngực hần.

“Bình!!”

Ngực Trần Đông lõm vào, cả người hần hóa thành một hắc ảnh bay về đằng sau như một mũi tên, trực tiếp đâm xuyên qua mấy bức tường, phá hủy mọi thứ trên đường bay của mình. *Song trọng Dot phá cực hạn* của *Thiên Ma Hóa Thân* tăng lực lượng của Từ Phong lên tới mức còn vượt lên trên cả Y Mộng Lăng, mỗi cánh tay của hần đều có thể tạo ra lực lượng tương đương với chỉ số đó, ba cánh tay cùng xuất chiêu một lúc, làm sao Trần Đông có thể chịu được cơ chừ.

Trần Đông chưa chết, Từ Phong có thể khẳng định như vậy, bởi vì hần chưa nhận được kinh nghiệm cùng điểm tích lũy, nhưng đó không phải là thứ hần quan tâm lúc này, ít nhất hần đã loại khỏi vòng chiến một người, *Song trọng Dot phá cực hạn* sắp hết hiệu lực, đến lúc đó hần sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, chỉ số của hần có cao gấp mười lần hiện tại thì cũng vô dụng, hần cần phải hành động nhanh chóng.

Y Mộng Lăng đột ngột xuất hiện sau lưng hần, miệng thét lên: “Đi chết đi con quái vật khốn kiếp!!”, thiết phiến trong tay nhanh như chớp chém xuống cổ hần. Thiết phiến va chạm với lớp giáp cốt trên cổ Từ Phong đến tốc lửa, sau đó liền bị bật trở lại, cổ tay Y Mộng Lăng để rên giống như vừa chém vào một thứ cứng rắn. Từ Phong không phải là muốn thử nghiệm lớp giáp cốt, mà là hần không kịp phản ứng, rất may là lớp giáp cốt này quá mức nghịch thiên, đã cứu hần một bàn thua trông thấy.

Kể cả mất đầu Từ Phong cũng chưa chắc đã chết, bởi hiệu ứng của *Tái sinh siêu tốc* vẫn còn đó, trừ khi cả tim lẫn đầu đều bị phá hủy thì hần mới từ vong, nhưng như vậy đâu có nghĩa là hần sẽ cảm thấy ổn với việc bị chém đầu cơ chứ.

Ổn định thân hình, nghiền đòn Y Mộng Lăng là một cơn mưa quyền đầu như vũ bão, khiến hần không còn cách nào khác phải tập trung tinh thần đỡ đòn, mỗi cú đấm đều mang theo lực lượng mạnh mẽ khiến cánh tay của hần như muốn nứt cả xương ra. Hết lên một tiếng hắt ngược Từ Phong lại, Y Mộng Lăng nhảy ra sau ra tăng khoảng cách, linh lực trên người liền tuôn ra, thiết phiến trên tay hần sáng rực lên, tỏa ra thứ ánh sáng màu bạc chói mắt.

“Hàn Băng Tinh Phiến!!”

Y Mộng Lăng vung tay lên, hai chiếc thiết phiến phát sáng phóng thẳng tới Từ Phong với một tốc độ không tưởng, để lại một đường sáng bạc kéo dài ở đằng sau. Dừng hai tay bắt lấy hai chiếc thiết phiến, tưởng chừng với lớp giáp cốt vô kiên bất tời của mình, Từ Phong sẽ không khó khăn bắt được chúng.

“Rắc!!”

Ngay khi chạm vào hai chiếc thiết phiến, Từ Phong chỉ cảm thấy một cơn lạnh thấu xương xâm nhập vào hai bàn tay hần, trong nháy mắt đồng cứng bàn tay của hần lại, lực đạo mạnh mẽ của hai chiếc thiết phiến ngay lập tức phá vỡ hai bàn tay đã bị đồng cứng của hần một cách dễ dàng. Không dừng lại ở đó, hai chiếc thiết phiến tiếp tục phóng tới, trực tiếp chặt đứt hai cánh tay của hần tới tận gốc, nhưng không hề có máu tươi phun ra, bởi miệng vết thương đã trực tiếp đông cứng lại ngay lập tức rồi.

Lão đảo lại về sau, Từ Phong không ngờ chiêu thức này của Y Mộng Lăng lại lợi hại đến thế, đây là vũ kĩ, hay là bí pháp? Hần trước nay chiến đấu đều chớp nhoáng khiến đối phương khó có cơ hội sử dụng vũ kĩ, bản thân hần không sử dụng vũ kĩ chiến đấu nên không có cảm nhận được uy lực của chúng, tạo thành một tâm lí khinh địch, nghĩ rằng vũ kĩ chỉ là mấy thứ múa may hoa mỹ, và sự khinh địch đó đã phải trả giá bằng hai cánh tay của hần.

Rất may, hai cánh tay bị chặt đứt đó chỉ là hai cánh tay được mọc thêm ra của hần, không quá mức nghiêm trọng, vấn đề là *Song trọng Dot phá cực hạn* của hần sắp kết thúc, không ổn rồi!

Hai chiếc thiết phiến sau khi chém đứt hai cánh tay của Từ Phong, bay lên trời, vẽ thành một đường vòng cung đẹp mắt rồi quay trở lại tay Y Mộng Lăng, ngay lập tức linh lực hần lại tuôn ra, có vẻ như hần lại định sử dụng chiêu đó thêm lần nữa.

“Dừng tương chi nhìn người có vũ kĩ, Hư Thiểm!!”

Từ Phong lấy ra mấy viên Hồi Nguyên Đan cuối cùng, ném hết vào trong miệng nuốt xuống, bốn cánh tay chỉ về hướng Y Mộng Lăng, bàn tay nắm lại, ngón trở giờ lên. Linh lực bộc phát từ mấy viên Hồi Nguyên đan ngay lập tức được Từ Phong lấy hết, biến thành linh lực để hần phát động *Hư Thiểm*.

Bốn cánh tay, bốn lần *Hư Thiểm* cùng một lúc, mỗi chiêu ẩn chứa lượng linh lực bằng với hơn một nửa số linh lực mà Từ Phong có được, trong nháy mắt tạo thành bốn tia sáng màu đen bắn về phía Y Mộng Lăng.

Y Mộng Lăng cũng đã thi triển xong, *Hàn Băng Tinh Phiến* lại được tung ra, hai chiếc thiết phiến mang theo nhưng tia hàn khí lạnh thấu xương trực tiếp đón đỡ bốn tia *Hư Thiểm* được bắn tới.

Thời gian giống như chợt dừng lại khi chiêu thức của hai người va chạm vào nhau, rồi sau đó.

“Chúa!!”

Từ Phong lúc này đã chứng minh, có được đan dược khôi phục linh lực trong lúc chiến đấu là một lợi thế. Hai tia *Hư Thiểm* bị chặn lại bởi hai chiếc thiết phiến, nhưng hai tia còn lại không có gì ngăn cản, trực tiếp xuyên qua lồng ngực của Y Mộng Lăng. Hai tia *Hư Thiểm* trực tiếp bỏ qua lớp hệ thể cương khí trên người Y Mộng Lăng, đục thủng hai cái lỗ to bằng miệng chén trên ngực hần, nhưng không xuyên qua tim, cả người hần chậm chậm ngã xuống đất.

Từ Phong cảm thấy choáng váng đầu óc, đó là triệu chứng đầu tiên cho thấy linh lực của hần đã gần cạn kiệt, cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, Từ Phong rống lên một tiếng, thân hình hần chớp động nhảy lên không trung, sau đó lao xuống chỗ Y Mộng Lăng vừa ngã xuống, hai cánh tay bên phải càng cứng, hai bàn tay nắm chặt lại, hần muốn tung ra đường quyền mạnh mẽ nhất để kết liễu Y Mộng Lăng.

Một bóng người không biết từ đâu ra chợt lao tới, lấy thân mình che chắn cho Y Mộng Lăng nằm dưới đất.

“Hần tôi đây từ lúc nào vậy?!!!” Hai mắt Từ Phong mờ to, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên mặt.

Trần Đông đứng quay lưng về phía Từ Phong, lồng ngực của hần lõm vào một hố sâu, thất khiếu hần chảy máu giàn gụa khiến cả khuôn mặt hần bê bết trông vô cùng thảm hại, lúc này hần đang nhìn Y Mộng Lăng, miệng mỉm cười: “Bảo năm qua

người đã cứu ta nhiều lần, bây giờ hãy để ta cứu người đi!!”

Sắc mặt Y Mộng Lăng chợt biến sắc, trên trán nổi lên gân xanh mà hét lên: “Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Hai nắm đấm của Từ Phong phản biệt tiếp xúc với đầu cứng lừng của Trần Đông cùng một lúc.....

“Bụp!”

Giống như có thứ gì đó vừa mới nổ tung, một tiếng nổ trầm đục vang lên, trong mắt Y Mộng Lăng không còn nhìn thấy gì khác ngoài một màu đỏ tươi tới chói mắt, sau đó là một thứ chất lỏng mang theo một cỗ mùi tanh tươi ập xuống người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lưỡng bại câu thương

Y Mộng Lăng tro mắt ra nhìn thân ảnh trước mắt lúc này chỉ còn lại phần thân dưới, toàn bộ phần thân phía trên đã nổ tung thành một con mưa máu đỏ ập xuống. Đến cả Từ Phong, là người đã tạo ra nó cũng không khỏi giật mình, lực lượng của Thiên Ma nhất tợ thật là kinh khủng, đến cả nhục thân của một Vương cấp cường giả cũng không thể chịu được lực lượng đó.

Nhưng không có thời gian để cho hắn trì hoãn, hắn vẫn chưa xong việc, vỏ già cánh giới càng minh thị sức sống của cơ thể càng cao, đứng nhìn Y Mộng Lăng có hai lỗ thủng trên ngực, chỉ cần cho hắn một chút thời gian là hắn có thể dư lực tái chiến, tuy không thể nào ở trạng thái đỉnh phong, nhưng *Song trọng Đột phá cực hạn* của Từ Phong không còn bao nhiêu thời gian nữa, đến lúc đó thì không biết ai chết vào tay ai đâu.

Mặc dù dùng lực lượng tuyệt luân đánh Trần Đông trở thành cám bã, nhưng lực phản chấn từ hệ thể cương khí của một Vương cấp nào có nhỏ, hai cánh tay của Từ Phong dù được bảo vệ bởi một lớp giáp cốt vô cùng cứng rắn cũng không chịu được mà té rần lên. Nhưng mà hắn không thể dừng lại, tàn thi của Trần Đông đổ xuống cũng là lúc Từ Phong hắn ra chiêu tiếp theo. Hai cánh tay phải của hắn bị tê cứng, nhưng hắn vẫn còn hai cánh tay bên trái, chỉ thấy hắn vận sức vào hai cánh tay trái, trùng người xuống, hai nắm đấm nhắm thẳng vào đầu Y Mộng Lăng.

“Ahhhhhhhhhhhhhhhh!!”

Hai mắt Y Mộng Lăng đỏ ngầu, hắn hét lên một tiếng, không biết lấy sức lực ở đâu ra bật người dậy, dùng một bên vai cứng rắn đỡ lấy quyền đầu của Từ Phong, cánh tay còn lại giờ lên, một chiếc thiết phiến được hắn nhấc trở về, trong nháy mắt liền tóa ra hàn khí bức người.

“Rắc!!”

Hai tiếng “rắc” khô khốc vang lên, một bên vai của Y Mộng Lăng dưới lớp hệ thể cương khí tránh được kết cục thật nát xương tan dưới quyền đầu của Từ Phong, kết quả là bị trật khớp xương, cùng lúc đó, chiếc thiết phiến của hắn đã được cường hóa bởi *Hàn Băng Tinh Phiến*, dùng một tốc độ cực nhanh lướt qua ngực Từ Phong. Lớp giáp cốt tưởng chừng như vô kien bất tói của Từ Phong dưới hiệu quả của *Hàn Băng Tinh Phiến* không khác gì một lớp thủy tinh mỏng, ngay lập tức vỡ vụn, lưới thiết phiến sắc bén đột phá qua lớp giáp cốt, để lại một vết rạch cắt ngang ngực Từ Phong, máu tươi phun ra ngoài một cách xối xả.

Cả hai người không hẹn mà cùng nhay lui về sau, Y Mộng Lăng dùng tay cứng rắn bẻ lại khớp xương của mình, đau tới mức khuôn mặt trắng bệch, sau đó nhấc nốt cây thiết phiến còn lại vào tay. Từ Phong không để ý tới vết thương ở ngực cho lắm, chẳng nãy thời thì chưa chết được, ngược lại nó lại giúp hắn kích hoạt được kĩ năng *Thị huyết*, mặc dù một chút chi số nhỏ nhoi đó không thấm vào đâu, nhưng chung quy thì hắn cũng không bị thương vô ích.

Linh lực của Từ Phong không còn nhiều, *Hư Thiểm* tuy mạnh nhưng không phải là thứ hắn có thể dùng lúc này, Y Mộng Lăng thì bị trọng thương, bất giác hai người lại trở về thế cân bằng về mặt sức mạnh.....nhưng có thật sự như vậy không?

Từ Phong là người hành động trước, linh lực của hắn còn ít, nhưng *Thuần bộ* không quá tiêu hao linh lực, vài bước nhảy, hắn bắt thành linh xuất hiện trước mặt Y Mộng Lăng, bốn nắm đấm điên cuồng đánh ra.

Không biết hai chiếc thiết phiến của Y Mộng Lăng là bảo vật ra sao, nhưng độ dai dẳng của nó phải gọi là tuyệt hảo, chỉ thấy hai chiếc thiết phiến bỗng hóa to, biến thành hai tấm chắn trước người hắn. Nắm đấm của Từ Phong điên cuồng nện lên trên trên hai tấm lá chắn đó, phát ra những tiếng leng keng giống như kim loại va chạm vào với nhau, thế cực nhất thời rơi vào trạng thái giằng co.

Càng đánh Từ Phong càng sốt ruột, hắn không còn nhiều thời gian nữa, cần phải kết thúc trận chiến trước khi hắn thoát lực nằm dưới đất như chó chết. Y Mộng Lăng ở bên đối diện cũng nào có dễ chịu gì, tuy nói hai tấm lá chắn tạm thời bảo vệ được hắn, nhưng lực dư chấn tạo ra cũng khiến hai tay hắn thương trên ngực lẫn vào máu liền ho.

Lại nói sự ứng biến là sở trường của Từ Phong, trong cái khó ló cái khôn, hắn chợt nảy ra một ý, *Hư Thiểm* chính là nền linh lực thành một khối cầu linh lực, sau đó dưới quỹ tích quỹ địa mà vận chuyển linh lực, tạo ra hiệu quả xuyên phá phòng ngự rồi bắn ra, nếu như hắn dùng lại ở bước nền linh lực, sau đó dùng chúng như là một đòn đánh cận chiến được cường hóa thì sao.

Nghĩ sao làm vậy, Từ Phong tận dụng lợi thế có chút nghịch thiên của mình, chỉ sử dụng ba cánh tay để tấn công, một cánh tay ngay lập tức tụ tập linh lực, với lượng linh lực ít ỏi còn lại của bản thân, sử dụng *Hư Thiểm* là không thể, nhưng bước nền linh lực lại không thành vấn đề. Chỉ thấy bàn tay hắn nhanh chóng tạo thành một khối cầu nhỏ bằng viên bi đang phát ra ánh sáng màu đen quỷ dị, rất nhanh khối cầu đó liền tan rã, hóa thành một luồng năng lượng màu đen bao bọc xung quanh cánh tay của hắn.

Cảm thấy khó có thể kiểm soát được linh lực đang được nện lại trên cánh tay của mình, Từ Phong rống lên một tiếng, cánh tay được cường hóa gĩa xuống. Nắm tay của hắn trực tiếp va chạm vào hai tấm chắn, một tiếng “bình” chói tai vang lên, sau đó là một tiếng “cách” nhẹ, hai tấm chắn chớp mắt xuất hiện vô số đường nứt, đang nhanh chóng lan tỏa ra khắp nơi. Từ Phong không dừng lại, hắn vẫn chưa sử dụng hết lực lượng của cánh tay được cường hóa, lại một lần nữa ra quyền, nắm đấm của hắn trực tiếp nện hai chiếc thiết phiến không lồ thành vô vụn mảnh vụn, bản thân cánh tay đó của hắn cũng không chịu được áp lực và lực phản chấn mà nổ tung thành từng mảnh thật vụn.

Nói thì chậm mà trên thực tế, mọi thứ chỉ diễn ra trong tích tắc, Y Mộng Lăng không kịp phản ứng lại, đến lúc hắn kịp nhận ra thì tất cả những gì hắn nhìn thấy là ba nắm đấm lón.

Từ Phong mất đi một cánh tay, nhưng hắn nào có quan tâm, lấy hết chút sức lực còn lại, hắn vung ba cánh tay còn lại của mình lên, nhắm tới Y Mộng Lăng, tung ra đòn đánh kết liễu của mình.

“Crắc!”

Tưởng chừng như Y Mộng Lăng sẽ mất mạng dưới quyền đầu của Từ Phong, nhưng mọi chuyện nào có thuận lợi được như thế, ngay lúc mấy nắm tay của hắn chạm vào hệ thể cương khí của Y Mộng Lăng, bắt chợt lớp giáp cốt của Từ Phong vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, cánh tay mọc thêm còn lại ở trên vai hắn cũng đồng dạng vô nát, lớp giáp cốt trên người hắn cũng chịu chung số phận. Phun ra một ngụm máu, Từ Phong cả người mềm nhũn ngã xuống đất, không thể động đậy dù chỉ một ngón tay, *Song trọng Đột phá cực hạn* đã hết hiệu lực!!

Bất ngờ với biến hóa trước mắt, nhưng là một vô giá đầy kinh nghiệm, Y Mộng Lăng rất nhanh lấy lại tinh thần, nhìn Từ Phong mềm yếu vô lực nằm dưới đất, hắn chỉ hận không được một cốc dấm chết Từ Phong trả thù cho chiến hữu Trần Đông của hắn. Nhưng lí thì cùng lòng trung thành của hắn với thành chủ đại nhân khiến hắn phải kìm hãm lòng hận thù của mình lại.

Há miệng thở dốc, Y Mộng Lăng lúc này mới ngớ người ra, nữ nhân đi cùng Từ Phong chỉ có tu vi Vương cấp cứu phẩm, về lí mà nói sao có thể là đối thủ của thành chủ đại nhân được cơ chứ, sao ngài ấy lại không tới đây từ ban đầu nhì, thế này có phải là hơi bị lâu quá hay không?

Dù gì thì mục tiêu đã bị vô hiệu hóa, nhiệm vụ của hắn đã xong, cố gắng nhịn đau, Y Mộng Lăng cúi người xuống, đang định giờ tay tóm lấy Từ Phong, bắt thành linh, một cỗ uy áp hủy thiên diệt địa ập xuống đầu hắn khiến hắn không chịu được phun ra một ngụm máu, cả người nằm sấp trên mặt đất không cử động được. Một thân ảnh bạch y lướt xuống chỗ Từ Phong đang nằm, nhắc bóng cả cơ thể hắn lên, sau đó trong nháy mắt bỏ chạy mất dạng.

Không lâu sau đó, một thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Y Mộng Lăng, hắn khó nhọc ngẩng đầu lên, miệng run rẩy nói: “Đại nhânthuộc hạ.... đã thất bại rồi, Trần Đông đã chết!”

Mạc Thương Lan không nói gì mà chỉ chấp tay sau lưng đứng đó, một bộ thâm bất khả trắc nhìn về phía Từ Phong vừa được mang đi, một hồi lâu sau mới nói:

“Ta đã biết, lần này chúng ta tính toán sai cả rồi, không thể trách người được, giờ thì, ta nghĩ nên lo cho thương thể của người trước.....”

Đó là nhưng từ cuối cùng Y Mộng Lăng nghe được, trước khi gục xuống đất và chìm vào hôn mê.....

Từ Phong bật ngồi dậy, cả người đầy mồ hôi, đưa mắt nhìn xung quanh, đây có vẻ như là một cái hang đá nào đó, đầu hắn lúc này đang đau như búa bổ, nhưng đó không là gì so với cơn đau đớn mà cơ thể hắn đang chịu. Trực tiếp không thêm quan tâm tới sự đau đớn của mình, hắn vội vàng tìm kiếm một thứ gì đó, chợt một thanh âm ôn nhu vang lên đằng sau hắn: “Chàng tỉnh rồi à?”

Mặc kệ cơ thể đau đớn, Từ Phong khó nhọc xoay người ra sau, chỉ để nhìn thấy người đã phát ra âm thanh đó, đáp vào mắt hắn là Hồ Phi Nguyệt đang yếu ớt dựa vào vách hang, khuôn mặt xinh đẹp lúc này trắng bệch không một chút máu, đôi môi đỏ tươi tái nhợt, khoe miệng đầy máu tươi vẫn còn chưa khô, bộ quần áo trắng tinh của nàng cũng dính đầy vết máu, với tình trạng của nàng hiện tại, không khó để đoán những vết máu đó là của ai.

Lấy hết sức đứng lên, Từ Phong lê từng bước tới bên cạnh Hồ Phi Nguyệt, hắn quý xuống, nhẹ nhàng giờ tay lên khẽ vuốt ve má nàng, miệng khẽ cười: “Thật sự thì, ta nợ nàng nhiều quá rồi...”

Nghe tiếng đầu ập mặt mình vào bàn tay thô ráp của hắn, Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng tức đầu: “Tất cả đều là ta tự nguyện, nợ nần cái gì chứ, chẳng nên lo cho thương thể của bản thân trước đi đã.”

Từ Phong chỉ mỉm cười mà không nói gì, ngồi bên cạnh nàng, trong đầu hắn thầm lướt qua cửa hàng hỏi đáp của Hệ thống.

“Tiêu hao 4 vạn điểm tích lũy, nhận được Bát phẩm Long Huyết Dịch Cốt Đan một khóa!”

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên, xuất hiện trong tay Từ Phong là một viên đan được nhỏ xiú bằng đầu ngón tay, tỏa ra mùi thảo dược nồng đậm kan rộng khắp cả hang, thấp thoáng còn có thể ngửi thấy một chút mùi tanh. Long Huyết Dịch

Cốt Đan, bát phẩm đan được, tương truyền sử dụng máu của giao long vạn năm cùng với vài được liệu trân quý làm chủ được, luyện chế vô cùng khó khăn, bát giai luyện đan sư gặp nó chỉ có nước xin hàng, chỉ có cửu giai luyện đan sư trong truyền thuyết mới có thể luyện chế ra, mà cả hai cấp bậc đan sư này, mấy ngàn năm qua không có xuất hiện trên đại lục rồi.

Luyện chế khó khăn, nhưng so với công hiệu của nó thì hoàn toàn xứng đáng với công sức bỏ ra, Long Huyết Dịch Cốt Đan mặc dù chỉ là bát phẩm đan được có năng lực chữa thương, nhưng xét theo một góc độ nào đó thì đến cả thập phẩm đan được cũng không bằng được nó, đó chính là ngoại trừ trị liệu thương thế, Long Huyết Dịch Cốt Đan còn bổ sung tinh huyết cho người sử dụng.

Phái biệt tinh huyết của võ giả khi bị hao tổn thì vô cùng khó khăn để có thể khôi phục, mà tinh huyết thì liên quan trực tiếp tới tuổi thọ của võ giả, có thể nói là dùng bao nhiêu hết bấy nhiêu, thế là đủ biết hiệu quả bổ sung tinh huyết của Long Huyết Dịch Cốt Đan quan trọng ra sao.

Nhìn viên đan được nhỏ xiu trong tay, Từ Phong không chút đau lòng, 4 vạn điểm tích lũy mà thôi, kiếm lại là được, cái hấn quan tâm là hiệu dụng của nó. Từ Phong quay sang bên cạnh, thấy Hồ Phi Nguyệt cũng đang chăm chú nhìn vào viên đan được. Hấn mỉm cười, nắm lấy tay Hồ Phi Nguyệt, đặt viên bát phẩm đan được có đi cả đại lục cũng chưa chắc có thể tìm thấy vào tay nàng, miệng nói: “Ấn thứ này vào!”

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Dưỡng thương

Hồ Phi Nguyệt nghỉ hoặc nhìn được hoàn đang tỏa ra mùi thảo được nồng đậm, không khỏi buột miệng: “Cái gì vậy?”

“Xuân được!!” Từ Phong trả lời với một khuôn mặt lạnh te.

Mặc dù bị thương yếu ớt không chịu nổi, Hồ Phi Nguyệt cũng không nhận được mà phì cười, sau đó thì híp mắt lại, khuôn mặt đi sát vào tai hấn mà thì thào: “Chàng biết đó, chàng không cần dùng xuân được với ta đâu, người ta đâu có từ chối chàng chứ, cơ mà.....nếu như chàng dám.”

Khế rùng mình một cái, Từ Phong thăm mắng hồ ly tinh dụ người, cơ mà nghĩ lại thì nàng đúng thật là hồ ly tinh, và hiện tại đang dụ dỗ hấn, chắc thật là đau đầu mà. Bỏ đi mấy suy nghĩ linh tinh, hấn chậm rãi nói: “Bát phẩm đan được.”

Hai mắt Hồ Phi Nguyệt chợt mở to, không khó để có thể nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt nàng, mồm mê viên đan được nhỏ xiu trong tay, nàng lắp bắp: “Bát phẩm đan được?!!! Thật ư, thứ này đã biến mất khỏi đại lục từ bao giờ rồi, làm thế nào mà chàng có được nó?”

“Mấy thứ đó không quan trọng, quan trọng là nàng nên ăn nó vào đi. Đây là bát phẩm đan được Long Huyết Dịch Cốt Đan, tuy không phải là xuân được, nhưng có công hiệu chữa trị thương thế và khôi phục tinh huyết, hiệu quả ra sao thì chắc ta cũng không cần nói nìh, bát phẩm đan được khẳng định không quá tồi.”

Hồ Phi Nguyệt chớp chớp đôi mắt của mình nhìn chăm chăm viên đan được trên tay, chợt hỏi: “Chàng có mấy viên Long Huyết Dịch Cốt Đan?”

“Nàng nghĩ bát phẩm đan được là củ cải trắng muốn là có à, ta chỉ có một viên mà thôi!” Từ Phong cười khổ, có một câu hấn cũng chỉ nghĩ thăm mà không nói ra, nàng ấy mà biết ta đến cả thập phẩm đan được cũng lòi ra nuốt thì không biết sẽ phản ứng ra sao nìh.

Chợt thấy Hồ Phi Nguyệt lắc lắc đầu, đem viên Long Huyết Dịch Cốt Đan bỏ vào tay Từ Phong, miệng nói: “Vậy thì chàng mau sử dụng nó đi, chàng mới là người cần khôi phục tinh huyết chứ không phải ta, tuổi thọ của chàng không còn bao nhiêu đâu, và lại còn thương thế của chàng nữa.....”

Từ Phong không nói gì, hấn bỏ viên thuốc vào miệng mình, sau đó dưới sự abats ngỡ của Hồ Phi Nguyệt, nghiêng người đè nàng xuống, miệng hôn lên môi nàng, đầu lười như linh xà tách nhẹ hai hàm răng nàng ra, luồn viên đan được sang mồm cho nàng, bàn tay nhẹ nhàng ấn vào họng nàng khiến Hồ Phi Nguyệt không tự chủ được mà nuốt viên đan được xuống.

Nếu là lúc bình thường thì Từ Phong chắc chắn sẽ chiếm thêm chút tiện nghi nữa, nhưng không phải là lúc này. Hai cặp môi rời nhau, Từ Phong nhìn khuôn mặt đang đỏ hồng vô cùng kiểu điểm trước mặt mà cười nhẹ: “Nàng quên rằng ta chỉ cần có đủ linh lực thì thương thế kiểu gì cũng sẽ khỏi hết à, với cả nàng nhìn lại tu vi của ta đi, vấn đề tuổi thọ đã tạm thời được giải quyết rồi.”

Kiểm tra một chút, Hồ Phi Nguyệt kinh ngạc mà nhìn Từ Phong: “Chàng đạt tới Tướng cấp từ bao giờ vậy?”

“Giờ không phải là lúc để nói về mấy thứ đó, mau chóng vận công luyện hóa được lực đi!”

Nghe Từ Phong nói, nàng mới chợt để ý tới cảm giác nóng nóng ở bụng mình, đang dần dần lan ra tứ chi bách hại, vội vàng ngồi dậy vận chuyển linh lực, chậm rãi luyện hóa được lực, sử dụng chúng để tắm bổ bản thân.

Bát phẩm đan được hiệu quả thật là kinh người, chỉ thấy chưa đầy một phút, sắc mặt của Hồ Phi Nguyệt đã hồng hào lên thấy rõ, hơi thở cũng trở nên vững vàng. Sau khi đảm bảo là không có chuyện gì bất thường xảy ra, Từ Phong mới thờ phào một tiếng, vô cùng mệt nhọc mà nằm xuống, nền đất lạnh lẽo giúp đầu óc hấn thanh tỉnh hơn đôi chút.

Song trọng Đột phá cực hạn không chỉ khiến cơ thể hấn nhận thương tổn gấp đôi so với *Đột phá cực hạn* thông thường, nó còn khiến Từ Phong rơi vào trạng thái suy yếu một khoảng thời gian sau khi sử dụng, hiện tại Từ Phong cũng chỉ có thể chờ đến lúc trạng thái suy yếu hết hiệu lực, sau đó thì bắt đầu tu luyện, khôi phục linh lực cùng chữa trị thương thế. Hồ Phi Nguyệt đang hấp thu được lực, đoán chừng sẽ không tỉnh lại nhanh chóng, không có gì làm, hấn quyết định kiểm tra một chút thông số của bản thân.

Tinh thần hấn nhanh chóng đi vào không gian của Hệ thống, hấn bắt ngờ nhìn xung quanh một lượt, đây có đúng là không gian của Hệ thống không vậy, chỉ thấy xung quanh hấn là một đại thảo nguyên cỏ xanh rộng bát ngát, phía xa xa có thể thấy thấp thoáng những rừng cây xanh mượt, trên đầu hấn là những tia nắng mặt trời dịu nhẹ, khung cảnh ở đây giống như trong mơ vậy.

Khế động ý niệm, may quá, những chức năng của hệ thống vẫn hoạt động bình thường, Từ Phong liền trực tiếp bỏ qua những biến hóa của không gian trong hệ thống, cái gì không có câu trả lời thì tốt nhất là không nên quan tâm.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 15

Nhanh nhẹn: 39335

Thể lực: 33716 (+16858)

Lực lượng: 38754 (+19877)

Tinh thần: 19827

Linh lực: 13221

Trạng thái: Huyết mạch Thiên Ma, Suy yếu (Song trọng Đột phá cực hạn).

Từ Phong nhìn một chút chỉ số của bản thân mình sau khi đột phá lên tới level 15, cũng tương đương với Tướng cấp nhất phẩm võ giả, mọi chỉ số của hấn tăng vọt một cách đáng kể, ít nhất cũng phải gấp đôi so với lúc hấn ở Sư cấp cực phẩm, mặc dù chỉ số vẫn kém so với Vương cấp nhất phẩm, nhưng cũng không còn quá xa. Phái biệt hấn sở hữu vô số kĩ năng có hiệu quả tăng chỉ số a, ít nhất không như trước kia, có dùng hết tất cả kĩ năng cũng không chạm được vào chéo áo của đối thủ Vương cấp.

Có vẻ như cái huyết mạch Thiên Ma kia chính là thứ khiến hai chỉ số thể lực và lực lượng của hấn nhận được một lượng cộng thêm bằng với một nửa chỉ số cơ bản của hấn. Xem ra Thiên Ma nhất tộc có năng lực xuất chúng đối với lực lượng của cơ thể, cơ mà điều đó không quan trọng, chỉ cần là tăng lên thực lực thì tất cả đều ổn đối với Từ Phong.

Hấn liền tục tấn cấp, hiện tại đang có tới 4 điểm tiến hóa tự do đang chờ hấn phân phối, đúng lúc hấn đang định tính toán xem nên tiến hóa kĩ năng nào, thì bất chợt nhìn thấy ở nhánh kĩ năng chủng tộc có thêm mấy dòng chữ.

-*Huyết mạch Thiên Ma* (bị động): Tăng 50% thể lực, lực lượng

-*Thiên Ma Hóa Thân* (chủ động): Hóa thân thành trạng thái chiến đấu của Thiên Ma nhất tộc, gấp đôi chỉ số cộng thêm từ *Huyết mạch Thiên Ma*.

Hình thái chiến đấu sở hữu sáu cánh tay, cơ thể được bọc giáp cốt tăng cường phòng thủ, *Thiên Ma Nhân* được tự động kích hoạt, giảm hiệu lực của công kích tinh thần cấp cao, vô hiệu hóa hoàn toàn tinh thần công kích từ dưới Tôn cấp.

Thì ra đây là thứ đã biến Từ Phong thành hình dạng kì dị lúc chiến đấu ban này, mặc dù nhìn có hơi bị giống.....quái vật, nhưng không thể phủ nhận uy lực của *Thiên Ma Hóa Thân* là vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối có thể coi như là một bài tẩy để sử dụng lúc nguy cấp, giờ thì hấn cũng không còn khó hiểu tại sao Thiên Ma nhất tộc năm xưa lại có thể suy chết nửa xâm chiếm toàn bộ đại lục rồi. Còn về vấn đề ngoại hình, quái vật thì quái vật, sau khi cảm nhận được uy lực của nó, quái vật thì quái vật, mạnh là được.

Nhưng mà lại có một vấn đề nảy sinh, từ kinh nghiệm thực chiến vừa rồi, ở dạng *Thiên Ma Hóa Thân* tuy mạnh mẽ, nhưng Từ Phong lại rất khó để sử dụng vũ khí trong lúc chiến đấu. Hấn có tận sáu cánh tay, với thanh Truy Hồn Huyết Kiếm mà hấn đang dùng, rất khó để tận dụng sáu cánh tay cùng thanh Thiên giai Huyền khí này một cách triệt để được, đối vũ khí thì hấn không cam lòng a, đã mất bao nhiêu công sức để có được Truy Hồn Huyết Kiếm, sao có thể nói bỏ là bỏ được.

Suy đi tính lại, hần đánh thở dài một cái, thời thì tìm kiếm một bộ quyền pháp để sử dụng vậy, cơ mà đi đâu tìm quyền pháp cho.....sáu cánh tay sử dụng đây. Nghĩ nhiều mà không có đáp án, hần quyết định không nghĩ nữa, cùng lắm thì hần tự mình tạo ra một bộ quyền pháp, phải biết khả năng cận chiến của hần cũng rất tốt a.

Không có bất kì một việc gì dễ làm, Tiêu Linh thì không biết đã biến đi cái xỏ nào rồi, Từ Phong quyết định không dùng mấy điểm tiến hóa tự do kia vội, cứ để đấy đã. Hần thoát ra khỏi không gian của hệ thống, Hồ Phi Nguyệt vẫn đang hấp thu được lực, nhất thời một cơn buồn ngủ kéo đến, chặc chặc, đúng là thời kì suy yếu, đến một cơn buồn ngủ cũng có thể làm cho hần, mà nghĩ lại thì, đã bao lâu mình không ngủ rồi nhỉ, đầu óc Từ Phong mơ màng trước khi dần dần chìm vào giấc ngủ.

“Hắt xì!!”

Hắt xì một cái, Từ Phong chẳng tỉnh dậy, quay sang bên cạnh thì thấy Hồ Phi Nguyệt đang ngồi đó nhìn mình, tay vẫn đang cầm cái đuôi mềm mại của chính mình. Nhìn lớp lông đuôi của nàng, hần ngay lập tức nhận ra thứ đã khiến hần hắt xì. Bóp bóp trán, Từ Phong rũ bỏ cơn ngái ngủ, bên tai đã nghe thấy giọng của Hồ Phi Nguyệt: “Chàng ngủ say thật đó, ta gọi mấy lần mà vẫn không thấy có phản ứng gì.”

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Hmm, khoảng 3 ngày.”

Xem ra lần này cơ thể của hần khôi phục chậm hơn bình thường, nhưng mà xét đến việc lần trước hần được Hồ Phi Nguyệt bổ sung linh lực, thì tốc độ khôi phục thể này cũng quá nhanh rồi. Mấy vết thương trên cơ thể hần mặc dù chưa khỏi, nhưng đã cầm máu từ lâu, Từ Phong liền ngồi dậy, Hồn Động Quyết vận chuyển, nhanh chóng hấp thu linh khí thiên địa, khôi phục linh lực, bắt đầu chữa thương.

Ngoại trừ bị suy yếu do tác dụng phụ của *Song trọng Đột phá cực hạn*, hần không bị thương nhiều lắm mặc dù đã chiến đấu hết sức thâm liệt, tất cả là nhờ lớp giáp cốt cứng rắn của hần đã phát huy tác dụng.

Mấy vết thương trên cơ thể hần lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy bắt đầu lành trở lại, chỉ trong mấy phút đã khôi phục hoàn toàn, hần tiếp tục tu luyện cho đến một canh giờ sau. Thở ra một ngụm trọc khí, hần kết thúc tu luyện, thấy Từ Phong mở mắt ra, Hồ Phi Nguyệt lúc này mới nói.

“Mặc dù đã nhìn thấy nhiều lần, nhưng tốc độ hồi phục của chàng thật sự là kinh thế hãi tục, chàng có chắc mình không phải là thượng cổ thần thú không thể?”

Từ Phong trợn mắt lên nhìn Hồ Phi Nguyệt, thượng cổ thần thú cái búa á, cơ mà hần còn chưa kịp phát tác, Hồ Phi Nguyệt đã đứng dậy, mấy vết máu lấm lem trên y phục đã biến mất từ bao giờ, khôi phục một thân bạch y thánh khiết không tí vết.

Những đường cong lồi lõm trên cơ thể nàng kết hợp với nhau bằng một tỉ lệ hoàn hảo, có thể dễ dàng trở thành dáng người đẹp nhất mà Từ Phong từng thấy, mấy thân tượng trên phẩm ảnh ở kiếp trước của Từ Phong xem ra còn kém nàng tới một vạn tám ngàn dặm.

“Nhìn nè!” Hồ Phi Nguyệt nói khi xoay người một vòng trước mặt Từ Phong.

Ban đầu hần không có nhận ra điều gì khác thường, nhưng khi nhìn xuống mông nàng.....e hèm, đúng hơn là nhìn vào mấy chiếc đuôi của nàng, hần chợt đếm được sáu cái đuôi, trước kia nàng chỉ có năm cái thôi mà, năm cái đuôi tu vi Vương cấp, sáu cái đuôi.....

“Nàng khôi phục tu vi tới Tôn cấp?” Từ Phong ngạc nhiên bật thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Trở về Hắc Thạch trấn

Hai ngày sau.

Từ Phong đứng trước cửa hang vươn vai một cái, vận vẹo người khiến từng khớp xương kêu lên rảng rắc, vẻ mặt sáng khoái, cơ mà quần áo trên người thì lại có chút không được lành lặn.

“Sáng khoái nhỉ?” tiếng của Hồ Phi Nguyệt vang lên sau lưng hần.

Chỉ thấy nàng lúc này cũng trong tình trạng quần áo xộc xệch, mặc dù không có rách nát tí toí như Từ Phong, nhưng có chút không chỉnh tề, khuôn mặt nàng đỏ ửng lên dưới ánh nắng khiến hần nhìn có chút thất thần.

Quái vật và yêu thú, á nhầm, có nam quả nữ ở cùng với nhau, quần áo không chỉnh tề, biểu cảm gương mặt có chút mập mờ, bất kì ai nhìn vào chỉ cần thoáng động não một chút là sẽ nghĩ tới một vài thứ không đáng cho trẻ em ngay lập tức. Nhưng mà đừng hiểu lầm hai người, bọn họ chỉ vừa mới tập luyện mà thôi.

Để làm quen với việc tăng lên cảnh giới một cách chóng mặt, mặc dù Từ Phong tự nhận việc tập luyện là không cần thiết, nhưng dưới sự thúc giục của Hồ Phi Nguyệt, hần quyết định tập luyện với nàng, cũng là để xem thử cực hạn của bản thân ra sao.

“Cũng không biết chúng tộc của chàng là cái thứ gì nữa, chiến lực cũng quá biến thái đi, tu vi Tướng cấp nhất phẩm mà có thể dễ Vương cấp nhị phẩm mà đánh.”

Không thèm quan tâm Hồ Phi Nguyệt đang đứng ở bên cạnh, Từ Phong cứ luôn bộ quần áo rách tả tơi trên người, lấy ra một bộ quần áo mới từ trong không gian giới chỉ để thay, cũng không phải là lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy cơ thể của Từ Phong. Phải biết ngày hôm qua khi hần ra suối tắm rửa, hồ ly này còn trực tiếp nhảy xuống tắm cùng, đối với hồ ly tinh này, hần đã hoàn toàn chịu thua rồi, ở đó mà đánh.

Vài lần chiến đấu với Hồ Phi Nguyệt, người đã khôi phục tu vi tới Tôn cấp từ phẩm nhỏ vào viên Long Huyết Dịch Cốt Đan, hần cũng đã quen thuộc với kì năng *Thiên Ma Hóa Thân*. Đương nhiên là dưới điều kiện Hồ Phi Nguyệt áp chế cảnh giới xuống Vương cấp nhất phẩm, chứ năng đề nguyên tu vi ở Tôn cấp, thôi nhẹ một cái là hần trở về với cát bụi rồi, ở đó mà đánh.

Cơ mà đứng như nàng nói, chiến lực của Từ Phong hiện tại hoàn toàn có thể so sánh với Vương cấp nhị phẩm, thậm chí nếu liều mạng thì đến Vương cấp tam phẩm hần cũng có thể chiến, đương nhiên thắng hay thua thì chỉ có trời mới biết. Tuy nhiên, cần có một vấn đề.....

“Chiến lực có thể so với Vương cấp nhị phẩm cũng không thể đảm bảo là ta có thể đối đầu và giết chết mục tiêu Vương cấp, suy cho cùng, chỉ có lực lượng và thể lực của ta là tương đương, chứ linh lực và tốc độ của ta còn kém xa, nếu đối phương không chọn cứng đối cứng mà du đầu thì ta chết chắc.” Từ Phong lắc đầu.

Quái đúng như vậy, hần có thể giết chết Trần Đông, thiếu chút nữa tiền bối Y Mộng Lăng đi gặp ông bà ông vải, nhưng như thế cũng không có nghĩa là hần mạnh hơn hai người bọn họ. Lí do chính mà hai người bọn họ thua, đó chính là thay vì du đầu lại chọn trực tiếp đối đầu với hần, nói đùa sao, cơ thể con người trừ khi được trang bị Huyền khí phòng thủ, rồi phải có cả Huyền khí cao giai dùng để tấn công thì mới có thể so sánh được với cơ thể Thiên Ma vốn công thủ toàn diện không khác gì với vũ khí hình người, hai người Y Mộng Lăng cùng Trần Đông chọn cứng đối cứng thì chả khác gì tự sát cả.

Suy đi tính lại, Từ Phong cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật rằng, mặc dù hần vượt qua đại cảnh giới, đạt tới Tướng cấp, nhưng gặp Vương cấp hần chỉ có thể bị động đối đầu chứ khó có thể chủ động tấn công, tất cả bởi vì tốc độ cùng linh lực hần vẫn chưa đủ cao. Nhưng xét đến việc hần mới đạt tới Tướng cấp mà đã có tiền vốn để đương đầu với Vương cấp, Từ Phong cũng đã tạm thời thấy thỏa mãn, dù gì thì hần cũng không thích làm việc mạo hiểm đánh vượt cấp, trừ khi bị cái hệ thống quái quỷ kia hành.

Nhìn mặt trời lấp ló sau tán cây ở trên cao, Từ Phong nhìn Hồ Phi Nguyệt rồi nhàn nhạt nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà!”

Ở giữa Lam Linh sơn mạch, Từ Phong hoàn toàn mù tịt về phương hướng, rốt cuộc lần phải báo Hồ Phi Nguyệt đưa mình trở về Thiên Ứng thành, sau đó mới theo đường cũ trở về Hắc Thạch trấn, từ đó mới về nhà ở Vĩnh Diệu thành. Từ lúc rời khỏi đó tới giờ đã mười mấy ngày, Từ Phong không khỏi thấy nhớ tiểu la lị Diệp Thủy Lan ở nhà, chắc, không biết tiểu nha đầu ăn uống ngủ nghỉ có ra hồn không nữa, không có mình ở cạnh hi vọng là con bé nghe lời không đi ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Từ Phong lại càng gấp rút muốn về nhà, nhưng mà hần cũng chưa gấp đến độ dùng *Thuần bộ* chạy về nhà, như vậy là quá.....phi phạm linh lực. Trên thực tế, Hồ Phi Nguyệt sau khi khôi phục tới Tôn cấp có thể phi hành tự do trên không trung, năng có thể mang hần bay một đường về Vĩnh Diệu thành một cách nhanh chóng. Nhưng hồ ly tinh thì vẫn là hồ ly tinh, năng ta chọn đi bộ cùng với Từ Phong, không phải là dưới dạng tiểu hồ ly, mà là dưới dạng con người, suốt dọc đường cứ áp sát vào, ôm lấy cánh tay của hần, bầu ngực đầy đặn cứ như vậy mà ép lên cánh tay hần, khiến Từ Phong nhiều lúc chỉ muốn nói điên “làm thế!” Hồ Phi Nguyệt ở giữa Lam Linh sơn mạch, nhưng mà hần vẫn nhận xuống được.

Hành trình vốn dài ba ngày đường, lấy tốc độ của Từ Phong có thể rút ngắn xuống một ngày, cuối cùng dưới sự quấy rối của Hồ Phi Nguyệt mà bị kéo dài tới bốn ngày, cũng may là Từ Phong hần hiện tại đã là Tướng cấp vô giai, với chỉ số tinh thần cao ngất ngưỡng của mình, mệt mỏi là thứ không tồn tại với hần, với Hồ Phi Nguyệt thì càng không.

“Tôi nơi rồi!!” Từ Phong giải trừ *Ngụy trang*, nhìn khung cảnh xung quanh rồi mở miệng nói.

Hồ Phi Nguyệt vẫn ôm chặt lấy cánh tay của hần, đưa mắt nhìn ngang ngó dọc một hồi ra về hiểu kì, sau đó mới nói: “Chàng sống ở cái nơi tào tàn này ư?”

“Đây là Hắc Thạch trấn, là một thị trấn thuộc về Vĩnh Diệu thành, nhà của ta ở trong Vĩnh Diệu thành!”

“Vậy chứ chúng ta tới đây để làm gì, sao không trực tiếp trở về nhà của chàng đi?” Hồ Phi Nguyệt lắc lắc cánh tay hần mà nói.

“Chỉ muốn xác nhận một thứ mà thôi.” Nói đoạn cất bước đi vào trong Hắc Thạch trấn, một đường thẳng tắp đi tới Dong bình công hội.

Sự xuất hiện của hai người rất thu hút sự chú ý của tất cả mọi người xung quanh, dân chúng bình thường thì cũng thôi, họ cũng khá là quen thuộc với tạo hình khác người của dong binh rồi, nhưng đám dong binh thì lại khác, đó không phải là thứ họ quan tâm. Hồ Phi Nguyệt dưới sự yêu cầu của Từ Phong, lúc biến ảo thành hình người đã đầu đi tai cùng dưới, trông nặng lúc này không khác gì so với người thường.

À không, trên thực tế, người thường còn xa mới bằng được nặng, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn, một bộ bạch y phát phơ bao bọc lấy cơ thể lồi lõm nóng bỏng, khuôn ngực cao vút, kiêu dũng vênh lên, vòng eo nhỏ nhắn thon thả, làn da trắng như mỡ đông, chỉ cần nhìn vào thôi là đã có thể cảm nhận được sự mềm mại của nó rồi, một mái tóc màu bạc rủ dài xuống, kết hợp với quần áo cùng làn da khiến không gian xung quanh sáng bừng lên, khuôn mặt nàng đẹp tới mức không ngờ bất nào có thể tả xiết, trên môi lúc nào cũng nở một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao ai nhìn vào cũng giống như bị mê hoặc. Nàng vừa giống như tiên tử hạ phàm, vừa giống như hồ ly tinh dụ người, cái khí chất lẫn lộn này càng khiến người khác kích thích khi nhìn vào.

Thế nhưng mà, cái thân ảnh đi bên cạnh nàng lại giống như trái ngược hoàn toàn với nàng. Thân hình cao lớn được che phủ bởi một bộ y phục đen tuyền từ đầu tới chân, ẩn sau y phục có thể thấy được một cơ thể cơ bắp cuộn cuộn tràn ngập lực bạo tạc. Mái tóc màu bạc của Từ Phong đã được hấn cắt ngắn, lúc này lại hơi dựng lên. Một chiếc mặt nạ được tạo hình giống như những chiếc nanh sắc nhọn bao phủ nửa dưới của khuôn mặt hấn, ở trên là một đôi mắt hoàn toàn đen kịt như màn đêm tối tăm, tác dụng phụ của việc hấn trở thành Thiên Ma hoàn toàn. Cả người hấn tỏa ra thứ khí tức lạnh lẽo dường như làm cho không khí xung quanh lạnh xuống vài độ, đôi mắt vô hồn khiến mọi người cảm thấy một tia nguy hiểm theo bản năng.

Cặp đôi đen-trắng này giống như hai thái cực đối lập với nhau, lúc này lại đang dính vào nhau, nữ tử đẹp tựa thiên tiên kia lại đang vô cùng hạnh phúc ôm lấy cánh tay của tên quái vật đứng bên cạnh.

“Đứng lại nào có em, có em xinh đẹp như vậy mà lại đi cùng với tên cốt đốt xấu xí thế kia mà không thấy khó chịu à? Hay là qua đây với đại ca ta nhé, ta đảm bảo sẽ phục vụ nàng sướng như tiên luôn, hề hề hề....”

Một giọng nói cọt nhà vang lên, xuất hiện chắn đường Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt là một đại hán cao lớn, thân trên để trần đầy những vết sẹo, khuôn mặt thì cười nham nhở, đang dùng ánh mắt dâm dăng mà quét qua quét lại trên ngực Hồ Phi Nguyệt, một bộ dáng thiếu chút nữa thì chảy nước dãi.

“Ha ha, đúng đó đúng đó, theo đại ca là ổn nhất, vui ban ngày, sướng ban đêm a hắc hắc...”

“Hay là cô nàng này thích sướng cả ngày lẫn đêm, thật là hư hỏng á, ha ha ha...”

Đứng sau đại hán kia là mấy tên có vẻ như là tiểu đệ của hấn, lúc này đang cười nói không kiêng kị gì cả, cũng trung ra một bộ mặt sắc lang điển hình. Hồ Phi Nguyệt trực tiếp coi bọn hấn như không khí, chỉ dùng một ánh mắt khiêu khích nhìn Từ Phong. Thở dài một tiếng, hấn nhìn xung quanh một chút, thấy vẻ kiêng dè của đám dong binh xung quanh, hấn chợt hiểu ra.

“Người có vẻ lạ mặt, là người nói tiếng ở đây sao?” Từ Phong nheo mắt hỏi

“Ta phi, tên thế quái nào tới đây vậy, không nghe tới thanh danh đại ca Trương Bưu của bọn ta hả, huynh ấy chính là cường giả Tướng cấp đỉnh phong đó, đến cả thủ lĩnh Huyền Lang dong binh đoàn còn phải khách khí với đại ca, người là cái thứ gì mà hỏi?” Một tên tiểu đệ khinh bỉ nói.

Từ Phong nhìn gương mặt dương dương tự đắc của Trương Bưu mà không khỏi buồn cười, đúng là ếch ngồi đáy giếng, chỉ đặt tới Tướng cấp mà đã làm như ta đây là bố thiên hạ, loại mặt hàng này cũng chỉ hoành hành ở trong địa phương như Hắc Thạch trấn được mà thôi.

“Người có biết trong mắt ta, Tướng cấp đỉnh phong là gì không?”

Trương Bưu cùng đám tiểu đệ nhìn nhau, sau đó phá lên cười. Hấn ta lau nước mắt: “Đương nhiên là cường giả rồi, trong mắt của một tên vô dụng chỉ được cái mã ngoài như mi thì chi đến thế thôi.”

Vì Từ Phong sử dụng *Liễm tức*, nên đám người bọn chúng không thể cảm nhận được tu vi chân thật của Từ Phong, mà có cảm nhận được thì chắc chúng cũng không quan tâm, dù gì thì hấn chỉ là một “Tướng cấp nhất phẩm” mà thôi.

“Ồ, có lẽ là vậy, nhân tiện ta hỏi một chút, bọn mi trước ghẹo nữ nhân cũng có nghề nhì, làm trò này lâu chưa?” Từ Phong cười nhạt nói.

“Ha, tên này cũng có con mắt nhìn người đó, lia từ không muốn khoe khoang, nhưng ta một thân bán lĩnh, ngự nữ không một vạn thì cũng tạm ngân người rồi, nhưng mà cực phẩm như cô em bên cạnh người thì là lần đầu tiên ta thấy đó khả khả!”

“Khặc khặc, đó là tất cả những gì ta muốn biết!” một tia sáng màu đỏ lóe lên, trên tay Từ Phong là một thanh cự kiếm màu đỏ đang tỏa ra mùi huyết tinh nồng đậm.

“Xoạt!!!”

Trương Bưu còn chưa kịp phản ứng, Từ Phong đã chém hấn thành hai mảnh, sau đó sử dụng *Thuần hộ* trong nháy mắt di chuyển tới bên cạnh ba tên tiểu đệ. Ba đường kiếm lóe lên, tốc độ của hấn cùng độ sắc bén của Thiên giai Huyền khí khiến cho đến lúc hấn trở về vị trí cũ, bốn người kia mới tõe máu ra, biến thành mấy mảnh thì thế ngã xuống đất, máu tươi chảy lênh láng khắp mặt đường.

Giống như không có chuyện gì xảy ra, Từ Phong vẩy máu trên Truy Hồn Huyền Kiếm đi, thứ máu như bản này không đáng để cho nó uống, hấn cắt nó vào trong không gian giới chi, điểm nhiên như không cùng Hồ Phi Nguyệt bước qua bãi máu dưới đất tiếp tục đi.

Đúng lúc này có người phát lên tiếng kinh hô: “Ta nhớ rồi, đó là Quý Âm Tu La!!!”

“Thật là hấn ư, ngoại hình hấn thay đổi nhiều quá khiến ta nhất thời không nhận ra.”

“Thay đổi cái rắm, hấn ta trước kia không để lộ tí da thịt nào ra ngoài, nay hấn chỉ bỏ mũ trùm đầu xuống với cả đeo mặt nạ nhỏ đi mà thôi, ta liếc một cái là nhận ra.”

Bỏ ngoài tai mấy lời bàn tán xung quanh, cái chết của mấy người Trương Bưu không làm ảnh hưởng tới tâm tình hai người, Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt tiếp tục cất bước, để lại đằng sau là một đồng máu thật lộn xộn

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Gia đình.....

Hồ Phi Nguyệt đứng ở bên ngoài Dong binh công hội, mặc dù vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng khiến cho đám dong binh xung quanh nhìn đến làc cả mắt, thậm chí cả nữ tử cũng không nhận được mà quay lại nhìn, nhưng không ai dám tiến tới trên ghẹo hay là dám nói dù chỉ một câu, mấy cái xác máu me bê bết của đám người Trương Bưu vẫn nằm ngoài kia giống như lời cảnh cáo đậm máu nhất cho những người có ý định khinh nhờn tiên tử rồi. Thử nghĩ mà xem, Tướng cấp đỉnh phong đến chết cũng không biết mình chết ra sao, còn ai ở cái Hắc Thạch trấn này dám làm gì nữa.

Nhìn thấy Từ Phong từ bên trong đi ra, Hồ Phi Nguyệt tiến tới, vô cùng tự nhiên ôm lấy cánh tay của hấn, miệng nói: “Thế nào rồi?”

Tập mãi cũng thành quen, đối với những cử chỉ thân mật của hồ ly tinh này Từ Phong cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ, hấn nhàn nhạt nói: “Bọn họ chưa trở về, cơ mà kệ đi, ta cũng chỉ giúp họ được đến vậy thôi, thoát được hay không là dựa vào bản lĩnh của họ.”

Lí do hấn đến Dong binh công hội không phải là vì nhận nhiệm vụ, hấn đã bốn ba bên ngoài quá lâu rồi, chưa kể khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện xảy ra, hấn mặc dù không cảm thấy mệt mỏi, nhưng vẫn muốn nghỉ ở nhà, dành thời gian chăm sóc cho tiểu nha đầu Diệp Thủy Lan. Hấn đến đây cốt yếu là để đi xem đám người Ôn Văn Sơn có quay trở lại đây không, khi này ra ý định này, đến chính bản thân hấn cũng giật mình, từ lúc nào mà hấn lại quan tâm tới sống chết của những người không liên quan tới vậy.

Không có câu trả lời cho việc đó, hấn cũng lười không muốn để ý nhiều, nếu muốn làm thì làm thôi, hấn vẫn luôn tuân theo lối sống tự do của bản thân.

Không còn việc gì để làm, Từ Phong bèn nói: “Trở về thôi....”

Đúng lúc này.

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ

Chúng loại: Cường chế nhiệm vụ, đơn lẻ

Số lượng: 1

Nội dung: Trở về nhà trong vòng 30 giây.

Hạn chế: Phần tích nhân bị khóa trong 12 giờ.

Phần thưởng: Không.

Hiệu ứng tăng cường: Nhân bốn tốc độ trong 30 giây.

“Cái quý gì thế này.....” Vừa mới nghe xong nhiệm vụ, Từ Phong liền không kim được mà bật thốt lên, nhiệm vụ gì mà kiểu dị tật thế này, không phần thưởng, nội dung thì nhảm nhí không chịu được, cơ mà vì là nhiệm vụ cường chế nên chắc hấn sẽ có xử phạt nếu không hoàn thành. Nhưng mà không để cho hấn có thời gian suy nghĩ, tiếng nói của hệ thống lại vang lên:

“Nhiệm vụ bắt đầu tiến hành trong 5.....4.....3.....2.....”

Không có thời gian để cho hắn trì hoãn, vội vàng nói với Hồ Phi Nguyệt một câu: “Theo ta!!!”, sau đó hắn với chỉ số nhanh nhẹn đột ngột tăng lên gấp bốn lần, sử dụng *Thuần bộ*, lấy 16 lần tốc độ thông thường mà xé gió lao đi. Hồ Phi Nguyệt thoáng ngần ngại một chút, sau đó cũng hóa thành một đạo bạch quang đuổi theo.

Mười sáu lần tốc độ thông thường, theo tính toán của Từ Phong thì tầm cỡ gấp tám lần một Vương cấp nhất phẩm, đó là nhanh cỡ nào a, và lúc này hắn đang được thể nghiệm tốc độ kinh người đó. Như đã nói từ trước, một số định luật vật lý vẫn hoạt động ở cái thế giới phi lý này, Từ Phong có thể cảm thấy không khí cắt vào da thật hẳn một cách bóng rắt, lực cản của không khí khiến hắn gần như không thể thở được, nhưng nghĩ đến xử phạt của hệ thống, hắn đành phải cắn răng, tiếp tục dùng *Thuần bộ* một cách vô tội vạ, mặc kệ linh lực bản thân có xói mòn nhanh chóng.

Hệ thống cho hắn thời gian 30 giây, hắn dùng tổng cộng 26 giây để trở về nhà, hoàn thành quãng đường vốn phải dùng tới 20 phút đi bộ bình thường.

- Hoàn thành nhiệm vụ, nhận được phần thưởng bí ẩn từ Đấng sáng tạo.

Sinh mệnh của hư không (Vật phẩm cấp thần): Bất kể thương thế ra sao hay nhận đòn chí mạng, luôn luôn sống sót. Chỉ sử dụng một lần. Tự động kích hoạt khi tử vong.”

Từ Phong chợt cảm thấy có cái gì đó trực tiếp chui vào người hắn, nhưng là cái gì thì hắn không thể tả được, cái cảm giác này rất quái dị, nhưng lúc này hắn không có thời gian để lo việc đó, hắn còn một việc quan trọng hơn cần làm. Chỉ thấy cửa vào khu vườn nhỏ trước căn nhà của hắn đã vỡ nát, xung quanh ngọn ngang đó vật vút bừa bãi, hầu hết đều đã bị vỡ nát thành vài mảnh, mặt đất thì bị gầy xéo giống như có bão đi qua, tất cả đều lộ ra vẻ không bình thường.

Bất chợt, một tiếng thét thất thanh vang lên, đó là giọng của một nữ hài có chút non nớt.

Hai mắt Từ Phong chợt mở to ra, hắn bật thốt lên: “Lan nhi!!!”

Nội đoạn hắn giống như lưu tinh, lao thẳng ra sau nhà, trực tiếp đi xuyên qua mấy bức tường trong nhà giống như chúng được làm từ giấy chứ không phải là gạch đá.

Vừa đặt chân tới sân sau, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là một lam y trung niên tầm 30-40 tuổi, khuôn mặt gầy gò bệnh hoạn, đôi mắt tím tái như là trùng phong hàn, một cái mũi điều hầu khoằm xuống, đôi mắt híp tịt khiến người khác có cảm giác giống như đang đối mặt với một con độc xà chứ không phải con người, lúc này hắn đang dùng một tay xách lấy Diệp Thủy Lan giống như xách một con gà, mặc kệ con bé vùng vẫy ra sao.

Trung niên nhân làm như không nhìn thấy Từ Phong, chỉ mở miệng cười khà khà: “Một cơ thể có cực phẩm Thủy linh căn, lại còn là Thái Âm chi thể, đúng là buồn ngủ gấp chiếu manh mà, đem nó về làm đỉnh lộ thì chắc chắn ta sẽ có thể đột phá được bình cảnh!!!”

Mặc dù trung niên nhân nói không có to lớn, nhưng thỉnh lực của Từ Phong nào có phải là bình thường, đúng cách xa mấy chục mét hắn còn nghe được hướng chỉ hiện tại hai người chỉ cách nhau có mười mấy mét.

Là một người nghiên cứu tiểu thuyết, hắn thừa biết đỉnh lộ có nghĩa là gì, một luồng nộ hỏa chợt bùng lên trong lòng hắn, hai tay hắn nắm chặt lại, không khí xung quanh hắn chợt đi động quỷ dị, sau đó thì.....

“Vút!!!!”

Một luồng sát khí kinh thiên động địa từ người Từ Phong chợt lan tỏa ra khắp không gian xung quanh, sát khí có động ngưng thực tới mức khiến cho không khí dường như trở nên rét lạnh. Từng tia từng tia to máu xuất hiện trong mắt Từ Phong, *Thiên Ma nhân* đã được kích hoạt, hắn gần giọng: “Tên súc sinh ngươi nói cái gì cơ??”

Trung niên nhân vẫn làm như không nhìn thấy Từ Phong, chỉ đứng đó cười ha ha, một bộ dáng hoàn toàn xem hắn như không khí.

“Thà con bé ra!!!!”

Gầm lên một tiếng, Truy Hồn Huyết Kiếm đã xuất hiện trong tay Từ Phong, trong nháy mắt linh lực toàn thân hắn lưu động tới cực hạn, *Thiên phạt kiếm* dưới sự thúc giục linh lực của hắn trong nháy mắt được hình thành. *Thuần bộ* một cái, hắn đột ngột xuất hiện trước mặt trung niên nhân, Truy Hồn Huyết Kiếm bỏ xuống đầu trung niên nhân, đồng thời *Thiên phạt kiếm* được áp súc bấy lâu được giải phóng.

Tuy nó là kĩ năng quần công có tầm ảnh hưởng lớn, nhưng nếu tấn công cận chiến thì tầm ảnh hưởng của nó lại khá là nhỏ, tuyệt đối sẽ không tổn thương đến Diệp Thủy Lan trên tay trung niên nhân, điểm này đã được Từ Phong tính kĩ cả rồi. Tuy nhiên, tính toán luôn không theo kịp được thực tế.

Truy Hồn Huyết Kiếm đang trên đà bỏ xuống chợt khựng lại, một bàn tay xương xẩu xuất hiện, trực tiếp nắm lấy thanh cự kiếm, chặn nó lại giống như không có chuyện gì xảy ra, đến cả *Thiên phạt kiếm* vừa được giải phóng ra cũng chợt biến mất vô ảnh vô tượng.

“Cái gì!!!”

Còn không kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, cả người Từ Phong chợt bay đi giống như một chiếc rế rách, văng ra sau mấy chục mét. Phun ra một ngụm máu có lẫn những mảnh vụn li ti, Từ Phong chịu đựng cơn đau đớn đang giày xéo trong cơ thể mà đứng dậy, đứng tưởng hắn vừa rồi chỉ văng đi mấy chục mét mà nghĩ đòn hắn vừa nhận nhẹ nhàng, lực đạo thì đúng là nhẹ nhàng, nhưng nội kinh trong đó lại phá nát toàn bộ lực phù ngũ tạng của Từ Phong, kể cả trái tim, nếu không phải nhờ kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* thì hắn đã từ ọt từ lâu rồi.

“Thiên Ma Hóa Thân!!!”

Từ Phong há miệng hét thảm một tiếng, một cơn đau bùng rít lan tỏa khắp cơ thể hắn, trên người hắn bất chợt xuất hiện một ngọn lửa màu trắng, thiêu đốt quần áo đang mặc, ngọn lửa đi qua tới đâu là để lại đằng sau nó một lớp giáp cốt màu trắng trông cực kì cứng rắn, trong nháy mắt bao phủ toàn thân Từ Phong. Vai hắn rung lên bần bật, vài giây sau, bốn cánh tay được mọc ra từ đó, sáu cánh tay của hắn cũng nhanh chóng được lớp giáp cốt bao phủ hoàn toàn. Trong nháy mắt nội thương của hắn liền được *Tái sinh siêu tốc* chữa lành.

“AAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!”

Gào lên một tiếng giống như đã thú rừng gầm, sát khí của Từ Phong đạt tới cực hạn, cảm giác giống như hắn có thể đồ sát cả thần linh, Từ Phong điên cuồng phóng tới trước mặt trung niên nhân.

Nhìn hình dáng kì dị của Từ Phong, trung niên nhân có vẻ hiếu kì “Ồ!” lên một tiếng, nhưng cũng không thấy có hành động gì. Sáu bàn tay nắm chặt lại tạo thành quyền đầu, Từ Phong vung nắm đấm vào thẳng mặt trung niên nhân, chỉ để khi còn cách mặt khoảng nửa mét, thì bị dội bật lại bởi một bức tường cứng rắn vô hình, mấy cánh tay tức thì té rã rời.

Nhưng điều đó vẫn không cản trở hắn, Từ Phong dùng cả sáu cánh tay, lấy hết sức bình sinh mà đâm.

“Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!! Uỳnh!.....”

Vô số tiếng va chạm vang lên giữa những nắm đấm của Từ Phong và tấm chắn vô hình đó, hắn vừa đâm vừa gào lên: “Trà Lan nhi lại cho ta!!!!”

Bất chợt, sáu cánh tay của hắn được bao phủ bởi một luồng năng lượng màu đen, sau đó cả sáu cánh tay cùng lúc đâm thẳng về phía trước.

“Hư Thiểm Quyền!!!”

“Ầm!! Rắc!!”

Mặc dù không thể nhìn thấy, Từ Phong có thể cảm nhận được tấm chắn vô hình trước mặt vỡ tan thành từng mảnh vụn. Trên mặt trung niên nhân lộ rõ vẻ ngạc nhiên, hắn ngay lập tức nháy lên không trung tránh thế công của Từ Phong.

“Chạy đi đâu!”

Từ Phong nhún mình một cái, thân hình hắn giống như đạn báo bắn lên trời, đuổi theo trung niên nhân. Đột nhiên, khóa miệng trung niên nhân nhếch lên tạo thành một nụ cười mang theo vẻ giễu cợt.

“Xiù!!”

Một tiếng xé gió vang lên, Từ Phong chợt cảm thấy toàn thân giống như mất hết lực lượng, ngay lập tức rơi từ trên không trung xuống.....

“Ầm!!”

Cơ thể hắn nện xuống khiến mặt đất vỡ tan thành từng mảnh, đất đá văng tứ tung. Khói bụi tan đi, để lộ ra một thân hình đang gắng sức chống những cánh tay xuống đất hồng năng người lên, đúng hơn là năng.....một nửa người lên, chỉ thấy ở ngay bên cạnh đó là nửa thân dưới của Từ Phong, đã tách rời hẳn khỏi cơ thể hắn đang nằm trên mặt đất.

“Một Tướng cấp mà lại có bí pháp biến thân kì lạ, thậm chí có thể phá vỡ được không gian đóng kết của ta, thú vị, thú vị đây, phải chăng hôm nay là ngày may mắn của ta?” Trung niên nhân hạ cánh từ trên không trung xuống, liếc nhìn hai mảnh cơ thể của Từ Phong ở dưới đất, nhàn nhạt nói.

Máu tươi không ngừng phun ra lên lưng từ vết cắt ngang người Từ Phong, cũng đồng thời chảy xuống từ trên chiếc mặt nạ hắn đang đeo. Miệng phun máu, Từ Phong chống sáu cánh tay xuống đất khô nhọc nhằn người dậy, *Tái sinh siêu tốc* giúp hắn giữ được một mạng, nhưng thương thế tới mức này thì còn tốt tệ hơn những gì hắn đã trải qua ở Thiên Ứng thành nhiều.

Kéo lê nửa thân trên, mảnh vụn nội tạng của hắn không ngừng rơi ra từ vết cắt ngang người bên dưới, để lại đằng sau là một đám hỗn độn vương vãi khắp đất. Lúc này Từ Phong cũng có thể cảm nhận được nỗi đau trước khi chết của những người đã bị hắn chém ngang người như thế này, nhưng mà nỗi đau đó còn lâu mới bằng được nỗi đau tinh thần mà hắn đang trải qua.

Từ Phong giơ một tay lên về phía Diệp Thủy Lan, phổi của hắn đã biến thành cam vụn, hẳn lúc này chỉ có thể thì thào: “...Lan nhi.....trả lại nó...cho ta....”. Nỗ lực của hắn cũng chỉ đổi lại là một ngụm máu lại ứa ra khỏi miệng mà thôi. Diệp Thủy Lan chứng kiến thảm trạng của Từ Phong không khỏi khóc đến hết nước mắt, không ngừng nức nở gọi: “Đại ca!! Đại ca!!!” liên hồi.

Đã từng sống một cuộc đời có độc ở kiếp trước, Từ Phong mặc dù trông thì không có vấn đề gì, nhưng trong sâu thẳm hẳn vẫn muốn có được một gia đình, một mái ấm thuộc về mình, nhưng hoàn cảnh lúc đó không cho phép hẳn có được nó. Xuyên việt tới thế giới này, hẳn có được cơ hội làm lại cuộc đời mình, tuy hẳn lại chọn con đường giống như kiếp trước, nhưng sự xuất hiện của hệ thống cùng Diệp Thủy Lan đã thay đổi hẳn.

Sự ngây thơ, trong sáng, đáng yêu của Diệp Thủy Lan, hoàn cảnh không nơi nương tựa của nàng khiến Từ Phong nảy sinh ra sự đồng cảm. Ham muốn được có gia đình trong sâu thẳm của hẳn trở dậy, hẳn chấp nhận Diệp Thủy Lan, chấp nhận sự ngây thơ của nàng, chấp nhận sự thật rằng hẳn sẽ phải lo cho nàng cả đời nếu hẳn đưa nàng vào trong cuộc đời hẳn. Hẳn mạo hiểm chấp nhận những thử mới lạ, những thử hẳn chưa từng thử qua, và những gì hẳn nhận lại được, đó là tình cảm, một thứ tình cảm trong sáng ấm áp giữa hai họnh muối, giữa một người đã mất đi tất cả nhân thân, chịu một cú sốc tinh thần lớn với một người có tâm hồn đã chết lặng từ lâu.

Đối với Từ Phong mà nói, Diệp Thủy Lan là gia đình đầu tiên mà hẳn có được, là nơi hẳn tìm được sự ấm áp mà hẳn luôn khao khát một cách thầm lặng, hẳn khó khăn lắm mới có thể có được một thứ gọi là gia đình, làm sao hẳn có thể bỏ được.

Đó là lý do tại sao, không có *Phân tích nhân*, mặc dù hẳn cảm nhận được đối phương rất mạnh, hẳn vẫn không do dự mà làm cái việc thiếu lý trí mà hẳn chẳng bao giờ làm, đó là liều mạng.....

Hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt hẳn, lần đầu tiên trong hai kiếp làm người, Từ Phong khóc.....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Cơ hội thứ hai

Trung niên nhân cười lạnh, đang định bước tới liền khựng lại, một bóng trắng chợt thỉnh linh xuất hiện, đứng chắn trước người Từ Phong. Hồ Phi Nguyệt nhìn Từ Phong, trong mắt ánh lên lửa giận, không gian xung quanh nàng chợt giống như gấp khúc, một tí uy áp phò thiên cái đại được giải phóng ra, nhưng kì lạ ở chỗ, uy áp này chỉ tập trung vào một mình trung niên nhân đứng trước mặt, Diệp Thủy Lan cùng Từ Phong gần như không bị ảnh hưởng.

“Hự!”

Trung niên nhân lao đảo lui về sau hai bước, khuôn mặt không khỏi biến sắc: “Thánh Hoàng?” Nhưng ngay sau đó hẳn liền phủ nhận: “Không đúng, uy áp của Thánh Hoàng nhưng tu vi Tôn cấp, người là ai, tốt nhất mau rút đi, không nên dính vào chuyện của người khác.”

Hồ Phi Nguyệt nheo mắt nhìn hẳn, miệng nói: “Âm Sát Ma Công? Người là người của Âm Ma tông? Từ lúc nào cái tông môn rác rưởi năm xưa còn không có lấy nổi Thánh cấp lại có một tên Thánh Giả như người thế? Ta nhớ không nhầm thì bọn mi chỉ có một tên nhân ranh gọi là Vạn Quý mà tôn gì gì đó mới đặt tới Tôn cấp lục phẩm năm xưa thôi mà.”

Ánh mắt của trung niên nhân chợt co rút lại: “Sao người có thể biết đến Vạn Quý lão tổ, ngài ấy đã bề quan hai trăm năm rồi cơ mà?”

“Khi ta đập chết mấy tên Thánh Giả như mi, thì tên nhóc Vạn Quý kia có khi còn đang quần tã. Nói chung thì đừng hòng động tới hẳn một lần nữa, tu vi của ta có thể không bằng năm xưa, nhưng nếu chọc giận ta, Thiên Hồ nhất tộc bọn ta sẽ không dễ yên cho Âm Ma tông bọn mi đâu!” Hồ Phi Nguyệt lạnh giọng nói, trên trán nàng bắt chợt xuất hiện một đồ án hoa văn hình nhật nguyệt lồng vào với nhau.

Trung niên nhân nhìn thấy đồ án nhật nguyệt trên trán Hồ Phi Nguyệt liền biến sắc, miệng lắp bắp: “Thiên... Thiên Hồ nhất tộc?”

Cơ mà.....

“Oa ha ha ha, đe dọa ta ư, ta không biết người là gì của Thiên Hồ nhất tộc, nhưng một người nó mạnh hết dà như người mà còn mơ tưởng đe dọa ta ư, nhầm nhù!! Bật mí cho người biết, Vạn Quý lão tổ nghe nói là đã thành công đột phá lên Thánh Tôn cường giả, Thiên Hồ nhất tộc ư, chỉ là cái thá gì cả!”

“Người.....!” Hồ Phi Nguyệt tức giận tới tái mặt.

Bỗng thần hình trung niên nhân chớp động, ngón tay hẳn cong lên, không gian xung quanh hẳn chợt vụn vỡ, một tia không gian dao động như có như không tiến gần tới chỗ Từ Phong đang nằm trên mặt đất. Đây chính là cách Thánh cấp cường giả công kích, trực tiếp dùng không gian lực tấn công, trừ khi cũng sở hữu không gian chi lực, không thì không gì có thể cản nổi.

Thần là Thánh cấp cường giả, không có gì gì Hồ Phi Nguyệt không nhận ra những gì trung niên nhân mới làm. Chỉ thấy nàng phát tay áo một cái, không gian xung quanh Từ Phong cũng trở nên vụn vỡ, sau đó tạo thành một lớp màng mỏng mờ mờ bảo hộ hẳn, loáng thoáng có thể thấy được hình dạng của nó khi ánh sáng bị bẻ cong lúc chiếu lên.

Một chi của trung niên nhân va chạm với lớp chắn bảo hộ của Hồ Phi Nguyệt liền bị chặn lại, mơ hồ có thể nghe thấy một tiếng vỡ nho nhỏ. Khí thế của nàng ta chợt tăng vọt lên, dùng một ánh mắt căm thù nhìn trung niên nhân, Hồ Phi Nguyệt gần giọng: “Khốn kiếp, người đã chọc giận ta rồi.”

Từ sau lưng nàng biến ảo ra sáu chiếc đuôi, trên đầu là một cặp tai cáo, khẽ nhún một cái, nàng lơ lửng trên không trung, trên tay xuất hiện một chiếc thiết phiến, nhưng không giống với thiết phiến của Y Mộng Lăng, thiết phiến trong tay Hồ Phi Nguyệt tỏa ra một thứ ánh sáng nhẹ nhẹ, khi nhìn vào có cảm giác giống như có một áp lực vô hình hiện hữu, đây là Bảo khí, không phải Huyền khí.

Cánh tay Hồ Phi Nguyệt vung lên, mặc dù nàng chỉ có tu vi Tôn cấp, nhưng cánh giới của nàng về không gian lực vẫn bảo trì như trước, chỉ thấy không gian dao động một cách mãnh liệt, một đạo không gian lực giống như lưỡi đao phá vỡ không khí chém tới trung niên nhân.

Lấy tu vi Tôn cấp khu động không gian lực, mặc dù có thể sử dụng, nhưng uy lực thì giảm sút rõ rệt. Lưỡi dao không gian của Hồ Phi Nguyệt có uy lực cực mạnh, nhưng tốc độ xuyên qua không gian của nó vẫn chưa đủ nhanh.....

“Xiu!!!”

Thần ảnh của trung niên nhân đã biến mất từ lúc nào, giống như là trực tiếp bốc hơi vào trong không khí vậy, không gian phong nhận của Hồ Phi Nguyệt trượt mục tiêu, lướt ngang vào một cây cổ thụ ở sau. “Rào rào...” cái cây liền đổ ập xuống, để lại một gốc cây với vết cắt ngọt như dao nóng cắt bỏ.

“Ha ha ha, thật đáng tiếc ta không thể bắt lấy tiểu tinh lang của người, nhưng mà cũng không sao, hẳn cũng chẳng còn sống nổi nữa rồi, ta đã để lại một món quà nhỏ cho hẳn, hi vọng là mi thích a, vĩnh biệt!!”

Giọng nói của trung niên nhân vọng lại từ phía xa, hiển nhiên là đã cao chạy xa bay. Hồ Phi Nguyệt đang định đuổi theo, nghe lời của trung niên nhân liền biến sắc, vội vàng quay lại nhìn đằng sau.

Từ Phong trọng thương, cơ thể giống như bị rút hết sức lực, nhưng tinh thần của hẳn vẫn đủ tỉnh táo để nhận biết những gì đang xảy ra xung quanh. Khi nghe thấy lai lịch của trung niên nhân, trong đầu hẳn nổ oành một tiếng, Thánh Giả của Âm Ma tông? Lại là bọn chúng? Chẳng lẽ cả Diệp già chưa đủ để cho bọn chúng thỏa mãn hay sao mà phải truy sát tới tận đây, không đúng, theo những gì trung niên nhân nói thì hẳn ta chỉ là tình cơ đi ngang qua đây mà thôi, chết tiệt, nếu hệ thống giao nhiệm vụ sớm hơn dù chỉ một phút thôi, hẳn đã có thể cứu Diệp Thủy Lan, hoặc ít nhất dưới sự giúp đỡ của Hồ Phi Nguyệt thì có lẽ sẽ bảo vệ được con bé.

Không hiểu lực sáu lực ở đâu ra, Từ Phong chống cả sáu cánh tay xuống đất, cường ép năng nữa thân hình lên, chỉ để nhìn thấy trung niên nhân cao chạy xa bay cùng với Diệp Thủy Lan. Hai mắt hẳn trừng lớn giống như muốn nứt vỡ, miệng hẳn há rộng ra nhưng không có tiếng, mơ hồ giống như có một tiếng gào thét sâu trong cổ họng hẳn vọng ra, đột nhiên....

“Rắc!!!”

Từ trán Từ Phong, một vết nứt xuất hiện chạy dọc xuống hai mắt hẳn mở to ra, vết nứt vừa lan xuống hết toàn bộ thân mình hẳn, một tiếng “cạch” nhỏ vang lên, cả người hẳn liền bị chia làm hai nửa, đổ ập xuống đất, máu tươi tràn ra thành một vũng lớn trên mặt đất.

“Không!!!!!!”

Thét lên một tiếng thê lương, Hồ Phi Nguyệt lao vọt tới trước cái xác của Từ Phong, “phịch” một tiếng quý gối xuống, hai hàng nước mắt bắt chợt lăn dài trên khuôn mặt chết lặng của nàng, hai tay nàng run run giơ lên chạm vào cái xác của hẳn. Cảm giác lạnh lẽo đến mức chân thật khiến nàng mặc dù muốn nói đây chỉ là ảo giác nhưng cũng không thể làm được.

Cúi đầu, Hồ Phi Nguyệt hai tay nắm chặt lấy chéo áo, cả người run lên, khóc nức lên từng cơn không ngừng.....

Từ Phong cảm thấy linh hồn của mình trôi nổi ở trong một không gian vô định, tối tăm và trống rỗng. Hẳn vẫn nhớ như in những gì vừa mới xảy ra, lại một lần nữa, hẳn chết. Cũng không phải là lần đầu tiên hẳn chết, sợ hãi là thứ cảm xúc không tồn tại trong hẳn lúc này, có chăng đó là cảm giác tiếc nuối, tại sao chứ, tại sao số phận của hẳn lại bất hạnh đến như vậy, đến một chút cảm giác ấm áp của gia đình mà hẳn cũng không được phép được hưởng thụ lâu hơn ư?? Có lẽ chết cũng không phải là một ý tồi, cũng không biết lần này có được xuyên việt đi đâu hay không nữa, Từ Phong tự nhủ.

Bỗng một âm thanh vang vọng khắp không gian, một thứ âm thanh quen thuộc mang theo hơi thở thần thánh khiến người khác chỉ muốn quỳ xuống triều bái, Từ Phong nhận ra giọng nói này, chính là “Hắn”!!

“Trở về đi, người chưa xong việc đâu!”

Sau đó, không gian tối tăm chợt bùng sáng lên, một cánh cổng mở ra, mang theo ánh sáng chói rọi khắp nơi, cùng với nó là một lực hút không gì đỡ nổi. Ánh sáng lóe lên, Từ Phong chỉ mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh lơ lửng ở phía xa, sau đó không tự chủ được mà bị hút vào trong cánh cổng ánh sáng đó.

“Tách!!”

Thần ảnh lơ lửng phía xa búng tay một cái, miệng lẩm bẩm: “Hừm, một mẫu vật khá thú vị, hi vọng với cơ hội thứ hai mà ta ban cho, ngươi sẽ không làm ta thất vọng, ha ha ha....”

Hai mảnh cơ thể của Từ Phong bỗng phát sáng, tỏa ra một thứ ánh sáng màu tím đậm lóa mắt, khiến Hồ Phi Nguyệt đang khóc như vô đề không kim được mà ngừng đầu lên nhìn. Chỉ thấy hai mảnh cơ thể của Từ Phong, dưới sự bao trùm của ánh sáng màu tím, dần dần kéo gần lại với nhau, giống như chơi xếp hình vậy, hai mảnh ghép lại vào nhau, xương cốt kết nối với nhau, da thịt dính tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy liền lại nhanh chóng, nửa thân dưới đã đứt lìa ra ở bên cạnh hân cũng hóa thành một đạo tử quang, nhấp vào trong cơ thể Từ Phong, sau đó tạo thành một đoàn năng lượng tử sắc, từ nửa thân trên của hân mọc ra, tạo thành hình nửa thân dưới.

“Xoẹt!”

Ánh sáng màu tím chợt bùng lên một cách mãnh liệt, khiến Hồ Phi Nguyệt nhất thời không thể nhìn thấy gì ngoài một màu tử sắc. Thứ ánh sáng đó tan dần đi, để lại cơ thể được bọc một lớp giáp cốt, hoàn hảo vô khuyết đang nằm trước mặt nàng. Không tin vào mắt mình, Hồ Phi Nguyệt nước mắt trên mặt còn chưa lau khô, đưa tay ra khẽ chạm vào cơ thể trước mặt.

Từ Phong mở choảng mắt ra, dọa cho Hồ Phi Nguyệt giật mình đánh thót một cái. Chóp chóp con mắt đen kịt như đêm đêm của mình, Từ Phong khẽ co duỗi mấy cánh tay của mình, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

“Sinh mệnh của Hư Không đã sử dụng, chủ nhân được hồi sinh.”

Tiếng thông báo của hệ thống vang lên như để đưa ra lời giải cho Từ Phong, nhưng có vẻ như hân không quan tâm.

“Chàng...chàng có sao không?” Hồ Phi Nguyệt lắp bắp hỏi, chuyện xảy ra quá li kì khiến đầu óc nàng có chút trì trệ, không hiểu cái gì đang xảy ra.

Đưa mắt nhìn Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong đưa tay ra vuốt má nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta ổn!”

“Xin lỗi, là ta tới chậm, không cứu được muội muội.....” không đợi Hồ Phi Nguyệt nói hết, Từ Phong đã ngắt lời: “Không phải lỗi của nàng, lỗi là của Âm Ma tông!”

Chậm rãi đứng dậy, lớp giáp cốt trên người hân vỡ ra thành từng mảnh rơi xuống đất, bốn cánh tay mọc thêm cũng hóa thành từng mảnh vụn nhỏ mà biến mất, Từ Phong nhìn lên trời, mờ miêng nói một cách nhẹ nhàng, nhưng không hiểu sao, Hồ Phi Nguyệt lại có cảm giác rét lạnh từ sâu thẳm trong linh hồn ra ngoài: “Ta lấy linh hồn ra thế, Lan nhi chỉ cần đứt một sợi tóc, ta, Từ Phong, sẽ bắt từng người, từng người một của Âm Ma tông phải trả giá. Ta, muốn huyết tẩy toàn Âm Ma tông, cho gà không tha, ta sẽ không dừng lại, cho đến khi đem tất cốt của toàn bộ đám người Âm Ma tông nghiền thành tro bụi!”

“Àm!!!!”

Một tia sét rạch ngang trời như để làm chứng cho lời thề của Từ Phong, mây đen kéo đến, bầu trời bỗng trút nước xuống xối xả, từng giọt nước chảy dài trên khuôn mặt cương nghị của Từ Phong, cũng không rõ đó là nước mưa hay nước mắt nữa, có lẽ là cả hai...

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Phát tiết

Vinh Diệu thành, tổng bộ Huyết Lang dong binh đoàn, đại thủ lĩnh Trương Vinh Hạo đang ngồi bóp trán trong phòng của mình, từ khi Từ Phong thám sát đám dong binh trong Lam Linh sơn mạch đến giờ đã hơn 10 ngày, Trương Vinh Hạo đã ra lệnh truy bắt bằng được hung thủ. Trải qua rất nhiều cuộc điều tra, rốt cuộc bọn hân đã tìm được hành tung của Quý Âm Tu La, không chỉ thế, bọn hân còn tìm được nhà của hân, trùng hợp thay, lại ở trong Vinh Diệu thành.

Từ lúc đó, bọn họ tối ngày phục kích ở nhà của Từ Phong, chỉ đợi hân trở về là kéo quân tới báo thù cho những huynh đệ đã chết, thế nhưng mà ngày này qua ngày khác, bọn họ lại trở thành báo kẻ miễn phí cho gia viên nhà hân, còn hân thì không thấy bóng dáng đâu cả.

Trương Vinh Hạo thờ dài một tiếng, chà phải nói rằng tên Quý Âm Tu La này có một nhiệm vụ hộ tống thương đội đến Kim Ưng thành sao, có đi chậm đến mấy thì cũng chỉ khoảng một tuần là có thể trở về, giờ đã mười mấy ngày rồi, chẳng lẽ hân ta đã cao chạy xa bay rồi, nghe cũng có lí lắm, dù sao danh tiếng của Huyết Lang dong binh đoàn bọn hân cũng không phải là để đó cho đẹp.

“Đại ca lại thờ dài cái gì thế, phải chăng vẫn lo nghĩ đến việc của tên Quý Âm Tu La?” một thanh niên trẻ tuổi vào mở cửa phòng bước vào, đúng lúc trông thấy cảnh Trương Vinh Hạo thờ dài, bèn hỏi.

“Nhị đệ đấy à, không lo việc đó thì còn việc gì nữa đâu, vốn dong binh tự do gia nhập vào chúng ta cốt là để tìm một nơi làm chỗ dựa, nay lại có một tên điên không đếm xỉa gì đến Huyết Lang dong binh đoàn chúng ta, ngang nhiên giết người mình, để nói xem lòng tin của mọi người đối với chúng ta có còn được như xưa hay không?”

Nói sơ qua về bọn họ, người vừa mới bước vào, là đệ đệ ruột của Trương Vinh Hạo, có tên là Trương Dịch, năm nay 28 tuổi, tu vi Sư cấp cửu phẩm, có thể coi là thiên tài trong cùng lứa tuổi. Trương Vinh Hạo là đại thủ lĩnh của Huyết Lang dong binh đoàn, năm nay 35 tuổi, mặc dù thiên phú không thể so được với đệ đệ, nhưng may mắn thì lại có thừa, hân liên tiếp gặp được kì ngộ, tu vi một đường tiêu thăng, đạt tới Tướng cấp cửu phẩm đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa đã đập vào Vương cấp. Nói là một chút, chứ cái “thiếu chút nữa” này cũng đã tiêu hao của hân 5 năm trời mà chưa ra đầu vào với đâu.

“Đệ cũng biết là như vậy, nhưng chúng ta ngoài chờ ra thì cũng có thể làm gì cơ chứ, Kim Ưng thành không phải là địa bàn của chúng ta, với lại, cũng không lo hân ta chạy mất, đừng quên là hân vẫn còn một muội muội ở nhà nhè.” Trương Dịch lắc đầu nói.

Nghe đệ đệ mình nói, Trương Vinh Hạo cũng chỉ biết gật gù đồng ý, tuy hân có tu vi hơn hân Trương Dịch, nhưng trí thông minh của hân lại không thể bằng được, cũng may tình cảm giữa hai người vô cùng tốt, một người có vũ lực, một người có trí tuệ, hai bứt cùng về, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, hai người đã gây dựng được một Huyết Lang dong binh đoàn với mấy trăm thành viên, cũng là một thành tựu đáng kể.

Cánh cửa vừa mới được khép lại bật ra một lần nữa, một tên dong binh vội vã đi vào, miệng nói: “Bám báo đại thủ lĩnh cùng nhị thủ lĩnh,thám báo đã phát hiện thấy mục tiêu trở về!”

“Ý người là.....” Trương Vinh Hạo nói.

“Vâng, Quý Âm Tu La đã trở lại!”

Phất tay ra hiệu cho tên dong binh lui đi, Trương Dịch quay lại nói: “Đệ đệ dẫn đội đi xử lí hân!”

“Không được, quá nguy hiểm, theo lời kể của tên dong binh còn sống ngày đó thì đến cả Triệu Khai có tu vi Sư cấp cửu phẩm cũng bỏ mạng dưới kiếm của Quý Âm Tu La đó.” Trương Vinh Hạo lắc đầu không tán thành.

“Không có gì phải lo lắng cả, đệ sẽ gọi tạm vài hộ pháp đi cùng, chẳng lẽ đại ca nghĩ tám tên Tướng cấp không xử lí được hân ta ư?” Trương Dịch khoát tay nói.

Nghe đi nghe lại một chút, Trương Vinh Hạo cuối cùng vẫn tin tưởng vào trí tuệ của đệ đệ mình, hân bèn gật đầu đồng ý để cho Trương Dịch dẫn đội đi.

“Đã hai ngày rồi đó, chàng còn định ngồi đó tới bao giờ nữa, ít nhất thì cũng ăn chút gì đi chứ!” Hồ Phi Nguyệt sốt ruột nói.

Từ Phong ngồi trên ghế, hai bàn tay đan vào nhau, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, chỉ hồ hững trả lời: “Ta không đói!”

Cố gắng kìm nén xúc động muốn để Từ Phong ra để hiệp à nhằm để đập một trận cho tỉnh người, Hồ Phi Nguyệt chán nản ngồi xuống bên cạnh hân, nằng cho đến giờ vẫn không hiểu, chẳng lẽ Diệp Thủy Lan đó lại quan trọng đối với Từ Phong như vậy ư. Trước kia Từ Phong đã kể cho nàng nghe về lai lịch của Diệp Thủy Lan, cũng để nàng hiểu được quan hệ của bọn họ ra sao.

Xét theo lẽ thường, một người vô nhân tính tới mức máu lạnh như Từ Phong hân sẽ không trong tình trạng thần thờ như thế này, mà thay vào đó sẽ nghĩ biện pháp để trả thù Âm Ma tông mới phải, ài, tình cảm con người thật là rắc rối.

Thực tế, có lẽ Hồ Phi Nguyệt sống thêm 500 năm nữa cũng chưa chắc hiểu được tâm tình của Từ Phong lúc này, nằng làm sao có thể ngờ được hân là một con người đã sống qua hai kiếp người, đã nếm trải đủ mọi khó cực của cuộc đời, khi mà tưởng chừng hân có thể tìm lại được một chút hơi ấm, một chút nhân tính còn sót lại trong tâm hồn hân, thì những thứ đó lại bị phá vỡ.

Hai kiếp sống, hân mới tìm cho mình được một gia đình, mặc dù nó không hoàn hảo, nhưng như vậy cũng quá đủ để cho Từ Phong hân cảm nhận được cái gì gọi là gia đình. Nhưng mà, số phận trên người, chẳng lẽ số phận bắt hân phải đi một con đư

Diệp Thủy Lan bị bắt đem đi làm đình lộ, nếu là khi mới xuyên việt, hân sẽ không chắc chắn liệu đình lộ của thế giới này có giống như là những gì hân đã từng đọc được trong tiểu thuyết trên mạng hay không, nhưng giờ thì khác, với những trí thức hân đã tích góp được, hân hiểu sự tàn nhẫn của đình lộ là gì. Cái gọi là đình lộ, chính là nữ nhân bị Thái Âm Bồ Dương, đối với nữ tử mà nói, nó là một thứ còn tệ hơn cả cái chết gấp trăm lần, không những bị người cưỡng hiếp, ngay cả tu vi, sinh mệnh lực cũng bị lấy mất, trở thành lực lượng cho người thái bố, cuối cùng vong mạng mà chết.

Nghe tới cảnh Diệp Thủy Lan bị đem đi làm đình lộ, Từ Phong trong lòng bùng lên một cỗ nộ hỏa xung thiên, con bé mới 11 tuổi a! Phải là loại súc sinh đến mức nào mới làm cái việc trơ đánh thánh vật như vậy với một đứa bé 11 tuổi! Từ Phong chỉ hận bản thân không thể trực tiếp biến thành Thần linh, một cuộc nghiền nát cả cái Âm Ma tông khốn kiếp kia thành tro bụi mới hả giận.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hân, hân không thể làm được, ít nhất là hiện tại. Từ Phong kìm nén lửa giận của mình xuống, hân hiểu rằng mình có ngồi đây cũng không giải quyết được gì, những gì hân nên làm đó là tăng cao tu vi, sau đó đem toàn bộ Âm Ma tông chôn cùng con bé, đó mới là việc hân nên làm. Nhưng hân đồng thời cũng hiểu rằng, tâm lí hiện tại của hân quá xúc động, hân cần phải bình tĩnh lại, để cho lí trí làm việc.

Hồ Phi Nguyệt ở bên cạnh nhìn Từ Phong giống như một pho tượng ngồi đó, không khỏi thờ dài, nằng không biết phải an ủi hân ra sao a. Hai người cứ im lặng như vậy mà ngồi đó, Hồ Phi Nguyệt chợt a lên một tiếng, nằng chỉ là nhất thời không

hiều mà thôi, lấy trí thông minh cùng sự trải đời của nàng, chỉ cần tập trung suy nghĩ thì làm gì có mấy thứ làm khó được nàng. Chung quy lại cũng chỉ là Từ Phong hẳn luôn nghĩ tới việc Diệp Thủy Lan bị đem đi làm đình lộ mà thôi, mặc dù không chắc chắn, nhưng nàng cũng đoán trúng tám chín phần mười. Cuối nhẹ một tiếng, Hồ Phi Nguyệt đang định nói gì đó, bỗng cánh cửa gỗ của căn phòng bị phá vỡ vụn, vô số mảnh gỗ vụn bắn tới khiến nàng theo bản năng tránh né, nhưng Từ Phong ngồi ở đó thì lành lặn.

“Quý Ánh Tu La, mau rút ra ngoài này cho ta!!” Một tiếng hét vọng từ bên ngoài vào, giọng điệu ra lệnh vô cùng tàn nhẫn. Hồ Phi Nguyệt tức giận quát mắng nhìn ra ngoài, chỉ một lúc nàng không tỏa thần thức ra ngoài mà đã có một đám người không biết sống chết tới quây rầy rồi. Chỉ là một đám Tướng cấp nhỏ nhoi lại đám đến vượt râu hùm, chán sống hả.

Đang định lao ra ngoài xử lí đám tôm tép kia, Hồ Phi Nguyệt chợt nghe thấy một tiếng động từ sau lưng. Quay đầu lại, nàng chỉ thấy Từ Phong vốn bất động hai ngày qua nay đã đứng lên, hần nhẹ nhàng phúi đi lớp bụi gỗ trên người, sau đó nhìn ra bên ngoài, một lớp chất lỏng màu đen xuất hiện, nhanh chóng chùng lên trên mặt hắn, nhanh chóng tạo thành một chiếc mặt nạ che nửa mặt màu đen.

Nhìn thân ảnh đang chậm rãi đi ra ngoài, Hồ Phi Nguyệt chợt muốn cầu phúc cho đám người bên ngoài kia đừng có chết thảm quá.

“Ha, tên chuột nhắt gấu đầu lòi đuôi người rớt cuộc cũng chịu chui ra khỏi hang của mình hả!” thấy Từ Phong đi ra ngoài, Trương Dịchcười khẩy một tiếng, mỉa mai nói.

Không nói gì, Từ Phong dùng một ánh mắt trống rỗng mà nhìn đám người trước mặt. Nhìn đôi mắt đen kịt trống rỗng như đôi mắt của người chết kia, Trương Dịch không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, trước kia đã từng nghe nói về ngoài của tên này rất quái dị, nhưng không ngờ lại giống quỷ đến thế này.

“Mà thôi không nhiều lời, tất cả mọi người xông lên, trả thù cho những huynh đệ đã bị hắn giết chết!!!” Trương Dịch hét lớn một tiếng, đám người hần mang theo liền hô ứng, rút vũ khí nhao lên.

Hắn ngày hôm nay mang đến tổng cộng hơn ba mươi người, hầu hết đều có tu vi Sur cấp thất phẩm trở lên, trong đó có tám vị hộ pháp của dong binh đoàn, người yếu nhất cũng là Tướng cấp nhất phẩm, mạnh nhất là Tướng cấp tứ phẩm, thực lực nh

Từ Phong nhìn đám người đang lao tới, trong mắt hần tốc độ của bọn chúng chậm như rùa, căn bản không có chút gì gọi là thử thách cả, nhưng mà.....đúng lúc lắm, hần đang cần thử để phát tiết.

“Thiên Ma Hóa Thân!”

Một âm thanh trầm đục vang lên giữa những tiếng hò hét của đám dong binh đang điên cuồng tiến tới.....

Trương Vĩnh Hạo ngồi ở trong phòng khách, xung quanh là một đám khoảng chừng mười mấy người, tất cả đều là hộ pháp của Huyết Lang dong binh đoàn, bọn họ ở đây là để đợi Trương Dịch mang tin chiến thắng trở về, đối với việc hần sẽ hoàn thành thì công việc, bọn họ không hề nghĩ ngờ chút nào, tám Tướng cấp cao thủ, kể cả có đi đến mấy gia tộc lớn trong Vĩnh Diệu thành thì cũng có thể quấy một trận ra trò, chứ đừng nói là đi giết một tên Quý Ánh Tu La chỉ cỡ Tướng cấp nhất phẩm là cũng.

Bất chợt, có tiếng gào thét nhốn nháo từ bên ngoài truyền vào bên trong khiến tất cả mọi người không khỏi nghi hoặc nhìn nhau.

“Đi ra ngoài xem sao!” Trương Vĩnh Hạo nói, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài.

Vừa mới đặt chân ra khỏi phòng, một vật thể phóng tới như lưu tinh, va chạm với cây cột lớn ở bên cạnh Trương Vĩnh Hạo phát ra một tiếng “bốp” giống như có cái gì đó bị nát bét, một thứ chất lỏng tanh tưởi nóng hổi bắn lên mặt hần. Đưa mắt nhìn

Ánh mắt cả đám co rút lại, chỉ thấy đám dong binh của Huyết Lang dong binh đoàn giống như đàn kiến đang bu lại để chặn một thứ gì đó đang tiến tới từ phía cổng chính. Chỉ là cứ một cái chớp mắt là lại thấy một tiếng “Bốp!” vang to, một thứ gì đó ị

“Ầm!!!”

Theo sau khối thịt nát vừa bay tới, đó là một khối cầu gồm nhiều tên dong binh chong lên nhau bay tới, lần này trực tiếp đập gãy cây cột, sau đó nổ tung thành một đoàn thịt vụn cùng máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Đám dong binh nhỏ nhỏ trước mặt liền được dọn ra một con đường thông thoáng thẳng tắp hướng đến Trương Vĩnh Hạo.

Chỉ thấy bị bao vây ở giữa đám dong binh là một thân ảnh kì dị, đó là một người cao lớn, toàn thân trên đề trần, da thật màu trắng, nhìn thoáng qua giống như là một thứ gì đó cứng rắn, tóc bạc, mắt đen, đeo mặt nạ dữ tợn, nói là kì lạ bởi vì người này từ trên vai mọc ra tận sáu cánh tay, lúc này một tay của hần đang xách theo cái gì đó, nhưng quá xa nên Trương Vĩnh Hạo nhìn không rõ.

Đang định neho mặt lại để nhìn, thân ảnh kì dị trước mắt liền ném thứ đang cầm trên tay tới trước mặt hần.

“Bịch!!”

Hần định thần lại nhìn thứ vừa được ném tới, nhưng ngay sau đó, trông mắt hần co rút lại một cách kịch liệt, gương mặt vận vẹo đáng sợ, Trương Vĩnh Hạo gào lên: “Đệ đệ!!!”

Ở dưới đất, nằm đó là nửa thân trên của Trương Định, từ phần rốn trở xuống là không thấy đầu nữa, có thể nhìn được một đoạn ruột củahắn lỏng thông ròi ra từ trong khoang bụng của hần, khuôn mặt hần co rúm lại, giần gưa nước mắt còn chưa kh

Thò ra một hơi, sát khí trên người Từ Phong bỗng bùng phát lên một cách dữ dội, không khí xung quanh giống như trở nên băng giá, một tiếng cười điên loạn cất lên: “Giết!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Gặp lại Vương Bảo Nhi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tổng bộ Huyết Lang dong binh đoàn nằm trong Vĩnh Diệu thành, thuộc vào khu vực thế lực của Chu gia. Vĩnh Diệu thành không có thế lực của thành chủ, mà là do ba đại gia tộc cùng chung chia sẻ quyền lực, Tô gia, Trịnh gia, cùng Chu gia. Gọi là ba đại gia tộc, chứ thực tế thực lực của họ so với những đại gia tộc của đế quốc còn kém xa, mỗi gia tộc chỉ vốn vẹn có được một Vương cấp cao thủ tọa trấn, Chu gia vượt lên nhìnn hơn hai nhà còn lại một chút bởi vì cường giả Vương cấp của họ có tu vi Vương cấp ngũ phẩm, cao hơn 1 phẩm giải so với cao thủ hai nhà còn lại.

Nhưng một phẩm giải cũng không phải là cách biệt quá lớn, cuối cùng ba nhà vẫn giữ thế chân vạc, vô hình chung kiềm chế lẫn nhau. Đại gia tộc như vậy, quyền lực có được khi trở thành gia chủ là vô cùng lớn, ít nhất có thể một tay che trời ở Vĩnh Diệu thành, vì lẽ đó, việc cạnh tranh cho chức vị gia chủ của tộc nhân dòng chính cũng là vô cùng kịch liệt.

Chu Tinh Thiên, con trai thứ của gia chủ Chu gia Chu Hiểu Toàn, hần là một trong những ứng cử viên cho chức gia chủ đời kế tiếp. Chu Hiểu Toàn năm nay đã hơn một trăm tuổi, lấy tu vi Tướng cấp cửu phẩm của hần, nếu không đột phá tới Vương cấp thì chỉ trong vài chục năm tới sẽ hết thọ nguyên mà đi đời nhà ma. Đối mặt với cái chết và quyền lực hiện hành, đương nhiên hần sẽ lựa chọn từ bỏ quyền lực để bề quan tu luyện, mong đợi phá được đạo khám bình cảnh, tấn thăng thành Vương cấp cường giả.

Ngày hôm nay, Chu Tinh Thiên đang đón tiếp một vị khách rất quan trọng, đó là một người đến từ bên đẳng nhà ngoại của hần, cụ thể thì đó là biểu muội của hần. Nói đến bên đẳng nhà mẫu thân Chu Tinh Thiên, chính thế thực lực của gia tộc bọn họ cũng gần như tương tự với Chu gia, chỉ là Vương cấp cao thủ chỉ dừng lại ở Vương cấp tam phẩm, nhưng điều đó cũng không là vấn đề gì đối với việc hai nhà kết thành thông gia với nhau.

Nếu là bình thường, Chu Tinh Thiên tuyệt đối sẽ không làm mấy việc nhảm chán như thế này, nhưng hần nghe nói, vị biểu muội này của hần được lia to ưa thích, vô cùng ưu ái, nếu lấy được nàng thì chắc chắn sẽ nhận được sự ủng hộ lớn lao khi tiến hành tranh đoạt vị trí gia chủ.

Cũng không rõ là cấu tạo cơ thể người của Huyền Linh đại lục có gì khác biệt, hay là do bọn họ không biết, nhưng việc anh chị em họ kết làm vợ chồng là không có hiếm, chỉ ngoại trừ mỗi ruột thịt với nhau là không xảy ra mà thôi. Cũng có thể gọi nó là loạn luân, nhưng mà khi cả xã hội thừa nhận việc đó, liệu có còn gọi là loạn luân hay không? Cái đó thì chỉ có trời mới biết, Chu Tinh Thiên lại càng không hề quan tâm tới cái thứ gì gọi là loạn luân, hần chỉ quan tâm tới chức vị gia chủ mà thôi, vì nó, hần có thể trả bất kì giá nào.

Hần đang cùng một đám tùy tùng, hay nói đúng hơn là hộ vệ, đưa vị biểu muội đó đi dạo trong thành, thì bất chợt.....”Ầm!!!”, một tiếng nổ lớn vang lên, tất cả mọi người có thể cảm nhận được mặt đất rung lên một chút. Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía tiếng nổ phát ra.

“Là tổng bộ của Huyết Lang dong binh đoàn!! Mau đi xem thử.” Chu Tinh Thiên cau mày nói.

Tổng bộ Huyết Lang dong binh đoàn cách chỗ bọn hần không xa lắm, chỉ khoảng mấy trăm mét, lúc bọn hần tới nơi thì có thể thấy cánh cổng ra vào bằng đá to lớn đã bị đập vỡ vụn, có thể nhìn thấy hai tên dong binh canh cửa bị giết chết, cơ thể mềm nhũn nằm dưới đất.

“Không thể ngờ ở trong địa bàn của Chu gia ta mà dám làm càn tới vậy, đi vào xem sao!” Chu Tinh Thiên nói.

Cả đám vừa vào trong sân, một mùi máu tanh chợt xộc vào mũi mọi người khiến ai cũng phải nhắm mắt, đến khi nhìn rõ tràng cảnh xung quanh thì những khuôn mặt nhần nhỏ đó chuyển thành màu trắng bệch không chút máu.

Chỉ thấy rải rác khắp nơi xung quanh đều là xác chết, không, nói là xác chết là còn dễ cao, phải gọi đấy là những mảnh tàn thì mới đúng.Trần ngập trên mặt đất là đầy những mảnh tay cụt chân gãy, những mảnh cơ thể nát bét biến thành một đám thịt v

Giữa khung cảnh không khác gì với địa ngục trần gian đó, đứng sừng sững một thân ảnh kì lạ, hần có thân hình cao lớn, từ trên vai mọc ra sáu cánh tay, phần thân trên đề trần, toàn bộ cơ thể hần được bọc trong một lớp vật chất màu trắng cứng rắn, có chút giống như xương người, lúc này đang loang lổ những vết máu còn chưa khô, trên tay của hần vẫn còn cầm hai mảnh xác bị xé làm đôi, máu tươi vẫn còn đang chảy ròng ròng từ trên cái xác đó xuống.

Cúi gập người xuống nhìn mưa một hồi, Chu Tinh Thiên mới miễn cưỡng hồi phục được tinh thần, cả đời hần chưa bao giờ nhìn thấy tràng cảnh máu tanh đến rợn người nào như thế này, đây không phải là giết người, mà giống như là một lò mổ gia súc thì đúng hơn, thậm chí còn tàn bạo hơn cả thế, phải có thẩm cứu đại hần tới mức nào thì mới ra tay kinh khủng đến mức như thế này.

Nghe thấy tiếng động đằng sau lưng, Từ Phong tiện tay ném cái xác đến chết cũng không nhắm được mắt của Trương Vĩnh Hạo ra chỗ khác như vút một thứ rác rưởi, sau đó quay ra sau.

“Phải ăn nhân đó không?” Một giọng nữ từ dễ nghe vang lên, sau đó là một nữ nhân yếu điệu từ đằng sau Chu Tinh Thiên bước tới trước, sau đó không chút do dự phóng người tới chỗ Từ Phong.

“Đứng rồi, đứng là ngã rồi, là ta, là ta, Vương Bảo Nhi đây!”

“Mau trở lại đây Bảo Nhi biểu muội, tránh xa con quái vật đó ra!! Người đâu, mau bảo vệ Vương tiểu thư!” Chu Tinh Thiên vội vàng la lên, Vương Bảo Nhi chính là vị biểu muội mà hần phải có được, tuyệt đối không thể để có chuyện gì xảy ra với nàng.

Mặc kệ Chu Tinh Thiên kêu gào, đám hộ vệ đi theo hần không có một ai nhúc nhích, bị điên à, không thấy đến cả thù lĩnh Huyết Lang dong binh đoàn Trương Vĩnh Hạo có tu vi Tướng cấp cứu phẩm cũng bị con quái vật kia xé làm hai nửa như miếng rế rách u, đám tôm tép như bọn hần lao lên để biến thành mảnh rế rách tiếp theo há?

“Là cô? Vậy là cô đã thay thoát hạ, đám người Vương lão đâu?” Từ Phong vốn có trí nhớ siêu phàm, dù gương mặt cùng quần áo của Vương Bảo Nhi lúc này đã thay đổi so với hồi trước, nhưng giọng nói của nàng hần vẫn nhận ra được.

“Chuyện dài lắm, ngài có thể bớt chút thời gian nói chuyện với ta không?” Vương Bảo Nhi lúc này mang theo một bộ dáng thành thực trái đời, nào có chút ngây thơ giống như trước kia đâu.

Mặc dù không biết nàng ta muốn nói gì, nhưng Từ Phong vẫn gật đầu đồng ý, hần không biết tại sao mình lại làm thế, hần chỉ ăn ăn có cảm giác đó là quyết định đúng, mà nếu đã như vậy, thì làm thôi, việc trả thù Âm Ma tông không phải việc một sớm

“Không cần phải bảo vệ ta, ngài ấy là người quen!” Vương Bảo Nhi quay lại đằng sau vẫy vẫy cánh tay, ra hiệu an toàn.

Từ Phong rung mình một cái, lớp giáp cốt trên người hần xuất hiện từng đốm vết nứt, sau đó biến thành từng mảnh vụn rơi la tả xuống đất, bốn cánh tay mọc thêm của hần thì trực tiếp rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ giống như là được làm từ gốm sứ chứ không phải là huyết nhục. Lúc này, đám người Chu Tinh Thiên mới bước đến gần.

Nhìn khung cảnh xung quanh, Từ Phong chắc lưỡi một cái, miệng nói: “Chúng ta tìm một nơi khác nói chuyện!”

Trong một túp diêm xa hoa.

Chu Tinh Thiên nện mạnh cái chén xuống mặt bàn khiến tiểu nhị đứng ở gần đấy giật mình đánh thót một cái, tưởng mình đã làm sai việc gì khiến vị tử tôn này nổi giận.

“Người có nhận ra hần là ai hay không, hình như không phải là người ở Vinh Diệu thành, mẹ nó, không biết biểu muội muốn nói chuyện gì với hần nữa, một bộ dáng thần bí bí, hần ta không phải là người mà nàng ấy thích chứ?” Chu Tinh Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, không quên nện cái chén rượu xuống mặt bàn thêm lần nữa.

Một người giống như là đội trưởng của đám hộ vệ suy nghĩ một chút liền nói: “Chắc hần hần ta không phải là người ở Vinh Diệu thành chúng ta, thuộc hạ cũng chưa từng nghe thấy cao thủ nào có bộ dạng như hần cá, có lẽ là dong binh từ từ Hắc Thạch trấn cũng nên. Nhưng mà thực lực của hần có vẻ rất mạnh, tốt nhất chúng ta không nên trêu chọc hần, tránh rước lấy phiền toái không cần thiết.”

Hừ lạnh một tiếng không nói gì, Chu Tinh Thiên rót một chén rượu uống cạn, sau đó tiện tay bóp nát cái chén trên tay giống như nó có mối thù bất cộng đái thiên với hần vậy. Tên thuộc hạ nói đúng, Chu Tinh Thiên cũng biết điều đó chứ, thù lĩnh Huyết Lang dong binh đoàn có tu vi Tướng cấp cứu phẩm còn bị tên đó xử lý dễ dàng như giết gà làm thịt cừu, thực lực như vậy cả cái Vinh Diệu thành này chỉ có ba người có thể vượt qua nổi, đó là ba Vương cấp duy nhất của mỗi nhà Tô, Trịnh, Chu. Một người như vậy, tốt nhất là không nên đắc tội, nhưng hần không nuốt trôi được cục tức này, khó khăn lắm hần mới mới được Vương Bảo Nhi ra ngoài đi dạo, vốn định thắt chặt tình cảm, cuối cùng lại thành ra như thế này.

Ở một chiếc bàn cách khá xa chỗ Chu Tinh Thiên đang ngồi, Từ Phong cùng Vương Bảo Nhi đang ngồi đối diện với nhau.

“Vậy là hai huynh đệ Mặc Thủy Mặc Hỏa đã chết rồi à, thật đáng tiếc, nhưng cũng may là những người còn lại đều trốn thoát được.” Sau khi nghe Vương Bảo Nhi kể lại chuyện ngày hôm đó, Từ Phong gật gù nói.

“Cũng phải tạ ơn ân nhân ngài đã không ngại mạo hiểm hiến thân để cứu chúng ta.” Vương Bảo Nhi một bộ dáng nhún nhường, hơi cúi đầu xuống tạ ơn.

“On huệ gì, ta chỉ làm những gì mà ta muốn thôi.” Nếu không phải là vì cái hệ thống chết tiệt đó thì ta liệu mạng làm cái gì, còn câu đó Từ Phong không có nói ra. Nhưng vào trong mắt của Vương Bảo Nhi, hành động đó của hần lại khiến hình tượng của hần trong suy nghĩ của nàng lại thêm một đặc điểm nữa.

Cho đến tận bây giờ Vương Bảo Nhi vẫn chưa biết thái gì hần như thế nào, thậm chí cả tuổi của hần nàng cũng không đoán được, đối với nàng mà nói, hần tràn ngập sự bí ẩn, thực lực siêu cường, hành tung vô định, máu lạnh lạnh khốc, có vẻ như l

Nếu như Từ Phong biết được Vương Bảo Nhi nghĩ gì, hẳn lúc này chắc cũng đập đầu xuống bàn luôn quá, từ lúc nào mà hần trở nên vĩ đại đến vậy.

“Ta không biết phải xưng hô với ân nhân ra sao, nhưng mà cứ theo thực lực vi tôn, ta xin gọi một tiếng tiền bối.”

“Cứ gọi ta Từ Phong.”

“Vậy thì Từ Phong tiền bối, thực ra, ta có một việc cần nhờ đến tiền bối, không biết tiền bối có nhã hứng nghe hay không?” Vương Bảo Nhi có chút nạt nệ nói.

Không cần suy nghĩ, Từ Phong liền mở miệng từ chối, hần hơi đầu mà giúp nàng ta, mục tiêu hiện tại của hần là san bằng Âm Ma tông thành bình địa, để làm được việc đó hần phải tăng thực lực lên, giúp Vương Bảo Nhi không nằm trong danh mục việc cần làm của hần.

Chỉ là khi hần vừa định mở miệng ra, một thanh âm trong trẻo liền vang lên trong đầu hần:

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ

Chúng loại: Nhiệm vụ tùy chọn. Liên hoàn.

Số lượng: Không rõ.

Nội dung: Nhận lời giúp đỡ Vương Bảo Nhi, chỉ tiết nhiệm vụ sẽ được thông báo sau.

Hạn chế: Không.

Phần thưởng: Điểm tiến hóa công pháp/vũ kĩ bí pháp (không rõ số lượng). Điểm kinh nghiệm.

Đây chỉ là nhiệm vụ tùy chọn, Từ Phong hần có thể chọn làm hoặc không làm, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hần liền quyết định làm. Dù là tiến hóa công pháp, vũ kĩ, hay bí pháp thì thực lực của hần cũng sẽ tăng lên, hơn nữa hần cũng sẽ nhận được kinh nghiệm, bản thân nhiệm vụ tùy chọn có thể hủy được, nếu khó quá hần có thể hủy bất kì lúc nào, cần bản không mất gì cả. Nghĩ thông suốt, Từ Phong liền nói:

“Nói thử ta nghe xem nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Nhận lời

Liên thành là một thành trì tương tự như Vinh Diệu thành, cũng có ba gia tộc lớn nắm quyền tự trị, mỗi nhà cũng chỉ có một lão tổ Vương cấp tọa trấn, ngoại trừ diện tích của nó lớn hơn so với Vinh Diệu thành, thì có thể nói nó hoàn toàn là một bản sao của Vinh Diệu thành.

Vương Bảo Nhi là đệ tử dòng chính của Vương gia, một trong ba gia tộc lớn của Liên thành, với thiên phú của nàng, vốn dĩ chẳng thể nào nổi bật trong đồng lứa cả, phải biết hiện giờ nàng đã 17 tuổi, nhưng tu vi chỉ đạt tới Sĩ cấp lục phẩm, đặt ở bên ngoài thì không tệ chút nào, nhưng đặt ở trong những đại gia tộc thế này, tu vi cỡ đó không đáng để vào mắt. Lấy Diệp gia trước kia làm ví dụ mà nói, đệ tử dòng chính của họ đến 17-18 tuổi làm gì có ai chưa đột phá Sơ cấp, tuy rằng họ là siêu cấp gia tộc của Căn Nguyên đế quốc, nhưng không thể phủ nhận rằng đệ tử của những gia tộc này đều có tu vi tiến cảnh nhanh hơn bình thường.

Lí do khiến nàng nổi bật lên, chính là vì trí tuệ của nàng rất được Lão tổ tông của gia tộc thưởng thức, còn về lí do thực sự tại sao Lão tổ tông lại quan tâm tới nàng thì chỉ có trời mới biết, bởi đơn giản mà nói thì một gia tộc lớn, người có trí tuệ không có thiếu.

Bỏ qua mấy thông tin ngoài lề đó, Từ Phong liền nghe vào tai bên phải rồi ra ngoài từ tai bên trái, hoàn toàn không quan tâm tới mấy thứ tiểu tiết đó, điều hần quan tâm đó là Vương Bảo Nhi yêu cầu hần giúp đỡ ra sao.

Sau một lúc lâu im ắng ngồi nghe nàng ta nói, hần cũng đã hiểu đại khái câu chuyện. Ba gia tộc lớn của Liên thành đó là Lâm gia, Lăng gia và Vương gia, vốn luôn cộng đồng chia sẻ quyền lực cai quản Liên thành với nhau, so ra còn hòa thuận hơn nhiều so với ba nhà Tô-Trịnh-Chu của Vinh Diệu thành, nhưng gần đây, mặt biển có xảy ra khiến quan hệ của ba nhà rạn nứt.

Linh khí thiên địa không thể nhìn thấy, nhưng nó luôn hiện hữu xung quanh, cũng giống như không khí vậy, có nơi mật độ linh khí mỏng manh, cũng có nơi mật độ linh khí dày đặc hơn, ở nơi có mật độ linh khí cực gì sung túc, qua năm tháng, linh

thạch có thể được sinh ra. Linh thạch, nói trắng ra chỉ là linh khí như bình thường, nhưng trải qua hàng chục, hàng trăm vạn năm, linh khí quá dày đặc khiến chúng kết tinh lại, trở thành dạng chất rắn, đó chính là linh thạch, cái thứ đồ vật này vô cùng trân quý, bởi so với hấp thu linh khí bình thường, hấp thu từ linh thạch dễ dàng hơn rất nhiều đối với võ giả trong lúc tu luyện, và lại không phải nơi nào cũng có linh khí sung túc để có thể trực tiếp hấp thu, đó là lí do linh thạch trân quý.

Tuy vậy, linh thạch cũng không phải là mấy cục đá ven đường dễ mà tiện tay nhặt là được một nắm lớn, linh thạch chỉ xuất hiện ở một nơi, mỏ linh thạch. Như đã nói, linh thạch hình thành bởi linh khí tụ tập, trải qua nhiều năm mới có thể tạo ra linh thạch, vì lẽ đó, đường nhiên linh thạch sẽ không chỉ xuất hiện một hai viên, ở nơi linh khí cực sung túc, linh thạch được sinh ra nhiều, từ đó tạo thành mỏ linh thạch.

Cái thứ này cũng chính là lí do khiến ba nhà Lâm-Lăng-Vương gia bất hòa, nhưng chung quy lại, có thể tóm gọn lại đó là, tranh chấp linh thạch. Linh thạch có tác dụng to lớn thế nào đối với võ giả thì các đại gia tộc không có gì lạ, trừ khi trực tiếp ngồi trong linh mạch tu luyện, bằng không thì hấp thu linh khí thiên địa thông thường không thể nào bằng được sử dụng linh thạch, xét cả về chất lẫn lượng.

Mỏ linh thạch này vốn là được Vương gia tìm ra, nhưng không hiểu thế nào lại có tin tức rò rỉ ra, cuối cùng cả hai nhà còn lại đều biết, đồng thời gấp áp lực lên cho Vương gia, giáo ra mỏ linh thạch, hoặc bị cả hai gia tộc cùng chung sức tiêu diệt, bởi chỉ cần để cho Vương gia âm thầm khai thác linh thạch để cho đệ tử tu luyện mà nói, chỉ vài ba chục năm là thực lực của họ sẽ áp đảo hai nhà còn lại, điều đó là khó chấp nhận được, chung quy ai cũng không muốn bị người khác đâm lên đầu.

Cũng không biết là Vương gia điều đình với hai nhà còn lại thế nào, cuối cùng ba nhà đồng ý chia đều quyền khai thác linh thạch, nhưng không phải chia đều như bình thường, mà mỗi nhà chỉ được hai thành, còn bốn thành linh thạch khai thác còn lại, sẽ là phần thưởng cho một cuộc tỉ thí.

Ba nhà cộng đồng tổ chức một cuộc tỉ thí, đối tượng là tất cả võ giả dưới 20 tuổi của ba nhà, được phép mời thêm người ở ngoài tham gia, nhưng chỉ giới hạn một người cho mỗi gia tộc, và vẫn phải dưới 20 tuổi mới hợp cách, gia tộc nào thắng sẽ được thêm hai thành linh thạch, trong khi đó hai gia tộc còn lại sẽ phải chia hai thành còn lại.

Đến đây thì Vương gia lại gặp một rắc rối lớn, thế hệ trẻ dưới 20 tuổi của bọn họ.....quá rác rưởi, mặc dù thực lực tổng thể của cả gia tộc không kém hai nhà kia, nhưng thế hệ trẻ của bọn họ gần như không xuất hiện thiên tài nào cả, đừng nói là thiên tài, chỉ cần nhìn hơn đệ tử bình thường của gia tộc thôi cũng đã đủ rồi, vấn đề đó là, bọn họ không có ai như vậy, rơi vào đường cùng, bọn họ quyết định kí thác lên danh ngạch một người ngoài cuộc tham gia. Nhưng lại thêm một vấn đề nữa nảy sinh, cường giả dưới 20 tuổi, mới ở đâu ra?

Đệ tử dòng dõi danh gia vọng tộc còn chẳng ăn thua, võ giả tân tu ở bên ngoài thì làm ăn được gì, chưa kể đến vấn đề độ tin cậy, người ngoài thì vẫn là người ngoài, nếu để lộ tin tức đến tai các thế lực lớn, đừng nói là mỏ tinh thạch, đến cả mạng cũng chưa chắc đã giữ được ấy chứ, giết người diệt khẩu không phải là chuyện hiếm a.

Vương Bảo Nhi xưng phong đảm nhận việc ra ngoài tìm viện trợ, vốn ý định ban đầu của nàng là trà trộn vào Hắc Thạch trấn tìm kiếm dong binh, nếu bất thành thì sẽ nhờ đến nhà họ hàng chính là Chu gia kia, nhưng cuối cùng, nàng lại gặp mặt Từ Phong.

“Tiền bối năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ngẫm nghĩ một chút, Từ Phong hẳn mới xuyên qua chưa đầy một năm, mà trước đó cái cơ thể này đang ở tuổi 18: “Mười chín tuổi!”

“Ta muốn trình trọng một tiền bối tham gia cuộc tỉ thí giữa ba gia tộc với tư cách là viện trợ từ bên ngoài, thù lao là 150 viên hạ phẩm linh thạch, nếu ngài giúp gia tộc của ta giành chiến thắng, con số này sẽ gấp mười lần lên, nếu ngài có yêu cầu gì đặc biệt, chúng ta có thể thương lượng.” Hít một hơi thật sâu, Vương Bảo Nhi dùng một ánh mắt khẩn cầu nhìn hẳn mà nói.

Từ Phong có chút nhũn mảy, hẳn không hiểu động cơ đằng sau cái cuộc tỉ thí nhằm nhí này, hai nhà kia có thể trực tiếp ép đoạt đi mỏ linh thạch này từ Vương gia cơ mà, kể cả sợ Vương gia chó cùng dút đậu, bọn họ cũng có thể chia đều sản lượng, việc gì phải đề ra cái chủ ý tỉ thí võ vẫn này để mà tự nhiên có một nhà vượt lên dẫn ưu thế như thế chứ. Mà tỉ thí thì cũng thôi đi, lại còn hạn chế độ tuổi, để làm gì cơ chứ.

Hắn khá là lười động não, nhưng khi nghiêm túc, tư duy của hắn cũng không tồi, hẳn nhanh chóng đoán được dụng ý của hai nhà Lâm-Lăng kia.

“Chó cùng dút đậu, bọn họ không biết rằng cuối cùng Vương gia sẽ cần ai một nhất cuối cùng, cho nên họ không dám mạo hiểm, nếu chia đều thì không một ai được lợi cả, thế cục vẫn sẽ giống như bây giờ. Mặc dù nhìn về ngoài có vẻ hòa thuận, nhưng đã thâm thì ai chả có chứ, nếu tổ chức một cuộc tỉ thí, dựa vào việc Vương gia không có cường giả trẻ tuổi mà chế định quy tắc, cuối cùng sẽ là hai nhà Lâm gia cùng Lăng gia tiến hành tranh đấu với nhau xem ai mới là kẻ thắng cuối cùng. Chặt, thì ra là vậy, một mỏ linh thạch thôi mà cũng rắc rối thật, lời hết cả bộ mặt thật ra.....”

Nghĩ một hồi, Từ Phong cũng có thể đại khái đoán được nguyên do ẩn sau cuộc tỉ thí này, thực tế, hẳn cũng không quan tâm lắm tới 150 hay là 1500 hạ phẩm linh thạch thù lao, đối với hắn thì tu luyện là thứ không nằm trong từ điển, bởi hẳn tầng tu vi nhờ hệ thống chứ không nhờ tu luyện, linh thạch vào tay hắn cũng vô dụng. Tuy vậy.....

Chiếc mặt nạ trên mặt Từ Phong hóa thành một đám chất lỏng màu đen sau đó bốc hơi thành một làn khói đen rồi biến mất, hẳn lần đầu tiên để lộ gương mặt thật của mình với một người xa lạ, nhìn Vương Bảo Nhi, hắn nói: “Làm thế nào để biết bọn ngoạii phân biệt được tuổi của võ giả? Bởi vì nhìn thế nào thì ta cũng không giống với một người 19 tuổi.”

“Có mà không giống người luôn ấy chứ, 19 tuổi cái gì....” Nhìn gương mặt anh tuấn lĩnh khốc trước mặt, nhưng lại trở nên vô cùng đáng sợ bởi sự hiện hữu của đôi mắt chi có một màu đen tăm tối, Vương Bảo Nhi nhe giọng lẩm bẩm, sau đó mới sực tỉnh mà trả lời Từ Phong.

“Cái đó thì không vấn đề, chúng ta có công cụ để kiểm tra tuổi tác, tuyệt đối không thể sai lầm được.”

“Được, ta nhận lời, khi nào thì chúng ta bắt đầu khởi hành tới Liên thành?”

Thấy Từ Phong gần như không chút nghĩ ngợi nhận lời, Vương bảo Nhi đỡ ra một lúc, sau đó mới mỉm cười nói: “Càng sớm càng tốt, thời gian diễn ra cuộc tỉ thí cũng sắp đến gần rồi!”

Gật đầu, chiếc mặt nạ lại xuất hiện, che đi gương mặt của Từ Phong, hẳn đứng dậy, việc của hắn ở đây đã xong rồi, không có lí do gì để hắn ở lại nghe Vương Bảo Nhi nói nữa.

Vừa mới đứng lên, Từ Phong chợt cảm thấy có một ánh mắt đầy sát khí đang chiếu thẳng vào mình, khẽ đưa mắt, hẳn có thể thấy Chu Tinh Thiên đang dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn mình, hẳn không khỏi cười khẩy, sát khí ư?

Chu Tinh Thiên mặc dù ghen với Từ Phong, nhưng lí trí của hắn vẫn kìm chế hẳn lại, tránh khỏi việc gây sự với một nhân vật nguy hiểm. Nhưng mà suy cho cùng, hẳn mặc dù bây giờ đã gần 30 tuổi có dư, nhưng tối ngày tu luyện trong nhà, tâm tính của hắn cũng không khác với thanh niên là bao, ngay khi nghe thấy Vương Bảo Nhi reo lên mừng rỡ ở đằng sau, hẳn không nhận được mà trừng mắt giận dữ nhìn Từ Phong.

Bất chợt, cái tên sát thần đó đứng dậy, sau đó, một luồng sát khí khùng khiếp áp vào mặt Chu Tinh Thiên, trong sát khí kinh khủng đó, hẳn giống như có thể nhìn thấy núi thấy biển máu, vô số linh hồn người chết đang bám lấy hắn đòi mạng.

“Choang!”

Bàn tay hắn bóp vỡ cái chén ngọc trên tay, tiếng vỡ vụn đánh thức tâm thần của hắn, lúc tinh táo lại thì tên sát thần kia đã biến mất, một cơn gió thổi qua khiến hắn rung mình, chẳng biết từ lúc nào, sau lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi.

Từ Phong rời đi, miệng lẩm bẩm: “Lan nhĩ muội đội ta, không bao lâu nữa, đại ca của muội sẽ đem cả Âm Ma tông làm vật bồi bổ tăng cường với muội....”

-Tiếp nhận nhiệm vụ mới.

Chứng loại: Nhiệm vụ tùy chọn. Liên hoàn.

Số lượng: Không rõ.

Nội dung: Giành chiến thắng giúp Vương gia.

Hạn chế: Không.

Phần thưởng: 50% điểm kinh nghiệm cần để lên level, vũ kĩ phòng ngự ngẫu nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tới Liên thành

Một ngôi nhà tan hoang giống như vừa trải qua một cơn bão, thứ duy nhất còn nguyên vẹn là một căn phòng nhỏ ở phía sau ngôi nhà, lúc này trong căn phòng nhỏ đó, một thân ảnh hắc y cao lớn đang lẳng người đứng đó, trong tay hắn đang cầm một chiếc khăn tay nhỏ màu hồng, cứ như vậy mà nhìn ngắm nó trong im lặng. Một thân ảnh bạch y hoàn toàn trái ngược với hắn xuất hiện sau lưng, nhẹ nhàng vỗ vào vai hắn: “Sao rồi, chàng đã thấy đỡ hơn chưa?”

Từ Phong không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Nàng đi theo ta từ đầu tới giờ, hẳn là cũng có câu trả lời rồi chứ.”

“Sao chàng có thể nhận ra ta đi theo sau chàng?” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

“Đoán mà thôi, năng không đi theo sau lưng ta mới là lạ.”

Hai người im lặng một chút, sau đó Hồ Phi Nguyệt mở lời: “Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Tới Liên thành!”

Nắm chặt chiếc khăn tay màu hồng phấn, Từ Phong lạnh giọng nói, sau đó liền quay người đi ra ngoài.

Nhận thấy hàn khí có thể thấy rõ trong ngữ điệu của Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt chợt nói: “Tiểu muội muội của chàng không có chết để đến đây!”

“Cái gì?!” Gần như ngay lập tức, Từ Phong liền quay đầu lại.

“Âm Ma tông chủ tu Âm Sát Ma Công, đây là công pháp được sử dụng rộng rãi trong toàn tông, nhưng bản đây đủ chỉ giành cho những nhân vật hạch tâm tu luyện, tên trung niên vận lam y ngày hôm đó có tu vi Thánh Giả, hẳn là một trong các trưởng lão của Âm Ma Tông, chắc chắn hẳn sẽ có được bản đây đủ của Âm Sát Ma Công.”

Cái này thì liên quan gì tới Lan nhi, Từ Phong không khỏi nhủ thầm: “Nói trọng điểm!”

“Tu luyện Âm Sát Ma Công không nhất thiết phải dùng đỉnh lò, đỉnh lò chỉ có tác dụng đẩy nhanh quá trình tu luyện mà thôi, nếu là đệ tử trong tông sử dụng nữ tử như đỉnh lò để tu luyện, với Âm Sát Ma Công bản không đầy đủ của họ, Thái Âm Bồ Đề Vương là cách duy nhất. Nhưng với Âm Sát Ma Công bản đầy đủ, còn có một cách khác, nếm ra đó là nười xong thịt. Lam y nhân đó có tu vi Thánh Giả, dù cho có sử dụng muội muội của chàng giống như đỉnh lò thì tác dụng cũng không lớn lắm, dù gì thì nằng ta mới chỉ đạt tới Sĩ cấp, bắt kẻ linh căn hay thể chất của nằng nghịch thiên ra sao, Thái Âm Bồ Đề Vương vẫn cần có một tu vi nhất định để làm gốc.” Hồ Phi Nguyệt chậm chậm nói.

Không phải kẻ ngốc, Từ Phong nghe đến đây liền hiểu ra: “Ý nằng là....”

“Phải, hẳn ta sẽ phải tìm cách để thăng tu vi của Diệp Thủy Lan lên cao hơn nữa, ít nhất phải đạt tới Vương cấp.”

Như người chết vớ được cọc, Từ Phong vội vàng tóm lấy vai của Hồ Phi Nguyệt, miệng nói: “Bao lâu? Ta còn thời gian bao lâu, trước khi Lan nhi đạt tới cấp độ đó?”

Mặc kệ hai bàn tay như hai cái gong kim đang tóm lấy vai mình, Hồ Phi Nguyệt nghĩ ngợi một lát rồi mới trả lời: “Ít nhất cũng phải hai năm, hẳn ta chỉ có thể dùng thiên tài địa bảo cưỡng ép để thăng tu vi cho nằng ta mà thôi, hẳn còn tính dùng nằng như là đỉnh lò, nên dùng những biện pháp cực đoan như thiêu đốt thọ nguyên đối lấy tu vi sẽ không phải là lựa chọn khôn ngoan, xét đến việc nằng ta có linh căn và thể chất cực phẩm, hẳn ta sẽ không dễ dàng dễ phạm dẫu.”

Giống như vữa từ thiên đường rơi xuống địa ngục, sau đó lại được cứu vớt lên trần thế, Từ Phong hít một hơi thật sâu, miệng lầm bầm: “Hai năm, được, hai năm thì hai năm, bằng bất cứ giá nào ta sẽ cứu muội!”

Mặc dù đã xuất hiện một chút cái thứ gọi là tình cảm trong suy nghĩ của Từ Phong, nhưng hẳn vẫn là hẳn, bản chất máu lạnh trong người hẳn vẫn ở đó không đi đâu cả, hẳn rất nhanh liền lấy lại tinh thần.

“Ta sẽ tới Liên thành cùng Vương Bảo Nhi, nằng sẽ đi cùng ta chứ?” Thở hắt ra một hơi, Từ Phong nói.

Ngắn ra một chút, sau đó nó một nụ cười rạng rỡ khiến cho căn phòng dường như sáng bừng lên, Hồ Phi Nguyệt nói: “Chắc chắn rồi, chàng đi đâu, ta theo đó.”

Trong thoáng chốc, Từ Phong chợt có cảm giác như vừa nhìn thấy một vẻ đẹp khác với vẻ đẹp mọi học tập xương bìn thường của Hồ Phi Nguyệt, một vẻ đẹp dịu dàng, nhẹ nhàng, pha lẫn một chút ôn nhu trong đó khiến Từ Phong ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó, Hồ Phi Nguyệt giống như khẳng định mình chính là hồ ly tinh, nói ra một câu khiến hình ảnh của nằng lại trở về như cũ trong mắt Từ Phong. Chỉ thấy nằng ghé sát vào tai hẳn, hơi thở thơm tho phả vào vành tai khiến hẳn rừng mình, nhẹ nhàng nói: “Phải đi cùng chứ, ta không để cho nữ nhân khác dễ dàng chạm vào chàng đâu-----!”

Nằng làm như có nhiều nữ nhân thích ta lắm ấy, Từ Phong không khỏi bất mãn thầm nghĩ.....

Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt hai người đều có không gian giới chỉ, và lại đồ đạc của họ cũng chả có là bao, vốn dĩ có thể xuất phát ngay, nhưng bọn họ không biết đường tới Liên thành, lại càng không biết Vương gia Liên thành là cái cù cái gài, cuối cùng hai người đành phải đợi Vương Bảo Nhi.

Tiêu tốn hai ngày không biết là làm cái trò gì, Vương Bảo Nhi mới xuất phát trở về Liên thành cùng hai người bọn họ, hai ngày này, nằng ta cùng Chu Tinh Thiên cứ bám dính lấy nhau, đúng hơn là Chu Tinh Thiên cứ bám dính lấy nằng ta, khiến Từ Phong không khỏi nghĩ bậy, hai ngày nay cấp độ này liệu không biết có làm ăn gì được hay không.

Liên thành có thể nói là một bản sao của Vĩnh Diệu thành, từ Vĩnh Diệu thành tới Liên thành không quá xa như Từ Phong vẫn tưởng, chỉ khoảng hơn 3 ngày đường. Lần này đi cùng Vương Bảo Nhi, tất cả chỉ có bốn người, đúng hơn là ba người và một siêu cấp yêu thú, lúc này đang rúc vào trong lòng Từ Phong. Từ Phong cũng đã gặp lại Vương lão, và đúng như hẳn đã đoán, Vương lão đích thực là một tùy tùng, kiểm soát việc bảo vệ cho Vương Bảo Nhi.

Vương Bảo Nhi cùng Vương lão đều không có bất kì ngạc nhiên nào về việc tu vi của Từ Phong tăng mạnh, nhưng đoán chừng họ nghĩ rằng hẳn ta trước kia đã che giấu tu vi nên mới không quá ngạc nhiên. Từ Phong thì lại càng không quan tâm, không có thắc mắc gì có nghĩa là hẳn được thành thời dẫu có không bị ai quấy rầy, thế vẫn là nhất.

Không như cuộc hành trình tới Thiên Ứng thành, khi mà phải băng qua Lam Linh sơn mạch đầy nguy hiểm, lần này đường đi tới Liên thành ngược lại luôn là những con đường mòn lớn đi qua những thành trì khác. Cũng không phải là an toàn thực sự, có vài toán cướp đường thấy mục tiêu đơn lẻ cũng muốn kiểm soát chút đỉnh, chỉ tiếc là tất cả đều biến thành thịt xay dưới nắm tay của Từ Phong. Lòng tham cũng là một cái tội a.

Qua ba ngày đi đường, cuối cùng bọn họ đã tới nơi, đã từng đi qua siêu cấp đại thành như Từ Tinh thành, thậm chí trước kia còn ở kinh thành, Từ Phong không hề có chút ngạc nhiên nào trước cảnh phồn hoa của Liên thành, có chăng thì cũng chỉ là một chút, bởi nó đáng sợ với Vĩnh Diệu thành thì nhợt nhạt hơn nhiều.

Vương gia là một trong tam đại gia tộc cai quản Liên thành, nhưng phủ đệ của Vương gia ngược lại lại không nằm ở trong thành, mà là ở gần một cái hồ lớn ngoài thành. Tại sao lại xây ở đây thì lí do cũng rất đơn giản, thiên địa linh khí nơi này nồng đậm hơn, không xây ở đây thì xây ở đâu.

Ba người bọn họ một đường đi tới phủ đệ Vương gia, ở cửa có hai tên lính canh, nhìn thấy Vương Bảo Nhi liền cung kính hành lễ, dùng Phân tích nhãn liếc qua, hai người này có tu vi Linh cảnh cửu bộ.

Chắc, đúng là vô đạo thế gia, đến tên canh cửa cũng là Linh cảnh vô giả, cơ mà nghĩ lại thì, hình như Diệp gia của hẳn trước kia còn dùng cả Sĩ cấp vô giả để canh cửa cơ mà, tuy vậy một bên là tiểu gia tộc, một bên là một trong tứ đại gia tộc của cả Căn Nguyên đế quốc, so sánh thế này khắp khắp quá.

Sau khi sắp xếp cho Từ Phong một nơi ở tạm, Vương Bảo Nhi vội vàng chạy đi tìm gia gia của mình, cũng chính là Vương cấp lão tổ duy nhất của Vương gia. Là cháu gái của lão tổ, thảo nào được sủng ái đến như vậy, Từ Phong giờ mới hiểu ra.

Ngồi không buồn chán không có việc gì làm, Từ Phong liền đi dạo trong hoa viên bên cạnh nơi mình ở.

Nơi đây phong cảnh hữu tình, hoa thơm có lạ đầy rẫy, tiếng chim hót líu lo cùng những làn gió nhẹ thổi biến khung cảnh trở nên vô cùng tươi đẹp. Chỉ là sự xuất hiện của một thân ảnh hắc y với hàn khí bao trùm giống như từ thần giáng lâm khiến khung cảnh thơ mộng bị phá vỡ hoàn toàn. Hồn nhiên không thêm đề ý tới sự hiện diện của bản thân đã phá hỏng cả cảnh sắc thơ mộng xung quanh, Từ Phong lo lắng bước đi.

Nghe thấy tiếng huyền ảo ở gần đó, Từ Phong hiểu kĩ bước tới xem xét, chỉ thấy trước mắt là một đỉnh viên đơn sơ, trước đỉnh viên là một cái sân khá rộng, ở đó đang có mấy người. Một cậu nhóc khoảng chừng 12-13 tuổi, thân thể đã trở mã nhưng khuôn mặt vẫn non nớt như cũ, lúc này đang bị 5-6 thanh niên quây lại đánh, đề ý kĩ thì thấy cậu nhóc này mặc dù bị đánh tới không ngẩng mặt lên được, nhưng tuyệt nhiên không kêu la, chỉ cắn chặt răng mà không phát ra một tiếng rên.

“Đánh, ta đánh chết tên tạp chủng nguoi, người đáng lẽ ra không được ở lại Vương gia mới đúng!”

“Phải, đánh chết con mẹ nó luôn đi, ta nhìn tên tạp chủng này cũng ngứa mắt lắm rồi...”

“Ồ, thú vị đây, một đứa trẻ bất khuất.” Nhìn cảnh tượng trước mắt, Từ Phong không khỏi nhớ lại những buổi huấn luyện địa ngục mà hẳn đã trải qua ở kiếp trước khi chưa trở thành sát thủ, khi đó hẳn cũng như vậy, bị ăn đòn sắp mất nhưng không buồn gào kêu rên một lời, thật là hoải niệm a.

Tiến tới sát hơn, Từ Phong nghe thấy một giọng nói non nớt vang lên: “Không được đánh Vương Hải Nguyên ca a!”, đưa mắt nhìn theo thì hóa ra đó là một cô bé nhỏ xíu, chỉ tầm 7-8 tuổi là cùng, da hồng mặt phấn, trông đáng yêu vô cùng, lúc này đang khoả chân múa tay gào thét liên hồi. Hẳn liên rào bước nhẹ nhàng tiến tới chỗ cô bé.

“Không thể ngờ chủ nhân lại là một tên cuồng la ly, xem ra Tiểu Linh đã nhìn nhầm người rồi, hức hức...”

Một âm thanh quen thuộc rất lâu rồi Từ Phong không nghe thấy vang lên trong đầu hẳn, khiến hẳn không khỏi cuồng hi.

“Tiểu Linh à, sao lại tự nhiên biến mất một thời gian dài như vậy, ta gọi mà cũng không trả lời.”

“À...ồm...ừm.....Tiểu Linh có chút việc riêng ấy mà, ta bị xxx gọi tới nói chuyện.”

“Bị ai gọi cơ?” Từ Phong không nghe rõ, liền hỏi lại.

“Bị xxx gọi.....à ta quên mất, pháp tắc của nơi này không thể chứa đựng được cái tên của ngài ấy.....cơ mà lạc đề rồi, nói tóm lại, ta bị cái người giao nhiệm vụ cho chủ nhân gọi tới nói chuyện.”

Nói đến đây, Từ Phong chợt nhớ tới thân ảnh huyền bí phiêu phù trong không gian vô tận mà hẳn bắt gặp mấy hôm trước khi hẳn đã “chết”, hiểu rồi, thì ra là “Hắn” đã gọi Tiểu Linh đi, chẳng trách nào nằng ta biến mất suốt một khoảng thời gian dài.

Đang vung tay gào thét, tiểu la ly Vương Tiêm Tiêm chợt thấy xung quanh tối đen lại, giống như là có cái gì đó đè che đi ánh nắng mặt trời trên đầu nằng, đưa mắt nhìn thì thấy một bóng đen đang bao phủ nằng ở bên trong. Ngẩng đầu lên nhìn xem là thứ gì ở sau lưng mình, thứ đầu tiên Vương Tiêm Tiêm nhìn thấy là một thân hình cao lớn, chiếc mặt nạ đầy răng nhọn dữ tợn, một cặp mắt đen thẫm vô cùng quý dị, khiến nằng sợ hãi mà quên cả gào thét.

Củ người xuống, Từ Phong bề tiểu la ly lên tay, tiểu la ly còn chưa tới 10 tuổi, cơ thể nhỏ xíu liền lọt thỏm vào trong lồng ngực của hẳn: “Tiểu nha đầu, muốn ta cứu ca ca của nhóc không?”

Bản đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Vương Tề Thiên

Mặc dù sợ hãi tới cùng cả người lại, nhưng tiểu hải tử vẫn là tiểu hải tử, Vương Tiêm Tiêm khi nghe thấy Từ Phong nói, liền mở to đôi mắt tròn vo của mình, nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt, ngây thơ nói: “Đại thúc có thể cứu Hải Nguyên ca ca sao?”

Còn chưa kịp trả lời, Từ Phong chợt nghe thấy một tiếng nói bên tai

“Không thể tin được chàng lại là một la ly khổng, ta đã nhìn nhầm chàng rồi, hức hức……” Hồ Phi Nguyệt dùng một giọng ngạc nhiên nói, thậm chí còn giả bộ thất thối khiến Từ Phong tối sầm mặt lại.

Nhìn tiểu hồ ly trắng muốt đang nằm bên vai mình, Từ Phong không khỏi lăm bầm “La ly khổng cái cù cái, nàng là một đại mỹ nữ ở ngay cạnh ta còn chưa xir li đầu, ai thêm quan tâm tới mấy tiểu la ly chứ!”

“Một siêu cấp đại mỹ nữ như ta ở bên cạnh chàng mà chàng còn không thêm ân, thế càng chứng tỏ chàng là la ly khổng chứ còn gì nữa.”

Cảm thấy cuộc đối thoại này rất cuộc cũng không đi tới đâu, Từ Phong liền quay lại việc chính.

“Phải, nếu tiểu nha đầu ngươi muốn thi ta sẽ cứu Vương Hải gì gì đó ca ca của ngươi!”

Nghe Từ Phong khẳng định, Vương Tiêm Tiêm liền mừng rỡ nói: “Vây đại thúc mau cứu ca ca của ta đi!”

Cười cười, Từ Phong giờ tay khẽ hấp một cái, mấy viên đá nhỏ từ dưới đất liền bay lên tay hắn. Cong ngón tay, hắn khẽ búng một cái, mấy viên đá từ tay hắn bắn ra như đạn bắn, lấy thực lực của Từ Phong hiện tại, thực sự mà nói thì mấy viên đá đó còn mạnh hơn cả súng bắn.

“Xiù! Xiù!” mấy tiếng, mấy viên đá dùng một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, trực tiếp xuyên thủng vai của mấy tên công tử đang ra tay đánh đập Vương Hải Nguyên, khiến chúng ngã lăn ra đất kêu cha gọi mẹ.

Vương Hải Nguyên bị đánh tới tối tăm mặt mũi, lúc này ngẩng đầu lên ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn chỉ nghe thấy mấy tiếng xé gió, sau đó là đám công tử ca kia phún máu ngã lăn ra đất. Nhìn xung quanh, hắn nhanh chóng phát hiện ra một thân ảnh cao lớn trông vô cùng hắc ám đang bề Vương Tiêm Tiêm trên tay, mặc dù không biết hắn xuất hiện từ lúc nào, nhưng bản năng Vương Hải Nguyên cho hắn biết một điều, người đàn ông này, nguy hiểm.

Lão đạo đứng dậy, Vương Hải Nguyên lao tới chỗ Từ Phong, miệng hét lớn: “Thà Tiêm Tiêm muội muội ra!...”

“Ồn ào!”

“Bốp!”

Từ Phong tiện tay ném một viên đá ra, đập bất tỉnh Vương Hải Nguyên, đương nhiên là lực đạo của hắn vô cùng nhẹ, chỉ đủ để khiến đối phương bất tỉnh mà thôi, chứ nếu hắn dùng sức, đừng nói là bất tỉnh, xương sọ của Vương Hải Nguyên có bị đục thủng một lỗ hay không thì chắc cũng không cần phải bàn.

“Là ai dám làm bị thương người của Vương gia ta!!”

Một tiếng gầm vang lên, Từ Phong lo lắng quay đầu về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một thanh niên lực y cao ráo, gương mặt anh tuấn tràn đầy chính khí, cả người khí thế giống như một lưỡi kiếm chỉ lên trời. Chặt lưỡi một tiếng, Từ Phong liền nghĩ thầm, lại thêm một nhân vật quân tử chính phái nữa, phiền phức thật.

Lực y thanh niên bước tới, nhìn thấy đám công tử ca đang lăn lộn dưới đất, dưới chân Từ Phong là Vương Hải Nguyên nằm bất tỉnh nhân sự, trên tay lại còn bế theo một tiểu la ly nữa, không cần phải nói lúc này hắn tức giận ra sao.

“Ta không biết ngươi là ai, nhưng ngay lập tức thả Tiêm Tiêm muội muội ra, đột nhập vào Vương gia, tự ý đã thương người, đều là những tội không thể tha thứ được, mau dập đầu nhận lỗi, có lẽ bản công tử sẽ nương tay với ngươi!”

Đứng sau lực y thanh niên là một đám gia đình, vừa nhìn là đã biết toàn một lũ nịnh hót, và thật sự đúng như vậy, nghe thanh niên nói, đám vuốt đuôi này liền nhanh nhàu phụ họa:

“Đứng rồi, lời của đại thiếu gia là mệnh lệnh tối cao, tên ngu ngốc ngươi nên nhanh chóng làm theo trước khi ăn khổ vào thân a.”

“Ha ha, nhìn là biết không phải là hạng đàn trâu đuôi cướp thì cũng là một tên điên, ăn mặc kiểu gì kì quái thật, lại còn che mặt nữa, giả bộ ngu bực à?”

Nghe lực y thanh niên nói, Từ Phong liền nhẹ nhàng đặt tiểu la ly trên tay xuống, trước khi lực y thanh niên có thể nở nụ cười đắc ý, hắn ngửa mặt lên trời cười điên loạn, chiếc mặt nạ hắn đang đeo cũng có công hiệu làm thay đổi giọng nói, tiếng cười của hắn vang lên càng quý dị hơn nữa.

Từ Phong thật sự buồn cười, cái thế loại gì đây, tên thanh niên này nghĩ hắn là đệ nhất thiên hạ hay sao, cái giọng điệu hách dịch gì thế này, lại còn bắt ta phải dập đầu xin lỗi nữa, tức cười thật.

“Cười cái gì, mau dập đầu nhận lỗi, đừng để bản công tử phải mạnh ta……”

Chỉ “tay” còn chưa dứt miệng, trước mặt tên công tử liền xuất hiện một nắm đấm lớn, tốc độ nhanh tới mức khiến hắn không kịp làm ra phản ứng.

“Bính!”

Lực y thanh niên như điều đứt dây bay ra ngoài, nhưng nhanh chóng bật ngời dậy, khuôn mặt anh tuấn của hắn lúc này bẽ bết máu, sống mũi cong hẳn về một bên, hiển nhiên là đã bị gãy, hắn há miệng nhỏ ra một ngụm máu, lẫn trong đó là mấy chiếc răng trắng phau.

Đám lâu la lúc này vội kíp hồi thần, vội vã đi tới đỡ hắn đứng dậy, miệng liên tục hỏi han

“Đại thiếu gia có làm sao không?”

“Thật là một tên khốn to gan, dám mạo phạm thiếu gia.”

“Để tiểu nhân đi trừng trị hắn...”

Từng tiếng chửi rủa không ngừng vang lên, mấy tên gia đình ai nấy đều một bộ mặt căm phẫn muốn đập bẹp Từ Phong, nhưng không một ai tiến lên, trái lại tốc độ lùi về phía sau của họ ngày một nhanh.

“Tên khốn!!” đại thiếu gia gạt tay mấy tên gia đình ra, nhìn Từ Phong rồi gầm lên một tiếng, toàn thân chợt nổi lên cuồng phong, cánh tay hắn khẽ co lại thành một đường cong quý dị. Không cần dùng đến Thiên Ma Nhãn, Từ Phong có thể cảm nhận được linh lực đang được tên thanh niên tích tụ, hiển nhiên là muốn thi triển một loại vũ kĩ nào đó.

Hắn không khỏi cười khẩy, tu vi Sư cấp lực phẩm, nhìn thì mới chỉ khoảng hơn 20 tuổi, tuyệt đối có thể được coi như là một thiên tài, nhưng hiển nhiên kinh nghiệm chiến đấu quá kém, cả người lộ đầy sơ hở, đứng yên một chỗ khỏi động vũ kĩ mà không có phòng vệ, chẳng lẽ hắn mong đợi đối thủ đứng yên cho hắn đánh tới sao?

Cơ mà Từ Phong thật sự đứng chờ cho tên thanh niên khởi động xong vũ kĩ, thời gian kéo dài tới hơn một phút khiến hắn thiếu chút nữa thì ngủ gật.

Chỉ thấy nắm tay của lực y thanh niên đột nhiên phát sáng lên từng tia sáng màu kim sắc, hắn tung người lên không trung, vùng quyền đầu đâm tới Từ Phong, miệng hét: “Bá Vương quyền!”, Từ Phong chỉ chậm chậm giờ tay lên đỡ, không chút nao núng.

“Ầm!!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, nắm đấm của tên thanh niên va chạm với lòng bàn tay của Từ Phong tạo ra một cơn cuồng phong chấn cho cát bụi bay mù mịt, Vương Tiêm Tiêm ở bên cạnh cũng bị một cơn gió mạnh thổi văng ra bên cạnh, nhưng không hề hấn gì.

“Ha, đại thiếu gia sử dụng Bá Vương quyền, tên này đích thực là kích đến chân nộ của ngài ấy rồi.”

“Phải, Bá Vương quyền là tuyệt kỹ gia truyền của Vương gia chúng ta, hạ gục tóm tép như hắn sao có thể là đối thủ của thiếu gia chứ, có khi hắn giờ này đã biến thành thịt vụn rồi cũng nên ấy chứ!”

Một cơn gió thổi qua xoa đi cát bụi, cảnh Từ Phong biến thành một đồng thịt nát thì chưa thấy đâu, chỉ thấy nắm đấm của tên thanh niên bị Từ Phong bắt lấy gọn gẽ, cổ tay của đại thiếu gia cong thành một đường, hiển nhiên là đã bị gãy.

“Lần sau, thi triển vũ kĩ cũng không cần phải hô lên cho người khác biết đâu.”

Từ Phong nhàn nhạt nói, bàn tay hắn chợt nắm chặt lại. Tên thanh niên kêu lên một tiếng đau đớn khi bàn tay hắn bị bốp nát, có thể nghe thấy tiếng xương cốt vang lên răng rắc cùng máu tươi phún xuất ra. Từ Phong tiện đó bay tên công tử bệt trước mặt, khẽ co vuốt bàn tay của mình.

Một quyền vờ rồi cũng khá là mạnh, nếu so sánh lực ngưng đơn thuần thì có thể tương đương với Tướng cấp nhất phẩm, đúng là tuyệt kĩ gia truyền của Vương gia, nhưng mà tính thực dụng quá vô văn, nào có vô giá nào chịu đứng yên chờ người

khác vận công tới tận hơn một phút cơ chứ, hay là do tên phế vật trước mắt kém cỏi?

Nếu lúc y thanh niên mà biết được Từ Phong nghĩ gì, hẳn có lẽ sẽ kêu oan a, Bá Vương quyền là tuyệt kĩ trấn phái của gia tộc hần, là một Huyền giai trung phẩm vũ kĩ, người học cũng phải có ngộ tính nhất định, đầu phải cứ thích là tu luyện chứ, hẳn ta tu luyện vũ kĩ này hơn bốn năm nay mới tiến vào tam trọng thiên đầu tiên trong tổng số 12 trọng thiên của Bá Vương quyền, tính ra thì đã là nhanh vô cùng rồi, phải biết các tiền bối trong gia tộc của hần lần lộn suốt cả trăm năm cũng chỉ đạt tới cửu trọng thiên a, thậm chí lão tổ Vương cấp vẫn còn đang loay hoay ở thấp nhất trọng thiên.

“Chuyện gì xảy ra thế này, biểu ca, sao huynh lại bị thương, còn tiền bối, ngài làm gì ở đây vậy, những người kia làm sao mà lại lẫn lộn dưới đất thế kia?” Một giọng nói hốt hoảng vang lên, Vương Bảo Nhi không biết từ đâu chạy tới, trông thấy trắng cảnh trước mắt liền sững sờ.

Từ Phong nhớ lại, hình như tất cả cái đồng lộn xộn này đều là do cái tính tùy hứng của hần gây ra thì phải, cơ mà ngu gì mà nhận cơ chứ, cứ làm ra vẻ thần bí rồi im lặng như bình thường đi.

“Biểu muội, muội biết tên khôn này ư?”

“Ngài ấy? Ngài ấy chính là trợ lực từ bên ngoài mà ta mới về để trợ giúp cho gia tộc đó...”

“.....”

Trong một khu dinh viện phía sau Vương phủ, cảnh vật nơi đây so với những gì hào hoa phong nhã ở bên ngoài lại trái ngược hoàn toàn, xung quanh chỉ toàn là những cây cỏ hoa lá xanh tươi, bên cạnh là một mặt hồ sáng bóng như gương, không khí vô cùng khỏe mạnh, còn lâu mới hồn quy địa phủ được.

“Gia gia, đây chính là người mà ta đã nhắc đến. Tiền bối, đây là gia gia của ta, cũng chính là thái thượng trưởng lão của Vương gia.”

Đứng trước mặt Từ Phong lúc này là một lão già quái thú, râu tóc đã bạc nhưng không hề khiến lão trông có vẻ già, mà càng làm khuôn mặt lão trở nên cương nghị cứng rắn hơn, cái lưng vẫn dựng thẳng, tay chân vẫn hữu lực, hiển nhiên là vẫn còn vô cùng khỏe mạnh, còn lâu mới hồn quy địa phủ được.

Lão già tên Vương Tề Thiên, là thái thượng trưởng lão của Vương gia, cũng là cường giả Vương cấp duy nhất của gia tộc này. Lão năm nay đã hơn 160 tuổi, với tuổi thọ cỡ 200 năm của Vương cấp cường giả, cũng không có gì lạ khi hần có ngoại hình già cỗi thế này, tuy nhiên, nếu nghĩ lại thì, 160 tuổi, mà lại có một đứa cháu gái mới có 17 tuổi ư? Chuyện này có vẻ lạ.

Nhưng mà Vương Bảo Nhi đã giải thích cho Từ Phong ngay từ ban đầu, nên hần cũng không thắc mắc cho lắm. Phụ thân nàng là một cường nhân tu luyện, ngoài tu luyện ra thì không quan tâm cái gì nữa, phải đến khi gia gia của nàng thúc giục thì mới miễn cưỡng lập gia đình ở cái tuổi 100, sau đó mới sinh ra Vương Bảo Nhi. Nhưng điều khiến Từ Phong phải cam bái hạ phong đó chính là phụ thân nàng có tu vi Tướng cấp, 100 tuổi so với tuổi thọ 150 năm thì cũng tương đương cỡ xấp xỉ 70 tuổi đối với người thường, ở cái tuổi đó mà còn có thể sinh con được thì phải gọi là quái tài giỏi.

“Bảo Nhi, đây là ngoại viện mà con đã mời được đến đây cho gia tộc ư?” Vương Tề Thiên vuốt râu, một bộ cao thâm mặt trầm nhìn Từ Phong.

Từ Phong không khỏi trầm ngâm, ra vẻ cái rắm a, Vương cấp tam phẩm mà thôi, hần cũng không phải là chưa từng giết Vương cấp bao giờ, bót làm ra vẻ tiên phong đạo cốt hộ cái, chỉ là một tên Vương cấp mà thôi.

Nếu Vương Tề Thiên biết trong lòng Từ Phong đang phi nhỏ coi thường bản thân, chắc cũng tức giận đến vênh râu lên mất. Làm như tu luyện tới Vương cấp giống như là đi tiểu vậy, thích lúc nào là lên lúc ấy, thế thì người ta còn phân biệt cảnh giới ra làm gì nữa, thích cảnh giới nào thì tu luyện bữa lên đây cho xong. Cũng chỉ có cái mặt hàng số hưởng có được hệ thống như Từ Phong mới không biết được nỗi khổ của những võ giả khác mà thôi.

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Một chiêu!

Một tiếng vang giòn tan giống như là quả bóng nước bị nổ, Tô Chấn Hạo đứng trước mặt Từ Phong trong nháy mắt liền nổ tung thành một đám thịt nát bầy nhầy văng khắp nơi, nhuộm đỏ cả một mảng sân. Chỉ thấy Từ Phong đứng đó không hề hấn gì, vung vẩy cánh tay nhuộm máu của mình như không có chuyện gì xảy ra. Tất cả mọi người đều há hốc mồm không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhưng Vương Tề Thiên thân làm Vương cấp cường giả đã nhìn thấy hết, chứng kiến Từ Phong chỉ vung tay một cái đã chấn bạo một Tướng cấp nhất phẩm, lão không khỏi kinh hãi, cái thứ thực lực nào thế này, bản thân lão cũng có thể làm được, nhưng lão là Vương cấp a, chẳng lẽ tên thanh niên thần bí này lại có tu vi Vương cấp?

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 94: Phô bày thực lực!

Một tiếng hít há vang lên, Vương Hưng Ba hít mạnh một hơi như muốn làm thanh tinh đầu óc, hẳn nguyên bản chẳng có ý định gì gọi là tìm kiếm ngoại viện cho gia tộc cả, từ nhỏ tới lớn gia gia của hần thân là người cảm quyền nhưng lại luôn thiên vị bị

Nhưng lần này thì khác, chuyện mô linh thạch cùng cuộc thi này quyết định vận mệnh của Vương gia mấy trăm năm tới, ấy vậy mà mình vụ quan trọng liên quan tới tồn vong của gia tộc lại được đặt lên người của Vương Bảo Nhi, bảo hần không kh

Lo thì lo, nhưng lệnh của gia gia hần đã ra, hần cũng không có cơ hội để can thiệp vào, nay lại xảy ra xích mích với Từ Phong, là ngoại viện biểu muội hần mang về, khiến hần không thể chịu được nữa, đưa Tô Chấn Hạo đến một mặt là để chứng minh

Chỉ là ý tưởng lúc nào cũng tuơng đối, nhưng thực tế thì luôn phủ phàng, chiến tướng hần mới đến, tưởng chừng chỉ cần một quyền cốt hế đập bẹp Từ Phong, thực lực Tướng cấp vào năm 20 tuổi nào có phải là đùa, không phải ai cũng có thể đạt được

Đồng dạng bất ngờ, đó là Vương Bảo Nhi, nàng biết thực lực của Từ Phong hơn xa cái gì gọi là Tướng cấp nhất phẩm Tô Chấn Hạo, không thấy cửu phẩm Tướng cấp Trương Vinh Hạo, thủ lĩnh Huyết lang dong binh đoàn cũng bị hần ta xé làm hai mảnh như miếng rế rách đấy à. Biết là thế, nhưng trắng cảnh trước mắt của nàng quả bất mắt, kể cả đã không còn gì lạ với phong cách giết người không có máu bắn tung tóe là không chịu được của Từ Phong, nhưng thần kinh của nàng không đủ vững vàng a.

Vương Tề Thiên kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng lấy lịch duyệt của bản thân lão, rất nhanh đã tỉnh rầu, lão cảm thấy Từ Phong quá thần bí. Ngoài cái tên ra thì lão chẳng biết gì về hần cả, tu vi, diện mạo, xuất thân, không một thứ gì cả, mà càng thần bí bao nhiêu, nỗi nghi hoặc trong lòng lão càng lớn, lão không thể để một người như vậy quyết định vận mệnh của gia tộc được.

Nghĩ là làm, Vương Tề Thiên đứng bật dậy, đột ngột biến mất tại chỗ, nửa tích tắc sau đã xuất hiện bên cạnh Từ Phong, lĩnh lực toàn thân cuộn trào, nắm đầm của lão ánh lên màu kim sắc, chỉ là vắng sáng này rực rỡ hơn nhiều so với Vương Hưng Ba đã từng thi triển thôi, nhưng nhìn bên ngoài thì giống hệt nhau, hiển nhiên đều là vũ kĩ “Bá Vương quyền”.

Tốc độ của một Vương cấp tam phẩm, bản thân Từ Phong không thể theo kịp, nhưng điều đó không có nghĩa là hần không phản ứng kịp. Ngay từ lúc Vương Tề Thiên đứng dậy, bản năng của Từ Phong liền báo động nguy hiểm, hần không nghĩ ngồi nhiều, ngay lập tức giro tay lên đỡ, tất cả chỉ vào cảm giác của hần.

Xảo diệu thay, bản tay của hần giro lên, trực tiếp đón lấy quyền đầu phát sáng của Vương Tề Thiên, một tiếng nổ lớn vang lên, đất đá xung quanh người Từ Phong vỡ tung ra thành mảnh vụn, một quyền của Vương Tề Thiên mang theo lực phá hoại kinh khủng khiến cánh tay Từ Phong vang lên từng tiếng rầm rắc.

Vương Tề Thiên cảm thấy quyền đầu của mình giống như là đâm vào cương thiết vậy, không, cái thứ vừa đỡ lấy nắm đầm của hần so với cương thiết còn cứng rắn hơn cả trăm lần, lực phản chấn khiến cả cánh tay hần tê rần. Lão chợt thấy bản tay Từ Phong co lại, nắm chặt lấy nắm đầm của lão rồi kéo mạnh về phía trước, gheñh tiếp lão là một quyền đầu đang xé rách không khí mà lao tới. Vương Tề Thiên liền ngay lập tức trả đòn, nắm đầm hai người va vào nhau tạo ra một tiếng nổ lớn nữa, nhất thời hai người liền tách nhau ra lui về sau.

Cảm nhận từng cơn run rẩy chạy dọc cánh tay của mình, Vương Tề Thiên không khỏi kinh hãi, chuyện gì đây, Bá Vương quyền thấp nhất trọng thiên, chỉ thiếu chút nữa đã đạt tới thấp nhĩ trọng thiên đại viên mãn của hần, vậy mà về mặt lực lượng lại không chiếm thượng phong một chút nào trước Từ Phong, rồi cuộc thanh niên này có tu vi như thế nào. Phải biết nếu so sánh thuần túy lực lượng, Bá Vương quyền của lão thừa sức đập bẹp cả các lão tổ của hai nhà Lâm-Lăng a, chẳng lẽ thanh niên này thật sự là Vương cấp cường giả?

Từ Phong đặt chân xuống đất, hơi lúc lư một chút rồi đứng vững, hai ống tay áo của hần dưới áp lực cường đại đã biến thành những mảnh vụn nhỏ rơi la tả trên mặt đất, chỉ thấy hai cánh tay của hần được cuộn đầy băng vài màu trắng, lúc này đã trở nên rách rưới không chịu được, đang dần rơi xuống mặt đất, để lộ ra làn da của hần. Sau khi lớp băng vỡ rách nát biến mất, cánh tay của Từ Phong liền lộ ra, chỉ thấy một lớp vật chất màu trắng giống như là xương cốt bao trùm lấy cánh tay của hần từ trên xuống dưới, đến cả ngón tay cũng không ngoại lệ, năm ngón tay giống như năm lợi trảo cong cong, nhìn thế nào cũng không giống ngón tay người cho lắm. Từ sau khi trở thành Thuận Huyết Thiên Ma, Từ Phong luôn ở trong trạng thái “bọc giáp” như thế này, cả hai cánh tay của hần đều được bọc giáp giống như cánh tay trái trước kia, chỉ có điều kích cỡ của cánh tay không có quá khổ như xưa, mà chỉ lớn hơn bình thường chút xíu, chỉ cần quấn băng vài vào là có thể che giấu bình thường. Chỉ khi nào sử dụng *Thiên Ma hóa thân* thì cả cơ thể hần mới được bọc giáp cốt hoàn chỉnh mà thôi.

Chỉ số lực lượng của Từ Phong nếu không ở trong trạng thái *Thiên Ma hóa thân* thì đích thực không thể nào bằng được so với một Vương cấp tam phẩm như Vương Tề Thiên cả. Nhưng đó chỉ là lực lượng đơn thuần của cơ thể hần, đừng quên rằng cánh tay trái của hần ngày trước có được lực lượng siêu việt hoàn toàn so với những gì chỉ số của hần có thể làm được, điều đó cũng tương tự xảy ra đối với hai cánh tay của hần hiện tại, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn.

Vương Tề Thiên còn đang ngạc nhiên trước hình dạng kì lạ của Từ Phong, chợt nghe thấy mấy tiếng rầm rắc, sau đó thì.

“Bùng!!!!”

Một luồng sát khí kinh thiên động địa chợt bộc phát, Vương Tề Thiên cảm thấy thiên địa giống như chợt biến sắc trước sát khí kinh khủng này, đúng lúc này, mục tiêu trước mắt lão đã biến mất. Trước khi lão kịp tóa ra thần thức xác định vị trí của Tử Phong, hắn đã xuất hiện trước mặt lão, nắm đấm tóa ra sát khí bức người nện ra.

Nhưng Vương cấp thì vẫn là Vương cấp, Vương Tề Thiên phản ứng cực nhanh, nháy mắt liền chọt hai tay lại, nắm đấm của Tử Phong liền nện lên đó. Không có tiếng nổ, cũng không có cả tiếng va chạm, chỉ thấy nắm đấm Tử Phong chạm vào hai cẳng tay của Vương Tề Thiên.

Hai người cứ giữ nguyên tư thế đó trong vài giây, cho đến khi.”Àm! Rắc!”, mặt đất dưới chân Vương Tề Thiên rung lên mãnh liệt, sau đó toàn bộ khoảng không phía sau lão chợt vận vẹo, lấy chỗ lão đang đứng, toàn bộ mảnh sân sau lưng lão theo hình chữ V mà nổ tung, chữ V ngày càng kéo dài, cho đến khi thời sập cả một khoảng của dãy nhà phía sau lưng mới dừng lại.

Vương Tề Thiên khoe miệng chảy xuống một ít máu, mặc dù đã dùng công phu tá lực đã lực, hầu hết lực lượng của Tử Phong đã được lão chuyển hết ra sau lưng, nhưng nội phủ của hắn cũng vẫn bị chấn động một hồi, hai cánh tay đau nhức, xương tay giống như là đã bị nứt vỡ vài chỗ.

Bất ngờ, Tử Phong thu tay về, sát khí giống như ngưng thành thực chất chợt biến mất vô ảnh vô tung, sau đó quay người lững thững bỏ đi, miệng nói: “Ta đi dạo một chút, hi vọng đến lúc ta quay trở lại thì chúng ta có thể nói chuyện từ từ.”

“Gia gia, ngài có sao không?” Vương Bảo Nhi vội vàng chạy tới, nhìn thấy khoe miệng Vương Tề Thiên dính máu liền hết hoảng hốt.

Thở hắt ra một tiếng, Vương Tề Thiên xoa xoa hai cẳng tay đau nhức của mình, miệng nói: “Tên này.rất mạnh! Ta có thể cảm nhận được hắn vẫn còn bài tẩy, nếu thực sự đánh nhau sống chết thì ai thắng ai thua vẫn chưa chắc được.”

“Ai bảo gia gia tự nhiên tấn công Tử Phong tiền bối làm gì, Tướng cấp cừu phẩm đại viên mãn còn bị ngài ấy sinh sinh xé ra làm hai ba mảnh như vụn vụn, thực lực sao có thể kém được!” Vương Bảo Nhi sáng giọng nói.

Chớp mắt nhìn theo hướng Tử Phong bỏ đi, Vương Tề Thiên chợt cảm thấy là lạ, tiểu hồ ly trước và sau khi chiến đấu vẫn nằm trên vai TửPhong không di chuyển lấy một tấc, thật là kì lạ, đúng hơn là cả chủ nhân lẫn sủng vật đều thật kì lạ.

Lão nhìn Vương Bảo Nhi, nhíu giọng: “Ta chỉ là không yên tâm với hắn thôi, hắn quá.thần bí, ta không thể không đề phòng hắn có ý đồ xấu với gia tộc chúng ta được. Bảo Nhi, con mau đem mọi thứ, từ lúc gặp hắn cho đến bây giờ, tất cả mọi chuyện đều nhất nhất kể lại một lượt cho ta nghe!”

Vương Hưng Ba lúc này vẫn chưa hoàn hồn, hắn lúc này đến tâm muốn chết cũng có, trời ạ, ta định đối đầu với một cường giả có thểđánh cho gia gia của mình học máu, chuyện này.tính sao bây giờ.

Tử Phong bỏ đi không phải là không có lí do, mà là cả Tiêu Linh lẫn Hồ Phi Nguyệt đều bảo hắn làm như vậy.

“Chẳng không cần phải tiếp tục đánh nữa, chỉ cần chẳng chứng tỏ thực lực, thì việc chẳng không có ý xấu với Vương gia sẽ rõ như ban ngày thôi, ta không tin là tên nhóc Vương Tề Thiên kia lại không nhận ra điều đó.” Hồ Phi Nguyệt nói, lấy tuổi của

“Nàng ta nói phải đó chủ nhân, chung quy lại lão già mắc dịch đó ra tay cũng chỉ vì lo lắng người lai lịch bất minh lại có thực lực mạnh mẽ như ngài sẽ gây bất lợi cho Vương gia mà thôi. Giờ ngài đã chứng minh với thực lực của mình, ngài nếu có ý xấu với Vương gia, chỉ cần nghehng ngang đi vào phá tung cả Vương gia lên cũng chẳng có ai làm gì được, chẳng cần phải có âm mưu quỷ kế gì cả!” Tiêu Linh liền tiếp lời.

Nghe lại, Tử Phong cũng thấy hai nàng nói đều có lí, với thực lực của hắn, nếu muốn có ý đồ với Vương gia, mấy thứ hoa chiêu là không cần thiết, tin rằng Vương Tề Thiên cũng sẽ nhận ra được điều đó. Cơ mà, lão già đó ra tay cũng nặng thật, nếu không có một đợt luyện tập với Hồ Phi Nguyệt, hắn đã không thể dễ dàng phát huy đầy đủ thực lực bản thân sau khi tiến hóa được, có khi phải sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân* mới ăn lại được lão ta mất.

Cúi đầu nhìn hai cánh tay lúc này đã xuất hiện mấy vết nứt, Tử Phong lầm bầm: “Lốp giáp cốt cứng rắn đến cả Huyền khí cũng không thểhư hại này đã hai lần bị vũ kĩ làm hỏng, xem ra ta không thể coi thường vũ giả trong thiên hạ như trước kia nữa,

"Nhưng mà, tại sao đạo này ta lại luôn hành động thiếu suy nghĩ như vậy nhì, nói chiến là chiến, không hề đắn đo gì cả, cái này không giống với ta cho lắm....." Tử Phong không khỏi suy ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Lí tưởng

Thư phòng của Vương gia gia chủ Vương Kế Bình, Vương Tề Thiên, Vương bảo Nhi cùng Vương Hưng Ba đều có mặt ở đó, Thực ra thì Vương Tề Thiên cũng có phòng riêng của mình, nhưng vừa rồi đánh nhau với Tử Phong, căn phòng đó rất không may đã biến thành một đồng gạch vụn rồi, khiến lão đành phải trưng dụng thư phòng của gia chủ, cũng may là thân làm gia chủ nhưng Vương Kế Bình tối ngày chỉ cắm đầu vào tu luyện, nên cái thư phòng này lúc nào cũng để trống.

“Đó là tất cả những gì con biết về hắn ta ư?” Vương Tề Thiên hỏi.

Thấy Vương Bảo Nhi gật đầu xác nhận, lão liền lăm vào trầm tư, một cường giả như Tử Phong tại sao lại bằng lòng tham gia cái cuộc thi thí võ văn này nhì, như vậy không sợ làm mất thân phận Vương cấp võ giả hay sao. Nhìn cháu gái của mình đang ngồi ở bên cạnh, trong đầu lão chợt lóe lên tinh quang, phải chăng là.....

“Là con chủ động bắt chuyện với hắn, hay là hắn chủ động đến với con?”

Cái này mình vừa mới kể rồi mà, Vương Bảo Nhi nghĩ thầm trong lúc trả lời: “Là con bắt chuyện với hắn trước.”

“Chắc, thật là kì lạ.....” Vương Tề Thiên lầm bầm

Nghe thấy gia gia của mình lầm bầm, Vương Bảo Nhi vốn thông minh lanh lợi, rất nhanh liền đoán được ý tứ của lão.

“Ý gia gia là....Tử Phong tiền bối coi trọng con ư?”

“Đó là lí do duy nhất mà một cường giả như hắn lại đồng ý tham gia cái cuộc thi thí võ văn không khác gì trò trẻ con này thôi, lấy thân phận một Vương cấp võ giả, gia gia cũng sẽ làm như hắn mà thôi.”

“Vậy thì không đúng lắm, ngài ấy đích thực là bình thường vô cùng máu lạnh tàn nhẫn, nhưng mà đối với con thì cũng chỉ dừng lại ở mức xã giao mà thôi, không thể nói là ưa thích được, với cả ngài ấy cũng không có vẻ gì là ham mê nữ sắc cho lắm. Kể cả những tin đồn và những gì con biết được về ngài ấy, không có dấu hiệu gì về việc ngài ấy có quan hệ với nữ nhân cả.” Vương Bảo Nhi không cho là đúng nói.

Nhất thời cả phòng trở về trạng thái im lặng.

“Liệu.liệu có phải.....hắn ta là đệ tử của ân thế tông môn hay thế gia võ đạo cường đại ra ngoài lịch lãm hay không?” Vương Hưng Ba im lặng từ đầu tới giờ mới rụt rè nói.

Hai người Vương Bảo Nhi cùng Vương Tề Thiên liền giống như bưng bình đại ngộ, có thể lắm chứ, chỉ có thể mới giải thích được cho cái tu vi Vương cấp ở cái tuổi 19 như vậy. Nếu như vậy thì mọi chuyện lại là một chiều hướng khác hẳn, Vương gia bọn họ không cần phải lo lắng về việc mô linh thạch khiến Tử Phong động lòng tham, dù gì người ta cũng là “đệ tử” thế gia, tài nguyên tu luyện thừa thãi, mấy mô linh thạch hạ phẩm nhìn thôi cũng chẳng mất rồi.

“Hắt xì!”

“Chẳng bị cảm à?”

“Nàng thấy có võ giả Tướng cấp nào bị cảm không?”

Xoa xoa mũi, Tử Phong lâu bầu trong cuồng hộng, nãy giờ hắn đã liên tục hắt xì mấy cái rồi, không hiểu là chuyện gì đang xảy ra nữa. Đi lang thang khắp nơi, hắn đoán chừng mình cũng đã đi đến quá nửa cái Vương phủ này rồi, kể ra thì cũng khá là rộng lớn.

“Ồ, là hai đứa nhóc ban này.”

Vương phủ được xây dựng ở gần một cái hồ lớn bên ngoài thành, lúc này Tử Phong đi dạo lung tung không ngờ đã đi ra khỏi phủ, xuyên qua một hàng cây cỏ thụ, đang đứng trước cái hồ đó, thực ra mà nói thì chỗ này vốn là chỗ võ chủ, cũng có thể coi như là vườn thuộc khuôn viên của Vương phủ.

Trên bờ của cái hồ, có hai thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi ở đó, một cậu nhóc khoảng 12-13 tuổi, lúc này đang cúi trần, cơ thể đầy những vết bầm tím cùng máu tươi, đang được một cô bé 7-8 tuổi lấy khăn thấm nước hồ, nhẹ nhàng lau đi máu và những chỗ bầm.

Vương Hải Nguyên cẩn rắng chịu đựng mỗi khi bàn tay bé nhỏ của biểu muội hẳn chạm vào những vết thương chổng chất trên người hẳn, mặc dù đau nhưng hắn không dám kêu lấy một lời, sợ biểu muội hẳn lại đau lòng. Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Vương Tiêm Tiêm, hắn có cho vàng cũng không dám làm nằng khốc thêm chút nào nữa a.

“Ca ca có đau không? Để muội nhẹ tay hơn chút nhé.”

Không đau mới là lạ đó, cơ mà chỉ dám nghĩ như vậy mà thôi, Vương Hải Nguyên nhăn nhó cười: “Không sao, ta chịu được, muội cứ tiếp tục đi.”

Gặt đầu một cái, Vương Tiêm Tiêm lấy tay trong người ra một cái lọ nhỏ, miệng nói: “Đây là thuốc trị thương mà phụ thân đã cho muội, để muội dùng nó chữa trị cho ca ca nhé.” Nói đoạn mở nắp lọ ra, một mùi được thảo thơm ngát thoang thoảng

bay ra, hiển nhiên thuốc trị thương này không phải phẩm vật.

“Không được, thứ này quá trân quý, muội để dành lúc nguy cấp đi, trông vậy thôi nhưng ca ca đã dày thịt béo, cần bản không đến vài ngày là lại khỏe lại như thường a.” Vương Hải Nguyên vội vàng giẫy nảy lên nói.

“Vậy thì dừng của ta đi.”

Bất ngờ một âm thanh vang lên ngay bên cạnh hai người, sau đó là một chiếc bình ngọc rơi xuống trước mặt Vương Hải Nguyên. Giật mình đánh thót một cái, cả hai không hẹn mà cùng quay sang, chỉ thấy một thân ảnh hắc y không biết từ lúc nào đã thân không biết quý không hay xuất hiện ở bên cạnh giống như ma vậy, nếu không phải bây giờ là thanh thiên bạch nhật thì chắc hai đứa trẻ cũng tưởng là có ma rồi.

Nhận ra người đến là ai, bất chấp cơ thể đang đau đớn, Vương Hải Nguyên liền chống chân, quỳ gối xuống đất, miệng nói: “Đa tạ ân nhân đã cứu giúp!”

“Chắc, ta cũng không có ý định cứu ngươi đâu, thực tế, ta ngay từ ban đầu định đứng xem náo nhiệt cơ, chỉ là thấy muội muội người gào thét trông tội quá nên ta mới ra tay thôi. Cũng chỉ là một chút công phu nhỏ, không đáng để bận tâm đâu.” Từ Phong nhàn nhạt nói.

“Dù thế nào thì ân nhân cũng cứu một mạng của Vương Hải Nguyên ta, chỉ cần ta còn sống, nhất định có ngày ta sẽ báo đáp!”

Nhìn đũa nhóc đang quỳ trước mặt mình, Từ Phong không khỏi ngán ngẩm, lại thêm một quân tử nữa à, sao cái thế loại này xuất hiện nhiều thế nhỉ.

“Có một việc ta muốn nhờ ân nhân, không biết ngài có thể giúp ta không?”

“Trước hết dừng có quý nữa rồi muốn nói gì thì nói.”

Nghe vậy, Vương Hải Nguyên vội vàng lục đục đứng lên: “Xin hãy nhận ta làm đồ đệ!”

Gần như không cần nghĩ ngợi, Từ Phong liền nói: “Ta từ chối!”

Cái thân ta còn lo chưa xong, đồ đệ cái gì của ta, ta cũng không có ý định trông trẻ đâu, Từ Phong thầm nghĩ. Đang định rồi đi trước khi tên nhóc không hiểu đời này bám lấy hần đời làm đệ tử, hần chợt thấy có cái gì đó kéo kéo vạt áo của mình. Cúi đầu xuống, thứ đầu tiên hần thấy đó là một cặp mắt to tròn long lanh nước. Chỉ thấy Vương Tiêm Tiêm đang giơ hai tay lên, miệng nói: “Thúc thúc, bệ!”

Nếu Từ Phong không đeo mặt nạ, bất kì ai cũng có thể thấy được khuôn mặt đang ngệt nà của hần.

“Hả?!”

Trước mặt Từ Phong lúc này có bốn người, một lão già, 2 trung niên nhân, và một nữ tử trẻ tuổi.

“Tiền bối, đây là giới thiệu, đây là phụ thân của ta, Vương Diễm, đây là đại bá, cũng là Vương gia gia chủ, gọi là Vương Kế Bình, gia gia của ta thì ngài đã gặp qua rồi.” Vương Bảo Nhi nói.

Nghe Vương Bảo Nhi giới thiệu, Vương Diễm chỉ gật đầu một cái, sau đó thì im lặng, Vương Kế Bình ít gì cũng là gia chủ, cư xử vẫn có chút phép tắc hơn: “Chào mừng đã tới Vương gia, và điều đầu tiên, ta xin cảm ơn thiếu hiệp không ngại khó khăn đến tương trợ gia tộc chúng ta a. Phụ thân của ta và thiếu hiệp trước kia có chút hiểu lầm, xin được lượng thứ.”

Cảm thấy ánh mắt cổ quái của mọi người đang nhìn mình, Từ Phong tập mãi cũng thành quen, chỉ nhàn nhạt nói: “Không vấn đề gì cả, coi như là luyện gân luyện cốt một chút mà thôi, ta không thích vòng vo, bao giờ thì cuộc ti thi diễn ra?”

“Bốn ngày nữa!”

“Được, vậy thì bốn ngày nữa, đã nhận lời trợ giúp, ta sẽ có hết sức mình. Giờ thì, Bảo Nhi tiểu thư, làm phiền cô.....có thể bế con bé lên không?” Từ Phong có chút lúng túng nói.

Thì ra ánh mắt cổ quái của mọi người không phải là vì ngoại hình kì lạ của Từ Phong, mà bởi vì lúc này trong lòng hần, Vương Tiêm Tiêm đang cuộn tròn lại giống như con mèo, nằm úp mặt vào ngực hần mà ngủ say không biết trời đất gì.

Cổ nén cười, Vương Bảo Nhi đưa tay bế tiểu nha đầu trong lòng Từ Phong lên, nàng chưa bao giờ thấy vị “tiền bối” lạnh lùng này lại lộ ra vẻ lúng túng như thế này cả, thì ra mấy tiểu nha đầu là khác tính của ngài ấy, không thì ít nhất Vương Tiêm Tiêm là như thế.

Hắng giọng một cái, Vương Tề Thiên nói: “Ừm, về chi tiết cuộc ti thi thì Bảo Nhi sẽ nói cho cậu sau, thành bại của gia tộc ta, xin được nhờ cậy vào cậu. Giờ thì Bảo Nhi, con đưa cậu ấy về phòng nghỉ ngơi đi!”

Nằm xuống giường, Từ Phong nhất thời cảm thấy buồn chán, biết làm gì trong vòng bốn ngày đây, tu luyện thì không phải là thứ hần muốn làm, cái công pháp “Hỗn Độn quyết” tên nghe thì bá đạo mà tác dụng như rác rưởi kia có tu luyện hay không không khác biệt gì lắm, hần mong chờ gì từ một bộ công pháp Hoàng giai hạ phẩm a. Tu luyện vũ kĩ thì lại càng không cần thiết, hệ thống đã “hack” cho hần được năng lực sử dụng vũ kĩ hay kĩ năng bất kì đến mức lộ hóa thân thành rồng, có chẳng thì chi có tập luyện cách ứng dụng của chúng mà thôi, nhưng ứng dụng chi có thể trong thực chiến mà ngộ ra, hần cũng không thể rảnh rỗi tìm Vương Tề Thiên ti thi được a, lỡ tay đập gãy năm xương già đó thì phiền toái to. Tập luyện với Hồ Phi Nguyệt lại càng không nên, nàng ta từ ban đầu đã che giấu sự hiện diện của mình, cốt là để cho Từ Phong có được một tảng bảo hiểm cuối cùng rồi, không nên để lộ ra sự tồn tại của nàng. Nghĩ đến Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong chợt nhớ ra một thứ.

“Thời thì, vẫn còn lại khá tinh huyết Kim Lân Mãng, tranh thủ bốn ngày luyện hóa nó vậy, ta phải nhanh chóng cứu lấy Lan nhi!”

Cơ mà tinh huyết Kim Lân Mãng đang được Hồ Phi Nguyệt cầm, Từ Phong quay sang bên cạnh, đang định mở miệng ra đòi thì chợt thấy Hồ Phi Nguyệt lúc này đã hóa thành nhân hình, đang ngồi bó gối, mấy chiếc đuôi quấn quanh người, trên mặt hiện lên vẻ hờn dỗi thấy rõ.

Từ Phong hần kiếp trước mặc dù không trải qua chuyện tình yêu, nhưng mà bản thân hần không lại phải là xử nam, đối phó với nữ nhân với hần mà nói cũng không phải là chuyện không thể. Hần cười nhẹ, khẽ nhích lại gần, giờ tay ôm lấy người nàng kéo nhẹ vào lòng mình.

Đúng như hần nghĩ, vừa mới ôm vào lòng, cơ thể Hồ Phi Nguyệt hơi căng cứng lên một chút, sau đó liền mềm nhũn ra mà rúc vào ngực hần. “Thật dễ dàng!”, tự nhủ trong đầu, Từ Phong nhẹ nhàng nói: “Sao vậy, ai đó làm gì khiến nàng phật ý à?”

“Hử, xem ai đó đang nói kìa, không biết là ai lúc này vô cùng sung sướng ôm lấy một tiểu nha đầu rồi để nó ngủ trong lòng nhỉ?” Hồ Phi Nguyệt hừ lạnh một tiếng nói.

Hỏi ngắn người ra, Từ Phong chợt nở một nụ cười tà: “Nàng ghen ư?”

Khẽ gầy dựa trong lòng Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt hừ một tiếng, miệng lầm bầm: “Ai thèm ghen chứ, nhưng mà đây là chỗ của người ta, sao chàng lại để cho người khác chiếm lấy như thế được.....”

Từ Phong thiếu chút nữa thì phì cười thành tiếng, hóa ra là nàng ta ghen thật, đúng thật là, lúc thì giống như là trẻ con, lúc thì thành thực quyến rũ, hần cho đến bây giờ đối với sự thay đổi tính cách lên hồi của Hồ Phi Nguyệt cũng chỉ có thể bó tay chào thua.

“Chẳng phải bây giờ nàng đang nằm ở cái chỗ quen thuộc đó đấy sao?”

Từ Phong cười cười, xoay người Hồ Phi Nguyệt lại, nhẹ nhàng hôn lên cặp môi đỏ mọng của nàng một cái, sau đó ôm lấy nàng, miệng nói: “Chà ra đáng cường giả tí nào cả, có thấy cường giả Tôn cấp nào giống như nàng rúc vào ngực một tên Tướng cấp nhất phẩm không hã.”

Mặc dù thường ngày luôn luôn khiêu khích Từ Phong, nhưng mỗi khi Từ Phong hần chủ động, Hồ Phi Nguyệt lại thường xấu hổ giống như thiếu nữ hoài xuân vậy, nàng lúc này đang vui mặt vào ngực hần, hai vành tai đỏ hồng lên, mấy chiếc đuôi không tự chủ được mà bao bọc xung quanh người Từ Phong, miệng nói lí nhí: “Là Thánh Hoàng, không phải Tôn cấp, mà kẻ thấp, chẳng lọt vào mắt xanh của một Thánh Hoàng cường giả, bản thân chẳng nên biết ơn người ta đi.”

Không nói gì, Từ Phong chỉ im lặng ôm lấy giai nhân mà nằm đó, tâm thần chợt cảm thấy thanh thản, tính cả kiếp trước lẫn kiếp này, đã bao lâu rồi hần không buông lỏng bản thân như thế này, có lẽ là đã rất lâu a. Thật sự thì, nếu được, hần muốn cả đời sống như thế này, nhưng mà.....không được. Li tưởng của hần trước kia đó là sự tự do, nhưng bây giờ thì khác, hần có thể không cần sự tự do, thay vào đó, điều hần muốn bây giờ là sống một cuộc sống an bình với những người mà hần yêu. Hai li tưởng, nhưng cách thức để đạt được nó đều như nhau, đó là thực lực, chỉ có thực lực vượt lên trên hết thấy thì mới có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình, mới có thể bảo vệ người thân được.

Từ Phong nhớ tới thân ảnh thần bí trong hư không, hần đó chính là “Hần”, người, à không, vị thần đã tạo ra hệ thống, và có lẽ cũng chính là người đã cho hần được xuyên việt tới đây, phải chăng truy cầu thực lực chính là những gì hần ta muốn bản thân mình làm ư? Không có câu trả lời, có lẽ khi Từ Phong đạt được đến độ cao giống như “Hần” thì sẽ có được đáp án, chỉ là, một người thường như hần có thể đạt tới độ cao như vậy sao?

Không nghĩ nhiều, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, mục tiêu trước mắt của Từ Phong rất rõ ràng: Đột phá Thánh cấp trong hai năm, san phẳng Âm Ma Tông cứu Diệt Thủy Lan.

“Phi Nguyệt, đưa ta chỗ tinh huyết Kim Lân Mãng còn lại!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Bắt đầu tỉ thí

Vương Bảo Nhi rào bước tiến về căn phòng được sắp xếp cho Từ Phong ở, đã bốn ngày trời qua rồi, ngày hôm nay chính là ngày cuộc thí giữa ba gia tộc bắt đầu, mặc dù mấy hôm trước hắn đã dặn không được quấy rầy, nhưng nằng bất chấp, gì l

Gõ cửa phòng Từ Phong vài ba lần, thậm chí đã cất tiếng gọi nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, Vương Bảo Nhi liền sốt ruột đẩy cửa phòng ra. Một mùi máu tanh nồng đậm xông thẳng vào mũi khiến nàng thiếu chút nữa thì hất xì, trong phòng đóng cửa sổ, cũng không thấp đèn khiến xung quanh có chút mờ mịt. Khẽ phát tay một cái, một luồng kinh lực nhỏ nhỏ từ tay nàng phát ra, mở cửa sổ của căn phòng ra.

Mặc dù theo lí mà nói, tu vi đạt tới Tướng cấp mới có thể lĩnh lực ngoại phóng, tác động tới không gian xung quanh, nhưng đó chỉ làtrong phương diện chiến đấu mà thôi, võ giả Sư cấp hay thậm chí là Sĩ cấp cũng đều có thể làm được, chỉ là lực lượn

“Két!”

Cánh cửa sổ kêu lên một tiếng rồi từ từ mở ra, những tia nắng buổi sáng chen nhau lao vào, chiếu sáng cả căn phòng lên. Thứ đầu tiên Vương Bảo Nhi nhìn thấy là máu, rất nhiều máu, trên tường, trên bàn ghế, trên giường, trên đồ đạc, dưới sàn nhà cũng bết bết những máu là máu, nếu như nàng không phải là người đã từng trải qua sóng gió, thì cảnh tượng trước mắt đủ để hù chết một nữ tử mới 17 tuổi non nớt như nàng rồi.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Vương Bảo Nhi lâm bẫm, liền đi vòng quanh căn phòng, thực ra nàng chỉ đoán đây là máu, bởi vì có mùi máutanh rõ ràng thôi, chứ cái thứ dịch thể màu đen này, nhìn không giống máu cho lắm. Có những chỗ máu đã khô, đ

Cơ mà rất nhanh nàng đã có được câu trả lời, chỉ thấy đằng sau cái bàn uống nước, dưới chân giường, một thân ảnh đang nằm sấp trên mặt đất, quần áo tả tơi, toàn thân đầy những vết nứt vẫn còn đang rỉ ra máu tươi.

Nhìn mái tóc bạc trắng đặc trưng, Vương Bảo Nhi ngay lập tức nhận ra thân ảnh này, vội vàng hét hoảng cúi xuống, miệng nói: “Tiền bối, tiền bối, Từ Phong tiền bối!!!”. Giơ tay ra chạm vào Từ Phong, nàng không cảm thấy bất kì mạch đập hay gì cả, thậm chí đến một chút khí tức cũng không có, giống như là một xác chết vậy.

Còn chưa kịp hiểu chuyện quái quỷ gì vừa mới xảy ra, Vương Bảo Nhi đã thấy thân thể trước mắt mình chợt cử động, một tiếng hít sâuvang lên, những vết nứt rướm máu trên cơ thể Từ Phong trong nháy mắt khép lại, sau đó lành lặn như chưa có gì :

Từ người Từ Phong chợt bùng lên một luồng khí thế, chấn đến Vương Bảo Nhi lùi lại phía sau mấy bước, nhưng chỉ một thoáng, sau đó khí tức đó lại thu liễm vào, hẳn lại trở về trạng thái không chút khí tức như trước kia.

Từ Phong chống tay xuống đất, chậm rãi ngồi dậy, từng khớp xương trên người hẳn phát ra tiếng lạch cạch theo chuyển động của hắn, miệng lầm bầm: “Tuồng chết rồi chứ, mẹ nó mạo hiểm thật, biết thế không nốc hết cả đồng vào mồm cùng một lúc, ta đã quá nóng vội rồi.”

Vận người một cái, hẳn lúc này mới nhận ra là đang có người lạ trong phòng.

“Ồ là cô à, sao cô lại ở đây, ta đã dặn là không được làm phiền rồi mà.”

Nhìn Từ Phong trước mặt điềm nhiên như không đứng dậy uốn éo cơ thể, phát ra những tiếng răng rắc nghe đến rùng cả mình, VươngBảo Nhi lắp bắp: “Ngái....ngái..... làm sao vậy? Chuyện gì vừa mới xảy ra, đồng máu này là từ đâu tới, nó có phải là máu hay không? Là aiâm ngái bị thương?.....”

“Bình tĩnh bình tĩnh, chỉ là ta đang tu luyện thôi, đừng để ý, giờ thì cảm phiền cô thể chuẩn bị cho ta một thùng nước tắm hay không, cô thấy đó, cả người ta đang trong tình trạng như thế này rồi.” Từ Phong thờ ơ nói.

Tu luyện kiểu quái gì mà như là tẩu hỏa nhập ma thế, nghĩ như vậy thôi, chứ Vương Bảo Nhi không dám nói, phải biết trước mặt nàng là một cường giả ngang hàng với gia gia của nàng a, nàng có thể đùa với Vương Tề Thiên nhưng với Từ Phong thì đó lại là một chuyện khác. Vội vàng sai người đi chuẩn bị nước tắm cho Từ Phong, Vương Bảo Nhi thậm chí còn chờ ở bên ngoài phòng tắm, đợi hẳn tắm xong.

Thả người vào trong bồn tắm, Từ Phong không khỏi thở ra một ngụm trọc khí, cảm giác nước nóng gột rửa đi máu dính trên cơ thể thật là sảng khoái. Giờ nghỉ lại, hẳn vẫn thấy sợ, thảo nào Hồ Phi Nguyệt ngày trước đoạt lấy hai phần ba tinh huyết không cho hắn phục dụng. Cái thứ đồ chơi này, chỉ vài giọt cũng không sao, nhưng với mỗi giọt tăng thêm, tính cuồng bạo của nó khi vào cơ thể liền tăng theo cấp số nhân, không phải một cộng một bằng hai đơn giản như vậy. Bốn ngày vừa rồi hẳn tuyên bố muốn bẻ quạn tu luyện, thực chất chỉ là muốn luyện hóa tinh huyết, ngày đầu tiên hẳn giữ lại nửa bình tinh huyết, đem chỗ còn lại luyện hóa, mặc dù thụ chút đau đớn nhưng vẫn chấp nhận được.

Cơ mà sau đó, hướng thụ việc điểm kinh nghiệm tăng lên vô vu trước mắt, Từ Phong điên cuồng đem nửa bình tinh huyết còn lại, uống cạn không còn một giọt. Từ Phong không khỏi cười khổ, cái tinh huyết Kim Lân Mãng này, được lực quá cuồng bạo, gọi hẳn ba ngày liền đau đớn thấu tận tim can, cơ thể dưới áp lực cực đại không ngừng nứt vỡ, máu tươi bắn tung tóe khắp phòng, đến tận lúc vừa rồi mới thất thất bát bát luyện hóa xong được lực, miễn cưỡng khép lại toàn bộ vết thương.

Nhưng mà hẳn cũng không phải chịu đau đớn vô ích, võ đạo càng lên cao càng khó đột phá, đương nhiên trong trường hợp Từ Phong tu luyện theo hệ thống cũng không ngoại lệ, càng lên level cao, lượng kinh nghiệm hẳn cần để lên level càng nhiều, với một phần ba chỗ tinh huyết trước kia đủ để hắn từ level 11 để thăng một mạch tới tận level 12, thiếu chút nữa lên level 13, nhưng với hai phần ba chỗ tinh huyết còn lại này, chỉ đủ để hắn từ level 15 lên level 16, tốc độ lên level quá chậm mà.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc : Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 16

Nhanh nhẹn: 40185

Thể lực: 34566 (+17283)

Lực lượng: 39604 (+19802)

Tinh thần: 20277

Linh lực: 13841

Nếu để người khác nghe thấy Từ Phong than phiền lên cấp quá chậm, bọn họ không hều mạng với hắn mới là lạ, hẳn chỉ trong bốn ngày, từ level 15 lên 16, tức tương đương Tướng cấp nhất phẩm lên Tướng cấp tam phẩm, đột phá hai tiểu cảnh giới lên một lúc, so với thời gian có lẽ phải đến vài ba năm của người bình thường, đó là nếu người bình thường đó được dạng thiên tài, hẳn có tư cách để kêu chậm ư?

“Hình như tiểu nha đầu kia có ý với chàng thì phải.” tiếng của Hồ Phi Nguyệt chợt vang lên bên tai hắn.

“Ý nàng là sao?”

“Cô ta đang đứng chờ chàng ở ngoài cửa kìa, đừng nói là chàng không có nhận ra nhé.”

“Đừng nghĩ bậy, chắc hẳn là đến thông báo cho ta về cuộc tỉ thí thôi, nàng quên rồi ư, đã bốn ngày trời qua rồi, hôm nay vẫn đến lúc cuộc tỉ thí diễn ra.” Từ Phong cười nói.

“Ta vẫn không hiểu chàng vì lí do gì mà lại đồng ý tham gia cuộc tỉ thí vô vãn này, thực lực của chàng thừa sức để lật tung cả cái Liênthành này lên, một chút linh thạch làm phần thưởng của Vương gia sao đủ để trả cho chàng được. Hay là.....

Liếc xéo Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong có chút nhăn đầu nói: “Vấn câu trả lời hôm trước, có một siêu cấp đại mỹ nữ như nàng ở ngay bên cạnh, ta còn quan tâm tới hoa thơm cỏ dại ở bên ngoài à.”

Hồ Phi Nguyệt cười khúc khích, hỏn lên má Từ Phong một cái, sau đó biến trở về dạng tiểu hồ ly.

Từ Phong tắm xong đi ra ngoài, rất nhanh được Vương Bảo Nhi đón lấy, đưa hắn tới chỗ cuộc tỉ thí diễn ra.

Huyền Linh đại lực tuy diện tích thuộc về các đại đế quốc rất nhiều, nhưng trên thực tế, nơi có người ở lại không nhiều, đa phần vẫn là rừng rậm. Liền thành cũng không ngoại lệ, ở gần đó cũng có một son mạch khá lớn, tuy nhiên lại không có yêu thú gì quá lợi hại, nghe nói có 4 đầu ngũ giai yêu thú ở sâu bên trong son mạch, bình thường đều không quan tâm tới nhân loại bên ngoài muốn làm gì thì làm, chỉ cần không xâm phạm lãnh địa của chúng là được.

Vương gia tìm được mỏ linh thạch ở trong một son cốc, đường vào son cốc vốn bị đất đá bịt kín, vừa vận thay một đoàn thợ gian truồccó một vụ động đất xảy ra, đất đá lở ra, nhờ vậy mà Vương gia mới tìm ra mỏ linh thạch này.

Cuộc tỉ thí giữa ba gia tộc diễn ra ở ngay trong son cốc đó, lúc Từ Phong đến nơi, nhân thủ của cả ba nhà đều đã có mặt đầy đủ. Trướcngặt hẳn là một diễn võ trường cự đại, chả biết là đã được xây dựng từ bao giờ, tầng nam thạch dưới sân vô cù

Thấy Từ Phong tiến đến, Vương Tề Thiên chỉ nhìn qua sau đó gật đầu một cái. Một Bô già nháy lên giữa lồi đài, cất cao giọng nói:

“Chư vị, lão hủ là Lâm Hạo Dương, bắt tài làm gia chủ Lâm gia, ngày hôm nay xin được chủ trì cuộc tỉ thí giữa ba đại gia tộc của Liền thành!”

Đứng một chút, lão tiếp tục nói

“Về lí do diễn ra cuộc tỉ thí, ta nghĩ không cần phải nói nữa, quy củ rất đơn giản, bắt thăm xếp cặp tỉ thí, người cùng gia tộc không đấu với nhau, giới hạn võ giả từ 20 tuổi trở xuống, người cuối cùng giành chiến thắng sẽ đại biểu cho gia tộc của mình giành lấy bốn thành linh thạch từ mỏ, hai nhà còn lại sẽ chia nhau sáu thành còn lại. Giờ thì để tiết kiệm thời gian, chúng ta cũng bắt đầu.”

Từ Phong hỏi nhỏ Vương Bảo Nhi mới biết, rút thăm đã được diễn ra từ vài ngày trước rồi, đến hôm nay thì chỉ có giao chiến mà thôi.

“Mời hai đầu thủ đầu tiên lên sân, Lâm Trì Minh đấu với Từ Phong, ngoại viện của Vương gia!”

“Hả??!” Từ Phong buột miệng kêu lên một tiếng, cái quái gì đây, ngồi chưa ấm chỗ đã phải lên sân rồi à, thậm chí lại còn là trận đầu tiênnữa, rút thăm cái kiểu gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 97: Lâm gia xui xẻo

“Vương Bảo Nhi, bắt thăm cái kiểu gì thế này, sao ta lại là người lên sân đầu tiên?” Từ Trì quay sang bên cạnh khẽ hỏi. “Ta cũng không biết, việc rút thăm là do các vị lão tổ các gia tộc tự tay làm, bên trong có huyền cơ ra sao thì chẳng ai biết, cơ mà lấy thực lực của ngài, còn lo lắng việc lên đầu à?” Vương Bảo Nhi nhìn và nói. Không còn được nữa khác, Từ Phong đánh phải vào cái “thần gáo” lên trên sân đấu, đúng là với thực lực của hắn, đánh với mấy tên vô địch dưới 20 tuổi không khác gì bắt nạt trẻ con, nhưng mà hắn không muốn xuất đầu lộ diện sớm như vậy, nỗi nhân quả cũng không có gì tốt cả. Đối thủ của hắn là Lâm Trì Minh cũng rất nhanh lên lời dài, người này có tu vi Sư cấp thất phẩm, với độ tuổi dưới 20 đạt tới tầm cao này, cũng có thể coi như là thiên đầu chỉ là, “coi như là Phong. Trong tài” thì dù độ sức với tên biến thái như Từ Phong sao? Vừa lên sân, Lâm Trì Minh liền nhìn Từ Phong từ trên xuống dưới, sau đó phả lên cười: “Đây là cái gì gọi là ngoại viện của Vương gia sao, trông thật là tức cười, có phải cha mẹ sinh ra người xấu xí quá nên mới phải che mặt không hả?” Trên đầu Từ Phong từ xuống một hàng hắc kiếp, cái gì gọi là sinh ra xấu xí, mặc dù hắn không nghĩ mình ngọc thụ lâm phong, nhưng cơ bản hắn biết cách bán thân trong nhà là anh tuấn, hắn không khỏi yy tự sướng một hồi. Lâm Trì Minh cười thâm trung bụng, mấy trò khích tướng này hắn đã từng sử dụng với cùng nhân duyên, đối thủ của hắn thường thường hay bị hắn dùng lối lẽ chọc cho tức giận, mà tức giận thì hay xuất hiện sơ hở, mặc dù thành danh rồi, nhưng dù sao cũng là người thắng a. Bỏn củ soạn lại, Lâm Trì Minh lại áp dụng những gì mà hắn luôn làm từ trước tới giờ, đó là khiêu khích, bán thân hắn coi suy nghĩ già dặn hơn so với đám bạn đồng lứa, nhờ đó mà hắn có thể dễ dàng kích động tâm tính trẻ tuổi của người khác, từ đó tìm ra sơ hở, cái cuộc tí này toàn thành nên dưới 20 tuổi, chẳng phải là nơi để cho hắn tỏa sáng ư. Nhìn thấy hai hàng lông mày của Từ Phong chau lại, hắn liền nhếch mép lên cười, thành công rồi. Để lên lời dài là trận chiến ngay lập tức được bắt đầu, cũng không có quy của gì ngăn cản tai, thủ ra tay khi đối phương chưa chuẩn bị xong cả, Lâm Trì Minh không hề do dự, trong nháy mắt di động thân sắc chí hai cái nhún chân đã tiếp cận sát thân hình Từ Phong, từ bên hông rút ra một thanh kiếm sắc bén, trực tiếp chém lên cổ Từ thiên ti thì, đao thương không có mặt, chết người là chuyện bình thường, đây là điều đã được nói từ ban đầu, nếu cảm thấy không địch lại được thì nên nhận thua ngay từ ban đầu, khi đã nhận thua thì theo luật đối phương sẽ không được công kích nữa, đó là để đảm bảo an toàn cho đầu thủ. Nếu là bình thường thì khi ti thì, không nên có ý giết người, ai mà biết được gia tộc sau lưng mới người có tự nhiên rồi đến đối tra thù không cơ chứ, gì thì gì cũng nên giữ lại một đường lui. Nhưng mà trường hợp này thì khác, Từ Phong chỉ là khiếu viện của Vương gia, cần bản không phải là tộc nhân của họ, có chết ở trên lời dài thì cũng chẳng gây nên bao sóng gió. Hôm nữa, có thể được Vương gia mời đến làm ngoại viện, hắn thực lực cũng không đến nỗi nào, nếu có thể loại bỏ sớm, về mặt sẽ rất có lợi cho gia tộc, việc tốt như vậy, tại sao lại không làm chứ. Mắt thấy lưỡi kiếm sắc bén sắp chạm vào cổ Từ Phong, bản tay hắn khẽ lại gạt một cái. “Bình!” Một tiếng giòn vang lên, Lâm Trì Minh bay thẳng ra khỏi lối đối giống như là đạn pháo, trực tiếp nên xuống một hố sâu giờ mặt đất, cả người vụn vụn theo một tự thế kỳ dị, cái đầu của hắn không còn ở trên cổ nữa, mà thay vào đó là nửa dưới của hàm răng vụn còn nguyên vẹn, chỗ không lại đã biến thành một đống máu thịt nhão nhột rồi xuống mặt đất ở bên cạnh, có thể thấy được có một nửa trong đống rã tan. Mọi người không nhìn rõ Từ Phong ra tay thế nào, chỉ biết được sau khi thành công vang kia thì Lâm Trì Minh liền thành như thế, chỉ có mấy vị đương bối mới nhìn thấy rõ hành động của hắn. “Oe!” Đến khi mọi người hồi phục tinh thần lại, không ít thanh niên vốn là hoa trong nhà kính, nào có bao giờ nhìn thấy cảnh máu me như thế này, không ngừng nơn mà “Mấy vị lão tổ và trưởng bối các gia tộc cũng như vậy, nhưng không nói gì. Một thanh niên ở khu vực của Lâm gia đứng lên, hình, sau tai mặt chỉ vào Từ Phong quát: “Tên khốn tuyền, tại sao người lại ra tay ác độc, giết chết Trì Minh để hả?” “Hắn muốn giết ta, nên ta giết hắn, có gì sai sao? Hôm nữa, cũng không có luật cấm giết người a.” Từ Phong cười nhạt nói. “Sao lại không có gì sai, cái mạng chó của người sao so sánh được với mạng của người Lâm gia ta được?” Tên thanh niên dùng một giọng tự cho là đúng hơn. “Ha ha ha...!” Từ Phong ha miêng ra cười lớn, cái u lộn gì đây, một tên ăn mày với một vị vua, cũng đều là con người cả, cũng chỉ có một cái mạng, bị giết sẽ chết, cần bản người có gì khác biệt, tên này lấy đầu ra cái mới gác siêu việt như vậy nhì? Đúng là loại nản của quý tộc, bảo sao Từ Phong hẳn trước đến nay đều ghét những tên lên quan tới gia tộc có quyền có thế. “Rác rưởi thì nên chết!” Nhẹ nhàng buông ra mấy chữ, Từ Phong xoay người đi xuống lối dài, vốn hắn chỉ định đáp ứng xu Lâm Trì Minh thôi, nhưng vì tên ngu ngốc kia dám ra tay đầu thủ, khiến hắn bức mình, nên mới ra tay “hơi” nặng cam chút. Thật sự là cái tay ta say “hơi” nặng cam chút. “Hử, ta sẽ bắt người phải trả giá cho những gì đã làm! Chết đi!” vào lên lời dài, Lâm Văn Vinh tay cầm một thanh trường kích màu bạc, chỉ nhìn thôi cũng biết được là nó vô cùng sắc bén. Từ Phong thoáng liếc qua thanh kiếm kích, Hoàng gia đương phẩm Huyền khí, không thể chối não, đúng là tộc nhân dòng chính của gia, một tinh cũng rất phong phú, còn trẻ mà đã được sở hữu Huyền khí. Lâm Văn Vinh sau khi hết lời, liền hai tay nắm lại chiến kích, nhắm hướng Từ Phong khàn, quát toí. Đến حين cũng không thêm, Từ Phong giờ tay lên, thẳng lưỡi chiến kích, bản tay cơ ra muốn tóm lấy đầu mũi kích. “Ngư ngốc, đó là Huyền khí a, lại dám dùng cơ thể đối chiến Huyền khí!” “Xem ra tên này phát điên rồi, ta chưa từng thấy ai kiêu ngạo tự phụ như vậy...” “Ha hà, chuẩn bị xem bản tay của hắn bị chặt đứt a.” Tiếng nhĩ luận xôn xao nổi lên, Lâm Văn Vinh vốn là một trong những ngôi sao sáng nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Lâm gia, 18 tuổi Sư cấp cửu phẩm đã viên mãn, chỉ thiếu một chút xu nữa là đột phá Trường cấp, sánh ngang với trưởng bối của gia tộc, mà tay lại sở hữu Huyền khí, cũng không là lắm khi mới người xung quanh có phản ứng như vậy. “Keng!” Bàn tay Từ Phong mơn ra, gọn gàng bắt lấy mũi kích, co và chạm tạo ra một âm thanh chói chói, loảng loảng có thể thấy được có tia lửa tóe ra giống như là mũi kích chạm vào đá cứng vậy. “Cái gì?” cảm thấy có tay trẻ rần rần chạm vào nam thanh, Lâm Văn Vinh không khỏi sững sờ kêu lên. Từ Phong nắm tay lại, choang một tiếng trực tiếp bóp nát mũi chiến kích trong tay thành một đăm vụn kim loại, một kiện Hoàng gia thượng phẩm Huyền khí vậy mà một người không nhìn được mà chỉ một người không nhìn thấy mà phá nát một ngọc bình kính. Ngươi nào thanh chiến kích thành mảnh vụn, Từ Phong không dừng lại, trong ánh mắt kinh hoàng của Lâm Văn Vinh, liền tung ra một quyền. “Bụp!!” Nắm đấm của Từ Phong xé gió lao đi, đâm thẳng vào ngực Lâm Văn Vinh, một tiếng trầm đục vang lên, dưới lực xung siêu cường, cơ thể của Lâm Văn Vinh trong nháy mắt bị ép nổ tung, biến thành một cơn mưa máu và thịt, văng bừa bãi khắp lối dài. Một vật tròn tròn bay lên không trung, của đó xáo diệu thế nào lại rơi ngay trước mặt Lâm Hạo Dương, ánh mắt hắn không khỏi có rút lại, đó là cái đầu của Lâm Văn Vinh, hai mắt lui lên, cái lưỡi thò ra ngoài, khuôn mặt với một vẻ vô cùng đau đớn. Lâm Hạo Dương không khỏi bật dậy rống lên: “Văn Vinh!!!!”, đó chính là hàng tử của hắn a! Nào có thêm quan tâm tới náo động ở phía bên kia, Từ Phong không đợi trong tai phản định thẳng thua, hắn nhảy xuống khỏi chật đất, một đường đi thẳng tới chỗ Vương Tề Thiên ngồi, trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, trên tay nắm lấy cổ áo Bảo, sát khi tràn ra như sóng biển, búng hàn ri lên: “Người nên cho ta một lời giải thích!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huýt Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 98: Dễ dàng chiến thắng

Vương Tề Thiên cười sao?” “Nhưng là, không hề để ý tới ánh mắt kì quái của hai vị lão tổ Lâm-Lăng gia ở bên cạnh, nói: “Ý cậu là sao?” Trực tiếp bỏ qua hai vị lão tổ ở bên cạnh, Từ Phong lui Vương Tề Thiên ra một chỗ, sau đó nhỏ giọng nói: “Đừng có máng ngấy, tay sao tại cả tộc nhân của người lui thế?” “Vi không đánh lại thôi, đạo lý đơn giản như vậy mà!” Vương Tề Thiên nhìn và nói. Từ Phong chặc lưỡi một cái, quả nhiên là Bảo gia thành tình, da mặt dày lên theo năm tháng, cũng đành có sự yên tâm có chấp cánh xung lưng cũng đâu không kịp. Hừ nhai một tiếng, Từ Phong bước Vương Tề Thiên ra, được Lâm gia của người muốn nhận thua sao, ta sẽ cho bạn ta thua thật sự! Vượt loại có ao cho bằng phẳng, Vương Tề Thiên cười nhai, nhậm công trở về chỗ ngồi, đối với ánh mắt kì quái của hai vị lão tổ bên cạnh Tề cười nói: “Tuổi trẻ thì hình a, nếu không phải Bảo Nhi nhà ta ưa thích hình ta thì đã đáp bộp hân rồi”. Nghe xong hai vị lão tổ kia mới có chút hiểu ra, thì ra là như vậy, bọn họ cũng thừa biết Vương Tề Thiên chiều chuộng đứa cháu gái này ra sao mà. Nếu để Từ Phong nghe phẩm, mấy lời này, khó mà nói liệu hẳn có trực tiếp đứng đầu, quay lại đánh nhau với Vương Tề Thiên hay không, ở đầu ra với Vương Bảo Nhi ưa thích hình vậy. Lâm Hạo Dương sau giây phút thất thần, lại này không kiềm chế được mà gào lên phản nà: “Súc sinh, sao người dám giết chết con trai ta!!!!” Gió ngọn giữa lên, Từ Phong nói: “Ta thích!! Ván đề không?” Mặc dù không hiểu động tác tay của hắn có nghĩa gì, nhưng Lâm Hạo Dương vẫn có thể cảm nhận được ý khiêu khích trợn trợn của Từ Phong. Tức giận, số máu a! Một tiêu bối mà dám can rồ như thế, có còn cho chư vị lão tổ ở người mới hay không cơ chứ. Lúc này Lâm Hạo Dương quá chú ý ta cái chết của Lâm Văn Vinh, ngược lại không để ý tới cảnh Từ Phong tung cổ Vương Tề Thiên, nào chôn ti gì gọi là quan tâm tới mặt mũi đầu, nếu không thì hẳn đã không nghĩ như vậy. Một thứ xanh con vằn con ở đó, Lâm Hạo Dương khó mà bình tĩnh được, linh lực toàn thân bắt chớp động, ngay lúc bản chuẩn bị ra tay với Từ Phong, liền có một thanh âm uy nghi vang lên bên tai: “Hạo Dương, đừng vội, Lâm gia ta xấu mặt vẫn chưa đủ giá mà...lão tổ, bản ta...” Không đợi cho Lâm Hạo Dương nói hết câu, lão tổ Lâm gia liền nhìn Từ Phong ở phía xa, nhàn nhạt nói: “Hắn ta cũng không còn sống được bao lâu với đầu, đừng nghĩ rằng giết người Lâm gia ta xong không có thể nhón như được.” Nghe lão tổ nói, Lâm Hạo Dương liền có kim nén con thịnh nộ trong lòng lại, nếu lão tổ đã nói thì không thể sai được. Hừ lạnh một tiếng, Lâm Hạo Dương đi lên lời dài, bắt đầu xuống tên các cặp đầu tiếp theo. Không biết tay sao, có lẽ bởi vì hai trận đầu của Từ Phong quá bất mãn, những trận tiếp theo liền vô cùng mạnh mẽ, hai nhà Lâm-Lăng thì trực tiếp một bên nhận thua, đám tộc nhân Vương gia cũng vậy, cuối cùng nhìn di hình sẽ giống như là mấy đại gia tộc lên lời dài, bắt tay nhau một cái rồi đi xuống thì đúng hơn, nào có chút gì giống với một cuộc ti vô đạo. A không, nói là không tiếp chuyện gì hay ho xảy ra thì cũng không hẳn là đúng, bởi mới khi Từ Phong được gọi đến, đều dùng một một chiêu đã bại đối thủ, đây là cái đầu của Lâm Văn Vinh, hai mắt lui lên, cái lưỡi thò ra ngoài, khuôn mặt với một vẻ vô cùng đau đớn, mà một tay cầm đầu thì đã bị đứt rời, đây là đầu của hai vị lão tổ từ đó họ lại cũng đủ hiểu không có nói gì về việc người cùng phe không được giao chiến với nhau, nhưng cũng có thể coi như lật bả thất vận, chỉ cần là người cùng phe thì sẽ có một phương bố quyền, chỉ là..... “Trần tiếp theo, Từ Phong dùng tới Vương Triều Nguyên.” Từ Phong nhanh nhẹn nhảy lên trên lời dài, thanh niên tên Vương Triều Nguyên kia cũng vậy, chân hắn vừa chạm đất, miệng đã hô lên: “Ta xin nhận thua.....” Một tiếng bộp vang lên giòn tan, Từ Phong dùng tốc độ kinh người lao tới, một quyền đâm bay Vương Triều Nguyên ra ngoài, không cho hắn có cơ hội nhận thua. Vương Triều Nguyên giống như diều đứt dây, cả người hóa thành một đống máu tan ánh nhạ ra khỏi lối dài, trực tiếp nện một ló lớn trên mặt đất, không chết nhưng ha. Mặc trọng thương, không mới đến vài tháng thì dường thì dường như đứng dậy được, về khoản thì khiến lực đạo, Từ Phong hẳn cũng rất có tâm đắc a. Xoa xoa có tay, Từ Phong cười lạnh một tiếng: “Nhận thua như xem nào!”, nói đoạn nhảy xuống khỏi lối dài. Tất cả mọi người ở đây đều hiểu thủ của Từ Phong rất cường đại, và lại cái cách mà đám tộc nhân Vương gia đều nhận thua bố quyền, có lẽ người họ cũng nghĩ ra được Vương gia muốn lấy dụng hoàn toàn vào tên người này Từ Phong này, hẳn nhiên câu nói bằng quơ của hắn nhằm vào ai thì tương không nói cũng rõ ràng, Vương Tề Thiên trên mặt gì gét trắng một hồi, sau đó miễn cưỡng cười cười không nói gì, không khỏi khiến mọi người bối phục, quả nhiên là tu dưỡng rất tốt a, bị người tai vào mặt mà còn làm như không có, tâm tính thế là kiên cường. Vốn Vương Tề Thiên chỉ nghĩ rằng Từ Phong trả đũa hành động của mình một lần rồi thôi, không ngờ những trận chiến tiếp theo, hẳn thì ngược lại lại trong tay với đám người Lâm-Lăng gia, chỉ đánh một đé phương bất tiện, trong khi bất kì tộc nhân nào của Vương gia gặp hắn đều xui xẻo theo cách đó đây, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản thân Vương Tề Thiên đã già rồi, chẳng mấy chốc lại, hao hết thọ nguyên, cái này không có liên quan gì tới tinh huyết của bản thân cả, đem được tài này cho bọn họ thì cũng không có chỗ dùng, và lại, không hiểu thế thành danh của họ sao có thể chịu được, phải biết phải là tay nam gia thì ti ít nhiều gì cũng đều là tinh anh của gia tộc a, bị đánh cho thế thảm tới mức này, ai mà không sở nộ! Nguyệt vàng bao lên khỏi chỗ ngồi, Vương chi Thiên tìm lấy Từ Phong ra một góc khuất: “Người làm cái gì vậy?” “Chẳng phải là đang tham dự ti thì sao, ta chỉ đang làm lung như những gì đã giao kèo mà thôi, chẳng một trận chiến.” Từ Phong nhìn và lo lắng nói, “Vấn đề là không chỉ có ti mà là cả ti nhiều gì cũng đều là ti, đây là lần đầu tiên từ đó có một mau đầu đầu từ đó họ lại để họ ta.” “Thêm 200 viên hạ phẩm linh thạch nữa, đừng ngại việc người đang làm lại!” “Ta không có quan tâm Từ linh thạch làm a!” Từ Phong không quan tâm nói. “Vây chứ người muốn gì?” Vương Tề Thiên sốt ruột hỏi. “Vật phẩm khôi phục tinh huyết, đối lại ta không cần bản gì chứ linh thạch nào của người.” Thấy thứ phảo mới cái, cái này thì dễ rồi, Bảo có một vài được tài có khả năng khôi phục tinh huyết a, bản

này mới là lạ. Nếu để cho Lăng Nguyệt Lam biết được mị công của mình được Từ Phong coi thành công cộng pháp bắt nhập lưu, nàng không phát điên muốn chém hẳn thành mười mấy mảnh mới là chuyện lạ, đây chính là công pháp chấn phá của Hợp Hoan Cốc, là thứ khiến cho Hợp nhỏ Cốc xuất hiện Tôn cấp cường giả, nào có phải là phẩm vật đầu. “Hừm, mị công hà, nếu muốn thử công kích tinh thần, vậy thìđỡ cái này đi!” Từ Phong cười nhạt, sau đó..... “Bùng!!!!” Từ người Từ Phong chợt tỏa ra một luồng sát khí băng hàn tràn ra ngoài giống như nước vỡ đê, sát khí giống như ngưng lại thành thực chất khiến cho mọi người xung quanh không khỏi cảm điều khó thở, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi. Lăng Nguyệt Lam đứng mũi chịu sào là người cảm thấy rõ ràng nhất, cảm giác khó thở của mọi người xung quanh so với nàng còn dễ chịu chán. Chỉ thấy sát khí kinh khủng trực tiếp đập vào người nàng, về mị hoặc chứng sinh trong nháy mắt bị cô vùi, trước sát khí kinh đây của Từ Phong, nàng cảm giác giống như mũi trong cơ thể đang đông lại, trong mắt hiện lên ảo giác giống như là đang đứng giữa núi thấy biển màu vậy. Lấy hết sức lực, Lăng Nguyệt Lam hét lên một tiếng, khí thể của một Tướng cấp tam phẩm bùng phát lên, Tướng cấp võ giả có thể được coi như là cao thủ, khí thể nào có phải là chuyện đùa. Trong nháy mắt, Lăng Nguyệt Lam liền khôi phục sự tỉnh táo, nhưng mà.....cũng chỉ là trong nháy mắt. Vừa khôi phục tỉnh táo, Lăng Nguyệt Lam còn chưa kịp làm ra hành động có theo, đã thấy sát khí của Từ Phong bộc phát, nếu như trước khí nó giống như là một cơn sóng triều sát khí, thì nay, nó có thể ví như sóng thần. Tất cả mọi người chợt thấy sát khí biến mất như chưa từng có gì xảy ra, nhưng Lăng Nguyệt Lam lúc này, cả người tím tái lại, khuôn mặt vụn vỡ, sùi bọt mệp ngã gục xuống đất co giật, khiến mọi người không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Hai vị lão tổ Lâm-Lăng gia không khỏi kinh hãi nhìn nhau, thực lực đạt tới Vương cấp là một sự tăng vọt về chất, tinh thần lực của hai người đủ mạnh để có thể cảm nhận được sát khí của Từ Phong, vừa rồi đã tập trung có đọng lại, hóa thành một công kích vô hình đánh lên Lăng Nguyệt Lam, có thể dùng sát khí ngưng thực phá tan mị công danh bất hư truyền của Hợp Hoan Cốc, sau đó sinh sinh chấn một Tướng cấp tam phẩm võ giả biến thành ngu ngốc, vậy được sát khí kinh khủng bậc nào, phải giết bao nhiêu người mới có được sát khí như vậy? Hai vị lão tổ không hen mà có cùng chung suy nghĩ, người này, cực kỳ nguy hiểm, không thể để cho hắn sống được! - Nhiệm vụ tùy chọn hoàn thành Nội dung: Giành chiến thắng giúp Vương gia, Thường 50% kinh nghiệm, vũ khí phòng ngự ngẫu nhiên. Từ Phong nở một nụ cười dưới lớp mặt nạ: “Đừng nghĩ rằng người là nữ nhân thì ta sẽ nương tay. Ta luôn luôn loại bỏ mọi thứ ngăn đường, bất kể nó là gì!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Trở mặt

Thực ra, việc tham gia cuộc ti thi này đối với Từ Phong ngày từ đầu đã là một việc nhảm nhí rồi, nếu không phải vì phần thưởng nhiệm vụ, hẳn cũng lười vác xác vào đánh nhau với một đám người yếu hơn hẳn rất nhiều, gần như không có chút tinh thứ thích nào cả. Cuối cùng thì đến cả bản thân cuộc ti thi cũng là nhảm nhí, thử nghĩ xem, làm gì có cuộc ti thi nào mà diễn biến giống như trò hề thế này không?

Nhưng mà thắng là thắng, dù gì Từ Phong cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi, có lẽ đến lúc để sự việc đó xảy ra rồi.

“Từ Phong, có một đám nhân mã đang tiến gần tới nơi này, trong đó có vài tên Vương cấp, có một cửu phẩm Vương cấp dẫn đội, chúng ta làm gì bây giờ, có cần ta tiến dám đi dò chơi Địa phủ một vòng không?” Bất thành linh, thanh âm của Hồ Phi Nguyệt vang lên bên tai hắn, nhưng không một ai xung quanh có thể nghe thấy. Đối với thủ đoạn này của nàng, Từ Phong hẳn không lạ lắm, nghe nói là cái gì đó liên quan tới không gian pháp tắc của thánh cấp vô giả, hẳn cũng không có để ý nhiều, hiện tại tu vi của hắn còn lâu mới đủ để chạm đến thánh cấp, quan tâm nhiều thứ đó để làm gì.

“Chặc!”

Đúng như những gì hắn đoán, ngày từ lúc hắn giết chết Lâm Văn Vinh, không có lí nào Lâm-Lăng hai vị lão tổ không để ý tới thực lực của hắn, và với nhân quang của hai người đó, không khó khăn gì trong việc đoán được thực lực cử Vương cấp của Từ Phong. Ngày từ ban đầu, Từ Phong hẳn đã nghĩ rằng hai nhà Lâm-Lăng rất có thể sẽ ra tay, động thủ với Vương gia, thứ nhất bởi vì họ có lợi thế về nhân lực, thứ hai, còn có cơ hội nào loại trừ Vương gia tốt hơn thế này hay không, tới tham gia ti thi đương nhiên là tinh anh của gia tộc, cả gia chủ lẫn Vương Tề Thiên lão tổ đều có mặt, chỉ cần quét sạch là có thể tuyên cáo Vương gia diệt vong, quá nhiều lợi thế như vậy, nếu là Từ Phong thì hẳn cũng không ngần ngại mà ra tay.

Cho đến khi Từ Phong xuất hiện, sự xuất hiện của hắn chắc chắn sẽ là trở ngại cho hai nhà, bởi vì kể cả chiến lực tầm thấp từ Tướng cấp trở xuống của hai nhà có thắng, thì kết quả vẫn phụ thuộc vào nấy cao thủ Vương cấp giao chiến với nhau, nói đùa sao, chỉ cần sót lại một Vương cấp là đủ làm thất toàn bộ người của phe khác rồi, thắng thua của đám Tướng cấp Su cấp ngược lại lại không quan trọng. Vậy mà bây giờ lại có một Từ Phong thỉnh linh ra mặt, có chiến lực Vương cấp, lại còn về phe của Vương gia nữa, chắc chắn hai nhà Lâm-Lăng sẽ có động thái gì đó đối với hắn.

Chỉ là khiến hắn khó hiểu đó là mặc dù để lộ thực lực, nhưng hai nhà Lâm-Lăng vẫn giữ bình tĩnh, đúng hơn là bình tĩnh tới mức đáng ngờ, không khỏi làm hắn nảy ra một ý nghĩ, phải chăng bọn chúng có viện binh? Lợi dụng lúc không có người để ý, hắn liền báo Hồ Phi Nguyệt dạo một vòng rộng quanh khu vực cuộc ti thi diễn ra, lấy tinh thần lực cấp bậc Thánh Hoàng của nàng, bắt kẻ một động tĩnh nhỏ nào cũng không thể qua mắt được nàng, chưa kể đến thực lực thực tế của nàng cũng đã khôi phục lại tới Tôn cấp, ngược lại không có nguy hiểm gì đáng nói, chẳng lẽ ở cái Liên thành có thực lực rách nát này sẽ xuất hiện Thánh cấp cường giả ư?

Hồ Phi Nguyệt đi nhanh về nhanh, không mất bao lâu liền có kết quả cho Từ Phong, và quả thật đúng như những gì hắn đã đoán, hai nhà Lâm-Lăng đích thị là có viện binh, vài tên Vương cấp, lại còn có cả Vương cấp cửu phẩm, đừng nói là chỉ có hắn cùng với Vương Tề Thiên, có gặp hai hắn như thế cũng khó đỡ được một kích của Vương cấp cửu phẩm. Phải biết võ đạo càng lên cao càng khó, ở những cảnh giới thấp như Sư cấp Sĩ cấp thì chênh lệch phẩm giai không quá lớn, có thể dùng thủ đoạn khác bù đắp lại, đến Tướng cấp thì chênh lệch bắt đầu lớn, còn đến Vương cấp Tôn cấp, chênh lệch mỗi phẩm giai là cả một vấn đề, Vương cấp Ngũ phẩm cũng đã đủ để hành chết Vương cấp tam phẩm trở xuống rồi, Vương cấp tứ phẩm mà không có thủ đoạn lại hại ti thi cũng chỉ có nước ngậm hánh, hơn nữa đây lại còn xuất hiện vài Vương cấp cùng một tên Vương cấp cửu phẩm.

Khẽ mấp máy môi, Từ Phong thì thào: “Không cần, nàng mau trở về chỗ ta đi, ta đã xong việc ở đây rồi, cứ để bọn họ chó cắn chó, chúng ta rời khỏi đây, thuận tiện có lẽ sẽ dạo qua bảo khố của mấy đại gia tộc này một chút.” Hẳn cũng không sợ Hồ Phi Nguyệt không nghe được, tinh thần lực cấp Thánh Hoàng nào phải trở đùa, mặc dù hắn không rõ tại sao lại phản chia Thánh cấp, Thánh Giả, Thánh Hoàng loạn hết cả lên như thế, nhưng hiện tại đó không phải mối quan tâm của hắn.

“Được, vậy chúng ta biến thành đạo tặc đi cướp bóc một hồi vậy!” Quái nhiên, Hồ Phi Nguyệt nghe rất rõ mấy lời hắn nói, nàng hẳn hoàn trả lời.

Từ Phong đang định xuống khỏi lối dài, chợt nghe thấy hai tiếng hừ lạnh, bản năng hắn cảm thấy nguy hiểm, *Thuần bộ* được ti thiễn, cả người hắn hóa thành một đạo bóng mờ biến mất tại chỗ.

“Ấm!!”

Chỉ hần đang đứng bất chợt nổ tung, đất đá cuồn loạn bắn tung lên trời, thân ảnh Từ Phong xuất hiện ở một chỗ không xa, đưa mắt nhìn lại, liền thấy đằng sau màn khói bụi, thân ảnh hai vị lão tổ Lâm gia và Lăng gia đang đứng đó, trên tay mỗi người đều cầm một kiện Huyền khí, lần lượt là một thiết chùy và một ngọn thương, trùng hợp thay, đều nện lên chỗ hắn vừa mới đứng.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của đám người Vương gia, Lăng gia lão tổ hét lớn một tiếng: “Động thủ!!” sau đó tung mình tới, ngọn thương trên tay lấp lánh ánh sáng màu lục sắc, đâm thẳng vào Vương Tề Thiên, để lại một mình Lâm gia lão tổ đối mặt với Từ Phong. Tộc nhân của hai nhà Lâm-Lăng cũng đều ở tại xống len, hai nhà liền thủ bắt đầu chém giết người của Vương gia, đương nhiên, Vương gia cũng không yếu thế, ngay lập tức chống lại, nhất thời mọi thứ loạn thành một đoàn.

Lão tổ Lâm gia nhắc thanh thiết chùy lên tay, niệm nói: “Có lẽ việc người nhen hổi hận nhất trong cuộc đời đó là về phe Vương gia!”

- Tên: Không rõ.

Chủng tộc: Nhân loại.

Vương cấp tứ phẩm

Nhân nhện: 81462

Thế lực: 79031

Lực lượng: 77666

Tinh thần: 40457

Linh lực: 59358

“Cho ta li do để hối hận đi.” Từ Phong cười lạnh.

“Bởi vì người sẽ bỏ mạng tại đây ngày hôm nay!” Lão tổ Lâm gia hét lên, thân hình chớp động, trong nháy mắt xuất hiện trên đầu Từ Phong, cây thiết chùy lấy khí thể lõi đỉnh vạn quân nện xuống, nếu bị nện vào người thì trăm phần trăm sẽ biến thành một đám cặn bã. Nhưng mà, Từ Phong hẳn sẽ dễ dàng bị đánh trúng sao?

“Keng!”

Một âm thanh giống như tiếng kim loại va vào nhau vang lên, lão tổ Lâm gia chợt cảm thấy cánh tay tê rần, chỉ thấy Từ Phong giro tay tay lên, trực tiếp chụp vào thiết chùy, sinh sinh chặn đứng nó lại, hai chân Từ Phong dưới sức ép khổng lồ lún sâu xuống mặt đất.

Quản áo trên người Từ Phong vốn chỉ là vải vóc bình thường, cũng không phải loại tài liệu quý giá gì, ngay lập tức liền bị xé rách, biến thành từng mảnh vụn rơi xuống, để lộ ra cơ thể với từng thớ cơ bắp hoàn mĩ của hắn, và đương nhiên, cánh tay được bóc gắp kì dị của hắn cũng được phơi bày.

Tròng mắt của lão tổ Lâm gia co rút lại, hắn bất chợt cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Khắc khắc khắc, là ai sẽ chết cơ?” cười lạnh một tiếng, cả người Từ Phong chợt bùng lên sát khí kinh người. Lúc trước chỉ là suy đoán, nay thật sự cảm nhận được sát khí giống như thực chất của Từ Phong, Lâm gia lão tổ không nhận được mà thất thần một chút, quá kinh khủng, Lăng Nguyệt Lam bị biến thành ngu ngốc cũng không có gì là khoa trương cả.

Nhưng mà chưa kịp nghĩ thêm được điều gì, Lâm gia lão tổ liền chứng kiến một cảnh tượng có thể nói là kì dị nhất trong cuộc đời của mình. Chỉ thấy trên người của Từ Phong xuất hiện một lớp giáp màu trắng giống như là xương cốt, mọc ra bao phủ lấy toàn bộ cơ thể, nhưng mà từng đó vẫn chưa thấm vào đâu, từ trên vai của hắn, bốn cây cốt thủ không biết từ đâu mọc ra, xuyên thẳng qua da thịt của hắn, bốn cây cốt thủ dính đầy máu tươi liền ngay lập tức được một thứ vật chất màu trắng bao phủ, trong nháy mắt tạo thành bốn cánh tay không khác gì so với hai cánh tay trước kia của Từ Phong.

“Thiên Ma Hóa Thân!!” Từ Phong khẽ rì lên, hai bàn tay đang đó lấy thiết chùy liền cong lại, móng vuốt sắc bén đâm vào thiết chùy, trực tiếp móc thành mấy cái lỗ sâu, hắn hét lên một tiếng, hai tay dùng lực kéo ngược lại về phía mình.

Nói thì chậm nhưng mọi thứ diễn ra thì nhanh, Lâm gia lão tổ còn chưa kịp hỏi thần, đã thấy một lực lượng mạnh mẽ không gì sánh nổi kéo mình về phía trước, đón chờ lão là bốn quyền đầu xé gió công tới.

“Bốp!”

Bốn quyền đầu nhắm thẳng ngực Lâm gia lão tổ, cùng lúc nện vào, lực lượng cường đại ngay lập tức đập lõm lồng ngực lão, có thể nghe thấy tiếng rãc rãc vang lên, phun ra một ngụm máu, thân hình lão giống như đạn pháo mà bắn ngược lên trời.

Thế nhưng mà, Từ Phong hẳn vẫn chưa xong, trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân*, toàn bộ cơ thể hẳn chứ không chỉ có mỗi mấy cánh tay là được cường hóa, tốc độ của hẳn không đủ, nhưng dùng phản lực thì vẫn được a. Hai chân nhảy mạnh, chân cho đất đá bên dưới nổ tung, thân hình Từ Phong như một tia chớp, trong nháy mắt bắt kịp với Lâm gia lão tổ đang bay lên trời. Hẳn ở trên không trung xoay người một cái, tung ra một cước, trực tiếp đập thẳng vào xương sống lưng của Lâm gia lão tổ, một tiếng “rắc” giòn tan vang lên, thân hình của lão đang bay lên trời liền thay đổi hướng đi đến 180 độ, quay lại bắn xuống mặt đất như lưu tinh.

Lâm gia lão tổ đập mạnh thân mình xuống lối đi, nện cho nham thạch cứng rắn bên dưới vỡ nát. Từ Phong chưa đạt tới Vương cấp, đương nhiên không thể ngự không phi hành, hẳn từ trên trời rơi xuống, ba nắm tay của hẳn siết chặt lại, nhắm trúng Lâm gia lão tổ vừa rơi xuống mà oanh tít.

Nếu Lâm gia lão tổ vừa rơi xuống chỉ chân cho nham thạch của lối đi vỡ ra thành một cái hố nhỏ, thì Từ Phong lao xuống trực tiếp tạo thành một vụ nổ, nghiền nát lối đi thành một đám đá vụn, có thể thấy lực đạo của hẳn kinh khủng ra sao.

Vụ nổ lớn khiến sự chú ý của tất cả mọi người bị lôi kéo hết về bên này, nhất thời liền dừng việc giao chiến lại. Khiêu bại tan đi, Từ Phong đứng trên đỉnh đồng gạch vụn, dưới chân hẳn là một đám máu thịt bầy nhầy không ra một cái hình thù gì, thân hình cao lớn cùng với sáu cánh tay được bọc kín trong lớp giáp cốt, toàn thân toa ra khí thế bức người, kết hợp với hình dạng kì lạ, hẳn giống như ác ma hàng lâm khiến mọi người không khỏi sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cưởng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 100: Bỏ rơi Vương gia

Từ Phong há miệng thở ra một ngụm trọc khí, mấy bàn tay nắm lại phát ra mấy tiếng rãc rãc.

“Thiên Ma nhất tộc, quả nhiên mạnh hơn con người rất nhiều, tại sao năm xưa bọn chúng lại thua được nhỉ?”

Giao chiến với Vương cấp vô giả không phải là việc mà Từ Phong chưa từng làm, nhưng thực sự giao chiến với Vương cấp cường giả với 100% thực lực thì đây là lần đầu tiên hẳn thực hiện được, đương nhiên, trừ những lúc luyện tập với Hồ Phi Nguyệt ra. Trước kia, thực lực của hẳn so với hiện tại cũng chỉ kém tầm một hai thành, nhưng khi đó hẳn đang trong trạng thái tiền hóa huyết mạch, *Thiên Ma Hóa Thân* của hẳn lại phụ thuộc vào nồng độ huyết mạch, dẫn đến cuộc chiến dai dẳng với Y Mộng Lăng cùng Trần Đông. Và lại, với lực lượng bản thân đột ngột tăng mạnh, hẳn mặc dù có khả năng thích ứng cao cũng không thể nào ngay lập tức mà vận dụng chúng một cách thích hợp được.

Nhưng xưa đâu bằng nay, tiến hóa huyết mạch đã hoàn thành, Từ Phong hẳn thực sự trở thành Thần Huyết Thiên Ma, *Thiên Ma Hóa Thân* ở vào trạng thái mạnh nhất có thể, hơn nữa, hẳn đã trải qua quá trình tập luyện kỹ cực với Hồ Phi Nguyệt, với năng lực thích ứng, hẳn dễ dàng làm chủ được thực lực của bản thân sau khi hóa thân, đồng thời nghỉ ra vô số ứng dụng cho thực lực mạnh mẽ của bản thân.

Kinh nghiệm chiến đấu là một món quà vô giá đối với Từ Phong, mặc dù kiếp trước bản thân hẳn hay kẻ thù của hẳn mạnh còn không bằng một tên Sĩ cấp của kiếp này, nhưng việc đặt bản thân vào nguy hiểm và chiến đấu đã vô hình chung tạo cho hẳn một bản năng chiến đấu đáng sợ, giúp hẳn thích ứng với vô số chiến pháp khác nhau.

Nếu nói thứ mạnh nhất của Từ Phong sau khi sử dụng *Thiên Ma Hóa Thân* thì đó chính là lực lượng cùng với khả năng phòng ngự của hẳn. Với lớp giáp cốt đến Địa giai Huyền khí chém còn không vỡ, hẳn sở hữu một khả năng phòng thủ vô cùng mạnh mẽ, đương nhiên, Huyền khí kết hợp với vũ kĩ thì lại là một chuyện khác hẳn, uy lực so với Huyền khí bình thường đâu chỉ hơn có vài lần. Thủ có giáp cốt, công có lực lượng cường hẳn, nếu nói hẳn chính là một kiện vũ khí hình người thì cũng không sai biệt lắm.

Giao chiến với Vương cấp, đặc biệt lại là một Vương cấp tứ phẩm không quá dễ, nhưng mà nếu là công kích bất ngờ thì sao. Với bản năng chiến đấu của mình, ngay khi nhìn thấy đối thủ là Lâm gia lão tổ, hẳn rất nhanh liền nghĩ ra đối sách. Ngay khi Lâm gia lão tổ tấn công, Từ Phong có thể né tránh không quá khó khăn, nhưng hẳn lại không làm như vậy. Sử dụng sức lực mạnh mẽ của hai cánh tay, hẳn bắt lấy cây thiết chùy, cùng lúc đó, *Thiên Ma Hóa Thân* được kích hoạt, sau đó chưa kịp để đối phương hoàn hồn, hẳn lợi dụng lực lượng của bản thân, phản kích ngay lập tức. Mọi thứ đều được Từ Phong tính toán trong nháy mắt, mọi hành động đều phải diễn ra tron tru không có chút vướng mắc nào, chỉ có như vậy mới tạo được hiệu quả bất ngờ mà Từ Phong muốn.

Đáng thương cho Lâm gia lão tổ, 10 thành chiến lực còn chưa dùng đến 3-4 thành, đã bị liên hoàn kế của Từ Phong khiến cho bất ngờ, liên tiếp không kịp phòng bị mà lãnh trọn mấy quyền toàn lực của Từ Phong. Đòn đầu tiên đánh gãy toàn bộ xương sườn của lão, chân cho trái tim lão nổ tung thành thịt vụn, đòn thứ hai ở trên không trung trực tiếp cắt đứt xương sống lưng của lão, đồng thời đã bạo hai lá phổi, nhưng vẫn chưa hết, mặc dù đã chết chắc rơi xuống đất, Từ Phong vẫn đuổi theo, bồi thêm một kích cuối cùng, có thể nói là hơi quá tay, nhưng đáng nào thì hẳn cũng sẽ rơi xuống, tại sao lại không bồi thêm một kích?

Nhưng không ngờ hành động ngẫu nhiên của Từ Phong lại tạo ra hiệu quả oanh động đến vậy, đến chính hẳn tính toán liên hồi nhưng cũng không nghĩ đến kết quả này.

“Nhìn cái gì mà nhìn, còn ai muốn đánh thì nhào lên đây đi, ta xử lí luôn một thể cho gọn!” Từ Phong quát.

Một lão tổ cao cao tại thượng trong nháy mắt bị làm thịt, người nói bọn ta đang nhìn cái gì hả? Tất cả mọi người xung quanh không nhịn được mà mẩn thảm. Cũng không thể trách Từ Phong được, lão tổ trong mắt hẳn cũng chả là cái đĩnh gì, nếu đã không coi người ta ra gì, thì chết hay sống nó quan trọng sao.

Tuy Từ Phong nói thế, nhưng tộc nhân của hai nhà Lâm-Lăng chi biết nhìn nhau mà đứng yên, có cho để thêm một cái mạng nữa cũng không có ai dám lên, phải biết lão tổ của bọn họ lúc này đã biến thành thịt bằm viên tươi sống nằm ở dưới đất a, nào có ai chịu đi lên để biến thành thịt bằm viên nữa đâu.

“Từ Phong tiểu hữu, mau giúp ta!!!” Vương Tề Thiên lúc này rất không mặt mũi mà hô lên.

Lăng gia lão tổ liền cuống quýt rời khỏi Vương Tề Thiên, nếu Từ Phong mà ra tay, kết hợp với Vương Tề Thiên có chiến lực không thua kém gì lão, hai đánh một không chột cũng què, chưa đợi viện binh tới thì có khi lão đã biến thành một cái xác nằm dưới đất rồi. Mang theo tâm lí sợ hãi, Lăng gia lão tổ ngay lập tức thôi lui, theo sau là đám tộc nhân hai nhà Lâm-Lăng gia.

Vương Tề Thiên lau đi vết máu trên khóe miệng, cất tiếng cười ha ha: “Mọi thứ không theo kế hoạch, cảm giác thế nào hả?”

Lăng gia lão tổ chỉ hừ lạnh một tiếng mà không nói gì, cứ chờ xem, chỉ một lát nữa thôi, viện binh của lão sẽ tới nơi, đến lúc đó thì không biết là ai chết về tay ai đâu.

Từ Phong vốn không định nhắc nhớ gì Vương Tề Thiên về đám viện binh chuẩn bị đến, nay nhìn cái bộ dáng đắc ý giống như thế mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của lão, hẳn lại càng ngửa mặt. Hẳn nhận lời giúp Vương gia không phải vì mấy viên Linh thạch vỡ vụn đó, mà chỉ bởi vì phần thưởng của nhiệm nay nhiệm vụ đã xong rồi, Vương gia với hẳn vốn không thân không quen, hẳn cũng lười để ý tới vận mệnh của nhà bọn họ.

Một bóng trắng nho nhỏ chợt nhảy lên vai Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt trong dạng hồ ly ghé vào tai hẳn thì thầm: “Bọn chúng tới rồi, chúng ta rời khỏi đây?”

Khẽ gật đầu một cái, Từ Phong mặc kệ ánh mắt kì quái của tất cả mọi người, tung người nhảy lên cây, trong nháy mắt liền chạy mất dạng, chỉ để lại đằng sau một câu: “Lăng gia có viện binh!”

Niệm tình bản thân hẳn cùng Vương Bảo Nhi có chút quen biết, hẳn quyết định cảnh báo sơ qua một ít, nhưng báo hẳn quay lại chiến đấu cùng, nằm mơ đi. Giết người mặc dù cũng được nhận kinh nghiệm, nhưng với một người đang dành từng chút từng gian một để lên level như hẳn, giết người xa xa mới hiệu quả bằng với làm nhiệm vụ, chẳng hạn như vừa rồi, hẳn gần chết một Vương cấp tứ phẩm, hẳn cũng chỉ được nhận 5% kinh nghiệm, quá ít. Đừng nhìn hẳn giết chết Lâm gia lão tổ để dâng như vậy, nếu không phải đánh bất ngờ, thì mới tăng huyết chiến là không thể tránh khỏi.

Đương nhiên hẳn cũng có thể nhờ Hồ Phi Nguyệt giúp sức, với thực lực của nàng, chỉ cần thoáng động một cái là có thể vô hiệu hóa cả đám, hẳn chỉ cần ra tay giết như giết gà mổ lợn là được. Bản thân hẳn cũng không có quan tâm lắm tới việc sử dụng thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng trong vấn đề phải nhờ đến giúp sức của Hồ Phi Nguyệt, lòng tự tôn của một nam nhân trong hẳn trời dậy, trừ khi là bất đắc dĩ, hẳn không muốn phải phụ thuộc vào nàng ta quá.

Hồ Phi Nguyệt tạm thời không phải nữ nhân của hẳn, nhưng hẳn đã xác định trong lòng rồi, chỉ thiếu thời cơ chín muồi mà thôi. Từ Phong hẳn không phải người theo chủ nghĩa đại nam tử, nữ nhân của hẳn càng mạnh thì càng tốt, có thực lực tự bảo vệ mình, nhưng chung quy việc dựa hơi nữ nhân của mình cũng không phải là việc hẳn muốn làm.

Trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân* không có thời gian hạn định, mà phụ thuộc vào linh lực của Từ Phong, chừng nào linh lực của hẳn còn đủ để duy trì hình thái biến thân, thì hẳn còn có thể sử dụng. Nghe thì có vẻ bá đạo, nhưng trong chiến đấu, linh lực từng chút từng chút một đều phải sử dụng để cường hóa cơ thể, sử dụng vũ kĩ bí thuật, nên *Thiên Ma Hóa Thân* cũng có thể coi là có một thời gian hạn chế nhất định.

“Rắc! Rắc!”

Lớp giáp cốt trên cơ thể Từ Phong vô vận trên đường đi, bốn cánh tay cùng vô thành mảnh vụn mà biến mất, hẳn giải trừ trạng thái biến thân, sau đó *Nguy trạng* cùng *Liễm tức* lại được kích hoạt, thân hình hẳn dần dần mờ đi sau đó biến mất. Mặc kệ số phận của Vương gia ra sao, Từ Phong lúc này có một mục tiêu khác, báo khổ của tam đại gia tộc.

Trước mắt thì tình anh của tam đại gia tộc đều tập trung hết ở bên trong son cốc cạnh mộ linh thạch, phủ đệ của họ ngược lại canh gác sẽ trở nên lỏng lẻo. Không biết mấy gia tộc này liệu sẽ sở hữu nhưng bảo vật gì, nhưng tốt xấu gì thì Từ Phong hẳn không sử dụng được thì có thể hiến cho hệ thống đổi lấy trị giá nguyên liệu a.

Vương gia khẳng định là sẽ không có kết quả tốt, nhưng Từ Phong nghĩ thế nào lại chặc lưỡi một tiếng, bỏ qua cho báo khổ của bọn họ, có lẽ là một chút xu lương tâm của hẳn đang cắn rứt a. Trở về Liên thành, Hồ Phi Nguyệt tùy tiện tìm lấy một người, dùng tinh thần lực của mình khiến cho người này rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hỏi han một lúc liền biết được nơi đặt phủ đệ của Lâm-Lăng hai nhà.

Lăng gia đặt phủ đệ ở ngay trong Liên thành, trong khi phủ đệ của Lâm gia lại ở bên ngoài thành giống như Vương phủ. Lẽ đương nhiên, Lăng gia báo khổ trở thành nạn nhân đầu tiên của hai người.

Với cước trình của Từ Phong, không mất bao lâu trước khi hai người bọn họ lên được vào Lăng phủ, Hồ Phi Nguyệt lại gọi thủ đoạn cũ, ép hỏi một tên hộ vệ trong phủ nơi của báo khổ. Đối với năng lực thời miên cường hẳn này của Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong cũng lười chả muốn hỏi cặn kẽ, nàng ta là Thánh cấp cường giả, thủ đoạn đấy rồi, có làm được đến vậy thì hẳn cũng không ngạc nhiên.

Bảo khố của Lăng gia được canh gác bởi hai vị trưởng lão, tu vi Tướng cấp cứu phẩm đại viên mãn, đặt ở trong Liên thành cũng có thể coi là chiến lực đỉnh cấp. Chỉ rất tiếc người mà bọn họ phải đối mặt đó là Từ Phong, chỉ là hai lượt sử dụng *Thần bộ* cùng hai lần vung tay, hẳn trực tiếp vật luôn đầu của hai vị trưởng lão đang ngồi trước cửa bảo khố giống như vật hoa quả trên cây vậy.

Cửa vào bảo khố Lăng gia là một tấm kim loại dày không biết bao nhiêu, ở trên có khắc trận văn phức tạp, hiển nhiên là có tác dụng bảo vệ, mà để có thể chịu được áp lực của trận văn, tài liệu làm nên cánh cửa này hẳn cũng thuộc hàng trân phẩm. Thế nhưng, đó lại là một lỗ hổng lớn.....

Từ Phong nhìn cánh cửa kim loại khổng lồ trước mặt, cười khẩy một tiếng, hai bàn tay liền đặt lên trên nó. Chỉ thấy từ hai bàn tay hắn lóe lên vô số tia lửa điện màu đỏ, nhanh chóng bao trùm lấy toàn bộ cánh cửa, sau đó dưới một tốc độ mất thường có thể nhìn thấy, toàn bộ cánh cửa không ngừng co rút lại, cuối cùng biến thành một khối kim loại lớn méo mó nằm dưới đất.

Cánh cửa được làm từ nguyên liệu cao giai, đối với chức năng *Chuyển đổi* của hệ thống thì đó chính là một đồng lớn trị giá nguyên liệu a. Mặc dù không biết tài liệu tạo nên cánh cửa là gì, nhưng hẳn cũng đã lấy được đến tận 7000 điểm trị giá nguyên liệu, đây là một bút tài phú không nhỏ a, phải biết trước kia thanh Bách Yêu kiếm vốn là Địa giai Huyền khí mà Từ Phong hẳn cũng chỉ rút được có 5000 điểm trị giá nguyên liệu mà thôi.

Hắn cũng lướt không muốn tìm hiểu ti lệ quy đổi nguyên liệu ra điểm trị giá nguyên liệu của hệ thống ra sao, hẳn chỉ cần nó hoạt động tốt là được. Cánh cửa kim loại sau khi bị Từ Phong rút hết tính hoa, chỉ còn lại phần kim loại thông thường, liền không chịu được áp lực của trận văn, bị ép lại thành một khối kim loại lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 101: Thương thiên hại lí

Cánh cửa kim loại đó chỉ là che chắn cho một thông đạo đi xuống lòng đất, chứ không phải như Từ Phong tưởng tượng ban đầu, mà nghĩ lại thì cũng phải, xây dựng bảo khố ở trên mặt đất, thật sự rất khó mà có thể canh gác được, phải biết võ giả dù chưa tới Vương cấp có thể phi hành, nhưng với khí lực cường hãn thì chuyển tình trời tường eo óc nhà rất là đơn giản, xây dựng dưới lòng đất vừa giải quyết được vấn đề này, lại vừa kín đáo bí mật, thật là nhất cử lưỡng tiện mà.

Thông đạo sâu hun hút đâm xuống lòng đất không chút ánh sáng, mọi thứ đều tối đen như mực tới mức còn không thể nhìn thấy ở trước mặt mình một mét có cái gì, nhưng mà đây là đối với người thường, còn đối với Từ Phong thì là một chuyện khác. Chức nghiệp phụ của Từ Phong đó là “Thợ săn bóng đêm”, không phải ngẫu nhiên mà nó có thêm hai chữ “bóng đêm” vào trong cái tên, ngoài việc hắn trở nên mạnh mẽ hơn vào buổi tối, chức nghiệp này còn tặng cho hắn một món quà nhỏ nhoi nữa, đó là thị lực trong bóng tối.

Võ giả so với người bình thường thì không khác gì siêu nhân, thị lực sở hữu cơ thể mạnh tới mức phi nhân loại, cho đến năng lực mạnh mẽ, lẽ đương nhiên thì các giác quan của bọn họ đều được nâng cao hơn so với người thường không biết bao nhiêu lần. Bản thân võ giả cũng có năng lực nhìn trong đêm, nhưng giới hạn trong tu vi mỗi người, tầm nhìn ban đêm cũng rất hạn chế, so với ban ngày thì khác biệt một trời một vực, võ giả cao giai thì thường sử dụng tinh thần thực cường đại của mình để nhận biết xung quanh, ngược lại không sử dụng tới con mắt nhiều.

Thị lực trong bóng tối của Từ Phong vào buổi đêm không khác gì so với lúc ban ngày, thậm chí còn vượt trội hơn, kể cả không có một chút ánh sáng nào cũng không ảnh hưởng tới tầm nhìn của hắn. Quang cảnh trong thông đạo rất nhanh hiện lên trong mắt Từ Phong, đó là một chiếc cầu thang dài dẫn sâu xuống lòng đất, cũng không biết là sâu tới bao nhiêu nữa.

Hồ Phi Nguyệt hóa thành nhân dạng, nhìn ngó một chút rồi nói:

“Bên dưới thông đạo này thật sự là bảo khố của Lăng gia sao?”

“Chắc là không thể sai được, bên ngoài có tận hai trưởng lão tu vi Tướng cấp cứu phẩm, luận chiến lực có thể coi là nhất lưu của gia tộc rồi, nếu đây không phải bảo khố thì đến ta cũng không tin được.” Từ Phong nhún nhật nói, sau đó từ trên này xuống, trực tiếp bỏ qua cái thứ được gọi là bậc thang mà lao thẳng xuống thông đạo. Hẳn cũng không quan tâm tới việc Hồ Phi Nguyệt có nhìn thấy hay không, với tinh thần lực mạnh đến mức khiến người khác muốn thổ huyết của nàng, đừng nói là cái thông đạo nhỏ bé này, kể cả có rộng như một núi cả Lăng phủ này thì nàng cũng có thể cảm nhận được.

Cũng không biết là đã đi sâu xuống bao nhiêu, khi chân Từ Phong chạm đất thì đã không còn nhìn thấy được cửa vào thông đạo nữa, Hồ Phi Nguyệt cũng ngay lập tức rơi xuống phía sau hắn.

“Nơi đây thiếu đường khí trầm trọng, tu vi thấp ở dưới này chẳng bao lâu sẽ ngất xỉu sau đó bỏ mạng a.” Hồ Phi Nguyệt hít hít mấy hơi rồi nói.

Ngay khi đặt chân xuống đây, Từ Phong đã nhận ra điều này, nhưng cũng không ảnh hưởng tới hai người là bao, một người thì tu vi phi phạm, có nhận thử vài ba ngày cũng vẫn sống thoải mái, một người thì chỉ cần vẫn còn linh lực, không cần thở cũng chẳng chết được, thiếu đường khí hay không không quan trọng.

Nhưng mà vấn đề không nằm ở đó, vấn đề ở chỗ, hai người đều cùng ngửi thấy một mùi tanh tanh, mùi máu tươi!

Thông đạo kéo dài xuống đây là hết, phía trước mặt hai người là hai ngã rẽ, mùi máu tươi mãnh liệt đang thoát ra từ con đường phía bên phải, hai người thoáng trao đổi ánh mắt, không hẹn mà cùng đi thẳng vào con đường phía bên phải. Càng vào sâu, mùi máu tươi càng trở nên nồng hăng gay mùi, cuối cùng khiến hai người phải trực tiếp nhận thử đề vào sâu hơn.

Con đường cũng không kéo dài quá, chỉ là khi đi đến cuối con đường, hai người liền có ước muốn phải chi không có tò mò đi vào đến đây. Chỉ thấy cuối con đường là một khoảng không gian lớn, trên tường là hàng chục nhân hình, tất cả đều bị đóng đinh lên trên đó.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không có gì, nhưng điều khiến sắc mặt hai người cực kì khó coi đó là mỗi người này đều bị tưới sống lột da, để lộ từng mảng từng mảng thịt đầm đìa máu tươi, ỏ bụng thì bị mở banh ra, nội tạng ruột gan cứ thế lòi thông ra ngoài, điều đáng sợ đó là, những người này, tất cả đều vẫn còn sống!

Phân tích nhân của Từ Phong chợt khởi động, tất cả những người này đều là võ giả, thấp thì là Linh cảnh, cao thì có Sư cấp cứu phẩm, hình như đều bị tưới sống hành hạ biến thành như thế này, sau đó bằng một cách nào đó giữ lại mạng sống của họ, rồi treo lên thế này.

Hồ Phi Nguyệt chợt lẩm bẩm: “Vạn Độc Huyết Chủ!”

“Hà, nàng nói cái gì?”

“Vạn Độc Huyết Chủ, một môn bí pháp võ công tàn ác đã từng tạo nên gió tanh mưa máu khắp Huyền Linh đại lục mấy ngàn năm trước, không thể ngờ nó lại xuất hiện lần nữa ở đây.”

Dừng một chút, nàng liền nói tiếp

“Đây vốn là một loại bí pháp công kích, đúng hơn là một loại công kích độc tố, thấp phần khủng bố. Nó không phải là bí pháp phải trải qua tu luyện, chỉ cần biết cách sử dụng sơ qua là được, cái chính đó là luyện chế Vạn Độc Huyết Chủ. Luyện chế Vạn Độc Huyết Chủ phải dùng tới người sống để chế luyện, tốt nhất là võ giả, dùng cực hình tra tấn hành hạ tàn bạo nạn nhân, càng khiến nạn nhân đau đớn càng tốt, sau đó dùng độc được đặc biệt khiến cho nạn nhân giữ được một hơi thở cuối cùng chứ không chết ngay. Các nạn nhân chung quy cũng sẽ chết, khi chết sẽ sinh ra những cảm xúc oán hận tiêu cực tới ngút trời, lúc đó loại độc được ban đầu giữ mạng cho nạn nhân sẽ kết hợp với huyết dịch chảy ra, biến thành Vạn Độc Huyết Chủ.

Mặt hàng này không cần quan tâm tới tu vi người sử dụng, chỉ cần biết cách sử dụng là được, uy lực phụ thuộc vào nồng độ huyết dịch chế luyện ra, càng là võ giả cao giai thì uy lực càng lớn, nếu nồng độ huyết dịch đạt tới một mức nào đó, đến cả Thánh cấp cao thủ không đề phòng bị đánh trúng thì cũng thập tử vô sinh!”

Từ Phong không khỏi hít một ngụm khí lạnh, không nhận được hỏi: “Vậy nếu để giết chết một Vương cấp, thì cần phải có huyết dịch của bao nhiêu võ giả?”

“Ít nhất một ngàn Sư cấp! Nhìn xem.”

Theo hường mà Hồ Phi Nguyệt chỉ, Từ Phong có thể thấy có mấy người đã tuyệt khí bỏ mình, huyết dịch trên người họ chảy xuống đất liền như có một lực hút vô hình, chảy vào một cái rãnh, sau đó trôi vào một đò án kì dị khắc trên mặt đất.

“Khi đó án kia chứa đầy máu tươi, một khóa Vạn Độc Huyết Chủ sẽ được tạo ra, nếu muốn tăng thêm phẩm chất của Vạn Độc Huyết Chủ, tập hợp đủ những khóa Vạn Độc Huyết Chủ cấp thấp rồi rèn luyện lại sẽ tạo ra Vạn Độc Huyết Chủ cấp cao.”

Một tiếng nghiêng rặng kèn kệt vang lên, Từ Phong nghiêng rặng lại, trong lòng giận dữ. Hắn tự nhận bản thân mình tuyệt đối không phải người tốt, thậm chí nghiêm khắc mà nói, hẳn là kẻ ác 100%, nhưng có như thế nào, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến những việc thương thiên hại lí như thế này, một ngàn Sư cấp võ giả phải chịu đủ loại cực hình rồi chết, mà đó là nếu có thể kiếm đủ một ngàn Sư cấp võ giả. Nhìn những người có tu vi khác nhau ở trên tường, Từ Phong hẳn khẳng định là con số người chết để tạo ra một khóa Vạn Độc Huyết Chủ đủ để giết Vương cấp võ giả sẽ còn nhiều hơn thế này rất nhiều.

Tính đến việc Lăng gia xây dựng một nơi bị ản như thế này, chắc chắn việc chế tạo Vạn Độc Huyết Chủ không phải là diễn ra ngày một ngày hai a.

Sát khí Từ Phong tràn ra, hẳn đối ý rồi, không có bảo khố hay cái gì hết, hẳn không có ý định làm người tốt, nhưng Lăng gia khiến hắn động sát niệm thật sự.

Không nói lấy một lời, Từ Phong phất tay, một luồng kinh lực tỏa ra, giết chết tất cả những người bị treo trên tường, sau đó hắn quay người bỏ đi.

Một đường đi ra bên ngoài, Hồ Phi Nguyệt cảm nhận được tâm tình rất không tốt của Từ Phong, cũng không nói gì mà chỉ im lặng đi bên cạnh hắn mà thôi. Ra đến bên ngoài, Từ Phong hít một hơi, không khí trong lành tràn vào phổi khiến hắn tỉnh táo hơn nhiều, nhớ lại những gì vừa mới nhìn, hẳn không khỏi nghĩ tới Diệp Thủy Lan bị bắt đi làm đĩnh ló.

“Nàng nói xem, có phải con người là thứ sinh vật tà ác nhất hay không?”

“Đứng trên góc độ một yêu thú mà nói thì con người đúng thực sự là vô cùng tà ác, chỉ vì theo đuổi mục đích cá nhân mà chuyện gì cũng có thể làm, thậm chí có thể sát hại cả đồng tộc. Yêu thú luôn bị coi là độc ác hung dữ, nhưng trong cùng tộc

không bao giờ có những hành động giống như con người.” Hồ Phi Nguyệt nghĩ một chút rồi nói.

Thở dài một tiếng, Từ Phong lầm bầm: “Nói thật, trước kia ta cũng là nhân loại, chẳng qua trải qua một vài kì ngộ, bản thân ta mới chuyển thành một chủng tộc khác như nàng đã thấy, nhưng bây giờ ta lại cảm thấy may mắn, thật là tốt khi không cùng chủng tộc với giống loài sa đọa như vậy.”

Đối với việc này, Hồ Phi Nguyệt từ chối cho ý kiến, nàng dù đã sống tới mấy trăm năm cũng không thể hiểu được tâm tính của Từ Phong lúc này, nàng hỏi nhỏ: “Vậy chúng ta bây giờ làm gì, có tiếp tục truy tìm bảo khố hay không?”

Ngẩng lên nhìn bầu trời lúc xế chiều, Từ Phong lạnh lạnh nói: “Diệt Lăng gia!”

Hai người cước trình như gió thổi, không mất bao lâu liền trở lại sơn cốc lúc trước, nhưng tất cả những gì còn lại đó là xác chết ngổn ngang, không có một bóng người, lần theo dấu vết để lại, hai người bọn họ tìm đến Vương phủ, lúc này trời đã tối.

Tung người nhảy lên trên nóc nhà, Từ Phong có thể nhìn thấy tất cả tộc nhân của Vương gia, hay nói đúng hơn thì là những người còn sống đều bị gom hết cả lại rồi tụ tập ở ngoài sân. Tổng cộng đếm ra có chừng hai trăm người, trong đó đến tám phần là phụ nữ trẻ con, hai phần còn lại là võ giả, nhưng không hề có lấy một Tướng cấp, Vương Bảo Nhi cũng ở trong đó, Vương Tề Thiên thì không thấy đâu, đoán chừng cũng lánh ít dữ nhiều.

Lăng gia lão tổ lúc này đang võ cùng cung kính đứng sau một nam nhân có thân hình mập mạp, cùng với bên cạnh là một đám người ăn mặc kì lạ khoảng chừng mười mấy người, dùng *Phân tích nhân* nhìn thoáng qua, Từ Phong có thể đếm được tới 6 tên Vương cấp từ sơ giai đến trung giai, tên mập mạp kia có tu vi Vương cấp cửu phẩm, hiển nhiên đây chính là viện binh của Lâm-Lăng gia hai nhà.

“Trình thiếu gia, đây là toàn bộ người còn sót lại của Vương gia, xin ngài tùy ý định liệu ạ.” Lăng gia lão tổ khúm núm nói.

Tên mập mạp được gọi là Trình thiếu gia kia gật gù: “Làm tốt lắm, không ngờ người lại có thể xử lí gọn gàng Vương gia trước khi bọn ta tới. Mà định liệu gì chứ, toàn bộ nam tử, giết, nữ tử có nhan sắc trở lên gom hết lại, bắt kẻ tuổi tác, cũng đúng lúc Hợp Hoan tổng bọn ta cần bổ sung đỉnh lộ.”

Khoảng cách không xa, hơn nửa thỉnh lục của Từ Phong cũng không phải bình thường, những lời của Trình thiếu gia hẳn nghe rất rõ, hai mí mắt hẳn không khỏi giật giật, đỉnh lộ, lại là đỉnh lộ, Hợp Hoan tổng ư? Xác thực đúng là giống như tên gọi.

Từ Phong cười lạnh một tiếng, từ khi Diệp Thủy Lan bị bắt, hẳn đối với cụm từ đỉnh lộ luôn đi ứng một cách mãnh liệt, Hợp Hoan tổng hay cái gì gì đó cũng được, hẳn không quan tâm, nhưng nếu bọn chúng tu luyện sử dụng đỉnh lộ? Mặc kệ bọn chúng chà bao giờ đến đến hẳn, hẳn muốn giết hết đám người Hợp Hoan tổng trước mắt.

Lí do ư? Từ Phong hẳn cần lí do để giết người sao, hẳn luôn những gì mà hẳn muốn, chỉ vậy mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 102: Âm sát

Hít sâu một hơi, Từ Phong để nén tâm tính muốn giết người của mình lại. Không ổn rồi, Từ Phong đến bây giờ mới bắt đầu lo lắng, hẳn từ khi nào lại có những hành động không giống với chính mình như vậy nhỉ. Hơn ai hết, hẳn là người hiểu rõ bản thân nhất, nửa chính nửa tà, không phải người tốt cũng chẳng phải kẻ xấu, những hành động của hẳn đều theo ý muốn cá nhân cả, nhưng gần đây, hành động của hẳn lại có chút.....rõ ràng.

Không nói đâu xa, nhìn thấy Vạn Độc Huyết Chủ của Lăng gia, nếu là bình thường thì hẳn chỉ bắt ngờ, nhưng đằng này hẳn lại phản nộ, đúng hơn là phản nộ đối với những việc tà ác mà Lăng gia đã làm với những võ giả kia, những cảm xúc chính nghĩa đó từ đâu mà ra, hay là hẳn chỉ đang đồng cảm với những người có hoàn cảnh hơi chút giống hẳn năm xưa mà thôi, phải biết năm xưa hẳn cũng bị đem ra phơi nắng làm thí nghiệm ạ. Còn như vừa rồi, một người luôn dùng lí trí để suy tính như hẳn lại thiếu chút nữa để lộ sát khí của mình ra ngoài, hơn nữa đạo này hẳn cũng quá dễ mất kiểm soát, là do hẳn bị đã kích từ việc Diệp Thủy Lan bị bắt đi, hay là vì lí do gì khác.

Thật sự mà nói thì Từ Phong hẳn.....không biết, giống như là trong đầu hẳn tự nhiên xuất hiện thêm hai nhân cách, một chính mà thì vậy, phải chăng hẳn bị tâm thần? Mặc kệ mấy thứ rầu rĩa đó, Từ Phong không muốn nghĩ tới nữa, về lí mà nói thì dù là nhân cách nào chiếm chủ đạo đi chăng nữa, thì cũng vẫn là hẳn ra quyết định, chứ không phải là ai khác, vậy nên là sẽ ổn thôi.

“Nghĩ lung tung quá rồi, giờ thì làm thế nào để xử lí mấy đối thủ trước mắt đây?” Từ Phong lầm bầm.

“Sao chủ nhân không nhờ đến con hồ ly tinh kia kia, năng ta võ một chuồng là chết hết rồi, việc gì chủ nhân phải nghĩ.” Tiểu Linh lười biếng nói.

“Ta không muốn nhờ đến năng ta quá nhiều.....”

Từ Phong còn chưa hết câu, Tiểu Linh đã ngắt lời: “Hay là tự tôn của nam nhân khiến chủ nhân không muốn dựa vào năng ta.”

Ách, nghĩ lại thì, hình như là như thế thì phải, nếu là bình thường thì Từ Phong hẳn cũng mặc kệ cái gì gọi là tự tôn của nam nhân, hoàn thành được mục đích của mình rồi tính. Nhưng hẳn lúc này trong thâm tâm đã coi Hồ Phi Nguyệt như là nữ nhân của mình, mặc dù còn xa mới tiến đến cái gọi là quan hệ thực chất, hiển nhiên trước mặt nữ nhân của mình, không nam nhân nào muốn tỏ ra yếu thế cả. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, Hồ Phi Nguyệt có tu vi cao hơn hẳn là sự thật, hẳn kẻ cả không muốn tỏ ra yếu thế thì hẳn cũng thực sự là yếu hơn năng, vậy thì việc quái gì phải quan tâm tới mặt mũi nhỉ.

“Chắc, người nói cũng đúng, cơ mà chỉ có tên Trình thiếu gia có tu vi Vương cấp cửu phẩm kia là ta không làm gì được mà thôi, chứ mấy tên Vương cấp còn lại thì ta thừa sức đánh một trận, cũng là một lượng kinh nghiệm kha khá đó.”

“Thì ngài chỉ cần bảo hồ ly tinh kia kiểm chế tên Trình thiếu gia gì gì đó kia là được, không thì giết quách hẳn đi sau đó để ngài đánh nhau là được mà, ta cũng cũng biết ngài muốn đánh một trận thống khoái lắm.”

Tiểu Linh nói đúng, hẳn thật sự là muốn có một trận đánh thật sự, mặc dù đánh với Hồ Phi Nguyệt cũng có thể coi như là toàn lực, nhưng thiếu đi cái gọi là cảm giác chiến đấu thực thụ, bởi vì dù có gắng đến mức nào, trong đầu hẳn vẫn có suy nghĩ năng ấy sẽ không giết mình, vô hình chung làm giảm đi tính sinh tử trong chiến đấu.

“Phi Nguyệt, ta có thể nhờ năng một việc không?” Từ Phong quay sang bên cạnh nói nhỏ.

“Việc gì cũng được trừ việc bảo vệ bảo bối chẳng.” Đến lúc này rồi mà Hồ Phi Nguyệt vẫn không quên tìm cách khiêu khích, khiến Từ Phong có xúc động muốn ngã nhào từ trên nóc nhà xuống.

Bóp bóp trán, hẳn nói: “Lát nữa, nếu thấy ta không chống chịu được nữa, cảm phiền năng chặn tên Vương cấp cửu phẩm kia lại nhé, có được không?”

Nghe ngẩn đầu, Hồ Phi Nguyệt nghĩ hoặc nói: “Chàng định làm cái gì?”

Cười nhẹ một tiếng không trả lời, thân hình Từ Phong dần dần tan biến vào hư không trước mắt Hồ Phi Nguyệt. *Ngụy trang* được kích hoạt, Từ Phong nhẹ nhàng nhảy xuống đất, sau đó giống như một u linh, chậm chậm lướt về phía đám người đang tụ tập ở giữa sân.

“Hô, ở đây cũng có một cô nàng cực phẩm này.” Trình thiếu gia chỉ tay vào một cô gái của Vương gia, trùng hợp thay, đó chính là Vương Bảo Nhi.

“Thiếu gia thật là có một con mắt tinh tường, đó là cháu gái cưng của Vương Tề Thiên, Vương Bảo Nhi đó, nhan sắc phải nói là hạng nhất hạng nhì cả cái Liên thành này đó.” Lăng gia lão tổ xu nịnh nói, hoàn toàn không có tí phong phạm lão tổ nào cả.

Trình thiếu gia gật gù, giờ tay ra nâng cằm Vương Bảo Nhi lên: “Rất đẹp, chỉ là không biết hương vị ra sao nhỉ, bốn thiếu gia rất muốn hưởng dụng năng ta ngay bây giờ a!”

Wương Bảo Nhi hai tay hai chân đều bị trói chặt, cả người không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho Trình thiếu gia khinh bạc, năng há miệng nhờ một bãi nước miếng vào mặt Trình thiếu gia, miệng mắng: “Súc sinh vô sỉ, người sẽ không được chết từ tế đâu!”

Nghe ngẩn đầu né, Trình thiếu gia không giận mà ngược lại cười một cách đậm đắng: “Hắc hắc, có cả tính, chỉ là không biết lúc bốn thiếu gia lột trắng ra sau đó ném lên giường thì liệu có còn giữ vững được tinh thần như vậy không nhỉ, người đâu, tùy tiện tìm một căn phòng, đem cô ta ném lên giường, bốn thiếu gia hôm nay muốn đi ngủ sớm, ha ha ha!”

Ngoại trừ người của Vương gia, những người còn lại có mặt ở đây cũng không nhiều, 6 tên Vương cấp và Trình thiếu gia của Hợp Hoan Tổng, Lăng gia lão tổ, Lăng gia gia chủ, Lâm gia gia chủ và khoảng mười mấy tộc nhân Lâm-Lăng hai nhà. Nghe Trình thiếu gia sai sử, hai tên Vương cấp của Hợp Hoan Tổng vốn quen với tính cách của chủ nhân, liền lên muốn tóm lấy Vương Bảo Nhi.

Cùng lúc đó, một tiếng gió rít lên khiến người khác giật tai, sau đó là một tiếng gì đó giống như là xương gãy khiến mọi người không tự chủ được nhìn về phía phát ra tiếng động kì lạ đó. Chỉ thấy hai tên thù hạc Vương cấp của Trình thiếu gia vốn đang đứng không xa so với mọi người, lúc này đã biến thành hai cái thây không đầu, máu tươi từ hai cái cổ phun ra thành vòi, bắn thẳng lên không trung vô cùng bất mắt.

Không hổ là Vương cấp cửu phẩm, Trình thiếu gia ngay lập tức làm ra phản ứng, hẳn quát lớn: “Là ai?”

“Khặc khặc khặc khặc.....”

Một tiếng cười quỷ dị vang lên từ từ phương tám hướng truyền tới, trong lúc tất cả mọi người còn đang cố tìm ra vị trí của tiếng cười, lại mấy tiếng xương gãy rắc rắc vang lên, quay lại thì đã thấy đám tộc nhân Lâm-Lăng hai nhà mềm nhũn người nằm ở dưới đất, đầu nghiêng hẳn sang một bên, hiển nhiên là bị bẻ gãy cổ. Trình thiếu gia phản ứng lại gần như ngay tức thì, cong tay đẩy ra một chuồng, chuồng phong vô hình bắn vào không khí, đánh sập cả bức tường ở phía sau.

Trình thiếu gia nhủ mảy, hẳn vừa rồi linh cảm thấy hình như là có thứ gì di chuyển ở hướng đó, nhưng có lẽ là hẳn đã nhầm, thế nhưng mà, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này, là ai đã ra tay giết người?

Mặc dù Từ Phong đã thừa nhận rằng hẳn muốn có một trận đánh thống khoái toàn lực, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn sẽ dăm đầu vào rồi lấy sức một người chơi với 6 tên Vương cấp Hợp Hoan tổng cùng với Lăng gia lão tổ, tức là 7 người, hẳn có hơi chút điên điên nhưng hẳn không có ngu a. Lấy chiến lược của hẳn, đánh với một Vương cấp tứ phẩm thì thoải mái, với hai người thì hơi nguy hiểm, với ba người thì.....có cái rắm mà hẳn đánh ấy, không lo chạy thì lao đầu vào chịu chết

sao.

Từ Phong hẳn cũng không có hi vọng vào cái thứ nhảm nhí gọi là “hào quang nhân vật chính” sẽ có tác dụng lên người hẳn, mà hẳn là nhân vật chính hay không thì chỉ có trời biết, hẳn sẽ không đánh cược mạng của mình vào cái thứ hư vô mờ mịt như vậy đâu. Có mà nói thì nói thế, Từ Phong hẳn hiện tại đang sở hữu một miễn tử kim bài dưới dạng một con hồ ly tinh mẽ chết người không đến mạng, hẳn có thể thỏa sức mà đánh không chút kiêng kỵ gì cả, còn về việc núp dưới sự bảo hộ của nữ nhân không đáng mặt nam nhi? Thời cái đó thì miễn đi, đã nghĩ thông suốt rồi, hẳn cũng mặc kệ mấy thứ rầu rai đó, cũng lắm mai sau hẳn trở nên mạnh hơn thì hẳn sẽ bảo vệ lại năng ta là được.

Nhưng mà trước khi hẳn gặp nguy hiểm thì mạng, Hồ Phi Nguyệt sẽ không ra tay, đó là những gì Từ Phong đã dặn nằng, tin tưởng nằng cũng sẽ làm theo, vậy nên đây cũng vẫn là một lần liều chết thực thụ đối với bản thân hẳn.

Từ Phong là sát thủ, điều đó đã ăn vào máu của hẳn rồi, mặc dù gần đây hẳn luôn chiến đấu một cách trực diện và thô bạo nhất, có chút giống như võ giả thông thường, nhưng điều đó không có nghĩa là hẳn quên đi sở trường của mình. Nếu nói về đánh lén, hẳn không dám tự nhận mình là đứng nhất, nhưng tuyệt đối phải xếp top 10 thiên hạ.

Một mình Từ Phong không thể đánh trực diện với 7 tên Vương cấp và thêm một Vương cấp cứu phẩm, nhưng nếu là ám sát thì sao? Từ Phong sử dụng hai kĩ năng quen thuộc *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, với độ bá đạo của hai kĩ năng này, trừ Bán Thánh cường giả trở lên ra, ai có thể phát hiện ra hẳn chứ.

Như biến thành một con người khác, Từ Phong tựa như bóng ma, nhẹ nhàng lướt tới hai tên Vương cấp của Hợp Hoan tông đang đứng ngoài cảnh giới. Hẳn đã nhắm tới hai tên này từ lâu rồi, vị trí đứng bị cô lập, hơn nữa khoảng cách lại xa so với đại đa số người đang có mặt, tuyệt đối là một mục tiêu dễ dàng.

Và quả đúng như những gì hẳn tính toán, Từ Phong không mấy khó khăn trong việc áp sát hai tên Vương cấp, dễ giải quyết nhanh gọn, Hắc Bạch song kiếm đã lâu không được sử dụng đã xuất hiện trên tay hẳn. Hắc Bạch song kiếm là Huyền giai trung phẩm Huyền khí, đối với người thường thì đã là một vật báu vô giá, ngược lại trong tay Từ Phong thì lại có chút yếu kém, dùng nó để đối đầu với những đối thủ của Từ Phong là không sáng suốt do phẩm giai, nhưng sử dụng để ám sát một mục tiêu không phòng ngự, từng đó là quá đủ.

Từ Phong hai tay vung lên, với khí lực cường hãn của hẳn, hai lưỡi kiếm trực tiếp xé rách không khí, tạo ra một tiếng nổ giòn vang vọng, hai tên Vương cấp ngược lại phản ứng rất nhanh, vội vàng vận người muốn né tránh. Nhưng, nhanh thì có nhanh, chi tiết rằng, Từ Phong đã áp sát bọn chúng một cách quá gần, Hắc Bạch song kiếm không chút khó khăn cắt đứt phăng hai cái đầu lâu như chặt dưa.

Kĩ năng *Ngụy trang* của Từ Phong có một nhược điểm, đó là không thể dùng khi trong trạng thái chiến đấu, nhưng trạng thái chiến đấu là cái gì thì lại không nói rõ. Từ Phong hẳn đã nghiền cứu trước kia, cuối cùng đưa ra được vài kết luận, trạng thái chiến đấu của hẳn là khi hẳn bị tấn công hoặc khi hẳn tấn công một ai đó. Nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế thì phức tạp hơn nhiều, vấn đề mà hẳn thực sự quan tâm đó là, làm thế nào để rời khỏi trạng thái chiến đấu, để có thể sử dụng *Ngụy trang* nhiều lần liên tiếp.

Qua vô số lần thử nghiệm với Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong hẳn đã có thể lợi dụng kĩ năng này một cách hoàn hảo. Nếu hẳn đang trong chiến đấu trực diện, lẽ dĩ nhiên là hẳn sẽ không thể sử dụng kĩ năng, nhưng nếu hẳn dừng tấn công, và không có ai đặt mục tiêu lên người hẳn, hẳn sẽ có thể sử dụng kĩ năng này, hoặc là nếu mục tiêu mà hẳn đang tấn công chết đi và không có ai khác tấn công hẳn, hẳn cũng sẽ sử dụng được kĩ năng.

Nghe thì khó hiểu, nhưng thực tế thì có thể gói gọn lại trong vài chữ: “Tấn công và bị tấn công.” Từ Phong sau khi giết chết hai tên Vương cấp, sợ dĩ hẳn có thể ngay lập tức sử dụng *Ngụy trang* thêm một lần nữa rồi trốn đi là bởi vì, hẳn vừa giết chết “mục tiêu”, không có ai phát hiện ra hẳn, tức tương đương với việc không có ai đặt “mục tiêu” lên người hẳn hết, vậy nên ngay sau khi hai tên Vương cấp chết, Từ Phong liền rời khỏi trạng thái chiến đấu, phù hợp với điều kiện sử dụng *Ngụy trang*.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 103: Chiến!! (1)

Bản năng chiến đấu là thứ đáng sợ, nó tuy không có ảnh hưởng trực tiếp tới khí lực của võ giả như công pháp, vũ kĩ hay bí thuật, nhưng một võ giả có bản năng chiến đấu tốt sẽ có lợi thế cực lớn khi muốn phát huy toàn lực mọi thể mệnh của bản thân. Kịp trước hàng ngày sống bên bờ vực tử vong đã rèn luyện cho Từ Phong một bản năng chiến đấu thượng thừa, khiến hẳn chỉ cần đi vào chiến đấu, không cần nghĩ nhiều cũng có thể đưa ra chiến thuật thích hợp.

Nếu Từ Phong hẳn đã tìm ra được cách lợi dụng lẽ hổng của kĩ năng *Ngụy trang*, vì có gì mà hẳn không sử dụng lên thứ chử. Kết hợp *Thuần bộ*, Từ Phong không mấy khó khăn trong việc xử lý toàn bộ đám lâu là của hai nhà Lâm-Lăng, trong đó có cả hai vị gia chủ, đến chết cũng không biết là vì sao.

Hẳn vẫn không quên mục đích ban đầu khi quay trở lại, ở đây đều là cao tăng của Lăng gia, chắc chắn sẽ biết đến việc chế tạo Vạn Độc Huyết Chú của gia tộc, đến chết cũng chưa hết tội, còn người của Lâm gia, có lẽ không liên quan đến việc này, nhưng mà Từ Phong hẳn thích thì giết, vẫn đề không?

Nhưng mà hẳn cũng suyt chút nữa bị Trình thiếu gia kích trúng, bởi vì mặc dù hẳn tăng hình, lại không để lộ khí tức, nhưng di chuyển nhanh vẫn khiến không khí xáo động, với giác quan linh mẫn của võ giả, có thể phát hiện ra cũng không phải là cái gì lạ lẫm, nhất là với dạng cao thủ như Trình thiếu gia.

Trình Thụy Niên không khỏi tức giận, một nhân vật bí ẩn xuất hiện, ngang nhiên giết chết thủ hạ của hẳn, làm như thế có khác gì tát vào mặt hẳn đâu cơ chứ. Cả đời hẳn chưa từng chịu nhục như vậy, vốn xuất thân cao quý, có cha là tổng chủ Hợp Hoan tông, năm nay hẳn mới có 60 tuổi đã một đường hát vang tới Vương cấp cứu phẩm, sao hẳn có thể chịu được sự nhục nhã này cơ chứ.

Vấn đề ở chỗ, chịu được hay không, nó không phải là thứ liên quan tới Từ Phong, hẳn lúc này đã lợi dụng tốc độ của *Thuần bộ*, nhẹ nhàng lui ra ngoài quan sát tình hình. Quả nhiên đúng như hẳn đã tính toán, đối phương lúc này liền co cụm lại, ai cũng đứng sát vào nhau, tổng cộng 5 tên Vương cấp không quá tứ phẩm, và một Vương cấp cứu phẩm Trình thiếu gia.

Giờ thôi, mây trên trời lững lẽ trời nổi, để lộ ra vầng trăng tròn sáng rực trên trời, buổi tối đã đến rồi! Ánh trăng chiếu xuống người Từ Phong, mặc dù nó ngay lập tức xuyên qua người hẳn, nhưng ngay sau đó, kĩ năng *Bóng đêm huy hoàng* của hẳn có tác dụng.

Cảm nhận lực lượng cường đại đang dâng trào trong cơ thể, Từ Phong hít một hơi thật sâu, nâng cao tinh thần tới mức tối đa, Truy Hồn Huyết Kiếm xuất hiện trên tay hẳn, hiện tại sẽ là chiến đấu trực diện, hẳn cần phải ở trạng thái mạnh mẽ nhất có thể.

Truy Hồn Huyết Kiếm rất nặng, nhưng với khí lực của Từ Phong hiện tại, cảm nó cũng không mấy khó khăn, hẳn hơi chùng người xuống sau đó.....

“Ầm!!”

Từ Phong đáp mạnh xuống, chấn vỡ nền đất dưới chân, thân hình hẳn như đạn pháo bay lên không trung, sau khi lên đến hết đà, hẳn từ trên không trung rơi xuống, cả người xoay tròn giống như một con ốc.

Tiếng đất đá vỡ vụn ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, trong đó có Trình Thụy Niên, nhưng tất cả những gì bọn họ nhìn thấy đó là một đất tự nhiên nổ ra một cái hố, còn đầu thì làm gì thấy được cái gì khác.

Trong lúc mọi người đang ngơ ngác, một thân ảnh đột ngột xuất hiện ở trên đầu của một tên Vương cấp, trong tay cầm một thanh đại kiếm màu huyết sắc, lưỡi kiếm chỉ cách đầu của tên Vương cấp không đến một gang tay.

“Bùm!!!”

Một tiếng nổ long trời lõ đất vang lên, trong nháy mắt lưỡi kiếm của Từ Phong chém xuống tên Vương cấp xui xẻo bị hẳn chọn làm mục tiêu, không chút khó khăn xé đôi phương ra làm hai mảnh, thanh kiếm dưới quán tính cường đại nện xuống mặt đất, khiến nền đất nổ tung lên, nhất thời khói bụi bay mù mịt.

Vương cấp vẫn là Vương cấp, so với Tướng cấp thì cường đại hơn rất nhiều, trong tích tắc Từ Phong hiện hình, Trình Thụy Niên, Lăng gia lão tổ, cùng ba tên Vương cấp Hợp Hoan tông còn lại đều không hạn mà cùng thối lui về sau, khiến cho Từ Phong vốn định sẽ công kích liên tiếp mất đi mục tiêu mà có chút tiếc nuối.

Trình Thụy Niên nháy lui ra sau, phát tay lên, một cơn gió mạnh liền xuất hiện, cuốn phăng đi đám bụi bặm đang bay mù mịt chắn mắt tầm nhìn, để lộ ra khung cảnh bên trong. Chỉ thấy đúng đó là một thân ảnh hắc y cao lớn đeo mặt nạ, hai tay đang cầm theo một thanh đại kiếm không lồ màu huyết sắc, cả người tỏa ra khí tức thâm trầm khiến hẳn không khỏi cảm thấy một tia nguy hiểm. Ở dưới chân tên hắc y nhân này, chính là tên Vương cấp ban nãy dính đòn, nay đã bị chia thành hai nửa cơ thể bằng nhau từ đầu tới chân, rảo tương nội tạng bắn đầy đất, nhìn không khác gì một con súc vật ở trong lò mổ cả.

“Tên khốn kiếp, là người đã giết người của ta?” Trình Thụy Niên quát lớn.

“Khặc khặc, báo quả nên nào nhiễm mỡ rồi hả, câu hỏi ngu ngốc như thế mà cũng nói ra là sao?” Từ Phong cười mở miệng châm chọc.

Trình Thụy Niên không khỏi tức điên người, hình thể của hẳn vốn béo, muốn giảm cân cũng không được, đây chính là vảy ngọc của hẳn, nay lại bị Từ Phong chọc ngoáy, báo hẳn không nổi điên sao được.

“Tên chó chết!!” Mở miệng chửi một tiếng, dưới chân Trình Thụy Niên chợt động, đứng nhìn thân hình hẳn béo mập mà nghĩ hẳn chậm, tốc độ của Vương cấp cứu phẩm nào phải trò đùa, trong nháy mắt thân hình hẳn biến mất tại chỗ, một đường xé gió lao tới chỗ Từ Phong đang đứng. Nhưng ngay sau đó, hẳn nhìn thấy một thứ khiến hẳn không khỏi trờng mắt lên.

Trong lúc thân hình hẳn đang lao tới chỗ Từ Phong, hẳn chợt thấy đối tượng mà mình nhắm đến đang lướt qua người hẳn, trong tích tắc đó, hẳn chỉ kịp nhìn thấy một đôi mắt đen kịt không có con ngươi đang tràn ngập những đường tơ máu vận vận đang nhìn mình, sau đó thì cơ thể hai người giao nhau.

Từ Phong có *Phân tích nhân*, có thể nhìn thấy chi số của đối phương, sử dụng nó để điều tra thể mệnh của đối thủ trước khi trận chiến diễn ra là một lợi thế không nhỏ, nhưng nói đến công dụng thực chiến, *Thiên Ma nhân* lại là đại công thần đối với hẳn. Linh lực chi có thể cảm nhận mà không thể nhìn thấy bằng mắt, một võ giả nếu không sử dụng vũ kĩ thì rất khó để có thể cảm nhận được linh lực lưu chuyển của hẳn, nhưng công dụng của *Thiên Ma nhân* đã phá vỡ định luật đó.

Trình Thụy Niên không dùng vũ kĩ, nếu hẳn chi sử dụng sức mạnh của cơ thể để tăng tốc, Từ Phong đảm bảo không thể làm ra phản ứng kịp, nhưng là một võ giả cao giai, hẳn sử dụng thứ mà võ giả cao giai có lợi thế nhất: linh lực. Bằng việc sử dụng linh lực cường hóa cơ thể, Trình Thụy Niên có thể khiến cơ thể hẳn vượt xa sức mạnh nhục thể ban đầu, trong đó bao gồm cả tốc độ.

Nhưng điều đó lại là tiền đề để Từ Phong hấn lợi dụng, không phải ai cũng sở hữu cơ thể không khác gì vũ khí hình người như hắn, việc sử dụng linh lực cường hóa cơ thể gần như là bắt đi bất dịch của võ giả rồi, nắm bắt tâm lý này, hắn chỉ cần dùng *Thiên Ma nhân* chú ý quan sát, ngay khi đối phương điều động linh lực, hắn có thể phán đoán và làm ra hành động trước khi đối phương kịp thực hiện nó.

Và điều đó đã phát huy tác dụng một cách mỹ mãn, khi mà Trình Thụy Niên dùng linh lực cường hóa hai chân, trước khi hấn kịp làm ra hành động, Từ Phong đã phản ứng, kết quả là Trình Thụy Niên còn chưa kịp di chuyển, Từ Phong hấn đã một đường lao tới, tạo thành trăng cảnh kì dị như vờ rồi.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, Trình Thụy Niên không thể nào tự nhiên hấn lại cơ thể đang lao đi với vận tốc cực nhanh như vậy, trong nháy mắt hấn xuất hiện ở chỗ Từ Phong vừa mới đứng, nhưng còn Từ Phong hấn đang ở đâu.

Phi thân về phía trước né được Trình Thụy Niên, đầu óc Từ Phong xoay chuyển với tốc độ chóng mặt, hấn sẽ cố gắng né tránh không đánh trực diện với “đại boss” Vương cấp cứu phẩm này, trong khi đó thì tìm cách làm có mấy người còn lại, hấn không tin được một đồng kĩ năng biến thái của mình mà lại không thể nào giết được mấy tên Vương cấp trước mắt khi mà cao nhất chỉ là Lăng gia lão tổ Vương cấp tứ phẩm.

Vừa mới đặt chân xuống đất, Từ Phong lại dùng *Thuấn bộ*, cả người biến mất tại chỗ, chỉ sau một tích tắc, Trình Thụy Niên lại xuất hiện ở chỗ của hấn, nắm đầm vung ra đánh vào không trung, dưới lực lượng cường đại, không khí bị nén lại nổ vang một tiếng.

“Hừ, lại đánh trượt?” Trình Thụy Niên ngăn người ra, là cao thủ Vương cấp cứu phẩm, hấn có thể nhận ra rằng tốc độ của đối phương không nhanh bằng hấn, nhưng đối phương giống như là đọc được suy nghĩ của hấn, luôn đi trước một bước, thật là quý dị.

“Để xem người có thể né tránh mãi không!! Mau bao vây lấy hấn!!” Trình Thụy Niên quát.

Lúc này thì Lăng gia lão tổ cùng ba tên Vương cấp của Hợp Hoan tổng mới làm ra phản ứng, vội vàng tấn công Từ Phong.

Đura mắt nhìn, Từ Phong thẩm tính toán, hai Vương cấp nhất phẩm, một nhị phẩm, một tứ phẩm, ai cũng có chỉ số mạnh mẽ hơn hấn, nhưng mà tại sao hấn lại cảm thấy.....thật dễ dàng!!

Hai tên Vương cấp nhất phẩm đột ngột xuất hiện trước mặt hấn, nhìn thì có vẻ như là hai anh em sinh đôi, hai thanh đại đao bổ xuống, buộc Từ Phong phải gọi Truy Hồn Huyền Kiếm lên đỡ lấy. Hai thanh đại đao va chạm với thân kiếm đến tóe lửa, cổ tay của hai tên Vương cấp nhất phẩm bắt chợt tê rần, lực phản chấn quá mạnh mẽ!!

Cười nhạt một tiếng, Từ Phong quét mạnh thanh kiếm, hất văng hai người kia lên không trung, đang định nhún người lên đuổi đánh, chợt linh cảm hấn nhảy động, *Thuấn bộ* lại được sử dụng, thân hình hấn liền di động qua bên cạnh một chút, ngay lập tức né được cây thương của Lăng gia lão tổ đâm tới từ phía sau, đâm mạnh chân, hấn tung người lên, hai tay nắm chặt Truy Hồn Huyền Kiếm, nhắm vào hai mục tiêu trước mắt mà chém mạnh.

Hai tên Vương cấp nhất phẩm bị hất văng lên không trung, nhưng nhìn Từ Phong đang công tới, hai người không hề nao núng, chỉ thấy thân thể bay tự do trên không trung của họ chợt lơ lửng, giống như là đang đứng trên một bậc thang vô hình vậy, thanh đại đao trên tay mỗi người chợt lơ lửng từng tia từng tia điện quang. Nhìn thấy hành động của hai người, Từ Phong chợt sững sốt, hồng бет rồi, hấn quên mất là Vương cấp vô giả có thể lẳng không phi hành!

Nghênh đón hấn là hai thanh đại đao sáng rực rỡ, hai lưỡi đao chém lên Truy Hồn Huyền Kiếm của hấn bùng lên hai tia điện quang màu tím, hất văng cả người hấn xuống đất. Từ Phong chỉ cảm thấy từ trên thânkiếm truyền tới một luồng điện cực mạnh, trong nháy mắt khiến cả người hấn tê liệt, không thể hành động, chỉ có thể để mặc cho cơ thể cứ như vậy bắn ngược xuống.

Nhưng mà chưa hết, thân hình hấn còn chưa chạm đất, một quyền đầu anh lên màu kim sắc đã xuất hiện, trực tiếp đâm thẳng vào sống lưng hấn, trong nháy mắt lực phá hoại tràn ra, khuấy cho lực phủ ngũ tạng của Từ Phong thành một đoàn cháo loãng, mơ hồ còn nghe thấy tiếng xương sống của hấn bị chặt đứt. Người ra tay là tên Vương cấp nhị phẩm còn lại, chỉ thấy quyền đầu của hấn được bao bọc bởi một bộ quần áo, lúc này đang phát sáng lên màu kim sắc.

Cả người Từ Phong biến thành một đạo lưu tinh bay đi, trực tiếp đập vào một gốc cây cổ thụ ở đó, sinh sinh chấn gãy cả cái cây lớn tới mấy người ôm, dù biết lực lượng đó cường hấn ra sao.

Từ Phong ngã xuống đất, cả người không ngừng co giật, loáng thoáng có thể thấy được mấy tia điện quang trên người hấn, khó khăn lắm mới chống tay xuống đất để nâng được người dậy, Từ Phong há miệng ọc ra một vòi máu, có thể thấy trong đó lỏn nhón đầy những mảnh vụn nội tạng của hấn.

“Ha, tưởng thế nào, hóa ra thực lực người chỉ đến thế thôi há?” Trình Thụy Niên nhìn Từ Phong lồm cồm bò dưới đất, há miệng ra cười lớn.

Nhưng sau đó, tiếng cười của hấn chợt im bất. Chỉ thấy Từ Phong chậm rãi đứng lên, chiếc mặt nạ dính đầy máu tươi của chính hấn chợt mở ra, sau đó là một tiếng cười điên cuồng được cất lên. Điều này...sao có thể, chính mắt hấn đã chứng kiến Từ Phong bị ăn một kích toàn lực của tên Vương cấp nhị phẩm vào đúng cột sống, đến cả tiếng xương gãy còn vang lên rõ ràng, làm thế nào mà hấn vẫn chưa chết?

“Ha ha ha, cuộc vui mới chỉ bắt đầu thôi!!”

Từ Phong cười lớn, nâng Truy Hồn Huyền Kiếm lên, dưới con mắt kinh dị của tất cả mọi người, đột ngột lấy mũi kiếm, đâm thẳng vào bụng mình, sau đó rút ra, trực tiếp đục thủng một lỗ lớn nơi bụng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Chiến!! (2)

Lại há miệng phun ra một ngụm máu, Từ Phong giống như không cảm thấy đau đớn, cất tiếng cười điên cuồng, vết thương ở bụng hấn lúc này đang phun máu tươi ỏ ạt, thậm chí còn có thể thấy một đồng bầy nhảy theo dòng máu trôi ra ngoài, hiển nhiên chính là đồng nội tạng bị phá hủy sau khi thụ một kích vừa rồi.

“Song trọng đột phá cực hạn!!”

Mọi người chỉ thấy Từ Phong lồm bồm nhảy chữ, sau đó, khí thể của hấn đột ngột tăng lên một cách cuồng bạo, không khí xung quanh hấn bị cuốn lại thành một vòng xoáy.

“Aahhhhhhhhh!!” Gào lên một tiếng, Từ Phong cảm thấy cơ thể mình đang bị lực lượng cường hấn lấp đầy giống như muốn nổ tung, cơ bắp, cốt cách của hấn liên tục phát ra những tiếng răng rắc nghe đến rợn người.

-Tên: Từ Phong

Chủng tộc: Thuần Huyền Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 16

Nhanh nhẹn: 40185 (+20093) (+12055) 72333

Thế lực: 34566 (+17283) (+17283) (+13826) 82958

Lực lượng: 39604 (+19802) (+19802) (+15841) 95049

Tinh thần: 20277 (+10139) (+6083) 34498

Linh lực: 13841 (+6921) (+4152) 24913

Trạng thái: Thị huyết, Song trọng đột phá cực hạn, Bóng đêm huy hoàng.

Từ Phong hấn mới chỉ đạt tới Tướng cấp tam phẩm, dù có sở hữu hệ thống cùng cơ thể của Thiên Ma nhất tộc, hấn cũng không phải là quá nghịch thiên, ở trong cùng cảnh giới có lẽ hấn không có đối thủ, nhưng vượt đại cảnh giới để chiến thì hấn chưa đủ khả năng. Nhưng nếu chỉ nhiều đó thôi thì đã không có gì để nói, thứ khiến hấn trở nên nguy hiểm, đó là khả năng bộc phát chiến lực tức thời của hấn.

Chỉ số cá nhân của hấn so với Vương cấp nhất phẩm thông thường thì thấp hơn khá khá, nhưng nếu hấn tận sự dùng toàn lực, với đồng kĩ năng bá đạo của mình, Từ Phong hấn trực tiếp nâng toàn bộ chỉ số của mình lên tới xấp xỉ Vương cấp ngũ phẩm, trong khi lực lượng cùng thế lực của hấn lại tương đương với Vương cấp thất phẩm thông thường, đủ để gây sức bật khủng bố của hấn.

Khi thể Từ Phong dần lên như cầu vồng, ba tên Vương cấp của Hợp Hoan tổng cùng Lăng gia lão tổ không ngờ dưới khí thể của hấn bị bức lui tới mấy bước, để lại trên mặt đất từng vết lõm sâu hoắm. Trình Thụy Niên không khỏi nhu mảy, nếu trước kia hấn chỉ ngạc nhiên trước sự linh hoạt của Từ Phong chứ không quá lo lắng, nay không hiểu sao hấn lại linh cảm thấy một tia nguy hiểm, mặc dù khí tức của đối phương vẫn còn kém mình một đoạn lớn, nhưng cái tên hắc y nhân quý dị này với những vết thương chí mạng như vậy mà còn không chết, hơn nữa khí tức lại trở nên mạnh mẽ hơn gấp bội, có trời mới biết liệu đây có phải là điểm giới hạn của hấn hay không.

Nói thì chậm nhưng mọi thứ diễn ra thì nhanh, *Song trọng đột phá cực hạn* rất nhanh có tác dụng, Từ Phong cảm nhận chỉ số bản thân tăng lên một cách chóng mặt, ánh mắt đưa tới hai tên Vương cấp nhất phẩm song sinh lúc này, hấn không khỏi nở một nụ cười lạnh lẽo.

Thân hình hấn đột ngột biến mất tại chỗ, trong nháy mắt xuất hiện phía trên đầu hai tên Vương cấp nhất phẩm, tốc độ so với trước kia còn nhanh hơn gấp mấy lần, Truy Hồn Huyền Kiếm không chút lưu tình bổ xuống.

Chỉ tính riêng chỉ số nhanh nhẹn của hấn đã ăn đứt hai tên Vương cấp nhất phẩm, hơn nữa lại sử dụng *Thuấn bộ*, tốc độ tấn công của hấn có thể nói là tuyệt luân, khiến đối thủ khó có thể ngăn cản.

Nhưng cái thứ gọi là bản năng chiến đấu không phải là thứ một mình Từ Phong có, chỉ thấy hai tên Vương cấp nhất phẩm kia giống như có linh cảm, ngay khi Từ Phong xuất hiện ở trên, hai người đã vội vã nhào ra hai phía, lần lộn mấy vòng dưới đất. Thanh cơ kiếm khổng lồ của Từ Phong chém mạnh xuống mặt đất, phát ra một tiếng nổ mạnh, trực tiếp bổ ra một cái rãnh dài tới cả chục mét, thanh thế kinh người.

Mặc dù thân là Vương cấp cường giả, lẫn lộn dưới đất rất không có mặt mũi, nhưng mặt mũi hay không thì phải có mạng đã rồi mới tinh, chết rồi thì có thể diện để làm cái gì chứ. Cơ mà, né được một lần, liệu có né được mãi hay không?

Một trong hai tên Vương cấp nhất phẩm vừa mới đứng lên, còn chưa kịp định thần lại, đã thấy xuất hiện trước mắt là một thân hình cao lớn đang tỏa ra sát khí khủng bố như muốn tru thiên diệt địa, sau đó là một thanh cự kiếm quét tới như vũ bão. Lúc trước hẳn đã nhận lấy một đòn tương tự như thế này từ Tử Phong, nhất thời bốn cữ soạn lại, hẳn liền thuận thế, giơ đại đao trong tay đỡ lấy, lợi dụng lực lượng của Tử Phong, muốn nhảy lên không trung rồi phản kích.

Thế nhưng, kì quái ở một chỗ, thanh đại kiếm mang tới một lực lượng mạnh tới mức khiến hẳn có cảm giác giống như xương cổ tay của mình bị nó bạo, cả cánh tay tê dại không còn chút cảm giác, nhưng cả người hẳn không bị hất lên không trung như dự kiến, mà ngược lại, hẳn còn có cảm giác giống như cơ thể mình trở nên nặng nề, giống như là dính vào thanh đại kiếm của Tử Phong vậy.

Tử Phong hẳn không sử dụng vũ kĩ khi chiến đấu, vũ kĩ duy nhất hẳn sở hữu lại là vũ kĩ thần pháp, tuy gọi là vũ kĩ nhưng đã là một phạm trù riêng biệt, nhưng không sử dụng không có nghĩa hẳn không nhận ra đâu là vũ kĩ. Hai tên Vương cấp nhất phẩm song sinh này lúc này đã cho hẳn ăn một vù đau, lõi điện lập loè trên vũ khí của bọn chúng hiển nhiên là vũ kĩ, chỉ là không ngờ hai anh em nhà này lại sở hữu lõi linh cần hiểm thấy như vậy mà thôi.

Vũ kĩ khi tu luyện phải chú ý tới việc phù hợp với linh căn của mình hay không, cũng giống như công pháp vậy, nhưng kể cả có tu luyện vũ kĩ khác hệ cũng sẽ không bị phản phệ, chỉ là uy lực 10 thành thì chỉ còn lại có nửa thành, cao lắm là một thành, dẫn đến việc tu luyện vũ kĩ khác hệ thuận tức chỉ là lãng phí thời gian và tinh lực.

Ngũ hành linh căn tương ứng với năm loại vũ kĩ kim-mộc-thủy-hỏa-thổ, mỗi loại có vô số vũ kĩ với đủ loại uy lực khác nhau, nhưng hầu hết đều có một vài điểm chung xuất phát từ linh căn mà ra. Kim vũ kĩ lực xuyên thấu lẫn công kích vô song, năng lực xuyên phá phòng ngự và sát thương đơn mục tiêu thượng hạng, mộc vũ kĩ công kích yếu, nhưng tính phòng ngự mạnh, đặc biệt là hầu hết đều có năng lực chứa lành vết thương; thủy vũ kĩ ôn hòa, nhu mà cương, không sắc bén như kim hệ, cũng không bá đạo như hỏa hệ, nhưng tính sát thương là không thể coi thường; hỏa vũ kĩ bá đạo tuyệt luân, chủ yếu lay công làm thủ; thổ vũ kĩ thường có phòng ngự siêu cường.

Ngoài ngũ hành linh căn ra, còn tồn tại 4 loại dị linh căn phong-lôi-quang-âm, cũng tương tự, mỗi loại đều có một vài đặc điểm riêng. Phong hệ lấy tốc độ làm điểm mạnh, trong khi đó thì lôi hệ vũ kĩ thể hiện cho thiên địa oai, là lôi phạt, năng lực công kích so ra còn mạnh hơn cả kim hệ cùng hòa hệ. Quang hệ lại có năng lực khu trục tà khí, độc khí, từ bản thân quang linh căn vô già cũng sở hữu năng lực chống lại những trạng thái bất lợi vô cùng tốt. Âm hệ thì quả dị khó lường, là linh căn đa dụng nhất, không có điểm mạnh cũng không có điểm yếu, tất cả mọi thứ đều cân bằng.

Tử Phong hẳn ăn quả đắng từ lõi điện vũ kĩ của hai tên Vương cấp nhất phẩm, nhất thời khiến hẳn nhớ ra một việc, chẳng phải hẳn mới đoạt được một bản Địa giải thượng phẩm vũ kĩ Trảm Nguyệt thất thức thời gian trước, tại sao lại không dùng?

“Trảm Nguyệt thất thức – Nhất thức Triều Nguyệt”

Lực lượng tỏa ra bên ngoài, giống như sóng trời lớp sau lớn hơn lớp trước, tạo thành một khí tràng vô hình khóa chặt di chuyển của đối thủ. Để có thể tu luyện nhất thức Triều Nguyệt, võ giả thông thường phải tập không chế lực lượng của bản thân, dùng cơ bắp dao động, dần dần tạo ra khí tràng đủ mạnh để nhốt đối phương, không chỉ cần sự kiểm soát lực lượng vô cùng tỉ mỉ, hơn nữa sức mạnh của nhục thân lại còn phải vô cùng mạnh mẽ nữa, dùng 4-5 năm để thành thực nhất thức đã là nhanh.

Nhưng với Tử Phong mà nói, tu luyện Trảm Nguyệt thất thức giống như hẳn đi ngủ một giấc mà thôi, chẳng có gì gọi là khó khăn cả, luyện tập ư? Không lo, đã có hệ thống “hack” cho hẳn, chỉ cần vài giây là hẳn có thể thành thạo sử dụng. Sức mạnh nhục thể ư? Đó chính là thứ mạnh nhất của hẳn hiện tại a!

Tên Vương cấp nhất phẩm cả người giống như sa vào bùn lầy, không thể di động mấy may, cứ như vậy mà duy trì khoảng cách chỉ có nửa mét trước mặt Tử Phong. Hẳn cố sức vùng vẫy, nhưng giống như là rơi vào bãi cát lún vậy, càng gây dựa thì càng lún sâu, đang lúc hoảng loạn, hẳn chợt nghe thấy một tiếng thì thầm: “Thiên phạt kiếm!”, sau đó thì một tia sáng lóa mắt thôn phệ tất cả.

“Ầm!!!”

Một tiếng nổ long trời ló đất vang lên khiến mọi người không khỏi ớn tai nhức óc, thanh thế to lớn tới nỗi người dân ở Liên thành cách đây mấy chục cây số cũng có thể nghe thấy tiếng, có người còn tưởng nhầm trên trời có sấm sét, hình như sắp có mưa.

Tử Phong lần thứ ba sử dụng đến kĩ năng của Truy Hồn Huyết Kiếm, nhưng lần này có chút bất đồng, thực lực của hẳn đã vượt xa hai lần sử dụng trước kia, chỉ thấy một tia sáng rực rỡ lóe lên chiếu rọi màn đêm, sau đó là một đường kiếm quang khổng lồ cao tới mấy chục mét xuất hiện, trực tiếp chém xuyên qua Vương phủ, để lại đường sau là một cái rãnh cây sâu xuống mặt đất tới cả chục mét, rộng 5-6 mét, kéo dài từ suốt chỗ Tử Phong đang đứng, đâm xuyên qua toàn bộ chiều dài của Vương phủ.

Tên Vương cấp nhất phẩm kia dưới một kiếm kinh thiên của Tử Phong đã biến thành một đám tro bụi, thứ duy nhất còn lành lặn của hẳn là một cánh tay đứt gãy rơi ở trên đất, lúc này vẫn còn đang co giật, lại càng khiến người khác kinh hãi hơn.

Đối với kĩ năng *Thiên phạt kiếm* này, Tử Phong thấy tính ứng dụng không quá cao, mặc dù uy lực thì tuyệt luân, nhưng tác dụng để chấn nhiếp nhiều hơn alf công kích, nhưng như vậy cũng đã đủ rồi. Chỉ thấy tất cả mọi người đều đang trợn mắt há mồm nhìn khung cảnh tan hoang trước mắt, giống như là một cơn cuồng phong bạo vũ mới quét qua Vương phủ vậy, ấy mà điều đó lại là tác phẩm của một người, trong một chiêu, chỉ là một chiêu thôi đấy!!

Nuốt nước miếng đến cực một tiếng, Trình Thụy Niên chợt cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, thì ra lưng hẳn đã ướt đầm mồ hôi, mẹ nó chứ, cái thứ gì đấy, chiêu vậy rồi nếu cha ta dính trực diện chắc cũng phải một phen chật vật, còn nếu ta mà dính phải thì.....nghĩ đến đây, thân thể béo mập của hẳn không khỏi có chút run rẩy.

“Đại ca!!!!” một tiếng hét hết thế lương vang lên, tên Vương cấp nhất phẩm còn lại hai mắt đỏ ngầu mà kêu lớn, hai tay múa động thanh đại đao, như một cơn gió lao tới chỗ Tử Phong đang đứng.

Tốc độ của một Vương cấp nhất phẩm, trong mắt Tử Phong lúc này dưới tầng tầng lớp lớp kĩ năng tăng phúc trở nên chậm chạp đến không tưởng, khỏe miệng nhếch lên, hẳn nhún người lên cao, né tránh thế công của đối phương trong gang tấc. Ở trên không trung, Tử Phong lờ ngược người lại, một cánh tay giơ ra chỉ thẳng vào tên Vương cấp nhất phẩm đúng lúc này mới lao tới tấn công, vừa vặn ở ngay bên dưới hẳn.

“Không nên mất bình tĩnh, Hư Thiêm!!”

Từ ngón tay Tử Phong, một tia năng lượng màu đen bắn ra, vô cùng chuẩn xác trúng vào đỉnh đầu tên Vương cấp nhất phẩm. Chỉ thấy hộ thể cường khí của Vương cấp cường giả đứng trước tia năng lượng màu đen chỉ to bằng ngón tay nay lại không khác gì tờ giấy mỏng, ngay lập tức bị đâm thủng, *Hư Thiêm* vô cùng dễ dàng, trực tiếp xuyên qua xương sọ của đối phương, một đường thẳng tắp xuống dưới, hơn nữa còn dư lực đục lên nền đất cứng rắn một lỗ thủng nho nhỏ.

Tên Vương cấp nhất phẩm này vẫn theo quán tính lao tới trước một đoạn, sau đó mới ngã quỵ xuống đất, hai mắt trợn trừng, thất khiếu đỏ máu, từ đỉnh đầu của hẳn, một dòng chất lỏng trắng đục xen lẫn máu đỏ không ngừng chảy ra ngoài, hiển nhiên đó chính là não tuơng của hẳn đã bị *Hư Thiêm* quấy thành cháo loãng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 105: Trạng thái mạnh nhất!!

Chân Tử phong vừa chạm đất, tên Vương cấp nhị phẩm đã xuất hiện sau lưng hẳn, vẫn là quyền sáo màu hoàng kim, vẫn là một quyền mang theo lực lượng cường đại, trực tiếp nện trúng lưng Tử Phong.....nhưng mà thực sự nện trúng lưng hẳn chứ?

Mọi chi số của Tử Phong đều đã được tăng lên một cách khủng bố, trong đó có cả tinh thần lực, tinh thần lực của hẳn cũng không hơn được đối phương là bao, nhưng kết hợp với bản năng chiến đấu của hẳn thì sao? Cảm nhận nguy hiểm tới từ sau lưng, hẳn ngay lập tức dùng Truy Hồn Huyết Kiếm như một tấm chắn, che擋 sau lưng.

Nắm đầm của tên Vương cấp nhị phẩm va chạm với thanh Thiên giải Huyền khí phát ra một tiếng keng chói tai, do chưa đứng vững nên mặc dù không bị làm sao, nhưng Tử Phong vẫn bị đánh bay đi.

Chống kiếm xuống mặt đất, Tử Phong kéo lê một đoạn dài trước khi triệt tiêu được lực lượng đã đẩy người hẳn đi, chỉ là hẳn vừa mới dừng lại được, Lãng gia lão tổ không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh hẳn, cây thương đang tỏa ra nhiệt khí nóng rực nhằm thẳng đầu hẳn mà quét ngang.

Nếu là bình khí bình thường, Tử Phong có thể trực tiếp dùng cánh tay bọc giáp cốt của mình đỡ đỡ lấy, nhưng trước kia đã ăn quả đắng, hẳn lúc này đối với Huyền khí đã được gia trì bởi vũ kĩ trở nên cẩn thận hơn gấp bội. Cẩn tắc vô áy náy, Tử Phong giơ thanh đại kiếm lên đỡ, đây cũng là một ưu điểm của đại kiếm, vừa có thể công vừa có thể thủ, điều tiên quyết đó là lực lượng của người sử dụng đủ mạnh.

Cây thương quét trúng mặt Truy Hồn Huyết Kiếm, không hổ là Thiên giải Huyền khí, nó không chịu bất kì một chút sự mẻ nào, thậm chí còn không có một vết xước. Nhưng mà chủ nhân của nó thì không có dễ dàng đến thế, Tử Phong chỉ cảm thấy một cơn nóng bỏng giống như dung nham nóng chảy tấp thẳng vào mặt, khiến da thịt hẳn không khỏi cảm thấy bỏng rát, hơn nữa, lực lượng truyền đến từ đầu mũi thương cũng không có nhỏ, lại một lần nữa đưa cơ thể của hẳn bay lên không trung.

Giống như là cùng chung một suy nghĩ, tên Vương cấp nhị phẩm kia phối hợp với Lãng gia lão tổ không có một kẻ hở, vừa lúc Tử Phong bị hất lên không trung, hẳn đáp không, đón lấy Tử Phong tung ra một quyền sấm sét. Tử Phong bắt đắc dĩ lại phải dùng thanh đại kiếm như khiên chắn đỡ đòn, cả người hẳn dưới phản lực liền hóa thành một đạo lưu tinh, nện xuống mặt đất, sinh sinh nổ ra một cái hố sâu hoắm.

Không dính đòn trực diện, nhưng lực phản chấn khi cơ thể hẳn đập xuống đất cũng khiến Tử Phong lại ỏi ra thêm một ngụm máu nữa, lỗ thủng trên bụng lại càng rách to hơn, có thể nhìn thấu qua phía bên kia.

“Chết tiệt!!”

Chửi đồng một tiếng, Tử Phong liền nhanh chóng gượng dậy, có trời mới biết cái tên Vương cấp nhị phẩm kia có tiếp tục công kích hay không, này giờ hẳn bị lún qua lún lại như quả bóng thể là đủ rồi. Quả đúng như hẳn dự đoán, ngay khi vừa đứng dậy, tên Vương cấp kia đã từ trên trời lao xuống, nhắm thẳng vào đầu Tử Phong mà đánh tới, nếu không phải hẳn nhanh chân sử dụng *Thiên bộ* để né tránh thì có khi đầu của hẳn cũng biến thành thịt xay rồi.

Thở hổn hển, Tử Phong không ngờ cái tên Vương cấp nhị phẩm mà hẳn coi thường lúc đầu lại gây khó khăn cho bản thân tới vậy, đúng là không bao giờ nên coi thường đối thủ mà. Bất chợt, hẳn nở một nụ cười lạnh, cận chiến dùng quyền cước à, khặc khặc.....

Ngoài dự kiến, Truy Hồn Huyết Kiếm trên tay Tử Phong chợt hư không tiêu thất, khiến mọi người có mặt đều không khỏi sững sờ.

“Không gian giới chi? Rốt cuộc người có thân phận như thế nào?” Trình Thụy Niên không khỏi bật thốt.

Cũng không thể trách được hẳn, không gian giới chi không chỉ biểu hiện cho sự giàu có, mà còn biểu hiện cho thân phận, bởi thứ này đôi khi có tiền cũng không mua được, luôn luôn bị các gia tộc và tông môn lớn chia cắt. Đến bản thân Hợp Hoan tông của hẳn cũng chỉ có vài người trong tông sở hữu không gian giới chi, mà giới hạn toàn là những trưởng lão có thực lực cực mạnh và tông chủ, hẳn không ngạc nhiên mới là lạ.

Truy Hồn Huyền Kiếm xác thực là rất mạnh, có thể tăng thực lực của Từ Phong lên một đoạn dài, nhưng vấn đề ở chỗ, nó khá là công kênh. Bỏ qua vấn đề cân nặng, Từ Phong có thể hoàn toàn xử lí vấn đề này, nhưng sự công kênh của nó khiến việc đối mặt với những đối thủ có tốc độ nhanh như thế này khá là bất lợi, nên hẳn mới.....cắt nó đi.

Mặc dù ngạc nhiên trước hành động của Từ Phong, nhưng tên Vương cấp nhị phẩm kia cũng không dừng lại lâu, hẳn ngay lập tức lao lên, hai nắm tay vẫn tỏa ra ánh sáng màu hoàng kim, liên tiếp là vô số quyền đầu như vũ bão nhắm thẳng Từ Phong mà đánh.

“Kim Cương Quyền!!!”

Từ Phong cũng không yếu thế, hẳn huy động hai cánh tay tới mức cực hạn, quyền đối quyền, chiêu đối chiêu, trực tiếp cứng đối cứng với đối phương. Vừa đánh Từ Phong vừa nũa thăm, tên này sử dụng vũ kĩ gì mà cường đại đến vậy, phải biết hai cánh tay của hẳn có lực lượng gấp đến cả chục lần bình thường, vậy mà tên Vương cấp nhị phẩm này về mặt lực lượng còn nhỉnh hơn Từ Phong hẳn một chút, cái thứ vũ kĩ quý quái gì thế này, trách không được hẳn lúc này bị đánh cho quay lông vòng như quả bóng.

“Keng!! Keng!!”

Mở hai bàn tay ra, Từ Phong cứng rắn bắt lấy song quyền của đối phương, lực lượng cường hoành chấn cho lớp giáp cốt trên tay hẳn xuất hiện từng đạo vết nứt, xương tay cùng vai của hẳn thì đã có một vài chỗ gãy vụn.

Nhưng mà thương thế như vậy cũng không khiến Từ Phong hẳn bận tâm, ngược lại, hẳn còn cười lạnh: “Khặc khặc, bắt được rồi!”

Bỗng nhiên, từ người Từ Phong tỏa ra một làn khói đen kịt, sau đó là y phục trên người hẳn giống như vài vụn mà cứ thế rách nát, chỉ sót lại một ít vụn đủ che chỗ hiểm, cơ thể hẳn trong nháy mắt từ da thịt bình thường nay được bao phủ bởi một lớp giáp cốt giống y hệt như cánh tay của hẳn.

Còn chưa kịp phản ứng trước biến hóa bất thường trước mắt, tên Vương cấp nhị phẩm chỉ thấy song quyền của mình giống như bị một gong kim bớp chặt lấy, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng kêu kẹt phát ra từ đôi quyền sảo hẳn đang đeo, giống như là một khối thép bị bớp méo vậy, sau đó thì một lực lượng cường đại lôi kéo cả người hẳn về trước.

Từ Phong dùng hai tay nắm lấy đối phương kéo về phía mình, từ trên vai của hẳn liền xuất hiện bốn cánh tay, ngay lập tức tóm lấy lưng của tên Vương cấp nhị phẩm.

“Thiên Ma Hóa Thân!!!”

Bốn cánh tay với móng vuốt sắc bén trực tiếp đâm sâu vào da thịt trên lưng tên Vương cấp nhị phẩm, hai cánh tay của hẳn bị Từ Phong khóa cứng, cả người hẳn liền bị Từ Phong ôm chặt lấy. Nhưng cũng không lâu, Từ Phong ngay khi cố định được đối phương, hẳn hét lên một tiếng, cốt cách cả người kêu lên rảng rạc, bốn cánh tay mọc sâu vào lưng của đối thủ nhấc lên, hai tay bên dưới đang nắm lấy hai cánh tay kéo mạnh ra hai bên.

“Aahhhhhhhh!!”

“Xoạt” một tiếng giống như tiếng xé vài vang lên, Từ Phong với sáu cánh tay cùng lực lượng khủng bố, trực tiếp xé tan người tên Vương cấp nhị phẩm kia ra làm nhiều mảnh, nội tạng cùng máu tươi của đối phương bắn tung tóe lên người Từ Phong, nhuộm đỏ cả lớp giáp cốt màu trắng của hẳn, khiến ngoại hình của hẳn lại càng dữ tợn.

Cầm lấy hai cánh tay đứt gãy tới tận gốc, lộ ra cả xương trắng hếu, Từ Phong ném nó đi, sáu cánh tay của hẳn liền xòe hẳn ra, cả người hẳn tỏa ra khí thế kinh khủng khiến người khác không khỏi tim đập chân run, trông không khác gì một pho tượng ác ma tới từ địa ngục cả.

-Tên Từ Phong

Chủng tộc: Thuần Huyền Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 16

Nhanh nhẹn: 40185 (+20093) (+12055)72333

Thế lực: 34566 (+34566) (+17283) (+17283)103698

Lực lượng: 39604 (+39604) (+19802) (+19802)118812

Tinh thần: 20277 (+10139) (+6083)34498

Linh lực: 13841 (+6921) (+4152)24913

Trạng thái: Thị huyết, Song trọng đột phá cực hạn, Bóng đêm huy hoàng, Thiên Ma Hóa Thân.

Thiên Ma Hóa Thân được kích hoạt, ngay lập tức tăng gấp đôi chỉ số thế lực và lực lượng hẳn được nhận thêm từ chủng tộc “Thuần Huyền Thiên Ma”, đồng thời kĩ năng *Bóng đêm huy hoàng* của hẳn tăng thêm 20% tổng toàn bộ chỉ số lại phát huy tác dụng, đưa thế lực cùng lực lượng của hẳn lên một tầm cao mới.

Đây chính là trạng thái mạnh nhất của Từ Phong, với toàn bộ kĩ năng đã được kích hoạt, luận chỉ số mà nói, hẳn không thua kém gì Vương cấp bát phẩm về lực lượng, thừa sức liều mạng, luận chiến lực thực tế, Vương cấp cửu phẩm hẳn cũng có thể chiến, chỉ là giới hạn trong trình tự có thể đối phó chứ chưa chắc đã thắng được, dù gì thì võ giả cao giai cũng không chỉ dựa vào mỗi nhục thể cùng lực lượng, vũ kĩ đóng vai trò rất quan trọng.

Từ Phong hẳn cũng nhận ra điều này, tự nhủ có lẽ về sau nên tìm kiếm thêm một vài loại vũ kĩ, nhưng mà đó không phải là chuyện hẳn cần làm bây giờ. Hướng ánh mắt về phía Lăng gia lão tổ, hẳn không khỏi nhớ lại Vạn Độc Huyền Chủ tìm thấy trong mật thất của Lăng gia, sát khí của hẳn không còn giữ lại mà tuấn ra dữ dội.

Nói thì dài dòng như vậy, nhưng thời gian Từ Phong xử lí tên Vương cấp nhị phẩm kia còn chưa đến vài giây, hơn nữa ngạc nhiên trước hình dạng kì dị của hẳn, Lăng gia lão tổ nhất thời ngừng lại mà không truy kích. Chỉ là đến lúc lão tinh táo lại tinh thần, thì một khí tức kinh hồn kèm theo sát khí như muốn hủy thiên diệt địa chọt chọt lên đầu khiến lão không khỏi cảm thấy khí huyết một trận nhộn nhạo.

Chỉ thấy Từ Phong dùng một ánh mắt khát máu vô tận mà nhìn Lăng gia lão tổ, làm lão cảm thấy như bị một đầu viễn cổ ác ma đang nhìn, toàn bộ lông tơ trên người lão liền dựng đứng hết cả lên.

Nhưng không hề là lão yêu quái đã sống tới hơn trăm năm, Lăng gia lão tổ rất nhanh liền đề tỉnh tinh thần, nặc kệ đối phương là người hay quỷ, một trận chiến là không thể tránh khỏi, cách phòng thủ tốt nhất đó là tấn công. Nghĩ nào làm thế, Lăng gia lão tổ múa động cây thương trên tay, từng đạo từng đạo hóa diễm bùng cháy trên đầu mũi thương.

Đúng lúc này, một thanh âm nữ hài vang lên: “Thức thức đáng sợ cỡ lên, phải đánh bại hết đám người xấu xa đó!!!”

Trong lúc Từ Phong cùng đám Vương cấp chiến đấu, tộc nhân Vương gia không có ai kiềm giữ đã bỏ chạy tán loạn, chỉ có một số ít là tìm chỗ ẩn nấp, nán lại theo dõi kì biến. Tuy nói Từ Phong giao chiến thành thể kinh người, nhưng ngoại trừ khi hẳn sử dụng *Thiên phạt kiếm* thì xung quanh cũng không bị ảnh hưởng nhiều, tộc nhân Vương gia còn ở lại theo dõi thì ít nhiều gì cũng là võ giả, quan sát từ xa không phải là một vấn đề lớn.

Quét mắt tìm kiếm âm thanh kia, Từ Phong chợt nhìn thấy một tiểu cô nương phấn điều ngọc mài đang đứng ở xa, huơ huơ nắm tay nhỏ bé mà hét lớn, có chút quen mắt, hẳn chợt thốt lên: “Vương Tiêm Tiêm?!!”

Lăng gia lão tổ cũng cùng lúc quay lại, đúng lúc thấy Vương Bảo Nhi đang lao ra ôm lấy một tiểu cô nương kéo lui lại, hơn nữa nghe thấy Từ Phong vừa thốt lên một cái tên, lão liền nở một nụ cười lạnh.

Cây thương trên tay máy động, lão tung người lên không trung, một đoàn hóa diễm từ mũi thương của lão xuất ra, trên đường đi hóa thành vô số cầu cầu lửa, nhưng mục tiêu không phải là Từ Phong, mà là Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm.

“Thiên Ngoại Lưu Tinh!!”

Vương Bảo Nhi nhìn hình hóa cầu rợp trời bay về phía mình, không khỏi ngẩn ngơ, xong rồi rồi, công kích của Tướng cấp năng còn không đỡ được, chứ đừng nói tới vũ kĩ được phát ra từ một Vương cấp. Cúi rạp người xuống ôm lấy Vương Tiêm Tiêm, chỉ là lúc nàng nhắm mắt lại chờ đợi cái chết, nhưng mãi không có chuyện gì xảy ra, lại thấy tiếng của Vương Tiêm Tiêm hò reo bên tai: “Thức thức oai phong quá!!!!”

Mở mắt ra, Vương Bảo Nhi chỉ thấy một thân ảnh to lớn đứng chắn trước mình không khác gì một bức tường thành vô kiên bất tồi, thân hình này với sáu cánh tay này nàng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, đích thị là Từ Phong.

Sáu cánh tay huy động, Từ Phong trực tiếp dùng quyền đầu đâm tan bất kì hóa cầu nào giáng xuống, hóa cầu mang theo nhiệt độ có thể nung chảy cả sắt đá gặp phải lớp giáp cốt của hẳn cũng chỉ để lại một vết nám đen không hơn không kém, hiển nhiên là không có tác dụng nhưu.

“Tiểu Linh, chuyện quái gì xảy ra với cơ thể ta vậy?”

“Ta không có biết, làm gì có gì bất thường đâu cơ chứ.”

Lí do mà Từ Phong thốt lên câu vừa rồi, bởi vì, hẳn hoàn toàn không có chủ đích cứu Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm, đối với hẳn thì sống chết của hai người này không quan trọng, nhưng không hiểu sao, trước khi hẳn kịp nhận ra, cơ thể của hẳn đã xuất hiện che chắn cho hai người bọn họ, hơn nữa còn huy quyền đỡ lấy cơn mưa hóa cầu. Chuyện gì thế này, chẳng lẽ có ma nhập?

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Áp đảo

Nhưng mà tạm gác vấn đề đó qua một bên, Tử Phong hẳn trước mắt còn một vấn đề đáng để lo lắng hơn. Lăng gia lão tổ mặc dù không ngờ “bí thuật” của Tử Phong có năng lực phòng ngự cường hãn đến vậy, nhưng hẳn thì triển chiêu vừa rồi cũng chỉ để chứng thực một điều, đó là liệu có phải hẳn đến đây để tiếp viện cho Vương gia hay không. Và mặc dù hành động vừa rồi không phải là chủ ý của Tử Phong mà chỉ là cơ thể hắn đột ngột hành động một cách riêng lẻ, nhưng trong mắt của lão, thế cũng đã đủ.

Vẫn ở trên không trung, vẫn chiêu thức cũ, nhưng đối tượng mà Lăng gia lão tổ nhắm đến không phải là Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm, mà là đám tộc nhân Vương gia còn sót lại lúc này đang ẩn nấp quan sát ở phía xa.

“Thiên Ngoại Lưu Tinh!”

Một cơn mưa hòa cầu xuất hiện từ trên trời giáng xuống, đối với Tử Phong mà nói thì đám hòa cầu này còn chưa đủ giải ngứa, nhưng đối với đám tộc nhân còn sót lại của Vương gia thì là tai ương ngập đầu. Chỉ thấy cơn mưa hòa cầu nhanh chóng nhấn chìm cả một dãy nhà lớn, có tấm hai hay ba chục thân ảnh gì đó lao ra ngoài hồng thoát khỏi biển lửa, nhưng nhanh chóng bị nhấn chìm trong cơn bão lửa dữ dội.

Vương cấp thì vẫn là Vương cấp, đứng nhìn Tử Phong hẳn làm thật Vương cấp giống như giết gà mà đánh giá thấp bọn họ, câu nói “Dưới Vương cấp đều là rác rưởi!” ngoại trừ Tử Phong là ngoại lệ ra thì vẫn đúng với 99% người khác.

Tử Phong đứng yên một chỗ tro mắt ra nhìn đám tộc nhân Vương gia bị thiêu thành tro bụi, nhìn hẳn trông chừng chừng nhưng trong lòng thì sóng gió ngập trời. Lại nữa, chuyện đó lại tiếp tục xảy ra!!

Ngay khi Lăng gia lão tổ nhắm tới đám tộc nhân Vương gia, hẳn có thể cảm nhận được cơ thể của mình giống như là bị một thứ gì đó điều khiển, một thứ ham muốn khiến hắn chỉ muốn xa thân ra cứu giúp đám người kia chọt dấy lên trong lòng hắn, làm hắn một phen hoảng, chuyện quái gì đang xảy ra với hắn như thế, chẳng lẽ hắn bị bệnh đa nhân cách?

Dùng ý chỉ lực kiên cường của mình kìm hãm lại, Tử Phong hẳn lựa chọn đứng yên xem cuộc vui, không phải là hắn không muốn tấn công Lăng gia lão tổ, nhưng đừng quên hẳn hiện tại thực lực mặc dù tương đương Vương cấp, tu vi thực tế lại chỉ là Vương cấp, hẳn không thể ngờ không phi hành a. Hắn có thể nhảy lên không trung để tiếp cận, với sức lực của hắn thì điều đó là dễ dàng, nhưng đối phương cũng không phải bù nhìn, nào có chuyện dễ cho hắn dễ dàng tiếp cận đến thế, đó là chưa kể đến việc vẫn còn một tên Vương cấp cứu phẩm là mối đe dọa cực lớn đang nhìn chăm chăm vào hắn ở bên cạnh.

Nhắc tới Vương cấp cứu phẩm, cái tên Trình thiếu gia đi đầu mới rồi, Tử Phong hẳn đã xác định tinh thần là sẽ có một trận khổ chiến, nhưng ngược lại thì giống như là một màn phô diễn sức mạnh của hắn thì đúng hơn. Đưa mắt nhìn xung quanh, hẳn không khỏi bất ngờ khi thân ảnh của vị Trình thiếu gia vốn đáng lẽ ra phải ở đầu đó gần đây đã biến mất từ lúc nào, cũng không biết là hắn ta bỏ chạy hay bị Hồ Phi Nguyệt “làm gỏi” nữa, nhưng mà nếu như tên đó đã biến mất, vậy thì Tử Phong hẳn có thể không lo lắng chút nào nữa.

Lăng gia lão tổ không khỏi nhàu mày, Thiên Ngoại Lưu Tinh là một đòn công kích quân thể rất mạnh, nhưng cũng tiêu tốn của lão một lượng lớn linh lực, ý đồ của lão ban đầu đó là lợi dụng trong lúc Tử Phong cứu lấy đám người Vương gia, lão sẽ tấn công lên hoàn ngay lúc đó, dù không thể giết chết đối phương thì cũng có thể chiếm lấy thế thượng phong.

Nhưng mọi thứ không như lão dự tính, cử chỉ bàng quan của Tử Phong khiến kế hoạch của lão đổ bể trong nháy mắt, hơn nữa lại hao phí một lượng lớn linh lực, không khỏi khiến lão có cảm giác ăn trọng ga không được còn mất nắm thóc.

Thiên Ngoại Lưu Tinh không phải là đòn công kích tâm xa nhất của Lăng gia lão tổ, nhưng lại là đòn mạnh nhất, mà hiển nhiên không có chút uy hiếp nào với Tử Phong cả, đừng nói là hạ sát hắn, đến làm hắn bị trầy da thôi cũng đã khó rồi, rơi vào đường cùng, lão buộc phải quay trở lại cách nguyên thủy.

Từ trên không trung lao xuống với tốc độ cực nhanh, Lăng gia lão tổ giờ thương lên, quét xuống đầu Tử Phong. Kể cả với tốc độ gấp bội biến thái, Tử Phong hẳn cũng không dám trực tiếp đón đỡ lấy mũi thương đang chém xuống, hẳn dùng hai tay nhắc Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm lên, *Thuần bộ* được triển khai, lấy tốc độ gấp bốn lần bình thường mà hóa thành một đạo tàn ảnh rồi khỏi chỗ đang đứng.

Mũi thương rực cháy chém trúng tàn ảnh, không nện xuống đất mà dừng lại ở giữa không trung, nhưng dư kinh của đòn đó cũng khiến mặt đất bên dưới tách ra thành một cái rãnh lớn, đủ biết sức phá hoại của Vương cấp cường giả mạnh ra sao.

Tử Phong nhảy lên một nóc nhà ở gần đấy, thả Vương Bảo Nhi cùng Vương Tiêm Tiêm xuống, sau đó từ trên đó, thân hình hắn giống như đạn pháo lao thẳng về phía Lăng gia lão tổ, Truy Hồn Huyết Kiếm lại xuất hiện trên tay hắn.

Ở vào trạng thái cực thịnh, tốc độ của Tử Phong kèm với *Thuần bộ* so với Lăng gia lão tổ còn nhanh hơn gấp bội, chỉ thấy cả người hắn xé rách không khí mà lao tới, Truy Hồn Huyết Kiếm quét tới như vũ bão. Lăng gia lão tổ nào có định cứng đối cứng, sau khi đã được chứng kiến uy lực của thanh đại kiếm trong tay Tử Phong, lão thừa đủ thông minh để biết được không nên đối chọi với nó. Trước kia lướt kiếm tiếp cận tới người lão, cây thương trên tay Lăng gia lão tổ chọt vạch một phát, một cột lửa ngay lập tức được tạo ra ở giữa không trung, chắn ngay trước người lão.

Kì lạ ở một chỗ, cột lửa giống như không có thực thể nhưng khi Truy Hồn Huyết Kiếm chém vào, Tử Phong cảm thấy có một lực phản chấn không hề nhỏ, giống như là hắn đang chém vào một cái cốt kim loại vậy, có thể đây là một loại bí thuật nào đó. Tuy nhiên, cột lửa đó cũng không ngăn được Thiên giai Huyền khí, thanh đại kiếm chỉ khựng lại một chút, sau đó trực tiếp chém tan cột lửa đó, nhắm hướng Lăng gia lão tổ quét tới.

Nhưng một chút khựng lại đó cũng đủ để lão phản ứng lại và lùi về phía sau. Tử Phong cũng không chậm trễ chút nào, ngay khi đánh trượt, hẳn liền thuận thế tiếp tục truy đuổi, lưỡi kiếm huyết sắc lại một lần nữa được vung lên.

“Liệt Diễm Thần Thương!!”

Lăng gia lão tổ hét lên một tiếng trong khi cây thương của lão được một đoàn lam hóa bao bọc, không ngờ lại cũng rắn đỡ lấy một kiếm của Tử Phong một cách thoải mái không chút sụt mẻ.

Truy Hồn Huyết Kiếm là Thiên giai Huyền khí, cân nặng của nó kết hợp với lực lượng khủng bố của Tử Phong có sức hủy diệt ra sao thì bản thân hắn là người biết rõ nhất, Lăng gia lão tổ có thể trực tiếp ngăn lại một kích toàn lực của hắn thật sự là một điều ngạc nhiên. Mà ngạc nhiên thì ngạc nhiên, điều đó cũng không cản trở Tử Phong tiếp tục công kích.

Hai người liên tục trao đổi chiêu thức qua lại, thương cùng kiếm liên tục va chạm vào nhau phát ra tiếng kim loại chát chúa, nhìn qua thì có vẻ như là khá cân bằng. Nhưng trong lòng Lăng gia lão tổ không khỏi kêu khổ, Liệt Diễm Thần Thương là bí pháp, cũng không có gì phức tạp, chỉ là tăng cao lực lượng của lão mà thôi, vốn dĩ tên của nó không phải thế này, nhưng năm xưa khi lão tìm được bí pháp này từ một di tích thượng cổ thì nó cũng không có tên, vô khi lão đứng lại là thương nên mới có cái tên này.

Đã phải sử dụng tới bí pháp nhưng lực lượng của lão vẫn không thể nào đỡ được nỗi cái tên quái vật trước mắt, mỗi cú vung kiếm, mỗi cú chém của hắn ta giống như mang theo lực lượng đến mấy chục vạn cân trực tiếp tác động lên người lão, mặt ngoài thì có vẻ không vấn đề nhưng này giờ khi huyết trong người của lão đã trở nên vô cùng nhộn nhạo, hai cánh tay thì tưởng chừng như sắp gãy đến nơi. Chưa hết, đối phương lại còn sở hữu đến tận 6 cánh tay, một kiếm bổ xuống là kèm theo mấy quyền đầu giống như búa bổ mà đâm tới khiến lão phải dùng hết toàn lực chỉ để phòng thủ.

Tử Phong hét lớn một tiếng, Truy Hồn Huyết Kiếm từ dưới đất quét lên, đây không phải là lần thứ nhất hắn tấn công, đương nhiên, thanh kiếm của hắn lại bị cây thương rực lửa của đối phương chặn lại, chỉ là lần này có một sự khác biệt. Chỉ thấy ở chỗ hai kiện binh khí va chạm với nhau, một luồng sáng chọt lóe lên, lực lượng hai người vốn khá ngang nhau nay lại xuất hiện biến hóa, Tử Phong vô cùng dễ dàng đánh văng cây thương cùng với cả người Lăng gia lão tổ lên không trung.

Khi động sơn hà, công kích của Truy Hồn Huyết Kiếm có tỉ lệ bạo kích, gấp đôi lực lượng, nghe thì giống hệt với mấy game online mà Tử Phong hẳn chơi kiếp trước, nhưng mặc kệ nó ra sao, hiệu quả là được, và thực sự thì nó cũng rất mạnh.

Lăng gia lão tổ chỉ thấy một lực lượng như muốn dôi non lấp bể áp tới, cây thương trên tay không tự chủ được mà bị đánh văng, không chỉ thế, cả người lão cũng bị đẩy lên không trung. Trước khi lão kịp đứng vững trên không, Tử Phong đã nhún người nhảy lên, xuất hiện trước mặt lão, Truy Hồn Huyết Kiếm nhắm thẳng vào người lão mà chém xuống.

Không kịp đứng vững trên không, nhưng không có nghĩa là không kịp phản ứng, chỉ thấy Lăng gia lão tổ đưa tay gạt xuống mặt mẽ day đang đeo trên cổ, trong nháy mắt, tám mẽ day đó biến thành một cái khiên cực lớn che kín cả người lão. Lưỡi kiếm đâm lên chiếc khiên đến tốc lửa, lực phản chấn đưa cả người lão bắn thẳng xuống mặt đất, lấy nhục thể cường hãn của Vương cấp vô gia cũng không chịu nổi mà phải phun ra một ngụm máu.

Duy trì trạng thái nửa quỳ dưới đất, Lăng gia lão tổ với vầng gương chiếu khiến lên trên đầu, và thực tế, hành động của lão là chính xác. Truy Hồn Huyết Kiếm được phóng từ trên trời xuống, giống như một cái cọc lớn đâm thẳng vào mặt khiên khiến lão lại phun ra một ngụm máu nữa, cái khiên lại càng to hơn, gần giống như là một cái mai rùa che lấy Lăng gia lão tổ ở bên trong.

Tử Phong lao xuống, sáu cánh tay không ngừng nện lên trên tám khiên phát ra vô số tiếng leng keng đình tại nhưc óc.

“Vô dụng!! Vô dụng!! Vô dụng!! Vô dụng!!”

Một người bình thường mỗi giây có thể ra được 3-4 đường quyền, Vương cấp vô gia với tốc độ hơn người bình thường đến hơn ngàn lần thì sẽ ra được bao nhiêu đường quyền? Tử Phong trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân*, với 6 cánh tay của mình, mỗi giây hẳn tung ra đến cả vạn quyền, mỗi quyền đều mang theo lực lượng kinh khủng dôi non lấp bể.

Lăng gia lão tổ mặc dù không trúng chiêu trực tiếp, nhưng dư lực truyền đến sau tám khiên cũng đủ khiến lão ăn đủ. Nền đất dưới chân lão không chịu nổi áp lực mà liên tục vỡ nát, cứ mỗi giây trôi qua là Lăng gia lão tổ lại phun ra một ngụm máu, cả cái “mai rùa” sinh sinh bị ép lún xuống mặt đất, dần dần tạo thành một cái hồ sâu hoắm.

Dừng lại, Tử Phong cong sáu cánh tay lại, một luồng năng lượng hắc sắc trào ra bao phủ lấy cả sáu cánh tay của hắn, một giây sau, cả sáu cánh tay của hắn biến thành một màu đen tuyền do luồng năng lượng kì lạ này, cùng một lúc giáng xuống.

Lăng gia lão tổ chọt cảm thấy vô số quyền đầu bỗng ngưng biến mất, còn chưa kịp vui mừng thì lão liền nghe thấy một tiếng hét: “Hư Thiểm Quyền!!!”

Đây không phải là kĩ năng hệ thống, đây có thể coi là kĩ năng Tử Phong tự sáng tạo ra, dựa trên nguyên lí của *Hư Thiểm*, hẳn chỉ kết hợp với nền linh lực thành vòng xoáy của *Hư Thiểm*, nhưng không giải phóng nó ra dưới dạng tia năng lượng mà lại nện nó vào quyền đầu, tạo ra một chiêu thức vừa có lực phá hoại lẫn xuyên thấu khủng bố.

“Ầm!!!!!!”

Một tiếng nổ cực đại vang lên, toàn bộ mặt đất xung quanh Tử Phong cùng Lăng gia lão tổ nổ tung lên giống như là bom nổ, đất đã bị ném tung hết lên trời, một bóng người như điều đứt dây vắng ra từ trong đám khói bụi đó, chính là Lăng gia lão tổ, lúc này cả người lão thì thảm không chịu nổi, một cánh tay đã gãy lìa, cánh tay còn lại thì uốn cong thành hình thù kì dị, quần áo trên người rách rưới như ăn mày, đầu đầu cũng thấy vết da thịt nứt vỡ đang rỉ máu.

Từ Phong ngay lập tức xuất hiện tại chỗ Lăng gia lão tổ vừa mới rơi xuống, hần nhìn thân ảnh tàn tạ ở dưới đất mà không khỏi kinh ngạc, không ngờ *Hư Thiểm Quyển* của hần khi sử dụng lại có uy lực đến vậy, có thể trực tiếp nện vỡ cả tám khiên mà Thiên giai Huyền khí cũng không làm gì được, chỉ là dư lực cũng khiến cho đối phương sống dở chết dở thế này.

Bước lại gần Lăng gia lão tổ, bắt ngừ, cơ thể tàn tạ của lão bất ngờ dậy, từ trong mồm của lão bắn ra một đạo huyết quang nhanh như chớp, một hạt huyết đan theo đường huyết quang đó bay đi, trực tiếp găm thẳng vào đầu Từ Phong. Hạt huyết đan đó ngay lập tức tan chảy, trên trán Từ Phong chợt phát ra tiếng nổ “bụp” nho nhỏ, liền xuất hiện một cái lỗ to bằng cái chén nhỏ, xuyên thẳng qua trán hần, có thể nhìn thấy qua đấng sau qua cái lỗ đó, thân hình của hần không khỏi khựng lại, đầu ngửa ra sau, sáu cánh tay rũ xuống, cứ như vậy mà đứng yên không động tĩnh.

Lăng gia lão tổ từ từ đứng dậy, vừa cười ha hả vừa ho ra máu:

“Ha ha ha ha, Vạn Độc Huyết Chú của lão phu thế nào hà, ăn ngon chứ, à mà quên, ngươi đã chết rồi, sao mà biết được cơ chứ hắc hắc……”

Lão lẽ bước tới gần Từ Phong, nhìn cái lỗ trên trán hần, Lăng gia lão tổ hử lạnh một tiếng:

“Hừ, ngươi nghĩ rằng một tên tiểu bối như ngươi có thể đánh lại ta ư, thực lực thì có mà vẫn còn thiếu kinh nghiệm lắm……Hự!!!”

Thần thể tưởng chừng như đã chết trước mặt lão bỗng nhiên cử động, một cánh tay giống như gọng kìm chộp lấy cổ lão nhấc lên cao, sau đó là một giọng nói lạnh lẽo giống như từ địa ngục truyền tới khiến lão không khỏi kinh hoàng.

“Thiếu kinh nghiệm ư?!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Kết thúc

Trình Thụy Niên lúc này đang cảm đầu chạy, thân hình béo ú của hần trông vậy nhưng cực kì nhanh, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh lướt đi trong rừng. Vừa chạy hần vừa lẩm bẩm: “Con mẹ nó chứ, tại sao lại có Thiên Ma nhất tộc xuất hiện ở đây, chẳng phải nói bọn chúng đã bị giết chết hết rồi ư?”

Ngạc nhiên một điều, Trình Thụy Niên chính là người đầu tiên nhìn ra được chủng tộc thật sự của Từ Phong. Nói đến đây, việc hần nhận ra cũng chỉ là may mắn. Mặc dù hần là con trai của tông chủ Hợp Hoan Tông, nhưng bản tính hần từ nhỏ vốn lười nhác, một thần tu vì của hần cũng là được đập nên từ đan dược. Mất cái này được cái kia, bản tính hần lười nhác thích rong chơi nhưng từ chất của hần cũng khá là tốt, chỉ trong thời gian vài chục năm đã đạt tới Vương cấp cứu phẩm.

Vì bản tính của mình, hần đã từng bị phụ thân phạt đóng cửa ở bên quan trong phòng mấy tháng trời, bắt đọc hết toàn bộ đan kinh thư mà cha hần đã chuẩn bị, không qua được kiểm tra thì không được phép ra ngoài. Không còn cách nào khác, Trình Thụy Niên buộc lòng phải đọc thuộc đồng sách vở mà hần vốn cho rằng vô cùng khô khan đó. Trùng hợp thay, cuốn sách đầu tiên mà hần đọc chính là bản chép tay của các đời tổ tông trong Hợp Hoan tông để lại từ thời xa xưa.

Gần một vạn năm trước, Hợp Hoan Tông có thể được coi là tông môn nhất đẳng, so ra chỉ đứng dưới những siêu cấp tông môn mà thôi, nhưng không ngờ chỉ vì một trận chiến tranh thảm khốc mà thực lực của tông rơi xuống đáy, trực tiếp bị loại ra khỏi hàng ngũ tông môn nhất đẳng, cuộc chiến đó, chính là Thiên Ma Chi Chiến. Trình Thụy Niên ngay lập tức bị cuốn vào cuốn sổ chép tay của những đời tổ tông gần một vạn năm trước để lại, thông tin về Thiên Ma nhất tộc trong đó, so với cuốn sách mà Từ Phong đã đọc thì không biết chi tiết hơn đến bao nhiêu lần, dù sao thì cũng chính tay người viết đã giao chiến thực sự với Thiên Ma nhất tộc.

Cũng vì lí do đó, Trình Thụy Niên vốn bản đầu muốn để cho đám thù hạ của mình xử lí Từ Phong, nhưng ngay sau khi thấy được trạng thái biến thân của Từ Phong, hần không nhìn được mà nhớ tới một chủng tộc kinh khủng xuất hiện gần một vạn năm trước: “Thiên Ma!”. Theo những gì hần đã đọc được từ bản ghi chép, hình dạng của Từ Phong sau khi biến thân giống y đúc với biến thân của Thiên Ma nhất tộc, nếu bảo hần ta không phải Thiên Ma nhất tộc thì đánh chết Trình Thụy Niên cũng không tin.

“Cùng đại cảnh giới, Thiên Ma vô địch!” đó là những lời mà vị tổ tông năm xưa đó đã ghi lại, và chính Trình Thụy Niên cũng nhớ tới nó khi nhìn thấy Từ Phong. Mặc dù tu vi của hần là Vương cấp cứu phẩm, nhưng trên thực tế hần là dạng người y mạnh hiệp yếu, chiến lực kém cỏi, ngay khi khẳng định Từ Phong là một Thiên Ma có tu vi “Vương cấp”, ý niệm đầu tiên của hần đó là bỏ chạy, và sau khi Từ Phong xé xác tên thù hạ Vương cấp nhị phẩm của hần thành chục mảnh, ý niệm đó biến thành hành động, hần bỏ chạy.

Trên thực tế, nếu thật sự chiến đấu, hần chỉ cần kéo dài thời gian cho đến khi *Song trọng đột phá cực hạn* của Từ Phong hết hiệu lực, đến lúc đó thì…….đương nhiên là Trình Thụy Niên hần sẽ chết còn nhanh hơn nữa rồi, lăm gí có chuyện Hồ Phi Nguyệt sẽ để cho hần giết chết Từ Phong cơ chứ.

“Phải báo lại chuyện này với phụ thân, không ngờ lại có Thiên Ma nhất tộc xuất hiện trở lại, chẳng lẽ một hồi Thiên Ma Chi Chiến tiếp theo sẽ xảy ra ư?” Trình Thụy Niên nghĩ thầm. Không thể không nói tên này có trí tưởng tượng thật sự hơi bị xa với quá đáng. Đang chạy trốn chết, bắt chợt hần thấy đầu óc một trận choáng váng, hai mắt mờ mịt đi, từ trên đám cây cối hần đang sử dụng để di chuyển ngã xuống đất…….

Từ Phong từ từ ngửa đầu trở lại, lạnh giọng nói, lỗ thủng trên trán hần vẫn còn nguyên, có thể nhìn thấu qua tận bên kia. Nhưng chỉ không lâu sau đó, trước ánh mắt như muốn lòi cả ra ngoài của Lăng gia lão tổ, lỗ thủng đó nhanh chóng được lấp đầy, sau đó khép lại, cuối cùng thì không còn một chút gì giống như là một vết thương ở trên trán hần cả, ngoại trừ vài vết máu.

Thực tế mà nói, nếu không phải Từ Phong hần cẩn thận, dòn vụn rồi của Lăng gia lão tổ đã có thể lấy mạng hần, phải biết lực phủ ngũ tạng của hần đã bị tên Vương cấp nhị phẩm dùng quyền sáo kia đánh vỡ từ lúc đầu, trong đó có cả tim của hần. Với kĩ năng biến thái *Tái sinh siêu tốc*, mất đi trái tim cũng không phải là nỗi lo của hần, trừ khi hần mất thêm cả đầu nữa thì mới là chết chắc. Vốn hần có thể dễ yên, không tái sinh trái tim để khiến cho kĩ năng *Thị Huyết* phát huy tác dụng lớn hơn nữa, nhưng xuất phát từ bản tính cẩn thận, hần vẫn quyết định, đặc biệt tái sinh lại trái tim.

Và quyết định đó đã cứu mạng của Từ Phong. Đưa tay lên sờ sờ trán, Từ Phong không khỏi rung mình, Vạn Độc Huyết Chú này, lực ăn mòn quá mãnh liệt, đứng tưởng hần trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân* phần đầu không được bọc giáp mà nghỉ sức phòng ngự của nó yếu, ngược lại, bởi vì cơ thể của hần đã được phòng ngự, nên *Phòng ngự trao* của chiếc mặt nạ Thiên Ma Diện của hần thay vì bao phủ toàn bộ cơ thể thì đã được hần chuyển thành giá trị phòng ngự cho phần đầu.

Thế nhưng mà viên huyết đan Vạn Độc Huyết Chú kia vẫn có thể trong nháy mắt xuyên thủng đầu hần, lực ăn mòn như vậy bảo sao Lăng gia lão tổ giữ lại làm bài tẩy cuối cùng.

“Ngươi……Ngươi……không phải là con người!” Lăng gia lão tổ nghẹn ngào nói.

“Cảm ơn vì giờ này mới nhận ra!”

Lấy hết sức, Lăng gia lão tổ vội vàng hét lên: “Trình thiếu gia, Trình thiếu gia, ngài đầu rồi, mau cứu ta!”

Từ Phong cũng mặc kệ cho lão ta hò hét linh tinh, chỉ là lão còn chưa nói đến câu thứ hai, một giọng nói thanh thốt vang lên, sau đó là một thứ gì đó được ném bịch xuống đất: “Ý ngươi là tên Trình thiếu gia này?”

Cả Từ Phong lẫn Lăng gia lão tổ không hẹn mà cùng quay sang nhìn cái thứ vừa được ném tới, thì ra là Trình Thụy Niên, lúc này cả người co quắp, tuy còn sống nhưng có thể giống như bị gì đó mà không thể cử động mấy may.

“Trình thiếu gia?? Ngươi…….” Lăng gia lão tổ ngẩng đầu lên nhìn, sau đó thì trực tiếp đứng hình, chỉ thấy người vừa mới phát ra tiếng nói thanh thúy đó là một nữ tử bạch y đẹp đến mức khiến người khác nghẹt thở. Dáng người uyển chuyển, làn da trắng nõn giống như ngọc thạch đang phát sáng trong đêm, khuôn mặt tuyệt mỹ đến không bút nào tả xiết, thậm chí đến cả một lão già gần đất xa trời như lão cũng cảm giác như bản thân muốn hỏi xuân.

Nghe tiếng đầu qua nhìn Hồ Phi Nguyệt, Từ Phong lo lắng nói: “Sao nàng không để ta đánh mà đã xử lí hần ta rồi?”

“Đầu có, thấp thấy hần bỏ chạy nên mới bắt lại đấy, chứ ai chả biết chàng đang muốn thử cực hạn của bản thân.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Từ Phong không khỏi tức cười, cái tên báo này thật sự là cường giả Vương cấp cứu phẩm ư, đánh được vài ba chiêu sau đó bỏ mặc thuộc hạ mà chạy, đi theo loại chủ tử này cũng là một loại bị a.

“Lăng gia lão tổ đứng không, thực tế thì, Vạn Độc Huyết Chú chính là lí do tại sao ngươi sẽ chết ngày hôm nay đó, không biết ngươi có cảm thấy hồi hận không nhì.” Từ Phong nói.

“Hà?”

“Nếu không phải ta phát hiện ra cái việc thương thiên hại lí mà Lăng gia bọn mi đã làm, ta cũng không có rảnh mà quay lại đây liều mạng đánh nhau như thế này đâu, khặc khặc……”

Sắc mặt Lăng gia lão tổ một hồi xanh trắng, không biết là hồi hận hay là gì, nhưng mà Từ Phong có quan tâm hay không? Đáp án là không, hần chỉ nói nhảm mấy câu mà thôi. Tung người Lăng gia lão tổ lên không trung. Từ Phong cong sáu cánh tay lại, sau đó là một cơn mưa quyền đầu giáng thẳng vào thân thể tàn tạ của lão. Trái với phong cách giết nhanh gọn của Từ Phong thường ngày, hần lần này lại muốn hành hạ Lăng gia lão tổ hết mức có thể.

Mỗi cú đấm của Từ Phong trông thì mạnh mẽ, nhưng phần lớn lực lượng đã được hần kiềm chế lại, chỉ đủ để khiến Lăng gia lão tổ đau đớn mà thôi, nhưng mà đầu phải chi có một quyền, mà là hàng vạn quyền liên tiếp được giáng xuống Lăng gia lão tổ như mưa rào.

Dù mỗi quyền chỉ gây đau đớn, nhưng đến vài vạn quyền tung ra, đến nam thạch cũng có thể bị sinh sinh nện vỡ, nữa là cơ thể huyết nhục thông thường. Chỉ thấy sau vài giây, Lăng gia lão tổ đã biến thành một khối thịt bầy nhầy không còn rõ hình thù nữa, lúc này vẫn còn đang được giữ lơ lửng trên không trung bởi nắm quyền của Từ Phong. Kết thúc bằng một quyền toàn lực khiến khối thịt trên không trung nổ tung thành một màn mưa máu.

Hít một hơi thật sâu, Từ Phong không khỏi cảm thấy toàn thân một trận sáng khoái, không thể không nói, hần thật sự rất thích chiến đấu. Bất chợt……

-Hoàn thành nhiệm vụ ập, thường 1 level, 1 điểm tiền hóa tự do.

Linh khí thiên địa lại tụ tập xung quanh người Từ Phong, điên cuồng mà được cơ thể hần hấp thụ lấy, vì đây chỉ là đột phá tiểu cảnh giới, quá trình ngược lại diễn ra không quá lâu, sau tầm 5-6 phút gì đó thì Từ Phong hần đã đạt tới level 17, tức

trương đương Tướng cấp ngũ phẩm, tốc độ tiến cánh của hắn có thể nói là nghịch thiên.

“Tiểu Linh, lại cái gì nữa đây, nhiệm vụ ần cái quái gì thế?”

“Nhiệm vụ ần tức là nhiệm vụ ần, nó rõ ràng như thế rồi mà chủ nhân còn phải hỏi à?”

Cảm giác thấy Tiểu Linh đang nói mà mình, Từ Phong cố nén xúc động muốn chui vào không gian của hệ thống, tìm cho ra cái dauws có tên là “Tiểu Linh” này đánh cho một trận, nghiền răng nói: “Ý ta là, tại sao ta lại hoàn thành nhiệm vụ ần?”

“Đánh giết đầu sỏ gây ra huyết án chế tạo Vạn Độc Huyết Chủ, chủ nhân ở Lăng gia giết chết hai tên canh gác mật thất, ở đây giết chết toàn bộ cao tăng của Lăng gia, tính ra đã hoàn thành nhiệm vụ ần, vậy nên hệ thống tưởng thưởng cho ngài.” Tiểu Linh nói.

Dùng lại một chút, Tiểu Linh còn nói thêm: “Nhiệm vụ ần là những nhiệm vụ mà không công khai với chủ nhân, chỉ khi nào hoàn thành thì mới có thông báo rõ ràng cùng phần thưởng, không làm cũng không sao nên là chủ nhân có thể không cần bận tâm lắm, cứ làm những gì mình muốn đi.”

Nghe vậy thì Từ Phong cũng yên tâm, hắn liền quay sang Hồ Phi Nguyệt, đúng lúc nhìn thấy nàng ta đang dùng ánh mắt kì quái nhìn mình.

“Làm sao vậy, sao lại nhìn ta như thế?...”

Hồ Phi Nguyệt nhìn Từ Phong từ trên xuống dưới tới mấy lượt, sau đó gật gù nói: “Chắc chắn không phải là con người, không thì làm sao chàng có thể đột phá tu vi nhanh tới mức khiến chín thành chín võ giả trong thiên hạ muốn tự sát như thế chứ.”

Trên đầu Từ Phong không khỏi rù xuống vài hàng hắc tuyến, mặc dù hắn thật sự không phải con người nhưng có cần phải nói như vậy không. Hắn liền dời ánh mắt qua thân ảnh đang nằm co quắp trên mặt đất.

“Nàng đã làm gì hắn rồi?”

“Không có gì, chỉ là khiến toàn thân hắn tê liệt mà thôi.” Nói đoạn giờ chân lên đã vào thân hình béo ú đang nằm đó.

Trình Thụy Niên gật nảy người một cái, sau khi định thần lại thì nhận ra đứng trước mặt mình chính là tên Thiên Ma ban nãy, bên cạnh là một nữ tử đẹp như tiên nữ khiến đầu óc còn chưa thanh tỉnh hẳn của hắn không thể phân biệt thật giả nữa. Nhìn bề ngoài thì Hồ Phi Nguyệt có vẻ ôn nhu hiền lành, nhưng trên thực tế thì còn lâu mới được như vậy, rằng ta chỉ ôn nhu với Từ Phong mà thôi.

Lại đá vào người Trình Thụy Niên một cái, Hồ Phi Nguyệt nói: “Hắn tinh rồi đó, chẳng muốn chém muốn giết thế nào thì tùy chàng, thiếp xong việc của mình rồi.”

Đến lúc này thì có lo mơ đến mấy thì Trình Thụy Niên cũng nhận ra hoàn cảnh của bản thân, hắn không khỏi bỏ gật lùi về phía sau, vừa bỏ vừa lắp bắp: “Cò...cò...cò...tại sao lại trợ giúp hắn, hắn ta không phải con người, hắn chính là Thiên Ma nhất tộc, là chúng tộc đã.....”

Còn chưa nói hết câu, mấy tia nắng lượng màu đen đã bay tới, trực tiếp tạo thành vài ba cái lỗ trên đầu Trình Thụy Niên, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ của hắn.

Nhưng mà đã quá muộn, chỉ thấy Hồ Phi Nguyệt nhún mảy một cái, sau đó quay sang Từ Phong, hí mắt lại nói: “Chàng.....là Thiên Ma?”

Thiên Ma là kẻ địch chung của toàn bộ Huyền Linh đại lục, Từ Phong biết điều đó, nhưng không hiểu sao, hắn lại không muốn nói dối Hồ Phi Nguyệt, có thể là do tình cảm với nàng đã nhiều hơn chăng. Hắn không biết và không muốn biết, nếu nàng ấy đã hỏi, thì hắn sẽ cho nàng biết.

“Phải, ta là Thiên Ma!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Phân chia Thánh cấp

Toàn bộ không gian chợt trở nên tĩnh lặng, tới mức Từ Phong có thể nghe thấy tiếng thở của hai người. Hắn có thể gần như chắc chắn Hồ Phi Nguyệt biết Thiên Ma là gì. Theo lẽ thường, thực lực càng mạnh, những gì được biết đến càng nhiều, hắn không tin một Thánh cấp cường giả đã sống tới mấy trăm năm như nàng không biết tới Thiên Ma nhất tộc và những gì bọn chúng đã làm với Huyền Linh đại lục. Ngay khi vừa khẳng định, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lí nàng ta sẽ trực tiếp xử lí hắn.

Điều này cũng không thể trách Từ Phong, hắn từ trước tới nay mặc dù vô cùng gần gũi thân cận với Hồ Phi Nguyệt và ngược lại, nàng ta cũng rất là quấn quít lấy hắn, nhưng đã từng sống trong phần ghê tởm nhất của thế giới, nơi mà mọi dục vọng đen tối của con người đều bộc lộ ra ngoài, bản thân hắn dù có thể nào cũng luôn tồn tại một tia nghi ngờ đối với người khác. Tri nhân tri diện bất tri tâm, những gì người khác thể hiện ra bên ngoài chưa chắc đã là con người thật của họ.

Bầu không khí im lặng tới mức đáng sợ, toàn thân Từ Phong dần dần trở nên căng cứng, hắn đang chuẩn bị sẵn sàng đề động thủ, đầu biết rằng với thực lực chênh lệch, phản kháng là vô ích. Hồ Phi Nguyệt là người đầu tiên hành động. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng cất bước đi tới trước mặt hắn, Từ Phong cũng không kéo dài khoảng cách hay gì cả, như đã nói, mọi việc đều là vô ích trước thực lực tuyệt đối, không nên làm ra những hành động đột ngột.

Bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài của Hồ Phi Nguyệt biến thành trào, chạm rãi chộp vào cổ Từ Phong, hắn có thể cảm nhận được một luồng sát khí sắc bén đang tỏa ra từ nàng, tuy không có xu hướng áp đảo hủy diệt như sát khí của hắn, nhưng cũng đủ để khiến hắn có cảm giác sợ hãi.

Năm ngón tay bóp tại, Hồ Phi Nguyệt lạnh giọng: “Nếu ta cắt đầu của chàng xuống, liệu với năng lực khôi phục của mình, chàng có giữ được mạng không?”

Chiếc mặt nạ trên mặt Từ Phong hóa thành một đoàn chất lỏng màu đen sau đó biến mất, để lộ ra diện mạo của hắn.

“Ha, năng cứ thử rồi không phải sẽ biết sao.” cười nhạt, Từ Phong nói.

“Chàng không sợ ta giết chết chàng sao?”

Nở một nụ cười có chút điên loạn, Từ Phong nói: “Sợ ư? Không, từ cái ngày ta trở thành Thiên Ma nhất tộc, ta đã luôn chuẩn bị sẵn tinh thần trở thành địch nhân của toàn đại lục rồi, hừ, kể cả có cho ta lựa chọn lại một lần nữa, ta vẫn sẽ chọn trở thành Thiên Ma, con người thì có gì hay ho cơ chứ, một đám dơ bẩn!”

“Trở thành Thiên Ma? Ý chàng là thức tỉnh huyết mạch?”

Không, thực ra là có một tên thần linh chết tiết nào đó lôi kéo ta từ một thế giới khác tới đây rồi tổng cho ta một cái hệ thống tiến hóa rồi tự nhiên biến ta thành Thiên Ma đấy chứ, cơ mà hắn không thể trả lời như vậy được, ai mà tin được cơ chứ, nhưng mà câu hỏi của Hồ Phi Nguyệt cũng khá hợp lí, nên hắn đành gật đầu bừa coi như là đồng ý.

Hồ Phi Nguyệt nhắc bóng cả người Từ Phong lên, nhẹ mắt nói: “Chàng dễ dàng thừa nhận như vậy ư? Chẳng lẽ cái mạng của chàng nó không có ý nghĩa gì, chàng muốn chết đến thế cơ à?”

“Hừ, chết sẽ không còn đáng sợ nữa nếu như ta đã từng trải qua nó rồi. Và rằng có thể bỏ ta xuống được rồi đấy, đứng cổ tỏ ra về đáng sợ nữa, nhìn còn xinh đẹp hơn lúc bình thường nữa!”

“Hi!!” Hồ Phi Nguyệt chợt phì cười một tiếng, thả Từ Phong xuống, sau đó vòng tay ôm lấy cổ hắn, dúi sát vào mặt hắn, thở khí như lan mà nói: “Sao chàng biết là thiếp chỉ dọa chơi chàng thôi?”

Trùng mắt liền nhìn họ ly tình đang ôm co mình, Từ Phong nói: “Vậy trước kia tại sao nàng lại biết rằng ta sẽ không hạ sát nàng?”

“Thời không nói về vấn đề này nữa, thiếp cũng không muốn biết làm thế nào mà Thiên Ma nhất tộc sau gần vạn năm lại xuất hiện một tộc nhân như chàng, thiếp chỉ cần biết chàng đối tốt với thiếp là được rồi.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Chỉ cần đối tốt với nàng thôi ư? Yêu cầu của nàng thấp đến vậy sao? Từ Phong không khỏi ngạc nhiên, có nữ nhân nào yêu cầu thấp đến mức này ư, hay là do ở Huyền Linh đại lục khác với Địa cầu kiếp trước của hắn.

Một thân ảnh chạy vội tới trước mặt hai người, cất ngang dòng suy nghĩ mông lung của Từ Phong. Vương Bảo Nhi ôm Vương Tiềm Tiềm trong lòng, chạy tới chỗ hai người đang đứng, nhìn máu tươi thật vụn văng lung tung khắp nơi, kể cả đã quá quen thuộc với phong cách giết người của Từ Phong, nàng ta cũng không nhịn được mà cảm thấy buồn nôn.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì muốn nói với bọn ta ư?” Từ Phong mở miệng trước.

Không ngờ, hắn chỉ mới nói một câu thôi mà Vương Bảo Nhi đang bình thường chợt gổ xuống đất khóc rống lên, khiến cho hai người Từ Phong cùng Vương Tiềm Tiềm đứng cạnh một trận khó hiểu.

Khuôn mặt Từ Phong hiện rõ một dấu hỏi chấm to đùng, hắn quay sang Hồ Phi Nguyệt hỏi: “Ta nói sai cái gì sao?”

“Ai mà biết, hay là do ngoại hình của chàng dọa cho nàng ta sợ.” Hồ Phi Nguyệt nhún vai.

Mỉ mắt Từ Phong hơi gật gù: “Nàng ta cũng đâu phải lần đầu tiên nhìn thấy hình dạng này của ta!”, miệng thì nói thế, nhưng lộp giáp cốt trên người hắn cũng xuất hiện vô số vết nứt, trong nháy mắt trở thành mảnh vụn rơi xuống đất, bốn cánh tay trên vai hắn cũng vỡ thành mảnh vụn giống như thạch cao, hắn giải trừ *Thiên Ma Hóa Thân*.

Đã không còn nguy hiểm nào ở xung quanh đây nữa, duy trì *Thiên Ma Hóa Thân* là một hành động thừa thãi, và lại, siêu cấp bảo tiêu kiểm hồ ly tinh dụ người Hồ Phi Nguyệt còn đang đứng ngay bên cạnh hắn, nếu có nguy hiểm nào thì nàng sẽ ngay lập tức phát hiện ra mà thôi, còn nếu nàng không thể phát hiện..... vậy thì hắn cũng chịu a.

Ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt lên, Vương Bảo Nhi nghẹn ngào nói: “Tại sao? Tại sao ngài lại bỏ rơi Vương gia của ta, nếu ngài không làm vậy thì gia gia của ta, phụ thân của ta, thúc thúc cùng rất nhiều tộc nhân của ta đã không phải chết một cách oan uổng như vậy!”

Hơi ngần ra một chút, sau đó Từ Phong phá lên cười giống như vừa nghe thấy một chuyện nực cười vậy. Hắn cứ như vậy mà cười không ngừng đến mức khiến cho Vương Bảo Nhi ngạc nhiên tới mức ngừng khóc.

“Ha ha ha ha.....cái đạo lý gì đấy, vậy trả lời ta mấy câu hỏi nhé, ta với Vương gia, có quan hệ gì không?” Cười chán chề, Từ Phong mới nói.

Khuôn mặt Vương Bảo Nhi liền ngay lập tức đỏ ra, một người thông minh như nàng, sao có thể không hiểu ý tứ của Từ Phong cơ chứ.

“Để ta trả lời hộ cô luôn, ta với Vương gia, có quan hệ gì với nhau không? Không! Vương gia thuê ta về làm gì? Giành chiến thắng trong cuộc ti thi nhằm nhí của tam đại gia tộc, chứ không phải là làm bảo kê cho gia tộc của cô! Nhìn thấy đối phương thực lực mạnh hơn mình, ta phải làm gì, bỏ chạy hay là liều mạng với bọn chúng để bảo vệ những người không thân không thích với ta chứ, chỉ có người điên với đám chính nhân quân tử chó má mới đi làm chuyện ngu ngốc như thế mà thôi.”

Giống như là chạm tới một thứ gì đó khiến hắn bức mình, Từ Phong tuôn ra một tràng, nói đến mức khiến Vương Bảo Nhi xanh xám cả mặt.

“Hơn nữa, ta chẳng phải cũng đã quay trở lại với viện binh để giải cứu đây ư, nếu không có nàng ấy, có nghĩ ai sẽ là người xử lý tên Trình thiếu gia kia? Hắn là Vương cấp cứu phẩm đó, cô có biết Vương cấp cứu phẩm mạnh tới mức nào không? Đòi không như mơ đâu cô nhóc, chẳng ai lại đi liều mạng khi không có lợi lộc gì cả!”

“Nhưng mà, chẳng phải ngài cũng không được lợi lộc gì từ hành động vừa rồi đấy thôi...” Vương Bảo Nhi yếu ớt nói.

“Mục tiêu của ta là cao tăng Lăng gia, xử lý đám người của Hợp Hoan Tông chẳng qua bởi vì bọn chúng sử dụng đỉnh lô để tu luyện mà thôi, ta ghét những tên sử dụng đỉnh lô!” Từ Phong hừ lạnh.

Đầu óc Vương Bảo Nhi một trận rối tung rối mớ, cái lý lẽ kiểu gì thế này, người này rốt cuộc là chính nhân hay là ác nhân, nàng cũng không biết được, hành động của hắn nằm ngoài sức tưởng tượng và sự hiểu biết của nàng, khiến cho nàng như lọt vào sương mù.

“Nếu ta là cô, ta sẽ nhanh chóng tập hợp những tộc nhân còn sót lại của Vương gia, thu thập tài sản sau đó cao chạy xa bay!” Nhìn Vương Bảo Nhi vẫn còn ngồi bệt dưới đất thất thần, Từ Phong nhắc nhở.

Nghe Từ Phong nói, Vương Bảo Nhi mới sực tỉnh lại, buột miệng: “Sao lại phải chạy?”

“Hợp Hoan tông đến sáu tên Vương cấp chết cả sáu, trong đó có một Vương cấp cứu phẩm, đến lúc đó thì cao tăng tông môn sẽ làm gì, hắn không cần ta nói thẳng ra chứ?”

Vương Bảo Nhi như bưng tỉnh, lúc này mới lại đặt đúng đây, muốn chạy đi tìm tộc nhân của mình, nhưng biết đi đâu tìm bây giờ, đại bộ phận đã bị giết, một số nhỏ thì đã chạy trốn chết, hiển nhiên là sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa, cuối cùng còn lại chỉ có Vương Tiêm Tiêm là còn ở đây.

“Thúc thúc, vị tỷ ty xinh đẹp kia là gì của thúc?” tiếng nói non nớt của Vương Tiêm Tiêm chợt vang lên, chỉ thấy tiểu nha đầu đang nắm lấy tay của Từ Phong giật giật, tay còn lại chỉ vào Hồ Phi Nguyệt.

Cúi người xuống, Từ Phong ôn hòa nói: “Cố thể không gọi ta là thúc thúc được không, ta còn trẻ như thế này cơ mà.”

“Nhưng mà tóc của thúc thúc đã bạc hết rồi, mà người tóc bạc là người đã có tuổi, con phải gọi là thúc thúc.”

Từ Phong không khỏi dở khóc dở cười: “Nhưng tiểu Tiêm Tiêm không thấy tỷ ty ấy tóc cũng bạc à?”

“Nhưng mà tỷ ấy trông còn rất trẻ, lại xinh đẹp nữa!”

Chỉ hận không thể cầm đầu xuống đất, Từ Phong chịu chết không còn gì để nói nữa.

Hồ Phi Nguyệt mỉm cười nói: “Ta với thúc thúc là bằng hữu!”

“Nàng ấy là nữ nhân của ta!” Cùng lúc đó, Từ Phong cũng trả lời Vương Tiêm Tiêm.

Cùng là câu trả lời, nhưng hàm nghĩa trong đó thì cách nhau một trời một vực, nét ngạc nhiên hiện rõ trên mặt Hồ Phi Nguyệt, nàng nhìn Từ Phong mà trong lòng ngọt lịm, nàng không ngờ hắn lại trả lời như vậy.

Trong khi đó thì Từ Phong nào có hay biết gì đâu, vừa rồi cũng chỉ là hắn buột miệng nói ra mà thôi, lúc nhận ra thì hắn cũng muốn rút lại, nhưng xét thấy nó không khác những gì hắn nghĩ trong lòng cho lắm nên hắn cũng mặc kệ.

Vương Bảo Nhi không còn lựa chọn nào khác, đành phải gom góp những gì còn lại trong Vương phủ, sau đó cùng với Vương Tiêm Tiêm rời đi ngay trong đêm. Đối với việc này, Từ Phong mặc kệ, có thể giết được một đám Vương cấp võ giả, “tự nhiên” hoàn thành nhiệm vụ ần được một level, cộng với lượng kinh nghiệm có được từ giết mấy tên Vương cấp, hắn cũng đã thỏa mãn.

Đêm nay là một đêm khó ngủ đối với Liên thành, trong một ngày, tam đại gia tộc thống trị Liên thành bao năm qua cứ như vậy mà biến mất, khiến các gia tộc nhỏ khác không khỏi này sinh đã tằm. Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt cũng đồng dạng không ngủ, nhưng đừng nghĩ vậy, bọn họ không ngủ là vì lý do khác.

Trong căn phòng trọ mà Từ Phong mới thuê....

“Ta từng nghe nàng nói cái gì đó mà Thánh Giả, Thánh Hoàng, có thể giải thích cho ta được chứ.” Từ Phong nói.

Hơi chút lưỡng lự, Hồ Phi Nguyệt nói: “Đáng lẽ thì thấp không định tiết lộ mấy thứ này cho chàng quá sớm, nhưng mà với tiến độ tu luyện cùng đột phá của chàng, có lẽ biết trước sẽ lợi hơn hại.”

Dừng lại một chút, nàng ta lại tiếp tục:

“Chàng cũng biết võ giả từ thấp đến cao chia làm Linh cảnh – Sĩ cấp – Sư cấp – Tướng cấp – Vương cấp – Tôn cấp và cuối cùng là Thánh cấp đúng chứ. Đó là kiến thức thông thường, nhưng Thánh cấp cũng có phân biệt mạnh yếu, khi đạt tới Thánh cấp, không còn dùng cứu phẩm để phân chia tiểu cảnh giới nữa mà chỉ chia làm ba tiểu cảnh giới sơ giai, trung giai cùng cao giai. Thánh cấp cũng chia làm bốn cấp bậc từ thấp đến cao đó là Thánh Giả - Thánh Hoàng – Thánh Tôn – Thánh Quân, chênh lệch giữa mỗi cấp bậc như trời với đất, ví dụ như Thánh Hoàng sơ giai có thể dùng một ngón tay nghiền chết vài trăm tên Thánh Giả đỉnh phong trong nháy mắt, vượt cấp chiến đấu gần như là không thể.

Lại nói, thấp từng nghe nói, Thánh Quân không phải là cực hạn, mà trên Thánh Quân vẫn còn cảnh giới cao hơn, nhưng là gì thì không ai biết, ít nhất thì vẫn chưa ai có thể vượt qua được đạo khảm Thánh Quân đỉnh phong.”

Gật gù, mấy thứ này không khó để Từ Phong hiểu, cái kiểu càng tăng thứ cao thì càng có nhiều cảnh giới được tiết lộ, hắn đã gặp quá nhiều trong tiểu thuyết rồi, hỏi lại cũng chỉ để có được ước lượng đối với cảnh giới mà thôi.

“Vậy trước khi nàng bị thương, tu vi của nàng là....?”

“Thánh Hoàng sơ giai!”

Hít hà, Từ Phong không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, hắn là người trực tiếp chứng kiến uy lực hủy thiên diệt địa của Bán Thánh cường giả, mà đây mới chỉ là Bán Thánh, Thánh Giả chân chính còn mạnh hơn gấp ngàn lần, vậy mà hồ ly tinh trước mắt hắn trước kia co tu vi Thánh Hoàng, so với Thánh Giả thì giống như là so sánh Tôn cấp với người phạm vậy.

Ngay lúc hắn đang định hỏi tiếp, âm thanh của Tiểu Linh lại vang lên khiến Từ Phong rất có xúc động muốn chửi “Hắn” một trận ra trò”

-Hệ thống ban bố nhiệm vụ:

Chung loại: Cường chế nhiệm vụ, đơn lẻ.

Số lượng: 1

Nội dung: Xử lý toàn bộ nhân mã của Hợp Hoan Tông sẽ tiến đến Liên thành trong 5 ngày tới.

(Có thể nhận sự trợ giúp của đồng đội, giới hạn một người giúp đỡ)

Phần thưởng: Không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Một chút ôn nhu

Thực ra thì, Từ Phong hẳn cũng khá là quen với việc phải nhận những nhiệm vụ từ trên trời rơi xuống rồi, nhưng mà khoan đã, nội dung nhiệm vụ lần này.....có cái gì đó là lạ.

“Phi Nguyệt, nàng có biết đến bí thuật hay là cách gì để một người nào đó chết đi thì người còn lại ở một nơi khác nhận ra ngay lập tức không?”

“Ý chàng là sinh mệnh ngọc bài? Cái này chỉ có thể sử dụng đối với võ giả từ Vương cấp trở lên mà thôi, tách ra một tia tinh thần lực của bản thân, sau đó gia nhập vào trong sinh mệnh ngọc bài, từ đó ngọc bài sẽ tương liên với người thi thuật, người thi thuật chết thì ngọc bài cũng sẽ vỡ nát. Mà chẳng tự nhiên hỏi cái này làm gì?” Hồ Phi Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Sinh mệnh ngọc bài có phổ biến không?”

“Khá là phổ biến đối với những thế lực lớn, nhưng cũng chỉ ở những thế lực cỡ lớn mà thôi, chung quy thì đạt tới Vương cấp cũng không dễ dàng gì.”

Thì ra là thế, chẳng trách được, tuy sinh mệnh ngọc bài chi phổ biến ở những thế lực lớn, nhưng khẳng định tên Trình thiếu gia kia cũng có một địa vị nhất định trong Hợp Hoan tông, không thì chẳng thể giải thích được tại sao lại có một đội nhân mã của bọn chúng tiến tới Liên thành. Mà không còn là suy đoán nữa, Từ Phong thừa biết mấy cái nhiệm vụ kiểu đột ngột thế này là do chính tay “Hắn” đưa ra, với năng lực thần thánh của “Hắn”, đây chắc chắn là sự thật.

Từ Phong không khỏi trầm ngâm, Hợp Hoan tông thực lực ra sao thì hẳn chả biết một chút gì cả, lúc đó cứ nổi hứng lên là hẳn giết người mà thôi, cũng không thực sự nghĩ tới hậu quả cho lắm, ai bảo hẳn một thân một mình, không thân thích không gia tộc, bị truy đuổi dùng *Nguy trang* cho thay thì có trời mới bắt được hẳn, có tăng bảo hiểm đó nên hẳn mới không ngần ngại ra tay, nhưng tính đi tính lại, hẳn không nhớ tới cái thứ gọi là nhiệm vụ cưỡng chế này.

“Từ Phong!! Từ Phong!! Từ Phong...”

“Bốp!” một tiếng vang lên, Từ Phong chợt thấy đầu mình hơi đau một chút, con đau đánh thức hẳn dậy khỏi những luồng suy nghĩ lung tung của hẳn, ngẩng đầu lên nhìn Hồ Phi Nguyệt, hẳn ngo mặt ra hỏi: “Hả?”

“Chẳng nghĩ cái gì mà tập trung như vậy, thấp gọi mà chẳng cùng không trả lời?”

“Không có gì đâu, nàng đừng bận tâm, chỉ là vào thứ linh tính mà thôi.”

Đưa tay khẽ phất một cái, Từ Phong thổi tắt ngọn nến trong phòng đi, nhất thời căn phòng trở nên mờ mịt, thứ ánh sáng duy nhất đó là từ ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Trực tiếp bẻ ngang người Hồ Phi Nguyệt đem lên giường, Từ Phong nằm xuống ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, ngày mai đi với ta một chuyến, có chút việc cần phải điều tra.”

Một tiếng cười khúc khích vang lên, cơ thể mềm mại như không xương của Hồ Phi Nguyệt trườn trong lòng hẳn, nàng thò thê nói: “Phòng này là phòng đôi mà, nam nữ thụ thụ bất thân, chàng có thể qua bên kia nằm mà, tại sao lại phải nằm cùng với thấp ở bên này chứ, hay là trong đầu chàng đang có chủ ý đen tối gì đó?”

Hơi thở thơm tho của nàng phả vào mũi Từ Phong khiến trong lòng hẳn không khỏi ngứa ngáy, nhưng mà kì lạ một điều, khi cái cảm giác máu huyết trào dâng đó vừa mới bốc lên, một thứ lực lượng không tên nào đó chợt bộc phát, trực tiếp bóp chết thứ ham muốn đó của hẳn, khiến hẳn trong nháy mắt trở lại bình tĩnh như thường. Đối với sự việc kì lạ này, Từ Phong hẳn đương nhiên nhận ra, nhưng cũng giống như vô vàn nghi hoặc của hẳn về tình trạng hiện tại của bản thân, vấn đề này cũng không có câu trả lời chính xác.

Nhưng mà để hồ ly tinh này vô cùng trực tiếp dụ hoặc bản thân như vậy, Từ Phong sẽ dễ yên cho nàng tác quái ư? Câu trả lời đương nhiên là không, hẳn gior tay đánh một phát vào cặp mông nàng nỏ của Hồ Phi Nguyệt khiến nàng rên lên một tiếng dài, hiển nhiên là cố tình khuấy khích hẳn. Và lại một lần nữa, ngay khi ham muốn của hẳn trời dậy lên ngay lập tức bị dập tắt....

“Vậy ta để nàng ngủ một mình nhé?”

Hồ Phi Nguyệt giống như một con mèo nhỏ “ừ” một tiếng rồi dúi đầu vào lồng ngực của hẳn, cả người rúc vào trong vòng tay ôm ấp của hẳn mà cuộn tròn lại. Từ Phong nhìn bộ dạng này của nàng mà không khỏi buồn cười, lúc thì quyen rũ đến mê người, lúc thì đáng yêu không để đâu cho hết, không hiểu đầu mối là mặt thật của hồ ly tinh này nữa.

Hai tay ôm chặt lấy người Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt dính vào người hẳn, cả người hồ hấp đều đặn giống như là đã ngủ say rồi vậy.

“Hử, ngủ dễ vậy sao?” Từ Phong trầm ngâm.

Một giọng nói nhỏ như muỗi kêu vang lên, nếu không phải là Từ Phong có thính lực không giống người thường cùng với nguồn phát ra của nó ở ngay trong lòng thì hẳn cũng khó mà nghe thấy được gì.

“Kì chàng khẳng định thấp là nữ nhân của chàng, thấp vui lắm, mặc dù thấp vẫn chưa thực sự thuộc về chàng.....”

Hai mắt Từ Phong chợt mở to ra, hẳn không nghĩ rằng việc làm lo lắng của mình lại có ý nghĩa với Hồ Phi Nguyệt như vậy. Thực ra thì lúc đó hẳn chỉ nghĩ rằng, thứ thuộc về hẳn, hẳn sẽ không bao giờ để nó vượt mắt khỏi tầm tay, nếu hai người đã có tình cảm với nhau, tại sao lại không công khai cơ chứ.

“Nàng thuộc về ta, ngay từ giây phút nàng lựa chọn hóa thành nhân dạng đồng hành cùng ta thì điều đó đã trở thành sự thật rồi. Ta là con người ích kỉ, nàng đã là của ta, cho dù nàng có bỏ trốn thì ta cũng đem nàng lại về!!” Khẽ xiết chặt vòng tay hơn, Từ Phong giống như chém đinh chặt sắt mà nói.

“Chàngnhưng thấp là yêu thú đó.....”

“Đừng!! Nàng là yêu thú, vậy ta là con người à? Nàng đã không quan tâm tới việc ta là Thiên Ma, là công địch của toàn bộ đại lục mà chọn ở bên ta, chẳng lẽ ta lại quan tâm tới việc nàng là yêu thú ư?” Từ Phong kiên định nói

Từ Phong chợt cảm thấy ngực mình hơi uồn ướt, nàng ấy.....khóc ư? Mặc dù không nhận thấy dấu hiệu nào chứng minh điều đó, nhưng Hồ Phi Nguyệt đang khóc là sự thật. Khẽ đưa tay vuốt ve đầu nàng, Từ Phong không khỏi thờ dãi, nàng thì ra cũng có những lúc yếu đuối như thế này, phải chăng đây mới là con người thật của nàng?

Hắn chợt nhớ lại tình cảnh lúc đầu hẳn gặp Hồ Phi Nguyệt, nàng bị thương rất nặng, thậm chí gần như đã mất mạng, nếu không phải Từ Phong hẳn trực tiếp ném đi hơn 10 năm tuổi thì nàng hẳn đã hương tiêu ngọc vãn. Lúc ấy hình như là nàng bị ai đó truy đuổi, nàng ấy đã trải qua những chuyện gì để có thể dẫn đến kết cục như vậy chứ?

Nhìn thân ảnh mềm yếu vô lực trong ngực mình, Từ Phong không khỏi có cảm giác đồng cảm, nàng có lẽ cũng đã có một quá khứ không mấy vui vẻ giống như hẳn a. Giờ thì hẳn cũng có chút hiểu vì sao một cường giả như nàng lại dễ ý tới hẳn rồi, có thể hẳn là người đầu tiên thật tâm đối tốt với nàng mà không tư lợi chăng? Có thể lắm chứ, nhưng mà hãy để thời gian trả lời cho tất cả đi.

Từ Phong không suy nghĩ về vấn đề này nữa, bởi hiện tại có một vấn đề lớn hơn nữa mà hẳn phải đương đầu. Không phải là cái nhiệm vụ cưỡng chế kia, mà là biến hóa của chính hẳn.

Từ lúc hoàn toàn trở thành Thiên Ma, không thể phủ nhận thực lực của hẳn có một sự tăng vọt về chất một cách rõ rệt, nếu như trước kia hẳn có thể vượt cấp chiến đấu bằng cách ám sát, thì nay việc trực diện chiến đấu vượt cấp đã không còn là chuyện khó khăn. Nhưng trên đời cũng không có bữa ăn nào là miễn phí, đi kèm với thực lực tăng lên của hẳn, là một đồng những chuyển biến kì lạ đối với cơ thể cùng tâm lí của hẳn.

Cơ thể hẳn hiện tại vẫn giữ nguyên nhân dạng, trừ hai cánh tay, Thiên Ma nhất tộc được miêu tả là có ngoại hình giống con người nên Từ Phong cũng không quá quan tâm, nhưng mà vấn đề lại nằm ở chỗ khác của cơ thể hẳn chứ không phải ngoại hình. Hẳn có cảm giác như là cơ thể của bản thân luôn luôn trong trạng thái tới mức phi lý vậy, hẳn không cảm thấy mệt mỏi, không cảm thấy buồn ngủ, không cảm thấy đói khát, thậm chí, đến cả tâm lí của hẳn cũng giống như bị bóp méo, bất cứ cảm xúc nào quá mức cao trào, dù nó là tức giận, ham muốn hay vui sướng đều bị kìm hãm lại.

Nếu như việc hẳn không mệt mỏi thì có thể đó cho kĩ năng *Tài sinh siêu tốc*, vậy còn việc hẳn không cảm thấy buồn ngủ hay đói khát thì sao? Phải biết trước kia hẳn cũng không có ngủ mà là tu luyện trong thời gian buổi đêm, nhưng tu luyện không ngủ khác với việc hoàn toàn không ngủ, tu luyện thì cơ thể hẳn được lĩnh khí thiên địa gột rửa, thực tế còn sáng khoái hơn cả một giấc ngủ sâu. Tương cấp trong mắt người thường giống như siêu nhân vậy, nhưng chung quy lại vẫn là con người, vẫn cần ăn cần uống, nhưng mà Từ Phong hẳn lại không hề có một chút cảm giác đói khát, vậy là sao chứ?

Tâm lí của hẳn bị biến đổi cũng khiến hẳn thật sự đau đầu, không chỉ kìm hãm mọi cảm xúc cao trào của hẳn, mà mọi quyết định hẳn đưa ra giống như bị ảnh hưởng bởi hai luồng suy nghĩ tiêu cực và tích cực vậy, nói chính xác hơn đó là một chính một tà, cứ nhìn vào những hành động bất thường của hẳn gần đây thì biết. Máu lạnh như hẳn mà lại cảm thấy tức giận thay cho những võ giả không thân không thích bị sử dụng làm Vạn Độc Huyết Chú ư? Hay là chỉ nghe thấy mấy chữ “đỉnh lồ” thôi đã đủ để hẳn phản tội chết cho cả đám người Hợp Hoan tông?

Đến chính Từ Phong cũng không hiểu những cảm xúc lúc thì chính nghĩa lúc thì tà ác đó của mình là như thế nào nữa, nó hoàn toàn không giống với cách suy nghĩ dựa trên logic của hẳn từ trước tới nay.

Mà những biến đổi này chi xuất hiện dần dần gần đây, cho đến thời điểm hiện tại thì trở nên rõ rệt hơn hẳn. Rốt cuộc thì, chuyện gì xảy ra với Từ Phong hẳn vậy???

.....

Sáng hôm sau, ánh nắng ban mai lọt qua khung cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt của Hồ Phi Nguyệt khiến nàng không khỏi tỉnh giấc. Nhẹ nhàng mở mắt ra, nàng khẽ vươn người một cái kéo gối gần cổ, còn đang tận hưởng cảm giác sáng khoái thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai: “Sao không ngủ thêm chút nữa đi?”

Chớp chớp mắt mấy cái, Hồ Phi Nguyệt lúc này mới nhớ ra là hôm qua mình được Từ Phong ôm đi ngủ, khuôn mặt của nàng không khỏi hơi đỏ hồng lên. Ngẩng đầu lên nhìn Từ Phong, nàng ầu yếm nói: “Thấp ngủ thế đủ rồi, chẳng có ngủ ngon không?”

“Không!!”

“Ừa sao vậy?”

Nhẹ nhàng hôn lên trán Hồ Phi Nguyệt một cái, Từ Phong cười nói: “Ôm một đại mỹ nhân trong ngực nhưng không làm ăn được gì, nàng nói xem ta ngủ có ngon được không?”, chọc cho nàng phát ra tiếng cười thanh thúy.

Hai người cười đùa nói chuyện phiếm một hồi rồi mới rời giường và gọi phục vụ của nhà trọ yêu cầu dọn đồ ăn mang lên. Từ Phong hẳn có thể không cần ăn không cần uống, nhưng Hồ Phi Nguyệt thì cần a, hẳn không thể mặc kệ nàng được. Sau khi ăn uống no nê, lúc này Từ Phong mới nói:

“Xong rồi chứ, đi ra ngoài với ta một chuyến không?”

“Đề làm gì vậy?” Hồ Phi Nguyệt nghi hoặc hỏi.

“Điều tra thực lực Hợp Hoan Tông!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Cường thế (1)

Liên thành mặc dù không phải là một siêu cấp đại thành, nhưng không có nghĩa là nó sẽ hoang tàn xơ xác hay gì đó, ngược lại, ở những thành trì bậc trung như thế này, phổ xá lại tấp nập hơn bao giờ hết.

Sáng sớm, ngoài đường phố đã tràn ngập người qua lại, hàng quán mở ra vô số, tiếng ồn ào huyền ảo không ngừng vang lên, báo hiệu một ngày mới nhộn nhịp lại bắt đầu. Một tin đồn mới xuất hiện sáng nay, nghe nói tam đại gia tộc của Liên thành bỗng nhiên biến mất không dấu vết, phù đệ của Vương gia thậm chí còn xuất hiện dấu vết chiến đấu kinh khủng, khắp nơi không thiếu xác người chết và máu tươi, trong đó có người của cả ba gia tộc. Kết hợp với sự biến mất của bọn họ, người dân cũng những giả thuyết nhỏ trong thành không khỏi đoán ba nhà khai chiến rồi lưỡng bại cầu thương, hoặc là cái gì đó tương tự như vậy.

Nhưng mà lời đồn thì cũng vẫn là lời đồn, nó chỉ quan trọng đối với các gia tộc khác trong Liên thành mà thôi, còn đối với dân thường mà nói thì ai làm bà chủ Liên thành không quan trọng, quan trọng là họ có một cuộc sống bình thường ấm no là đã tốt lắm rồi.

Mong ước của họ có thể là khá nhỏ nhoi, nhưng trong thế giới vô gia như mây, thực lực vì tôn nã, địa vị của thường dân giống như là rác rưởi vậy, lấy ví dụ đơn giản thôi, một Linh cảnh võ giả, vốn cũng không phải là một hàng hiếm thấy gì cũng có thể gong gân làm cỏ cả chục người cường tráng nếu họ không tu luyện, nếu chọc giận một võ giả thì đối với dân thường là tai ương ngập đầu, vậy nên mới nói là cuộc sống của bọn họ cũng không phải là dễ dàng.

Hít vào một hơi không khí trong lành buổi sáng, Từ Phong có thể cảm nhận thấy bầu không khí náo nhiệt của Liên thành ồn ào và đông đúc buổi sáng. Thực tế thì, hắn không thích mấy chỗ đông người lắm, kiếp trước thì là vì thân phận và tính cách, kiếp này thì cũng vẫn là do tính cách, đồng thời do ngoại hình của hắn quá đặc biệt dễ gây chú ý, mà hắn không thích người khác chú ý đến bản thân.

Nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, Từ Phong chợt nghĩ tới những thứ vừa rồi, kiếp trước của hắn mặc dù có một thân phận đặc biệt, nhưng chung quy thì hắn vẫn là con người như tất cả, còn kiếp này thì sao? Hắn không còn là con người nữa, hắn là Thiên Ma, là công địch của toàn đại lục, nếu nói hắn không quan tâm thì là nói dối, nhưng mà, nếu hắn có thể hoàn thành mong muốn, thì Thiên Ma cũng được, con người cũng được, chỉ cần có lợi thì hắn sẽ không từ chối.

Tiếng mọi người nói chuyện ồn ào vang lên khắp nơi, những lời đồn về cả ba gia tộc liên tục lọt vào tai hắn, khiến hắn cảm thấy buồn cười, nếu như bọn họ biết là sự diệt vong của cả ba nhà đều ít nhiều là do hắn gây ra thì không biết phản ứng của mọi người sẽ ra sao nhỉ?

“Tránh ra tránh ra!! Mấy tên dân đen kia mau tránh ra!”

Đang đi dạo, bỗng Từ Phong nghe thấy một tiếng quát lớn, sau đó là tiếng võ ngựa vang lên lộc cộc. Một nữ nhân trẻ tuổi đang cười ngựa chạy như bay trên phố đông người, mà ngựa này cũng không phải ngựa thường, nghe nói là một loại yêu thú đẳng cấp thấp, so với ngựa thông thường thì khỏe mạnh hơn đến cả chục lần. Nữ tử này mặc kệ trước mặt có rất nhiều dân thường đang tập trung, miệng thì hô tránh ra nhưng không hề có dấu hiệu dừng võ ngựa, cứ thế mà lao đi vun vút.

Theo sau nàng ta là một đám người mặc cùng một loại trang phục, có vẻ như là gia nhân của nhà nào đó đang đi theo nữ tử này. Tiếng võ ngựa dồn dập khiến người dân hai bên đường không khỏi hoảng hồn, vội vàng chạy trốn chết né tránh, có không ít người chạy không kịp bị ngựa vào, ngã lăn ra đất kêu cha gọi mẹ không ngừng. Hơi nhủu má, Từ Phong nhìn hành động không coi ai ra gì này mà có chút ngứa mắt, nhưng hắn cũng không rảnh để đi lo chuyện bao đồng, những chuyện như thế này xảy ra nhiều lắm, hơi đâu mà tham gia chứ. Nhìn nhẹ nhàng đứng gần vào là đường để né tránh.

Chỉ là lúc đám ngựa đi gần tới trước mặt hắn, bất chợt trở nên cuồng loạn, không nghe theo chủ nhân mà chạy tán loạn khắp nơi, trực tiếp lao thẳng vào những người dân thường ven đường. Quá bất ngờ trước biến cố đột ngột, không ít người bị võ ngựa đạp thẳng lên người, mà đám ngựa này vốn là yêu thú, kể cả phẩm giai có thấp thì cũng không phải là người bình thường có thể chịu được. Chỉ thấy nhất thời máu tươi văng tung tóe, tiếng người kêu gào thảm thiết vang lên, trong nháy mắt đã có mười mấy người bị đám ngựa đạp trúng mà bỏ mạng.

Từ Phong nhìn tràng cảnh máu tanh trước mắt một cách thờ ơ, mấy con ngựa này chỉ là nhất giai yêu thú, hắn dùng mấy viên đá cũng có thể xử lý bọn chúng gọn gàng, nhưng mà, li do gì để hắn phải ra tay? Cứu những người dân thường kia ư? Từ Phong hẳn vốn máu lạnh vô cùng, sống chết của người khác liên quan cái rắm gì tới hắn, tối nhất thì cứ nhắm mắt làm ngơ đi.

Đang định cất bước đi tiếp, Hồ Phi Nguyệt lúc này đang ở dạng hồ ly nằm trên vai hắn chợt nói “Cứu mấy người kia đi, đám ngựa nổi điên là do ta đó!”

“Hả!?” Nhủu mày, Từ Phong không khỏi khó hiểu, nàng ấy làm vậy là có dụng ý gì, nhưng mà nếu nàng đã bảo hắn làm, vậy thì làm thôi, cũng không tốn bao nhiêu công sức.

Trên tay hắn xuất hiện một nắm phi đao, cái thứ này vốn ban đầu chỉ hắn không có vũ khí thuận tay, đã đem bọn chúng vứt vào trong không gian giới chí, định sử dụng như là vũ khí tầm xa, tuy nhiên về sau thì không có chỗ sử dụng, nay đem bọn chúng ra dùng, cũng coi như là không bỏ phí.

Hai cánh tay vung lên, phi đao hóa thành những đường kim quang bay đi, không chút khó khăn xuyên thủng đầu mấy con ngựa đang nổi điên kia. Nữ tử cười ngựa kia hiển nhiên kỹ thuật không quá tinh thông, ngựa ngã xuống không tự chủ được mà bị hất xuống đất, đám gia nhân kia ngược lại lại không có vấn đề gì lắm, hiển nhiên là võ giả.

“Tại sao nàng lại làm thế?” Từ Phong nói nhỏ.

“Chàng không phải muốn tìm hiểu thực lực Hợp Hoan tông hay sao, còn nơi nào tìm thông tin dễ hơn mấy thế gia vọng tộc xung quanh đây chứ. Sẵn tiện có tiểu nha đầu này xuất thân từ một gia tộc trong thành, tại sao không thử luôn cơ chứ.”

“Chắc, nhưng mà thế này thì có hơi bị bạo lực quá, ta có thể trực tiếp tìm đến tận của bọn họ mà, không có Vương cấp trở lên, ta vô địch, không chế một gia tộc nhỏ là dễ như trở bàn tay mà, hơn nữa, chúng ta chỉ cần một chút thông tin mà thôi, gây chết người cũng không hay lắm.” Từ Phong chép miệng nói.

Hồ Phi Nguyệt ngờ vực nói “Từ lúc nào mà chàng quan tâm tới sống chết của người khác như thế, không phải từ trước tới nay chàng luôn máu lạnh tới mức phi nhân tính à?”

Gật mình một cái, Từ Phong chợt nhận ra, mình vừa nói cái gì kia, suy nghĩ lúc trước cùng những gì hắn vừa nói gần như trái ngược nhau hoàn toàn, chết tiệt, cái vấn đề đang xảy ra với hắn lại lặp lại lần nữa, không ổn rồi.

Nhưng mà hiện tại không phải là lúc hắn quan tâm tới mấy thứ đó, nữ tử kia sau khi ngã ngựa đã đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp lúc này đang hung ác nhìn Từ Phong, nghiêng răng nói: “Tên tiện dân kia sao dám giết chết ngựa của bốn cô nương, có biết bọn chúng quý giá ra sao không?”

“Chỉ là mấy con ngựa, chẳng lẽ bọn chúng quý giá hơn sinh mạng của người khác hả?”

“Hừ, đương nhiên, mạng chó của dân đen ai quan tâm chứ, một con tuần mã của ta đủ để mua mạng của cả trăm tên dân đen đó. Người đầu, mau giết chết tên tiện dân này cho ta!” Nữ tử ra lệnh.

Từ Phong không khỏi ngạc nhiên, hắn cứ tưởng bản thân đã đủ máu lạnh rồi, không ngờ lại có người còn không coi người khác ra gì hơn cả hắn, chẳng lẽ đây là những gì tiểu thư cõn từ thế gia suy nghĩ au. Mà nhỏ lại những tiểu thuyết hắn đã đọc trước kia, dường như cái tâm lý siêu việt chứng nhân của mấy công tử tiểu thư này là bệnh chung cả rồi, hầu như au cũng vậy, nghĩ vậy, Từ Phong lại cảm thấy cân bằng trở lại.

Đám gia nhân nghe thấy chủ nhân ra lệnh, không nói lời nào liền rút kiếm đang đeo bên hông ra mà lao tới chỗ Từ Phong. Nhủn mày, Từ Phong nở một nụ cười lạnh.

Đám gia nhân đang lao tới chợt cảm thấy một cơn gió thổi qua, sau đó là một cảm giác đau đầu trên đỉnh đầu, sau đó.....không có sau đó nữa, chỉ thấy họ chực tên gia nhân, vẫn giữ đà lao tới, nhưng cơ thể thì tự động tách ra thành hai nửa mà đổ ập xuống, lần này vòng tròn mặt đất. Dưới đất vốn đã vậy máu tươi cùng xác của mấy người dân bị chết cùng đám ngựa, nay lại thêm một đồng tử thể bị chia làm hai, ruột gan nội tạng rơi đầy đất khiến không khí tanh nồng mùi máu.

Chỉ dùng Hắc Bạch song kiếm tạo ra vài luồng kiếm khí là có thể giải quyết mấy tên võ giả Sĩ cấp này dễ như bỡn, phải biết Từ Phong hắn bây giờ thực lực cũng tương đương với Vương cấp cường giả a.

Cách không nhiếp vật, Từ Phong kéo lấy nữ tử lúc này đang sợ hãi một tí trước hắn, bàn tay to như gong kim trực tiếp tóm lấy cổ nàng ta nhấc lên, hình thể cao lớn của hắn kết hợp với thân hình nhỏ nhắn của nữ tử tạo nên một bức tranh tương phản sống động.

“Đưa ta về nhà của ngươi, bằng không, chết!” Từ Phong gần giọng nói.

Gỡ dựa một cách vô ích trên tay hắn, nữ tử kia há miệng cố gắng hớp lấy không khí, đầu gất lia lia không ngừng, cánh tay giơ lên chỉ về một phương hướng. Từ Phong ngay lập tức hóa thành một đạo hắc quang, như gió mà lướt về hướng đó, để lại đằng sau là một đồng hồn tạp tanh mùi máu.

Dừng bước trước cửa một trang viên trông có vẻ rộng lớn, Từ Phong nhìn tám biến đề bên ngoài: “Tuyệt Sơn Trang.”

Tuyệt? Thời tiết ở đây không nóng cũng chẳng lạnh, quanh năm như vậy dạo đầu ra tuyết mà đặt tên là Tuyệt Sơn Trang, hay là nó có dụng ý khác. Mặc kệ mấy thứ râu ria, Từ Phong xách lấy nữ tử điều ngoa kia như xách con gà, đi thẳng vào cổng chính, mấy tên thủ vệ canh cửa thấy thế định ngăn cản, trực tiếp bị Từ Phong dùng sát khí không khác gì tinh thần lực công kích của mình biến thành xác chết.

Theo thực lực tăng cao, tinh thần lực của hắn trở nên mạnh mẽ hơn nhiều lần, sát khí mạnh mẽ của hắn bây giờ có thể sử dụng giống như tinh thần công kích siêu cấp, thừa đủ để chấn chết mấy tên võ giả cấp thấp.

Nghênh ngang đi vào trong, hiển nhiên là hắn đã gây sự chú ý của mọi người, chỉ thấy vừa đi vào, một đám lính canh đã lao ra, tay lim lim vũ khí, chỉ trực nhào lên làm thịt hắn. Gió nữ tử kia lên, Từ Phong hỏi: “Người có thân phận gì ở đây?”

“Ta....ta là....cha ta là trang chủ.” Nữ tử lắp bắp nói.

“Ồ!!!” một tiếng, Từ Phong không khỏi cười háng hắc, hần lấy hơi, trực tiếp quát to lên: “Trang chủ Tuyết son trang, ta cho ngươi 5 giây để xuất hiện trước mặt ta, hoặc là ta đem con gái ngươi biến thành vãi ba mảnh thi thể!!!”

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 111: Phòng ngự siêu cường

Vút!! Vút!!”

Mấy bóng người liền ngay lập tức xuất hiện từ sâu bên trong ko ra, dĩ đầu là một trung niên nhân khoảng 50-60 tuổi gì đó, chỉ là đối với võ giả mà nói thì ngoại hình là thứ không đáng tin nhất, trông thì có vẻ như 5-60 tuổi nhưng có khi là đã hơn trăm tuổi rồi, đó chính là do tuổi thọ cao của võ giả ảnh hưởng.

“Mau thả con gái ta ra!!”

Vừa nhìn thấy Từ Phong, trung niên nhân ngay lập tức quát lên.

Chóp chóp mắt, Từ Phong tùm cổ nử từ điều ngoại kia xách lên giống như xách con gà, cười hắc hắc: “Cho ta lí do để làm theo lời của ngươi đi.”

Tuy miệng thì nói thế, nhưng hành động của hắn thì lại ngược lại, chỉ thấy hắn vô cùng tùy tiện ném luôn nữ tử trên tay đi giống như ném một hình nộm chứ không phải là một con người. Nữ tử bay trên không trung tạo thành một đường vòng cung trước khi rơi thẳng xuống một cái hồ nước nhỏ ở gần đó.

“Muốn chết!!!” Trung niên nhân hay đúng hơn là trang chủ của Tuyết Son Trang chắc chắn không phải là người lành tính tình táo, lão gầm lên một tiếng, rút từ sau lưng ra một cây đại đao tinh xảo, hiển nhiên không phải là phẩm vật, trực tiếp công kích tới Từ Phong, theo sau là đám người lúc nãy lao ra cùng với lão, có vẻ như là “cao thủ” của Tuyết Son Trang.

Chỉ là, đến cả tam đại gia tộc của Liên thành với ba lão tổ Vương cấp có địa vị giống như thần linh còn không là gì đối với Từ Phong, nữa là một gia tộc hạng hai như thế này. Từ Phong hẳn cũng có suy nghĩ giống như vậy, nhưng để cho cẩn thận, hắn vẫn sử dụng *Phân tích nhân*. Nói vậy chứ việc làm này của hắn hoàn toàn là thừa thãi, đừng quên đang nằm trên vai hắn là một siêu cấp cường giả Tôn cấp có tinh thần lực cấp Thánh Hoàng a, nếu là mối đe dọa mà Hồ Phi Nguyệt còn không giải quyết được, Từ Phong hẳn cần thận cũng chả để làm cái gì.

Nhưng mà dùng thì đã dùng rồi, chỉ tiết thực lực của trang chủ Tuyết Son Trang cùng đám thủ hạ rất nhanh liền hiện lên trong mắt Từ Phong. Hoàn hảo, không khác những gì Từ Phong nghĩ là bao, nhìn từ bên ngoài thì bọn hắn trông có vẻ rất mạnh, nhưng thực tế cao nhất cũng chỉ là trang chủ với tu vi Tướng cấp ngũ phẩm, đám còn lại thì hầu hết đều là Tướng cấp nhất-nhị phẩm gì đó.

Trang chủ Tuyết Son Trang là người hành động đầu tiên, hơn nữa tu vi lại cao nhất trong cả đám, lấy tốc độ của lão, chỉ trong chớp mắt đã lao tới trước mặt Từ Phong, cây đại đao trên tay lóe lên ánh sáng màu lục sắc, nhắm thẳng đầu hắn bổ xuống.

“Toàn Phong Trảm!!”

“Vô dụng!”

Từ Phong dùng tay không chụp lấy thanh đại đao, lưỡi đao chém vào lòng bàn tay hắn tóe lửa, phát ra một âm thanh chói tai như kim loại va vào nhau, trực tiếp bị hắn ngạnh sanh bắt lấy.

“Cái quái gì...” con người trang chủ Tuyết Son Trang không khỏi co rút lại, bàn tay Từ Phong giống như gọng kìm mà gắt gao kẹp chặt lấy thanh đao của lão, lưỡi đao sắc bén chém sát như bùn vậy mà không thể gây tổn thương mấy may đến bàn tay của hắn, giống như tay hắn chính là một kiện Huyền khí vậy.

“Rắc!!!”

Một tiếng nhỏ vang lên, thanh đại đao chợt xuất hiện vô số vết nứt lan ra khắp thân đao, Từ Phong cười lạnh một tiếng, bàn tay nắm lấy thanh đại đao bóp chặt lại. “Choang” một tiếng, thanh đại đao trong tay trang chủ Tuyết Son Trang sinh sinh bị bóp nát thành từng mảnh nhỏ trong tay Từ Phong.

Loạng choạng lui ra đằng sau, trang chủ Tuyết Son Trang nhìn thanh đại đao gãy mất một nửa trong tay mà không khỏi kinh hãi, là thứ lực lượng kinh khủng tới mức nào để có thể bóp nát một kiện Huyền khí bằng tay không chứ, phải biết trên tay lão chính là một kiện Huyền giai thượng phẩm Huyền khí hàng thật giá thật, là bảo bối lão mang bên người bao năm qua, sao có thể nói bẻ gãy là gãy được.

Nhìn bàn tay đang tỏa ra linh lực màu đen của mình, Từ Phong không khỏi cảm thán, nha đầu Tiểu Linh bình thường khá là dở hơi, nhưng nhiều lúc cũng hữu dụng ra phết.....

Ngày hôm qua.

Hồ Phi Nguyệt rúc vào trong ngực Từ Phong ngủ say sưa, bản thân hắn, vốn bằng một cách kì diệu nào đó không có chút dấu hiệu của sự buồn ngủ, đã thức cả đêm để tăng cường thực lực của bản thân. Kiểm điểm lại những gì hắn đã làm trong ngày, hắn cảm thấy khá hài lòng về thực lực của chính mình, Tướng cấp tam phẩm, chiến lực mạnh nhất có thể đánh trực diện, thậm chí giết chết Vương cấp tứ phẩm, không thể không nói, hắn đã đưa khái niệm chiến đấu vượt cấp lên một tầm cao mới.

Khoảng cách giữa Tướng cấp và Vương cấp vô cùng lớn, đột phá Vương cấp từng mạnh mọi khía cạnh của một võ giả đến mức nghịch thiên, câu nói “Dưới Vương cấp chỉ là con kiến!” vẫn có giá trị của nó. Từ Phong biết điều này chứ, câu nói đó không áp dụng cho hắn chẳng qua bởi vì, hắn là người sở hữu hệ thống trâu bò như thế này thôi. Theo như hắn tính toán, chỉ số của hắn khi đột phá thì cũng xấp xỉ so với bất kì một võ giả thông thường nào khác, nghĩa là tư chất của hắn mặc dù với cực phẩm Âm thuộc tinh linh căn nhưng vẫn chừa ra cái gì, lí do thực lực của hắn mạnh mẽ, nổi trảng ra là nhờ vào mấy thứ cốt lõi.

Thứ nhất đó là việc Từ Phong hắn là Thiên Ma, chỉ số cơ bản của hắn so với con người đã cao hơn rất nhiều lần rồi, khi hắn còn là người thường chưa có chút tu vi nào, chỉ với một nửa là Thiên Ma cũng đã đủ để hắn đánh ngang tay với võ giả Sĩ cấp tam phẩm, đủ để thấy hắn có một khối đầu tốt ra sao. Thứ hai đó là hệ thống, chức nghiệp, những nhiệm vụ, phần thưởng, cửa hàng hồi đoái, mọi thứ đều giúp thực lực của hắn tăng lên một cách nhanh chóng và mạnh mẽ đến mức nghịch thiên. Thứ ba, kĩ năng *Chiến lợi phẩm* cũng đóng góp không nhỏ vào thực lực của hắn, phải biết là số người hắn đã giết không đến một ngàn thì cũng 5-600, chỉ số có được từ việc giết người phải nói là vô cùng hữu ích.

Nhưng, thế vẫn chưa đủ, Từ Phong hẳn không phải là con người quá mức tham lam, hắn biết được đâu là điểm dừng, đâu là giới hạn của bản thân, thực tế với chiến lực Tướng cấp tam phẩm giết chết Vương cấp tứ phẩm của hắn, nếu để người khác biết thì tuy tiền bất kì tông môn hay gia tộc ẩn thế cường đại nào cũng sẽ tranh nhau vô đầu để nhận hắn làm đệ tử. Chỉ là, thực lực như vậy trong mắt Từ Phong, vẫn vô dụng!

Trước kia hắn truy cầu sự tự do, nhưng sau khi Diệp Thủy Lan bị bắt đi, ước muốn của hắn đã thay đổi, vốn là con người độc lai độc vãng đã quen, lần đầu tiên Từ Phong hắn có ước muốn bảo vệ những người quan trọng đối với mình. Mặc dù hiện tại trông hắn giống như là tâm lí đã trở lại ổn định như xưa, nhưng thực tế ở bên trong, hắn chưa từng quên đi việc Diệp Thủy Lan bị người của Âm Ma Tông bắt đi.

Hồ Phi Nguyệt nói con bé còn một khoảng thời gian hai năm trước khi có chuyện chẳng lành xảy ra, nhưng có trời mới biết được liệu con bé có bị đem ra làm đỉnh lò trước đó hay không, Từ Phong hẳn tha tin vào trường hợp tệ hại đó còn hơn là lạc quan để rồi sau đó hối hận. Âm Ma tông mạnh đến thế nào hắn không biết, nhưng tông môn đó được đứng ngang hàng với Lăng Hư Cung đứng sau toàn bộ Căn Nguyên đế quốc, dù biết nó mạnh tới mức nào, ít nhất Từ Phong hắn phải đạt tới Thánh Giả thì mới có thể đầu lại được bọn chúng, lí tưởng nhất là Thánh Hoàng cảnh giới!

Nhưng nói thì dễ, làm thì khó, hắn hiện tại đạt tới level 17, tức tương đương Tướng cấp ngũ phẩm, muốn lên đến Thánh cấp vẫn còn hai đại cảnh giới Vương cấp cùng Tôn cấp ở đó, ai mà biết được hai cảnh giới đó cần bao nhiêu điểm kinh nghiệm để lên level chứ. Bởi vậy cho nên hắn cần phải tăng mạnh thực lực bằng mọi giá, chỉ có mạnh hơn thì mới có thể tiếp nhận những nhiệm vụ khó hơn, lấy những phần thưởng lớn hơn được.

Nhiệm vụ của hệ thống đề ra buộc hắn phải giúp đỡ Vương gia đã hoàn thành, phần thưởng là kinh nghiệm cùng một bản vũ kĩ phòng ngự ngẫu nhiên, hắn cũng đã kiểm tra bản vũ kĩ phòng ngự đó. Cửu Biến Kim Thân Quyết, Huyền giai thượng phẩm vũ kĩ, độ trân quý so ra có thể sánh ngang với Địa cấp hạ phẩm vũ kĩ, do vũ kĩ phòng ngự thường rất lợi hại và hiếm thấy. Kim hệ vũ kĩ, khi tu luyện thì mỗi biến là một lần sử dụng kim linh lực rèn luyện cơ thể, nói là rèn luyện cơ thể, nhưng thực chất thì phải gọi nó là tự ngược, cơ thể sẽ không ngừng bị kim linh lực trùng kích gây thương tích, sau đó khi thương thế lành lại thì lại tiếp tục, lặp đi lặp lại cho đến khi luyện thành thì thôi.

Mỗi biến tăng mạnh sức mạnh nhục thể cho võ giả, nhưng lực lượng chỉ là thứ yếu, quan trọng là nó tạo ra một tầng phòng ngự bao phủ lấy toàn bộ cơ thể, cứng rắn vô cùng. Từ Phong hẳn vốn năng lực phòng ngự rất tốt, nếu tu luyện thêm Cửu Biến Kim Thân Quyết này thì không khác gì bất tử nhân cả, đó là một lợi thế không hề nhỏ khi chiến đấu a. Nhưng mà, Từ Phong nhìn Cửu Biến Kim Thân Quyết mà không khỏi ngán ngấm, hắn không thể tu luyện được a.

Tu luyện vũ kĩ cũng giống như công pháp, phù hợp với linh căn của mình là điều kiện tiên quyết để tu luyện 1 loại vũ kĩ, tuy rằng tu luyện vũ kĩ khác hệ cũng không có bị phản phệ như công pháp, nhưng uy lực đại giảm còn không được tới một thành, tu luyện cái rảm. Từ Phong dù có hệ thống đã thoát li khỏi phạm trù võ giả thông thường nhưng vẫn không tránh được quy luật này, hắn sở hữu Âm thuộc tinh linh căn, nhưng môn vũ kĩ này lại là kim thuộc tính, rồi cuộc lấy được vũ kĩ nhưng lại biến thành một món gánh gài.

Còn đang đau đầu vì Cửu Biến Kim Thân Quyết, Tiểu Linh vốn im hơi lặng tiếng liền nói:

“Chủ nhân còn bao nhiêu điểm tiến hóa tự do?”

“Để làm gì?” Từ Phong nhủ mảy mòi lại.

“Cứ trả lời đi, nó liên quan đến việc ngài có thể tu luyện vũ kĩ này hay không đó.”

Từ lúc hắn lên level 10 cho đến tận bây giờ, hắn không có sử dụng bất kì một điểm tiến hóa tự do nào, một phần là vì hắn không muốn sử dụng chúng một cách lãng phí, thứ hai đó là gần đây level của hắn lên nhanh một cách hơi quá đà, lại có nhiều chuyện xảy ra nên hắn không có đủ thời gian xem xét đến việc sử dụng chúng, tính cả phần thưởng của nhiệm vụ thì.....

“Tổng cộng 9 điểm tiến hóa.” Từ Phong trả lời.

“Vậy thì vừa đủ, ngài mau dùng 5 điểm tiến hóa dồn vào cho công pháp Hỗn Độn Quyết đi!”

“Hơ?”

“Cứ làm đi, ta không có hại chủ nhân đâu!” Tiểu Linh thúc giục.

Chặc lưỡi một tiếng, Từ Phong không do dự nữa, hần ngay lập tức dùng 5 điểm tiến hóa tự do, bỏ vào công pháp Hỗn Độn Quyết. Một luồng hào quang chợt lóe lên xong tắt, trong đầu Từ Phong ngay lập tức xuất hiện thông báo:

-Tiến hóa thành công, Hỗn Độn Quyết đạt tới Huyền giai thượng phẩm, nhận được thêm một hiệu ứng đặc biệt

Hỗn độn thể: Cái tạo thể trạng của võ giả, giữ nguyên linh căn nhưng có thể sử dụng vũ kĩ của bất kì hệ nào khác mà không gặp trở ngại. Vũ kĩ và bí thuật tu luyện được sẽ bị ảnh hưởng bởi linh căn vốn có mà trở nên cường hóa.

Thể nghĩa là.....

“Bây giờ ngài có thể tu luyện Cửu Biến Kim Thân Quyết rồi đó.”

“Tại sao người lại biết Hỗn Độn Quyết tiến hóa lên sẽ có năng lực như thế này?” Từ Phong ngờ vực.

“Sao lại không chứ, các đời chủ nhân ai cũng dùng Hỗn Độn Quyết tu luyện cả.....â không ngại cứ coi như ta chưa từng nói đi, hể hể.” Tiểu Linh cười cười.

Chưa từng nói cái rắm, con mẹ nó thì ra mọi thứ đều đã được sắp đặt trước, hần không phải là ngẫu nhiên nhận được Hỗn Độn Quyết mà là trực tiếp bị bắt phải tu luyện nó a, cơ mà thôi kệ, ít nhất thì nó cũng có hiệu quả. Từ Phong ngay lập tức để hệ thống “hack” cho bản thân, Cửu Biến Kim Thân Quyết trực tiếp luyện từ nhất biến lên thẳng đệ tứ biến.

Môn vũ kĩ này vốn là một loại tự ngược, trong lúc tu luyện không thể không tự dả thương chính mình, Từ Phong hần trong nháy mắt từ nhất biến lên tứ biến, cơ thể hần tiền sinh sinh nở bạo, huyết nhục văng lung tung đến mức cả người hần chỉ còn lại xương trắng.

Cũng may là hần đã lường trước đến tình huống này, nên đã lên ra ngoài tới một chỗ vắng vẻ để thư, tránh làm kinh động tới Hồ Phi Nguyệt đang ngủ, xem ra hần vẫn quan tâm tới hồ ly tình này lắm.

Huyết nhục trên cơ thể Từ Phong nhanh chóng sinh sôi trở lại, hần liền trở về phòng, bắt đầu nghiên cứu Cửu Biến Kim Thân Quyết.

Trở lại hiện tại, Từ Phong sau khi thử uy lực của Cửu Biến Kim Thân Quyết tiền không khỏi hài lòng, rất mạnh, nó kết hợp cùng với kíp giáp cốt trên cơ thể hần có thể trực tiếp vô hiệu hóa một đòn từ Huyền giai Thượng phẩm huyền khí đã được vũ kĩ gia trị mà vẫn còn dư lực, có thể thấy phòng ngự của Từ Phong lúc này biến thái ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Lại chiến Vương cấp

Còn về việc Từ Phong hần có thể dùng tay không bóp nát Huyền khí, việc này cũng không có gì lạ lắm, chỉ số lực lượng của hần chỉ có thể so sánh được với Vương cấp nhất phẩm, nhưng đừng quên đó chỉ là chỉ số cơ bản của cơ thể hần, hai cánh tay của hần được bọc giáp cốt 24/7, tức là luôn luôn trong trạng thái *Thiên Ma Hóa Thân*, lực lượng của chúng phải hơn bình thường đến cả chục lần, cũng không khó hiểu khi hần có thể bóp nát một kiện Huyền giai thượng phẩm Huyền khí.

Trong lúc trang chủ Tuyết Sơn Trang đang sững sờ, lão chợt nghe thấy một tiếng cười lạnh: “Giờ thì đến lượt ta!”

Tĩnh lại, lão chợt thấy một khuôn mặt được bao phủ bởi một chiếc mặt nạ che nửa đầu rắng nhọn dừ tợn, một đôi mắt đen kịt vô hồn đang nhìn chằm chằm khiến lão giật thót một cái, vội vàng lùi thân hình lại về phía sau.

“Vô dụng!”

Nhưng đã quá muộn, Từ Phong giờ tay nắm lấy mặt của trang chủ Tuyết Sơn Trang, dùng lực đẩy cả người lão về phía sau, chân hần gạt nhẹ vào gót chân của lão khiến lão mất thăng bằng, cả người cứ như vậy đổ ngược ra đằng sau, bị Từ Phong nện mạnh xuống khiến mặt đất lập tức nứt vỡ ra một cái hố lớn. Nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng kể cả Từ Phong đã nương tay, lực lượng kinh khủng cũng không phải là thứ mà một Tướng cấp ngũ phẩm như lão có thể chịu đựng được, chỉ nghe một tiếng lự vang lên, trang chủ Tuyết Sơn Trang há miệng phun ra một ngụm máu, xong cứ thế mà mờ hai mắt trũng trũng mà mất đi ý thức.

“Trang chủ!”

Đám lâu la đứng yên này giờ hiện tại mới giật mình tỉnh lại, nhìn thấy trang chủ của mình bị Từ Phong dùng một kích đánh cho bất tỉnh, tất cả không hẹn mà cùng thét lên một tiếng, sau đó mười mấy người cùng lúc lao lên tấn công Từ Phong.

Khi lực lượng đạt tới mức nhất định thì sẽ gây ra biến đổi về chất, nhưng hiển nhiên chỉ có mười mấy tên Tướng cấp sơ giai thì chưa đủ để tạo nên đột phá giữa sự cách biệt của bọn chúng với Từ Phong.

“Pháp!” Tên đầu tiên tiếp cận được Từ Phong cũng là tên xui xẻo bị giết chết đầu tiên, hần ta còn chưa kịp làm gì khi mà thân hình của hần vừa mới chỉ xuất hiện bên cạnh Từ Phong, một cánh tay giống như sắt thép đã trực tiếp đâm vào ngực hần, bàn tay cứng rắn phá nát xương sườn của hần, nắm lấy trái tim còn đang đập thình thịch mà bóp bạo.

Rút tay ra, để lại một lỗ hổng to bằng nắm đấm trên ngực của cái tên xui xẻo vừa mới tiếp cận, Từ Phong nở một nụ cười có chút khát máu, thân hình chợt nhaoang lên, không cần sử dụng *Thuần bộ*, cả người hần giống như một làn khói đen, ngay lập tức biến mất tại chỗ, khiến một đồng dao thương còn kích của đám người Tuyết Sơn Trang đang lao tới công kích vào không khí.

Không biến mất lâu, Từ Phong từ trên không trung lao xuống, hai tay dang rộng, cả người chúi đầu xuống dưới mà xoay tròn, bàn tay của hần cong lại thành lợi trảo, nhắm thẳng vào đầu của đám người đang ngờ ngác không biết hần đã biến mất đi đâu. Chỉ thấy một cơn mưa máu chợt bùng lên, trong một tích tắc công phu, hai bàn tay của Từ Phong quét ngang qua cổ của mỗi người, sinh sinh cắt phăng đầu của họ xuống, chỉ để lại mấy cái xác không đầu đang phun máu tươi điên cuồng.

Ổn định thân hình trên mặt đất, Từ Phong chợt rung mình một cái, nhìn nhai hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi của mình mà sùng sốt, cái quái gì thế này. Quay đầu nhìn mười mấy cái xác đang sau lưng, hai mắt Từ Phong chợt mở lớn ra, không thể nào, lại nữa!

Từ Phong hần đúng thật là không có coi mạng sống của bất kì thứ gì là đáng để quan tâm cả, chỉ cần đạt được mục đích, hần không ngại giết người, bất kể nam nữ, người vô tội hay có tội. Nhưng mà những người hần vừa giết, không bình thường chút nào a. Thủ pháp giết người, đúng là của hần, nhưng li do để giết bọn họ? Không có, hoàn toàn không có, hần có thể giết người không ghê tay, nhưng sẽ không giết người nếu không có mục đích. Kể cả đề nói rằng giết đám người này để lấy kinh nghiệm cũng là một li do vô cùng gượng ép, bởi một chút kinh nghiệm nhỏ nhoi đó, Từ Phong hần cũng khinh thường lấy.

Trong những giây phút vừa rồi, Từ Phong chỉ cảm thấy một cơn khát máu tới tột cùng, mà chỉ có giết chóc mới có thể thỏa mãn cơn khát đang bùng cháy trong huyết quản của hần mà thôi. Khát máu không phải là thứ mới mẻ gì đối với Từ Phong, nhưng hần chỉ như vậy khi chiến đấu thật sự quyết liệt mà thôi, thể nhưng đánh với mấy đối thủ yếu xù như thế này mà cơn khát máu của hần cũng vẫn có thể trở dậy, thật là kì lạ.

Con mẹ nó gặp quỷ rồi, Từ Phong không khỏi chửi thầm, hần có cảm giác giống như trong đầu của hần có thêm hai “hần” nữa vậy, chỉ là một người là thiện còn người còn lại là ác, giống như vừa rồi chính là “kẻ ác” đã tác quái khiến hần có những hành động quá khích như vậy.

Lắc lắc đầu, Từ Phong tạm thời không để ý tới vấn đề đó nữa, bởi trong lúc hần thần thờ, một lão già tiên phong đạo cốt đã từ sâu trong hậu viện lao ra như tên bắn, phiêu phù trên không trung, theo sau là 7 người cũng đã có vẻ già cả, ai nấy cũng đều râu tóc bạc phơ cả.

“Tặc nhân to gan, dám cả gan vào Tuyết Sơn Trang làm loạn sao, ta sẽ cho người ngày hôm nay có đi không có về!!!” Lão nhân quát.

Nhìn thấy lão nhân, đám người của Tuyết Sơn Trang đang đứng xung quanh liền cúi đầu, đồng loạt hô lên: “Bái kiến lão tổ tông!”

Phất tay ra hiệu miễn lễ, lão già đứng ở trên không trung, dùng một tư thế cao cao tại thượng mà nhìn xuống Từ Phong ở bên dưới, miệng nói: “Hừ, không những làm loạn lại còn giết người của Tuyết Sơn Trang nữa, lão phu không giết người thì tự ta cũng sẽ thấy tên tội đồ tởn.”

Liếc mắt nhìn lão nhân trên không trung, Từ Phong chợt ồ lên một tiếng. Vương cấp nhất phẩm ư? Chẳng phải ở Liên thành chỉ có tam đại gia tộc là có lão tổ Vương cấp sao? Nhìn lại một lần nữa, Từ Phong liền nở một nụ cười lạnh, ra là thế.

“Vừa mới đột phá xong mà đã gây to đến thế à, hay là nghĩ rằng đột phá Vương cấp đã là thiên hạ vô địch?”

“Muốn chết!!!” Lão già không nhiều lời, hai tay đeo một đôi quyền sáo, trực tiếp từ trên trời lao xuống, nắm tay xé gió mà đâm thẳng vào đầu Từ Phong. Thở dài một tiếng, người của cái thế giới này, không có phương thức công kích gì khác ngoài dùng vũ khí với quyền cước à, cho ta xem thêm vũ kĩ hay bí pháp đi nào!

Nghe thì nghĩ, Từ Phong cũng không dám coi thường, không phải vì hần e ngại lão nhân, một Vương cấp nhất phẩm vào thời điểm hiện tại không phải là đối thủ của hần, thứ khiến hần cảm thấy thú vị đó là đôi quyền sáo trên tay lão già.

Nó là một Bảo khí! Đúng hơn là Hoàng giai hạ phẩm Bảo khí, phẩm cấp thấp nhất đối với Bảo khí.

Vốn theo lẽ thường, một Vương cấp không thể nào sử dụng một Bảo khí được, Bảo khí khác với Huyền khí ở chỗ ngoại trừ nguyên liệu quý hiếm hơn, còn có năng lực đặc thù riêng của mỗi kiện. Dưới Tôn cấp sử dụng Bảo khí giống như là trâu nhai mẩu đom vậy, không khác gì một đũa tre cầm trong tay thần kỳ vậy qua lại, không phát huy được nổi một phần trăm uy lực thật sự.

Nhưng nói gì thì nói, Bảo khí thì vẫn là Bảo khí, chỉ tính riêng nguyên liệu tạo nên nó thôi cũng đã vượt xa so với Huyền khí rồi, mà bản thân Huyền khí uy lực 8-9 phần đều dựa vào nguyên liệu quý hiếm, vậy nên dù không phát huy được đến một phần trăm uy lực của Bảo khí, sử dụng nó cũng vẫn hơn hẳn so với Huyền khí thông thường.

Từ Phong giờ tay lên đồ lấy nắm đấm của lão tổ Tuyết Sơn Trang, lòng bàn tay của hắn va đập với quyền sáo phát ra một tiếng kim loại đinh tai nhức óc. Hai mắt Từ Phong chợt mờ to ra, hắn liền sử dụng *Thuần bộ* ngay lập tức kéo gần khoảng cách khỏi đối phương, nhìn lơ lửng giữa cổ trong lòng bàn tay của mình bị vỡ vụn đang rơi là tá xuống đất, để lộ cả da thịt bên trong, không những thế, lớp giáp cốt trên toàn bộ cánh tay của hắn cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt, còn bản thân cánh tay cũng đau như muốn gãy ra, Từ Phong không khỏi ngạc nhiên, thì ra đây là uy lực của Bảo khí, thật kinh khủng.

Với *Thiên Ma Nhân*, Từ Phong biết rằng đòn vừa rồi của lão tổ Tuyết Sơn Trang chỉ là có ý thử mình, không có sử dụng vũ kĩ mà chỉ thuần túy là mượn lực cùng linh lực giá trị, ấy vậy mà có thể phá hủy lớp giáp cốt của hắn, uy lực của Bảo khí đúng là không thể coi thường.

“Hắc hắc...!” Cười lạnh một tiếng, Từ Phong lấy lại tinh thần, Bảo khí mạnh thì mạnh, nhưng nó vẫn bị hạn chế bởi người sử dụng mà thôi!

Nhìn đối phương cứng đờ cứng đờ lấy một quyền của mình mà không có lấy bất kì một phản ứng gì gọi là đáng kể, lão tổ Tuyết Sơn Trang không khỏi nhàu mày, lão biết một quyền vừa rồi của mình trông thì đơn giản nhưng có lực phá hoại ra sao, tuy không biết bộ quyền sáo đeo trên tay có phẩm cấp là gì, nhưng uy lực thì khỏi phải bàn.

Chỉ là lão còn chưa làm ra phản ứng tiếp theo, đã nghe thấy một tiếng cười hắc hắc, sau đó thân ảnh hắc y trước mắt giống như là phát điên, trực tiếp lao thẳng tới trước mặt lão, hai cánh tay vung lên không ngừng, một cơn mưa quyền đầu nhắm vào lão mà giáng tới. Không chịu nổi yếu thế, lão tổ Tuyết Sơn Trang cũng vung nắm tay lên, lão có quyền sáo trong tay, sợ gì nắm tay trần của đối phương cơ chứ.

“Keng!! Keng!! Keng!!...”

Tiếng kim thiết vang lên không ngừng, dư lực phát ra từ quyền đầu của hai người tạo thành từng đạo phong nhận sắc bén, trực tiếp cắt xuống mặt đất thành vô số rãnh sâu.

Từ Phong chỉ cảm thấy hai cánh tay của mình tê rần, nhưng lần này thì lớp giáp cốt của hắn không bị phá hủy, xem ra Cửu Biến Kim Thân Quyết cũng thật sự mạnh mẽ, chỉ mới đạt tới đệ tứ biến cũng đã có thể tăng cường phòng ngự của hắn lên người mang lớn. Tuyết Sơn Trang lão tổ cũng không cảm thấy khá hơn Từ Phong là bao, nhưng khác với Từ Phong, lão không có lớp giáp cốt hay Cửu Biến Kim Thân Quyết để bảo vệ cánh tay, thứ duy nhất đó là bộ quyền sáo chỉ đủ để bảo vệ đôi nắm đấm, không hơn không kém.

Chính vì vậy mà hi giao nhau vài trăm quyền, trong khi Từ Phong thấy tê tay thì cơ nhục trên cánh tay của lão tổ Tuyết Sơn Trang đã máu me đầm đìa.

Thử nghiệm thế là đủ rồi, Từ Phong thu quyền, nhảy về sau, từ trong không gian giới chỉ lôi ra Truy Hồn Huyền Kiếm. Lão tổ Tuyết Sơn Trang thấy Từ Phong lui về sau, liền nghĩ rằng đối phương cũng là nó mạnh hết đã, lão liền chớp lấy thời cơ, trong nháy mắt vận chuyển linh lực toàn thân, đối quyền sáo trên tay lão liền phát ra ánh sáng màu đỏ, cả người lao về phía trước, nắm đấm của lão tỏa ra nhiệt khí khủng khiếp khiến không khí xung quanh vẩn vèo.

Chỉ là khi chuẩn bị lao tới nơi, lão chợt nhìn thấy một cảnh tượng khó tin, thân ảnh hắc y kia chợt từ trong hư không lôi ra một thanh đại kiếm không lồ giờ lên cao, một cụm từ chợt xuất hiện trong đầu khiến cơn mắt lão chợt có rú lại: “Không gian giới chỉ!!”

Từ Phong hít một hơi sâu, những vết nứt đang tỏa ra ánh sáng màu tím quý dị trên thân kiếm màu huyết sắc chợt bùng sáng lên mãnh liệt. Khẽ lẩm bẩm: “Thiên Phạt Kiếm!!”, Từ Phong chém mạnh Truy Hồn Huyền Kiếm xuống.

Bản đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 113: Chuẩn bị sẵn sàng

Một đường kiếm quang không lồ màu đen được phóng ra, Tuyết Sơn Trang mặc dù được đặt ở một khu vực khá là vắng vẻ rộng rãi của Liên thành, nhưng chắc chắn là vị trí của nó gần trung tâm Liên thành hơn là so với Vương phủ. Toàn bộ người trong Liên thành chợt nghe thấy một tiếng nổ long trời ló đất giống như tiếng nổ đã phát ra đêm hôm qua, khiến mọi người không khỏi một hồi tim đập chân run, tưởng chừng như bầu trời vừa sắp xuống, một số người yếu bóng vía thì trực tiếp nằm lìn ra đất bất tỉnh nhân sự, nhất thì toàn thành trở nên hỗn loạn không chịu được.

Kiểm quang tàn mác đi, để lộ ra một thân ảnh đang đứng đó.

Lão tổ Tuyết Sơn Trang sững người, đứng yên tại chỗ, hai mắt mờ to ra hết cỡ, khuôn mặt lão trở nên tái nhợt một cách lợi hại, khẽ nuốt nước bọt đánh ực một cái, lão run rẩy quay đầu lại nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy ở bên cạnh lão, mặt đất bị cây xoi thành một cái rãnh sâu rồi hơn chục mét, theo hướng kéo dài của cái rãnh sâu đó, toàn bộ đường ngai trên đường đi của nó đã biến thành cảm vụn, tường, nhà cửa, phòng ốc, cây cối, mọi thứ đều đã bị nghiền nát trước đường kiếm quang khủng khiếp đó.

Ngay khi Từ Phong định chém thẳng *Thiên Phạt Kiếm* lên đầu lão tổ Tuyết Sơn Trang, thần trí hắn bắt chợt thanh tỉnh lại khỏi cơn say máu, hắn nhớ ra mục đích ban đầu của hắn khi tìm tới đây. Nhưng mà chiều thức thì đã phát động, không phải là không thể thu hồi, mà Từ Phong hẳn không có năng lực thu phát tự nhiên như vậy a. Nếu đã không thể chặn lại, vậy thì cứ tình đánh trượt đi Từ Phong vào phút chót chợt bề ngoặt lưỡi kiếm, trực tiếp chém sang bên cạnh đối phương.

Khiến hắn kinh ngạc đó là đường kiếm quang vốn ban đầu có màu trắng ngà, nay lại biến thành màu đen hoàn toàn, hơn nữa qua cảm nhận của hắn, uy lực của đường kiếm quang này còn mạnh hơn cả mấy lần sử dụng trước của hắn. Từ Phong chợt nhìn xuống người mình, lúc này Cửu Biến Kim Thân Quyết vẫn đang được hắn kích hoạt, với *Thiên Ma Nhân*, hắn có thể ngay lập tức nhìn thấy một lớp áo giáp màu đen mờ ảo đang bao phủ lấy cơ thể hắn.

“.....Vũ kĩ và bí thuật tu luyện được sẽ bị ảnh hưởng bởi linh căn vốn có mà trở nên cường hóa....”

Nhớ lại Hồn Độn Quyết sau khi tiến giai thành công, Từ Phong ngay lập tức hiểu ra mọi chuyện, thì ra là thế, vậy ra đây là cái mà nó gọi là ảnh hưởng bởi linh căn vốn có. Hắn có cực phẩm âm linh căn, mặc dù hắn có thể tùy ý sử dụng vũ kĩ của bất kì hệ nào, nhưng vũ kĩ âm căn của hắn ảnh hưởng, tính chất của những vũ kĩ này lại bị biến đổi dần trở thành âm thuộc tính. Ví dụ như Cửu Biến Kim Thân Quyết, vốn là kim hệ công pháp, phải có màu hoàng kim, nhưng không ngờ dưới tác động của Hồn Độn Quyết và linh căn của hắn lại biến thành màu đen, có lẽ nó cũng đã được cường hóa giống như những gì mà công pháp đã nói.

Thở dài một tiếng, Từ Phong nhìn khung cảnh tan hoang trước mắt, sau đó ngo thấy lão tổ Tuyết Sơn Trang đang đứng chết trân ở đấy mà không dám nhúc nhích, bèn mở miệng hỏi: “Muốn đánh nữa không?”.....

Lúc đi ra khỏi Tuyết Sơn Trang đã là giữa trưa, mặt trời thẳng trên đỉnh đầu chiếu xuống những tia nắng gắt khiến Từ Phong cảm thấy khá là nóng nực. Mọi chuyện diễn ra thuận lợi hơn hắn nghĩ a, những tường sau một hồi uy bức lợi dụ các kiểu rồi mới có thể đi tra được một chút thông tin liên quan tới Hợp Hoan Tông, không ngờ khi hắn vừa mới nói ra mục đích của bản thân, đám người của Tuyết Sơn Trang giống như được đại xá mà đồng loạt thở phào một cái, khiến hắn một trận khó hiểu. Chỉ là cái quang cảnh hoang tàn đó nất hiện lên trước mắt hắn khiến hắn lập tức đem cái khó hiểu này bóp chết ngay ở trong đầu, thì ra là bọn họ sợ quá a.

Trở về phòng trọ, Từ Phong ngồi trên giường trầm ngâm một hồi lâu, rồi mới nói:

“Phi Nguyệt, năng đã khôi phục tu vi tới đâu rồi?”

Hồ Phi Nguyệt chẳng biết từ lúc nào đã biến thành nhân hình, lúc này đang gối đầu lên đùi hắn nằm nhắm mắt, nghe hỏi liền trả lời: “Khoảng chừng Tôn cấp tam phẩm đỉnh, nếu có một viên Long Huyền Dịch Cốt Đan nữa thì thiếp chắc chắn có thể khôi phục tới Thánh Giả.”

Từ Phong không khỏi cười khổ, hắn cũng muốn đòi lấy thêm một viên Long Huyền Dịch Cốt Đan nữa lắm, nhưng mà vấn đề là hắn không có điểm tích lũy a. Bốn vạn điểm một viên, hắn lúc này sau khi giết một đồng người, tuy có hoàn thành nhiệm vụ nhưng nhiệm vụ không thưởng điểm tích lũy, thành ra hiện tại hắn cũng chỉ có hơn một vạn điểm, đến nửa viên đan được còn chẳng kiếm được nữa là.

“Hm, nếu đề năng đối phó với một Tôn cấp ngũ phẩm, một Tôn cấp nhị phẩm và một Tôn cấp nhất phẩm thì năng có đối phó được không? Đùng hơn là, liệu năng có gặp nguy hiểm không?”

“Đương nhiên là không rồi, với thực lực hiện tại của thiếp, trừ khi gặp Thánh Hoàng, bằng không thì dùng hồng làm hại được thiếp. Chẳng lẽ chàng định....”

Không đề năng ta nói hết câu, Từ Phong đã cắt lời: “Ta muốn năng đối phó với tông chủ, phó tông chủ và đại trưởng lão của Hợp Hoan Tông, nếu ta đoán không nhầm, bọn chúng sẽ nhanh chóng tìm tới nơi này sau cái chết của cái tên Trình thiếu gia gì gì đó kia.”

“Sao chàng có thể chắc chắn như thế?” Hồ Phi Nguyệt ngờ vực hỏi.

Vì ta được một tên thần linh với sở thích biến thái chuyên đi soi trộm người khác mách báo, nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng Từ Phong cũng không dám nói ra, ai mà biết được liệu “hắn” có thể nghe thấy hay không, dùng quên người ta chính là người đã để Từ Phong xuyên việt qua đây a, nếu có thể đưa hắn qua đây thì cũng có thể đưa hắn xuống địa ngục, tốt nhất vẫn nên đề phòng.

Cũng không đề Từ Phong phải trả lời, Hồ Phi Nguyệt nói tiếp ngay lập tức.

“Nếu chỉ có ba tên Tôn cấp, thì thiếp có thể vô hiệu hóa bọn chúng, tối đa là bốn tên, nhưng những thành phần còn lại thì thiếp không thể quản được, nếu bọn chúng đã lặn lội tới đây, không có lí gì họ không đem theo vài ba tên Vương cấp, tên Trình thiếu gia kia chẳng phải cũng có cả một đội hình Vương cấp đi theo sau sao, chàng định làm gì với cái đó.”

Cười lạnh một tiếng, Từ Phong nói: “Ai nói là chúng ta sẽ trực diện đánh với bọn chúng, năng quên rồi ư.....”, nói đoạn hắn giờ bàn tay của mình lên trước mặt Hồ Phi Nguyệt, bàn tay từ từ biến thành trong suốt sau đó trở nên vô hình.

Đường như hiểu ra cái gì đó, Hồ Phi Nguyệt bật thốt lên: “Ý chàng là...”

Từ Phong chỉ cười mà không nói gì thêm, hẳn tin rằng với trí tuệ của Hồ Phi Nguyệt thì có thể hiểu được ý hẳn muốn nói, hẳn lúc này vẫn có mấy thứ vẫn còn canh cánh trong lòng. Theo lời của lão tổ Tuyết Sơn Trang, Hợp Hoan Tông là một tông môn có thực lực rất mạnh, trực tiếp làm bá chủ toàn bộ khu vực mấy tòa thành xung quanh đây, trong tông có xuất hiện cường giả Tôn cấp, ngoài tông chủ, phó tông chủ, đại trưởng lão ra thì vẫn còn vài ba vị thái thượng trưởng lão bề quan quanh năm có tu vi Tồn cấp nữa, có trời mới biết là mấy người a.

Nhiệm vụ hệ thống đưa ra chỉ bắt Từ Phong xử lý đám người của Hợp Hoan Tông sẽ đến Liên thành trong vài ngày tới, không có đề cập đến mấy vị thái thượng trưởng lão hay là bản thân Hợp Hoan Tông. Kể cả Hợp Hoan tông có ý định truy đuổi hẳn thì với hai kĩ năng *Ngụy trang**Liễm tức* là đã quá thừa để hẳn an toàn rồi, nhưng ai mà biết được, mấy nhiệm vụ này luôn luôn được đưa ra một cách bất ngờ, nhờ đâu lại từ đâu rơi ra một cái nhiệm vụ bắt hẳn phải tận diệt Hợp Hoan Tông thì hẳn cũng bó tay a.

Nghe thì nghĩ thế, nhưng Từ Phong hẳn không phải con người tính toán quá xa, việc trước mắt của hẳn là chuẩn bị sẵn sàng cho mấy ngày tới. Hẳn còn 4 điểm tiến hóa tự do nữa, hiện tại hẳn vẫn không biết phải sử dụng chúng ra sao cho thích hợp, ý hay nhất có lẽ là hỏi Tiểu Linh, nhưng nhà đầu này lúc thì nghiêm túc lúc thì cợt nhả khiến hẳn không biết đâu mà lần, mà tự mình lần mò tiến hóa thì đôi khi không được tối ưu cho lắm, chẳng hạn như Hỗn Độn Quyết, nếu không phải Tiểu Linh nói thì hẳn cũng không ngờ với 5 điểm tiến hóa tự do có thể biến một bộ công pháp rác rưởi thành một thứ hữu dụng đến như vậy.

Nhắc tới công pháp, Từ Phong chợt nhớ tới một thứ mà hẳn cũng không nghĩ có thể tiến hóa được, nhưng ngược lại lại có kết quả tốt đến không ngờ, đó là chức nghiệp. Trước kia Tiểu Linh đã bảo hẳn dùng một điểm tiến hóa để tiến hóa chức nghiệp phụ “Thợ săn”, và sau khi tiến hóa thành “Thợ săn bóng đêm”, chức nghiệp này đã tăng cao thực lực của Từ Phong thêm một khoảng lớn, thậm chí còn có phần nhanh hơn cả chức nghiệp chính là sát thủ nếu so sánh về khía cạnh tăng cường thực lực.

“Tiểu Linh, ta cần bao nhiêu điểm tiến hóa để tiến hóa chức nghiệp Sát thủ?” Không biết thì phải hỏi, đối với việc này Từ Phong hẳn không có vấn đề cho lắm, hẳn cũng không phải loại người luôn tự cho mình là đúng a.

“Bốn điểm, vừa đủ số ngài đang sở hữu đó, ngài định tiến hóa chức nghiệp Sát thủ ư? Nói thật thì ta khuyên ngài không nên tiến hóa nó bây giờ a, nhờ đâu tiến hóa còn chưa hoàn tất thì đám người của Hợp Hoan Tông đã tới thì sao, chẳng phải ngài nên sử dụng mấy điểm đó vào những kĩ năng khác thì tốt hơn sao.”

Ngẫm nghĩ một chút, Từ Phong đưa ra quyết định: “Vấn cứ tiến hóa chức nghiệp đi, ta đã có tính toán của riêng mình rồi”

Nói là tính toán, chứ thực ra khá là đơn giản, đã có Hồ Phi Nguyệt kiểm chế bá tên Tôn cấp, mọi người còn lại chỉ là Vương cấp vô già, tuy Từ Phong hẳn không có tự mãn tới mức nghĩ rằng mình vô địch trong Vương cấp, nhưng vốn kế hoạch của hẳn là đánh lên xù li từng người một, thực lực của hẳn có mạnh hơn một chút thì cũng không ảnh hưởng lắm, bởi người ra tay là Hồ Phi Nguyệt, hẳn chỉ đóng vai trò hỗ trợ mà thôi.

Đúng vậy, kế hoạch của hẳn đó là lợi dụng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, hẳn sẽ hỗ trợ Hồ Phi Nguyệt đánh lên đám người Hợp Hoan Tông, chỉ cần có ai tách ra khỏi đoàn người là chết chắc. Nghe có vẻ hèn nhất khi để nữ nhân ra tay hộ mình, nhưng Từ Phong hẳn có quan tâm không? Đương nhiên là không, hẳn ra tay có thể hoàn thành nhiệm vụ, Hồ Phi Nguyệt ra tay cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, có gì khác nhau sao, huống hồ, nếu nàng ta ra tay thì tỉ lệ thành công cao hơn hẳn gấp cả trăm lần, không có lí gì Từ Phong không đồng ý cả.

Lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bộ quyền sao có màu sắc cũ kĩ, lớp sơn bên ngoài đã bong tróc gần hết, để lộ ra lớp kim loại không biết tên bên trong đã xỉn màu. Thực tình mà nói, Từ Phong hẳn cũng không có ý định cướp lấy bộ quyền sao này từ tay của lão tổ Tuyết Sơn Trang, nhưng Hồ Phi Nguyệt đã bảo hẳn cướp thì hẳn liền làm theo thôi, chỉ là khi hẳn nói muốn lấy đi bộ quyền sao, lão tổ Tuyết Sơn Trang giống như là trút được gánh nặng, vội vàng nhìn đôi quyền sao vào trong người hẳn giống như là vút rạc vậy. Bây giờ nghĩ lại thì, có lẽ lão ta nghĩ rằng nó là thứ để Từ Phong hẳn buông tha cho Tuyết Sơn Trang a.

Đeo đôi quyền sao lên tay, Từ Phong khẽ truyền vào đó một chút linh lực, chỉ thấy linh lực của hẳn giống như bị một cổ lực lượng kinh khủng hút lấy liên tục, chỉ trong nháy mắt linh lực trong người hẳn đã bị rút đi hơn phân nửa, nếu hẳn không kịp phản ứng cái đứt dòng chảy linh lực, có lẽ hẳn đã bị hút thành xác khô rồi. Thở phào một cái, nguy hiểm thật, thì ra đây là lí do dưới Tôn cấp không thể dùng được Bảo khí, Bảo khí khác với Huyền khí ở chỗ, nếu truyền vào đủ linh lực để ổn đường thì nó có thể phát huy những tác dụng mạnh mẽ, tương tự như là một loại bí pháp vậy, nhưng mà với trình tự linh lực Vương cấp trở xuống thì không thể nào cung cấp đủ linh lực cho một kiện Bảo khí được.

Nhìn đôi quyền sao trên tay, Từ Phong chợt giật mình, chỉ thấy đôi quyền sao xin màu cũ kĩ lúc này đã hoàn toàn biến thành một màu đen tuyền, lớp kim loại cũng biến thành màu đen bóng loáng, ở trên mấy khớp xương ngón tay mọc lên mấy chiếc gai nhọn, nếu đâm thì mấy chiếc gai này sẽ trực tiếp đâm thẳng vào mục tiêu, tương đối đáng sợ, cả chiếc quyền sao giống như vừa được tu sửa lại hoàn chỉnh vậy.

Ngờ ngàng nhìn đôi quyền sao trong tay, Từ Phong một trận khó hiểu, chẳng phải ta không đủ linh lực để ổn đường nó sao, thế quái nào lại có hình dạng như hiện tại. Nhìn chúng biến thành màu đen, Từ Phong chợt nảy ra một ý, phải chăng đây là do Hỗn Độn Quyết? Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có khả năng này là hợp lí nhất, hẳn không khỏi nở một nụ cười: “Thú vị thật, không những cường hóa vũ kĩ và bí pháp dựa theo Âm linh căn của ta, mà đến cả binh khí cũng có thể cường hóa, Hỗn Độn Quyết này là công pháp gì vậy, hoàn toàn khác với công pháp của đại lực này.”

Nhìn lên bầu trời trong xanh bên ngoài cửa sổ, Từ Phong lầm bầm: “Mọi thứ đã đầy đủ, việc còn lại đó là chờ đợi mà thôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Đúng như tính toán

Chương 114: Đúng như tính toán

Hai ngày sau.

Trước cổng Liên thành xuất hiện một đám người trông không giống người thường, một lão già, hai trung niên, đi theo sau trông có vẻ như là tùy tùng là khoảng gần 20 người, nam có nữ có. Nhìn tám biển đề chữ Liên thành trước mắt, một tên trung niên liền quay lại nói:

“Tông chủ, đại trưởng lão, chúng ta đến Liên thành rồi”

Tên trung niên nhận còn lại, cũng chính là tông chủ vừa được nhắc tới, chỉ gật đầu một cái, sau đó lạnh lùng dẫn đầu đoàn người đi vào thành. Hẳn tên Trình Đông Thăng, tông chủ Hợp Hoan tông, cũng chính là phụ thân của Trình Thụy Niên đã bị Từ Phong giết chết lúc trước, đi cùng hẳn là phó tông chủ Phạm Thu Minh, và lão già kia là đại trưởng lão của Hợp Hoan Tông, có tên Dịch Lăng. Còn 20 tên đầu trâu mặt ngựa, à nhầm tùy tùng đằng sau, đứng nhìn họ khúm núm như vậy, nhưng trên thực tế tất cả đều có tu vi Vương cấp, tùy tiện đem 1-2 người ném đến bất kì thành trì nào cũng có thể dậy lên sóng gió ngập trời, đương nhiên, trừ kinh đô ra mà thôi.

Tùy tùng mà đã như vậy, lẽ dĩ nhiên chủ nhân như Tông chủ, phó tông chủ cũng như Đại trưởng lão phải có tu vi thông thiên rồi, và quả đúng như vậy, Tông chủ Trình Đông Thăng có tu vi Tồn cấp ngũ phẩm, Đại trưởng Bô Tôn cấp nhị phẩm và phó tông chủ Tôn cấp nhất phẩm, nếu tính cả thái thượng trưởng lão vẫn còn bề quan trong tông, thực lực của Hợp Hoan Tông có thể so với đệ nhất thế gia Căn Nguyên đế quốc, thậm chí còn có thể hơn, phải biết đến như Diệp gia cũng chỉ có đến 3 Tôn cấp mà thôi.

“Hừ, lần này tuyệt đối phải tìm ra ai là hung thủ đã giết chết con trai ta, mặc dù nó khá là phế vật nhưng nó vẫn là con của ta, không có chuyện ta sẽ để nó chết vô ích đâu!” Trình Đông Thăng gằn giọng nói.

“Nhưng mà chúng ta biết tìm manh mối ở đâu bây giờ, và lại, là ai có phạm lượng cùng thực lực để làm điều đấy chứ, Trình Thụy Niên chẳng phải tốt xấu gì cũng là Vương cấp cửu phẩm sao, đối với chúng ta thì không là gì nhưng với vô già phổ thông thì Vương cấp cửu phẩm đầu phải nói giết là giết như vậy.” Phạm Thu Minh nói.

“Vô già thông thường không thể, nhưng Trình thiếu chủ bị giết là sự thật, chúng tôi đối phương không phải là dạng phạm, chính vì thế nên chúng ta mới xuất động gần như toàn bộ sức mạnh cao tầng của tông ta đến đây đó.” Dịch Lăng tiếp lời.

“Không cần nói nhiều, trước hết tìm đến hai nhà Lâm – Lăng tìm hiểu, sau đó đến Vương gia điều tra xem có manh mối gì không đã, Thụy Niên nó vốn có nhiệm vụ xử lí Vương gia mà, có lẽ là ở đó đã xảy ra biến cố.” Trình Đông Thăng ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng nhìn nhau rồi gật đầu một cái, cả đoàn người liền hướng về phía Lăng phủ mà tiến đến đầu tiên.....

“Chàng không cảm thấy sốt ruột à?” Hồ Phi Nguyệt nhìn Từ Phong lúc này đang nằm uòn ra trên giường mà hỏi.

Cầm lấy một quyển sách, Từ Phong vẫn chăm chú đọc, lơ đãng hỏi ngược lại: “Sốt ruột cái gì?”

“Thì chàng chả nói người của Hợp Hoan Tông chuẩn bị đến à, chẳng không cảm thấy sốt ruột một chút nào sao?”

Nhẹ nhàng gấp quyển sách lại, Từ Phong ngồi dậy nhìn Hồ Phi Nguyệt cười cười: “Ta có sốt ruột hay không, thì việc bọn chúng đến Liên thành này có thay đổi được không?”

“Và lại, ta đã tính cả rồi, nếu bọn chúng xuất hiện ở trong thành, chúng ta sẽ dễ dàng biết được thôi, không sợ gì bất ngờ đâu!”

Nghe xong, trên mặt Hồ Phi Nguyệt hiện lên một dấu hỏi chấm to đùng: “Hả?”

“Nàng nghĩ thử xem, bọn chúng không biết là ai đã giết Trình thiếu gia, bọn chúng chắc chắn sẽ muốn điều tra một phen, nhưng mà nếu muốn điều tra thì phải bắt đầu từ đâu?”

Giao một ngón tay lên, Từ Phong nở một nụ cười trông vô cùng quý dị

“Thứ nhất, bọn chúng đảm bảo sẽ tìm đến địa đầu a của Liên thành, cũng chính là tam đại gia tộc đầu tiên, thứ tự của bọn chúng sẽ là viếng thăm Lăng – Lâm gia, sau đó thì đến Vương gia điều tra, nhưng cả ba gia tộc đã biến mất hoàn toàn, bọn chúng đi đâu đi đâu tra bây giờ?”

Một ngón tay nữa được giao lên, Từ Phong nói:

“Vậy dẫn đến bước thứ hai, bọn chúng sẽ bắt đầu nghe ngóng tin tức via hề, nếu là nguồn tin dân gian, vậy gần đây có sự việc gì xảy ra một cách nổi bật mà ai cũng biết không?”

“Hai tiếng nổ cực lớn phát ra khi ta sử dụng *Thiên Phật Kiếm*, đảm bảo là cả thành ai cũng để ý đến nó cả, chỉ cần hỏi một chút là sẽ đoán được thời gian phát sinh tiếng nổ đầu tiên là không lâu trước khi Trình thiếu gia bị giết, hơn nữa tiếng nổ lại phát ra từ Vương phủ, nơi mà Trình thiếu gia sẽ đến, không khó để đoán người Hợp Hoan Tông sẽ liên kết được mấy thứ đó với nhau.

Từ đó lại dẫn đến bước tiếp theo, vậy tiếng nổ thứ hai xảy ra ở đâu? Đường nhiên là cả thành sẽ chỉ đến Tuyết Sơn Trang rồi, hai tiếng nổ giống hệt nhau xuất hiện trong thời gian ngắn, chắc chắn là do cùng một người tạo ra. Không đến 100%, nhưng đảm bảo 8-90% tỉ lệ là bọn chúng sẽ đi theo lối mòn suy nghĩ như vậy, cuối cùng sẽ kết thúc, đó là ở Tuyết Sơn Trang.”

Dùng lại một chút, Từ Phong liếc Hồ Phi Nguyệt: “Vậy nàng nói xem, cái nhà trọ chúng ta đang ở, nó nằm ở đâu?”

“Chẳng phải ở ngay đối diện Tuyết..... a thiếp hiểu rồi, ý chàng là dù chúng ta có làm gì thì bọn chúng cũng sẽ kết thúc đầu mối ở Tuyết Sơn Trang, chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được thôi đúng không?”

“Phải, nàng hiểu ý ta rồi đó.” Đang gật gù, Từ Phong chợt thấy Hồ Phi Nguyệt dùng một ánh mắt kì quái nhìn hần chăm chăm. hần không khỏi cảm thấy khó hiểu một hồi: “Gi vậy?”

“Thiếp đã từng nói chàng rất giỏi trong việc tính toán đường đi nước bước của đối thủ chưa?”

“Nàng chưa nói, nhưng cũng không cần nói, cái này chỉ là thường thức, suy nghĩ một chút là sẽ rõ cả thôi, không có gì cao siêu cả. Thực tế mà nói chỉ tất cả chỉ dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm sát thủ của ta mà thôi, cũng không có gì ghê gớm cả.” Từ Phong nhún vai nói.

Lắc đầu, Hồ Phi Nguyệt nói: “Không phải, ta có cảm giác giống như là chàng đã sắp xếp mọi thứ ngay từ ban đầu chỉ để chờ đợi đến bây giờ thôi vậy. Nếu như nói củ *Thiên Phật Kiếm* thứ nhất là chàng buộc phải sử dụng để giết chết đối thủ, nhưng củ *Thiên Phật Kiếm* thứ hai chàng dùng ở Tuyết Sơn Trang là hoàn toàn thừa thãi, tên Bào tổ đó chỉ có tu vi Vương cấp nhất phẩm, hơn nữa lại vừa mới đột phá, chàng vốn có thể giết hần dễ như chơi mà không cần đến *Thiên Phật Kiếm*. Nếu không phải là chàng đã tính toán tới việc dụ đám người Hợp Hoan Tông thì ta không nghĩ ra được lí do mà chàng phải sử dụng *Thiên Phật Kiếm* ở đó cả.”

Từ Phong không khỏi toát mồ hôi đầy đầu, trí tưởng tượng kiểu gì thế này, hần sử dụng *Thiên Phật Kiếm* vốn là do hăng máu quá nên mới lỡ tay chém ra mà thôi, nào có tí gì là tính toán. Nhưng nếu nàng ta đã nghĩ như vậy, Từ Phong hần cũng không ngại mặt dày mà nhận hết công lao về phía mình a.

Gật gật đầu, Từ Phong bước ra cửa sổ, nhìn về Tuyết Sơn Trang phía đối diện, lẩm bẫm: “Hi vọng là chức nghiệp của mình hoàn thành tiến hóa sớm trước khi bọn chúng tới đây, thật là đáng mong chờ.”

Ánh mắt hần chợt co rút lại, khòe miệng nở một nụ cười lạnh lèo: “Đây rồi!”

“Tổng chủ, mọi manh mối của chúng ta đã đứt đoạn!” Dịch Lăng nói.

Đám manh mối phát vào bức tường bên cạnh, trực tiếp làm nó đổ sụp xuống trước con mắt tròng tròng của người đi đường xung quanh, Trình Đông Thăng nghiêng rằng: “Tra, dù có gì cũng phải tra ra, kể cả có phải lật úp cả cái Liên thành này lên thì cũng phải tra ra kẻ đã giết hại con trai ta!”

“Ta biết, nhưng Lăng gia cùng Lâm gia chợt biến mất không rõ tung tích, nghe nói là tộc nhân trong đêm đã chia nhau đi đặc sau đó bỏ chạy không rõ lí do, Vương gia thì sụp đổ, điều tra bên trong Vương phủ thì có xuất hiện dấu vết chiến đấu kinh thiên động địa cùng với nhiều vết máu đã khô, hần là Trình thiếu chủ đã bỏ mạng tại đây. Chỉ là hiện tượng không còn sót lại một thứ gì để có thể điều tra sâu hơn nữa, ta cũng đã báo Phạm Thu Minh đi tìm hiểu tin tức từ dân chúng gần đây rồi, có lẽ hần sẽ tìm ra được một thứ gì đó.”

Vừa nói xong, Phạm Thu Minh liền xuất hiện, tay kéo theo một thanh niên quần áo rách nát, trông có vẻ giống như là ăn mày, miệng nói: “Ta tìm thấy một ít đầu mối, người nói đi!”

Tên ăn mày đứng trước khí thế như thần linh của mấy người trước mặt mà thiếu chút nữa ngất xỉu, đây là lần đầu tiên hần thấy nhiều võ giả mạnh mẽ đến như vậy a. Hần lập báp nói: “Cách đây mấy ngày, tiểu nhân nửa đêm có nghe thấy một tiếng nổ long trời li đất phát ra từ phía Vương phủ, và một cột sáng cong cong hình bán nguyệt xuất hiện cao tới mấy chục mét ở giữa Vương phủ.”

“Hần đây là dấu vết chiến đấu của đám người Thụy Niên, cột sáng đó có thể là kiếm quang, nhưng mà là thứ kiếm quang gì có thể cao tới mấy chục mét cơ chứ, xem ra người a tay có tu vi cũng không kém gì chúng ta. Người còn biết gì, mau nói ra, ta sẽ có trọng thưởng.” Trình Đông Thăng thúc giục.

“Dạ dạ, ngay ngày hôm sau, tiếng nổ kinh thiên đó lại xuất hiện một lần nữa, chỉ là lần này tiểu nhân chỉ nghe thấy chứ không có tận mắt nhìn thấy, nhưng cả hai đều nghe giống nhau, chắc chắn hai vụ nổ giống nhau.”

Dịch Lăng a lên một tiếng, vội vàng hỏi: “Tiếng nổ ấy phát ra từ đâu?”

“Tiểu nhân nghe nói là phát ra từ Tuyết Sơn Trang.....”

Đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu, Trình Đông Thăng phát tay một cái, cả đám người liền nhanh chóng di chuyển, mục tiêu đó là Tuyết Sơn Trang. Tên ăn mày nhìn cả đám võ giả cường đại đến mức khiến hần muốn thổ huyết trước áp lực cực đại cất bước đi mà thờ phào nhẹ nhõm, bỗng một đồng tiền màu hoàng kim chợt bay đến, rơi dưới chân hần, chỉ thấy Phạm Thu Minh quay lại, giọng nói lên ga hiệu tốt lắm.

Hồ Phi Nguyệt nghe Từ Phong nói, liền bước tới bên cạnh hần, nhìn sang phía Tuyết Sơn Trang. Chỉ thấy một đoàn người vô cùng bá đạo đã bay cánh cổng vừa mới được sửa lại mà Từ Phong đã phá hủy hai ngày trước sau đó nghênh ngang tiến vào như chỗ không người.

“Hừm, Tôn cấp ngũ phẩm, nhị phẩm và nhất phẩm, đúng như chàng đã nói, đích thân tông chủ, phó tông chủ cùng đại trưởng lão đều đích thân tới đây, nhưng mà chúng ta phải đánh lên như thế nào? Ta cần phải tiếp cận gần thì mới không chế được bọn chúng, trừ khi là mạo hiểm bị thương như lần trước để thôi động tinh thần lực Thánh Hoàng thì mới không cần áp sát. Mà ta không nghĩ là cái năng lực tăng hình của chàng có thể giúp chúng ta vô thanh vô tức tiếp cận được bọn chúng quá gần.”

Trầm ngâm một lúc lâu, Từ Phong cười nhẹ: “Ta có một ý tưởng!”

-Chức nghiệp “Sát thủ” tiến hóa hoàn tất, trở thành “Sát thủ hư không”.

Ngụy trang (Chủ động): Hòa lẫn vào môi trường xung quanh, khiến bản thân trở nên vô hình dưới mắt thường, không hạn chế số lần cũng như thời gian sử dụng, không thể sử dụng khi chiến đấu. (Món) Có thể đi xuyên vật thể trong trạng thái Ngụy trang.

Liếm tức (Chủ động): Thu liếm khí tức khiến ngoại nhân không thể phát hiện ra tu vi cùng cảm nhận được khí tức, không hạn chế số lần cũng như thời gian sử dụng. (Món) Có thể biến đổi/mô phỏng khí tức tùy ý, không thể sử dụng chung với hiệu ứng thu liếm khí tức

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Lĩnh vực?

Trời tối, trong phòng khách quý của Tuyết Sơn Trang, ba bóng người đang ngồi nhìn nhau. Trình Đông Thăng, Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng ngồi nhìn nhau mà không khỏi trầm ngâm. Buổi sáng ngày hôm nay, bọn họ vào thành, điều tra mọi thứ rất nhanh, đầu mối cũng đã nắm được, nhưng khi đến Tuyết Sơn Trang này thì mọi thứ lại rối bết cả lên.

“Theo lời của lão tiểu nhi kia thì người mà chúng ta cần tìm là một nam tử hắc y, thân hình cao to, đeo mặt nạ dử tợn, tóc bạc, trên vai có một tiểu hồ ly nằm đó.....ngoài ra thì không còn gì khác, chúng ta làm thế quái nào mà tìm được với một tí tạo thông tin thế này.” Phạm Thu Minh đập bàn nói.

“Bình tĩnh đi, chuyện đã xảy ra hai ngày trước, có trách thì trách chúng ta đã tới nơi quá chậm đi, hiện tại chúng ta vẫn còn chưa biết hần ta đã rời khỏi đây chưa, hơn nữa, tại sao hần lại giết Trình thiếu chủ, động cơ mục đích của hần là gì? Bởi vì mọi hành động của hần đều rất khó hiểu, trước tiên thì giết thiếu chủ, sau đó lại đến Tuyết Sơn Trang làm loạn một hồi, ta nghĩ mãi mà không biết mục đích thật sự của hần là gì nữa.” Dịch Lăng chậm chậm nói.

Trình Đông Thăng nãy giờ yên lặng, lúc này mới lên tiếng: “Cả hai đều yên lặng đi, ta nghĩ hần ta vẫn chưa rời khỏi Liên thành đâu?”

“Hả, sao tông chủ lại nghĩ như thế?” Phạm Thu Minh sững sờ hỏi

“Bởi vì từ lúc chúng ta tới Tuyết Sơn Trang cho tới giờ, ta luôn có cảm giác giống như là có mấy đôi mắt đang theo dõi chúng ta từ khoảng cách xa vậy, cái cảm giác bị theo dõi này càng ngày càng rõ, có khi hiện tại ta cũng đang bị theo dõi cũng nên....” Trình Đông Thăng nhún nhật nói.

Dịch Lăng nghe vậy liền cười: “Tổng chủ ngại quá lo lắng rồi, đối phương theo dõi chúng ta nghĩa là hần không có đủ tự tin để đối mặt với chúng ta, chúng tò thực lực của hần cũng không phải là quá mạnh, ngược lại, nếu thực lực của hần đủ mạnh, làm gì có chuyện chúng ta vẫn còn ngồi ở đây thế này được, nhưng mà tông chủ nói đúng, ta cũng cảm thấy giống như có người đang quan sát chúng ta.....ngay tại lúc này!!!”

Vừa dứt câu, trên tay Dịch Lăng liền xuất hiện một cây chùy thủ, vung tay một cái, cây chùy thủ đó hóa thành một đạo bạch quang phóng đi, trực tiếp đâm thủng bức tường của căn phòng, tạo thành một cái lỗ ngay trên mặt tường.

“Không có ở đây ư?” Trình Đông Thăng nhủ thầm.

“Hừm, chẳng lẽ cảm giác của chúng ta đã sai?!”

Phạm Thu Minh với cái đầu có hơi chút ngu ngốc của mình bấy giờ mới nhận ra ý nghĩa của những gì hai người trước mắt vừa nói. Nhưng mà hành động của rồi của Dịch Lăng lại khiến ba người một trận khó hiểu, rốt cuộc cái cảm giác bị theo dõi này từ đâu mà tới?

“Bọn mày không có sai đâu!” Bỗng một tiếng nói vô cùng kì dị nghe người không ra người quý không ra quý chợt vang lên trong phòng. Theo sau tiếng nói đó, một thân ảnh từ từ xuất hiện từ trong hư không ra bên ngoài, khiến ba người Trình Đông Thăng không khỏi giật mình sợ hãi. Thực ra thì từ hư không xuất hiện cũng không đủ để làm ba người đã trải qua bao sóng gió cuộc đời như bọn họ sợ hãi, vấn đề đó là cách thức mà thân ảnh này xuất hiện.

Chỉ thấy ở chính bức tường vừa bị đâm thủng, một cái đầu bỗng dưng xuất hiện từ trên.....một tường, theo sau là từng phần từng phần cơ thể dần dần xuất hiện, không chỉ là từ hư không xuất hiện, mà giống như là thân ảnh này vốn hòa với bức tường làm một, bấy giờ chỉ là bước ra từ trong bức tường thôi vậy, trông vô cùng quý dị.

Từ Phong nhìn cái lỗ trên bụng mình, không khỏi cảm thấy đau đau, con bà nó, Tôn cấp vẫn đứng là Tôn cấp, giác quan nhạy bén đến kinh người, lại có thể phát hiện ra hần sử dụng kĩ năng của “Sát thủ hư không”.

Hai ngày thời gian vừa đủ để Từ Phong hoàn thành tiến hóa chức nghiệp “Sát thủ” của mình, biến nó trở thành “Sát thủ hư không”. Sau khi trở thành “Sát thủ hư không”, kĩ năng *Ngụy trang* của hần có thể khiến hần đi xuyên qua được vật thể, còn kĩ năng *Liễm tức* của hần lại có thêm khả năng giả mạo khí tức, có thể nói cả hai đều như là được sinh ra để dành cho sát thủ vậy, chẳng trách sao chức nghiệp “Sát thủ hư không” này chỉ có đúng hai kĩ năng như vậy mà thôi, chỉ vậy thôi cũng đã đủ nghịch thiên rồi à.

Theo kế hoạch của hần, hần sẽ mượn tay Hồ Phi Nguyệt để vô hiệu hóa ba người này, sau đó hần sẽ xử lí bọn chúng để hoàn thành nhiệm vụ, dù gì thì nhiệm vụ cũng cho phép hần có được sự giúp đỡ từ bên ngoài. Nhưng lại có một vấn đề phát sinh, Hồ Phi Nguyệt kể cả đã khôi phục thực lực tới tận Tôn cấp, nhưng muốn vô thành vô tức khống chế ba người này, năng buộc phải sử dụng tinh thần lực cấp Thánh Hoàng, nhưng Từ Phong không muốn để ràng làm vậy, hần vẫn còn nhớ tới tình trạng thể thảm của năng khi cố gắng làm như vậy lần trước a.

Biện pháp còn lại đó là để năng tiếp cận gần ba người, nhưng làm thế nào để tới gần mà không khiến bọn chúng phát hiện chứ? Đến đây thì đó là nhiệm vụ của Từ Phong, sau khi thử nghiệm một chút, hần nhận ra là kĩ năng *Ngụy trang* ngoại trừ có thêm năng lực mới thì những năng lực cũ vẫn còn nguyên, tức là hần có thể đưa Hồ Phi Nguyệt tiến vào trạng thái *Ngụy trang* giống như hần. Đến đây thì mọi điều kiện để kế hoạch của Từ Phong có thể hoàn thành đều đã đầy đủ.

Sử dụng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, Từ Phong trực tiếp lợi dụng khả năng đi xuyên vật thể vừa mới có, trốn ở ngay trong bức tường của căn phòng này đợi bọn chúng vào, còn về lí do tại sao hần lại biết ba người này sẽ vào đây, hần chỉ đơn giản là suy luận mà thôi. Lấy bối cảnh của Hộp Hoan tống, không vào phòng khách quý này thì vào đâu ngoài nơi nữa, mà ba người chắc chắn sẽ bán bạc về những gì cần làm để có thể tìm ra hung thủ, vậy nên đây là địa điểm cực kì thích hợp để phục kích.

Quả nhiên mọi thứ đi theo y như sắp xếp của hần, ba mục tiêu chủ chốt đều xuất hiện ở trong phòng, chỉ là, Từ Phong hần không ngờ đối phương có thể phát hiện ra hần, bởi vì trước kia khi hần sử dụng *Ngụy trang* cùng *Liễm tức*, trừ Bán Thánh và Thánh cấp thật sự ra thì chưa có ai phát hiện ra hành tung của hần cả. Nhưng nghĩ lại thì, hần cũng chưa bao giờ tiếp cận gần với mục tiêu có tu vi cao như thế này bao giờ, có lẽ khoảng cách cũng ảnh hưởng tương đối tới khả năng ẩn thân của hần a.

Ba người Trình Đông Thăng ngờ người ra một chút, sau đó lập tức cười ha hả: “Đúng là buồn ngủ mà gặp chiếu manh, đang lo lắng không tìm thấy tung tích của người, không ngờ là người lại ngu ngốc xuất hiện trước mắt bọn ta như vậy.”

Trực tiếp lờ đi lời nói châm biếm của Phạm Thu Minh, Từ Phong khẽ liếc khắp nơi trong phòng, cười khẩy: “Là ta ngu ngốc hay là người ngu ngốc?”

“Hừ, đến chết còn mạnh mẽ, nộ nạng.....”

“Khoan đã!” Đưa tay giữ lại Phạm Thu Minh đang chuẩn bị động thủ, Trình Đông Thăng nhìn thẳng vào Từ Phong, trong lòng hần không khỏi khó hiểu. Vừa rồi hần cũng chỉ là làm ra phán đoán theo trực giác mà thôi, không ngờ lại thật sự có người trốn ở gần đây theo dõi bọn hần, nhưng đáng kinh khủng hơn là đối phương có thể hòa làm một với bức tường để ẩn thân. Với năng lực như vậy, đối phương cần bản không cần phải quan tâm tới an toàn của bản thân, thế nhưng tại sao Từ Phong lại rời khỏi nơi ẩn nấp mà bước ra ngoài này chứ.

“Là người đã giết con trai của ta?” Trình Đông Thăng lạnh giọng hỏi.

“Ta chỉ giết rác rưởi, không giết người, con trai người là rác rưởi?” Từ Phong nhàn nhai trả lời.

Không hề giận dữ trước những lời khiêu khích của Từ Phong, Trình Đông Thăng cười nhạt một tiếng: “Không cần biết người là ai, giết con trai ta thì phải đền mạng, ta chỉ không rõ là lí do tại sao người lại giết chết con trai ta, và tại sao người lại có đúng khi để xuất hiện trước mắt bọn ta như thế này mà thôi.”

Tất cả mọi người chợt trở nên trầm ngâm, không khí không giống như là đang có mấy kẻ thù không đội trời chung với nhau cho lắm, không một ai có động tĩnh gì cả.

“Ta.....” Đúng lúc Từ Phong mở miệng ra, Dịch Lăng nảy giờ vẫn yên lặng theo dõi, cả người chợt động, chỉ thấy thân hình lão trong tích tắc biến mất tại chỗ ngồi, trước khi Từ Phong kịp nói thêm một chữ nữa, lão đã xuất hiện trên đầu Từ Phong, bàn tay hóa chương thành đao, nhắm thẳng đỉnh đầu hần mà bổ xuống.

Tốc độ của một Tôn cấp, hơn nữa lại là một Tôn cấp nhị phẩm không phải là thứ mà Từ Phong có thể so sánh được vào lúc này, lẽ dĩ nhiên, hần sẽ không thể né tránh được thế công của đối phương, thế nhưng, ngay vào lúc hần nhận ra thân ảnh của Dịch Lăng đi chuyển, một nụ cười chợt xuất hiện trên môi của hần.

Khi bàn tay của Dịch Lăng vừa chém xuống, toàn bộ không gian trong phòng chợt vụn vụn một cách mãnh liệt, có cảm giác dường như không gian ở một vài nơi có dấu hiệu sụp đổ, sau đó, dưới con mắt trợn trừng lên như muốn lòi ra của tất cả mọi người, trong đó có cả.....Từ Phong, vô số giọt nước lơ lửng xuất hiện trên không trung, sắp xếp tạo thành một cái kén phủ kín không gian trong phòng.

Bàn tay của Dịch Lăng chỉ cách đầu của Từ Phong chưa đến một gang chợt dừng lại không đánh xuống nữa, không phải là Dịch Lăng tự nhiên dừng tay, mà là lão lực bất tòng tâm a. Những giọt nước lơ lửng xuất hiện, một số liền bám chặt vào người lão, bằng một cách nào đó khiến lão không thể nhúc nhích cơ thể dù gì một chút, bất kể lão đã dùng hết sức bình sinh để cố gắng cử động, cả người lão cứ như vậy bị giữ bay lơ lửng trên không trung.

Điều tương tự cũng xảy ra đối với Trình Đông Thăng cùng Phạm Thu Minh. Trình Đông Thăng sau một thoáng ngạc nhiên, khuôn mặt hần chợt xám như tro tàn, về bình tĩnh lúc này đã biến đi đâu hết, hai hàm răng hần run lên và vào nhau lập cập, khó khăn lắm mới phun ra được mấy chữ: “Lĩnh vực Thánh cấp!?”

Trong lòng hần không khỏi kêu khổ không thôi, làm thế nào mà con trai hần lại chọn tới một siêu cấp cường giả Thánh cấp như thế này, mà không phải là Thánh cấp thông thường, là Thánh cấp đã tu ra lĩnh vực nữa mới chết người chứ, bảo hần là một người làm cha phải làm như thế nào đây.

Nghe Trình Đông Thăng kêu lên, Từ Phong cũng ngạc nhiên, Lĩnh vực ư? Nó chính là thứ mà Hồ Phi Nguyệt nài ta đã nói rằng sẽ sử dụng để vô hiệu hóa ba tên Tôn cấp cao thủ trước mắt ư, thật là lợi hại, cứ nhìn cả ba người mỗi người đều chỉ cần dùng một ngón tay có thể dễ chết mình vậy mà hiện tại đến cả cử động một ngón tay cũng khó khăn là có thể biết được Lĩnh vực mạnh tới nhường nào.

Còn về Lĩnh vực, mặc dù Từ Phong hần chưa biết gì về năng lực của Thánh cấp cả, nhưng cụm từ “Lĩnh vực” thì lại không chút xa lạ đối với hần nữa. Là một con một truyền tiểu thuyết ở kiếp trước, cụm từ này hần đã nhìn thấy không đến mười vạn thì cũng tám ngàn lần rồi, chỉ là không biết ở thế giới này nó có ý nghĩa giống như mấy cuốn tiểu thuyết hay không mà thôi.

Nhìn ba cao thủ Tôn cấp trước mắt đang bị “Lĩnh vực” của Hồ Phi Nguyệt khóa chặt, Truy Hồn Huyết Kiểm xuất hiện trên tay, Từ Phong cười lạnh: “Giết người không có năng lực hoàn thủ rất không quang minh chính đại.....đó là những gì bọn người nghĩ đúng không. Nhưng mà rất tiếc phải nói một câu rằng, lão từ không phải là chính nhân quân tử!!!”

Truy Hồn Huyết Kiểm được vung lên, mục tiêu đầu tiên là Dịch Lăng đang lơ lửng trên đầu, Từ Phong nhắm thẳng vào cổ họng lão mà chém tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Lĩnh vực oai

Vút!!!”

Lưỡi kiếm chém vào cổ Dịch Lăng giống như là chém vào kim cương, trực tiếp vang lên một tiếng sau đó bị bật ngược lại, nơi cổ của Dịch Lăng còn không có đến một vết hần. Từ Phong có cảm giác giống như mình vừa chém vào một thứ gì đó vô cùng cứng rắn vậy, thế này là thế nào?

Hóa thành nhân hình, Hồ Phi Nguyệt nhìn Từ Phong đang hiện lên một dấu hỏi to dùng trên mặt mà cười nhẹ: “Chàng thật là, dùng có nghĩ bản thân có thể chiến đấu vượt đại cảnh giới thì coi thường võ giả khác chứ.”

“Hử? Ý năng là sao?”

“Thiếp không biết chàng nghĩ sao khi mà lại này ra ý định nhắm tới mấy tên này, nhưng chàng phải là quả mả hiểm hay sao, hay là chàng nghĩ là thiếp có thể giúp chàng nên chàng mới lên kế hoạch?”

“Đương nhiên, nếu không có năng ở bên cạnh thì ta đã chạy xa một vạn dặm ngàn dặm rồi, làm gì có chuyện mà đứng ở đây chứ.” Từ Phong dùng một bộ mặt thản nhiên mà nói.

Hồ Phi Nguyệt nhún vai một cái không có ý kiến, nhìn thấy Từ Phong đang định gờ kiêu lên liền nói: “Chàng đừng cố, Tôn cấp trong mắt thiếp không ra gì, nhưng cũng không phải là chàng hiện tại có thể làm tổn hại được đâu.”

Hạ Truy Hồn Huyết Kiểm xuống, Từ Phong nhún mày: “Là do thực lực của ta, hay là do vũ khí?”

“Thực ra thì là do cả hai.....”

Nghe Hồ Phi Nguyệt giăng giải một hồi, Từ Phong cuối cùng cũng vờ lể. Trước kia hẳn cũng đã từng đọc được trong một số điển tịch, về việc Tôn cấp võ giả không quá coi trọng Huyền khí, mà chỉ quan tâm tới Bảo khí, nhưng lúc đó hẳn không có để ý, chỉ nghĩ rằng do thực lực mạnh lên thì có thể sử dụng Bảo khí mới phát huy sức mạnh tốt mà thôi. Thực tế là hẳn suy nghĩ không sai, nhưng không khỏi quá đơn giản.

Võ giả tu luyện tới Tôn cấp, nếu võ giả Vương cấp có thể dùng một ngón tay nghiền chết Tướng cấp trở xuống, thì Tôn cấp võ giả chỉ cần thổi một hơi cũng đủ tiễn một tá Vương cấp lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân, uy năng cự đại vô cùng. Huyền khí dù có là Thiên giai thượng phẩm đi chăng nữa thì vẫn là Huyền khí, bản chất đã là như vậy rồi, không thể thay đổi. Li do mà Tôn cấp võ giả không sử dụng Huyền khí là vì bản thân cơ thể của họ cũng có thể được coi như là một kiện Huyền khí thượng đẳng rồi. Võ giả Tôn cấp dùng hộ thể cương khí tự bảo vệ bản thân, kể cả Thiên giai thượng phẩm Huyền khí chém vào cũng khó mà lay chuyển được lớp hộ thể cương khí đó, kể cả người sử dụng Huyền khí có là Tôn cấp đi chăng nữa cũng khó, bởi giống như hai người bình thường khỏe mạnh khác nhau, một người đứng yên cho người còn lại dùng một cái đầu đánh tới, chênh lệch về sức mạnh không đáng là bao nhiều cả.

Truy Hồn Huyết Kiếm của Từ Phong là Thiên giai thượng phẩm Huyền khí không sai, thậm chí nó còn có năng lực đặc biệt giống như Bảo khí, nhưng chung quy nó vẫn là Huyền khí, Tôn cấp võ giả cầm nó còn không phá được hộ thể cương khí của một Tôn cấp như Dịch Lăng, huống chi Từ Phong còn xa mới bằng được Tôn cấp chân chính.

“Nhưng mà chẳng phải bọn chúng đã bị khóa cứng bởi cái gì mà lĩnh vực của năng rồi cơ mà, làm thế nào bọn chúng có thể sử dụng hộ thể cương khí được?” Chợt nhớ ra, Từ Phong nghi hoặc nói.

Hồ Phi Nguyệt phong tình vạn chủng lờm Từ Phong một cái khiến hẳn thiếu chút nữa thì buông rơi cả thanh kiếm trên tay, miệng nói: “Vực của thiếp có thể khóa cử động của chúng, nhưng đầu có nghĩa là chúng không điều động được linh lực. Mà với tình trạng hiện tại của thiếp cũng không có duy trì Vực được lâu đâu, chẳng muốn làm gì thì nên nhanh tay lên!”

Từ Phong gật gù, bắt ngõ cắt thanh Truy Hồn Huyết Kiếm đi, cả người bắt đầu mờ nhạt dần đi, đích thực là đang tiến vào trạng thái *Nguy trang*: “Chắc, ta không giết được bọn chúng, năng giết bọn chúng đi rồi trở về nhà trọ, không thì đi cùng ta xử lí nốt mấy tên còn lại cũng được!”

Ngẩn ngơ ra, Hồ Phi Nguyệt lên một trận hồ hiểu, chẳng phải trong kế hoạch thì năng sẽ không chết, Từ Phong hẳn sẽ kết liễu sao? Nhưng mà là một hồ ly tinh đã sống tới mấy trăm năm, năng tự biết lúc này không phải là lúc thắc mắc mấy thứ đó, nếu như nam nhân của năng đã quyết như thế, vậy thì năng làm theo thôi!

“Mặc dù chúng ta không thù không oán, nhưng mà.....” Hồ Phi Nguyệt cười lạnh, “....chết đi!”

Những giọt nước lờ lững khắp không trung chợt biến thành vô số bóng trắng sắc nhọn, giống như một cơn mưa rào mà lao xuống, đâm vào người ba người Trình Đông Thăng. Hộ thể cương khí có thể chống được cả Thiên giai Huyền khí dưới thể công của mấy cây băng trăm này lại giống như là tờ giấy mỏng, còn chưa chạm vào đã bị đâm thủng. Nhưng kì lạ ở chỗ, hàng ngàn hàng vạn cây băng trăm đâm vào cơ thể của ba người nhưng lại lập tức biến mất, không để lại chút dấu vết gì cả, thậm chí đến cả một chút đau đớn ba người bọn họ cũng không cảm thấy.

Chợt cả ba người cảm thấy cơ thể của mình đã có thể cử động lại như bình thường, Dịch Lăng ở trên không trung rơi xuống đất, gần như ngay lập tức cả ba người liền tiến vào thể phòng thủ, gất gao nhìn vào Hồ Phi Nguyệt cùng Từ Phong lúc này chỉ hiện ra có nửa thân hình.

Trình Đông Thăng nhìn chăm chăm vào Hồ Phi Nguyệt, chỉ cần năng ta làm ra bất kì động tĩnh nào hẳn sẽ ngay lập tức chạy trốn, đùa ư, hẳn có thể có tu vi Tôn cấp ngũ phẩm, với võ giả thông thường là cao không với được, nhưng với một “Thánh cấp” như mĩ nhân trước mặt, có thêm mười người như hẳn cũng không đủ để người ta búng một ngón tay, chạy vẫn là thượng sách.

Cười nhẹ một tiếng, Hồ Phi Nguyệt trực tiếp quay người đi, bước tới bên cạnh Từ Phong, không thèm đoái hoài gì đến ba vị Tôn cấp “cao thủ” ở sau lưng nữa. Trình Đông Thăng, Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng sáu mắt nhìn nhau, đến lúc quay lại thì đã thấy hai thân ảnh trước mặt biến mất không chút tung tích. Mặc dù khó hiểu lí do tại sao đối phương lại triệt tiêu lĩnh vực, thả bọn họ ra, nhưng có vẻ như là bọn họ đã nhận lại được cái mạng trước lưỡi hái của tử thần.

Trở về thành dạng hồ ly, Hồ Phi Nguyệt nhảy vào trong lòng Từ Phong, trong khi hẳn sử dụng *Nguy trang* đi xuyên qua bức tường của căn phòng để đi ra ngoài.

“Chẳng không hỏi ta lí do vì sao ta lại thả bọn chúng ra à?”

“Ta không rõ lĩnh vực, hay Vực của năng có năng lực cụ thể ra sao, nhưng những cây băng trăm vừa rồi khẳng định không phải chỉ để biểu diễn cho đẹp mắt như thế, vậy nên, bọn chúng đã chết chắc rồi!” Từ Phong nhàn nhạt nói.

Dụi dụi đầu vào lồng ngực Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt chỉ phát ra tiếng cười hi hi mà không nói gì nữa.....

“Tổng chủ, rốt cuộc chuyện quái gì vừa mới xảy ra vậy?!” Phạm Thu Minh mặt tái mét hỏi.

“Ta cũng không biết nữa, chúng ta đã đều học phải một nhân vật kinh khủng nào vậy!”

Dịch Lăng liền lên tiếng: “Ý tổng chủ là cô gái có tu vi Thánh cấp đó?”

“Không, ta còn lo sợ tên thanh niên áo đen bên cạnh cô ta hơn!”

Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng cùng một lúc hô lên: “Vì sao chứ?”

“Nghĩ thử xem, một con người bí ẩn, có năng lực vô cùng quý dị, từ việc tăng hình, ẩn dấu khí tức, rồi đến đi xuyên tường mà còn không để lại một dấu vết, thậm chí bọn người có để ý lúc này không, hẳn đã bị chú ý thủ của Đại trưởng lão phi thăng bùng, vậy mà hẳn ta giống hệt là không hề nhận ra vậy, vết thương ở bụng vẫn có chảy máu mà hẳn còn chả thêm quan tâm, cả đôi ta chưa từng thấy qua ai như vậy cả. Đó là chưa kể đến thân phận của hẳn, ta có thể khẳng định tu vi của hẳn chỉ vào khoảng Vương cấp, nhưng lại có một Thánh cấp cường giả đi theo, thậm chí còn nghe lời hẳn răm rắp nữa, nếu nói thân phận của hẳn không có gì cao quý thì đánh chết ta cũng không tin!” Trình Đông Thăng cắn răng nói.

Phạm Thu Minh cùng Dịch Lăng gật gù ra chiều đồng ý.

“Thế nhưng mà.....” Dịch Lăng vừa mới mở miệng, bỗng hai mắt lão trợn trừng lên, cả người có quắp lại, sau đó.....

“Bụp!”

Cả người Dịch Lăng chỉ trong một tích tắc bắt chợt phồng to lên, sau đó trực tiếp phát nổ, máu tươi tạt vụn cùng vô số mảnh nhỏ của cơ thể lão văng khắp nơi, nhuộm đỏ cả căn phòng, thậm chí đến cả hai người Phạm Thu Minh và Trình Đông Thăng ở bên cạnh cũng cả người dính đầy máu tươi.

“Cái quái gì.....” Trình Đông Thăng còn chưa kịp dứt lời, lại một tiếng nổ trầm đục vang lên ở bên cạnh, sau đó là một đồng chất lỏng nhầy nhụa bắn đầy lên người hẳn, khỏi phải nhìn cũng biết là chuyện gì vừa mới xảy ra.

Hai mắt hẳn trừng lớn, khuôn mặt vạm vỡ một cách đáng sợ: “Không.....”, một tiếng nổ nhỏ nhỏ vang lên, sau đó thì toàn bộ căn phòng liền lăm vào yên tĩnh.

-Tổng chủ Hợp Hoan Tông, Phó tổng chủ cùng Đại trưởng lão đã bị loại trừ.

“Rắc!!”

Từ Phong lạnh lùng đánh lên, bề có một tên Vương cấp Hợp Hoan Tông vốn cùng những người khác đang tán mác xung quanh Tuyết Sơn Trang làm việc riêng, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu hẳn.

“Năng đã giết ba tên kia rồi à?”

“Ừa sao chẳng biết, bọn chúng vừa mới chết xong.” Hồ Phi Nguyệt ngạc nhiên nói.

Cười nhạt một tiếng không trả lời, Từ Phong tiện tay ném cái xác vào trong không gian giới chỉ, đây đã là người thứ mười lăm hẳn đã ám sát kẻ từ lúc hẳn đi ra ngoài rồi.

Tất cả đám tùy tùng Vương cấp đi theo Trình Đông Thăng vốn không có việc gì làm, lúc này đều lượn lờ trong Tuyết Sơn Trang mỗi người một nơi, giống như là những mục tiêu hoàn hảo cho Từ Phong vậy. Nếu bảo hẳn chiến đấu trực diện, không phí khá nhiều công sức thì Từ Phong hẳn không thể nào giết chết được một người, chung quy lại thì tu vi hẳn cũng chỉ dừng lại ở Tướng cấp ngũ phẩm, không phải là Vương cấp ngũ phẩm.

Nhưng mà nếu là ám sát thì lại khác, đánh lên sang đã là thứ mà hẳn thành thạo nhất, không những thế hẳn lại còn sử hữu chức nghiệp bá đạo đó là “Sát thủ hư không” nữa, không khác gì hồ mọt thêm cánh cả. *Nguy trang* sau khi được nâng cấp còn làm được hơn nhiều so với những gì Từ Phong đã từng tưởng, trước kia thì hẳn còn lo lắng vấn đề đối phương sẽ phát hiện ra hẳn khi tiến lại gần, nay thì không sợ lắm, hẳn chỉ cần đi “duơng tử”, trực tiếp đi xuyên qua những vật thể cản đường như cây cối, tường nhà, cửa mà ám sát, có thể nói là nhất kích tất sát. Thứ nghĩ mà xem, người đang đi bên cạnh một bức tường thẳng kéo dài, tự nhiên một cánh tay nhanh như chớp từ trong bức tường bên cạnh xuất hiện, tóm lấy cổ người sau đó bẻ gãy như bẻ que tăm, có trời mới phản ứng kịp a.

“Người tiếp theo.....phía đông khoảng 30 mét nữa.”

Từ Phong lợi dụng tinh thần lực Thánh cấp của Hồ Phi Nguyệt, giống như một chiếc radar, trực tiếp cảm nhận khu vực xung quanh hẳn, sau đó tìm kiếm những khí tức có tu vi Vương cấp, đó chính là mục tiêu của hẳn. Hai người phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, Hồ Phi Nguyệt chỉ đường, Từ Phong dùng *Nguy trang* tiếp cận sau đó ám sát, con mồi của bọn họ gần như không kịp kêu đã bị “xử lí” vô cùng gọn gàng.

“Hóng rồi!”

Trong trạng thái *Nguy trang*, Từ Phong nhìn đám người trước mặt mà không khỏi nhàu mày. Chỉ thấy năm mục tiêu cuối cùng của hẳn, lúc này lại đang cùng ngồi uống rượu với nhau, nếu chỉ thế thôi thì còn đỡ, vấn đề ở chỗ đó là năm người này lại là năm người có tu vi mạnh nhất mà hẳn cần phải tiêu diệt, 3 nam 2 nữ, 2 Vương cấp ngũ phẩm, một tứ phẩm, 2 nữ nhân có tu vi Vương cấp nhị phẩm. Lúc này năm người đang ngả gối với nhau, ba nam cùng hai nữ cứ quấn lấy nhau, không ngừng hôn hít so mó nhau giữa thanh thiên bạch nhật như giữa chốn không người vậy, giống như chỉ hẳn không thể lọt đó của nhau ngay ra mà “lâm” ngay tại chỗ mà thôi.

Hợp Hoan Tông không hổ là Hợp Hoan Tông, toàn một lũ cận bá đảm tà, Từ Phong nhìn cái đám trước mặt mà không khỏi ngửa mặt, hít sâu một hơi, hẳn giống như một u linh, nhẹ nhàng lướt đi trên mặt đất, từ từ tiếp cận ba nam hai nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Toàn diệt

Đám người trước mắt không hề xử lí, thứ nhất tu vi của bọn chúng cũng khá cao, thậm chí có tận hai Vương cấp ngũ phẩm và một tứ phẩm, thứ hai đó là khác với những mục tiêu khác, bọn chúng đang ở cùng với nhau, rất khó để có thể tiếp cận và xử lí gọn gàng cả đám được, cũng lắm là giết được một người sau đó thì sẽ là một tràng khổ chiến.

Thực tế Từ Phong có thể bảo Hồ Phi Nguyệt sử dụng lĩnh vực để có thể dọn dẹp đám rác rưởi này một cách dễ dàng, nhưng hắn không làm vậy. Không phải vì lòng tự tôn của hắn không cho phép hay gì, mà chỉ đơn giản không đến vạt bất đắc dĩ, hắn không muốn để mất một lượng kinh nghiệm khá khá như thế này. Với lượng kinh nghiệm cần để lên level của hắn hiện tại, giết những mục tiêu Vương cấp thì còn miễn cưỡng khả quan, chứ những mục tiêu nhỏ tám Sư cấp trở xuống thì không thấm vào đâu, hắn cũng không thể đồ sát 1 vạn Sư cấp để lên level được, quá tốn sức.

Từ Phong trước cũng đã giết chết 6 tên Vương cấp của Hợp Hoan Tông ở Vương phủ, vừa rồi còn giết thêm mười mấy người nữa, lượng kinh nghiệm nhận được cũng khiến hắn nhấp nhé muốn lên level, đám người trước mắt này chính là một lượng kinh nghiệm dồi dào, thậm chí rất có thể sẽ giúp hắn lên level ngay lập tức.

Hắn đang cần lên level thật nhanh, level cao tương đương với thực lực tăng mạnh, hắn cần có thực lực để lật úp Âm Ma Tông cứu Diệt Thủy Lan ra ngoài, hắn chỉ có hai năm mà thôi, thậm chí có thể còn ít hơn, hắn phải bằng mọi giá tăng cao thực lực của mình lên.

Đừng nói đám người trước mắt là mục tiêu của nhiệm vụ, kể cả họ có là người không quen biết thì hắn cũng sẽ ra tay, có đạo lí hay không hắn không cần biết, có lợi cho hắn là được.

Hồ Phi Nguyệt đi theo Từ Phong chưa lâu, nhưng tính cách của hắn thì năng nổ hiếu kì rõ, thấy hắn không nói gì mà chậm rãi tiếp cận mục tiêu, năng ngay lập tức hiểu rằng hắn muốn tự hành động, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng còn có năng ở đây cơ mà, muốn hắn mất mạng cũng hơi bị khó a. Vậy nên Hồ Phi Nguyệt chỉ im lặng mà nằm trong lồng ngực hắn theo dõi kì bí mà thôi.

Năm người của Hợp Hoan Tông bèn chen sỏ mào đến mức văng đầu, Từ Phong hắn áp sát vào đến tận nơi mà còn không nhận ra. Nhưng mà cũng khó trách bọn hắn lo là cảnh giác, những người bị Từ Phong giết lúc nãy vốn không có cơ hội để có thể báo động, hơn nữa ở cái Liên thành rách nát này hiện tại đến Vương cấp nhất phẩm đỉnh phong còn không có, đào đâu ra mối nguy hại tới bọn chúng chứ, độ cảnh giác của chúng hạ tới đây cũng là điều dễ hiểu.

Và lại, lấy tu vi của bọn chúng, tập trung cao độ thì lúc Từ Phong áp sát may ra thì có thể cảm nhận được sự hiện diện của hắn, chứ như hiện tại thì với *Ngụy trang-Liền tức* cộng thêm thân pháp Phù Quang Di Ảnh có thể lướt trên mặt đất nhẹ tựa lông hồng, còn lâu bọn chúng mới cảm nhận được.

“Đại sư huynh xấu lắm, sao lại sàm sỡ người ta giữa thanh thiên bạch nhật như thế, hai vị sư huynh kia cũng đều đang nhìn kia...” một nữ tử quần áo xộc xệch, nửa bộ ngực đẩy dãn hở cả ra ngoài, làm bộ bẽn lẽn nói.

Thanh niên được gọi là đại sư huynh kia nâng chén rượu lên uống cạn, đưa tay bóp ngực của nữ tử, cười đậm đàng: “Người tiều dân nữ này, ai chả biết mồm người nói thể nhưng trong lòng thì đối ta phải sàm sỡ mạnh tay hơn nữa, phải không?”

Nữ tử kia mị nhãn như tơ, um lên một tiếng rồi nằm nhũn người ngã vào lồng ngực tên đại sư huynh, cứ như vậy để nặc hắn sờ soạng khắp nơi.

Ở bên kia hai nam tử còn lại cũng cười lên ha ha, cùng lúc xoa nắn nữ tử còn lại một cách suông sã không kiêng nể gì cả, kì lạ ở chỗ nữ tử từ ngoài mở miệng rên rì ra thì không có bất kì hành động phản kháng nào, giống như bình thường những hành động này đối với nàng là một việc vô cùng bình thường vậy.

Tên đại sư huynh cùng nữ nhân trong ngực của hắn lại càng không có gì xa lạ đối với cảnh tượng trước mắt, những thứ như thế này ở trong Hợp Hoan Tông xảy ra như cơm bữa, nhìn nhiều cũng thành quen. Hắn cúi người xuống, hôn nữ tử đang nằm trong ngực mình, nữ tử kia cũng đáp lại vô cùng nhiệt tình, bàn tay của hắn vô cùng thành thạo, bắt đầu lột bỏ quần áo trên người nàng ta xuống.

“Crắc!!”

Giống như nghe thấy tiếng của một thứ gì đó bị vỡ vụn, đồng thời nụ hôn sâu tự nhiên lại bị ngắt quãng, nữ tử kia liền mở mắt ra, thấy khuôn mặt đại sư huynh của nàng đang ở ngay trước mắt, nàng ta đang định mở miệng hỏi thì nhận ra một điều khác thường, khuôn mặt điển trai của đại sư huynh nàng đang vận vào một cách mất kiểm soát, lúc nhắm mắt, lúc há miệng, hai mắt giắt giắt liên tục. Chỉ vài giây sau, một dòng máu đỏ từ trên đầu của hắn chảy xuống, rơi xuống mặt của nữ nhân kia khiến nàng ta không tự chủ được mà nâng đầu lên nhìn, chỉ thấy một bàn tay với năm cái móng vuốt sắc bén xuất hiện từ trong hư không đang đâm lút cán vào xương sọ đại sư huynh của nàng, rồi thì giống như là ào cánh, không gian trước mắt nàng có hơi chút mờ ảo, một thân ảnh đeo mặt nạ dừ tợn hiện ra một cách đột ngột, bàn tay của hắn đang cầm vào đầu tên đại sư huynh đột ngột bóp chặt lại sau đó kéo mạnh một phát.

Một tiếng xương vỡ giòn giã vang lên, năm ngón tay bọc giáp giống như năm nắm Huyền khí của Từ Phong nghiền nát xương sọ của tên đại sư huynh, móng vuốt của hắn trực tiếp lòi ra từ bên trong đầu nạn nhân một thứ gì đó trắng hếu vẫn còn rì rầm. Khuôn mặt tên đại sư huynh méo mọ vẹo vô cùng xấu xí, cả người giống như bị rút gân đồ áp xuống người nữ tử kia.

Nói thì chậm mà mọi thứ diễn ra thì nhanh, từ lúc Từ Phong đánh lên tới lúc cơ thể của tên đại sư huynh đổ xuống còn chưa tới hai giây đồng hồ. Nữ tử kia lúc này mới lấy lại được tinh tảo, nhìn thân ảnh trước mắt mà hồn vía lên mây, một thân tu vi Vương cấp trong mắt vô giá bình thường cao cao tại thượng biến đi đâu mất, nàng há miệng ra hét to một tiếng.

“AHHHHHHH!!!”

Nghe thấy tiếng hét thất thanh của nữ nhân kia, ba người còn lại vốn đang bận hù hi với nhau không hay biết chuyện gì đang xảy ra ở xung quanh vội vàng quay sang nhìn. Chỉ thấy tên đại sư huynh của họ hiện đang nằm dưới đất, cả người để lên trên nữ nhân đang hét lên kinh hoàng, chân tay hắn co quắp ở một tư thế kì dị, đầu vò toang thành một cái lỗ lớn, bên trong trống rỗng không có gì cả. Đứng ở đó là một thân ảnh hắc y cao lớn, tóc bạc, đeo một chiếc mặt nạ dừ tợn che đi nửa mặt, điều đáng nói là một bàn tay của hắn đang cầm theo một thứ gì đó có màu trắng đục nhuộm máu, loáng thoáng có thể thấy mấy vết nhân nhân.

Bóp nát bét óc cầm trên tay, Từ Phong vung tay lên ném cái đồng bầy nhầy đó vào ba người vừa mới quay lại, miệng lầm bầm: “Song trọng đột phá cực hạn!!”

Trong nháy mắt, khí thế toàn thân hắn tăng lên ngàn ngạt, sát khí của Từ Phong chợt bùng phát, giống như là một cơn sóng thần trực tiếp cuốn tới ba người Hợp Hoan Tông. Ở trạng thái *Song trọng đột phá cực hạn*, tổng hợp thực lực của Từ Phong chỉ xấp xỉ cỡ Vương cấp tam phẩm, nhưng như vậy là đã đủ!

Ba người Hợp Hoan Tông vừa tỉnh lại khỏi cuộc truy hoan, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một luồng sát khí bài sơn đảo hải bất ngờ chụp lên người họ, khiến họ bị thất thần trong giây lát. Cường giả giao chiến, một giây cũng là vấn đề, Từ Phong triển khai *Thuần bộ*, lấy tốc độ gấp bốn lần một Vương cấp nhất phẩm, cả người hắn lợi dụng trong nửa giây đó phương thức tấn công ngủi, đã tiếp cận được mục tiêu.

Một bàn tay hóa thành thành trảo, lợi dụng góc giáp cốt giống như là Huyền khí của mình, Từ Phong trực tiếp đâm móng vuốt vào cổ họng một tên, sau đó xoáy mạnh một phát, trực tiếp đào một lỗ lớn ở cổ họng đối phương, hiển nhiên là yết hầu đã bị xoay nát.

Tay còn lại của Từ Phong cũng không hề không, một luồng năng lượng màu đen trong nháy mắt bao phủ toàn bộ cánh tay trái của hắn, *Hư Thiểm Quyền* ngay lập tức được sử dụng, nắm đấm đầy uy lực của hắn nện thẳng vào mặt tên nam nhân còn lại.

Lăng gia bão tố với Huyền khí phòng ngự còn không thể chịu nổi một chiêu *Hư Thiểm Quyền* của Từ Phong, huống chi là mục tiêu hiện tại của hắn vốn không có chút phòng bị nào, mặc dù thực lực hiện tại của Từ Phong không bằng với lúc đánh Lăng gia bão tố, nhưng lực phòng ngự của mục tiêu cũng đâu có tương đồng.

Chỉ thấy nắm đấm của Từ Phong không chút khó khăn trực tiếp oanh bạo đầu của mục tiêu, xương vụn cùng não tương máu me tât cả đều biến thành một màn mưa đầm máu tươi thẳng xuống người nữ tử nằm ngay cạnh.

Sinh mệnh lực của vô già, đặc biệt là vô già giao giai vô cùng cường hãn, tên Vương cấp bị Từ Phong trảo phá yết hầu vẫn còn sống, mặc dù chỉ còn lại một hơi tàn, nhưng đó cũng là một mối nguy. Nhưng mà Từ Phong sẽ để cho hắn ta muốn làm gì thì làm ư?

Tên Vương cấp ngũ phẩm này vẫn còn sống, hai mắt hắn trợn trừng lên, một bàn tay giống như sắt thép gia lâm tùm tũy cổ tay của Từ Phong giống như gong kim, bàn thân Từ Phong có thể cảm nhận được góc giáp cốt trên tay hắn đang phát ra tiếng kêu kệt, hiển nhiên là lực lượng của đối phương cũng vô cùng cường hãn.

Khóe miệng Từ Phong chợt nhếch lên, tạo thành một đường cong quý dị, mấy ngón tay của hắn lúc này vẫn còn đang cầm vào cổ họng của tên Vương cấp ngũ phẩm chợt động. Từ Phong cong ngón trỏ, chìa đầu ngón tay lên trên, cười lạnh: “Hư Thiểm!!!”.

Một luồng năng lượng màu đen từ đầu ngón tay Từ Phong liền được bắn ra, đi xuyên qua đầu của tên Vương cấp ngũ phẩm, trực tiếp bắn thẳng qua tận đỉnh đầu của hắn. Năng lượng dao động kịch liệt khiến hai con mắt hắn nổ tung, miệng há lưỡi thè ra, khuôn mặt căng cứng như sắp nổ tung tới nơi, thất khiếu phun máu ra ngoài như suối.

Từ Phong thoải mái gỡ bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình ra, sau đó thu tay về. Chỉ thấy từ vết trảo phá ở cổ họng tên Vương cấp ngũ phẩm chảy ra một dòng chất lỏng màu trắng đục, pha lẫn màu đỏ tươi, hiển nhiên là dưới năng lượng cự đại của *Hư Thiểm*, não của hắn đã bị quấy thành cháo loãng như thế này.

Vậy vậy hai bàn tay bê bê máu tươi của mình, Từ Phong hướng ánh mắt của mình vào hai nữ tử còn lại. Hai nàng không hiểu từ lúc nào đã dính sát vào nhau, nhìn Từ Phong giống như nhìn quái vật, vô sợ sệt hiện rõ trên khuôn mặt hai nàng.

Từ Phong không khỏi lấy làm lạ, vốn phải có một trận khổ chiến thì hắn lại hoàn thành mọi thứ một cách khá là dễ dàng thuận lợi, nhưng khi nhìn đến hai nữ nhân, hắn phần nào hiểu ra. Có vẻ như một thân tu vi của mấy người này đều là từ song tu mà ra cả, thảo nào năng lực chiến đấu kém cỏi đến như vậy, cũng không trách được, có con đường nâng cao tu vi dễ dàng như thế thì ai mà muốn rèn luyện trong chiến đấu cơ chứ.

Từ từ bước tới chỗ hai nữ nhân, mỗi bước chân của hắn giống như búa tạ nện vào lòng của họ, áp lực cứ như vậy mà dần dần tăng lên. Và rồi, một người dường như không chịu nổi áp lực nữa, rút từ trong người ra một thanh chủy thủ, hét lên một tiếng rồi lao về phía Từ Phong. Chém, đâm, thọc, nữ nhân này dùng mọi động tác có thể hòng làm Từ Phong bị thương, nhưng mà trong mắt hắn, những hành động của nàng ta vô cùng hỗn loạn mất trật tự, có muốn đánh trúng hắn cũng khó.

“Phiền phức!”

Vung tay lên chụp lấy cổ tay nàng ta, xiết mạnh một cái làm rời thanh chủy thủ xuống. Từ Phong dùng chân đá mạnh vào thanh chủy thủ, trực tiếp khiến nó bay đâm xuyên qua đầu nữ nhân kia. Ném cái xác trên tay ra chỗ khác, hắn đi tới trước mặt người sống sót duy nhất còn lại.

Nữ tử còn lại nhìn thấy Từ Phong ở ngay trước mặt không khỏi sợ tới run người, vội vàng quỳ lạy: “Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa cho đại nhân, chỉ cầu ngài tha cho cái mạng quèn của tiểu nữ.....” nói đoạn ngồi dậy, bắt đầu trút bỏ chỗ quần áo vốn không còn nhiều lấm trên người, để lộ nguyên cơ thể trắng nõn ngọc ngà.

Nhìn kĩ lại thì, nữ nhân này cũng thuộc hàng xinh đẹp, Từ Phong liền cúi người xuống, đưa một bàn tay chạm vào má nàng ta. Nữ tử kia không khỏi mừng rỡ, có lẽ cơ hội sống của nàng đã tới rồi. Chi là nàng ta còn chưa vui mừng được quá năm giây đồng hồ thì.....

“Rắc!!”

Bóp nát cổ nữ nhân trước mặt, Từ Phong lạnh lạnh nói: “Hạng như ngươi, không xứng để làm nô tỳ cho ta!!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Nhặt được một đỉnh lô?

Một bóng trắng từ trên vai Từ Phong nhảy xuống, chớp mắt biến thành nhân hình, Hồ Phi Nguyệt nhìn hai nữ nhân đang nằm dưới đất trong tình trạng chết không thể chết hơn được nữa mà chép miệng:

“Chắc, chàng đúng là cái đồ lạt thủ tồi hoa, con gái người ta như hoa như ngọc vậy mà chàng nở ra tay giết hại như vậy à...”

Nói đoạn nàng ta cúi người xuống, nhìn ngắm một hồi rồi nói: “Nhân muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn làn da có làn da, đến cả dáng người cũng chuẩn, sao chàng không để nàng ta làm nô tì ẩm giường cho chàng?”

“Vậy nàng muốn có ta làm ẩm giường cho ta hay là chính nàng đích thân làm việc đó?” Từ Phong liếc xéo Hồ Phi Nguyệt.

“Nói nhảm, đương nhiên là thiếp muốn đích.....hử, không nói chuyện với chàng nữa!!” Đường như nhận ra mình nói hớ, khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Phi Nguyệt đỏ ửng lên, hứ một tiếng rồi quay đi chỗ khác, không thèm nói chuyện với Từ Phong nữa.

Từ Phong không nhận được nụ mỉm cười, hồ ly tinh này sống thì lâu nhưng vẫn còn non lắm, lúc nào cũng muốn câu dẫn hấn nhưng mỗi lần hấn chủ động thì lại xấu hổ không dám ngẩng đầu lên.

“Thật là đáng yêu!” Từ Phong lắc lắc đầu, chợt nhớ ra một điều, chẳng phải đây là nhóm người cuối cùng của Hợp Hoan Tông rồi sao, sao nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành?

Đúng lúc hấn đang suy nghĩ dở, một tiếng kêu thất thanh vang lên: “Sur huynh!! Sur ty!!!”

Từ Phong cùng Hồ Phi Nguyệt không hẹn mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy ở phía xa, một nữ tử trẻ tuổi đang nhìn về phía này, khuôn mặt bằng hoàng sợ hãi. Nói là trẻ tuổi thì cũng không đúng lắm, phải nói rằng ta chỉ là một cô nhóc thôi mới đúng. Mái tóc màu đen để xõa tới ngang vai, khuôn mặt non nớt nhưng vô cùng xinh đẹp khá ái, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn vận một bộ váy lục sắc, nhìn qua thì chỉ chừng lắm là 13-14 tuổi là cùng.

“Mục tiêu cuối đây rồi!!”

Từ Phong buột miệng nói, còn chưa dứt câu thì thân hình hấn đã giống như bóng ma, hóa thành một đường tàn ảnh, trực tiếp lao tới chỗ tiểu cô nương vừa xuất hiện, nắm ngon tay giống như nắm cái móc thép gỉ ra. Tiểu cô nương vừa mới hoàn hồn lại thì đã thấy một bóng đen khổng lồ bao trùm tâm mắt của mình, sau đó là một luồng sát khí lạnh lẽo tới mức khiến nàng ta có cảm giác như huyết dịch trong cơ thể như muốn đông cứng lại. Còn chưa kịp phản ứng lại, một bàn tay cứng như thép nguội đã bóp chặt cổ nàng nhấc bổng lên cao.

“Dừng tay!!” Hồ Phi Nguyệt vội vàng la lớn.

Móng vuốt của Từ Phong đột ngột dừng lại trong gang tấc, thậm chí đầu móng đã đâm thủng lớp da ở cổ cô bé, một dòng máu đỏ tươi chảy ròng ròng từ vết thương ra, trôi dọc theo cán cổ trắng ngần của tiểu cô nương. Tất cả hành động của Từ Phong diễn ra cực nhanh, gần như không có một chút độ trễ nào giữa hành động, có thể ngay lập tức dừng lại ngay khi Hồ Phi Nguyệt kêu lên, lực kiểm soát của Từ Phong cường hấn cỡ nào thì không nói cũng có thể biết được.

“Hử?”

“Trước hết thì thái cô bé xuống đi đã.” Hồ Phi Nguyệt nhẹ nhàng bước tới.

Lúc này Từ Phong đang đứng thẳng, thân hình hấn vẫn cao tới tận 1.9 mét, cơ bắp trên người hấn không quá to nhưng vô cùng rắn chắc, trong khi đó tiểu cô nương nhìn thoáng qua cũng chỉ cao chừng 1.4 mét hay gì đó, cô bé bị hấn túm cổ nhấc bổng lên trông không khác gì Từ Phong đang cầm một con búp bê nhỏ trên tay cả.

Nghe Hồ Phi Nguyệt nói, Từ Phong nhũn mày một cái, nhưng vẫn quyết định làm theo, hấn đã coi nàng như nữ nhân của mình, mặc dù không biết trong hồ lô của nàng có cái gì, nhưng đến nữ nhân của mình mà còn không thể tin tưởng thì hấn hấn cần lười tự sát quách đi cho rồi.

Đỡ lấy tiểu cô nương từ trên tay Từ Phong, cô bé lúc này toàn thân đã tím ngắt lại, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, đôi mắt vô hồn không có tiêu cự nhất định, chân tay có chút cứng nhắc, hơi thở thì hỗn loạn không chịu nổi. Không phải là do Từ Phong bóp cổ mà trở nên như vậy, mà bởi vì cô bé không thể chịu nổi sát khí áp đảo của hấn.

Hồ Phi Nguyệt từ từ truyền vào cơ thể tiểu cô nương một chút linh lực, mất một lúc thì cô bé mới trở lại bình thường, nhưng tâm thần vẫn bị ảnh hưởng nhất định, tạm thời mất đi năng lực hành động với suy nghĩ.

“Thiệt tình, cũng may có bé chi tiếp xúc với sát khí của chàng một chút, nếu không thì chắc là không cứu được rồi. Đến thiếp đứng trước sát khí bộc phát của chàng còn thiếu chút nữa không áp chế nổi, đừng nói là tiểu cô nương chỉ có một tí tu vi như thế này, lần sau chàng phải cẩn thận hơn đó!” Hồ Phi Nguyệt lên tiếng trách móc.

Từ Phong không khỏi mặt trận buồn bực, ta coi con bé như là kẻ thù nên mới dùng đến sát khí, chứ bình thường ta dùng nó để làm gì, nào ai biết được là nàng muốn làm gì đó với con bé chứ. Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng Từ Phong cũng không nói gì, hấn đang chờ xem Hồ Phi Nguyệt định làm gì.

“Chỗ này không phải là chỗ ở lâu lại được, đi thôi!” Lên tiếng thúc giục, hấn nhìn Từ Phong tan biến vào trong không khí, nhanh chóng rời đi, Hồ Phi Nguyệt cũng bế lấy tiểu cô nương đi theo ngay sau hấn.

Trở về phòng trọ, sau khi đặt cô bé lên giường xong xuôi, Từ Phong mới hỏi Hồ Phi Nguyệt:

“Tại sao nàng lại ngăn ta lại?”

“Thôi nào, đó chỉ là một tiểu cô nương, đừng nói là chàng đến cả trẻ con cũng giết nhè?”

Thu hồi chiếc mặt nạ, Từ Phong kéo ghế ngồi xuống, một hồi lâu mới nói: “Bất kể là thứ gì, cản đường ta thì chỉ có chết, câu trả lời như vậy nàng đã vừa ý chưa. Cơ mà, ta chắc chắn rằng đó không phải là lí do mà nàng ngăn cản ta, nói đi, ta cần phải biết lí do nàng làm như vậy.”

Hồ Phi Nguyệt chỉ mỉm cười, cầm lấy cánh tay của tiểu cô nương đang nằm trên giường, nâng lật cổ tay cô bé lên, ở đó có một ấn kí hình thù kì dị, trông có vẻ đẹp mắt.

“Là vì thứ này?” Từ Phong nhướn mày.

“Là vì nó! Chàng còn nhớ Diệp Thủy Lan bị bắt đi làm đỉnh lô chứ?”

Khẽ nghiêng rặng, Từ Phong hơi khó chịu một chút, nhưng ngay lập tức kìm nén lại: “Đương nhiên là có nhớ.”

“Thường thì đỉnh lô chỉ cần là xử nữ, tình khí thần no đủ, nếu có tu vi cao thì càng tốt, nhưng những tà phái hay những võ giả tà ác tu luyện thái âm bổ dương thì chừng đó còn chưa đủ để khai thác toàn bộ đỉnh lô, và lúc đó là lúc cái ấn kí này phát huy tác dụng. Đây là một thương cơ phù văn, nghe nói là đã bị tàn phá, nhưng công năng thì vẫn có hiệu quả tốt như thường, về phần này này lên đỉnh lô, lúc thái âm bổ dương, không những tình khí thần, tu vi của nạn nhân bị rút sạch, thậm chí cả tinh huyết cũng bị lấy đi, từ đó thì thuật giả được hưởng lợi còn nhiều hơn nữa từ đỉnh lô.”

“Ra vậy, hóa ra cô bé này cũng là đỉnh lô.” Giờ thì Từ Phong đã hiểu tại sao Hồ Phi Nguyệt bảo hấn dừng tay, xét cho cùng, hấn tuy rằng giết người không ghê tay, nhưng hoàn cảnh của cô bé này không khác gì Diệp Thủy Lan cả, cũng đều là “thức ăn” cho mấy tên súc sinh, muốn hấn giết có bé thì cũng hơi khó khăn.

-Nhiệm vụ hoàn thành: Xử lí toàn bộ người của Hợp Hoan Tông.

Phần thưởng Bí thuật Thần cấp: “Triệu Hoán Hồn Bình”

Phần thưởng phụ: Trà giá 25 năm tuổi thọ, tăng hai level, đồng ý nhận thưởng?

Cái quái gì thế, như vậy mà cũng hoàn thành nhiệm vụ à, chẳng phải người cuối cùng của Hợp Hoan Tông vẫn chưa bị giết hay sao.....à khoan đã, nhiệm vụ chỉ nói “xử lí” chứ không nói rõ là phải giết, thì ra là như vậy, khốn kiếp, cái hệ thống chết tiệt này giờ còn chơi chữ với lão tử nữa.

Hon nữa, cái phần thưởng phụ quý gì kia, lại còn phải trả giá nữa ư, vụ này mới nha. Sau khi hấn đạt tới Tướng cấp, tuổi thọ của hấn đã được tăng thêm khoảng 50 năm, tính sơ sơ thì hấn có tầm 70 năm thọ nguyên, đối với một võ giả mà nói thì 70

nằm chưa chắc đã đủ để tu luyện lên Tướng cấp cửu phẩm chứ đừng nói là đột phá tới Vương cấp để gia tăng thọ nguyên. Nhưng Từ Phong thì khác, hắn có hệ thống trợ giúp, với đồng nhiệm vụ cưỡng chế từ trên trời rơi xuống càng ngày càng nhiều, hắn không lo không đột phá được trước khi hao hết thọ nguyên.

Đó là chưa kể đến việc hiện tại hắn đang level 17, hi sinh 25 năm thọ nguyên để trực tiếp lên level 19 tức tương đương với Tướng cấp cửu phẩm, hơn nữa hiện tại hắn đang ở cột mốc 90% điểm kinh nghiệm, chiếu theo thông lệ cũ thì hẳn sau khi nhận thưởng sẽ là level 19 90% điểm kinh nghiệm, chỉ cần có một chút nữa là đạt tới level 20, tức là Vương cấp, đến lúc đó hắn sẽ nhận được thêm trăm năm thọ nguyên nữa.

Câu hỏi đặt ra là, Từ Phong có chịu hi sinh 25 năm tuổi thọ không? Hi sinh!! Hi sinh chứ, trao đổi thế này quá có lãi, hắn chỉ hận không được làm thế này vài ba lần nữa mà thôi.

Bí pháp Thần cấp? Bỏ qua đi, thần cấp cái rắm, hắn hiện tại chỉ là phẩm nhân, có quý mới dùng được bí pháp Thần cấp, lúc khác tính sau, coi như đó là phần thưởng để dành cho tương lai sử dụng đi.

“Công tử....công tử.....CÔNG TỬ!!!!!!” Tiểu Linh hét lên trong đầu Từ Phong khiến hắn thức tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man của bản thân.

“Cái gì.....mà chờ đã, người vừa gọi ta là cái gì?”

“Chủ nhân của hệ thống nói ta từ giờ phải gọi ngài là công tử, tránh nhầm lẫn với chủ nhân là ngài ấy, bởi vì tên của ngài ấy không thể được nói ra ở đây, thế giới này không đủ mạnh để chống đỡ cho cái tên của ngài ấy, nếu nói ra thì nó sẽ sụp đổ mất, xưng hô thế này sẽ dễ phân biệt hơn.” Tiểu Linh nhẹ nhàng nói.

Chắc, cái tên “Thần” này, rốt cuộc hẳn mạnh tới mức nào vậy, chỉ là một cái tên thôi mà, nói ra liền có thể khiến cả thế giới sụp đổ, xem ra ước mơ muốn tấn cho hắn ta một trận của mình đã khó lại càng thêm khó rồi. Từ Phong chép miệng trầm nghĩ, sau đó hỏi Tiểu Linh: “Vậy người gọi ta có việc gì?”

“Chủ nhân nói rằng, đã đến lúc cho công tử biết được một số bí mật của hệ thống rồi, vậy nên là.....ngài có muốn nghe bây giờ không?”

Trầm ngâm một lát, Từ Phong đề nghị lòng hiếu kì của mình lại, nếu đã có lệnh như vậy, hắn nghe trước hay sau thì đều như nhau cả, hiện tại hắn muốn tìm hiểu một thứ khác hơn, bí mật của hệ thống thì để sau đi.

“Chờ đó đi, ta làm xong chút việc rồi nghe người nói sau!”

“Dạ vâng!”

Mặc dù hơi khó hiểu vì Tiểu Linh hôm nay ngoan ngoãn đến kì lạ, Từ Phong cũng không suy nghĩ nhiều về mấy thứ đó, hắn đứng lên, bước tới bên giường, trước con mắt ngạc nhiên của Hồ Phi Nguyệt, trực tiếp bế bổng nâng ta lên, sau đó bản thân thì ngồi xuống một cái ghế dài, đặt Hồ Phi Nguyệt ngồi lên trên đùi hắn, cả người lọt thỏm vào trong lồng ngực hắn.

“Giờ thì, nàng có thể vui lòng giải thích cho ta một thứ được không?”

Cười khi một tiếng, Hồ Phi Nguyệt rúc vào trong lồng Từ Phong, khuôn mặt cô cọ vào lồng ngực rắn chắc của hắn, khẽ nói: “Chàng muốn biết cái gì?”

“Linh vực, hay Vực, nó là gì?”

Bản đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Đồn ngộ

“Chàng nghe ai nói đến Linh vực vậy?”

“Lúc nàng vô hiệu hóa ba người Tông chủ của Hợp Hoan Tông, chẳng phải chính hắn ta đã nói cái gì mà Linh vực của Thánh cấp sao?” Từ Phong ngạc nhiên nói.

Hồ Phi Nguyệt nghe vậy liền phì cười: “Linh vực nào có phải của Thánh cấp đâu, để thiếp giải thích cặn kẽ cho chàng hiểu.”

Trên tay Hồ Phi Nguyệt chợt xuất hiện một chút nước đang được nén lại thành hình một quả bóng nước lơ lửng giữa không trung.

“Chàng biết linh căn của làm chín loại, ngũ hành kim-mộc-thủy-hỏa-thổ cùng bốn loại linh căn lõi-phong-quang-âm rồi chứ. Linh căn của võ giả quyết định công pháp cùng vũ kĩ mà người đó có thể tu luyện và sử dụng được, nhưng chỉ có như vậy thôi ư, nếu chỉ là thế thì linh căn khác nhau cũng không có gì khác biệt cả, cũng chỉ là tu luyện công pháp với vũ kĩ khác loại mà thôi, nếu công pháp cùng vũ kĩ cùng một phẩm cấp thì chẳng phải thực lực sẽ tương đương ư? Sai!!

Võ giả cấp thấp, ví dụ như là Tướng cấp trở xuống, trình tự linh lực của bản thân có hạn, những gì bọn họ làm thường là tu luyện hấp thu linh khí thiên địa, chuyển hóa thành linh lực tích trữ lại, nhưng thường thì dùng để cường hóa cơ thể là chính chứ vũ kĩ thì rất ít khi dùng đến, suy cho cùng thì vũ kĩ cũng rất tốn linh lực, không phải ai cũng đủ thừa mà sử dụng được.

Nhưng đối với võ giả từ Vương cấp trở lên, linh lực bản thân họ đã trở nên dồi dào, đây chính là lúc mà bọn họ bắt đầu sử dụng nhiều tới vũ kĩ. Và cũng chính từ lúc này, linh căn khác nhau kết hợp với vũ kĩ cùng loại sẽ cho ra hiệu quả khác nhau, chẳng hạn hóa hay kim thuộc tính đều có lực công phá mạnh, trong khi thổ thuộc tính lại có lực phòng thủ cao, thủy thuộc tính thì linh hoạt, phong cùng lõi thuộc tính thì có tốc độ cao....cũng năng cùng tác dụng của mỗi linh căn trong ứng dụng thực tế nhiều không kể xiết.

Vốn thiếp không định nói cho chàng biết mấy thứ này, nhưng nhìn tiến cảnh tu vi của chàng đến thiếp cũng cảm thấy như muốn sụp đổ vì.....quá nhanh, chẳng mấy chốc chàng sẽ chạm tới cảnh giới đó, có nói sớm cũng không sao.

Tu luyện tới Tướng cấp không khó, hầu hết võ giả trước khi thọ nguyên cạn kiệt có thể đạt tới Tướng cấp, nếu tu chất tốt hơn một chút thì có thể đạt tới Tướng cấp cửu phẩm. Nhưng đột phá tới Vương cấp thì cần nhiều hơn thế, không chỉ tu chất, mà còn phải có lực linh ngộ siêu việt nữa.

Linh khí thiên địa bình thường là thứ ta có thể cảm nhận thấy, gọi là dương lực, nhưng trong không gian nào chỉ có linh khí tồn tại, vẫn còn tồn tại những thứ năng lượng khác nữa, chỉ là võ giả không cảm nhận được mà thôi, ta gọi những năng lượng đó là âm lực. Thế ngộ ra âm dương chi lực, đó là điều kiện để đột phá tới Vương cấp, lý do mà Vương cấp có thể phi hành, đó cũng là nhờ âm dương chi lực mà họ đã lĩnh ngộ được.....”

Từ Phong nghe mà gật gù, mấy thứ này thoáng qua thì có vẻ khó hiểu, nhưng nghĩ kĩ thì cũng khá dễ hiểu, chỉ là dương chi lực thì hắn biết, thậm chí còn có thể nhìn thấy nữa, nhưng mà âm chi lực là cái gì? Khi Hồ Phi Nguyệt nhắc tới ví dụ về Vương cấp có thể phi hành nhờ thế ngộ âm dương chi lực, Từ Phong đột ngột bừng tỉnh, chẳng lẽ âm chi lực mà nàng ta nói, chính là những hiện tượng vật lí tự nhiên? Vương cấp võ giả có thể lăng không phi hành, chẳng phải là cảm nhận dao động trong không khí, từ đó áp súc linh lực rồi khiến cơ thể mình bay lên ư.

Nghĩ đi nghĩ lại, Từ Phong càng cảm thấy giả thiết của mình có phần chính xác, vì ở thế giới kiếp trước của hắn thì không tồn tại những thứ như là linh lực, cho nên những quy tắc vật lí này chỉ là một mớ thông tin không hơn không kém, nhưng ở thế giới này có tồn tại một thứ nghịch thiên đó là linh lực, hơn nữa lại chẳng có ai đối hỏi đi nghiên cứu mấy thứ này, thành ra những nguyên tắc vật lí thông thường được họ gọi là âm chi lực!

Từ Phong không khỏi cười kháy, chắc, thì ra là thế, dù không có hệ thống trợ giúp thì hắn vẫn có tự tin tiến vào Vương cấp một cách dễ dàng, vì sao ư? Đơn giản thôi, người khác thì phải cảm nhận những thứ gọi là “âm chi lực” đó, rồi còn phải hiểu được chúng là gì, còn đây hắn có một đồng tri thức từ kiếp trước làm tiền đề rồi, nếu còn không ngộ ra được cái thứ “âm chi lực” đó thì hẳn thì đập đầu vào vách chết quách đi cho xong.

“.....Đến Tôn cấp, muốn đột phá, phải dựa vào thế ngộ của bản thân đối với âm dương chi lực, sau đó cầu thông với thiên địa, hóa thân mình trở thành thiên địa, từ đó mới đạt tới cấp bậc Tôn cấp. Khi làm được điều đó, Tôn cấp võ giả có thể cầu thông thiên địa, mượn dùng lực lượng của thiên địa trở thành lực lượng của bản thân, lấy ví dụ một Vương cấp có lượng linh lực tương đương với một Tôn cấp, nhưng tên Vương cấp chỉ tung ra 10 chiêu vũ kĩ là đã cạn kiệt linh lực, trong khi Tôn cấp có thể tung ra cả trăm chiêu mà không mệt mỏi, đó là bởi vì hắn ta còn không có sử dụng linh lực của bản thân, hoàn toàn nhờ vào lực thiên địa.”

Nhìn thấy Từ Phong mở miệng định nói, Hồ Phi Nguyệt mỉm cười:

“Chàng đang định hỏi là tại sao lại hại như vậy mà khi gặp thiếp lại không đáng một xu đúng không? Đó là cách biệt không thể xóa nhòa giữa Thánh cấp cùng Tôn cấp.

Muốn đột phá Thánh cấp, cầu thông thiên địa chỉ là chuyện lông gà vớ tới, thậm chí tu luyện linh lực của bản thân cũng không quan trọng, lúc này, quan trọng đó là pháp tắc!! Mỗi võ giả có linh căn khác nhau, mỗi linh căn đó có thể đại biểu cho một loại pháp tắc, võ giả thường trong lúc cầu thông với thiên địa mà dóm ngộ ra một tia huyền ảo trong đó, từ đó hiểu được một chút pháp tắc, đột phá Thánh cấp.

Hiểu được pháp tắc, sau đó là sử dụng pháp tắc, Linh vực là từ đó mà ra. Về linh vực, thiếp không có gì phải nói nhiều, chỉ có một câu mà thôi: Trong Linh vực, võ giả chính là thần linh! Bắt từ thần, lực lượng vô tận, giết người chỉ bằng một ý niệm, võ giả không có linh vực ở trong linh vực thì chỉ là tôm tép, có bao nhiêu chết bấy nhiêu, trên thực tế, thiếp thấy năng lực hồi phục thương thể nghịch thiên của chàng cũng giống như một dạng linh vực vậy, bởi vì theo ghi chép thì Thiên Ma nhất tộc có năng lực hồi phục, nhưng không thể biến thái như chàng được.

Linh vực, đó là khi võ giả đã nắm được pháp tắc trong tay và sử dụng thành thạo nó, nhưng mà, Linh vực, nó thuộc về thần linh chân chính, chỉ có thần linh mới có thể có được Linh vực hoàn chỉnh, bởi vì bản thân bọn họ chính là hóa thân của pháp tắc, bọn họ là Thần!

Thánh cấp mà nói, cũng sở hữu Linh vực, nhưng trình độ pháp tắc thì kém xa thần linh thực thụ như trời một vực, Linh vực được Thánh cấp tạo nên không hoàn chỉnh, nó chỉ là Ngụy Linh vực, hay nói ngắn gọn thì nó chỉ là Vực.”

Nói đoạn, từ người của Hồ Phi Nguyệt lần tỏa ra một thứ khí tức áo diệu khó nói nên lời, không gian xung quanh lại vụn vẹo giống y như lúc đối mặt với Tông chủ Hợp Hoan Tông. Khác ở một thứ, Từ Phong lần này có thể cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của một thứ gì đó khó mà diễn tả, đang bao trùm ở xung quanh mình. Những giọt nước lơ lửng nhót chặt hẳn ở bên trong, khiến Từ Phong có cảm giác giống như cơ thể không còn là của mình nữa.

“Đây chính là Vực, thiếp tuy là yêu thú, không có linh căn, nhưng khi hóa thành nhân hình, yêu đan của thiếp có thể được coi như là linh căn của võ giả, yêu đan của thiếp là Thủy thuộc tính, vậy nên thiếp có Vực Thủy thuộc tính. Ở trong Vực, thiếp có linh lực vô hạn, võ giả có tu vi ngang bằng hoặc thấp hơn không có cơ hội để đánh ta, trừ khi linh ngộ pháp tắc của họ mạnh hơn, ta ra được Vực hoàn chỉnh hơn.”

Từ Phong chợt hỏi: “Linh ngộ Vực thì thuộc tính của Vực phụ thuộc vào thuộc tính của linh căn ư?”

“Không hẳn thế, chỉ là do võ giả sử dụng linh căn để cấu thông thiên địa ở Tôn cấp, vậy nên khi đạt tới Thánh cấp, cảm ngộ của võ giả về pháp tắc của loại thuộc tính trùng với linh căn cũng là sâu đậm nhất, từ đó hình thành Vực cùng thuộc tính. Cũng đã có trường hợp ghi nhận võ giả có thể hình thành linh vực nhiều thuộc tính khác nhau, chỉ là cực kì hiếm.”

Khế cảm nhận xung quanh một chút, Từ Phong chợt có cảm giác như mình vừa nắm bắt được một thứ gì đó, một tia linh quang chợt lóe lên trong đầu hắn, cả người hắn chợt đơ ra bất động giống như đã chết. Vực của Hồ Phi Nguyệt đột ngột run rẩy kịch liệt, sau đó thì sụp đổ, linh khí thiên địa trở nên cuồng bạo mà tràn vào phòng, trực tiếp tạo thành một con ốc linh khí vô hình cuốn lấy Từ Phong.

Vội vàng lui ra bên cạnh, Hồ Phi Nguyệt bật thốt: “Đốn ngộ?!!!!”

Từ Phong cứ như vậy mà đơ người ra, đầu óc hắn trống rỗng không có một chút suy nghĩ nào, linh khí thiên địa bao quanh sau đó tìm đường thâm nhập vào cơ thể hắn, Hỗn Độn Quyết tự động vận chuyển, điên cuồng chuyển hóa linh khí thành linh lực, nhưng khác với tốc độ của bò thường ngày, lúc này nó hoạt động cực nhanh, lượng linh lực thu về cuốn cuộn không ngừng nghỉ, điểm kinh nghiệm của Từ Phong nhảy múa liên hồi.

“Hít!!!!”

Thở dốc một cái, Từ Phong cúi gập cả người xuống, không ngừng hôn hển gioogns như đã nhịn thở cả tiếng đồng hồ vậy, cả người hắn ướt đẫm mồ hôi, cơ thể vừa có cảm giác sáng khoái vừa có cảm giác mệt mỏi không chịu được. Ngẩng đầu lên, thứ đầu tiên hắn thấy đó là Hồ Phi Nguyệt đang nhìn hắn giống như nhìn quái vật, khiến hắn không khỏi nhủu mảy: “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

“Chàng vừa mới đốn ngộ, và cùng lúc đó, đột phá lên một lúc bốn tiểu cảnh giới, tất cả chỉ trong vòng hai canh giờ.” Hồ Phi Nguyệt ngăn ngor nói.

Hai mắt Từ Phong không khỏi trừng lớn, hai canh giờ? Lâu như vậy ư, hắn chỉ có cảm giác như mới có tầm 10 giây trôi qua thôi vậy, nhưng mà đốn ngộ à, chẳng phải thứ này là đặc điểm riêng của mấy tên nhân vật chính có tư chất cùng lực linh ngộ nghịch thiên mà, xem ra bản thân hắn không có hệ thống thì lực linh ngộ cũng thuộc hạng trâu bò a.

“Chàng cảm nhận Vực của thiếp rồi đốn ngộ.....nhanh, mau nhớ lại cảm giác đó, thử xem liệu chàng có tạo ra được Vực không?”

“Hử, chẳng phải Vực là thứ phải đạt tới Thánh cấp mới có thể tạo thành sao?” Từ Phong một trận khó hiểu.

“Đó là bình thường, võ giả siêu cấp thiên tài cũng có thể tạo ra được Vực khi chưa đạt tới Thánh cấp, về lượng thì không bằng nhưng về chất thì tương đương, thậm chí là có khi còn hơn cả so với Thánh cấp chân chính, mau, cứ làm theo lời thiếp đi!” Hồ Phi Nguyệt thúc giục.

Nghe vậy, Từ Phong liền nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại cái cảm giác vừa rồi khi đốn ngộ. Giống như là trong u minh có một thứ gì đó dần dần, hắn chợt cảm nhận: “Thế giới.”

Một cảm giác kì lạ chạy dọc cơ thể hắn, giống hệt như lúc Hồ Phi Nguyệt sử dụng Vực, khiến Từ Phong không nhìn được mở choảng mắt ra, chỉ thấy mọi thứ trước mắt hắn dường như bị đông cứng lại, mọi thứ đều đứng yên, có cảm giác giống như là.....thời gian bị dừng lại vậy. Nhưng mọi thứ không kéo dài lâu, Từ Phong vừa mới nhướn người lên định đứng dậy, chỉ một tích tắc sau đó, thậm chí còn chưa đạt tới một phần mười giây, mọi thứ lại trở về như bình thường, cái cảm giác kì lạ đó biến mất. Từ Phong còn chưa kịp làm ra phản ứng thì bất chợt phun ra một vệt máu, cả người hắn giống như bị bạo tạc từ bên trong, thất khiếu hắn đỏ máu ròng ròng, cả người mềm yếu vô lực mà ngã quỵ xuống đất.

Hồ Phi Nguyệt thấy thế liền vội vàng đỡ lấy hắn, xem xét một hồi thấy không quá nghiêm trọng thì mức ảnh hưởng tính mạng thì mới thở phào nhẹ nhõm, nâng chợt nhận ra một thứ gì đó, đúng hơn là nặng có bộ qua một cái gì thì phải, hình như là trong một cái chớp mắt của nàng, tư thế ngồi của Từ Phong có chút thay đổi, lại còn cái cảm giác giống như là có ai đó vừa thì triển.....Vực vậy.

"Sao có thể cơ chứ, chắc chắn không phải là Từ Phong đã thì triển Vực, nếu thì triển thành công thì đã không bị phản phệ như thế này rồi."

Khẽ lắc đầu, nàng không nghĩ đến mấy thứ đó nữa, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể đầy máu của Từ Phong, nàng liền đưa hắn vào trong phòng tắm: “Phải trị thương cho chàng đã!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Tâm ma

“Oahahahahahaha.....”

Trong hư không vô tận, giữa những hành tinh to nhỏ đầy màu sắc đang trôi nổi lơ lửng, một bóng người đang lẫn lộn trong không gian giống như trên đất bằng vậy, miệng không ngừng phát ra những tiếng cười sáng khoái, điều kì lạ ở chỗ đó là ở nơi không có một chút không khí nào nhưng âm thanh của bóng người đó vẫn có thể phát ra một cách hoàn hảo.

“Ngồi làm cái gì mà cười góm vậy?”

Một vết rách đột ngột xuất hiện giữa không gian, ở trong bước ra một bóng người nữa, chỉ là không gian nơi này thiếu ánh sáng tới trăm trọng, cả hai người chỉ có thể loáng thoáng thấy được thân ảnh, từ giọng nói thì có vẻ như cả hai đều là nam, chữ diện mạo ra sao thì không ai có thể nhìn được.

“Hahaha, mau mau lại đây, nhìn này, ta lần này tìm được một mẫu vật thú vị rồi!” Bóng người đang lẫn lộn kia vẫn không ngừng cười.

“Ài, ngồi vẫn như thế a, đã qua bao nhiêu lâu rồi, sao ngài vẫn không ngừng làm cái việc đó lại vậy.”

Bóng đen kia liền ngay lập tức ngừng cười, hắng giọng một cái, ngữ điệu liền trở nên nghiêm túc: “Đừng có thắc mắc nhiều như vậy, ta làm mọi thứ không phải chỉ là để giải trí cho đỡ chán không đâu, đều có lí do cả đấy. Quan trọng là, có vẻ như ta đã tìm thấy một đối tượng lí tưởng cho mục đích của ta rồi.”

Nói đoạn hắn vùng tay lên, một thứ gì đó giống như một mặt gương, ở trên có những hình ảnh đang chuyển động liên tục lơ lửng bay đến trước mặt bóng người còn lại.

“Nhìn thử tên này xem, ngộ tính thật sự kinh người a, không cần ta đưa ra gợi ý, thậm chí còn không thèm nhờ đến sự trợ giúp từ cái hệ thống của ta, ở tu vi Tướng cấp chỉ cảm nhận đến Ngụy Vực một hai lần mà đã có thể đốn ngộ, tạo ra Vực cho riêng mình.”

Bóng người còn lại nhìn vào tấm gương trên tay, gật gù: “Đúng thật là ngộ tính thật sự kinh người, nếu không muốn nói hắn ta giống như là tự thân hòa làm một thể với thiên đạo vậy, chứ thuộc hạ cũng chưa từng thấy ai có được ngộ tính kinh khủng đến mức như thế này cả. Chủ nhân ngài nghĩ sao?”

“Khắc khặc, Tướng cấp linh ngộ ra Ngụy Vực, thậm chí lại còn là Ngụy Vực của cái thứ pháp tắc gần như là khó lĩnh ngộ nhất chứ, tiềm năng lớn quá.....” Bóng đen có vẻ như là chủ nhân của người còn lại cười nói.

“Mà ủa, chủ nhân định dùng hắn cho mục đích gì vậy?”

“Bí mật, nếu người rành thì cứ tiếp tục ở lại đây theo dõi cùng ta đi rồi sẽ biết.....”

“Hít!”

Từ Phong mở bừng mắt ra, bật người ngồi dậy, không ngừng thờ dốc, đầu hắn lúc này đau như búa bổ, cái này hoàn toàn không liên quan gì đến thể xác của hắn, mà là tinh thần của hắn, đây chính là biểu hiện của tinh thần bị trọng thương, đối với kiểu thương thế này thì kĩ năng *Tái sinh siêu tốc* cũng chỉ có nước chào thua.

Tuy đầu đau nhức nhưng cũng không phải là đến mức không chịu nổi, Từ Phong cố chịu đựng, bắt đầu nhớ lại những gì đã xảy ra, từ lúc đốn ngộ, cho đến vừa rồi khi hắn có một giấc mơ kì lạ, đúng hơn thì đến chính hắn cũng không biết đó có phải là một giấc mơ hay không nữa, cái cảm giác chân thật đó rất khó để diễn tả thành lời, rồi cuộc hai người đó là ai. Nghe khẩu khí thì Từ Phong có thể khẳng định một trong hai người chính là “Hắn”, nhưng “Hắn” muốn sử dụng mình cho mục đích gì cơ chứ, một thực thể quyền năng tới mức chỉ nói cái tên ra cũng đủ ép sập một thế giới thì trông mong gì ở một phạm nhân yếu ớt như Từ Phong hắn chứ.

Nghĩ không ra thì thôi không nghĩ nữa, ỉ nhất thì vào thời điểm hiện tại, Từ Phong hẳn có biết được chân tướng thì cũng có để làm gì, hắn quá yếu a, tốt nhất là tăng cao thực lực đã rồi đến đâu thì đến.

“Thì ra đó chính là Vực, không ngờ ta lại có thể tạo ra được Vực!” Từ Phong lăm lăm.

Nhớ lại lúc đó, Từ Phong có thể khẳng định đây chính là Vực do chính hắn tạo ra, dù chỉ kéo dài chưa đến một phần mười giây, nhưng cái cảm giác lúc đó tuyệt đối chính là Vực. Chỉ là hắn có chút không hiểu, Hồ Phi Nguyệt thường nói Vực được tạo ra thường bị ảnh hưởng sâu sắc từ linh căn của võ giả, bản thân hắn sở hữu Âm linh căn, Vực của hắn cũng phải là thứ gì tương tự thể chứ nhỉ.

Đúng hơn thì, hắn cũng không biết Vực mà lúc đó hắn thì triển có tác dụng như thế nào, bởi vì nó giống như là Vực của hắn đã.....dừng thời gian lại vậy. Nhưng mà vừa nghĩ đến đây, Từ Phong chỉ cười khẩy, nghĩ đi đâu vậy, thời gian pháp tắc ư, làm ơn đi. Hắn có tự tin về bản thân, nhưng không có nghĩa là hắn nghĩ bản thân hắn nghịch thiên hay gì.

-Tên: Từ Phong

Chứng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 19

Nhanh nhẹn: 44735

Thế lực: 39116 (+19558)

Lực lượng: 44154 (+22077)

Tinh thần: 23627

Linh lực: 20081

Nhờ đồn ngộ mà Tử Phong hấn một leo tăng liền bốn tiểu cảnh giới, trực tiếp đạt tới level 19, thậm chí lượng kinh nghiệm của hắn cũng đã đạt tới 95%, chỉ cần một chút nữa là sẽ lên level 20, tức đột phá Vương cấp. Tính đi tính lại, Tử Phong cũng khá là hài lòng, tuy đồng nhiệm vụ cường chế tạo cho hắn khá là nhiều rắc rối, nhưng đồng thời cũng khiến hắn lên cấp với tốc độ nhanh đến chóng mặt, chung quy lại vẫn là được hơn là mất.

Hiện tại hắn đang có 8 điểm tiến hóa tự do, một con số không hề nhỏ, vấn đề ở chỗ hắn đang không biết nên sử dụng chúng để làm gì có thể khiến thực lực của hắn tăng lên một cách mạnh nhất.

“Tiểu Linh, người nói ta dùng 8 điểm tiến hóa tự do vào việc gì bây giờ?” Không còn cách, Tử Phong hấn đánh phải hời Tiểu Linh, dù gì thì nha đầu này vẫn hiểu rõ hệ thống hơn hắn nhiều lắm.

“Ta nghĩ công tử nên tích chúng lại, hiện tại thực lực của ngài đã đủ mạnh, không nên lãng phí điểm tiến hóa vào những thứ vốn đã rất mạnh.”

Tử Phong gất gù, nói cũng có lý, hắn hiện tại chỉ là Tướng cấp cửu phẩm nhưng thực lực đầy đủ tuyệt đối có thể nghiền ép đa số Vương cấp không quá lợi hại, thực lực như vậy có thể nói là nghịch thiên rồi, là hắn đã nóng vội quá.

“Vậy lúc trước người định nói cái gì nhỉ, cái gì mà bí mật của hệ thống ấy? Mà khoan đã, ta đã hôn mê mấy ngày rồi?” Tử Phong nhìn xung quanh, vẫn căn phòng trọ đó, nhưng mà không có một ai cả, Hồ Phi Nguyệt cùng tiểu nha đầu dính lỗ đều không thấy đâu cả.

“Ba ngày!”

“Ài, được rồi, vậy nói đi, bí mật gì?” Tử Phong thúc giục.

Tiểu Linh bắt chợt tạo ra một thứ âm thanh giống như ai đó đang hít sâu một hơi, khiến Tử Phong không khỏi tưởng tượng nha đầu này đang chuẩn bị một hơi thật dài để nói.

“Công tử có nhớ trước kia đã bị sinh tuổi thọ để hệ thống thực hiện dịch chuyển tức thời, nhờ đó mà công tử đã thoát chết khỏi tên Bán Thánh Ngô Anh không?” Tiểu Linh hỏi.

“Đương nhiên là nhớ, một đồng thọ nguyên của ta đó.”

Ngừng một chút, Tiểu Linh nói:

“Thực ra đây chính là một công năng của hệ thống, vốn được chủ nhân tạo ra để.....cho vui, nhưng không ngờ lại có lúc có tác dụng. Chủ nhân không đặt tên cho chức năng đó, nhưng ta gọi nó là Nguyên Ước Của Hư Không, về cơ bản, chủ nhân của hệ thống trả một cái giá nhất định cho một ước muốn, Nguyên Ước Của Hư Không sẽ biến điều đó thành sự thực, giá cả, giới hạn của ước muốn đều phụ thuộc vào tu vi người dùng cả.

Vụ dịch chuyển tức thời đó chỉ là một Nguyên Ước Của Hư Không mà thôi, do tu vi của chủ nhân quá thấp nên mới tốn tới một đồng thọ nguyên như vậy, dù gì thì nó cũng không phải là dịch chuyển đơn giản, mà đó là không gian pháp tắc hoàn chỉnh hàng thật giá thật, phải trả một cái giá đắt là đương nhiên.

Nguyên Ước Của Hư Không có thể sử dụng tới ba lần.”

“Vậy ý người là, ta có được ba điều ước, nhưng phải trả một cái giá nhất định, và tùy vào thực thi điều ước bị hạn chế hả?”

“Đúng vậy!”

Tử Phong không khỏi trầm ngâm, hệ thống đúng là hệ thống, đến cả cái trò nghịch thiên như này mà cũng có, không hiểu “Hắn” lúc tạo ra cái hệ thống tiến hóa này đã làm kiểu gì nữa. Tuy có tồn tại hạn chế và cái giá phải trả vô cùng cao, nhưng nó cũng thừa đủ hữu dụng, có thể sử dụng như là bài tẩy cứu mạng cuối cùng a, thật tiếc là hắn đã dùng mất một lần rồi, chỉ còn lại có hai lần nữa thôi. Mặc dù dùng lần thứ nhất chỉ để dịch chuyển có một đoạn, nhưng Tử Phong hấn không có tiếc, thế còn hơn là mất mạng a.

“Chỉ có vậy thôi ư, còn gì nữa không?” Tử Phong hỏi.

“Còn một thứ nữa, và lần này là tin xấu.” Tiểu Linh đề dặt nói.

“Công tử ngài có để ý bản thân ngài dạo gần đây có nhiều lúc hành động và suy nghĩ không giống với bản thân thường ngày không, chẳng hạn như là.....đôi lúc thì tốt bụng hơn, đôi lúc thì lại độc ác lãnh huyết tới kinh người?”

“Đó cũng là thứ ta đang muốn hỏi người đây, nhiều lúc ta có cảm giác như là không thể kiểm soát hành vi của mình, giống như là đang có một ta khác đang điều khiển cơ thể của ta vậy.”

Yên lặng một chút, Tiểu Linh mới tiếp tục nói

“Hệ thống hầu như là không cho không ngài một thứ gì cả, ngài muốn tu vi? Phải tu luyện hay làm nhiệm vụ, hoặc thậm chí phải giết người. Muốn vũ khí? Dùng điểm tích lũy để đổi lấy. Muốn vũ kĩ công pháp? Vẫn phải tự ngài kiểm điểm tích lũy để đổi lấy. Hệ thống chỉ cung cấp trợ giúp cho ngài thăng tiến tu vi chứ không phải là cứ như vậy cho ngài lên cấp vũ và mà không có một sự trả giá nào.”

“Điều đó thì ta biết, nhưng thế thì làm sao?” Tử Phong nhíu mày

“Vậy ngài có bao giờ nghĩ đến, tu vi của ngài không hề có bình cảnh, liệu có phải trả một cái giá gì không?”

Ánh mắt của Tử Phong chợt co rút lại, có vẻ như hắn đã hiểu ra cái gì đó.

“Hệ thống có thể trực tiếp xóa bỏ đi cái thứ gọi là bình cảnh, cho ngài thăng tiến tu vi không chút trở ngại, nhưng cùng lúc đó, việc không có bình cảnh cũng có hại. Vốn bình cảnh tồn tại khiến cho võ giả không thể đột phá, nhưng cũng đồng thời cho họ biết được tu vi bản thân chưa vững chắc, đạo tâm không ổn, từ đó tìm cách khắc phục, tự bình cảnh sẽ biến mất. Nhưng công tử ngài không có bình cảnh, hơn nữa tu vi lại tăng tiến nhanh một cách bất thường, lẽ dĩ nhiên sẽ xuất hiện.....”

“Tâm ma!?” Tử Phong tiếp lời.

“Đúng vậy, biểu hiện của ngài gần đây chính là biểu hiện của việc xuất hiện tâm ma, nhưng không quá mạnh mẽ, chỉ ảnh hưởng tới ngài một chút mà thôi. Nhưng vấn đề này thì ta cũng không có cách nào giúp ngài, bởi vì tâm ma của mỗi người một khác, chỉ có chính bản thân ngài mới có thể giải quyết. Tuy nhiên, ta có một lời khuyên, nhanh chóng đột phá tới Vương cấp đi, lúc đó có lẽ ngài có thể giải quyết vấn đề tâm ma này.”

Hừm, chỉ cần 5% kinh nghiệm nữa là có thể đột phá tới Vương cấp, xem ra mình phải đi tiền vài người xuống âm phủ rồi, Tử Phong trầm nghĩ.

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, sau đó là một tiếng hét thất thanh vang lên: “Aaaahhhhhhhhhhhhh!!”

Bạn đang đọc truyện *Cường Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 121: Nhiệm vụ mới

Tử Phong liếc nhìn ra cửa, liền thấy Hồ Phi Nguyệt đang đứng ở đó cười cười, bên cạnh chính là tiểu cô nương ngày hôm đó đã bị hắn hù dọa cho mất mặt, cũng chính là người vừa mới hét lên thất thanh, lúc này đang lấy cả hai tay che mắt lại không dám nhìn Tử Phong.

Lấy làm gì quái, Tử Phong liền cúi người xuống nhìn mình, không nhìn thì thôi, lúc nhìn thì hắn cũng không khỏi buồn cười, thảo nào tiểu nha đầu này lại la lên như vậy, khó trách khó trách. Thì ra lúc này đang không một mảnh vải che thân đứng giữa phòng như đứng giữa chỗ không người, cơ thể trần trụi của hắn lúc này đang hiện rõ mồn một trước mắt Hồ Phi Nguyệt và nha đầu kia.

Chặc lưỡi một tiếng, Tử Phong lấy tờ trong không gian giới chỉ một bộ quần áo mới, bắt đầu mặc đồ vào, đương nhiên, vẫn là bộ đồ cùng một kiểu mẫu như cũ, hắn cũng đã bị Hồ Phi Nguyệt phản nản về gu ăn mặc nhiều lần rồi, nhưng mà hắn không có quan tâm cho lắm, chỉ cần mặc được là được, nên trong không gian giới chỉ của hắn tuy có một đồng y phục nhưng 9 phần là giống hệt nhau, 1 phần còn lại thì chỉ dùng trong một vài trường hợp cần phải ngay trang trả trộn vào đâu đó chẳng hạn.

“Hét cái gì chứ, ồn ào, chưa từng thấy qua nam nhân khóa thân à?” Tử Phong lau bàu. Xét về lý mà nói thì hắn ta cũng không phải là nam nhân, đúng hơn hắn là một Thiên Ma nam tính chứ không phải là nhân loại, nhưng mà ngoại trừ cơ thể của Thiên Ma và huyết mạch của họ mạnh hơn con người đến cả trăm lần ra thì cấu tạo cũng không khác nhau là mấy, nói hắn là nam nhân thì cũng miễn cưỡng coi được.

Mặc quần áo xong xuôi, Tử Phong lúc này mới quan sát hai người lúc này vẫn đang đứng ở cửa, hay đúng hơn đó là tiểu nha đầu đang núp sau lưng Hồ Phi Nguyệt, len lén nhìn hắn trong khi nàng ta thì cười khò. Trên tay hai người là một đồng túi

đựng đồ, cũng không biết là họ đã mua gì nữa.

Ra hiệu cho hai người tiến vào, Từ Phong đóng cửa phòng lại, sau đó thì hẳn cũng đã biết mấy chiếc túi đồ đựng gì, là y phục, rất nhiều y phục. Từ chúng loại như áo, quần, quần cộc, váy, đến những thứ như là đồ lót, giày dép, màu sắc thì vô số khiến Từ Phong nhìn mà hoa cả mắt.

“Nàng mua cái đồng này làm gì vậy?”

“Cho Ngưng Tuyết tiểu muội chứ còn gì nữa. À mà để thiếp giới thiệu cho chàng, đây là Diệp Ngưng Tuyết. Tiểu muội, đây là Từ Phong, là.....”

Hồ Phi Nguyệt còn chưa nói hết câu, Từ Phong đã lấy tay chặt nhẹ vào gáy cô gái có tên là Diệp Ngưng Tuyết trước mặt, khiến nha đầu ngất đi.

“Vậy.....rất cuộc có thể nói chuyện gì đã xảy ra với hai người trong lúc ta hôn mê không?”

Khẽ thờ dài một tiếng, Hồ Phi Nguyệt nhìn Diệp Ngưng Tuyết đang nằm dưới đất mà nói

“Thiếp đã nói cô bé cũng là một đỉnh lò rồi mà nhì, chẳng không thấy hoàn cảnh như vậy là quá đáng thương sao?”

“Không!” Gần như không cần phải nghĩ ngợi, Từ Phong trả lời ngay tức khắc. Đáng thương ư? Đứng là có, nhưng mà liên quan gì tới hẳn? Dù một nửa người trên thế giới này chết ngay trước mắt thì hẳn cũng không nhũu mảy lấy một cái, đương nhiên, nếu trong đó có mặt Diệp Thủy Lan cùng Hồ Phi Nguyệt thì sẽ là chuyện khác. Nếu chuyện đó xảy ra, đảm bảo hẳn sẽ cho nửa thế giới còn lại chôn cùng hai người luôn.

“Ài, nói chuyện cùng với một người máu lạnh như chàng thật là một mà. Nói chung thì thiếp cảm thấy con bé đáng thương, nên định để cho nó đồng hành cùng chúng ta, đôi lại thì con bé sẽ làm nha hoàn sai vật cho chàng!” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Hai mắt Từ Phong trừng lớn: “Nàng nghĩ chúng ta cần phải có người hầu hạ sao, cũng không phải ta ghét bỏ gì nó, nhưng mà hai người chúng ta hiện tại không có một nơi ở cố định, luôn luôn di chuyển khắp nơi, mang theo con bé chẳng phải là sẽ phiền phức lắm sao?”

“Hề, chàng hiện tại không phải là đang gặp rắc rối muốn tăng thực lực lên ư, con bé là một đỉnh lò đấy, chăm sóc cho tốt thì chẳng phải sẽ là một món hời sao. Đứng nhìn thiếp bằng vẻ mặt khó hiểu đó, thiếp thừa biết nếu thật sự cần, chàng cũng không ngại xuống tay với nó đâu, chàng đâu phải là dạng người thương hoa tiếc ngọc.” Hồ Phi Nguyệt ranh mãnh liếc Từ Phong.

Quả đúng là như vậy, tuy Từ Phong hẳn cực kì cảm ghét những tên dùng đỉnh lò tu luyện, nhưng không có nghĩa là nếu trong trường hợp cần thiết thì hẳn sẽ không làm thế a, suy cho cùng, hẳn quan trọng kết quả hơn quá trình. Nghĩ lại thì, đây cũng là một lựa chọn không tồi a, ai biết được mai sau có biến cố gì xảy ra khiến Từ Phong hẳn phải tăng gấp thực lực hay không cơ chứ.

“Thôi được rồi, chúng ta sẽ giữ con bé lại, nhưng mà nàng làm gì thì làm, khiến nó nghe lời là được.” Từ Phong nhàn nhạt nói, sau đó đi ra mở cửa sổ, thân hình hẳn dần dần trở nên trong suốt.

“Chàng đi đâu vậy?”

“Đột phá Vương cấp!”

Còn chưa kịp phản ứng lại với những gì Từ Phong nói thì hẳn đã sử dụng *Ngụy trang* rồi biến mất ở bên khung cửa sổ.

“Vừa đồn ngộ xong đã đột phá Vương cấp, chẳng lẽ chàng đã lĩnh ngộ được âm dương chi lực, trời ạ, cái thứ thiên phú nghịch thiên gì đấy.” Hồ Phi Nguyệt lẩm bẩm.

Từ lúc nàng gặp hẳn cho tới nay còn chưa tới ba tháng trời, vậy mà hẳn một đường từ Sur cấp có thất phẩm đột phá lên tục, hiện giờ lại sắp đột phá tới Vương cấp, cái cảnh giới mà đến 9 phần vô giả trong thiên hạ còn không đạt tới được, thậm chí có đạt tới thì cũng phải dùng tới thời gian trăm năm, kể cả đám siêu cấp thiên tài của mấy tông môn ăn thể cũng phải mất cả chục năm, so với Từ Phong chỉ dùng có gần ba tháng thì giống như rúc rượu vậy.

“Chẳng lẽ là vì chàng là Thiên Ma? Nhưng mà nếu như vậy, tộc Thiên Ma năm xưa sao có thể thua được cơ chứ, chẳng lẽ chàng có huyết mạch của Thiên ma cấp cao?”

Từ Phong đi ra ngoài, đầu đầu tiên hẳn nghe được đó là những lời xì xào bàn tán về việc Tuyết Sơn Trang đi dời khỏi Liên thành, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã trực tiếp rút khỏi Liên thành hoàn toàn không để lại thứ gì. Nghe vậy thì hẳn cũng chỉ cười khẩy, không rút nhanh thì để chờ Hợp Hoan Tông đến lật úp cả cái Liên thành này lên à, xử lí khôn ngoan đấy.

Hẳn hiện tại đang ở level 19 với 95% điểm kinh nghiệm, chỉ cần 5% nữa là có thể lên level 20 rồi, tức tương đương với đột phá Vương cấp. Vốn vô giả thông thường phải lĩnh ngộ âm dương chi lực thì mới có thể đột phá Vương cấp, nhưng Tiểu Linh đã từng nhắc tới việc hệ thống sẽ bỏ qua toàn bộ các loại bình cảnh mà chỉ cần hẳn đủ kinh nghiệm thì sẽ trực tiếp đột phá, vậy nên hẳn có thể khẳng định là ngay khi đạt tới Vương cấp, hẳn cũng sẽ cảm nhận được âm dương chi lực ngay lập tức. Ban đầu hẳn vốn định hi sinh 25 năm tuổi thọ để đạt tới level như hiện tại, nhưng nhờ vào một pha đồn ngộ đậm chất nhân vật chính mà hẳn cũng đạt tới level 19, khi hẳn định hi sinh 25 năm tuổi thọ để lên level 21, thì cái phần thưởng đó đã không cánh mà bay, có vẻ như là nếu hẳn không sử dụng ngay lúc nhận được thì phần thưởng đó sẽ biến mất, tuy có hơi tiếc nuối nhưng không mất 25 năm tuổi thọ mà vẫn hoàn thành ý định ban đầu, đối với hẳn thế là cũng ổn rồi.

Chỉ cần 5% điểm kinh nghiệm, mà hệ thống tạm thời không thấy có thông báo về nhiệm vụ mới, làm thế nào để kiểm kinh nghiệm nhanh nhấ? Câu trả lời rất đơn giản, dong binh công hội!

Liên thành tuy không phải là đại thành như Thiên Ưng thành hay gì, nhưng điều đó không có nghĩa là dong binh công hội không đặt chi nhánh ở đó. Cơ mà lẽ đương nhiên, với một thành trì mà hai ba tên Vương cấp có thể làm loạn, cái dong binh công hội ở đó cũng không có cái gì gọi là cao thủ rồi.

Từ Phong cũng không cần hỏi đường, ngày hôm trước trong lúc chờ đợi đám người Hợp Hoan Tông đến, hẳn đã điều tra địa lí của cả Liên thành rồi, với tốc độ của hẳn, chỉ mất chưa tới 10 phút để hẳn đến được chi nhánh của dong binh công hội ở Liên thành.

Đương nhiên là Từ Phong hẳn đến để nhận nhiệm vụ, vậy nên hẳn đành phải bỏ đi trạng thái *Ngụy trang* ở một chỗ vắng vẻ, sau đó mới đi vào. Nhìn quanh không gian ở bên trong, Từ Phong không khỏi chép miệng một cái, nhìn chẳng khác gì chi nhánh ở Hắc Thạch trấn a, chi khác là lúc đó thực lực của hẳn còn thấp, nhìn thấy Tướng cấp vô giả còn thấy nguy hiểm, nhưng giờ hẳn nhìn tất cả mọi người ở đây giống như nhìn mấy con chó con mèo vậy, hoàn toàn không chút nguy hiểm đối với hẳn.

Nhắc tới Hắc Thạch trấn, Từ Phong lại không nhịn được nhớ tới Diệp Thủy Lan, nghĩ tới tiểu nha đầu đáng yêu của hẳn lúc này còn đang sống chết không rõ ở trong Âm Ma Tông, hai tay Từ Phong bắt gác nắm chặt lại.

“Lan nhì chờ đó, nhất định ca a sẽ tới cứu muội!” Khẽ lẩm bẩm, Từ Phong ngừng đầu lên nhìn nhân viên tiếp tân đang đứng trước mặt mình, thờ tay vào trong áo giả vờ như lấy thứ gì đó, thực chất là lấy từ trong không gian giới chi ra thẻ bài cấp bậc dong binh của mình.

Sự xuất hiện của một dong binh cấp Bạch Kim lập tức khiến nơi đây oanh động, dong binh cấp Bạch Kim a, mặc dù nói là thẻ bài cấp bậc có thể mua bán, nhưng hiển nhiên nếu không có thực lực thì không một ai ngu tới mức đi mua một cái thẻ có cấp bậc cao như Bạch Kim. Và lại, nhìn cái tên dong binh cấp Bạch Kim này đi, thân hình cao lớn, tóc bạc trắng lại còn thêm một cái mắt nạ dử tợn nữa, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy áp lực nhân nhạ rồi, đích thị là dong binh cấp Bạch Kim hàng thật giá thật.....

Bỏ ngoài tai mấy lời xì xào bàn tán của đám dong binh xung quanh, Từ Phong đi theo nhân viên tiếp tân, tiến vào căn phòng của dong binh công hội ngầm. Hẳn cần nhận nhiệm vụ, nhưng những nhiệm vụ ở bên ngoài kia hầu hết đều khá là tốn thời gian, vậy nên để cho nhanh, cứ nhận nhiệm vụ ám sát là tốt nhất.

Mặc dù lần đầu đến dong binh công hội ở Liên thành, nhưng Từ Phong đã quá quen thuộc với quy củ của dong binh công hội ngầm rồi, hẳn bước vào căn phòng và chỉ lẳng lặng xem kĩ các nhiệm vụ được treo trên tường thôi. Chỉ là khiến hẳn thất vọng rồi, hầu hết nhiệm vụ đều quá.....dễ, lượng kinh nghiệm nhận được chắc chắn sẽ không ra gì cả, phải chỉ có một cái nhiệm vụ nào đó đỡ hơn thế này.

Đứng lúc định rời khỏi, hẳn chợt cảm thấy không gian trên đầu mình hình như có gì đó bất thường, vừa ngẩng mặt lên nhìn thì một tờ giấy rơi từ trên xuống, úp lên mặt hẳn. Đưa tay giật lấy tờ giấy, Từ Phong nhận ra đây là một tờ giấy ghi thông tin nhiệm vụ. Không đọc thì thôi, ngay khi đọc xong, hai mắt Từ Phong chợt sáng lên, nhiệm vụ này, quá tuyệt.

“Diệt Hợp Hoan Tông, thời gian phương pháp không quan trọng, chỉ cần kết quả!”

Nội dung nhiệm vụ chỉ có mấy chữ ngắn ngủi như vậy, nhưng thế cũng là đủ với Từ Phong rồi, hẳn còn không thèm nhìn vào phần ghi rõ phần thưởng cùng với cách lên lạc với người đã ra nhiệm vụ. Mấy thứ đó không quan trọng, hẳn thậm chí còn chẳng cần nhận thưởng, hẳn chỉ quan tâm tới việc đưa cái nhiệm vụ này thành nhiệm vụ của hệ thống mà thôi, tới lúc đó đã có hệ thống thưởng cho hẳn rồi, phần thưởng của thần chủ là cái rắm.

Từ Phong rất nhanh làm thủ tục nhận nhiệm vụ này, sau đó rời đi. Thân ảnh hẳn vừa khuất bóng sau cánh cửa, tên nhân viên vừa làm thủ tục cho Từ Phong liền lấy một mảnh giấy, viết vài chữ nguệch ngoạc lên đó, sau đó ấn cái chuông nhỏ ở trên bàn, một bóng người đột ngột xuất hiện sau lưng hẳn, hẳn lấy lá thư sau đó nói

“Có cần ta nhấn cái gì không?”

“Cứ nói là mục tiêu ngài cần tìm đã xuất hiện là được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 122: Đột nhập Hợp Hoan Tông

“Nàng chắc rằng tiểu nha đầu này chỉ đường đúng chứ?” Từ Phong vừa di chuyển như bay, vừa quay sang Hồ Phi Nguyệt đang nhân thả phi hành ở bên cạnh.

“Chàng đoán xem? Mà thực ra thì thiếp không nghĩ là con bé dám nói dối đâu, nhìn sắc mặt của nó đi, nó sợ chàng muốn chết a.” Hồ Phi Nguyệt cười nói.

Lúc này Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt, cùng thành viên mới giáp nhập đó là Diệp Ngưng Tuyết đang lao như bay trong một cánh rừng.

Mọi chuyện thực ra cũng không có gì to tát, ngày hôm qua sau khi nhận lấy cái nhiệm vụ kì từ dòng binh công hội ngầm, hệ thống ngay lập tức ghi nhận nhiệm vụ tùy chọn mới, đảm bảo Từ Phong hẳn có thể kiếm lấy 5% điểm kinh nghiệm. Hẳn không phải là không suy nghĩ kĩ trước khi nhận nhiệm vụ này, mà trên thực tế, trong đầu hắn đã có tính toán sơ bộ cả rồi.

Tổng chủ, phó tổng chủ, cùng đại trưởng lão Hợp Hoan Tông đều đã từ ợo Liễn thành, chôn cùng bọn họ là hơn 20 tên Vương cấp đi theo, đám Vương cấp đó tuyệt đối là tinh nhuệ của tông môn, dù gì thì Vương cấp cũng không phải củ cải trắng, tùy tiện ném ra vài xu là có thể nhặt được cả đống. Hơn nữa, lúc trước khi hắn tìm hiểu thực lực của Hợp Hoan Tông cũng đã có được sự khẳng định đối với suy đoán của bản thân rồi, còn lại ở trong Hợp Hoan Tông chắc chắn chưa đến 10 tên Vương cấp, mà sau khi tu luyện Cửu Biến Kim Thân Quyết, thực lực của hắn thừa sức cân tất cả các thế loại Vương cấp thông thường, đó là chưa kể hắn định tấn công Hợp Hoan Tông báo buổi tối, có lợi cho thực lực của hắn rất nhiều.

Đương nhiên, Hợp Hoan Tông cũng không chỉ có mỗi 3 tên Tôn cấp như vậy, mặt ngoài thì ba người tông chủ chết ở Liễn thành là ba Tôn cấp duy nhất của Hợp Hoan Tông, nhưng qua những gì mà Từ Phong biết được từ trang chủ Tuyết Sơn Trang, trong tông bọn họ ít nhất vẫn còn hai ba vị thái thượng trưởng lão có tu vi Tôn cấp cao giai đang bề quan tu luyện, mong trùng kích Thánh cấp. Đến đây thì lại là phần việc của Hồ Phi Nguyệt, hắn cũng đã hỏi qua, rằng ta nói chỉ cần không gặp Thánh Hoàng đã lĩnh ngộ ra Vực, bằng không thì chỉ cần lọt vào Vực của nàng, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu, Tôn cấp cao giai hay không không quan trọng.

Có được những lời này, Từ Phong liền yên tâm, chỉ là khi Hồ Phi Nguyệt hỏi đến đường đi đến Hợp Hoan Tông thì hắn liền ngăn ra, hắn nào có biết được a. Ánh mắt của hai người liền trực tiếp nhìn đến Diệp Ngưng Tuyết đang ngo ngắc, vốn vừa mới tỉnh dậy sau khi bị Từ Phong gõ bất tỉnh.

Và hiện tại bọn họ, một nữ nhân, một hồ ly tinh, một tên Thiên Ma, tổ hợp ba người kì quái đang tiến đến Hợp Hoan Cốc, nơi trú ngụ của Hợp Hoan Tông theo lời chỉ dẫn của Diệp Ngưng Tuyết.

Nghe Hồ Phi Nguyệt nói, Từ Phong cúi đầu xuống nhìn tiểu nha đầu đang bị hắn cắp dưới nách giống như con gà con, lúc này đang sợ sệt nhìn hắn mà gật gù, đúng là con bé sợ hắn thật. Mà xét ra thì cũng phải, hắn vốn ngoại hình tuy không giống như là quái vật, nhưng cái kiểu vù đi của hắn thì chắc chắn không khiến người khác có thiện cảm được, hơn nữa mặc dù hắn đã áp chế, nhưng cơ thể hắn lúc nào cũng được bao trùm trong một lớp sát khí nhàn nhạt, khiến không khí xung quanh hắn dường như trở nên lạnh lẽo, một tiểu cô nương như Diệp Ngưng Tuyết không sợ mới lạ. Đó là chưa kể rằng ta trước kia còn suýt nữa bị Từ Phong chém chết tại chỗ nữa.

Từ Liễn thành tới Hợp Hoan Tông khá là xa, lấy cước trình không ngừng nghỉ của Từ Phong so với cái gì gọi là ở tù trực thăng của kiếp trước thì hẳn đứt mà còn phải mất tới hơn nửa ngày mới tới nơi, cũng may là nhờ cơ thể của Thiên Ma, lại còn có năng lực *Tài sinh siêu tốc*, hẳn mới có thể bảo trì tốc độ thảy chung không đổi, bằng không thì có thể còn lâu hơn nữa.

“Có đúng là chỗ này không?”

“Dạ dạ, đúng là chỗ này a.” Vẫn bị cắp trên tay như một con búp bê, Diệp Ngưng Tuyết lấp bắp trả lời Từ Phong.

Từ Phong nhíu mày, cái sơn cốc cây cối mọc lung tung, đầy leo bò um tùm này mà là Hợp Hoan Cốc sao, nhưng mà điều duy nhất hẳn có thể làm là tin tưởng tiểu nha đầu đang trong tay hắn. Hít một hơi thật sâu chuẩn bị tinh thần, Từ Phong nhìn Diệp Ngưng Tuyết nói

“Từ giờ không được phép nói một câu gì, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng tuyệt đối không được lên tiếng hay tạo ra tiếng động, nghe chưa?”

Thấy Diệp Ngưng Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, hắn liền đưa mắt nhìn sang Hồ Phi Nguyệt. Hồ Phi Nguyệt hiểu ý, hóa thành một tia sáng màu trắng, biến thành dạng tiểu hồ ly nhảy lên vai hắn. *Ngụy trang* được kích hoạt, cả ba người ở trong vùng ảnh hưởng của kĩ năng, trong chớp mắt liền biến mất vô ảnh vô tung.

Đi vào bên trong cốc, Từ Phong mới ngạc nhiên nhìn xung quanh, thì ra là thế, cái của sơn cốc kia chỉ là để nguy trang cho bên trong mà thôi, chứ không gian trong này, thật sự mà nói thì cũng rất tuyệt.

Chỉ thấy không gian bên trong sơn cốc đã được tu sửa lại vô cùng gọn gàng, dựa vào mấy vách núi ở xung quanh là những dãy nhà cổ kính xếp san sát nhau, những con đường thông thoáng được lát đá trống vô cùng đẹp mắt, kết hợp cùng với cây xanh, vài cái hồ nước có vẻ như là nhân tạo tạo thành một bức tranh đẹp mê người.

Chỉ là, có mấy thứ đã trực tiếp đánh hỏng cái cảnh đẹp nên thơ này. Vừa mới lọt vào bên trong chưa tới trăm mét, Từ Phong đã nghe thấy mấy “tiếng động lạ” từ mấy bụi cỏ gần đấy, gọi là “tiếng động lạ” bởi vì cái thứ tiếng này là sự kết hợp giữa tiếng rên rì của nữ nhân và tiếng thờ đóc của nam nhân.

Cái tông môn chết tiệt này đã gọi là Hợp Hoan Tông, Từ Phong hẳn không cần kiểm tra cũng biết trong bụi cỏ kia xảy ra chuyện gì. Thảm nỗi một đám súc vật để nhục dục che mờ mắt, Từ Phong tiếp tục đi sâu vào bên trong, mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chỉ cần xử lí cao tăng của Hợp Hoan Tông là được, đám lâu la tiểu tòng còn lại dù có đông đến mấy thì một mình hắn nếu muốn cũng có thể tàn sát cho bằng sạch được, chưa kể đến Hồ Phi Nguyệt với Vực của mình thì chỉ cần đi đến đâu cũng có thể giết người tới đó.

Càng đi hắn càng thấy khó chịu, tiếng hoan ái của đệ tử trong tông cứ một lúc lại vang lên, khiến Từ Phong không khỏi từ bỏ đây là tông môn tu luyện hay là cái lầu xanh vậy, mà đùa chứ lầu xanh người ta còn quy củ chán, ít nhất không có cái trò lời nhau ra giữa bãi cỏ để “âm việc” như thế này. Mặc dù biết tông môn này lấy song tu làm chính, nhưng thế này thì có hơi quá thì phải, tu vi thì cứ tăng đều đều trong khi chiến lực thì lại vô vấn, chẳng trách Từ Phong có thể giết chết đám Vương cấp kia dễ dàng như vậy, khiến hắn còn đang tự hỏi tại sao Vương cấp gì mà yếu thế.

“Đó là nhị trưởng lão, cũng là người đã đưa ta cho đại trưởng lão!”

Bất chấp lệnh cấm nói của Từ Phong, Diệp Ngưng Tuyết đưa tay chỉ vào một lão già hỏi đầu đứng ở xa, giọng nói không giấu nổi vẻ thù hận. Sau khi được Hồ Phi Nguyệt “thông não”, Diệp Ngưng Tuyết nhận ra số phận nghiệt ngã của bản thân, rằng những sự huênh sự tự ý ở tông môn môn này ta tu luyện không phải là bởi vì lòng tốt, mà là bởi vì một mục đích khác, khiến nàng không khỏi giận sôi. Nghĩ tới bản thân mình bị một lão già như đại trưởng lão để xuống, Diệp Ngưng Tuyết chỉ muốn ôm hết tất cả các thứ trong bụng ra, thà rằng nàng bị cái tên đáng sợ tóc bạc kia “ăn” còn hơn.

“Cơ mà sao ta lại nghĩ tới hắn cơ chứ?? Không được không được, hắn là người xấu, hắn cũng chỉ muốn mình làm đình lộ mà thôi!” Diệp Ngưng Tuyết lúc lắc đầu, len lén ngẩng đầu lên nhìn Từ Phong, rất may là hắn không hề để ý tới mấy hành động bất thường của nàng, khiến nàng thở phào một tiếng.

Từ Phong nhìn lão già hỏi đầu trước mắt, trong đầu liền nảy ra một ý. Lặng lẽ bám theo lão, Từ Phong dừng bước trước một căn phòng mà lão đi vào.

“Cánh cửa này có cấm chế, chẳng có thể đi xuyên qua cấm chế không?” Hồ Phi Nguyệt nói.

“Ta không chắc, ta cũng chưa từng thử với nơi nào có cấm chế cả, nhưng nếu bị phát hiện, rằng có thể kiểm soát được khu vực xung quanh, tránh cho chúng ta bị phát hiện quá sớm không?”

“Cái này thì không cần phải lo, thiếp không có yếu như vậy.”

Nghe Hồ Phi Nguyệt tự tin trả lời, Từ Phong liền cất bước, nhẹ nhàng tiếp cận cánh cửa của căn phòng, Diệp Ngưng Tuyết nghe hai người trai đối mà chẳng hiểu gì cả, thực tế thì nàng ta này giờ còn đang thắc mắc một điều là tại sao cái tên đáng sợ mang năng đi vào trong Hợp Hoan Tông như chỗ không người, bất kì đệ tử hay chấp sự nào đi qua cũng đều giống như không nhìn thấy bọn họ vậy, thật là quý dị mà.

Từ Phong đưa tay ra chạm nhẹ vào cánh cửa, trong nháy mắt tiếp xúc, hắn có thể tinh tường cảm thấy giống như có cái gì đó đang cản trở hắn lại, năng lực đi xuyên vật thể của kĩ năng *Ngụy trang* ngay lập tức được kích hoạt, bàn tay hắn lần này không hề cảm thấy có thứ gì ngăn cản nữa, vô cùng dễ dàng xuyên qua cánh cửa. Yên tâm, Từ Phong cứ như vậy mà bước xuyên qua cánh cửa có cấm chế như không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Ngưng Tuyết trừng lớn hai mắt mình ra mà dường như không thể tin được, cái quái gì vậy, mình vừa mới đixuyên qua cửa ư. Quay đầu lại nhìn cánh cửa vẫn hoàn hảo vô khuyết, nàng liền xác nhận lại suy đoán của mình. Trời ạ, hai người này có lai lịch thế nào, một nữ nhân là hóa hình yêu thú đã đủ kinh thế hãi tục rồi, đến cái tên nam nhân đáng sợ đi cùng có thể đi xuyên tường, thậm chí bỏ qua cả cấm chế nữa, hẳn ta có còn là người hay không?

Cau mày nhìn khung cảnh trong phòng, Từ Phong không khỏi cảm thấy chán ghét. Chỉ thấy không gian trong phòng vô cùng rộng rãi, nhưng lại được đặt tới mấy chiếc giường, trên mỗi chiếc giường đều có một nữ nhân đang nằm im không nhúc nhích gì cả, tuy vẫn còn sống nhưng nhìn sắc mặt một nhợt nhạt tím tái của bọn họ, hiển nhiên là đã bị tên nhị trưởng lão này thì triển thuật thái bỏi nhiều lần, cách cái chết cũng không xa nữa.

Còn tên nhị trưởng lão thì lúc này đang cời bỏ quần áo, trước mặt hắn là một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp trên người chỉ mặc một bộ đồ mỏng như cánh ve, thậm chí có thể trực tiếp nhìn thoáng hai nữ phụng cao ngất cùng hạ thân sau lưng họ và một đống đống ngực bên cạnh. Bộ não của lão ngay lập tức xoay mòng mòng, hắc ỷ nhân này là ai, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, hẳn ở đây từ lúc nào, cấm chế trên cửa đâu hết rồi?

“Hà hà, đúng là một cực phẩm đỉnh lò, nuôi người đến mấy năm nay rồi, đến lúc người báo đáp lại cho lão phu rồi, hi vọng là sẽ đủ để ta đột phá lên Vương cấp bát phẩm...” nói đoạn liền đưa tay ra muốn chạm vào ngực nữ nhân trên giường.

Bỗng lão cảm thấy một tiếng xé gió vang lên, hình như một cánh tay của mình bị hai gọng kim tóm chặt lấy, đưa mắt nhìn thì chỉ thấy hai bàn tay có móng vuốt sắc nhọn đang túm chặt lấy tay hắn, ngược lên thì chỉ thấy một hắc ỷ nhân đeo mặt nạ dừ đang đứng ngay bên cạnh. Bộ não của lão ngay lập tức xoay mòng mòng, hắc ỷ nhân này là ai, tại sao hắn lại xuất hiện ở đây, hẳn ở đây từ lúc nào, cấm chế trên cửa đâu hết rồi?

Khi gặp một vấn đề bất ngờ, thông thường đại não sẽ đưa ra một tá câu hỏi liên tiếp như vậy, đó cũng là lí do khiến tốc độ phản ứng của người bị chạm đi khi gặp bất ngờ, đối với tên nhị trưởng lão thì cũng không ngoại lệ. Lão ngăn người ra nửa giây, sau đó thì một cơn đau đớn kịch liệt khiến lão tỉnh lại ngay lập tức, chỉ để há mồm gào lên một tiếng thảm thiết.

Từ Phong hai tay túm lấy cánh tay giờ ra của nhị trưởng lão, một chân đạp vào cổ lão, dùng lực lượng kinh thế hãi tục của mình trực tiếp xé bỏ cánh tay của lão ra khỏi cơ thể trong nháy mắt khiến máu tươi văng tung tóe. Cấm chế ở trên cửa vốn là để cách âm và ngăn chặn người khác mở cửa đi vào nay lại phản lại chủ nhân của nó.

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, nhị trưởng lão ngã ra đất, cánh tay trái ôm lấy bờ vai bên phải lúc này lìa ra cả xương trắng, huyết nhục ở đó trông ta tới giống như miếng rế rách, máu tươi không ngừng phun xuất ra.

Cầm lấy cái tay của lão, Từ Phong dùng chính cánh tay đó và mạnh vào mặt nhị trưởng lão, lực lượng cường đại khiến lão trực tiếp phun ra mấy cái răng còn dính máu, cả người choáng váng không biết trời đất gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hyệt Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 123: Dụ rắn rời hang

Dùng chân đạp lên ngực nhị trưởng lão, Từ Phong lảnh lạnh hỏi

“Nói, chỗ bế quan của các thái thượng trưởng lão ở đâu?”

Nhị trưởng lão vẫn còn vô cùng đau đớn sau khi bị Từ Phong sinh sinh xé bỏ cánh tay xuống, hơn nữa lại vừa ăn một kích khiến đầu óc choáng váng, nhất thời không tỉnh dậy được.

Chặt lưỡi một tiếng, Từ Phong đập mạnh vào cánh tay trái của lão, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên rằng rắc rắc khiến Diệp Ngưng Tuyết đang đứng nhìn ở đằng sau không khỏi đầy một đầu mồ hôi lạnh.

Nhị trưởng lão lại rú lên một tiếng, nhưng lần này cơn đau không làm đầu óc lão mụ mị đi nữa, trái lại đầu óc lão lúc này đã thanh tỉnh trở lại.

“Người!... người là ai?” Nhị trưởng lão run run giọng hỏi.

Đi sát vào mặt nhị trưởng lão, Từ Phong tỏa ra sát khí nồng đậm tới mức khiến không khí xung quanh giống như đông cứng lại.

“Trả lời câu hỏi của ta, hoặc là chết, người chọn đi!!”

Bị một đôi mắt đen tuyền quý dị đang trừng lớn nhìn chằm chằm khiến nhị trưởng lão không khỏi sợ hãi, lại còn bị sát khí của Từ Phong chấn nhiếp, nhất thời quên đi đau đớn, vô thức nói: “Hạp cốc phía Bắc, đó là nơi bế quan của các vị thái thượng trưởng lão.”

Buồng nhị trưởng lão với khuôn mặt ngầy ngốc xuống đất, Từ Phong không khỏi bội phục bản thân, thủ đoạn công kích tinh thần của hắn thật sự phát huy tác dụng! Cơ bản thì bản thân hắn biết được sát khí của mình khi giải phóng toàn bộ nó khiến khiếp ra sao, thừa sức áp đảo tinh thần của người khác, và thế là hắn nảy ra một ý tưởng, tại sao không dùng nó làm công kích tinh thần nhỉ.

Trước kia khi ở trên võ đài đấu võ cho Vương gia, hắn cũng đã thử nghiệm sử dụng sát khí làm công kích tinh thần và thành công một cách hoàn hảo. Chỉ là với một mục tiêu có tu vi mạnh hơn như nhị trưởng lão thì phải thêm một ít gia vị cho hoàn chỉnh.

Thứ gia vị đó là sự đau đớn, choáng váng và sợ hãi, đó là lí do mặc dù không cần thiết, nhưng Từ Phong hắn vẫn thực hiện những hành động tàn bạo máu me như vừa rồi.

Không cần xác nhận lại Từ Phong cũng biết những lời vừa rồi là nói thật, hắn vẫn có tự tin nhất định về bản thân a. Đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh, hắn hơi nhíu mày lại.

“Chẳng cũng cảm nhận được đúng không? Sinh mệnh lực của bọn họ không còn bao nhiêu nữa, họ chỉ cách cái chết một đoạn nhỏ mà thôi!” Hồ Phi Nguyệt lên tiếng.

Từ Phong hắn biết điều này chứ, nhưng mà phải làm gì với những nữ nhân bị đem làm đỉnh ló này đây, quay lưng bỏ đi thì hắn thấy có chút bứt rứt, mà ra tay giải thoát cho bọn họ thì hắn lại càng ngại hơn. Nhưng hắn cũng không nghĩ lâu, nếu những nữ tử này sắp chết, vậy thì thay vì chết một cách vô ích, hãy chết dưới tay hắn, rồi hóa thành điểm kinh nghiệm và điểm tích lũy trợ giúp cho hắn đi.

Mấy ngón tay Từ Phong cong lên, gần chục tia *Hư Thiểm* nhỏ được bắn ra, chuẩn xác xuyên thủng đầu của những nữ nhân đang nằm hôn mê trên giường kia. Còn nữ tử mà tên nhị trưởng lão định “xử lí” lúc này thì đã bất tỉnh từ lúc Từ Phong hắn xuất hiện rồi.

Qua *Thiên Ma Nhân*, lần đầu tiên Từ Phong thấy được thứ gì gọi là cảm chế, nếu xét về bản chất, thì là võ giả sử dụng linh lực, tạo nên một vài kí tự phù văn, sau đó tổ hợp lại tạo thành cảm chế, nghe thì phức tạp nhưng lại khá đơn giản, bởi vì những kí tự phù văn đó vẫn được lưu truyền rộng rãi tới ngày nay, chỉ cần tu vi đạt tới Vương cấp là có thể sử dụng được.

Võ giả thông thường phá cảm chế thì còn phải nghiên cứu chán rồi mới có thể phá giải, còn Từ Phong hắn thì dùng một cách bạo lực hơn nhiều. Lợi dụng *Thiên Ma Nhân* có thể nhìn thấy được linh lực, hắn trực tiếp dùng linh lực của bản thân như là lưỡi dao, vô cùng dễ dàng cắt đứt những nơi tiếp nối của kí tự phù văn được tạo ra từ linh lực.

Nữ tử nằm trên giường sau khi được giải cảm chế thì có thể cử động bình thường, đây là Từ Phong đoán thế, nhưng hắn cũng chỉ giúp nàng ta đến mức này mà thôi, khi nào tỉnh lại thì tự thân nàng ta phải tìm cách để bỏ chạy, còn không thì sống hay chết thì hắn mặc kệ, hắn không thừa hơi để giúp đỡ một người lạ đâu a.

Tung ra một cước vào đầu tên nhị trưởng lão đang nằm đơ ra trên mặt đất, tuy cơ thể của Vương cấp võ giả cường hãn vô cùng, nhưng lực lượng của Từ Phong nào phải là thứ gì đó nhẹ nhàng, hơn nữa đối phương lại còn không vận hộ thể cương khí nữa, cái đầu của lão liền vỡ tung vào một quả dưa hấu, não tuơng cùng máu tươi văng khắp nơi khiến Diệp Ngưng Tuyết thiếu chút nữa thì nôn. Mặc dù rằng rất thông khoái khi thấy Từ Phong đánh cho cái lão già biến thái suýt chút nữa đã hại đời nàng, nhưng máu me như thế này thì hơi quá so với cái đầu non nớt của nàng rồi.

Rời khỏi căn phòng, Từ Phong y theo chỉ dẫn, một đường lao thẳng lên phía Bắc, trên đường đi chỉ cần nhìn thấy ai mặc y phục chấp sự hay trưởng lão là hắn liền vô thanh vô tức tiếp cận, giết chết sau đó phi tang cái xác vào trong không gian giới chỉ. Nhiệm vụ của hắn là gì thì hắn vẫn chưa quên, nên việc xử lí cao tăng Hợp Hoan Tông là cần thiết, còn đám đệ tử lâu la trong tông thì hắn mặc kệ, thời gian đầu mà đi để y mấy con kiến như bọn chúng chứ.

Trước mắt Từ Phong lúc này là một hạp cốc, có tổng cộng bốn cái hang nhỏ ở đây, vấn đề ở chỗ, đều có người đang bế quan ở trong những chiếc hang này ư?

“Có tổng cộng ba người ở bên trong, nhưng mà nếu chúng ta xử lí đơn lẻ từng người thì những người còn lại sẽ phát hiện ngay lập tức, chẳng định xử lí ra sao đây?”

“Tức là chỉ cần chúng tụ tập lại với nhau thì năng có thể xử lí đúng không?”

“Phải!”

Sau khi nghe câu khẳng định của Hồ Phi Nguyệt, khóe miệng của Từ Phong hơi nhếch lên

“Đơn giản, tiểu nha đầu, bám cho chắc vào!”

Diệp Ngưng Tuyết, lúc này đã chuyển hộ khẩu từ tay của Từ Phong lên trên lưng hắn, nghe thấy gạt mình, liêu mạng mà ôm chặt lấy cổ hắn khiến hắn thiếu chút nữa thì tác quái. Cũng may là hắn không cần phải phụ thuộc việc thờ để sống sót, Từ Phong nhanh chóng lấy lại tinh thần, hai bàn tay nắm chặt vào nhau phát ra mấy tiếng răng rắc.

Một luồng năng lượng màu đen nhanh chóng bao trùm lấy hai cánh tay được bọc giáp của hắn, giữ nguyên trạng thái *Ngụy trang*, Từ Phong nhún mình nhảy lên cao, mục tiêu đó là cái vách núi ngay phía trên bốn cái cửa động.

“Hư Thiểm Quyền!”

Một tiếng nổ long trời ló đất vang lên, đất đá trên vách núi giống như bị dội bom, đất đá nổ tung rơi xuống trước cửa mấy chiếc hang giống như cả vách núi bị sụp xuống vậy. Một lúc lâu sau đất đá mới ngừng rơi xuống, khói bụi tan đi để lộ ra vách núi vốn khá là bằng phẳng đã bị một khoảng không lớn, hiển nhiên là bị Từ Phong đánh sập. Vậy Từ Phong hắn đầu rơi?

Vắt vèo ở phía trên cao hơn cả chỗ vách núi bị sụp, Từ Phong giống như thần lẩn đi tường, đầu cúi xuống dưới, hai bàn tay với những chiếc móng vuốt sắc nhọn cắm ngập trong đá, lấy chỗ đó làm điểm tựa duy nhất mà treo ngược người ép sát vào vách núi. Diệp Ngưng Tuyết lúc này trực tiếp biến thành một con gấu túi, dùng cả hai tay lẫn hai chân mà ôm ghì lấy Từ Phong, trong khi đó, Hồ Phi Nguyệt thách thức các định luật vật lí bằng cách.....nằm trên vai Từ Phong mà không hề bị rơi xuống, mặc dù hắn ta lúc này đang trong tư thế treo ngược người.

Không lâu sau đó, đất đá ở trước cửa mấy chiếc hang bị một lực lượng thổi bay, mấy bóng người từ trong hang lao vút ra ngoài. Có tổng cộng ba người, đúng hơn là ba lão già, y phục mặc trông không khác nhau là lắm, thực tế thì diện mạo của cả ba người đều giống nhau như đúc, họ là anh em sinh ba.

“Chuyện quái gì xảy ra thế?” Một người hỏi.

“Ta nào có biết, đang tu luyện thì nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó thì như thế này đây, chẳng lẽ là lở đất?”

Một người ngẩng đầu lên quan sát vách núi, khẽ nhíu mày: “Không phải lở đất, nhìn dấu vết trên vách đá mà xem, chắc chắn là do con người gây ra, chỉ là vì cái gì mà người đó muốn đập nát cái vách đá này nhỉ, kể cả muốn chôn sống chúng ta thì cũng không có lí lắm!”

“Cũng phải, hơn nữa địa điểm của tông ta vô cùng kín đáo, đầu phải dễ dàng cho ngoại nhân có thể tìm thấy được, việc này thật là kì quái a.”

“Đại ca, nhị ca, ta đoán được vì sao người đó lại đánh sập vách núi ngay trên đầu chúng ta rồi!” trầm ngâm một lúc, một người đột ngột nói.

“Tại sao?”

“Hắn biết chắc chắn rằng làm thế không thể gây hại gì đến chúng ta được, nhưng mà có lẽ là hắn muốn dụ chúng ta ra ngoài a, nhìn xem, chỉ là một vách núi bị sụp thôi chẳng phải chúng ta cũng đã lao hết ra ngoài ư?”

Nói đến đây, sắc mặt của cả ba người đại biến.

“Hóng rồi!!”

Cũng không biết là ai đã hô lên, cả ba người không hẹn mà cùng tách nhau ra theo ba hướng khác nhau, nhưng mà.....

“Muộn rồi!!!”

Thả người từ trên cao rơi xuống. Từ Phong cả người đâm xuống khiến mặt đất nứt vỡ ra thành một cái hố nhỏ, ngay khi ba vị thái thượng trưởng lão vừa mới động thân, một cảm giác quen thuộc lại bao trùm lấy hắn.

“Vực!”

Không gian xung quanh bốn người vặn vẹo, Vực của Hồ Phi Nguyệt được tung ra, cả bốn người liền lọt vào trong một thế giới màu lam với vô số giọt nước trôi lơ lửng trên không trung. Từ Phong lần này mới có cơ hội quan sát kĩ cái gọi là Vực của Hồ Phi Nguyệt, và nhận ra nó cũng không rộng lắm, tính sơ sơ thì nó bao trùm một khu vực với bán kính khoảng chừng 10 mét gì đó, nhưng mà như vậy đã là quá đủ rồi.

Chỉ thấy ba vị thái thượng trưởng lão giống như bị đóng cứng lại, vẫn giữ nguyên tư thế chạy trốn ở trên không trung, cả người không thể nhúc nhích dù chỉ một ngón tay, đến cả miệng lưỡi cũng không hoạt động được.

Giải trừ *Nguy trang*, thân hình Từ Phong dần hiện ra từ hư không, hần nhìn ba vị thái thượng trưởng lão cười lạnh.

“Chào buổi sáng, à mà bây giờ cũng đã đến gần tối rồi, ta phải nói là chào buổi tối mới đúng.”

Như hiểu ý Từ Phong, Hồ Phi Nguyệt nói lòng Vực một chút, cho ba người trước mắt có lại năng lực để nói chuyện.

“Tiền bối là ai, tổng môn của chúng ta đã đặc tội tiền bối ư?”

Ba người bọn họ không biết rằng tiêu hồ ly nằm trên vai Từ Phong mới là chủ nhân của Vực, cơ mà họ chỉ thấy mỗi Từ Phong, lại còn không thể cảm nhận được tu vi của hắn, nhất thời khiến cả ba lão già đều nghĩ rằng hắn là một “tiền bối” Thánh cấp.

Cười nhạt một tiếng không trả lời, Từ Phong lăm lăm

“Huỳnh khí không thể gây hại đến Tôn cấp phải không, vậy thử thứ này xem!”

Trên tay Từ Phong liền xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen, đúng hơn là, đó là một thanh kiếm đã bị gãy, chỉ còn lại phần lưỡi chưa tới một mét, thiết kế vô cùng đơn giản, toàn thân một màu đen tuyền bóng loáng, không có gì trang trí hay là tạo hình hoa mỹ nào cả, so với một thanh kiếm thông thường mua với giá 10 ngàn tệ ở bất kì tiệm rèn nào thì chỉ khác mỗi cái màu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Chương 124: Đột phá - Chỉ số khủng bố!!

Lại nói tới thanh kiếm gãy trên tay Từ Phong, lại lịch của nó cũng rất lớn a, ít nhất là bởi vì nó mà dẫn đến cả một đại gia tộc bị diệt. Từ Phong xuyên qua thế giới này cho đến giờ cũng đã được gần một năm, một đại gia tộc nào đó bị toàn diệt và có liên quan tới thanh kiếm gãy trên tay hắn, ngoài Diệp gia ra thì còn gia tộc nào khác nữa ư.

Đúng hơn mà nói thì, Diệp gia không hẳn là bị diệt bởi thanh kiếm này, nhưng nó cũng là một phần nguyên nhân trong đó. Phụ thân của Diệp Thủy Lan là Diệp Cuồng đã lấy đi thanh kiếm này từ một nơi gọi là Thiên Ma Thánh Cung bên trong Từ Vong Cốc, từ đó dẫn tới Âm Ma Tông tìm tới tính sổ, và cũng chính Âm Ma Tông đó đã bắt Diệp Thủy Lan đi. Từ Phong hẳn tìm thấy thanh kiếm này nhờ vào cuốn sổ tay của Diệp Cuồng, và cũng một phần là bởi nhiệm vụ của hệ thống lúc đó đã cho hắn gợi ý không thể rõ ràng hơn được nữa rồi.

Thanh kiếm gãy này, nghe nói là một kiện Thánh khí trong truyền thuyết, Từ Phong hẳn không biết Thánh khí uy lực ra sao, nhưng so với Bảo khí thì chắc chắn là ăn đứt rồi, không thì người ta đặt nó ở trên Bảo khí làm cái gì. Đường nhiên, hắn không hề vọng mình có đủ linh lực để kích phát cái thứ gọi là hiệu ứng của Thánh khí, hơn nữa cái thứ này lại gây mất một nửa, gọi là phế khí thì đúng hơn, nhưng mà tài liệu tạo nên thanh kiếm này chắc chắn rất trân quý, thậm chí hơn xa so với Bảo khí thông thường.

Hắn cũng đã từng thử dùng năng lực *Chuyển đổi* của hệ thống để biến thanh tàn binh này thành điểm trị giá nguyên liệu, nhưng chỉ nhận được một dòng thông báo là nguyên liệu quá cao cấp, tu vi không đủ để chuyển đổi, đủ để thấy độ trân quý của nó, phải biết rằng đến cả kiện Bảo khí mà hắn cướp được từ Tuyết Sơn Trang cũng có thể bị chuyển đổi a.

Gây mất một nửa, nhưng chiều dài của thanh kiếm này vẫn gần một mét, cầm vào thì cũng có thể coi nó như là một thanh đoản kiếm, chỉ là hắn chưa từng thử xem độ sắc bén của nó ra sao thôi.

Nay có mấy “mẫu vật sống” ở ngay trước mắt, tại sao hắn lại không thử nghiệm cơ chứ, còn về vấn đề thử vũ khí trên người sống có quá tàn nhẫn không thì.ai mà quan tâm cơ chứ, Từ Phong hẳn chẳng cần nghĩ hết, chết nhanh hay chậm khác gì nhau, hắn hoàn thành mục đích là được.

Cũng không cần chờ nhiều, tiếng nổ vừa xảy do hắn gây ra sẽ nhanh chóng dẫn tới sự chú ý của cả Hợp Hoan Tông, tốt nhất là nên giải quyết nhanh để Hồ Phi Nguyệt có thể rảnh tay trợ giúp hắn nếu cần. Từ Phong cầm lấy thanh kiếm gãy, đây là một thanh kiếm chỉ có một bên là lưỡi, bên còn lại là sống kiếm, có hơi chút cong cong giống kiếm Nhật mà kiếm trước Từ Phong hẳn từng dùng, đảo tay một cái, hắn chém xuống người một thái thượng trưởng lão ở gần nhất.

Lưỡi kiếm đâm xuyên hóa thành một đạo hắc ảnh, trực tiếp chém thẳng vào người mục tiêu.

“Keng!”

Trái với những gì Từ Phong mong đợi, lưỡi kiếm giống như chém vào một thứ vô cùng cứng rắn mà nảy bật ra, thậm chí đến cả lớp quần áo bên ngoài của tên thái thượng trưởng lão xui xẻo cũng không có lấy một vết xước.

“Cái quái gì đây, có đúng đây là Thánh khí không vậy?” Từ Phong ra thăm một tiếng, không chém xuyên qua được da thịt của Tôn cấp vô già thì thôi, đằng này đến cả quần áo vải vóc mà cũng không chém được, độ sắc bén có khi còn thua cả con dao gọt hoa quả của hắn.

Tiếp tục đâm chém một thời mới hồi nữa, Từ Phong đành bắt lực mà dừng lại, bất kể hắn đâm, chém, xiên, thọc, cứa, các kiểu, cái thứ chết tiệt trên tay hắn tối đa cũng chỉ có thể tạo thành một vết rách nho nhỏ trên y phục của tên thái thượng trưởng lão đó, thậm chí lão ta còn cất tiếng cười mỉa mai cái thanh sắt vụn trên tay hắn, hoàn toàn quên mất rằng bản thân mình vẫn còn đang bị Vực khống chế, sống hay chết hoàn toàn phụ thuộc vào một ý niệm của hắc y nhân đối diện.

Trong lòng Từ Phong không khỏi phiền muộn, rốt cuộc thì Thánh khí gì chứ, cũng chỉ là sắt vụn, nhưng mà vút đi thì tiếc, để lại thì không dùng được, cuối cùng hắn vẫn quyết định giữ lại, không dùng được thì để về sau khi tu vi tăng cao thì đem nó chuyển đổi thành điểm trị giá nguyên liệu cũng được.

Thở dài một tiếng cất thanh phá kiếm vào trong không gian giới chỉ, Từ Phong đeo lên tay đôi quyền sáo mà hắn lấy được từ trang chủ Tuyết Sơn Trang, đôi gắng xin màu cũ kĩ vừa được đeo lên tay liền chuyển thành một màu đen bóng loáng, trên bề mặt nổi lên một lớp gai nhọn nhỏ nhỏ. Nhìn biến hóa của kiện Bảo khí trước mắt, Từ Phong nở một nụ cười lạnh, quay sang nhìn tên thái thượng trưởng lão vừa mới cất tiếng cười.

Nhìn thấy hắc y nhân trước mặt quay sang nhìn mình, lão không khỏi có cảm giác lạnh lẽo, mặc dù không nhìn được biểu cảm trên khuôn mặt hắn, nhưng cái cách hắn nhìn lão thì giống như là đang nhìn người chết vậy, thấp phần đáng sợ. Bản thân là một Tôn cấp vô già, một thái thượng trưởng lão đã sống qua mấy trăm năm như lão chuyện gì cũng đã trải qua, hắn là phải không có chút sợ sệt chứ.

Sai! Với Tôn cấp khác thì chắc là đúng, nhưng với mấy người trước mắt, li thuyết như vậy thấp phần sai lắm, từ năng lực chiến đấu của vô già trong Hợp Hoan Tông mà Từ Phong quan sát được tới nay, tuy rằng cần có ổn định, tu vi cao, nhưng chiến lực cũng kinh nghiệm giao đấu của bọn họ gần như là.....phế vật. Từ Phong hẳn tự nhận là bản thân hắn có chiến lực rất cao, nhưng cũng đâu có nghĩa là hắn có thể chém giết Vương cấp như thái rau chặt dưa dưa, Vương cấp lực phẩm, thất phẩm, thậm chí là bát phẩm đánh trực diện mà còn bị hắn giết, không biết là do hắn quá mạnh hay đối thủ quá yếu nữa, cơ mà hắn đoán rằng là lí do thứ hai.

Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, Hợp Hoan Tông lấy việc song tu, thái bổ là chính, võ kĩ hay kinh nghiệm chiến đấu chỉ là thứ yếu, bởi vì chi cần song tu là có thể tăng tu vi, cái chuyện vừa làm vừa hưởng thụ như thế, ai lại rảnh rỗi lên con đi lịch lãm rèn luyện kĩ năng chiến đấu cơ chứ.

Nhớ lại cảnh Từ Phong dùng cơ thể mình như một cái bao cát, vị thái thượng trưởng lão này không khỏi rung mình, chỉ là đã quá muộn. Đôi quyền sáo trên tay Từ Phong tỏa ra một luồng năng lượng màu đen bao trùm hai nắm tay, hắn cười lạnh một tiếng, sau đó.....

“Ầm!”

Nắm tay của hắn đâm thẳng vào ngực của tên thái thượng trưởng lão, cú va chạm mạnh tới mức phát ra một tiếng nổ vang như sấm nổ. Tên thái thượng trưởng lão hai mắt trừng lớn như muốn lòi cả ra, cơ thể lão dưới lực lượng mạnh mẽ bắn ngược về phía sau, nhưng lão không thể lăm gì được cả bởi vì Vực của Hồ Phi Nguyệt vẫn đang kiểm soát lão. Chỉ là cứ bay như thế này, lão sẽ nhanh chóng rời khỏi tầm ảnh hưởng của Vực mà thôi, thế nhưng, Từ Phong sẽ cho phép điều đó xảy ra ư?

“Vút!”

Một tiếng xé gió vang lên, Từ Phong chân đạp *Thuần bộ*, bắt kịp với thân hình đang bay tự do trên không trung kia, tung ra thêm một quyền đưa lão bắn ngược trở lại chỗ cũ.

“Phi Nguyệt, giữ hắn ở nguyên một chỗ!”

Theo lệnh của Từ Phong, những giọt nước vốn lơ lửng vô định ở trong Vực liền nổi lại với nhau, tạo thành một dải băng dài lăm từ nước, trực tiếp quấn lấy xung quanh người tên thái thượng trưởng lão xui xẻo, giữ cho lão ở nguyên một vị trí.

Luồng năng lượng màu đen tỏa ra từ hai bàn tay hắn lại càng nồng đậm hơn nữa, Từ Phong hét lên một tiếng, hai bàn tay hóa thành một cơn mưa quyền đầu, mục tiêu đó là tên thái thượng trưởng lão lúc này đang bị giữ chặt trên không trung.

Nếu như một người đến từ Địa cầu xuyên việt tới đây thì chắc hẳn sẽ ngạc nhiên khi nghe thấy một tràng tiếng nổ giống như tiếng sấm liên tục vang lên không ngừng.

“Bùm bùm bùm bùm.!!!!”

Những củ dấm của Tử Phong mang theo lực lượng mạnh mẽ tới mức mỗi khi va chạm với mục tiêu, không khí giữa năm dấm của hắn và người của tên thái thượng trưởng lão bị đè nén mà nổ tung, tạo thành âm thanh như tiếng súng nổ. Chỉ sau vòng ba giây đồng hồ, Tử Phong liền dừng lại, thở ra một hơi dài, trên trán lấm tấm mồ hôi. Dải băng quấn quanh người tên thái thượng trưởng lão liền biến mất, cũng cùng lúc đó, cơ thể của lão cũng trực tiếp nổ tung thành một đồng thạ vụn văng khắp nơi trong vô cùng kinh hoàng.

Thứ năng lượng màu đen trên tay Tử Phong vừa rồi không phải là hiệu ứng của đôi quyền sáo Bào khí này, mà đó là *Hư Thiểm Quyền*, một chiêu thức mà hắn tự nghĩ ra và đã sử dụng nhiều lần. Trong ba giây đồng hồ khi hắn dùng hết tốc độ để tấn công, gần một ngàn quyền đã được đánh ra, mỗi quyền đều mang theo lực lượng bài sơn đảo hải, nếu như trước kia một quyền của hắn có thể đập nát Huyền khí phòng ngự của Lăng gia lão tổ, vậy nếu cũng là một chiêu đó nhưng số lượng nhân lên một ngàn lần thì sao?

Tên thái thượng trưởng lão đó mặc dù là Tôn cấp vô giả, cơ thể cường hãn tới mức Huyền khí cũng không thể làm hại, nhưng đối mặt với gần một ngàn phát *Hư Thiểm Quyền*, đồng thời lại còn được phát ra từ một kiện Bào khí, đừng nói là lão, đến cả Thánh cấp cũng khó mà cứng rắn chịu đòn như vậy được. Cơ thể lão lại còn bị dải băng tạo ra từ Vực của Hồ Phi Nguyệtệt quấn chặt, khiến cho áp lực khổng lồ chỗ bạo phát, kết quả là ngay khi dải băng biến mất, cơ thể lão mới nổ tung thành mảnh vụn như vậy.

Tử Phong hắn thực hiện một phen đấm đá điên cuồng như vậy cũng không dễ chịu gì, *Hư Thiểm Quyền* lấy nguyên lý nén linh lực của *Hư Thiểm* làm gốc, tuy chỉ nén mà không phóng linh lực ra, nhưng mỗi quyền tung ra thì hắn cũng tiêu tốn một lượng linh lực đã nén, cần phải bổ sung lại, gần một ngàn quyền đó trọn vẹn tiêu đốt của hắn tới tám thành linh lực, hiện tại hắn cũng đang trong tình trạng đen cạn dầu a. Cơ mà cũng đáng, hắn cũng biết được cực hạn của bản thân và một cơ thể của một Tôn cấp thực sự mạnh đến mức nào, lúc trước thử với đám người tông chủ Hợp Hoan Tông còn chưa đủ.

Nếu không phải hắn còn một vị siêu cấp bảo kê kiêm nữ nhân làm ám vệ phòng ban đêm Hồ Phi Nguyệtệt thì còn lâu hắn mới thử nghiệm cực hạn của bản thân như vậy, đúng hơn thì còn lâu hắn mới nhận một cái nhiệm vụ chết chắc như thế này, đừng nhìn hắn có thể đập một Tôn cấp thành tụi bằm, nếu không có Vực của Hồ Phi Nguyệtệt thì hắn cũng chỉ đáng cho người ta thời nhệ một cái là biến thành một nắm bụi dưới đất mà thôi.

“Nâng xù lí nốt hai người còn lại đi, ta kiệt lực rồi!” Tử Phong vừa thở dốc vừa nói.

Đúng lúc này, một luồng hào quang từ người Tử Phong phát ra, nhưng có vẻ như chỉ có mình hắn là người nhìn thấy luồng hào quang này.

-Chúc mừng chủ nhân đã đạt level 20, thưởng một điểm tiến hóa huyết mạch, hai điểm tiến hóa tự do.

Tất cả kĩ năng được nhận một điểm tiến hóa.

Công pháp Hỗn Độn Quyết đạt tới Địa giai hạ phẩm, có được hiệu ứng mới.

Mở khóa toàn bộ chiêu thức của Trảm Nguyệt Thất Thức, Trảm Nguyệt Thất Thức đạt tới Thiên giai hạ phẩm.

“Thế giới” đã được kiến tạo!

-Tên: Tử Phong

Chủng tộc: Thuần Huyết Thiên Ma (đã thức tỉnh)

Sát thủ level 20

Nhanh nhẹn: 201307

Thể lực: 176022 (+88011)

Lực lượng: 198693 (+99346)

Tinh thần: 106321

Linh lực: 135364

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyết Thiên Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Cách biệt

Đầu óc Tử Phong lúng búng với một mớ thông báo vang lên cùng một lúc đồng thời báng chỉ số của bản thân hiện lên trước mắt hắn. Hắn lúc này thật sự choáng váng với đồng phản thưởng vừa nhận được, giống như là hắn lên liền một lúc 5-6 level vậy, thường quá hậu hình, cơ mà đương nhiên là hắn sẽ không từ chối rồi, hắn chỉ mong hệ thống thưởng gấp mười lần chỗ này ấy chứ.

Cơ mà công pháp Hỗn Độn Quyết có hiệu ứng mới? Mở khóa toàn bộ Trảm Nguyệt Thất Thức? Lại còn “Thế giới” được kiến tạo nữa. Cái củ khoai gì đang diễn ra thế này, thực lòng mà nói, Tử Phong hắn rất muốn ngồi lại một chỗ sau đó nghiền cứu cái đồng vừa rồi. Nhưng thực tế thì thời gian và hoàn cảnh không cho phép hắn làm điều đó, phải biết rằng hắn đang ở giữa Hợp Hoan Tông a, hắn đứng trước nguy cơ có thể bị một biến người đim chết bất kì lúc nào.cơ mà có thật sự là như vậy không?

Level 20 tương đương với Vương cấp nhất phẩm, tức là Tử Phong hắn đã đột phá lên Vương cấp nếu tính theo bình thường, trước kia hắn mặc dù có thể thắng qua *Phân tích nhân* nhìn thẳng trực tiếp chỉ số của người khác, nhưng hắn vẫn cảm thấy cách biệt giữa Vương cấp và Tướng cấp không quá lớn như mọi người vẫn nghĩ, cũng một phần là bởi vì bản thân hắn có thể đánh được với Vương cấp nữa. Nhưng mà bây giờ, sau khi nhìn vào chỉ số của bản thân sau khi đột phá Vương cấp, Tử Phong mới nhận ra cách biệt giữa hai đại cảnh giới là lớn tới mức nào.

Chỉ số của hắn từ xấp xỉ miễn cưỡng được coi là tiếp cận tới Vương cấp nhất phẩm, một phát nhảy vọt lên trực tiếp siêu việt bất kì thể loại Vương cấp nào mà hắn đã từng thấy, kể cả Vương cấp cứu phẩm thì chỉ số cũng chỉ bằng cỡ một nửa hắn, đó là còn chưa kể lực lượng và thể lực của hắn còn cao hơn vô giả thông thường nhiều, nếu chỉ nhìn chỉ số cá nhân, nói hắn vô địch trong Vương cấp cũng không ngoa.

Tử Phong hắn cũng nhận ra điều này, mặc dù không thể phủ nhận sự tồn tại của một số thiên tài có chỉ số cao bất thường, nhưng Tử Phong hắn tự tin là có thể đè bẹp bất kì thể loại thiên tài nào trong chiến đấu, gì chứ chiến đấu cùng cảnh giới thì hắn chưa từng ngần ại, tất cả cũng chỉ vì năng lực chiến đấu của hắn quá mạnh mẽ mà thôi.

“Chỉ số của ta cao như vậy, không biết so với một Tôn cấp thì ra sao?”

Vốn dĩ trước kia do hạn chế bởi tu vi cùng cấp bậc tiến hóa của *Phân tích nhân*, hắn chỉ có thể nhìn thấy chỉ số chỉ tiết của Vương cấp trở xuống, còn từ Tôn cấp trở lên thì chỉ có thể thấy được cảnh giới, còn chỉ số các thứ thì mù tịt hoàn toàn, nay tu vi của hắn đã tăng lên, hơn nữa *Phân tích nhân* lại vừa nhận được một điểm tiến hóa nữa, hắn là lúc này hắn có thể nhìn thấy được chỉ số của Tôn cấp.

Mang theo tâm trạng hí hửng nhìn vào một trong hai tên thái thượng trưởng lão vẫn đang bị đông cứng ở bên cạnh, ngay khi liếc nhìn một cái, Tử Phong lão đảo thiếu chút nữa muốn ngã xiu ngay tại trận, khiến Hồ Phi Nguyệtệt một trận hoảng hồn vội vàng hóa thành hình người muốn đỡ lấy hắn. Cơ mà ngạc nhiên thay, có người còn nhanh hơn cả năng ta, chỉ thấy tiêu nha đầu Diệp Ngưng Tuyết không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Tử Phong, giờ vai ra đỡ lấy thân hình to lớn của hắn.

Diệp Ngưng Tuyết cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy nữa, trong vô thức năng di chuyển tới bên cạnh Tử Phong, giống như là nơi này mới là nơi an toàn nhất đối với nàng vậy. Hành động đỡ lấy Tử Phong cũng chỉ là vô tình, nhưng chẳng hiểu sao lại tự nhiên vô cùng, đến cả bản thân nàng cũng không thể hiểu nổi mà hỏi lại chính mình: “Sao ta lại làm như thế?” Xét ra thì hai người mới quen nhau còn chưa được tới một ngày, số lần nói chuyện với nhau chắc đếm chưa hết đầu ngón tay ngón chân, đừng nói là có tình cảm đặc biệt gì, đến tận bây giờ Tử Phong có coi Diệp Ngưng Tuyết nhưcon người hay không còn khó nói, bởi vì nhìn kiểu gì cũng thấy hắn giống như đang đối xử với sủng vật vậy.

Vuốt vuốt trán, Tử Phong lão đảo đứng dậy, không khỏi lắc đầu cười khổ: “May mà có Phi Nguyệtệt giúp đỡ, không thì thực lực mạnh mẽ mà ta vốn tự hào đứng trước mặt người ta giống như là cặn bã a!”

-Tên: Không rõ

Chủng tộc: Nhân loại

Tôn cấp bát phẩm

Nhanh nhẹn: 8825463

Thể lực: 7216855

Lực lượng: 7416933

Tinh thần: 6235501

Linh lực: 5343159

Nhìn lại một lần nữa chỉ số của tên thái thượng trưởng lão có tu vi Tôn cấp bát phẩm, Tử Phong không khỏi rên rì thêm lần nữa, trong khi hắn vừa mới đột phá, cảm nhận được thực lực bành trướng kinh người, chỉ số lên đến vài trăm ngàn thì

người ta sở hữu chỉ số lên đến cả gần chục triệu, báo hấn có xúc động muốn đập đầu vào vách đá hay không chứ, cái này không còn gọi là cách biệt nữa rồi, mà là một trời một vực, người ta giết hấn còn thật sự không cần thổi một hơi, chỉ cần trừng mắt nhìn thì hấn cũng bị tinh thần công kích từ ọ rồi, đây là nếu hệ thống không bảo vệ hấn.

Đura mắt nhìn Hồ Phi Nguyệt lúc này đã biến thành hình người, *Phân tích nhân* lại được sử dụng, hấn đang tìm kiếm một sự an ủi tinh thần a.

-Tên: Hồ Phi Nguyệt

Chủng tộc: Thiên Hồ nhất tộc.

Tôn cấp tam phẩm (?)

Nhanh nhẹn: 3825866 (?)

Thế lực: 3016854 (?)

Lực lượng: 2915772 (?)

Tinh thần: 2599550 (?)

Linh lực: 3093357 (?)

“Con bà nó Tôn cấp người nào cũng có chỉ số tóm lộn tới mức này ư?” Từ Phong không kìm được mà há mồm ra chửi rủa. Rồi cuộc thi hấn đột phá có ích gì a, trước khi đột phá thì hấn đã có thể chém giết Vương cấp thông thường, nhưng gặp Tôn cấp vẫn chết, nay sau khi đột phá, hấn có thể miêu sát bất kì Vương cấp, nhưng gặp Tôn cấp thì vẫn từ ọ như thường, rồi cuộc thi ngoài việc hấn tăng tốc độ giết chết Vương cấp ra thì có gì khác biệt so với trước khi đột phá ả?

Nhưng mà sự thật nó thế, Từ Phong cũng đành phải chịu. Thờ dài một tiếng, Từ Phong lời thanh Truy Hồn Huyền Kiếm ra, hấn chấn rồi, kết thúc nhiệm vụ nhanh rồi biến khỏi nơi này thôi. Truy Hồn Huyền Kiếm mặc dù có uy lực cực đại, những vẫn giới hạn trong Huyền khí, hiển nhiên là không thể gây thương tổn trực tiếp tới hai vị thái thượng trưởng lão có tu vi Tôn cấp trước mặt được. Nhưng mà kiếm không chém được, không có nghĩa là kĩ năng của Truy Hồn Huyền Kiếm không dùng được.

Lưỡi kiếm không lồ màu huyết sắc tràn đầy những vết nứt đang tỏa ra ánh sáng màu tím yếu đi chọt rung lên, những tia sáng màu tím kia lại càng phát sáng mãnh liệt hơn, Từ Phong vung thanh đại kiếm không lồ lên, nhắm thẳng vào đầu của một tên thái thượng trưởng lão, miệng lầm bầm “Thiên Phật Kiếm!”

Nếu như cú *Hư Thiểm Quyền* vừa mới phá vách núi phát ra một tiếng nổ lớn, thì âm thanh mà *Thiên Phật Kiếm* tạo ra có thể so sánh với trời sập. Uy lực của *Thiên Phật Kiếm* sau khi thực lực của Từ Phong bành trướng thì không cần phải bàn. Dưới hiệu ứng của Hồn Độn Quyết, tia sáng màu trắng nguyên bản đã được thay thế bằng một đường kiếm quang màu đen cao tới mấy chục mét, giống như một lưỡi kiếm siêu cấp không bỏ quét qua mặt đất. Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên khiến tất cả đệ tử ở trong Hợp Hoan Cốc không khỏi chóng mặt ù tai, có mấy người ở gần có tu vi thấp thì trực tiếp bất tỉnh.

Đường kiếm quang màu đen trực tiếp thôn phệ lấy cơ thể của tên thái thượng trưởng lão, cây xuống mặt đất một cái rãnh sâu cả chục mét, kéo dài tới tận vách núi, nơi mà đường kiếm quang cũng đã sinh sinh chém ra một cái khe lớn, ngay nhiên hơn đó là nó còn trực tiếp xé rách một góc Vực của Hồ Phi Nguyệt, nhưng cũng chỉ là tạm thời, trong nháy mắt bị phá hủy, Vực của nàng ta liền hồi phục lại như cũ. Những gì còn lại của tên trưởng lão xui xẻo này đó là một vài mảnh tàn chi cùng với một ít vãi vụn, những thứ khác thì đã bị nghiền nát thành tro bụi mà biến mất trong không khí rồi.

“Khắc khắc, không có hộ thể cương khí, bọn mi cũng không phải là phòng ngự vô địch a.”

Tên thái thượng trưởng lão duy nhất còn lại muốn nói miệng ra nói, nhưng miệng lão giống như bị cầm, chỉ há ra mà không thể thốt ra lời, khuôn mặt trắng bệch không còn một chút máu, hồi lâu mới lớn giọng kêu van: “Xin tiền bối tha mạng, xin tiền bối tha mạng, tiểu nhân không biết là ai đã đặc tội với tiền bối nhưng oan có đầu nọ có chủ, xin tiền bối dừng giận lấy sang người khác....”

Hiện nhiên người mà lão cầu xin không phải là Từ Phong, mà là Hồ Phi Nguyệt, là một Tôn cấp vô gia, tuy đứng trước nàng ta lão giống như là con gà bị xách cổ, nhưng một điểm nhìn quang thì vẫn có, lão vẫn nhận ra được ai mới là “Thánh cấp” tiền bối thực thụ.

Hồ Phi Nguyệt chỉ đứng yên nghe tên thái thượng trưởng lão cầu xin mà một nụ cười xinh đẹp, sau đó ôm lấy một cánh tay của Từ Phong vô cùng tinh tú: “Kìa, lão muốn thiếp tha cho cái mạng già của lão kìa, chẳng nghĩ sao?”

Lão ta nhìn cái cảnh tinh tú không hợp địa điểm trước mắt mà không khỏi nua thẳm, làm thế quái nào một Thánh cấp cường giả lại hành động giống như một tiểu nữ hài sa vào lưới tình như vậy nhỉ, lại còn là một tiểu tử còn chưa đạt tới Tôn cấp chứ, đúng là bông hoa nhài cảm bài cắt trâu mà. Chỉ là khi lão còn đang nghĩ linh tính, một giọng nói lạnh lẽo vang lên đánh thức lão trở về thực tại.

“Mặc dù ta không phải là người tốt, nhưng cái tông môn này thôi nát quá rồi, lão già này chắc chắn cũng đã thái bỏ qua nhiều đĩnh lỗ rồi, chết cũng chưa hết tội, vậy nên là.....giết đi.” Từ Phong chậm rãi nói

“Hả?!” Tên thái thượng trưởng lão ngệt mặt ra.

“Như ý của chàng!” Hồ Phi Nguyệt cười một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn lão già trước mặt. Bốn cữ soạn lại, những giọt nước lợ lợng ở trong Vực của nàng ta liền hóa thành một dòng nước, chui qua lỗ mũi, con mắt, lỗ tai, miệng, lỗ chân lông, nói chung là cứ có chỗ là bọn chúng chui hết vào trong cơ thể tên thái thượng trưởng lão.

Chỉ thấy hai mắt lão già trợn trừng lên, cơ thể không thể nhúc nhích nhưng lúc này lại rung lên bần bật, cả người phình lên giống như là bóng bay được bơm hơi. Sau đó thì.....

“Xi xi xi.....”

Từ trên cái cơ thể phình lên đó, vô số lỗ nhỏ li ti dọc theo người lão ta xuất hiện, từ đó là những vòi máu nhỏ chỉ bằng sợi chỉ phun ra ngoài, một lỗ, hai lỗ, ba lỗ.....tàn suất xuất hiện của những cái lỗ ngày càng nhanh, đến khi cả người lão ta teo tóp lại hóa thành một cái xác khô không còn chút sinh cơ thì mọi thứ mới dừng lại.

Hồ Phi Nguyệt thu hồi lại linh vực, cái xác khô ở trên không trung liền rơi xuống bãi máu của chính nó lênh láng ở dưới mặt đất.

“Vực của nàng cũng thật lợi hại, cơ mà thủ pháp giết người xem chừng còn máu me hơn cả ta a.” Từ Phong cười nói.

“Đầu có, thiếp thấy chàng hay giết người một cách vô cùng tàn bạo, thiếp nghĩ chàng sẽ thích mấy cánh máu me nên mới giết lão ta như vậy đấy chứ, chứ không thì thiếp chỉ cần dùng Vực phá hủy toàn bộ nội tạng cùng đại não của lão ta là xong thôi.”

“Ách.....” Từ Phong không khỏi á khẩu”....hồ ly tính này, đến cả cái này cũng muốn chiều theo ý của mình ư, năng tốt với ta hơi bị quá mức đó a.....”

Đúng lúc này, một đồng tiếng hô hoán bất náio liền xuất hiện, đám đệ tử Hợp Hoan Tông sau khi nghe thấy tiếng nổ cực lớn đã lao tới đây, dĩ nhiên là mấy vị trưởng lão còn sót lại mà Từ Phong chưa thể “dọn dẹp” ban nãy.

Nhìn thấy một đám người xuất hiện, Từ Phong không chạy và cũng không muốn chạy, hấn còn chưa thử cho đã thực lực mới của hấn sau khi đột phá a.

“Đứng là buồn ngủ mà gặp chiều manh, đến giờ chơi rồi!” Từ Phong liếm mép nói, một dòng chất lỏng màu đen nhanh chóng xuất hiện bao phủ lấy mặt hấn, trong nháy mắt tạo thành một cái mặt nạ màu đen đầy những chiếc răng nanh dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Huyền Thiên Ma* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.